

ดัม

ชิ

ฮา

CASTLE ENTERTAINMENT

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 15 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 16 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 17 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 18 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 19 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 20 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 21 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 22 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 23 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 24 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 25 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 26 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 27 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 28 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 29 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 30 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 31 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 32 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 33 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 34 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 35 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Bình Luận</u>	
<u>Chương 36 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 37 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 38 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 39 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 40 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 41 (Đã Sửa Lại)</u>	
<u>Chương 42 (Đã Sửa Lại)</u>	

Chương 43 (Đã Sửa Lại)
Chương 44 (Đã Sửa Lại)
Chương 45 (Đã Sửa Lại)
Chương 46 (Đã Sửa Lại)
Chương 47 (Đã Sửa Lại)
Chương 48 (Đã Sửa Lại)
Chương 49 (Đã Sửa Lại)
Chương 50 (Đã Sửa Lại)
Chương 51 (Đã Sửa Lại)
Chương 52 (Đã Sửa Lại)
Chương 53 (Đã Sửa Lại)
Chương 54 (Đã Sửa Lại)
Chương 55 (Đã Sửa Lại)
Chương 56 (Đã Sửa Lại)
Chương 57 (Đã Sửa Lại)
Chương 58 (Đã Sửa Lại)
Chương 59 (Đã Sửa Lại)
Chương 60 (Đã Sửa Lại)
Chương 61 (Đã Sửa Lại)
Chương 62 (Đã Sửa Lại)
Chương 63 (Đã Sửa Lại)
Chương 64 (Đã Sửa Lại)
Chương 65 (Đã Sửa Lại)
Chương 66 (Đã Sửa Lại)
Chương 67 (Đã Sửa Lại)
Chương 68 (Đã Sửa Lại)
Chương 69 (Đã Sửa Lại)
Chương 70 (Đã Sửa Lại)
Chương 71 (Đã Sửa Lại)
Chương 72 (Đã Sửa Lại)
Chương 73 (Đã Sửa Lại)
Chương 74 (Đã Sửa Lại)
Chương 75 (Đã Sửa Lại)
Chương 76 (Đã Sửa Lại)
Chương 77 (Đã Sửa Lại)
Chương 78 (Đã Sửa Lại)
Chương 79 (Đã Sửa Lại)
Chương 80 (Đã Sửa Lại)
Chương 81 (Đã Sửa Lại)
Chương 82 (Đã Sửa Lại)
Chương 83 (Đã Sửa Lại)
Chương 84 (Đã Sửa Lại)
Chương 85 (Đã Sửa Lại)
Chương 86 (Đã Sửa Lại)
Chương 87 (Đã Sửa Lại)
Chương 88 (Đã Sửa Lại)
Chương 89 (Đã Sửa Lại)
Chương 90 (Đã Sửa Lại)

Chương 91(Đã Sửa Lại)
Chương 92 (Đã Sửa Lại)
Chương 93 (Đã Sửa Lại)
Chương 94 (Đã Sửa Lại)
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123
Chương 124
Bình Luận Lần 3
Chương 125
Chương 126
Chương 127
Chương 128
Chương 129
Chương 130
Chương 131
Chương 132
Chương 133
Chương 134
Chương 135 (Đại Kết Cục)
Lời Kết
Ngoại Truyện 1

Ngoại Truyện 2: Sơ Tâm - Lần Đầu Gặp Mặt

Ngoại Truyện 3: Sau Kết Hôn

Phim Truyền Hình Cẩm Y Chi Hạ [Poster Nhân Vật]

Trailer 1 Phim Cẩm Y Chi Hạ

Ost 1 Mv Phim Cẩm Y Chi Hạ

Trailer 2 Phim Cẩm Y Chi Hạ

Trailer Trước Giờ Lên Sóng

Lời Nói Đầu Về Phim Cych

Góc Nhờ Vả Dịch Truyện

Ngoại Truyện Fanfic: Phần 1

Cảm Nghĩ Sau 40 Tập

Ngoại Truyện : Ái Biệt Ly (Sưu Tầm Trên Fb)

Tổng Hợp Ost Phim Cẩm Y Chi Hạ

Ủng Hộ Những Nhà Sáng Tác Truyện Cho Cẩm Y Chi Hạ

Cảm Nghĩ Về Phim Cẩm Y Chi Hạ : Sưu Tầm Từ Các Fans Trên Fb: Dịch Quán

Cych

Ngoại Truyện Fanfic : Phần 2

Về Phiên Ngoại Truyện Cych Của Lam Sắc Sư

Ngoại Truyện Fanfic : Phần 3

Kịch Bản Phim Cych Fanfic: Tập 56

Kịch Bản Phim Cych Fanfic : Tập 57

Kịch Bản Phim Cych Fanfic : Tập 58

Kịch Bản Phim Cych Fanfic : Tập 59

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 1

Thập Nhị Loan là một tiểu trấn không lớn lắm, nhờ lợi thế về cửa sông mà vào mùa xuân hằng năm, cá thu đao từng đàn lũ lượt kéo về đây đẻ trứng. Người bản địa chẳng cần phải giới thiệu, chúng lũ nhân khách thương đi ngang qua nơi này, khi ngồi xuống nghỉ chân dùng cơm, đều sẽ muốn nếm thử món cá thu đao ngon lành ấy.

Trên lầu hai của Hi Đồng tửu lâu, tiểu nhị ân cần dọn lên một thèo cá thu hầm, cười nói: "Nhị vị khách quan, thèo cá thu hầm này là món ngon nhất ở tiểu điểm bọn ta, nhị vị nếm thử xem, không ngon cứ tát vào mặt ta đây."

Khách thương áo tím đã chán ngấy thái độ niềm nở của tên tiểu nhị này, bực mình định phát tay bảo gã lui xuống, sau khi cân nhắc một lúc lại dặn dò: "Bảo với mã phu tối nay phải lên đường cả đêm, lệnh hẩn cho ngựa ăn no đi."

Tiểu nhị vồn vã đáp: "Vâng ạ! Tôi lại gói một vài món mang theo cho ngài nhé, dọc đường có đói thì cũng còn thứ để nhai, đúng không nào."

Vị phu nhân ngồi đối diện với khách thương áo tím khẽ nhú mày, vừa trách móc vừa làm nũng nhìn ông ta: "Sao lại phải đi cả đêm vậy? Nơi đây cách rất xa kinh thành rồi, thiếp nghĩ..."

Khách thương áo tím phát tay ngăn ả lại, dùng đũa chỉ vào món cá: "Thu xếp ổn thỏa cả thì tốt hơn. Chẳng phải nàng thích ăn cá ư,

nhanh nào."

Phu nhân nọ tựa hồ không dám trái ý phu quân mình, chả nhiều lời nữa mà cúi đầu xuống, nâng đĩa dùng cơm.

Chốc lát sau, tiểu nhị lại bưng thêm hai bát cơm lên lầu, vừa đặt xuống bàn, chợt cảm nhận được một cơn gió thoáng qua bên mình, trong nháy mắt, giữa hư không đã xuất hiện thêm một người ngồi kề khách thương áo tím và phu nhân.

"Đói chết tiểu gia ta rồi!"

Người ngồi cạnh phu nhân đội mũ quả dưa, mặc áo vải xanh tầm thường, cách ăn vận như phường chợ búa, nhưng gương mặt cau bần lại nhuốm vẻ phong trần mệt mỏi, vừa ngồi xuống đã nhón lấy đôi đĩa trúc trong ống tre, dùng tay áo lau qua loa rồi bưng bát cơm lên lùa vào miệng, thỉnh thoảng lại hạ đĩa nhanh như gió, gấp vài gấp thức ăn, ngấu nghiến như hổ đói.

Chớ bàn đến tiểu nhị hãy còn ngây ngẩn, mà đến cả khách thương áo tím và phu nhân cũng phải thất thần, nhất thời chẳng nắm bắt được tình huống.

Mũ quả dưa đang ăn nhưng vẫn không quên bật ngón cái lên, lúng búng khen: "Cá này ngon lắm!"

Tiểu nhị lấy lại tinh thần trước tiên, cho rằng người này đi chung với khách thương áo tím, vội cười đón lời: "Món cá thu hầm của quán này ngon nhất cả tám thôn mười dặm gần đây đấy, là dùng nước canh giò, gà, măng hầm chung lại, vì thế tươi ngon vô cùng."

Mũ quả dưa nhai kỹ, ngạc nhiên thốt lên: "Sao không có xương?" Miệng nói, tay lại gấp thêm vài gấp cá cho vào miệng.

Tiểu nhị cười đáp: "Cá thu đao vốn nhiều xương, vậy nên phải dùng dao bén lóc thịt trước, sau đó mới dùng kèm gắp xương ra."

"Các người đúng là không ngại phiền phức đấy."

Phú thương áo tím cuối cùng đã lấy lại tinh thần, khó lòng nén giận mà quát tiểu nhị: "Chuyện gì đây?! Kẻ này chui ra từ đâu thế, định ăn quịt đúng không?!"

"Ngài không biết gã..."

Tiểu nhị hốt hoảng, vội vã muốn đuổi người.

Mồm vẫn không ngừng nhai thức ăn, mũ quả dưa đưa tay rút một vật từ trong ngực áo ra, chẳng thèm nhìn mà đưa đến trước mặt tiểu nhị: "... Không phận sự chớ quấy rầy."

Vừa thấy thứ kia, tiểu nhị lập tức thức thối lùi ra.

"Chờ đã!" Mũ quả dưa gọi gã lại, dùng ánh mắt ước lượng kích cỡ của cái bát, "Mang lên thêm... sáu bát cơm nữa!"

"Có ngay, có ngay."

Đương nhiên không dám làm rách lòng bọn họ, tiểu nhị lao xuống lầu nhanh như chớp.

Tuy khách thương áo tím không thấy vật trong tay mũ quả dưa là gì, song lòng vẫn mơ hồ bất an, một tay bấu vào bàn, mắt nhìn chằm chằm hẳn: "Người... rốt cuộc người là ai?"

Đưa lại vài cái cho hết chỗ cơm vào miệng, mũ quả dưa mới buông bát xuống, dùng tay áo lau miệng, cau mày nhìn sang khách thương áo tím, mắng thẳng: "Ông cũng thật là, cả đường chạy gắp

làm cái gì chứ! Ỡ mình da dày thịt béo à! Làm hại tiểu gia ta phải đuổi theo liên tục vài ngày đường, đến cả cơm nóng sốt vừa dọn lên cũng chẳng kịp ăn..."

Khách thương áo tím hơi hơi run giọng: "Rốt cuộc ngươi là ai?!"

Vật trong tay mũ quả dưa đập bộp xuống bàn, lệnh bài bằng đồng nặng trĩu, mặt trên nổi lên chữ "Bộ" được khắc vô cùng tỉ mỉ.

"Kính thành Lục Phiến môn, có người nhờ ta gửi thứ này cho ông." Mũ quả dưa cho tay vào ngực áo, bàn tay bóng mỡ lần mò trong lòng mình rồi lôi ra một cuộn giấy, đưa sang cho khách thương áo tím.

Khách thương áo tím vừa mở ra, vẻ mặt lập tức cứng ngắc -- Đây là một tờ lệnh truy nã nhận thưởng, trên đây rõ ràng là chân dung của ông ta, Tào Cách, nam, bốn mươi hai tuổi...

Mũ quả dưa thò người đưa đầu ra nhìn, đối chiếu với vẻ ngoài của ông ta, gật đầu nói: "Vẽ khá giống đấy, nhìn tướng mạo có thể thấy rằng mũi ông chưa đủ dài, thịt cũng ít, đồng ý không?"

Trong lúc nói chuyện, vị phu nhân ngồi bên cạnh đã nhận ra chuyện không hay, run rẩy lê từng bước, chậm chạp nhích người đi. Bỗng cây đuũa chộp lên một cái, đau đớn từ đầu ngón tay út dội đến, ả ta cúi đầu nhìn, ngón tay út của mình bị đuũa ghim chặt lấy, không thể động đậy.

Mũ quả dưa như cười như không nhìn ả: "Tề Khưu thị, hay là bây giờ ta nên gọi ngươi là Tào Khưu thị nhỉ?"

Tề Khưu thị ra sức ngo ngoạy vài lần, tiếc rằng cây đuũa trúc kia ghim rất chặt, tựa như kèm sắt.

"Ngồi xuống!" Mũ quả dưa buông lời, đồng thời tay cầm đĩa khe khẽ xoay một vòng, vặn ngược đầu ngón tay út của ả ra sau.

Tề Khuru thị đau đến khó bề chịu đựng, buộc lòng phải suy sụp ngồi xuống, mặt lộ vẻ bi thương.

"Hai người bọn ông cũng tàn nhẫn ghê, bỏ trốn thì bỏ trốn đi, thế mà lại giết cả tỳ nữ nhà mình, chặt đầu nàng ta rồi thay y phục và trang sức của Tề Khuru thị cho cái xác không đầu, sau đó đưa đến nhà Tề Tú Thành với ý đồ vu hãm Tề Tú Thành sát thê." Mũ quả dưa lắc đầu hai lượt, "Tốt xấu gì cũng đã từng là phu thê, dù người có yêu ông này thì cũng làm gì đến nỗi phải thâm độc như vậy."

Tề Khuru thị lộ vẻ tức giận bất bình: "Tề Tú Thành chưa chết?"

Mũ quả dưa hừ lạnh một tiếng, thở dài chặc chặc: "Tuy tỳ nữ kia có vóc dáng giống người, nhưng tâm thân lại là xử nữ, có quá nhiều điểm khác biệt nhỏ, lẽ nào tiểu gia ta lại không nhận ra."

Tào Cách run lấy bầy rút một xấp nhỏ ngân phiếu trong ngực áo mình ra, có tờ hai mươi cũng có tờ năm mươi lượng, chậm chạp đặt xuống bàn.

"Số ngân lượng này gấp mười mức tiền truy nã, chỉ xin quan gia giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho hai phu thê bọn ta." Ông ta nhìn với ánh mắt cầu xin.

Vừa thấy xấp ngân phiếu, mắt mũ quả dưa sáng lên, không đếm xỉa tới cơm nữa mà giơ tay cầm lên đếm tới lui hai lượt, vui vẻ nói: "Ba trăm hai mươi lượng!"

"Dạ vâng vâng, chỉ là món quà mọn, xin quan gia nhận cho."

"Sao ông biết ta tháng nào cũng mắc nợ chớ," Mũ quả dừa lẩm bẩm tính toán, "Học phí tư thực của đệ ta cũng cần phải nộp rồi, tháng trước vừa mới mua một sọt than tặng tiên sinh, làm ta chẳng còn dư được tý tiền nào."

Trong lòng Tào Cách vừa nhen nhóm lên một tia hy vọng, bỗng lại thấy mũ quả dừa khoác bộ dạng vô cùng rầu rĩ lên người.

"Điều ta lo là, nếu việc này bị đồn ra ngoài, ngay cả mấy việc làm bèo bọt ta cũng chẳng được giao cho nữa. Ta không thể chỉ vì đồng bạc này mà giết các người diệt khẩu được."

Phu thê Tào Cách cùng chấn động, sắc mặt trắng bệch như giấy.

Mũ quả dừa nghiêng đầu, nghiêm túc cân nhắc xem chuyện này có khả thi không, lưỡng lự buông lời: "... Chắc là không được đâu nhỉ?"

Nhắm chừng đã chẳng thể xoay chuyển đường sống, Tào Cách không chần chừ nữa, ông ta vốn đang ngồi kế cửa sổ, lợi dụng lúc mũ quả dừa hãy còn đang lan man suy nghĩ, đứng lên nhảy ra khỏi lan can, giẫm nát ngói trên hiên nhà, chạy được vài bước liền chuẩn bị nhảy xuống...

"Tào lang!" Tề Khuru thị chứng kiến Tào Cách thế mà lại bỏ chạy một mình, nôn nóng hét lên.

Lời còn chưa dứt, Tào Cách đã nhảy xuống mà chẳng thèm quay đầu.

Mũ quả dừa trái lại không sốt ruột tý nào, vững vàng như núi Thái Sơn tiếp tục dùng bữa, đưa mắt nhìn dáng vẻ hồn bay phách lạc của Tề Khuru thị, lắc đầu thở dài: "Người mưu hại thân phu, bỏ trốn

theo Tào Cách, giờ nhìn lại, tình cảm ông ta dành cho người cũng chỉ có thể mà thôi."

Tề Khưu thị ngẩn ngơ ngồi đấy, không thốt lên nổi một lời.

Cầu thang dội lại tiếng bước chân, không phải tiểu nhị mà là một người cao to, tay hầy còn kéo Tào Cách đang khập khà khập khiễng, chẳng rõ đã treo chân hay gãy xương.

"Ta nói này Hạ gia, lần sau mà vút người xuống thì nói trước một tiếng, có được không vậy!" Người cao to túm cổ Tào Cách, hần học quát mũ quả dưa.

"Lần này không phải ta vút xuống, thực sự không phải, là ông ta tự nhảy xuống mà." Mũ quả dưa cầm đũa chỉ vào thức ăn trên bàn, "Người đói rồi phải không, ăn nhanh nào."

Tiểu nhị cũng vừa khéo lấy bả lấy bầy bưng sáu bát cơm lên, mũ quả dưa đưa hai bát cho người cao to, đặt trước mặt mình hai bát, sau đó đẩy cho hai vợ chồng Tào Cách mỗi người một bát, thấy hai người họ chẳng ai động đũa thì giục: "Ăn nhanh lên! Từ đây về kinh thành phải mất hai ngày đường đấy, bây giờ các người không ăn, lát nữa đang đi mà than đói thì cũng bó tay thôi."

Chân Tào Cách vẫn đau đến độ khiến ông ta rên hoài không thôi, Tề Khưu thị thì lại bị ông làm tổn thương, chẳng hỏi han gì đã bưng cơm lên ăn, ra vẻ không nghe thấy.

"Món cá thu hầm này... Đầu tiên là dùng dao bén lóc thịt, sau mới rút hết xương." Người cao to gấp cá cho vào miệng, nhai vài lần, "Hẳn là hầm nước canh giò, gà, măng chung lại mà thành, tuy tươi ngon nhưng xem ra hơi lẩn át hương vị món chính. Thực ra cá thu

đao vốn đã rất tươi, chỉ cần tắm rượu mật, cho thêm tương nguyên chất vào rồi đem chưng lên là được."

Trong lúc hấn giảng giải, mũ quả dưa đã gấp hơn hấn đến bảy tám gấp, miệng phồng to như cái trống: "Người xem người kia... làm bổ khoái gì chứ, làm đầu bếp thì tốt hơn biết bao nhiêu."

"Ta cũng định như thế, tiếc là cha ta..." Người cao to thở dài, gấp đậu hũ lên, lại thở dài lần nữa, "Đậu phụ phải ngâm ba lần nước giếng khử đi mùi tanh của đậu mới ổn, miếng đậu phụ này tôi đã chỉ mới ngâm hai lần, sao có thể dọn lên bàn chứ. Còn đĩa măng xào này..."

Chờ đến khi hấn bình luận một lượt tất cả các món có trên bàn thì mũ quả dưa đã ăn xong cơm, sai tiểu nhị dọn trà súc miệng, sau lại bảo gã mang chậu rửa mặt lên.

"Bọn chúng có một chiếc xe ngựa to, lúc về bọn mình có thể ngồi xe, chẳng cần gì phải cưỡi ngựa hít bụi nữa." Mũ quả dưa vắt khăn ướt, "Ba ngày nay ngồi miết trên lưng ngựa không xuống, ta sắp rớt xương ra luôn rồi."

Khăn ướt lau đôi gò má, làn da trắng nõn vốn có hiện ra, mũ quả dưa kéo mũ xuống, lấy chiếc lược gỗ từ ngực áo ra rồi nhúng vào nước, chải lại tóc một lượt, buộc thành bím.

"Người... Người là một cô nương?" Tề Khưu thị sững sốt, thoát đầu chỉ nghĩ người này là một thiếu niên có vẻ ngoài hơi thanh tú thôi.

Mũ quả dưa nhíu mày: "Sao, không được à?"

"Không không không, không phải ý đó, chỉ không ngờ trong Lục Phiến môn lại có một cô nương ."

"Ít thấy mới lấy làm lạ."

Mũ quả dưa làm bầm một tiếng, tên nàng là Viên Kim Hạ, năm nay mười tám, hai năm trước gia nhập công môn vì cơ duyên xảo hợp; người đồng hành với nàng là Dương Nhạc, lớn hơn hai tuổi. Hai người họ đều đảm đương chức quan nhỏ trong Lục Phiến môn ở kinh thành.

Rửa mặt chải đầu qua loa, cất lược gỗ vào xong, Kim Hạ rảnh rang ngồi không, chán nản ngắm xấp ngân phiếu nọ, thở dài rồi lại thở dài, đến nỗi Dương Nhạc nổi đầy da gà.

Nàng buồn bã gọi: "Đại Dương..."

Dương Nhạc tay chân nhanh nhẹn cất xấp ngân phiếu vào ngực áo: "Cứ để ở chỗ ta trước đã, đợi về đến nha môn rồi ghi vào sổ sau."

Kim Hạ chực khóc nhìn hắn: "Ta trên có mẹ già tám mươi, dưới có..."

"Mẹ ngươi còn chưa đến bốn mươi mà, nói vậy coi chừng bà ấy đập gãy chân đó." Dương Nhạc đến cả liếc nàng cũng chẳng thèm.

Kim Hạ oai phong lẫm liệt nói: "Mẹ đại nhân thân vì nghĩa lớn, biết ta phải chịu nhục chỉ vì năm đấu gạo, đừng nói tám mươi, dù có bảo bà ấy tám nghìn tuổi cũng chẳng sao cả."

Dương Nhạc gật gù: "Chân của ngươi thì không sao rồi, nhưng cha ta sẽ đập gãy chân ta. Vì cái chân của mình, chỉ đành mời đại

nhân tám nghìn tuổi nhà người nén bi thương thôi."

Cha trong lời của Dương Nhạc chính là Dương Trình Vạn, không những là bổ đầu của Lục Phiến Môn, mà còn là người lãnh đạo trực tiếp của Kim Hạ và Dương Nhạc. Tất cả bản lĩnh của Kim Hạ và cả những thứ như kỹ năng lần tìm dấu vết, đều được Dương Trình Vạn truyền dạy. Với Kim Hạ mà nói, Dương Trình Vạn vừa như thầy vừa như cha, nàng tuyệt đối không dám trái lời.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 2

Hai ngày sau, Kim Hạ, Dương Nhạc áp giải Tào Cách và Tề Khưu thị về tới kinh thành, họ vào Lục Phiến Môn định giao phạm nhân cho đại lao Hình Bộ trông giữ, thì đã gặp phải bổ đầu Đồng Vũ. Đồng Vũ vào công môn năm năm, nhưng lại là loại người thích a dua nịnh hót cấp trên, chỉ trong năm năm ngắn ngủi chẳng có thành tích gì nổi bật mà gã đã được thăng lên đến chức bổ đầu.

"Các người rút cuộc cũng đã về! Bất có hai tên phạm nhân thôi mà đi tận năm ngày, tuổi còn trẻ, lười biếng suốt ngày coi sao được..." Đồng Vũ lắc đầu ra vẻ không hài lòng, "Đây chính là Tào Cách và Tề Khưu thị?"

"Vâng."

Kim Hạ vốn không muốn gặp kẻ này, tự ép mình nở nụ cười khách sáo lên mặt, rồi túm lấy Tào Cách đi vào trong.

Tiếc rằng, Đồng Vũ vẫn chúng mắt như thường.

Gã giơ tay cản nàng đang định bước tới: "Đúng lúc thật, giao người cho ta, Tào Cách còn liên quan đến một vụ cấu kết với giặc mưu phản nữa, cần phải giải đến Bắc Trấn Phủ Ty thẩm vấn. Các người vừa về, bản thủ dơ dáy, nhanh về rửa mặt chải đầu đi, ta thay mặt giải chúng qua đấy cho."

Chỉ nghe đến bốn chữ "Bắc Trấn Phủ Ty" thôi là Tào Cách đã sợ tới mức mặt vàng như đất, lùi thẳng ra sau: "Không không... Không không... Ta không đi đâu..."

Chủ quản Bắc Trấn Phủ Ty là chiếu ngục, được gọi là cầm y ngục. Hiện nay mọi người đều biết, nếu so chiếu ngục với đại lao Hình Bộ, bảo đại lao Hình Bộ là thiên đường, thì chiếu ngục chính là mười tám tầng địa phủ. Một khi vào chiếu ngục thì mười chín tuổi đã vô sinh, hình pháp trong ngục tàn khốc, phạm nhân ném đủ ngũ độc(1), tứ chi khiếm khuyết.

(1): gồm bò cạp, rắn, rết, thạch sùng, cóc.

Thấy Đồng Vũ đưa tay chuẩn bị tóm lấy Tào Cách, Kim Hạ hơi cúi.

Với phong cách vốn có của nàng, lúc này hẳn phải đá Đồng Vũ một cú văng xa ba thước, nhưng hai năm nay lăn lộn kiếm cơm trong nha môn, nàng đã rút ra được rằng mình nên kiềm bớt tính tình lại, quan cấp cao hơn mình, có thể không đắc tội thì tốt nhất đừng đắc tội. Bổng lộc mỗi tháng hai lượng bạc tuy hơi ít, nhưng ấy cũng vẫn là bạc.

Một tay đẩy Đồng Vũ ra, một tay gắng sức tóm Tào Cách ra sau lưng mình, nàng cố nở nụ cười gượng gạo, nói: "Đồng bồ đầu, phạm nhân là do ta và Dương Nhạc cực khổ ăn gió nằm sương truy tìm đến mấy ngày, khó khăn lắm mới bắt được, vẫn chưa giải đến Hình Bộ mà. Một câu của ngài, bảo đưa là đưa đi ngay, không Ồn lắm thì phải?"

Bị nàng ngán tay, sắc mặt Đồng Vũ hơi trầm xuống: "Ta nói người biết nhé, đây là người mà cầm y vệ đòi, kẻ nào rắp tâm làm nhỡ việc

sẽ được liệt vào danh sách đồng lõa, người gánh nổi không?!"

"Ngài nói vậy bất hợp lý quá, bọn ta chỉ là quan nhỏ hạ cấp, phí sức tốn công, chẳng dễ gì mà bắt được hai người này về quy án, sao đến miệng ngài lại trở thành đồng lõa rồi." Kim Hạ cười khan hai tiếng. Theo nàng thì mình kìm nén lắm rồi, kiểu cúi đầu hèn mọn này đã rất rất uất nghẹn.

Đáng tiếc rằng Đồng Vũ lại chẳng thèm nhận tấm lòng ấy.

"Bớt đông dài đi, mau giao người cho ta."

"Ngài..."

Thấy Kim Hạ sắp sửa xù lông lên, Dương Nhạc vội vàng giảng hòa: "Đồng bồ đầu, Tào Cách phạm án mạng, vừa truy nã hần, vẫn chưa thắng đường thẩm vấn, chi bằng ngài chờ ở đây, kết án định tội xong lại đem người đi." Hần xưa nay chất phác, là người không thích kiếm chuyện, cũng biết Đồng Vũ là kẻ có hành vi tiểu nhân, mịch lòng ông ta thì khó tránh khỏi sau này bị chơi ngăm.

"Vậy sao được! Cẩm y vệ đòi người thì ai dám chậm trễ. Bọn người đừng lăm lờn nữa, nếu không, đắc tội với họ rồi, mọi người không sống yên ổn qua ngày được đâu."

Đang nói, bồ đầu Dương Trình Vạn từ dưới hành lang khép khiễng bước đến, phác đao(2) đứng đưa bên hông. Dương Nhạc vội tiến lên thưa: "Cha."

(2): một loại binh khí cũ, lưỡi dài hẹp, cán ngắn, dùng bằng hai tay.

Trước mặt Dương Trình Vạn, Kim Hạ thu cơn tức của mình lại, khom người chấp tay cung kính chào: "Lão đầu."

"Đồng bồ đầu!" Dương Trình Vạn chào Đồng Vũ trước, "Có chuyện gì à?"

Tuy Đồng Vũ và Dương Trình Vạn đều là bồ đầu, nhưng trước giờ gã luôn cho rằng để hạng người thọt chân này làm bồ đầu thì chỉ mất mặt Lục Phiến môn thôi, tức thì hừ lạnh một cái: "Hai tên này muốn cùng kẻ tình nghi thông đồng phản quốc, đây là người mà cảm y vệ đòi, ta định giải đi, hai tên đồ đệ của ông thế mà cứ chặn lại bằng mọi cách..."

Kim Hạ ngắt lời gã ta, vội giải thích: "Người là do bọn con vừa bắt về."

Dương Trình Vạn phát tay ngăn Kim Hạ nói tiếp, lạnh nhạt buông lời: "Vừa nãy ta thấy ngoài kia đã có cảm y vệ chờ sẵn, các con còn không mau giao người cho Đồng bồ đầu đi."

"Lão đầu!" Kim Hạ tức tối.

"Nhanh lên."

Dương Trình Vạn đã lên tiếng, Kim Hạ không dám bất tuân, lập tức lui tay, cầm phần dùi sang bên cạnh.

Đồng Vũ tức giận túm lấy Tào Cách. Tề Khưu thị xui xẻo, vì lên trốn chạy cùng Tào Cách nên bị xem là đồng bọn, cũng được giải đi cùng.

Kim Hạ ở phía sau tiến lên theo vài bước, nhìn gã ta đưa người rẽ qua tường, dưới gốc tùng già bên sườn công đường thấp thoáng

một người mặc bộ phi ngư phục(3) đỏ thẫm, quả nhiên cảm y vệ đã đến rồi. Mình chân trước vừa về đến, bọn họ chân sau cũng theo tới, nàng hồ nghi rằng ở cổng thành cũng có cơ sở ngầm của cảm y vệ, vừa vào thành thì họ đã hay tin.

(3): quan phục có tay áo rộng, trông giống cánh cá chuồn.

Nàng ứa gan nghiêng rằng, trơ mắt nhìn Đồng Vũ giao người cho cảm y vệ. Người dẫn đầu cảm y vệ đưa lưng về phía nàng, chỉ thấy dáng người thẳng tắp chứ không rõ diện mạo, trái lại vẻ mặt lạnh lùng của Đồng Vũ lại khắc rành rành vào mắt.

Kim Hạ ử rũ quay về, chán nản nhìn Dương Trình Vạn: "Lão đầu, người cũng nhường gã ta quá đi mất. Người nói xem rốt cuộc gã là bồ đầu của ai vậy? Án của Lục Phiến Môn không thèm để ý đến, lại vội vã đưa phạm nhân đi, ai mà không biết gã muốn lấy lòng cảm y vệ chứ."

Dương Nhạc thở dài: "Ít ra có một câu gã nói không sai, đặc tội cảm y vệ, mọi người đừng mong sống những ngày tốt lành."

Kim Hạ hùng hổ nói: "Hình ngục thiên hạ, có Tam Pháp Ty là đủ rồi, sao lại cứ phải lôi ra một bọn cảm y vệ ngang tàng ngán chân, vậy còn cần Tam Pháp Ty làm gì, đúng là thùng rỗng kêu to!"

Dương Nhạc vội vã chạy đến định bịt miệng nàng, nhưng Kim Hạ lại khéo léo tránh được.

"Tiểu gia của ta ời, người im lặng chút được không! Lời này không nói bậy được đâu." Dương Nhạc thay bằng một cái cốc lên đầu nàng.

"Bây giờ phạm nhân vẫn chưa quy án đã bị họ đưa đi, chẳng phải chúng ta chạy không công chuyển này rồi à?!" Kim Hạ vô cùng đau lòng, "Vốn còn bảo bắt được Tào Cách sẽ được thưởng thêm chút ít, nếu sớm biết công dã tràng thì ta đã tiết kiệm sức mình rồi."

Dương Trình Vạn lạnh nhạt nói: "Bình an quay về là tốt rồi, đệ đệ con đến hỏi thăm ta mấy lần, con về gặp nó đi."

Thực sự nhớ người nhà, lại hay tin em trai đến đây đã vài lần, chẳng biết có phải xảy ra chuyện gì rồi không, Kim Hạ liếc trộm Dương Nhạc, không yên lòng căn dặn: "Không có thưởng thì thôi, tiền 'trợ cấp công tác' nhất định phải lấy được nhé, huynh đừng làm hỏng đại sự đấy."

Dương Nhạc hét cách đành gật đầu.

Kim Hạ bảy giờ mới sai bước rời đi.

Đang vào tiết xuân, vạn cây đâm chồi nảy lộc, kinh sư phồn hoa, người người rộn rã. Các loại cửa hiệu hai bên đường rực rỡ muôn màu, quán mì thì có mì Hồ Điệp, mì Thủy Hoạt, mì Thác Chưởng, vân vân; tiệm bánh thì có bánh nướng không vùng, bánh nướng cuốn, bánh chỉ, bánh rán, vân vân; mấy loại bánh tinh tế hơn một chút gồm bánh cò tướng, bánh khắc bài, bánh rán mỏng, xiu mai hoa đào, vân vân. Kim Hạ mũi ngửi đủ loại mùi thức ăn hòa quyện vào nhau, chân nhẹ nhàng len lỏi giữa đoàn người.

Lúc ngang qua hàng kẹo, bước chân nàng hơi chậm lại, lồi chỗ tiền thừa ra đếm, lưỡng lự giây lát rồi vẫn nhín ba đồng mua một bọc kẹo hồ phách, cất vào ngực áo.

Rời khỏi khu phố náo nhiệt, nàng rẽ vào một con ngõ sâu, nửa trước ngõ trông như bầu hồ lô lệch, lối vào hẹp nhỏ như miệng bầu, đi vào rồi mới thấy rộng rãi sáng sủa, hết phần đầu lại gặp một con đường nhỏ hẹp khác, sau đó mới đến phần bụng hồ lô thứ hai.

Kim Hạ bước đến trước một cánh cửa gỗ loang lổ nhiều màu ở phía đông bụng hồ lô, nàng đẩy thử nhưng cửa bất động, thế là đành gõ cửa.

Chốc lát sau, cửa kẽo kẹt mở ra, một thiếu niên tóc búi tròn, áo vải cổ thuyền vui vẻ chào nàng: "Tỷ! Tỷ về rồi!" Cậu chính là em trai của Kim Hạ, Viên Ích.

Kim Hạ xoa cái trán lòa xòa tóc của cậu vài cái, vừa bước vào vừa hỏi: "Dạo gần đây có ai bắt nạt đệ không?" Trong tiểu viện không lớn lắm có một cối xay bằng đá nặng trĩu chiếm cứ mé tây, còn cả một vò tương kê sát góc tường, mùi đậu lẩn vào không khí, cả ngày không tan.

"Không ạ, từ lần tỷ dạy dỗ tam tiểu tử nhà bán thịt heo, bọn nó không dám xé sách của đệ nữa rồi." Viên Ích đi theo sau nàng.

Nhìn cậu em trai yếu ớt có thừa nhưng lại thiếu dũng cảm của mình, Kim Hạ thở dài ra chiều tiếc nuối, nhớ lại năm bằng tuổi nó, nàng đã cốc đầu hết toàn bộ bọn nhóc ở phố Tây Phụng này, chiến tích lừng lẫy, bọn ở đường kế bên thường đến đá sạp hàng, tất cả đều bị nàng dạy dỗ lại, tỏ ra ngoan ngoãn hơn. Tuy rằng gây sự bên ngoài thì chịu không ít đòn roi của cha mẹ, nhưng để đứng trên đầu mọi người thì luôn phải chịu được đau khổ trong đau khổ, đây là đạo lý mà nàng nắm rõ.

Tiếc rằng thời đại thủ lĩnh xán lạn này đã kết thúc cùng với tuổi thơ của nàng, những ngày sau ấy... Nàng thở dài có phần chán nản, rồi lại hỏi: "... Cha mẹ vẫn bán đậu phụ chưa về à?"

Viên Ích ra dấu chó có lên tiếng với nàng, tay chỉ vào trong nhà, thấp giọng: "Cha đi bán rồi, mẹ đang ngủ trong ấy đấy. Đêm qua mẹ đi bán đậu phụ khô kho sốt ở đầu cầu Tân Phong, khuya lắm mới về tới."

Kim Hạ nhìn cửa sổ căn nhà, than thầm trong lòng, lại lấy bọc kẹo hồ phách ra đưa cho Viên Ích.

Viên Ích mở bọc, thấy là kẹo thì đổi hờn: "Đệ lớn vậy rồi, sao tỷ vẫn cứ tưởng đệ là con nít thế."

"Không ăn thì thôi," Kim Hạ giơ tay định giặt lại, "Ta để dành phần mình."

Viên Ích vội vàng tránh né, nhanh chóng nhón một viên bỏ vào miệng, cất chỗ còn lại vào ngực áo.

"Dương lão đầu nói đệ đến nha môn tìm ta vài lần, có chuyện gì?" Kim Hạ hỏi cậu.

Viên Ích trề môi nhìn vào phòng, nhỏ giọng: "Mẹ bảo đệ đi, hỏi xem tỷ khi nào về."

"Nhà lại hụt tiền rồi à?"

"Trong tháng này, Đồng bụng to thu phí sạp hàng kén dâu, mẹ bảo nhất định phải tặng quà mừng."

Kim Hạ kinh ngạc nói: "Ta nhớ năm ngoái lão ấy đã kén rồi mà, sao lại kén nữa?"

"Lão có bốn thằng con lặn."

"..."

Kim Hạ ôm trán rên một tiếng, bỗng nhớ lại cảnh Tào Cách đưa mình một xấp ngân phiếu trước đó, càng rầu rĩ hơn.

Trong phòng vọng ra tiếng ván giường như có người đang trở mình, một giọng nói vang lên ngay sau đó: "Hạ nhi, con về rồi hả?"

"Dạ." Kim Hạ bước vào nhà, thấy Viên Trần thị ngồi dậy, "Mẹ, con đánh thức mẹ à."

"Không sao, mẹ cũng phải dậy rồi." Viên Trần thị khoác thêm áo khoác dài màu nâu xám, ánh mắt đảo một lượt khắp người Kim Hạ trước, "Đi đường ổn không? Không bị thương chứ?"

"Không ạ! Đương nhiên là không." Kim Hạ cười đáp.

"Bắt được người rồi?"

"Dạ bắt rồi..." Kim Hạ trả lời lấy lệ.

Viên Trần thị sắc mặt vui vẻ, chìa tay về phía nàng: "Lúc trước con nói phạm nhân này quan trọng, bắt được sẽ có tiền thưởng, tốt quá, đưa tiền thưởng cho mẹ, mẹ phải vội lên phố mua quà tặng Đồng gia nữa."

Kim Hạ ngượng ngùng đáp: "Không... Không nhận được bạc, người vừa về đến đã bị giải đi Bắc Trấn Phủ Ty rồi."

Viên Trần thị ngậy ra hồi lâu, lập tức nói: "VẬY có khi Bắc Trần Phủ Ty sẽ thưởng bạc cho con đấy, người là do con bắt về mà!"

"Đúng ra là thế, nhưng ai có bản lĩnh tìm cảm y vệ đòi bạc chứ." Kim Hạ không dám nhìn thẳng vào mẹ, cúi đầu dùng chân hất đất thành lổm nhổm.

Nghe lời này, Viên Trần thị lại ngậy ra một chốc, mới cau mày nói: "Được rồi, con đi tắm rửa thay y phục đi, bộ đồ trên người sắp chua lên rồi kìa. Mẹ đã bảo mà, con gái thì làm bồ khoái gì chứ, vừa khổ vừa mệt, chẳng ra cái giống gì cả, nếu lúc trước con và cha con nghe lời mẹ, gả cho thằng nhóc nhà bán bánh ở thành đông, ít ra thì hai bên có thể giúp đỡ nhau đôi chút. Đừng thấy năm kia thằng nhóc ấy nghèo túng như vậy, năm nay người ta làm xiu mai hoa đào, bán cháy hàng luôn đấy, mua cả một cửa hàng mặt tiền ở cầu Tân Phong. Nếu trước đây con gả qua đấy, nói không chừng bây giờ đã có số trở thành thiếu phu nhân rồi, làm gì đến nỗi này. Con biết chưa, dâu nhà Tôn Cát Tinh đã có chữa rồi, con xem con..."

Bài ca cũ rích này của mẹ, Kim Hạ đã nghe đến độ thuộc lòng, vâng dạ lui ra ngoài, làm mặt quỷ với Viên Ích rồi vào phòng bếp nấu nước, chuẩn bị tắm.

"Tỷ, còn một chuyện nữa..." Viên Ích đi theo vào bếp, múc nước phụ nàng, ra vẽ thần bí, "Tỷ đừng trách đệ không báo tỷ biết nhé -- Hôm trước mẹ mời bà mối Vương đến đấy."

Nghe vậy, Kim Hạ giật thót mi mắt, cảnh giác nhìn Viên Ích.

"Đệ ngồi chồm hổm dưới cửa sổ nghe lỏm một hồi, lần này mẹ vừa mất lão tam nhà Dịch tiên sinh."

Kim Hạ hoảng hốt nhướng cao mày: "Dịch tiên sinh?! Là... Là phu tử của đệ hả?"

Viên Ích gật gù.

Dịch tiên sinh chính là thầy tư thực của Viên Ích, nhà ấy có ba thằng con trai, đều là người đọc sách, là dòng dõi thư hương hàng thật giá thật. Kim Hạ có làm sao cũng chẳng hiểu nổi, gia đình như thế sao ưng ý nàng được?

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 3

Vì chiến tích lúc nhỏ quá phong phú, tên tuổi Kim Hạ đúng là có hơi vang dội một tý, ngày xưa, khi tám chuyện về nàng, hàng xóm láng giềng thường thêm vào mấy từ đại loại như "quỷ dạ xoa", "hùm beo" làm hậu tố. Lúc đầu hay tin, nàng rất mất tự nhiên, sau này tình cờ đọc được một quyển sách trà dư tửu hậu, trong ấy bảo quỷ dạ xoa và hùm beo đều là tinh tú hạ phàm được người trần kính nể, chúng đều đội trời đạp đất, ăn cơm bát lớn, uống rượu chén to, xơi thịt miếng khổng lồ, thì nàng mê mẩn ngay, thường xem những biệt danh mà hàng xóm đặt cho là một lời ca ngợi.

Sau khi làm bồ khoái, nàng cũng được coi là người của triều đình, những "lời khen" kia dần vơi bớt, mà lời đồn 'Viên gia có một cô con gái tương đối dữ dằn' lại được người người biết đến, càng khởi bàn tới cưới hỏi mĩa mòi gì. Viên Trần thị không giữ được chân khuê nữ nhà mình, mắt thấy nó từng ngày từng ngày già tuổi hơn mà chẳng ai tới cửa cầu hôn, bà vô cùng phiền muộn. Bà nghiêng chặt răng, lòng nghĩ: Đợi ta chuẩn bị xong của hồi môn thật hậu, chẳng lo các người không đến cầu xin ta!

Để vun vén của hồi môn, Viên Trần thị sáng bán đậu phụ, tối bán đậu phụ khô, cực khổ vô cùng. Kim Hạ mệt mỏi với tên tuổi của mình, thân lại là món hàng lỗ vốn nên không có quyền phát ngôn trong chuyện này, đành phải cụp đuôi liềm mạng bắt trộm, cũng rất khổ cực.

Vừa nghe mẹ thích lão tam nhà Dịch tiên sinh, phản ứng đầu tiên của Kim Hạ là mẹ rất cuộc đã gom góp được bao nhiêu của hồi môn, mà lại có thể khiến Dịch gia động lòng. Rồi nàng đảo chiều suy nghĩ, chủ kiến này của mẹ đúng là "làm một mẻ khỏe cả đời": Nếu nàng gả vào nhà họ Dịch, Viên Ích trở thành tiểu cửu tử, học phí tư thực những năm sau này đều có thể giảm lược bớt, cả việc mua nước đá mùa hạ và than mùa đông làm quà cũng miễn luôn, quả thật là tiết kiệm được một khoản không nhỏ.

Những mục chi tiêu này đều được bỏ bớt, vậy thì có thể gom góp tiền bù vào số hồi môn lỗ vốn xưa.

Vỗ mạnh lên trán, Kim Hạ buồn bực ngó củi đang cháy lép bép trong lòng bếp, rồi đút thêm củi vào.

Nhà đã lên đèn, sông Kim Thủy lững lờ xuôi dòng, phản chiếu vô số ánh đèn lấp lánh dọc đôi bờ.

Trên sông, ngoài thuyền hoa tấu khúc thì còn cả thuyền xiếc, mấy tên hán tử đầu xăm mình trần, nếu trên bờ có người vút tiền xuống, họ lập tức cười vang, đáp một tiếng, trèo lên gậy trúc cao ngất rồi nhảy khỏi thuyền, giữ thăng bằng trên không, hoặc xoay người hoặc lộn nhào, bấy giờ mới trảm mình xuống nước.

Ven bờ, tửu lâu cao thấp san sát nhau; bên đường và ở đầu cầu, hàng quán sạp gánh xếp thành một dãy.

Kim Hạ tựa vào con sư tử đá trên thành cầu, buồn chán trông chừng hàng đậu phụ kho sốt, nghe tiếng đàn sáo và tiếng người ồn ã vọng đến từ tửu lâu bên cạnh, ánh mắt dính chặt xuống mặt sông. Đêm nay, nàng vốn chỉ đến phụ việc, nhưng đại khái là tối hôm qua mẹ bị trúng gió nhẹ, cộng thêm phiền muộn lật vật trong lòng nên

đầu cứ ê ằm đau. Kim Hạ khuyên mẹ về nhà nghỉ ngơi, nhưng Viên Trần thị lại không an tâm để nàng trông nom sạp hàng, Kim Hạ đành phải thề thốt cam đoan đủ đường rằng mình sẽ nề nếp giữ quây, tuyệt đối không gây sự, Viên Trần thị lại dạn tới dạn lui vài lần, rồi mới trở về nghỉ ngơi với tâm trạng không an tâm cho lắm.

"Cho ta hai xâu đậu phụ khô, thêm mỡ cay!" Một giọng nói mang ý cười vang lên.

Kim Hạ hồi phục tinh thần, ngẩng đầu nhìn Dương Nhạc, ngạc nhiên hỏi: "Sao người biết ta đang ở đây?"

"Vừa đem hai khứa cá ướp muối đến nhà thì gặp mẹ người, tiện thể gửi phí trợ cấp công tác cho bác ấy rồi, bác ấy bảo người đang ở đây trông quây." Dương Nhạc cũng chẳng khách khí, tự tay cầm một xâu đậu hũ lên, cho thêm mỡ cay, "Cha ta nói sáng sớm ngày mai sẽ cho phép chúng ta đi cùng ông ấy đến Binh Bộ tư vụ sảnh(1)."

(1): là cơ quan chưởng thu công văn giản lược của các nha môn, giấy tờ công trình, sổ hiệu đăng ký, phân phát công việc, và kiểm soát mức độ siêng lười của quan sai, quản lý quan lại của bản bộ.

"Ừ." Kim Hạ thờ ơ đáp một tiếng, "Tư vụ sảnh lại mất đồ rồi à?"

"Có quỷ mới biết." Dương Nhạc nhìn xuống sông theo tầm mắt nàng, hiếu kỳ hỏi, "Ngắm cái gì vậy?"

"Thấy người đang múa xiếc nhảy nước kia không?" Kim Hạ bĩu bĩu môi.

Cùng với câu hỏi của nàng, hán tử mình trần đã nhảy từ cột cao xuống, làm một cú lộn nhào trên không tuyệt đẹp, ôm đầu gối xoay

tròn ba vòng, ùm một tiếng trầm mình vào nước... Đang vào tiết xuân hàn se lạnh, dù trên mặt sông chưa đóng băng nhưng nước vẫn lạnh thấu xương, Dương Nhạc không khỏi co đầu rụt cổ, run cầm cập thay người nọ.

"Ta bán được ba xâu đậu phụ thì gã đã nhảy đến tám lần rồi." Kim Hạ vô cùng ngưỡng mộ ngắm hán tử mình trần đang trèo lên thuyền, "Gã chỉ lộn nhào một đêm đã thu vào số tiền bằng cả tháng lương của chúng ta, huynh bảo xem chúng ta làm bổ khoái chi vậy."

"Người không sợ lạnh à?"

"Người có chê bạc lạnh không?"

Kim Hạ cúi đầu nhìn đồng đậu phụ khô chất thành núi, cũng chẳng biết khi nào mới bán hết được, thở dài.

"Lại hụt tiền rồi?" Dương Nhạc rất hiểu nàng.

Kim Hạ chưa kịp trả lời, trước sạp hàng có một người bước đến -

"Cho bốn xâu đậu phụ khô, hai xâu rưới nước chấm cay, hai xâu rắc bột mỳ, càng chua càng tốt, nường tử ta đang thèm ăn chua." Ngử khí yêu chiều đến độ người nghe nổi da gà khắp mình, ấy là Tôn Cát Tinh - lão đại nhà họ Tôn đi dạo chợ đêm cùng vợ.

Dù rất không muốn ngược mắt lên, nhưng cân nhắc vấn đề tiền bạc, Kim Hạ vẫn nhanh tay nhanh chân chế biến đậu phụ khô rồi đưa sang, mặt mày lạnh nhạt nói: "Bốn đồng, cảm ơn."

Tôn Cát Tinh trả tiền. Tôn thị cầm xâu đậu phụ, chớp chớp mắt nhìn nàng: "Ấy, Kim Hạ, sao lại là người trông sạp vậy? Người khỏi

phải đi bắt trộm à?"

"... Khụ khụ... Là nhiệm vụ đặc biệt." Kim Hạ hạ giọng kè sát tới, "Gần đây quan phủ tiến hành tuần tra rộng khắp, các người không có việc thì đừng bước ra đường, nhất là phu nhân đang mang thai, động tới động lui chẳng tốt lắm đâu."

Tôn Cát Tinh vừa nghe đã căng thẳng: "Thật à?!"

Kim Hạ ra hiệu cho họ nhìn Dương Nhạc bên cạnh mình, hỏi ngược: "Nếu không, người cho rằng hai bọn ta cấm cộc ở đây... thực sự chỉ là để bán đậu phụ thôi sao?"

Tôn Cát Tinh vội vã dìu nương tử về nhà, Dương Nhạc dùng ánh mắt đưa tiễn, cho đến khi bóng lưng họ mất hút giữa biển người mới ngạc nhiên nói với Kim Hạ: "Đang yên đang lành, dọa họ làm gì?"

"Cặp phu thê ân ái đó cứ lượn lờ trước mặt mẹ ta, về nhà mẹ trách móc đủ đường, ta không thể vịn lại, đúng là chết ghen mà."

Nàng rầu rĩ xoa ấn đường, chợt nghe giữa đám người phía cánh trái mình dậy lên một trận ồn ào, vừa ngẩng đầu nhìn đã thấy một nam tử đầu đội nón, thân vận tam tương đạo bào xuyên qua đám người, nặng nề ngã đúng ngay vào sạp đậu phụ của nàng, nước chấm lập tức vãi xuống đầy đất, nước sốt các loại tung tóe khắp nơi!

"Này! Người..."

Thấy tay gã cầm một bộ chuông và chày bằng đồng thau lộ rõ vẻ thầy xem tướng số, Kim Hạ đưa tay định kéo gã dậy, chẳng ngờ gã trở tay huơ đến, trong ống tay áo lộ ra thanh chủy thủ dài sáng loáng, lóe xanh lạnh lẽo, vừa nhìn đã biết lưỡi dao tẩm kịch độc.

"Cẩn thận!" Dương Nhạc hoảng hốt, xông lên trước.

Biến cố xảy ra rất đột ngột, nhưng Kim Hạ phản ứng nhanh nhạy, nghiêng người đúng lúc, chủ thủ đâm xiên đến tước bỏ nửa ống tay áo nàng.

Dương Nhạc định ra tay, nhưng có kẻ đến sau giành quyền trước, chỉ thấy một chiếc bóng màu xanh thẫm lướt qua, phóng vút lên đá thẳng vào người gã thầy tướng, khiến gã nôn ra một đồng máu tươi, chỉ có thể chống xuống đất cố gắng vùng vẫy.

"Nói! Giấu mật báo ở đâu?"

Người xông đến mặc hành y màu trúc xanh dẹt chỉ vàng, đai lưng cùng màu, gọng gàng hiên ngang, một chân giẫm lên cổ tay cầm chủ thủ của gã thầy tướng, giọng lạnh lẽo như ngâm hàn khí.

"... Không biết!" Gã thầy tướng đau đến độ ứa mồ hôi lạnh.

Kim Hạ nhận ra vị mặc y sam xanh này.

Thiên hạ hiện nay, ngoài vị Thế Tông(2) cao cao tại thượng nhưng một lòng hướng đạo, thì còn hai người có quyền cao chức trọng. Một là Nghiêm Tung, nội các thủ phụ(3), kết bè kéo cánh trong triều đình, khởi cần phải kể. Người còn lại là Lục Bình, chỉ huy sứ tối cao của Cẩm Y Vệ, người này và Thế Tông lớn lên bên nhau, là bạn thân từ nhỏ, từng mạo hiểm thân mình nhảy vào lửa cứu Thế Tông. Mối quan hệ giữa ông và Thế Tông chỉ diễn tả bằng một chữ "chắc", hai chữ "vững bền", ba chữ "rất rất tốt". Nếu đánh giá một cách nghiêm khắc thì cũng có thể xem Lục Bình là một vị quan tốt, tuy bài trừ dị kỷ, nắm hết quyền hành nhưng chí ít cũng tận trung với cương

vị, thực sự đã chữa lại không ít án sai của chiếu ngục, nhưng cả triều đều biết, ông giao hảo với Nghiêm Tung.

(2): ý chỉ Minh Thế Tông, vua thời Minh.

(3): người đứng đầu nội các.

Phong thái của chỉ huy sứ tối cao đại nhân, Kim Hạ đã từng lĩnh giáo, Lục Bình mày kiếm mắt sáng, râu dài tung bay, dáng vẻ hiên ngang, mục quang lưu chuyển, không giận mà uy, rất khiếp người.

Người áo xanh trước mắt Kim Hạ đây chính là con trai của Lục Bình, Lục Dịch. Lục Bình xuất thân là võ trượng nguyên, nghe nói Lục Dịch cũng võ công cao cường, không dưới phụ thân, là cao thủ số một số hai trong Cẩm Y Vệ.

Theo nàng thấy, nói về tướng mạo thì hẳn là Lục Dịch giống mẹ, không đủ uy vũ nhưng tuấn tú có thừa, duy chỉ có đôi mắt kia lại cực giống cha mình, thần sắc vững vàng trước sóng gió, sự chín chắn không tương xứng lắm với số tuổi, lại thêm vài phần thanh lạnh.

Chân Lục Dịch khẽ xoay, tăng vài phần lực, Kim Hạ cảm thấy đến cả mình cũng nghe được tiếng xương cốt tay gã thầy tướng kêu răng rắc.

"Ta... thực sự... không biết!" Giọng gã thầy tướng vô cùng thảm thiết.

Vị thầy tướng này giấu chủ thủ(dao găm) tẩm độc trong người, đương nhiên chẳng phải dân lương thiện, tuy Kim Hạ biết Cẩm Y Vệ trước giờ mạnh tay, nhưng hẳn bức cung như thế, nàng có phần khó nhịn, bèn tiến lên buông lời: "Chẳng hay vị thầy tướng này phạm phải tội gì? Nếu phải thẩm vấn thì cũng nên..."

Nàng chỉ vừa nói được một nửa, Lục Dịch chẳng thèm nâng mí mắt, tay áo khẽ phất, lộ ra lệnh bài cấm y vệ giắt trên thắt lưng, lạnh lùng nói: "Quan phủ phá án, người không phận sự tránh ra!"

Vừa thấy kẻ đấy là Cẩm Y Vệ, bách tính vây xem xung quanh dù hiếu kỳ nhưng cũng chẳng dám theo dõi tiếp, vội vàng giải tán trong im lặng. Đầu cầu Tân Phong vốn đang náo nhiệt bỗng chốc đã ảm đạm hẳn.

Trong lúc đó lại có thêm bốn người chạy đến, đều đội vạm tự cân, khoác áo choàng xanh nhạt, đeo thắt lưng và ủng bằng da, là đồng phục của Cẩm Y Vệ thiên bách hộ. Bốn người này đến trước mặt Lục Dịch, cung kính hành lễ rồi bẩm báo: "Lục đại nhân, Tào Cách đã chết."

Kim Hạ vừa nghe thấy hai chữ Tào Cách này thì đã hiểu được một số điều, khó tránh khỏi thảm thở dài: Chưa đến nửa ngày, quả nhiên Tào Cách không chịu nổi khổ hình, bị dày vò đến chết.

Làm bồ khoái hơn hai năm nay, tính cách của Kim Hạ đã hạn chế được ít nhiều, nàng cũng đã thuộc rất nhiều câu châm ngôn của đời người, tỷ như: Hảo hán không chịu thiệt trước mắt; Đại trượng phu biết co biết duỗi; Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt;... Kế hoạch cuộc đời của nàng, đương nhiên là hướng đến con đường anh hào lỗi lạc ấy. Ngay sau đó, tuy nàng không quen mắt với điệu bộ cao cao tại thượng của bọn Cẩm Y Vệ này, nhưng Lục Phiến Môn thực sự không có quyền can thiệp vào án của Cẩm Y Vệ, vốn nàng đã định rời đi, nhưng ánh mắt đáp xuống bã đậu phụ đầy đất, rồi lại tưởng tượng đến sắc mặt của mẹ, một câu châm ngôn "Người chết vì tiền chim chết vì mồi" vừa khéo nhảy ra.

Nàng cố gắng hết sức để giọng mình hơi nghẹn ngào, tốt nhất là đạt đến hiệu quả đau buồn đáng thương: "Quan gia, các người có phá án cũng đâu thể nào làm đồ sạp hàng của ta chứ!"

Chẳng ai đáp lại, có lẽ là chẳng ai nghe thấy.

Lục Dịch nhíu mày ra vẻ khó chịu trước đám rác rưởi, chỉ vào gã thầy tướng kia: "Đưa về chiếu ngục!"

Đương nhiên gã thầy tướng biết chiếu ngục là nơi đáng sợ, mặt biến sắc, bất thành linh vùng lên giấy dựa, không phải muốn đào tẩu mà là để nhào người về thanh chủ thủ tẩm độc nọ...

Chất độc kia thật ghê gớm, mắt người chưa kịp chớp, miệng gã đã ói máu đen, đi đờn nhà ma.

Lục Dịch cau chặt mày, lời ít ý nhiều ra lệnh: "Soát người."

Bốn tên Cẩm Y Vệ lục soát thi thể của gã thầy tướng một cách kỹ càng, nàng và Dương Nhạc lạnh nhạt bàng quan. Thấy bọn họ kiểm tra từ đầu đến chân, gỡ búi tóc của thi thể rồi đến quần áo vật dụng bên người, rạch cả để giày ra để tránh việc gã giấu đồ trong ấy.

"Đúng là soát kỹ thật." Dương Nhạc nhìn nói nhỏ bên tai Kim Hạ.

Kim Hạ khinh thường, chẳng thèm ngoảnh nhìn: "Vậy thì có gì hay, quen tay khéo việc thôi, cùng lắm thì cũng bằng tiêu chuẩn khám nghiệm tử thi trong nha môn chúng ta, một đám thô lỗ."

Lục Dịch đưa lưng về phía bọn họ, chẳng biết có phải đã nghe thấy hay không mà khẽ nghiêng đầu, khóe mắt lạnh như nước, khiến Dương Nhạc đang định góp lời cũng phải nín lại.

"Lục đại nhân, không có ạ!" Lục soát xong, thiên bách hộ bấm báo với Lục Dịch.

"Người đoán xem bọn họ đang tìm cái gì?" Xuất phát từ bản năng của bồ khoái, Dương Nhạc rất tò mò, hạ giọng hỏi Kim Hạ.

Trước đó Dương Nhạc đã nói Binh Bộ tư vụ sảnh mất đồ, mà Tào Cách cũng đang ở Binh Bộ, Kim Hạ ngầm đoán được nhưng không tiện nói ra, bèn vòng vo: "Còn cần phải hỏi ư, chắc hẳn là vụ án lớn liên quan đến quốc gia đại sự rồi."

Lục Dịch lại nghiêng đầu lần nữa, tuy không nói gì nhưng ánh nhìn rét lạnh đã biểu lộ rõ ràng ý nghĩ: Câm miệng!

Bây giờ, với Kim Hạ mà nói thì việc vô cùng cấp bách chẳng phải đại sự quốc gia gì cả, mà là sạp đậu phụ bị nát trước mắt này, thế nên nàng lại góp lời lần nữa, ngữ khí thành khẩn thật thà: "Quan gia à, thực ra thì đồng đậu phụ của ta chẳng quý báu gì, ngài chỉ cần trả hai lượng bạc là đủ rồi."

Cùng lúc đó, một tên thiên bách hộ lo lắng thưa với Lục Dịch: "Cả hai đều đã chết, lại không tìm được bản đồ, phía đô đốc..."

"Khụ khụ," Kim Hạ bất đắc dĩ phải cao giọng ở đằng sau: "Các vị quan gia, các ngài chí ít cũng phải bồi thường một ít bạc chứ!"

Giọng nàng vừa giòn vừa to, khó mà khiến người khác không chú ý đến, thoắt cái, chẳng những Lục Dịch mà cả bọn cầm y vệ đều nhìn về phía nàng.

"Hai lượng bạc là đủ rồi." Kim Hạ cười cầu tài, ý bảo bọn họ nhìn đậu phụ khô nát đầy dưới đất.

"Người muốn chết à! Còn không cút mau đi!"

Một tên thiên bách hộ hung tợn quát nàng.

Về vấn đề tiền bạc, trước giờ Kim Hạ rất dai, không nhúc nhích nửa bước: "Bồi thường bạc rồi thì ta sẽ đi, còn không, ta không biết phải ăn nói với mẹ mình như nào cả."

"Người..."

Thiên bách hộ tiến lên ra vẻ muốn đánh thì bị Lục Dịch phiên chán phát tay ngăn lại.

"Đưa bạc cho nàng ta rồi bảo chúng cút đi!" Việc lớn trước mắt, Lục Dịch đương nhiên không muốn xảy ra thêm chuyện, càng chẳng muốn nhìn thấy những kẻ không liên quan nữa.

Mệnh lệnh của hắn, thiên bách hộ không dám bất tuân, đành móc túi tiền ra, vứt hai lượng bạc cho Kim Hạ.

Kim Hạ vui mừng nhận bạc, chuẩn bị rời đi cùng Dương Nhạc, được vài bước thì ngừng lại, ngoái đầu nhìn Lục Dịch, tốt bụng nhắc nhở: "Ta không biết các vị quan gia đang tìm cái gì, nhưng trên ống tay áo của gã ta có rêu xanh, giày ướt một nửa, tôi đoán rằng mới trước đây gã đã đến những chỗ rất gần nước sông, ví dụ như vòm cầu các loại."

Lục Dịch nhìn nàng đăm đăm, sau đó quỳ một gối xuống kiểm tra, quả nhiên hai ống tay áo của gã thầy tướng đều vương rêu.

"Chỗ đó hơi cao, nên gã phải nhón chân, tay trái chạm tường, tay phải vớ tới." Kim Hạ nói tiếp, "Nếu ta đoán không nhầm, kẽ móng tay trái của gã sẽ mắc một ít rêu."

Lục Dịch cầm tay trái của thi thể lên quan sát kỹ, quả nhiên phát hiện trong kẽ ngón giữa có vài chấm xanh đậm, hơi dăm chiêu.

Kim Hạ thấy hấn đã hiểu, định xoay người rời đi, trên người giắt hai lượng bạc, bước chân thoăn thoắt hơn thường ngày.

"Đã sớm bảo bọn chúng chỉ là một đám thô lỗ, chỉ biết đánh đánh giết giết, chả làm nên trò trống gì đâu mà." Với tác phong của Cẩm Y Vệ, nàng rất khinh thường, vừa đi vừa nói với Dương Nhạc. "Nếu chúng được việc một tý thì sáng mai chúng ta khỏi phải đến Binh Bộ tư vụ sảnh nữa."

"Sao ngươi biết?"

"Người chết sạch rồi, đồ mất cũng tìm thấy rồi, còn chuyện gì cần đến chúng ta đâu." Kim Hạ ngẫm nghĩ một hồi lại thấy hơi tiếc, "Biết Tào Cách thông đồng với địch thì mức thưởng phải cao hơn một tý chứ!"

Nửa canh giờ sau, tám bản đồ bố trí canh phòng Kế Châu bọc trong vải dầu đã được tìm thấy trong một lỗm trụ cầu. Tên thật của gã thầy tướng là Tống Vĩnh Văn, thực tế là một tên mật thám hai mang ẩn núp trong kinh thành, chuyên thu thập tình báo sau đó bán ra với giá cao. Tào Cách đặc tội cấp trên, bị chuyển khỏi kinh, trộm bản đồ bố phòng bán cho Tống Vĩnh Văn để nhằm trả thù, sau đó bỏ trốn cùng Tề Khưu thị.

Kết thúc vụ án, Lục Bình - chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ tiến cung giữa đêm, cơn giận của Thế Tông chưa tan, hạ lệnh cắt hai năm bổng lộc của Binh Bộ Thượng thư, Binh Bộ Tả Thị Lang, Binh Bộ Hữu Thị Lang.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 4

"Người chết rồi mới bắt chúng ta đi điều tra, sao không bảo từ đầu ấy?!"

Trong sảnh nha môn, Kim Hạ ngã người dựa vào ghế tròn bằng gỗ lê, bất mãn nhìn tờ công văn.

"Người đã chết, nhưng bạc lại không thấy nữa. Dù thế nào thì mười vạn lượng phí sửa đê vẫn phải tìm về cho bằng được." Dương Nhạc lấy tờ công văn từ tay nàng, cũng hơi phật ý, "Chu Hiễn chẳng qua chỉ là lang trung(1) của Công Bộ đô thủy thanh lại ty(2), hắn sao có gan nuốt trọn khoản tiền mười vạn lượng ấy chứ. Cho rằng người đã chết thì có thể đổ vấy mọi tội lỗi lên đầu họ à!"

(1): một chức quan ngũ phẩm.

(2): Đô thủy ty chưởng quản kiểm tra sổ sách, dự toán kinh phí tu sửa xây cất đê điều, mương máng, thủy lợi, cầu đường; các địa phương chế tạo chiến thuyền, đồ ngang cùng những loại thuyền khác và bổng lộc của quan binh phòng lũy; tu chế tế khí, nhạc khí; trưng thu thuế thuyền, thuế hàng và một phần thuế gỗ.

Chu Hiễn, người Ngô Hưng tỉnh Chiết Giang, đạt tiến sĩ năm Gia Tĩnh thứ hai mươi mốt, năm Gia Tĩnh thứ hai mươi ba nhậm chức hộ khoa cấp sự trung(3), năm Gia Tĩnh thứ ba mươi mốt nhậm chức lang trung Công Bộ đô thủy thanh lại ty. Lĩnh mười vạn lượng bạc tu sửa đê điều, phụng mệnh sửa đê ở Dương Châu. Sau khi đến nơi,

lần lửa mãi mà không khởi công. Cuối cùng bị tra ra là đã nuốt trọn khoản tiền đấy, Chu Hiện sợ chịu tội liền tự sát.

(3): chức quan chánh thất phẩm.

"Có gì để điều tra chứ, Nghiêm Thế Phiên là Tả Thị Tang Công Bộ, phạm là những khoản tiền công trình, có khoản nào chưa qua tay hắn ư?" Kim Hạ hừ lạnh, "Nếu có thể tới nhà hắn, đảm bảo vừa tra đã trúng!"

"Hạ nhi!"

Dương Trình Vạn quát bảo nàng ngừng lại.

Nghiêm Thế Phiên là con trai của Nghiêm Tung - thủ phụ đương triều, Nghiêm Tung quyền khuynh triều dã, gần như một tay che trời. Mà Nghiêm Thế Phiên nhậm chức Công Bộ Tả Thị Lang kiêm chức thượng bảo ty thiếu khanh(4), thường được gọi là chức vụ béo bở nhất trong triều đình. Kim Hạ thở dài, thói đời thời nay chính là gan to no chết, gan nhỏ đói chết. Nghiêm Thế Phiên nhậm chức này, đúng là đã treo thẳng lên cổ hắn một chiếc bánh nướng, muốn ăn thế nào cứ ăn thế ấy, muốn ngốn bao nhiêu cứ ngốn bấy nhiêu.

(4): chức quan chánh tứ phẩm.

"Cha..." Dương Nhạc lắc đầu liên tục, "Việc này không thể nhận, tra không ra là chúng con bất tài, nhưng nếu tra ra được thì có khi đến mạng cũng khó mà giữ lại."

Dương Trình Vạn mở nắp ấm trà, hót nhẹ bọt, nhìn tầm trà chìm nổi và hơi nóng bốc lên, nhàn nhạt buông lời: "Không còn cách nào khác, Tả thừa tướng Đại Lý Tự - Lưu Tương Tả Lưu đại nhân đích

thân điểm tên yêu cầu ta đi, hai người các con về nhà thu dọn hành trang, đi cùng ta đến Dương Châu một chuyến."

"Lão đầu (thủ lĩnh), con và Dương Nhạc đi là được rồi, người ở lại kinh thành nghỉ ngơi đi." Kim Hạ nói, "Giang Nam ẩm thấp, đến đây thì chân người thể nào cũng sẽ trở chứng." Nàng nghĩ chuyến này cực thân mà chẳng hưởng được lợi lộc gì, Dương Trình Vạn tuổi ngày một cao, chân lại có tật, tội gì phải nhảy vào vũng nước đục này, chi bằng để ông ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe.

Dương Trình Vạn lắc đầu: "Vụ án này có cả sự tham gia của Cẩm Y Vệ, chỉ bằng hai người các con sao có thể tiếp cận."

Cẩm Y Vệ!

Kim Hạ và Dương Nhạc nhìn nhau, đáy mắt không hẹn mà cùng lộ vẻ gian nan.

Lục Bình - chỉ huy sứ tối cao của Cẩm Y Vệ nếu đã giao hảo với Nghiêm Tung, vậy thì theo Kim Hạ, chuyến này Cẩm Y Vệ tất sẽ không phá đám Nghiêm Tung. Cẩm Y Vệ tham gia vụ án, khả năng lớn nhất là muốn thay Nghiêm Tung tiêu hủy tất cả chứng cứ bất lợi.

"Phái tên Cẩm Y Vệ nào đi ạ?" Kim Hạ lặng lẽ hỏi.

"Cẩm Y Vệ Kinh lịch Lục Dịch." Dương Trình Vạn vẫn thản nhiên.

Kim Hạ và Dương Nhạc lại đồng thời cả kinh. Mười vạn lượng sửa đê, nói nhỏ không nhỏ, nhưng nói lớn cũng không lớn, vậy mà lại phải huy động đến cả Lục Dịch ư?

Chỉ ngạc nhiên trong khoảng thời gian nửa nén hương, Kim Hạ đã ngộ ra "chân lý": Quan viên triều đình muốn lên chức, nếu theo

quy củ thì phải tốn kha khá năm, ba năm một kỳ đánh giá lên chức; muốn thăng nhanh phải lập được vài công lớn, còn phải gây ấn tượng tốt với lão hoàng đế nữa. Lục Dịch được bao bọc trong vàng hào quang của cha mình, lão hoàng đế hẳn phải có ấn tượng tốt về hắn rồi, nếu lập thêm một vài công trạng, không chừng còn có thể thăng trực tiếp từ Kinh lịch thất phẩm lên thẳng chỉ huy Thiêm sự tứ phẩm nữa kia.

"Lão đầu, vậy án này còn tra thế nào được nữa?" Kim Hạ ủ rũ nhìn Dương Trình Vạn.

"Chúng ta chỉ làm đúng phận sự, việc khác đừng quản."

Dương Trình Vạn nhàn nhạt đáp.

Nghe thế, Kim Hạ và Dương Nhạc chẳng còn cách nào khác, không nhiều lời nữa, ai về nhà nấy thu dọn hành trang.

Viên Trần thị vốn sắp xếp để Kim Hạ đến ra mắt trưởng bối Dịch gia vào hai ngày sau, bà còn nghiêng rằng khâu một bộ y sam ống rộng màu đỏ hải đường đoan trang hữu lễ cho nàng, tốt xấu gì cũng phải khiến nàng trông có vẻ dịu dàng xinh đẹp. Không ngờ Kim Hạ lại lập tức khởi hành đến Dương Châu, cộng thêm thời gian tiêu tốn dọc đường, dù tính thế nào cũng phải mất một hai tháng.

"Vậy phải làm sao đây? Hay là ta đi nói với Dương bổ đầu một tiếng, bảo ông ấy chuyển này không dẫn con theo nhé." Viên Trần thị sốt ruột.

Kim Hạ xua tay lia lịa: "Mẹ à, thế không được đâu, vụ án này không nhỏ, mười vạn lượng sữa dê chẳng rõ tung tích, con không đi

chính là không làm tròn nhiệm vụ. Lại nói, nếu có thể tìm lại được món tiền này, chắc chắn sẽ được thưởng."

Việc công môn nửa hiểu nửa không, Viên Trần thị không bắt bẻ được nàng, chỉ biết căn nhắc: "Con từng gặp lão tam nhà họ Dịch chưa?"

"Không nhớ nữa." Kim Hạ bận bịu đáp.

"Sao có thể không nhớ chứ? Tháng trước con mới đến nhà ấy tặng than mà."

"Con chỉ nhớ sọt than đó rất đắt thôi."

Viên Trần thị bắt đắc dĩ nhìn chăm chăm vào nàng hồi lâu, đến độ khiến toàn thân Kim Hạ nổi da gà: "Đứa nhỏ này, có phải cố tình làm khó dễ mẹ không?"

"Mẹ..." Kim Hạ vội dùng lời thành ý thật dễ dàng bà, "Con thực sự không nhớ rõ đáng dấp người ta."

"Không nhớ thì thôi vậy, dù sao thì việc này cũng có mẹ làm chủ cho con." Viên Trần thị lẩm bẩm, "Dịch gia là dòng dõi thư sinh, lịch sự văn nhã, gả qua đây cũng chẳng uất ức gì con..."

"Mẹ, mẹ à! Chuyện này không vội, chờ con quay về chúng ta lại bàn tiếp! Người nhất thiết đừng nôn nóng nhé!" Kim Hạ vội vàng nói, đồng thời nhanh tay lẹ chân thu xếp xong hành trang, lại rút bốn lượng bạc từ túi áo ra giao cho Viên Trần thị, "Lần này đi hơi lâu, con lãnh trước bằng lộc hai tháng của nha môn, người giữ lại mà dùng."

Viên Trần thị cất tiền xong, tiễn Kim Hạ đến cửa, dặn dò: "Đọc đường cẩn thận, làm việc đừng cậy mạnh."

"Mẹ yên tâm, không sao đâu."

Kim Hạ xách bọc hành trang đến nha môn, nghĩ đến mình chẳng còn mấy đồng trong túi, lặng lẽ thở dài.

Từ kinh thành đến Dương Châu có một dải Đại Vận Hà⁽⁵⁾ trải dài nam chí bắc, đi lại bằng thuyền rõ là tiện nhất, vừa nhanh vừa khỏi phải xóc nảy dọc đường. Trên sông có thuyền của quan phủ, được gọi là thuyền trạm. Nhóm Dương Trình Vạn theo Lưu Tương Tả lên thuyền trạm mới hay tin Cẩm Y Vệ Kinh lịch Lục Dịch đã đến từ sớm, chờ họ nửa canh giờ rồi.

(5): hay còn gọi là Kinh Hàng Đại Vận Hà, trải dài từ kinh thành đến Hàng Châu, là kênh đào cổ xưa.

"Lục đại nhân đang nghỉ ngơi trong khoang, lệnh tôi không được quấy rầy." Phu thuyền nói với Lưu Tương Tả, "Có cần tiểu nhân đi thông báo một tiếng không ạ?"

Tả Tự Thừa Đại Lý Tự là quan chánh ngũ phẩm, đương nhiên cao hơn Cẩm Y Vệ Kinh lịch thất phẩm, nhưng Lưu Tương Tả lại rất nản chí, cũng không dám bảo Lục Dịch đến tham kiến mình, chỉ biết cười ngượng: "Không vội không vội, chờ tý hẵng gọi."

Người trên thuyền quan, quanh năm giao thiệp với các loại quan viên khác nhau, những kẻ "trông mặt gọi món" đương nhiên chiếm đa số. Nhóm Dương Trình Vạn chẳng qua chỉ là quan dịch không phẩm cấp, tất chẳng ai xem họ ra gì. Phu thuyền chỉ báo họ biết vị trí

buồng của mỗi người, rồi lại bận rộn đưa Lưu Tương Tả đến khoang của ông ta.

Thuyền quan có quy tắc của thuyền quan, quan lại có phẩm cấp được ở khoang trên, rộng rãi sáng sủa lại sạch sẽ ngăn nắp; còn dạng quan mọn như bọn Kim Hạ chỉ có thể ở buồng dưới, vừa nhỏ tối vừa ẩm thấp. Chỗ ở của thuyền phu lại càng kém hơn, mấy người cùng chen chúc trong một khoang bé tý.

Dương Nhạc đưa Dương Trình Vạn về khoang, thay ông đun mặt trà đem từ nhà đến, chờ hương trà xua đi mùi ẩm mốc trong phòng rồi mới dẫn ông nghỉ ngơi. Kim Hạ không quen với khoang thuyền nhỏ hẹp, mùi ẩm mốc nhiều năm không tan càng khiến người ta ngọt ngào, nàng bèn lên boong thuyền hít thở.

Đại Vận Hà được tu sửa trong những năm Vĩnh Lạc, từ đây đường thủy vận nam bắc thông suốt, lương thực phương Nam ùn ùn đổ về Bắc, cung ứng cho thành thị và quân đội phía Bắc. Trên mặt sông, thuyền vận tải nối đuôi nhau không dứt, đàn đàn lũ lũ vịt trời lặn ngụp giữa con nước lớn. Gạo phương nam bắc tiến, vô số hạt lương thực rơi vãi xuống sông, nuôi cá vịt nơi đây con nào con nấy béo tốt.

Kim Hạ cúi người ghé vào mép thuyền, ngắm đàn vịt chăm chú, ánh mắt lia thẳng.

Dương Nhạc lên boong tìm Kim Hạ, nhìn theo ánh mắt nàng, không kìm nổi mà than thở: "Béo ghê nơi!"

"Đúng nhỉ," Kim Hạ gật đầu lia lịa biểu thị sự đồng ý, hai tay nắm lại tiếc rẻ, "Sớm biết thế này thì bình thường rồi rồi đã đến đây bắt vịt rồi, chắc chắn bán được giá tốt."

"Bán thì tiếc lắm, màn thịt đỡ phí hơn. Đám vịt này thịt săn chắc, không như lũ vịt nuôi, muốn ngon miệng phải dùng dao thái lát dày, nhúng vào dầu ấm," Nói đến chế biến thức ăn, Dương Nhạc khó mà kìm lại nổi, "Lê tuyết rửa sạch rồi cũng thái lát, kẹp theo công thức hai miếng lê một lát thịt vịt, thả vào dầu rán nhiều lần cho đến khi thịt vịt xốp giòn chín tới, hương vị đó..."

"Đừng trêu ta, đang đói bụng đây này!"

Kim Hạ đau khổ ngăn hấn lại, trên người nàng chẳng còn thừa tiền, vốn muốn đến nha môn ăn chực một bữa, nhưng lại vì phải bắt thuyền, đến cơm cũng chẳng đựng vào nổi. Thuyền trạm chưa đến giờ cơm thì chẳng có gì ăn được, giờ nàng đói tới mức ngực dính vào lưng rồi.

Như sớm biết nàng sẽ đói, Dương Nhạc rút một thứ từ túi áo ra đưa cho nàng.

Cúi đầu nhìn, là bánh rán hành được bọc trong vài lớp giấy dầu, Kim Hạ cảm kích thở dài: "Đúng là hiểu ta!" Không nói nhiều nữa, nàng mở lớp giấy, cắn liên tục vài miếng mới bắt đầu nhai.

"Lại chưa ăn cơm à?"

Kim Hạ liếc hấn một cái, vừa nhai vừa đáp: "Tiểu gia ta... bận..."

"Có hựt tiền cũng không được nhịn cơm chứ! Ta nghe bảo người dự chi hai tháng bổng lộc rồi mà." Dương Nhạc cau mày nhìn nàng, "Người rút cuộc phải tích lũy bao nhiêu của hồi môn mới gả được ra ngoài? Sớm biết thế năm đó đừng quậy đến vậy." Trước đây, hấn cũng là một trong số bại tướng dưới tay Kim Hạ.

Bánh rán hành không lớn mấy, Kim Hạ lại ních đầy mồm thêm mấy lần, hết sạch.

"Đừng nhắc nữa, lần này không chỉ là vấn đề tiền bạc, chuyện phiền phức hơn nhiều." Kim Hạ lấy tay áo lau miệng, do dự một lúc lâu mới kể với hắn, "... Xem điệu bộ của mẹ ta, hôn sự lần này bà nhất định phải giành cho bằng được."

Vừa dứt lời, Dương Nhạc đã cười âm lên: "Đây là chuyện tốt mà, thằng nhóc xui xẻo nhà nào bị mẹ ngươi ngấm trúng thế?"

Kim Hạ tức giận trừng mắt nhìn hắn: "Cút!"

Dương Nhạc gắng sức nín cười, mềm mỏng nói: "Hạ gia bớt giận, ta không cười là được chứ gì, ngươi nói xem, rốt cuộc là nhà ai xui xẻo... Không không không, nhà ai có phúc lớn đến vậy?"

Kim Hạ hậm hực liếc hắn một cái, mới đáp: "Lão tam Dịch gia."

"Dịch gia... À, ta nhớ rồi, là phu tử của đệ đệ ngươi." Dương Nhạc gật đầu ca tụng, "Vẫn là mẹ ngươi suy nghĩ sâu xa, gả ngươi sang đấy, có thể tiết kiệm tất cả học phí sau này rồi."

"Đâu chỉ vậy, còn cả tiền quà lễ đá lạnh mùa hè với than củi mùa đông nữa, còn hoa quà các kiểu vào lễ tết, tiết kiệm được tất." Kim Hạ bổ sung thêm, "Tính sơ một năm bớt được không ít bạc."

"Lợi đến thế cơ à! Ngươi còn không mau gả sang đấy."

Dương Nhạc cười hắc hắc, né chân Kim Hạ đang đá sang.

"Dù bây giờ tiểu gia ta phải sống nhún nhường đôi chỗ, nhưng tốt xấu gì cũng đang sở hữu tự do. Đám con trai Dịch gia kia, cả ngày

ních đầy mồm 'chi, hồ, giả, dã', người gầy yếu tới mức gió thổi cũng ngã, sao ta phải gả sang đây làm trâu ngựa cho họ chứ." Kim Hạ rất bất bình, "Gả sang đây còn không phải ta bị chèn ép tới chết à!"

"Người ồn ào với ta làm gì, nói với mẹ mình ấy." Dương Nhạc vẫn cười.

"Mẹ ta chỉ biết có tiền thôi, không tiền thì sao mà nói được với bà ấy... Thôi, không bàn mấy cái chuyện bực mình này nữa!" Kim Hạ nhìn Dương Nhạc, bỗng nảy ra một kế, "Không thì ta nói với mẹ, ta đã là người của huynh rồi..."

Dương Nhạc suýt nữa đã lộn cổ xuống sông.

"Ta chịu chút uất ức, cố mà sống với huynh vậy?" Kim Hạ cân nhắc nhìn hắn.

Dương Nhạc lắc đầu lia lịa tới độ cổ sắp rút gân: "Nghìn vạn lần đừng, ta không dám trèo cao, người cũng đừng uất ức bản thân làm gì! Thật đấy!"

Kim Hạ nheo mắt, nhìn chằm chằm hắn với vẻ dò xét.

Dương Nhạc khoác mặt nạ nghiêm trang, trút hết sức mình khiến bản thân trông có vẻ chân thành.

Hồi lâu sau, Kim Hạ mới thở ra một hơi đằng đẳng: "Đúng là không được, khi người ngủ ngáy ầm lên, ai chịu cho thấu."

Nàng buồn bã xoay người, đột nhiên phát hiện sau lưng mình không xa đã có một người đứng đấy từ lúc nào, bộ phi ngư mắng bào đồ đậm bắt mắt, đai lưng thêu chim loan, phối với Tú Xuân đao...

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 5

Lục Dịch dường như không để ý đến họ mà chỉ chăm chú ngắm cảnh sông nước với cốc trà trên tay, nước trà thì thoảng sóng sánh, hương trà lượn lờ, gương mặt tuấn tú thoát ẩn hiện giữa làn hơi nóng.

Theo ý Kim Hạ thì, dù sao hắn cũng không thấy mình, mình cũng chẳng bỏ công đến chào hỏi làm gì, cứ len lén rời đi là tiện nhất. Không chừng Lục Dịch vẫn ghim trong lòng chuyện trên cầu Tân Phong đêm hôm nọ, nếu nhận ra hai người họ rồi lại sực nhớ đến hai lượng bạc kia thì khó mà có ấn tượng tốt lành gì về nàng; còn nếu tâm địa hẹp hòi hơn, có khi còn cố tình gây rắc rối cho nàng nữa ấy chứ.

Nhưng Dương Nhạc lại chỉ chần chừ thoáng qua, cân nhắc đến tôn ti trật tự và cấp bậc trên dưới, không thể thất lễ, bèn tiến lên một bước thì lễ: "Lục Phiến Môn Dương Nhạc, tham kiến Lục đại nhân."

Kim Hạ không kịp kéo hắn lại, đành phải hành lễ theo: "Lục Phiến Môn Viên Kim Hạ, tham kiến Lục đại nhân."

Lục Dịch ngược mắt lên, lạnh nhạt ừ một tiếng.

Đứng gần thế này, Kim Hạ thấy vẻ mặt Lục Dịch chẳng có gì khác lạ, cho rằng hắn không nhận ra bèn thăm thở phào nhẹ nhõm.

"Dương Trình Vạn Dương bồ đầu đâu rồi?" Lục Dịch hỏi.

"Cha ta đi đứng bất tiện, đang nghỉ ngơi trong phòng." Dương Nhạc đáp.

Lục Dịch vung tay hướng về phía khoang thuyền, có ý bảo hấn dẫn đường, tay cầm cốc trà thuận thế đưa sang bên cạnh, ngay chỗ Kim Hạ đang đứng.

Đại khái là động tác của hấn thực sự quá lưu loát, tự nhiên mà trôi chảy, trôi chảy đến mức đầu óc Kim Hạ vẫn chưa phản ứng lại đã vô thức nhận cốc trà, cầm thay hấn.

Dương Nhạc đưa Lục Dịch đến khoang thuyền của Dương Trình Vạn.

Lát sau, Kim Hạ chờ người nhìn cốc trà trong tay, bấy giờ mới kịp tỉnh táo lại, than thở mình từ bỏ khoái thoát cái đã biến thành sai vật, sau đó nhanh chóng đuổi theo, lòng thầm kinh ngạc: Sao hấn không đến gặp Lưu Tương Tả mà lại tìm Dương lão đầu trước?

Đến trước phòng Dương Trình Vạn, Dương Nhạc gõ nhẹ cửa khoang, gọi: "Cha, Kính lịch Lục đại nhân đến rồi."

Bên trong không phát ra bất cứ âm thanh gì, cũng chẳng có lời đáp lại.

"Tuổi cha ta đã cao, hơi bị lẳng tai, có khi không nghe thấy..." Dương Nhạc gấp gáp giải thích với Lục Dịch, "Lục đại nhân vạn lần đừng trách, hay là chờ lát ông thức giấc, ta lại gọi ông sau?"

Lục Dịch không đáp, mặt như tượng băng, lẳng lẳng đứng trước cửa khoang, không có vẻ gì là muốn rời khỏi.

"Kính lịch đại nhân..."

Kim Hạ lo rằng vị Cẩm Y Vệ Kinh lịch này cố ý muốn gây phiền toái cho Dương Trình Vạn, cũng mở miệng định điều đình. Nàng vừa buông lời, cánh cửa khoang thuyền cọt két mở ra, Dương Trình Vạn khoác áo đứng ngay đấy: "Kinh lịch đại nhân, Dương Trình Vạn là người có tật, xin thứ tội lỗi nghĩa bất chu toàn."

"Dương tiên bối khách sáo rồi." Ngữ khí Lục Dịch vô cùng ôn hòa.

Dương Trình Vạn cười nhạt, nghiêng người hướng vào, đưa Lục Dịch vào khoang.

Dương Nhạc Kim Hạ cũng theo vào như chuyện đương nhiên. Lục Dịch vốn đã ngồi xuống chờ tiếp chuyện Dương Trình Vạn, thấy hai người đứng một trái một phải như môn thần chọc vào mắt thì mặt mày lạnh nhạt, không nói lời nào.

"Hai người các con, ra ngoài." Dương Trình Vạn nói.

Dương Nhạc và Kim Hạ không dám làm trái, ngoan ngoãn rời đi, đóng cửa cẩn thận.

"Dương tiên bối..." Lục Dịch lên tiếng.

"Kinh lịch đại nhân chờ chút đã."

Dương Trình Vạn bước ra, mở cửa một phát, Kim Hạ và Dương Nhạc mỗi người cầm một tai nghe tự chế bằng da dán trên khoang thuyền nghe lén suýt nữa đã ngã vào trong. Tịch thu tai nghe, Dương Trình Vạn trừng mắt liếc họ: "Trước khi trời tối, tất cả mọi chuyện trên chiếc thuyền này, ta muốn các con phải quan sát kỹ càng."

"Cha..."

"Lão đầu..."

Hai người đồng thanh kêu gào.

"Ta sẽ kiểm tra bất cứ lúc nào." Dương Trình Vạn nói ngắn gọn, sau đó đóng cửa lại, xoay người cười với Lục Dịch, "Khuyến tử và đồ nhi bất hảo, khiến ngài chê cười rồi."

Lục Dịch bấy giờ mới cười nhạt: "Gia phụ từng kể, năm đó trong Cẩm Y Vệ, thuật truy tung của ngài không ai bắt kịp, có thể xưng là đỉnh nhất, giờ đây có người kế tục cũng là một việc tốt."

Dương Trình Vạn chẳng ừ hử gì, chỉ hỏi: "Lệnh tôn vẫn khỏe chứ?"

"Chỉ có vài bệnh cũ, mệt mỏi thì ngực hơi đau." Lục Dịch thản nhiên nhìn Dương Trình Vạn, "Ta thường khuyên ông ấy nghỉ ngơi, nhưng ông cũng chẳng bỏ vào tai lời nào, khi rồi rãi lại thường nhớ về quá khứ. Gia phụ nhiều lần nhắc đến ngài, những mong ngài có thể về giúp ông ấy."

"Đa tạ ông ấy còn nhớ đến bộ xương già này." Dương Trình Vạn cười nhạt, xa cách mà khách sáo.

"Gia phụ nhờ ta chuyển lời cho ngài --" Lục Dịch chú mục vào ông, "-- Người mất cũng đã mất rồi."

Nghe thế, Dương Trình Vạn chỉ lặng lẽ ngồi đấy, thật lâu sau mới chậm rãi buông lời: "Trước đây, ta từng quen biết một vị Cẩm Y Vệ Kinh lịch tòng thất phẩm, cấp bậc chức vị cũng như đại nhân, người ấy họ Thẩm."

Lục Dịch im lặng, vị Cẩm Y Vệ Kinh lịch tông thất phẩm họ Thẩm này, hẳn biết.

Thẩm Luyện, tự Thuần Phủ, người Giang Tây Hội Kê. Tiến sĩ năm Gia Tĩnh thứ mười bảy, kế nhiệm cẩm y vệ kinh lịch. Tính tình cương trực, vì tận mắt chứng kiến "Canh Tuất chi biến"(1), thảm kịch khiến bách tính tan cửa nát nhà, Thẩm Luyện không tài nào chịu nổi dâng sớ liệt kê mười tội lớn của Nghiêm Tung, kết quả bị phạt trượng hình, sung quân đến Cư Dung quan(2). Sau đó, Thẩm Luyện bị sát hại ở Tuyên Phủ, con trai Thẩm Cồn, Thẩm Bao bị bắt giam, đánh chết.

(1): là "Sự biến năm Canh Tuất", ý chỉ sự kiện hơn mười vạn đại quân Minh trở mắt nhìn bọn xâm lược phương bắc cướp bóc tàn sát dân chúng ở ngoại ô Bắc Kinh, đều do Nghiêm Tung thao túng.

(2): một đèo nằm ở quận Xương Bình ngoại ô Bắc Kinh.

Dương Trình Vạn cười khở: "Năm ấy, tuy lệnh tôn là chỉ huy sứ tối cao của Cẩm Y Vệ, nhưng đối xử với ta và Thẩm Luyện rất tốt, thậm chí tựa như huynh đệ. Ở tri ngộ ấy, kiếp này ta không trả nổi rồi. Dương Trình Vạn ngày hôm nay không dùng được nữa, đã già cả lại tật nguyên, chỉ có thể lẫn lộn từng ngày trong nha môn, không còn được như ông ấy nghĩ."

Người trước mặt vừa ngoài bốn mươi nhưng đầu đã hoa râu quá nửa, thần thái mệt mỏi, khác xa với hình tượng vị Cẩm Y Vệ trấn phủ đã phá biết bao nhiêu kỳ án mà phụ thân khắc họa. Rốt cuộc đây chỉ là mặt ngoài tỏ vẻ, hay ông ấy thực sự đã tàn úa? Lục Dịch chăm chú nhìn ông một hồi, đành nói: "Việc ấy không vội, tiền bối đừng vội vàng quyết định ngay. Chuyển đi đến Dương Châu lần

này, Ngôn Uyên trẻ người non dạ, còn phải nhờ tiền bối chỉ bảo nhiều một chút."

"Kính lịch đại nhân khách khí rồi, không dám không dám." Dương Trình Vạn vội trả lễ.

Lục Dịch không nhiều lời nữa, đứng dậy chấp tay, cáo từ.

Trong khoang chỉ còn mỗi Dương Trình Vạn, ông lại ngồi xuống, lặng lẽ nhìn chén trà đối diện, ánh mắt phức tạp.

Thuyền trạm đỗ đêm, nửa tối không xảy ra chuyện gì, đến khi trời tờ mờ sáng lại xảy ra việc lớn.

Kim Hạ ngủ mê man, chỉ nghe tiếng cửa khoang bị gõ đến ầm trời, ngỡ rằng thuyền ngập nước, vội khoác áo mở cửa. Cửa vừa mở liền bị hai tên quan binh đầu đội mào chiết thiềm bằng nỉ đen, mình vận áo xanh quần vàng(*) xông vào, không nhiều lời, trực tiếp xới tung đồ lên, không phát hiện được gì, lại chuyển sang Kim Hạ...

"Soát người ả ta!" Trong bọn có một tên nói.

"Khoan đã!" Bọn người này xác xược quá thể đáng, Kim Hạ giận đến khó kìm nổi, "Mọi người đều làm công hưởng lộc, các người mất đồ thì liên quan quái gì đến ta, dựa vào đâu mà đến lục soát?!"

"Thật là to gan, một tên quan lại(3) thấp hèn mà dám phun ra lời này!" Gã có vóc người cao hơn hàm hàm giận dữ, "Thứ bị mất lúc này là quà mà Cừu đại tướng quân tặng sinh thần mẫu thân mình, đừng bảo là soát người người, ngay cả lấy mạng người đền cũng chẳng đủ đâu."

(3): là một chức cũng có thể xem là quan, nhưng không to bằng quan.

Hóa ra là thủ hạ của Cừu Loan, thảo nào kiêu ngạo như vậy, Kim Hạ hừ lạnh: "Tuy hiện tại tướng quân nhà các người thánh ân sủng quýn, nhưng tiểu gia ta khuyên các người một câu, trong công môn vẫn phải nhìn mặt nhau dài dài, làm việc đừng quá tuyệt tình!"

Tên lính cao to chẳng thèm bỏ vào tai, bước lên định lục soát người nàng. Kim Hạ lùi nhanh hai bước, vung chân đá, lưu loát dứt khoát nện tên quan ấy loạng choạng ngã ra sau.

"Cho rằng tiểu gia dễ khi dễ à? Hừ!"

"Con nhóc nhà người," Tên cao vịn vách thuyền đứng dậy, rút bội đao giắt ngang thắt lưng ra, giận dữ quát, "lão tử chém chết người!"

Kim Hạ thờ ơ nhìn lưỡi đao xông đến, không tránh cũng không nhường, chờ nó hung hiểm đến ngay trước mắt mới nghiêng đầu cực nhanh, phác đao chém ngập vào ván cửa.

"Xì... Từ lâu đã nghe danh Cừu tướng quân soái lĩnh có quy củ, lập chiến công liên tiếp, ngay cả một kẻ chỉ giết được năm tên Mông Cổ cũng dám ra mặt đòi công, thảo nào được đồn rằng binh hùng hực một người, tướng rần rần cả lũ, lời này quả không sai."

Kim Hạ cười trào phúng.

Hai tên lính càng phần nộ hơn, càng dâng lên sát ý. Đúng lúc ấy, Dương Nhạc chạy đến, thấy Kim Hạ không sao mới thở phào nhẹ nhõm, vội giảng hòa: "Mọi người đều là người công môn, dốc sức phục vụ đất nước, bình tĩnh, bình tĩnh, tổn thương hòa khí không tốt tý nào."

Trong khi nói, hần lôi Kim Hạ ra ngoài, thấp giọng thì thảo bên tai nàng: "Đám người này không dễ chọc vào, nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện. Cha ta đang chờ ngoài kia."

Kim Hạ bị hần kéo thẳng lên boong thuyền, thấy trên boong có hơn mười cây đuốc, khiến khung cảnh sáng tựa ban ngày. Mũi thuyền chen chúc toàn người, không chỉ mỗi phu thuyền bị lôi ra mà đến cả nhóm Dương Trình Vạn, Lưu Tương Tả, Lục Dịch cũng đều có mặt. Một người đầu đội mũ sắt chớp nhọc tua dài màu đỏ, mình vận giáp vẩy cá viền lông, đúng lý phải toát lên vẻ uy phong lẫm liệt, song người này lại mang bộ dạng ủ rũ do tai họa tự dưng giáng xuống đầu, bên cạnh gã là một tên quan kỳ bài(4), theo sau còn một đám đông quân sĩ.

(4): là quan mang kỳ bài phụng lệnh vua, có rất nhiều đặc quyền.

"Lão đầu." Kim Hạ đến cạnh Dương Trình Vạn, cầm phần bát bình thấp giọng, "Đám người này kiêu quá."

Trước mặt, hai gã lính cũng lao từ khoang thuyền ra, chỉ vào đám Kim Hạ quát to: "Con nhóc này không cho bọn ta soát người, lại dám động thủ, mở miệng là lại vũ nhục đại tướng quân, chắc chắn là người này..."

"Phí lời! Đã lục tung phòng một trận thì thôi, lại còn muốn lục soát người ta à. Cho ta là quả hồng mềm hủ, người thử bóp một cái xem, xem tay người có nổi không!" Kim Hạ thập phần giận dữ gào lại.

"Soát người?" Dương Trình Vạn trang nghiêm cũng phải kinh ngạc, "Tham tướng đại nhân chẳng phải bảo quà sinh thần có đến bảy, tám rương, lý nào lại giấu được trên người tiểu đồ nhi của ta?"

Vương Phương Hưng, tham tướng dưới trướng Cừu Loan, thấy thuộc hạ bừa bãi như vậy, lại trước mặt Cẩm Y Vệ Kinh lịch và Tả tự thừa Đại Lý Tự, thoát cái đã mất hết thể diện, bèn tát tên lính cao kia một phát thật mạnh: "Thứ không có tiền đồ! Cút!"

Lưu Tương Tả là quan có phẩm cấp cao nhất ở đây, nhưng lão lại là người thành thật và ôn hòa nhất, biết rõ phải để lại ba phần mặt mũi cho người của Cừu đại tướng quân. Bị kẻ khác đánh thức lúc nửa đêm, ông ta cũng không giận dữ, mềm mỏng nói: "Vương tham tướng, bọn ta thân mang công vụ, nếu đã tra soát xong, bọn ta về nghỉ ngơi đây."

Vương Phương Hưng vội vàng hành lễ: "Ti chúc quản thúc không chu toàn, thủ hạ hành sự thô lỗ, đã quấy nhiễu đại nhân nghỉ ngơi, xin đại nhân vạn lần thứ tội, hôm khác nhất định sẽ đến cửa bồi tội."

"Chuyện nhỏ chuyện nhỏ, đừng để bụng."

Lưu Tương Tả hoàn lễ rồi trở về khoang thuyền, bóng lưng thoát cái đã biến mất.

"Lục Kinh lịch..."

Vương Phương Hưng chuyển hướng sang Lục Dịch, vừa định mở miệng đã nghe Lục Dịch lạnh lùng hỏi: "Vương đại nhân, chuyển quà sinh thần này lạc mất lúc nào?"

"Sau giờ Sửu hai khắc, vì đúng giờ Sửu hai khắc là lúc giao ban, rương vẫn còn." Vương Phương Hưng đáp nhanh như chớp.

Lúc bọn họ nói chuyện, Kim Hạ nghiêng người dựa vào Dương Nhạc, mệt đến ngáp liên tục, chuẩn bị trở về ngủ tiếp nếu chuyện đã

chẳng còn phận sự của mình. Nàng không có chút hảo cảm nào với vị Cừu Loan đại tướng quân này, lão mất quà hử, nàng trái lại muốn vỗ tay khen hay.

"Dương bỏ đầu," Lục Dịch chuyển sang nói với Dương Trình Vạn, "Vốn nghe đồn rằng ngài có thuật truy tung bắt phàm, chi bằng đến hiện trường xảy ra vụ án xem thử, có lẽ tìm được manh mối, cũng là đã giúp Vương tham tướng điều tra ra tung tích của chuyển quà sinh thần."

"Dương bỏ đầu," Lục Dịch chuyển sang nói với Dương Trình Vạn, "Vốn nghe đồn rằng ngài có thuật truy tung bắt phàm, chi bằng đến hiện trường xảy ra vụ án xem thử, có lẽ tìm được manh mối, cũng là đã giúp Vương tham tướng điều tra ra tung tích của chuyển quà sinh thần."

Hắn đã nói đến vậy, Dương Trình Vạn đương nhiên không tiện từ chối nữa, quay đầu phân phó Dương Nhạc và Kim Hạ: "Các con lên thuyền đi, phải tỉ mỉ..."

"Lão đầu, con có khi nào không tỉ mỉ đâu?" Kim Hạ ngạc nhiên.

Dương Trình Vạn trừng mắt liếc nàng, vẫn dặn tiếp: "Quà sinh thần của Cừu đại tướng quân không phải vật thường, hai người bọn con phải chú ý kỹ càng, không thể ăn nói lung tung, rõ chưa?"

Kim Hạ chớp mắt ngó ra, không rõ lắm, chỉ đành mơ mơ màng màng gật đầu.

Dù gì cũng là cha con, Dương Nhạc đã mơ hồ ý thức được chuyện này có điểm kỳ lạ bèn trao đổi ánh mắt với phụ thân, rồi cùng Kim Hạ lên chiếc thuyền bên cạnh.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 6

Chiếc thuyền trạm hộ tổng quà sinh thần này to hơn thuyền mà bọn Kim Hạ đang trú nhiều, các rương quà được để dưới gầm khoang của bọn lính, cũng có binh sĩ thủ vệ phía ngoài. Theo lời Vương Phương Hưng, cứ hai canh giờ đổi ca một lần, trong ngoài khoang thuyền đều có binh lính trấn giữ.

"Quân sĩ bên trong không ai bị giết?" Kim Hạ vừa đi vừa thuận miệng hỏi.

"Đúng là không có, bọn chúng đều hôn mê dưới đất."

"Trúng mê hương? Hay là mộng hãn dược? Người phụ trách ăn uống trên thuyền là ai? Vẫn đang ở đây chứ?" Nàng đặt câu hỏi liên tiếp theo thói quen.

Tên quan kỳ bài vừa đáp lời khi nãy liếc nàng một cái, thấy nàng chẳng qua chỉ là một con nhóc mười bảy mười tám tuổi, vẻ ngoài hồn nhiên phóng khoáng nhưng khi đặt câu hỏi thì lại rất lão luyện, tức thì không dám chậm trễ, vội đáp: "Đồ ăn thức uống của mọi người đều như nhau, mà sau giờ cơm tối mới đổi ban, sau đó, bọn chúng cũng không ăn thêm bất cứ thứ gì."

Có tên lính đi trước đưa họ đến khoang thuyền chứa quà sinh thần, Kim Hạ đi rất chậm, dọc đường nhìn đông ngó tây, vừa khom lưng xuống hầm thì dừng bước, sau đó ngửi ngửi vài lần, cười tủm tỉm hỏi:

"Đại Dương, người người thử xem, đây là mê hương hay mùi rau hẹ?"

Dương Nhạc làm theo lời nàng, đáp: "Đích thị là họ đã dùng món rau hẹ xào trứng trong giờ cơm tối."

"Bảo sao vừa người là ta đã thấy đói rồi."

Kim Hạ chợt tỉnh ngộ.

"Người có lúc nào là không đói đâu?" Dương Nhạc thuận miệng trêu, bước vào khoang, thấy ba bốn tên lính tề liệt ngồi nghiêng ngả dưới đất, đúng là có vẻ đã trúng mê hương.

Lục Dịch vào ngay sau đó, thân nhiên quan sát khoang thuyền, cái kho này chiều dài chưa đến hai trượng, bề rộng hơn một trượng, chỉ có một cửa một cửa sổ, khác với khoang thuyền bình thường.

"Quà sinh thần có tổng cộng mấy rương?" Hấn hỏi Vương Phương Hưng.

"Tổng cộng có tám rương, không riêng gì vàng bạc trang sức các loại, trong đó còn có tranh chữ, lụa là." Vương Phương Hưng than thở, "Trước khi đi Cừu đại tướng quân cứ mãi dặn dò, ta cũng rất cẩn trọng, thuyền này chỉ dùng để vận chuyển quà, không dám cho người lạ bước lên, tránh tình trạng đông người phức tạp. Nhưng ai mà ngờ tên trộm này xảo quyết đến thế..."

Lục Dịch lơ đãng nghe Vương Phương Hưng tổ khổ, nhìn Kim Hạ ngồi xồm xuống đất, khẽ miết tay xuống sàn nhà, đưa lên mũi người thử.

Có thể thấy khắp mặt đất đều là sáp nến! Trên nền đất ngang dọc dầu chân!

"Nhiều sáp nến đến thế cơ à?" Nàng lầm bầm.

"À... Đây là..." Quan kỳ bài vội giải thích, "Ta sợ mấy thứ tranh chữ lụa là lên thuyền bị ẩm nên dùng sáp nến bít kín những khe hở lại. Chuyện này ta đã hỏi bẩm tham tướng đại nhân rồi."

Vương Phương Hưng nghe thế gật đầu: "Chuyện là thế đấy, những bức tranh chữ đó vô cùng quý báu, nếu xuất hiện vết mốc thì không hay cho lắm."

"Không ngờ các ngài cũng tinh tế như vậy." Kim Hạ cười như không cười đáp, cũng không nhìn bọn họ mà rút một miếng thủy tinh nhỏ tròn tinh xảo trong suốt từ ngực áo ra, tỉ mỉ kiểm tra sáp dầu dưới ánh lửa.

Dương Nhạc ngồi xổm trước mặt những tên lính đang hôn mê, kề sát vào miệng và mũi chúng người thử, lại cau mày chán ghét.

Lục Dịch cầm cổ tay của một tên khác, ngón tay thon dài đặt trên mạch của gã, cẩn thận bắt mạch. Vương Phương Hưng đứng nhìn mà sốt ruột ra mặt, không kìm được hỏi: "... Thế nào?"

Sau một lúc lâu, Lục Dịch mới thả cổ tay của tên kia xuống, lạnh nhạt nói với Vương Phương Hưng: "Không nguy hiểm đến tính mạng, chờ một hai canh giờ nữa thuốc hết tác dụng sẽ tỉnh."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Vương Phương Hưng lo lắng siết tay thành quyền, nói, "Có khi bọn chúng đã thấy tên trộm, tỉnh rồi có thể khai ra manh mối."

Bấy giờ Kim Hạ đã gạt lớp sáp vụn, tay cầm nến chậm rãi di chuyển quanh khoang, chốc thì nghiêng đầu nhìn kỹ vết xước trên vách thuyền, chốc lại cúi đầu đưa tay đo nền nhà, cuối cùng dừng trước cửa sổ, lại lấy mảnh thủy tinh tròn (Kính lúp) ướm lên khung cửa sổ xem xét tỉ mỉ...

Vương Phương Hưng không biết hai tên bồ khoái nho nhỏ này rốt cuộc đang làm cái quái gì, thấy bọn họ hành sự không nhanh không chậm, lại chẳng báo cáo có manh mối gì không thì lòng đã mất kiên nhẫn, nếu không vướng mặt mũi Lục Dịch thì sớm đã đuổi cổ hai người ra ngoài rồi.

Từ đêm ở cầu Tân Phong nghe Kim Hạ mở miệng chỉ điểm sơ hở trên y phục của gã thầy tướng kia, giờ lại biết nàng theo học Dương Trình Vạn, Lục Dịch thật sự rất muốn chiêm ngưỡng thuật truy tung mà phụ thân đã nói, vì thế không gấp cũng chẳng vội, từ tốn chờ hai người tra xét trong khoang.

Soi được càng nhiều chi tiết, sự nghi hoặc ở đáy mắt Kim Hạ càng tăng, sau một hồi trao đổi ánh mắt với Dương Nhạc, nàng đã vỡ lẽ thâm ý trong lời dặn của Dương Trình Vạn -- "Không thể ăn nói hồ đồ được". Nhưng nếu vụ án thực sự là thế thì đúng là chẳng có gì thú vị cả, nàng vươn vai thảnh thơi môi, cho rằng về thuyền đánh lại một giấc mới là chuyện nên làm.

"Hai vị có manh mối rồi?" Chưa từng bỏ sót bất kỳ biểu cảm rất nhỏ nào của nàng, Lục Dịch lập tức hỏi.

"Việc này..." Kim Hạ liếc Dương Nhạc một cái rồi mới chậm rãi đáp, "Tên trộm hầu như không để lại manh mối gì, e rằng bọn tôi phải bó tay thôi."

Dương Nhạc đứng bên cạnh gật đầu lia lịa, không biết là đang đồng ý với lời nàng nói, hay đang tán thưởng nàng phát biểu quá hay.

Vương Phương Hưng phát phát tay, mặt đầy vẻ biết-tổng-từ-sớm-rồi: "Đây cũng chẳng phải mấy vụ trộm gà trộm chó tầm thường, các người không tra ra nổi cũng chẳng có gì lạ, được rồi được rồi, vốn cũng chẳng trông đợi gì vào các người, rồi thuyền đi."

Uể oải ngáp một cái, Kim Hạ cũng không định chấp nhứt với bọn chúng, túm Dương Nhạc vừa muốn đi thì lại nghe Vương Phương Hưng cảm thán với Lục Dịch sau lưng mình...

"Ta biết ngay mà, hiện giờ các vụ án trong kinh thành hầu như đều do Cẩm Y Vệ xử lý, Lục Phiến Môn chẳng qua chỉ có hư danh, nuôi một bọn nhàn rồi, thường đẩy mấy vụ án không điều tra nổi sang cho bọn họ..."

Nghe được lời này, Kim Hạ dừng bước, ngoái đầu nhìn Vương Phương Hưng, nói: "Đám bọn ta tuy bất tài, nhưng cũng chẳng phải loại đến một chút manh mối mà cũng không tra ra nổi, chỉ là ta lo nếu nói ra, tham tướng đại nhân chưa chắc bắt được bọn chúng."

Vương Phương Hưng hoàn toàn không xem nàng ra gì, cười khan đáp: "Buồn cười, bọn ta canh phòng biên quan, chém giết người Hồ, sao lại có chuyện không bắt nổi vài tên trộm be bé. Một tên bồ khoái nho nhỏ như ngươi khỏi phải nói mấy lời dọa người này, có manh mối gì thì cứ khai ra."

"Mấy cái rương của ngài làm bằng gỗ nhãn sơn đen, dài hai thước tám, rộng một thước sáu, cao hai thước một, không sai chứ?" Kim Hạ khẽ nhướn mày, cười như không cười nhìn hắn.

Vương Phương Hưng và cả quan kỳ bài dưới quyền mình lập tức ngây ra.

"Người, người từng thấy qua mấy cái rương này?"

"Chẳng qua chỉ là lần theo manh mối thôi, dưới đất nhiều vết sập nền như vậy, muốn giả vờ không biết cũng khó." Kim Hạ nói tiếp, "Lúc nãy ta vừa bảo tham tướng đại nhân chưa chắc bắt được bọn chúng, là vì đám trộm này rất đông lại có chỗ dựa, vô cùng kiêu ngạo, ngay từ đầu đã không để nhóm quân sĩ của Vương Phương Hưng vào mắt."

"Làm thế nào khẳng định được?" Lục Dịch nhìn chăm chăm vào nàng, hỏi kĩ.

Kim Hạ chỉ vài vết xước trên vách thuyền: "Vách cũng đã bị xước thành thế này, tiếng động lúc khuân rương khởi nghĩ cũng biết, ồn ào lớn như vậy, chỉ có thể nói rằng bọn trộm này chẳng e sợ gì."

"Người làm sao biết những vết xước này là trộm gây nên, nói không chừng là lúc đám lính khuân rương vào đựng phải thì sao."

Kim Hạ đưa mảnh thủy tinh trong tay sang, tỏ ý bảo hẳn tự đi mà xem, sau đó nói: "Hương và quệt khác nhau thì dấu vết cũng bất đồng, ngài quan sát kỹ vết xước đi."

Mảnh thủy tinh trong tay vẫn còn hơi ấm của nàng, nhấn nhai bóng loáng, Lục Dịch cúi đầu nhìn, mảnh thủy tinh tinh xảo khéo léo, giữa lổm ngoài lồi, khi nhìn xuyên qua nó, vật thể được phóng đại gấp mấy lần. Trên vết xước thật mảnh, vụn gỗ cuộn lại, quả thực hướng lên trên như lời nàng nói, hiển nhiên là dấu vết chỉ có khi nhấc rương lên.

Dương Nhạc nặng nề ho khan vài tiếng, ý bảo Kim Hạ không được nói tiếp nữa, hắn mới buông lời: "Tuy có thể nhìn ra những manh mối đó nhưng vụ án này phức tạp, bọn ta chỉ là hai tiểu bô khoái ít kinh nghiệm, chỉ biết đây là một bọn cường đạo, khoảng từ bốn đến sáu tên, thủ pháp gây án thành thạo, rõ ràng là kẻ quen phạm tội, chỉ e giờ phút này đã xuôi dòng mà trốn xa vài dặm, không dễ truy tìm."

Kim Hạ liếc nhìn hắn, cuối cùng miễn cưỡng không nói nữa.

Vương Phương Hưng ngờ ngác nghe cả nửa ngày, đến giờ phút này mới khép miệng lại được, gật đầu lia lịa: "Con sông này có nhiều nhánh, nếu bọn trộm đã thuận dòng mà trốn thì sao mà bắt được? Vương mỗ thân mang ân trọng của đại tướng quân, giờ đây quả sinh thần bị cướp, trộm thì không có tung tích gì, thực sự chẳng còn mặt mũi nào về nhìn đại tướng quân nữa."

Chẳng quan tâm tý nào đến cảm xúc của Vương Phương Hưng, Kim Hạ chế giễu: "Vương đại nhân phải nghĩ thoáng ra một chút, đừng tự hạ thấp bản thân, nếu không chẳng phải quá đáng tiếc cho cái đồng bấu vật đang ở ngay dưới mắt mình..."

"Người... Đây là ý gì?" Vương Phương Hưng nhìn thẳng vào Kim Hạ, ánh mắt rõ ràng hiện lên vẻ tức giận.

"Ý của nàng ấy là, Vương đại nhân có thể làm việc dưới trướng của Cừu đại tướng quân, phú quý khó mà lay chuyển, bọn ta thực sự vô cùng ngưỡng mộ, vô cùng ngưỡng mộ." Dương Nhạc vội giảng giải trước khi Kim Hạ kịp mở lời, chấp tay vái Vương Phương Hưng: "Bọn ta bất tài, không giúp gì được, xin đại nhân thứ lỗi." Ngụ ý cáo từ.

Dường như cũng đã hết kiên nhẫn với bọn họ, Vương Phương Hưng đưa tay ra hiệu "cứ tự nhiên" với vẻ khá là bất mãn, dõi theo Kim Hạ và Dương Nhạc ra khỏi khoang thuyền rồi mới cười khan với Lục Dịch: "Ngài nhìn xem, đám Lục Phiến Môn này, hoặc thoái thác bằng lý do mắt có tật, hoặc chỉ biết phun vài lời ba hoa chích chòe, một tý việc cũng làm không xong."

Lục Dịch ho khẽ hai tiếng, cũng chấp tay cáo từ Vương Phương Hưng: "Đại nhân cũng đừng quá lo lắng, đợi quân sĩ tỉnh lại, có lẽ còn xoay chuyển được không chừng."

Vương Phương Hưng chỉ đành mày chau mặt ủ, đáp lễ xong bèn sai quan kim bài tiễn Lục Dịch xuống thuyền.

Về đến thuyền trạm, trời đã hơi ánh lên sắc bạc mênh mang, sương mù bao trùm mặt sông vào buổi sáng, khí lạnh ngấm người.

"Hừ! Tiểu gia chưa đường lui cho hần, hần lại tưởng chúng ta ăn chay cơ đấy!" Kim Hạ rút cổ tức giận giữa trời rét, "Thứ không biết điều!"

Dương Nhạc quay đầu liếc thoáng qua chiếc thuyền của Vương Phương Hưng rồi mới nói với nàng: "Cha đã dặn đi dặn lại chớ có nói bậy, còn ngươi vừa nãy đã nói cái gì rồi? May mà ta lựa lời uốn lại, nếu không thì rắc rối thật đấy."

"Chính vì nhìn không vừa mắt cái loại được lợi lại còn khoái khoe khoang ấy đấy," Kim Hạ bất mãn, "Không nhắc tới chuyện khác, chỉ nói tới việc tự xưng quấy rầy giấc ngủ ngon của ta rồi âm ỉ tới độ gà chó không yên này, chẳng phải chỉ vì muốn kéo đám người chúng ta tới làm nhân chứng cho gã thôi à."

Dương Nhạc sao có thể không biết dụng ý của Vương Phương Hưng, có điều bọn họ chỉ là hai bồ khoái nho nhỏ, không bàn đến việc dời sông lấp biển, ngay cả một chút bọt nước nhỏ cũng khó mà khuấy động nổi, gặp quan lớn, cũng chỉ có thể bấm bụng giả câm vờ điếc thôi.

"Hạ gia, chờ tới ngày người thăng lên chức thủ phụ rồi hẵng thể hiện, được không... Bổng lộc nha môn không nhiều, nhưng tốt xấu gì cũng là bạc mà."

Dương Nhạc chọc chọc trán nàng.

"Biết rồi biết rồi, nề mặt ngân lượng, lần sau ta sẽ nhin thêm một chút." Kim Hạ đành đáp.

Hai người về khoang thuyền Dương Trình Vạn, thuật lại tình hình trên thuyền của Vương Phương Hưng.

"Quân sĩ trông giữ quàn sinh thần không trúng mê hương mà là nuốt phải mông hãn được mới bất tỉnh." Dương Nhạc bấm báo phụ thân.

Kim Hạ cũng không thừa lời, trực tiếp nói: "Tất cả các dấu chân trong khoang đều là của binh sĩ, căn bản không có người ngoài bước vào -- Vương Phương Hưng rõ ràng là muốn nuốt trọn chuyến hàng, ăn cướp mà còn la làng."

Dương Trình Vạn nghe xong cũng chẳng có vẻ gì là kinh ngạc, thản nhiên nói: "Chưa hẳn, ta thấy vẻ sốt ruột của gã không giống giả vờ. Trái lại tên quan kim bài bên cạnh gã hơi có vấn đề?"

"Quan kim bài..."

"Các con không chú ý đến hấn à?"

"Con chỉ thấy hấn ta hơi quái, vạt dưới áo của hấn dính rất nhiều sáp nến, trên ủng cũng vậy... Lúc ấy con cũng lấy làm lạ, khi thấy sáp nến trong khoang thuyền thì mới vỡ lẽ." Kim Hạ suy nghĩ, "Hình như chẳng còn gì khác."

"Cha, cha nghĩ hấn trộm à? Nhưng nếu thế thì hấn giấu mấy rương quà ở đâu?" Dương Nhạc hỏi.

"Đương nhiên là vẫn ở trên thuyền." Dương Trình Vạn nhìn hai người họ với vẻ không vừa lòng, "Sau khi về, các con vẫn không chú ý đến độ nổi của chiếc thuyền này à? Chiếc thuyền này, từ lúc đổ lại đến bây giờ, mực nước chưa từng thay đổi."

Kim Hạ thè lưỡi, sau đó bưng tỉnh: "Đồng sáp nến đó! Không phải để ngừa hơi ẩm, mà là để không ngấm nước, con hiểu rồi! Hấn đã thả rương hàng xuống nước. Chắc hấn hấn cảm thấy phải đặt đồng hàng này dưới mắt mình thì mới an tâm được."

Nghe ra sự sốt ruột trong ngữ khí của nàng, Dương Trình Vạn liếc nàng với vẻ cảnh cáo: "Việc riêng của Cừu Loan chẳng liên quan gì đến chúng ta, mắt thì cũng đã mất, không được nhúng tay."

"Vâng..."

Kim Hạ và Dương Nhạc đáp lời, vâng dạ rồi lui ra ngoài.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 7

Bị giày vò cả nửa đêm, Dương Nhạc cũng rất mệt, ngáp một cái rồi về khoang mình nghỉ ngơi, chân trước vừa định bước vào đã bị Kim Hạ ở phía sau tóm lại.

"Người lại có vấn đề gì nữa?" Hắn vừa ngoái đầu đã thấy Kim Hạ vừa nãy còn mệt mỏi, giờ đây lại mắt sáng long lanh.

"Suyt... Ta định lặn xuống xem thử!"

Kim Hạ ghé vào tai hắn, thấp giọng nói.

Dương Nhạc đến cả nghĩ cũng chẳng cần, đầu lắc như trống bỏi: "Cha nói rồi, không cho chúng ta nhúng tay vào."

"Người có nhớ lão kia nói gì không, lão bảo là chúng ta chỉ biết ba hoa chích chòe, làm không nên chuyện. Người lại nghĩ xem lão là ai, là tham tướng của Cừu Loan đấy, Cừu Loan nuôi một đám đầu trâu mặt ngựa khiến người người oán trách, cái ổ này cũng chẳng phải thứ tốt lành gì!" Kim Hạ từng bước dẫn dụ hắn, "Chúng ta lén lặn xuống, dìm hết đồng quà đó xuống lòng sông, cho lão ta tìm không thấy cũng chẳng dám ồn ào, chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt."

Tuy Dương Nhạc cũng bực mình Vương Phương Hưng nhưng vẫn giữ vững lập trường, chỉ tiếp tục lắc đầu: "Không được, cha đã dặn rồi..."

"Ta biết, lời của lão đầu ta nghe, ta nghe, ta nghe..." Kim Hạ ngắt lời hẳn, "Lão đầu không cho chúng ta nhúng tay vào vụ này, ta cũng chẳng định nhúng tay! Ta chỉ muốn dạy dỗ tên kia một chút, dạy rằng chỉ có hồ ly ngàn năm đạo hạnh gì gì là chúng ta chưa từng gặp, chứ dạng như lão chả là cái thứ gì!"

"... Ta thấy thôi bỏ đi, thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện."

Kim Hạ dò xét biểu cảm của Dương Nhạc, thấy hẳn vẫn do dự, bèn vờ nói, "... Bỏ đi, ta đi một mình, không làm phiền người." Vừa nói nàng vừa xoay người bước ra ngoài.

Tuy biết rõ nàng này cố ý giả vờ giả vịt, Dương Nhạc cũng không thể không thở dài, đuổi theo: "Kỹ năng bơi lội của ta không tốt, người biết rồi đấy."

"Yên tâm, không cần người xuống đâu, người ở trên thuyền tiếp ứng cho ta là được." Kim Hạ dặn hẳn, "Quan trọng là, đừng để người ta phát hiện."

"... Rõ ràng là quan mà vẫn cứ thích làm trộm, tội gì phải thế."

Dương Nhạc lắc đầu liên tục, chẳng có cách nào gây khó dễ cho nàng.

Bảy giờ sắc trời đã sáng hơn đôi chút, nhưng mặt sông vẫn lạnh đến tê tái lòng người, Dương Nhạc nhìn mặt sông mờ mịt sương, rùng mình một cái, khuyên Kim Hạ: "Ta thấy bỏ đi thì hơn, lại không phải vì tra án, nhảy xuống nước lạnh thế này thì lời lãi gì đâu."

"Không được, ta không thể không cho lão ta ngâm bồ hòn!"

Kim Hạ chọn một nơi yên tĩnh bên sườn thuyền, chân tay mau lẹ cởi ửng, lại cởi cả áo ngoài, chỉ lanh lợi mặc áo trong, chưa xuống nước đã hắt hơi một cái.

"Người xem, tội gì phải thế này." Dương Nhạc vẫn muốn khuyên.

"Suyt..."

Kim Hạ ra dấu im lặng, thực hiện vài động tác làm nóng người đơn giản, lưng dựa vào thành thuyền ngửa người ra, chỉ nghe tiếng bọt nước khế vang lên, nàng đã nhẹ nhàng lặn xuống.

Biết nàng bơi tốt, Dương Nhạc không lo, nhưng lại sợ nàng bị đám người trên thuyền Vương Phương Hưng phát hiện, không khỏi thấp thỏm, luôn lưu ý đến động tĩnh trên chiếc thuyền ấy.

Nước sông hơi đục cùng với nắng sớm yếu ớt, ánh sáng dưới nước tối mịt, mờ mờ ảo ảo, dập dềnh lay động. Dưới nước, Kim Hạ nhìn xa không quá hai thước, chỉ có thể bơi về phía thuyền của Vương Phương Hưng theo trí nhớ mình.

Đường nét của thuyền trạm dần xuất hiện trước mắt, Kim Hạ bơi sang, chậm rãi làm một vòng quanh nó, không thấy có gì khác thường mới cập vào thân thuyền dò xét từng ly từng tý, thỉnh thoảng ngoi lên mặt nước lấy hơi.

Dưới đáy chiếc thuyền trạm này có vài khoang kín nước. Khoang kín nước, ý trong tên, nghĩa là mỗi khoang đều được bít kín, dù trong số đáy có một khoang sơ xuất ngập nước, thì có thể bảo đảm rằng nước sẽ không rỉ sang các khoang khác, bảo đảm an toàn cho thuyền ở mức độ cao nhất. Nếu chỉ có một khoang kín nước bị ngập

thì không gây nguy hiểm gì cho thuyền, chỉ cần đợi thuyền cập bến rồi sửa sang lại là xong.

Lúc đến được vị trí của khoang kín nước thứ năm, Kim Hạ phát hiện ra điểm khác lạ. Khoang thuyền này hoàn toàn hờ, đưa tay áp vào, thậm chí có thể cảm nhận được nước lưu thông qua khe hở trên thân thuyền.

"Chính là chỗ này rồi!" Kim Hạ giật mình, "Cái lỗ này, để tránh tai mắt người đời mà đang âm mưu giấu quẻ sinh thần trong khoang kín nước."

Ngoi lên mặt nước hô hấp rồi lại lặn xuống, vì dưới nước quá tối, nàng không thấy chỗ mở cơ quan, chỉ có thể lấy tay chậm chậm sờ từng tắc một...

"Không có cơ quan?"

Nàng nhíu mày, hai tay áp lên đáy thuyền thử vận, khoang thuyền này không mấy may nhúc nhích, nhìn lại thì nó căn bản đã được đóng chết bằng trúc rồi.

"Đúng là một bọn thô lỗ! Thẳng tay đóng chết, không khéo hơn được à!"

Kim Hạ trầm mặt, hồi hận rằng mình không đem dao găm xuống, giờ chân đạp mạnh vài cú mà vẫn vô dụng. Chẳng còn cách nào khác, nàng định quay về bảo Dương Nhạc rút dao xuống để bẫy lên, vừa xoay người đã thấy gần đáy có một bóng đen, cũng chẳng biết nó ở đó từ khi nào, nàng nhất thời mơ hồ, không nhìn rõ đáy là vật gì.

Nàng dán lưng vào thân thuyền, nhìn chăm chăm vào bóng đèn kia, lòng không khỏi căng thẳng: Nếu kẻ đến là thủ hạ của Vương Phương Hưng thì mình nên đi hay đánh?

Không đợi nàng nghĩ ra kế sách ứng đối, bóng đèn đó dường như đã biết nàng đang tra xét, rẽ nước tiến đến, mặt mũi dần rõ nét, không phải là thủ hạ Vương Phương Hưng nhưng lại là một người còn khó đối phó hơn -- Lục Dịch!

Cả người chìm trong nước càng khiến mặt hắn trông như hàn ngọc, tóc tựa mực đen.

Sao hắn có thể xuống đây?!

Lẽ nào hắn cũng đoán ra được rương quà sẽ được giấu dưới đáy thuyền?

Kim Hạ chưa hiểu kịp, nhưng tình huống đang xảy ra trước mắt không để nàng có thể nghĩ tiếp nữa, vì Lục Dịch đã bơi về phía nàng. Võ công của Lục Dịch không kém cha hắn là bao, hai ba ngón nghề khoa tay múa chân của nàng ắt hẳn không phải đối thủ của hắn, có đánh cũng chắc chắn đánh không lại, phỏng chừng có chạy cũng trốn không thoát. Lục Bình giao hảo với Nghiêm Tung, hắn đại khái cũng có thể xem như thuộc Nghiêm đảng, càng là cá mè một lứa với Cừu Loan, đương nhiên không thể nói thật với hắn, nên nghĩ cách thoát thân thì hơn.

"Lục đại nhân đúng là con người xuất sắc, đi bơi buổi sáng để cường kiện thân thể đấy à." Nàng thầm muốn khách sáo vài câu, vừa mở mồm đã phun ra một chuỗi nịnh bợ, nhờ thế mới nhớ ra mình đang ở dưới nước, vội vã đưa tay chỉ lên trên, ra hiệu muốn ngoi lên lấy hơi.

Không chờ Lục Dịch đồng ý, nàng hươ cả tay và chân bơi lên, vừa đi được nửa đường thì tay trái cứ như bị gọng sắt kềm lại, người vừa nghiêng đã bị một lực lớn lôi ngược về, sau đó nhìn thấy Lục Dịch đang lạnh nhạt nhìn mình.

"Ừc ực... ực ực..."

Nàng khua tay khua chân loạn xạ ra vẻ ngạt thở, đau khổ vô cùng.

Lục Dịch hơi nghiêng đầu, thường thức màn kịch với vẻ thờ ơ, tay chẳng chút nào thả lỏng, ra vẻ như dù nàng thực sự ngạt thở đến chết cũng sẽ không chớp mắt lấy một cái.

Hắn bày ra điệu bộ này khiến Kim Hạ chán ngán, đành phải dừng lại, trợn mắt với hắn.

Đến tận lúc đấy, Lục Dịch mới thả tay ra, bơi đến tám ván thuyền mà Kim Hạ đã thử cạy mở, quan sát kỹ hai lượt, bất thành linh giáng thẳng một chưởng làm Kim Hạ giật thót mình.

Nước gợn sóng cuộn cuộn, ván thuyền nát vụn, một lỗ hổng lớn xuất hiện.

Cũng chẳng thấy hắn vận khí chuẩn bị trước, chỉ vỗ đại một cái đã có tác dụng mạnh như vậy, Kim Hạ thềm than trong lòng, xem ra tên này quả thực không dây vào nổi, phải cẩn thận hành sự thôi.

Lúc ván thuyền bị Lục Dịch lật sạch, cảnh tượng bên trong khoang kín nước thứ năm lộ rõ trước mắt họ, tám cái rương đen được làm từ gỗ nhẵn xếp ngay ngắn...

Lục Dịch đưa tay ra hiệu cho Kim Hạ, muốn nàng khiêng rương cùng hắn.

Cũng chẳng biết hắn muốn chuyển đống rương này đến đâu? Muốn độc chiếm ư? Hay muốn dùng để trừng trị Vương Phương Hưng một phen? Kim Hạ ngò vức trong lòng nhưng lại không thể hỏi, chỉ có thể bơi đến khiêng cái rương ở gần mình nhất.

Mỗi người vác một rương bơi về, Kim Hạ lè mề ngay sau lưng hắn, đợi đến khi bơi tới bên cạnh thuyền trạm, Lục Dịch tay vịn vách thuyền vỗ một cái lầy đà, cả người rẽ nước mà đi, ôm rương nhảy lên thuyền trạm, chừa lại mỗi Kim Hạ trở mắt ghen lờ dưới nước. Ngày thường, nàng cũng qua lại sơ sài với bọn Cẩm Y Vệ, những tên thùng rỗng kêu to không ít, kể có bản lĩnh thật sự chỉ đếm trên đầu ngón tay, càng khỏi nói đến loại có thân thủ như tên Lục Dịch đây.

Cha hắn trưởng thành bên thánh thượng, quan hệ thân thiết, lại là chỉ huy sứ tối cao của Cẩm Y Vệ. Hắn thân là con trai Lục Bình, sống lâu vàng gác tía, ăn ngọc cẩm y mà vẫn có thể nghiêm túc khổ luyện một thân công phu, quả thực rất gian nan.

Kim Hạ ôm rương chìm nổi trên mặt nước, rương rất nặng, nàng vác theo đến giờ đã tốn rất nhiều sức, bèn ngửa đầu khẽ gọi Dương Nhạc tới giúp.

Một lát sau, Dương Nhạc chưa xuất hiện thì bên trên đã có người ném xuống một sợi thừng, ngay sau đó, giọng của Lục Dịch vang lên: "Buộc thừng vào rương!"

Kim Hạ y lời mà làm.

Lục Dịch kéo một cái, rương nảy lên không trung, mang theo bọt nước bay lên thuyền, sau đó, thừng lại được ném xuống, theo sau vẫn là giọng của Lục Dịch: "Chuyển hết các rương còn lại lên đây."

Nước ngấm toàn thân rét run, ban nảy trời lên mặt nước cho gió thổi vài phát, người càng run cầm cập, giờ lại bồi thêm lời của hắn, Kim Hạ sững người ra rồi thầm chửi rủa: Tiểu gia là người của Lục Phiến Môn, không phải Cẩm Y Vệ, dựa vào đâu mà sai khiến ta!

Lục Dịch chỉ phân phó một câu như thế rồi im lặng, cũng chẳng thấy bóng hắn đâu.

Kim Hạ nổi giận ngâm mình trong nước, nghĩ thầm có lẽ tên Lục Dịch này đang đi xối nước nóng thay y sam rồi, còn mình lại phải thay hắn dốc sức chạy việc, nóng đầu mà chẳng có chỗ phát tiết.

Tận lúc ấy, Dương Nhạc mới nhô đầu ra, bày ra vẻ mặt việc-lớn-tiêu-rồi, kiêu giọng hô hoán: "Không xong, lần này chúng ta bị Lục Dịch phát hiện rồi!"

Nhìn ông anh chất phác lúc nào cũng chậm nửa nhịp này, Kim Hạ chẳng hơi đâu mà tức giận với hắn nữa: "Ta biết rồi. Người trông thấy sợi thừng rồi chứ? Người cầm một đầu đi, ta giật ba lần thì người kéo mạnh lên."

Dương Nhạc gật gật đầu, nhìn Kim Hạ lặn xuống dưới nước.

Cũng may sợi thừng đủ dài, Kim Hạ kéo nó xuống nước buộc vào rương trong khoang kín, giật ba cái, Dương Nhạc đứng trên thuyền lại kéo mạnh lên, nàng chỉ cần nương theo đó mà đỡ, tiết kiệm được khá sức. Cứ thế vài lượt, chuyển hết rương lên thuyền rồi, Kim Hạ mới mệt mỏi trèo lên.

Thấy nàng dưới nước lạnh đến nổi môi trắng bệch, Dương Nhạc vội đưa ngoại bào sang khoác cho nàng, gió thốc qua, Kim Hạ run cầm cập, hắt hơi một tiếng to tướng.

"Lạnh chết tiểu gia ta rồi... Người nói xem hấn dựa vào đâu mà sai khiến chúng ta, chúng ta là Lục Phiến Môn, không phải bọn thuộc hạ Cẩm Y Vệ của hấn..." Kim Hạ được quần trong ngoại bào, tức tối bất mẫn.

"Tiểu gia của ta ời, người mau về khoang thay y phục khô cái đã." Dương Nhạc giục, "Ta lập tức nấu bát canh gừng mang sang cho người, không thì chưa đến Dương Châu đã ngã bệnh rồi."

Lục Dịch thay áo xong, chẳng biết thông thả đi ra từ cái xó nào, khóe mắt liếc thấy vẻ thảm hại của Kim Hạ nhưng chẳng thể hiện thái độ gì, chỉ lạnh nhạt phân phó: "Chuyển hết rương đến khoang của ta." Dứt lời, xoay người đi luôn.

"... Hấn đúng là chẳng khách khí gì với chúng ta." Dương Nhạc chỉ biết thốt lên mỗi câu này.

Kim Hạ bất mẫn lườm hấn, sau đó lại hắt hơi một cái.

"Rương để ta chuyển, tiểu gia, người mau đi đi, thay y phục khô cái đã." Dương Nhạc đuổi nàng.

Kim Hạ cũng đã lạnh đến khó mà chịu nổi, vừa hắt hơi vừa quay về khoang mình.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 8

Tám cái rương gỗ nhẵn đen ướt sũng được khiêng vào khoang, Lục Dịch đưa mắt thoáng ước lượng, kích cỡ của chúng y như Kim Hạ đã mô tả trước đó. Hắn vừa định bảo Dương Nhạc mở hết các rương ra, nhưng lúc ngược mắt lên lại chẳng thấy bóng Dương Nhạc đâu nữa. Dương Nhạc vốn muốn nhanh chóng đun canh gừng cho Kim Hạ, vừa thả rương xuống, chẳng đợi Lục Dịch lên tiếng sai bảo đã chạy vụt đi.

Nếu là cầm y vệ, hắn chưa lên tiếng, há lại có ai dám động đây nửa bước, Lục Phiến môn đúng là vô tổ chức mà. Lục Dịch rút chủ thủ cạy sập nển bít kín các mép, bỏ khóa đồng, mở rương ra --

Ấm lộ tư bằng bảo thạch nạm vàng, ấm thọ tinh quy hạc và tượng sư tử bằng bạc điểm xuyên ngọc lục bảo, bát cỡ đại trang trí li hồ bằng ngọc thạch, vân vân... Trong tám cái rương đều là mâm chén bát bằng vàng nguyên chất, trang sức châu bảo, vật dụng chế tác bằng bạc, đủ loại đồ bằng ngọc, còn cả gấm vóc thư họa, hắn chỉ liếc qua một thoáng đã biết chúng có giá trị rất lớn.

Trong khoang thuyền phía dưới, Kim Hạ đã thay đồ xong, lau sơ mái tóc sũng nước của mình. Vừa khéo Dương Nhạc cũng đã đun xong canh gừng, nàng bưng lên uống một hơi cạn sạch, bấy giờ mới ấm hơn đôi chút.

"Hắn là hắn muốn nuốt trọn đồng quà sinh thần ấy rồi." Trút hết sợi gừng còn thừa trong bát vào mồm, nàng dăm chiêu.

"Không thể nào..." Dương Nhạc vẫn thấy vụ này khó có thể xảy ra, "Người và ta đã biết chuyện, chúng ta là người của Lục Phiến Môn, hắn không phải không biết điều đó."

"Có khi đang tính cách bịt miệng bọn mình lại đây." Kim Hạ đoán.

"Ý người là... thế nào?"

Dương Nhạc đưa tay hươ ngang cổ một cái.

Kim Hạ phác họa hình dáng của kim nguyên bảo: "Chắc sẽ đưa cái này trước, xem chúng ta có thức thời hay không, nếu không thì hắn sẽ..." Tay vạch thật mạnh qua cổ.

Dương Nhạc bối rối: "Ta thì muốn thức thời rồi đó, nhưng nếu chuyện này đến tai cha... Người dám nhận bạc à?"

Kim Hạ do dự một chốc, lại ngập ngừng đáp: "Vụ quà sinh thần này, lão đầu đã dặn chúng ta không được nhúng tay vào, cần quái gì quan tâm tới việc ai trộm nó chứ, với chúng ta mà nói, nó rơi vào tay ai thì cũng như nhau cả. Còn nữa, tiểu gia ta ngụp lặn dưới nước lâu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, nhận một ít tiền công thì quá quắt lắm à... Đúng rồi, sao hắn biết đường mà lần xuống nước thế?"

Dương Nhạc nghe thế thì hơi khựng lại, ra vẻ sực nhớ ra chuyện gì đó, xoay người đi ra ngoài: "Lúc nãy thấy trong bếp có mè đen, ta nấu bánh trôi cho người ăn nhé."

"Đội đã!"

Kim Hạ quát ngăn hấn lại, soi xét một cách ngờ vực.

Dương Nhạc bị nằng tia đến mắt tự nhiên, đành nói: "Lúc người vừa lặn xuống, hấn đã xông ra rồi. Ta định lừa hấn, mà hình như cũng lừa trót lọt rồi chứ bộ."

"Người..."

Tìm hai người đập thành thịch, ngay lúc ấy có thuyền phu đến gõ cửa, bảo rằng có Cẩm Y Vệ Kinh lịch đại nhân mời họ đến khoang trên.

"Thực sự muốn bịt miệng chúng ta à?!" Dương Nhạc bất an thốt lên, "Hay là, ta báo cha một tiếng trước đã."

"Đừng vội, cứ lên đây thăm dò một chút, sao phải sợ hấn."

Kim Hạ kéo Dương Nhạc đi lên tầng trên.

Đến trước cửa khoang, gõ cửa, bên trong vọng ra giọng nói lạnh nhạt: "Vào đi."

Kim Hạ và Dương Nhạc vừa bước vào đã thấy Lục Dịch. Hấn mặc áo sông màu tím nhạt, tóc ướn không buộc cao lên mà túm gọn sau đầu, đang tựa người vào lưng ghế bành bằng hoàng dương giả trúc, nhíu mày nhìn đồng rương dưới đất.

"... Xem kìa, sư tử bạc cần ngọc!" Kim Hạ chọc chọc Dương Nhạc, bảo hấn nhìn vào rương.

Dương Nhạc lén liếc vài cái, rồi thấp giọng nói với nàng: "... Âm kỳ lân có chóp nạm sư tử và bát lệ chi anh vũ bằng vàng, nhìn sơ thì cái bát ấy dễ cũng phải nặng bốn năm lạng đấy."

"Chắc thế rồi." Kim Hạ tấm tắc kéo dài giọng.

Nhìn hai tên tiểu bồ khoái khế rỉ tai nhau chẳng ra khuôn phép gì, Lục Dịch nhướn mày lạnh lùng nhìn thẳng vào bọn họ: "Hai người các người lén lặn xuống nước là muốn nuốt trộm đồng quà này chứ gì?"

Kim Hạ ngẩn ra, đồng rương rành rành yên vị trong khoang thuyền này, ý đồ muốn chiếm chúng của hắn bày ra rõ ràng trước mắt, vậy mà ác nhân còn đòi cáo trạng trước cơ đây.

Dương Nhạc cuống quít đáp: "Tiểu nhân sao dám, đại nhân minh xét, tiểu nhân chỉ vì muốn tra án nên mới xuống nước ạ."

"Dương bồ đầu có biết không?" Lục Dịch hỏi tiếp.

Kim Hạ đáp nhanh như chớp: "Không biết."

"Biết." Dương Nhạc đáp cùng lúc.

Hai người nhìn nhau, còn Lục Dịch thì nhướn cao mày.

"Biết."

"Không biết."

Họ lại đổi cách nói, cũng lại đồng thanh. Lời vừa buông xuống, Kim Hạ đã giận dữ lườm Dương Nhạc một cái, ý là người sửa lời làm gì? Thường ngày có thấy huynh lạnh lẽo thế đâu. Sau đó chán nản vỗ trán.

Thấy hai người tự loạn đội hình, ánh mắt Lục Dịch nhìn họ tăng thêm phần nào thỏa mãn, lại hỏi: "Các người làm thế nào biết được

đồng rương này được giấu dưới nước? Người nói xem." Hấn chỉ vào Dương Nhạc.

"... À,thì..." Dương Nhạc bị áp chế bởi tội danh hấn gán cho lúc này, vẫn chưa tỉnh ra "... Là ... Trên mấy cái rương đó có sáp nến, à không, là trên mặt đất đầy sáp mới đúng... Cả mấy dấu vết kia nữa... Là thế đấy, sau đó bọn ta mới đoán..."

Nếu bảo Lục Dịch còn miễn cưỡng lắng nghe cho hết phần đầu, thì tới khi nghe đến chữ "đoán", hấn đã chẳng thể chịu đựng nổi nữa, đưa tay ra hiệu Dương Nhạc ngừng lại. Sau đó, hấn nhìn sang Kim Hạ: "Người nói đi."

Kim Hạ thả lỏng tay: "Thực ra chỉ là đoán mò thôi, chẳng ngờ lại may như thế, vậy mà lại tìm được."

"Hóa ra là thế," Lục Dịch gật gù, mặt không để lộ chút cảm xúc nào, "Vậy chi bằng các người đoán thêm một lần, đoán xem ta có đóng các người vào rương rồi chìm xuống sông không."

"Kinh lịch đại nhân quả rất thích nói đùa, ha ha..." Kim Hạ cười khan hai tiếng, thấy ánh mắt vô cùng lạnh lùng của Lục Dịch thì đành đáp thật, "Thứ nhất, quân sĩ bị hôn mê không bởi mê hương mà là uống phải mông hãn dược, trong khoang để lại rất nhiều vết ửng, quan sát đặc điểm của dấu vết, ta có thể thấy đây là dấu vết mà bọn họ tạo ra, ít nhất cũng phải sáu người, ấy là chưa tính người đứng canh chừng; thứ hai, nếu rương được dời ra khỏi thuyền thì thuyền sẽ nhẹ đi, nhưng từ hôm qua đổ lại đến bây giờ, độ nổi của thuyền vẫn chưa thay đổi; thứ ba, từ vết sáp dưới sàn khoang thì có thể đoán được họ đã sử dụng một lượng lớn sáp nến, nếu chỉ dùng để chống ẩm thì chẳng cần nhiều đến vậy, vậy nên ta đoán rằng đây hẳn là chuẩn bị cho việc chìm rương xuống nước."

"Người đã suy luận được như vậy mà lại dụng tâm giấu diếm, còn bảo là không có ý đồ chiếm làm của riêng nữa à." Lục Dịch chậm rãi buông lời.

"Vương Phương Hưng và thuộc hạ của ngài ấy tự có suy nghĩ riêng của mình, ta đương nhiên không tiện ra mặt góp lời rồi." Kim Hạ cười bộ đờ, "Lại nói, bọn ta chẳng cách nào khẳng định số rương ấy được giấu dưới nước, thế nên muốn tìm thấy rồi mới báo cho đại nhân."

Nửa câu sau của nàng, Lục Dịch rõ ràng không tin, hắn nhắc chén trà lên nhấp môi, nhớ lại lời nói cử chỉ của Vương Phương Hưng: Vẻ hoảng hốt lo sợ của gã không giống giả vờ, về phần người bên cạnh, vẻ mặt của tên quan kỳ bài kia và lũ quân sĩ của hắn... Cướp quẻ sinh thần không phải chuyện nhỏ, kẻ có thể làm vụ này không phải hạng tiểu tốt, ít nhất cũng phải là tiểu đầu mục trong quân, vậy mới có thể có uy tín xúi giục người khác cùng gây án.

Trà vẫn chưa cạn mà Lục Dịch đã sáng tỏ, hắn buông chén trà xuống, tay chỉ Dương Nhạc.

"Người, đi mời Vương Phương Hưng và tên quan kỳ bài kia đến đây."

Dương Nhạc sửng người, cũng chẳng dám cãi lại, vội vã bước ra.

Gọi chúng đến? Lẽ nào Lục Dịch muốn trả quà lại cho chúng? Kim Hạ nhất thời chẳng biết hắn tính toán thế nào.

Bấy giờ, Lục Dịch lại nói tiếp: "Ta nhớ không lầm thì, hai người các người trở về đã bẩm báo với Dương bổ đầu, sau đó mới xuống

nước dò thám, đúng không?"

Đã bị hấn nhìn thấu, Kim Hạ không thể phản bác nữa, đành phải gật đầu.

"Các người bẩm báo chi tiết lại cho Dương bổ đầu về tình hình trong khoang thuyền rồi phải không?"

Kim Hạ cảnh giác nhìn hấn, trả lời qua loa: "Chỉ nói sơ thôi ạ."

"Vậy nên Dương bổ đầu biết kẻ trộm là người trên thuyền."

"Ông ấy không biết, ta vẫn chưa báo cáo lập luận của mình cho ông." Nàng vốn biết bản lĩnh khiến đất bằng gợn ba tầng sóng của Cẩm Y Vệ, để tránh việc hấn gán tội danh "có ý đồ chiếm quả sinh thần làm của riêng" cho Dương Trình Vạn, Kim Hạ dứt khoát ôm hết mọi chuyện vào mình, "Là do ta nhất thời hiếu kỳ, kiên quyết đòi xuống dưới kia điều tra."

Ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt gỗ hoàng dương trơn nhẵn, Lục Dịch khẽ nghiêng đầu nhìn nàng, cả buổi sau mới hỏi: "Người thân là bổ khoái, sao lại đến chợ đêm bày sạp?"

"... Đây là sạp của mẹ ta, hôm ấy mẹ không khỏe nên ta ra giúp." Kim Hạ chẳng hiểu vì sao hấn tự dưng hỏi chuyện này.

Lục Dịch gật gù, nói: "Xem ra thì gia cảnh nhà người cũng không dư dả gì, chẳng trách mẹ người lại muốn gả người cho Dịch gia, để tiết kiệm tiền học."

"Ngài... Ngài nghe lén bọn ta à!" Chuyện mất mặt thế lại bị hấn nghe được, Kim Hạ ghen lời trở mặt, mặt đỏ lên.

Lục Dịch không nổi nóng, nói tiếp: "Nên người xuống dưới ấy, thực ra là muốn hốt một vố, dù không ôm trọn được chuyến này nhưng lấy vài món cũng đã quá đủ."

Hắn nói không sai, nhìn đồng bảo vật trong rương kia, chỉ tiện tay trộm cái ấm kỳ lân kia thôi thì nhà đã không phải sống túng thiếu nữa. Kim Hạ đi chuyến này, ngoài việc xả giận ra thì quả thực cũng đã nghĩ đến chuyện lấy một ít. Giờ đây bị hắn đoán trúng, nàng trợn mắt nhìn hắn, sau một lát thì bỏ cuộc: "Đại nhân minh giám, ty chức vẫn chưa lấy món gì cả, rương vẫn ở chỗ ngài đây."

"Vận may của người quả thực không tồi." Hắn lạnh nhạt đáp.

Kim Hạ thầm nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không dám nổi nóng, cũng chẳng dám hó hé gì: Tiểu gia ta từ sớm tinh mơ đã lặn xuống đáy cực khổ nửa ngày, thế mà vẫn chẳng vớ bờ nổi, suýt nữa đã bị người gán cho cái tội có ý đồ trộm quà sinh thần, vậy mà còn bảo ta may mắn ư! Người may, cả nhà người mới may đấy!

Tiếng bước chân vang lên ngoài khoang, Dương Nhạc đưa Vương Phương Hưng và quan kỳ bài lần lượt tiến vào.

"Đây đây... Đây... Đây..." Vương Phương Hưng vừa vào đã thấy tám cái rương đen bằng gỗ nhẵn ướt sũng nước được xếp ngay ngắn dưới sàn.

Lục Dịch đứng dậy chấp tay nói: "Lúc này vừa tìm thấy, chẳng hay đây có phải là rương đựng quà sinh thần mà thuyền ngài đã đánh mất không?"

"Đúng đúng đúng!" Vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, Vương Phương Hưng nhất thời quên cả lễ độ, bước thẳng đến kiểm tra thọ lễ trong

rương. Cùng lúc ấy, Lục Dịch phát tay ra hiệu, ý rằng Kim Hạ và Dương Nhạc đã có thể lui ra rồi, Kim Hạ vốn định xem kịch hay, bèn lén đánh nửa vòng lớn, ngoảnh trở về ngồi xổm dưới cửa sổ khoang thuyền nghe chuyện.

Dương Nhạc đưa tay ra hiệu ý bảo nàng xuống tầng cùng mình, Kim Hạ không chịu, trái lại còn kéo hắn ở lại nghe lén.

Bên trong khoang, Vương Phương Hưng thấy đồ vàng vật bạc, trang sức châu bảo, gấm vóc thư họa đều còn đầy thì thở phào nhẹ nhõm, xoay người mừng rỡ nói với Lục Dịch, "Tìm thấy đồng rương này ở đâu vậy?"

"Chính trên quý thuyền."

"Trên thuyền bọn ta?" Vương Phương Hưng khó hiểu.

"Rương được giấu dưới khoang kín nước của thuyền, về phần giấu bằng cách nào thì ta nghĩ ngài nên hỏi quan kỳ bài của mình rồi." Tuy Lục Dịch đang cười nhưng ánh mắt lại sắc bén như đao, vẫn luôn nhìn thẳng vào tên quan kỳ bài mặt đen đứng chéch sau lưng Vương Phương Hưng.

Vương Phương Hưng bỗng ngoái đầu, chẳng tài nào tin được: "Sa Tu Trúc!"

Quan kỳ bài mặt đen được gọi là Sa Tu Trúc kia nghiêm người đứng đấy, ngược phập phồng lên xuống, chỉ giương mắt trừng Lục Dịch... Kim Hạ không biết tại sao Lục Dịch biết chuyện này là do Sa Tu Trúc làm, bèn liếc mình nhòm người dậy nhìn tên quan kỳ bài ấy, gã cao bảy thước(*) có dư, vì hàng năm phơi mình nơi biên tái nên

chỗ da lộ ra đều ngăm đen thô ráp, nhưng khớp xương tay lại to, xem ra là đã lao động hoặc luyện võ một thời gian dài.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 9

****Đã chỉnh sửa bởi AD Lynn****

"Đại nhân minh xét!" Kinh ngạc trong chốc lát, Sa Tu Trúc nhanh chóng lấy lại tinh thần, nói với Vương Phương Hưng, "Chuyện này thì chắc không biết gì cả, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm!"

"Người cho người dùng đồng sáp đèn cầy này bịt lại đúng chứ?" Lục Dịch hỏi.

"Cái này... Cái này để chống ẩm." Sa Tu Trúc vẫn nói như cũ.

"Thế này.." Lục Dịch cười nhạt, chậm rãi nói, "Bởi vì đêm qua không quen ngủ trên thuyền, nửa đêm ta đi đi lại lại trên khoang thuyền một chút, người đoán xem, ta nhìn thấy gì...?"

Hai mắt nhìn chăm chăm hẳn, sắc mặt Sa Tu Trúc rất khó coi, hồi lâu vẫn nói không nên lời.

Vương Phương Hưng đã hiểu ra toàn bộ, giơ tay lên chường một phát, rồi lấy chân đạp hẳn một cách tàn nhẫn: "Thật không ngờ tên khốn kiếp người lại lòng thâm dạ hiểm như vậy, lão tử suýt bị người hại chết! Quà sinh thân của tướng quân người cũng dám động đến, muốn chết lắm sao!"

Sa Tu Trúc vốn cường tráng, bề ngoài thịt da đầy đặn, bị hai đòn chường này, toàn thân không bị lung lay một chút nào, tức giận trợn

mắt nhìn Vương Phương Hưng. Bởi khí huyết dâng trào, da mặt hần vốn đen thui cũng lò mờ hiện ra sắc đỏ.

"Ta làm đây, thì sao?" Hần thẳng thắn nói, ném đao xuống đất, không hề sợ hãi, "Chuyện này do một mình ta gây nên, không liên quan tới những người khác, muốn giết muốn chém, tùy các người!"

"Người... " Vương Phương Hưng nổi giận đùng đùng, "Người theo ta hơn tám năm, ta chưa từng bạc đãi người, sao người phải làm chuyện này, đẩy ta vào dầu sôi lửa bỏng?" Công phu của Sa Tu Trúc rất giỏi, tính tình lại cương trực nên rất được tín nhiệm, ở dưới quyền Vương Phương Hưng nhiều năm, mặc dù hôm nay gây chuyện, sao có thể nhất thời xuống tay giết hần được?

"Ta biết người sợ ta làm liên lụy người, khiến không thể ăn nói với tên họ Cừu kia. Người chỉ có thể cắt chức ta, giao nộp ta cho hần. Ta không còn gia đình, không còn gì vương bận nữa, chết cũng dứt khoát hơn, khỏi phải sống cuộc đời uất ức." Sa Tu Trúc nói.

Kim Hạ nghe hần nói vậy, âm thầm bật ngón cái, nói: "Người này vẫn là một hán tử đấy!"

"Thân là quan kỳ bài, lại được Vương Phương Hưng xem trọng, sao lại uất ức, người nói xem." Lục Dịch ngồi trên ghế, vô cùng hứng thú hỏi.

Nếu là khi khác, khi Cẩm y vệ đang đứng trước mặt hần, Sa Tu Trúc tất nhiên sẽ nói năng kín kẽ cẩn thận, nhưng vào giờ phút này hần đã sớm mặc kệ chuyện sinh tử, bèn cười lạnh nói: "Ta là kẻ thô lỗ, không hiểu những thứ vòng vo trên triều đình, nhưng các người ra biên giới mà xem, tên họ Cừu kia xứng đáng làm tướng quân

sao? Hắn dám xuất binh không! Tăng tướng quân năm đó uy phong biết bao, lại bị tên họ Cừu kia hại chết"

"Tăng tướng quân?" Kim Hạ cố gắng hồi tưởng.

Dương Nhạc lặng lẽ nhắc nhở nàng: "Tăng Tiễn."

Tăng Tiễn, là nhà tri thức, người Chiết Giang, Đài Châu. Gia Tĩnh năm thứ tám đỗ tiến sĩ. Gia Tĩnh năm hai mươi lăm, thăng chức Binh bộ Thị lang Tổng đốc Thiểm Tây của ba vùng quân sự. Gia Tĩnh năm hai mươi bảy, Cừu Loan thượng thư vu cáo hãm hại Tăng Tiễn bại trận không báo, ăn bớt quân lương, hối lộ thủ lĩnh của thành. Tháng mười, Tăng Tiễn bị xử trảm, vợ bị lưu đầy hai ngàn dặm. Lúc chết trong nhà không còn của cải gì, chỉ để lại lời trần trối: "Một lòng tận trung vì quốc".

"Thì ra hắn cướp bộ quà sinh thần để thay Tăng tướng quân báo thù, thật nghĩa khí!" Kim Hạ thấp giọng ngâm ca ngợi, hảo cảm với Sa Tu Trúc tăng lên gấp bội.

Bên trong khoang thuyền, Lục Dịch hồ hững lướt mắt qua cửa sổ, tiếp tục hỏi Sa Tu Trúc: "Nói như vậy, người vốn là người dưới trướng của Tăng Tiễn. Lần này cướp lấy quà sinh thần, là để xả giận cho Tăng Tiễn?"

"Ta không phải loại người chỉ biết thù riêng." Sa Tu Trúc bức tức nói, "Chỉ vì tên họ Cừu kia sợ địch như sợ hổ, chỉ biết chém người bừa bãi, dám người dưới trướng như ta cảm thấy uất ức! Chẳng bằng đánh nhau một trận với người Thát Đát*, chết còn sung sướng hơn"

*thời xưa, dân tộc Hán gọi dân du mục phương bắc là Tác-ta (Thát Đát), thời Minh chỉ người phía đông Mông Cổ, phía đông bắc Nội Mông và nước Mông Cổ ngày nay

Vương Phương Hưng nghe đến đây, mi mắt dần rũ xuống, yên lặng không nói.

Kim Hạ che miệng cười khế, kề tai Dương Nhạc nói nhỏ: "Thảo nào tin thắng trận cứ đến liên tục, hóa ra vì Cừu Loan thượng thư không những vơ vét tiền bạc, mà còn chém đầu bừa bãi"

"Người định chuẩn bị xử lí quà sinh thần này thế nào?" Lục Dịch lại hỏi.

Sa Tu Trúc nhìn hắn, khinh thường nói: "Dù ta có nói, người cũng sẽ không tin ta."

Lục Dịch không nhanh không chậm nói: "Tin hoặc không tin là do ta, nói một chút cũng không sao."

"Hai tháng trước, dân làng ta bị bọn chúng cướp bóc, dân chúng đến chỗ ở cũng không còn, rét như băng, chết đói, bệnh tật.. Bọn ta muốn cướp rương quà sinh thần này để phân phát bọn họ, xem như là bọn ta nợ họ."

Lục Dịch quả nhiên cười lạnh nói: "Lý do này quang minh chính đại đấy, chỉ sợ khi quà sinh thần đến tay, mắt thấy vàng bạc ngọc quý mười đời cũng không kiếm được, lại không nỡ bỏ tay."

"Đời này của ta, chỉ mong vui vẻ, không vì tiền tài." Sa Tu Trúc thấy Lục Dịch chỉ muốn gặng hỏi, không nhin được liền dứt khoát đứng dậy, "Muốn giết cứ giết, muốn lăng trì cứ lăng trì, đừng có lải nhải."

Đối với hành vi của Cừu Loan thượng thư, Vương Phương Hưng sao có thể không biết, chẳng qua hắn đã làm quan nhiều năm, chốn quan trường thịnh suy, tâm huyết bảo vệ đất nước sớm bị tiêu tan mất. Hắn gần như lãnh cảm khi nhìn nạn dân sống lang thang đói rét khổ cực, vậy mà không thể hiểu rõ những uất ức và nhục nhã trong lòng tên thuộc hạ trầm tĩnh này...

"Hắn nhất định có đồng bọn, đợi ta mang hắn về thuyền từ từ thẩm vấn. Lục đại nhân, lần này nhờ có ngài mới tìm lại được quàn sinh thần, sau khi trở về ta nhất định sẽ bẩm báo với Đại tướng quân." Vương Phương Hưng cố ý đá chân Sa Tu Trúc, "..Muốn chết, không dễ đâu.."

"Đợi đã!" Lục Dịch đứng dậy, đứng trước mặt Vương Phương Hưng, dứt khoát nói, "Tham tướng đại nhân, thứ lỗi cho ta mạo phạm, người này không thể mang đi."

"Vì sao?"

Vương Phương Hưng nhìn hắn, bắt đầu hồi hận, chuyện này không nên kinh động đến Lục Dịch, kinh động Cẩm Y Vệ, quả thực phiền toái.

Lục Dịch cười lạnh một tiếng, không đáp, ngược lại hỏi: "Tham tướng đại nhân, vừa rồi hắn nói Cừu tướng quân giết người bừa bãi, ngài cũng không phản bác, chẳng lẽ là thật?"

Vương Phương Hưng giật thót, như mới nằm mơ tỉnh dậy đã bị người ta nắm thóp, nhanh chóng nói: "Không, dĩ nhiên không phải thật, hoàn toàn xằng bậy."

Lục Dịch gật đầu, lạnh như băng nhưng vẫn không thất lễ, nói: "Việc này quan trọng, không thể xem thường, thân là Cẩm Y Vệ, đây là trách nhiệm của ta, cần mang hấn trở về thăm vấn rõ ràng, mong Tham tướng đại nhân thông cảm."

"Việc này.." Vương Phương Hưng biết rõ tác phong hành sự của Cẩm Y Vệ tác, đành lui một bước nói, "Nếu đã như vậy thì, ta sai người mang những rương quà về thuyền vậy..."

"Đội đã!" Lục Dịch lại nói, "Quà sinh thần này ngài cũng không thể mang đi."

Lần này Vương Phương Hưng quả thật nổi giận, bắt đầu tranh cãi, cao giọng nói: "Lục Dịch, ngài không nên ép người quá đáng!"

Dưới ngoài cửa sổ, nghe tiếng cãi vả bên trong liền đứng dậy, Kim Hạ hết sức nôn nóng, dùng sức kéo ống tay áo Dương Nhạc, thấp giọng nói: "Phải nói là Cẩm Y Vệ to gan, muốn chiếm hết quà sinh thần một cách trắng trợn mới đúng. Người nói xem, hấn gọi Vương Phương Hưng đến làm gì? Không phải cố ý chọc tức hấn sao?"

Dương Nhạc cũng nghĩ không thông, ra dấu bảo Kim Hạ đừng lên tiếng, tiếp tục nghe động tĩnh bên trong.

"Bức Húc Xuân Thảo này, ở kinh thành bán bao nhiêu tiền, ngài biết không?" Lục Dịch chả buồn cãi với hấn, tự tay lấy từ trong rương ra một ống tranh, ung dung vạch ra, tự mình thưởng thức.

Vương Phương Hưng nhất thời cứng họng: "Việc này. . ."

"Chân Thảo Thiên Văn của Trần Đại Kiến, Nam Nhạc Đồ của Ngô Đích Tử " Lục Dịch tiện tay cầm lên, tám tắc thở dài nói, "Ở đây

còn có bài thơ của Tống Huy Tông sao, nếu ta nhớ không lầm, thứ này vốn là đồ trong cung."

"Xằng bậy, thứ này sao có thể là đồ trong cung." Vương Phương Hưng tuy lớn tiếng nhưng trong lòng lại chột dạ.

"Điều tra rõ việc này, cũng là vì lo nghĩ cho thanh danh của tướng quân." Lục Dịch hơi nghiêng người về phía Vương Phương Hưng, giọng nói thay đổi, "Theo ta biết, lần trước Cừu tướng quân vào kinh, vì được thánh thượng ân sủng nên nói năng bất kính với đại học sĩ. Nay vùng biên cương vô cùng hỗn loạn, Thánh thượng đã không vui, chắc hẳn đạo lý này Tham tướng đại nhân có thể hiểu rõ."

Giọng nói của hấn tướng chừng như êm ái, nhưng lời này với Vương Phương Hưng như sấm sét đánh thẳng vào đầu, nói không nên lời. Đại học sĩ trong lời của Lục Dịch chính là Nghiêm Tung, năm đó Cừu Loan được một tay Nghiêm Tung đề bạt, ngược lại lại đắc tội với Nghiêm Tung. Nói biên giới hỗn loạn đã là giảm nhẹ, thánh thượng không vui là chuyện sớm muộn, đến lúc đó trong triều không ai bảo vệ Cừu Loan, cất chức điều tra cũng là kết quả tất yếu.

Lần này, tâm tư trong lòng Vương Phương Hưng bị Lục Dịch dò xét ra cả, hấn liền ra quyết định. Lập tức chấp tay về phía Lục Dịch, hùng hồn nói: "Lục đại nhân nói chí phải, chuyện này nhất định phải điều tra kỹ, nếu cần ta trợ giúp, xin cứ việc phân phó."

Kim Hạ dưới ngoài cửa sổ không nghe rõ Lục Dịch kể tai Vương Phương Hưng nói gì, chỉ nghe Vương Phương Hưng đột nhiên thoải mái đồng ý, trong lòng ngờ vực, nhìn sang Dương Nhạc.

Dương Nhạc cũng không hiểu, chỉ có thể nhún nhún vai.

"Đa tạ Tham tướng đại nhân." Bên trong khoang thuyền, Lục Dịch nói.

"Vậy ta xin cáo từ trước!" Vương Phương Hưng vốn muốn xoay người, thấy Sa Tu Trúc bên cạnh, vẫn không nhịn được mà nói với Lục Dịch, "Hắn đi theo ta nhiều năm, lần này gây ra tai họa, nhưng cũng là một hán tử, mong Lục đại nhân nể mặt ta, bớt đi ba phần cực hình, ta sẽ cảm kích vô cùng."

"Chỉ cần hắn thành thật, ta tất không làm khó dễ hắn." Lục Dịch nói.

Sa Tu Trúc ở bên cạnh vội vàng nói với Vương Phương Hưng: "Huynh đệ của ta an phận thủ thường, chuyện này không liên quan đến họ, mong đại nhân đừng gây khó dễ cho họ."

Vương Phương Hưng nhìn hắn, một lát sau không nói gì, chỉ thờ dài, đi thẳng ra khoang thuyền.

Lục Dịch mặt lạnh nhìn Sa Tu Trúc, trong mắt lộ vẻ giễu cợt.

"Nhìn cái gì! Ta hiểu hết cực hình của các người, muốn đánh cứ đánh, chẳng cần ân huệ hay nể mặt ai, đánh cho lão tử chết đi." Sa Tu Trúc trợn mắt nhìn hắn nói, "Mấy lời vừa rồi ta cũng đã nghe hết, người cũng chỉ là con chó của Nghiêm Tung thôi, tỏ vẻ cái gì, đồ nam sủng!"

Ngoài cửa sổ, Kim Hạ nghe vậy thì cười thầm, nghĩ lại tướng mạo của Lục Dịch quả thực tuấn tú, trông cũng như công tử bột. Chẳng qua suốt ngày bày ra vẻ mặt lạnh lùng, điệu bộ, hành sự khiến người ta chán ghét.

Dương Nhạc nghe xong không ngừng lắc đầu, tên hán tử kia thật lỗ mãng, mắng Lục Dịch không biết điều, đến cả Nghiêm Tung bị hấn mắng luôn một thể, hấn muốn chết sao?

Lục Dịch vẫn không tức giận, thờ ơ nói: "Thật ra thì đêm qua ta sớm đã ngủ rồi, đến khi các người lên thuyền lục soát, ta đã ngủ được một tuần hương."

Sa Tu Trúc ngậy người ra, rồi lại giận dữ như vừa mới tỉnh mộng: "Người dám gạt ta sao!... Sao có thể, sao người biết được nơi cất giấu quà sinh thần?"

"Làm ta biết được, người không cần biết." Lục Dịch cười nhạt, "Đem quà sinh thần giấu dưới khoang kín nước của thuyền, chủ ý này người không thể nghĩ ra, nói, là ai?"

"Chỉ có một mình ta nghĩ ra!"

Chỉ sau một phút giây ngắn ngủi trôi qua, Kim Hạ và Dương Nhạc ngoài khoang thuyền nghe thấy tiếng kêu vô cùng thảm thiết, hai người đều giật mình một cái, theo phản xạ đứng lên nhìn vào trong.

Sa Tu Trúc đau khổ ngã xuống đất, hai tay ôm gối, mặt méo mó vì vết thương lớn bên trên. Lục Dịch đứng dưng đứng đó nhìn hai người bọn họ, tựa hồ như tất cả đều nằm trong dự liệu của hấn

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 10

****Chỉnh sửa bởi AD Lynn****

Nửa canh giờ sau, con thuyền đang dừng lại tiếp tục xuôi dòng đi thẳng.

Kim Hạ và Dương Nhạc thành thực quỳ bên ngoài cửa khoang của Dương Trình Vạn, bên tai không ngừng văng vẳng tiếng kìm nén đau khổ dưới khoang thuyền.

Thủy thủ trên tàu đi tới đi lui cạnh họ, mới đầu còn ghé mắt nhìn, về sau lại chẳng buồn để ý nữa, hoàn toàn xem hai người như vật bài trí trên thuyền. Gần cạnh đó là khoang trữ hàng, hai tên thủy thủ bên trong vừa sắp xếp vừa nhỏ giọng bàn tán, cửa khoang khép hờ không đóng kín, vài câu nói đứt quãng cứ thế bay vào tai Kim Hạ.

"... Gãy chân, nghe nói chỉ với một cước thôi."

"... May là bảo đại phu đến bó xương lại, không thì người này tàn phế mất..."

Bảo đại phu đến nối xương cho Sa Tu Trúc? Cách hành sự của Lục Dịch này quả thật không thể khiến người khác đoán ra được. Đá gãy chân Sa Tu Trúc mà không nói tiếng nào, dù là bức cung đi chăng nữa thì cũng hơi tàn nhẫn. Sa Tu Trúc lại là kẻ rắn rỏi đấy chứ, gãy cả chân như thế mà vẫn thà cầm cự tới chết chứ không nói.

Đầu gối nhói lên từng cơn đau nhè nhẹ, Kim Hạ không nhận được cử động một chút. Vào lúc này, cửa khoang mở ra, Dương Trình Vạn nghiêm mặt từ bên trong bước ra.

"Cha." Dương Nhạc vội mở miệng kêu, "Chúng con biết lỗi rồi."

"Lão đầu..." Kim Hạ làm ra vẻ tội nghiệp nhìn Dương Trình Vạn.

Dương Trình Vạn nghiêm nghị nhìn bọn họ chằm chằm, không nói gì, khập khểnh đi ra ngoài. Y không nói gì, bọn họ chỉ đành tiếp tục quỳ.

"Đều do tên tiểu nhân Lục Dịch này!" Kim Hạ nghiêng răng nghiêng lợi, âm thanh nhỏ chỉ đủ để Dương Nhạc bên cạnh nghe thấy.

Dương Nhạc thở dài.

Thực tế, khi Lục Dịch phát hiện hai người bên ngoài cửa sổ, ngay cả một câu quát mắng cũng không có. Hắn chỉ tìm đến Dương Trình Vạn, lễ độ nói: "Hai vị lệnh đồ không biết vì sao lại núp dưới cửa sổ ta nghe lén? Ngôn Uyên hành sự tự thấy quang minh lỗi lạc, không có gì mờ ám, chỉ sợ tiền bối có hay chăng hiểu lầm gì với ta, lòng có khúc mắc?"

Dĩ nhiên, Dương Trình Vạn luôn miệng phủ nhận, thanh minh bản thân không biết sự tình, mong hắn tha thứ cho đồ nhi nghịch ngợm, tự mình dạy dỗ nghiêm khắc.

Sau đó, Kim Hạ và Dương Nhạc chỉ có thể kể hết đầu đuôi câu chuyện cho Dương Trình Vạn một cách kỹ càng, xuống nước như thế nào, tìm lại quả sinh thần, bị Lục Dịch phát hiện, mang rương quả lên thuyền, bao gồm cả cuộc đối thoại giữa Lục Dịch và Vương Phương Hưng, không dám bỏ sót điểm nào.

Dương Trình Vạn sau khi nghe xong, lạnh lùng hồi lâu không nói gì, cuối cùng chỉ nói một câu: "Nay các người đã đủ lông đủ cánh rồi, lời ta căn dặn cũng không để trong lòng, ta thấy các người không cần theo ta nữa."

Dương Nhạc là con trai ruột không cần phải nói, nhưng với Kim Hạ, y vừa là người thầy vừa là người cha, lời này vừa dứt, sao hai người họ có thể chịu nổi. Biết y tức giận thật rồi, chỉ đành ngoan ngoãn quỳ trước cửa, làm ra vẻ hối cải.

Hai người bọn họ quỳ như vậy, ước chừng đã quỳ cả ngày, cơm không ăn, nước không uống. Dương Trình Vạn ra vào phòng mấy lần nhưng không nói câu nào, Kim Hạ và Dương Nhạc cũng không dám đứng lên, cứ trơ mắt nhìn sắc trời tối dần, quỳ đến mức hai đầu gối mất cả cảm giác.

"Cơn giận này của lão đầu cũng to thật..." Kim Hạ uể oải nói, "Chẳng lẽ chúng ta phải quỳ đến mai sao?"

"Không có đâu." Dương Nhạc cũng khổ sở không kém, khẽ cử động đầu gối, vẫn vui mừng nói, "Cũng may là ở thuyền, sàn đều lấy gỗ lát, lúc này mà quỳ trên sàn đá thì đau phải biết."

"Chân ta tê hết cả rồi, quỳ ở đâu cũng như nhau thôi, cũng đều dói đến phát điên." Kim Hạ than thở, "Sớm biết vậy đã bảo người làm chèo trôi nước, ta không nên cản người..."

Hành lang có bóng người lướt qua, hai người họ liền im lặng, vẫn cúi đầu ra vẻ hối lỗi, khoé mắt thấy Dương Trình Vạn loạng choạng đi tới, bên cạnh còn có một người nữa, áo gấm phượng loan, chính là Lục Dịch.

"Bọn họ..." Nhìn hai người đang quỳ, Lục Dịch tựa hồ như rất ngạc nhiên.

"Liệt đồ không hiểu quy tắc, mạo phạm Lục đại nhân." Dương Trình Vạn nói, "Không cần để ý chúng."

Kim Hạ và Dương Nhạc cúi đầu, ngoan ngoãn quỳ đó, dĩ nhiên là không dám nói tiếng nào.

"Chỉ là hiểu lầm thôi, chuyện nhỏ, tiền bối không cần để ý, hãy để họ đứng lên đi, nếu không Ngôn Uyên không biết làm sao yên tâm đi được." Lục Dịch nói.

"Nếu Kinh lịch đại nhân đã mở lời thì tha cho chúng vậy." Dương Trình Vạn nghiêm khắc nhìn hai người họ, "Đã nghe thấy chưa, còn không mau cảm tạ Kinh lịch đại nhân! Còn có lần sau, tuyệt đối không tha."

Đôi chân quỳ đến mức không còn cảm giác, Kim Hạ vịn lấy bức tường đứng dậy, vì có mặt Dương Trình Vạn, miễn cưỡng quay sang Lục Dịch, nói: "Đa tạ Lục đại nhân khoan hồng độ lượng..." Lời chưa dứt, đôi chân đứng không nổi nữa đổ ảm xuống quỳ trên đất, đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Lục Dịch chấp tay sau lưng, thờ ơ nói: "Không cần hành đại lễ, mau đứng dậy đi."

Lúc này, trong lòng Kim Hạ đã thầm "thăm hỏi" năm trăm đời tổ tông nhà hần, mặt thì làm ra vẻ cung kính, miễn cưỡng đứng dậy khập khểnh đi ra ngoài.

Dương Nhạc cũng ngoan ngoãn đứng dậy tạ ơn Lục Dịch, cũng tập tễnh đi theo Kim Hạ.

"Thảo nào lão đầu không chịu nói gì hết, thì ra là đợi hấn mở miệng.". Không tìm được thức ăn có sẵn, Kim Hạ lục ra một củ cà rốt, hung dữ cắn một cái, nhai ngấu nghiến, "Đồ tiểu nhân xảo trá! Hấn vốn biết rõ chúng ta quỳ cả ngày, lại còn bảo "chỉ là chuyện nhỏ", rõ ràng cố ý muốn chỉnh đốn chúng ta."

Dương Trình Vạn vừa múc nước trong nồi vừa than thở, "Vậy đủ rồi, nếu ngày mai hấn mới tới thì chúng ta lại phải quỳ cả đêm."

Bởi vì đói rồi, Kim Hạ cắn liên tiếp hai ba miếng, nuốt hết cả một củ cà rốt rồi nói: "Tiểu gia ta tức không chịu nổi, sai bảo chúng ta cả ngày, hấn bắt người rồi, rương sinh thần cũng lấy đi rồi, cuối cùng lại chơi chúng ta một vở."

"Có một số chuyện người phải hiểu, cấp quan của hấn cao hơn chúng ta, hấn giở trò thế nào thì chúng ta cũng không làm được gì. Công phu của hấn cũng cao cường, một cước đạp gãy chân tên quan kỳ bài kia, lực đạo đó người có chịu nổi không?" Dương Nhạc bắt đầu cán bột, chuẩn bị làm hai bát mì sợi.

"Sao người lại khiếm tốn thế...? Không phải bảo làm chè trôi nước sao?"

"Nói thật, ta không tìm được bột nếp, nên làm tạm bát mì vậy."

Kim Hạ nằm sấp xuống mặt bếp, hồi tưởng lại gương mặt đau khổ của Sa Tu Trúc khi ngã dưới đất, suy nghĩ nói: "Nói không chừng, trong giày hấn lại giấu ma thuật gì đó?"

"Đừng nghĩ nữa, mau nhóm lửa đi!"

Dương Nhạc giục nằng, Kim Hạ chỉ có thể xoay đi nhóm lửa, trong đầu vẫn còn nghĩ, "Người nói xem, đồng quà sinh thần đây

hắn chuẩn bị xử lí thế nào, không lẽ vẫn mang theo trên đường tới Dương Châu?"

Dương Nhạc thò đầu ra từ trong lò bếp, "Hạ gia, bàn bạc với người chuyện này chút."

"Nói."

"Quên đồng quà sinh thần đó đi, hắn xử lí thế nào không liên quan đến chúng ta, chuyện này không thể nhúng vào. Người này không thể đụng tới, đừng sinh sự cho cha ta."

Chuyện này không phải nàng không hiểu, chỉ là giữa việc hiểu và việc làm cách nhau hơi xa. Nàng nhớ tới phu tử của đệ đệ nàng thường vuốt râu gật gù cảm thán "nói thì dễ làm gì khó", chắc hẳn là tình trạng của nàng hiện giờ.

Nhà bếp trên thuyền không có món gì ăn, Dương Nhạc làm hai bát mì Dương Xuân, hai người ăn qua loa rồi về phòng nghỉ ngơi.

So với khoang thuyền rộng rãi thoáng mát của Lục Dịch, khoang của Kim Hạ toả ra một mùi mốc lâu năm khó tiêu tán. Nàng không thèm đốt đèn, cứ thế trực tiếp nằm xuống trong bóng tối, hai đầu gối vừa tê vừa đau như bị kiến cắn.

Bên ngoài có người gõ cửa, là tiếng của Dương Nhạc.

"Chốt cửa rơi mất rồi, người đẩy vào đi.". Chốt cửa bị mấy tên quân sĩ hung hăng xông vào làm rớt mất, Kim Hạ lười nhát, định để mai rồi làm.

Dương Nhạc đẩy vào, đưa một bình thuốc rượu cho nàng, "Cha ta bảo ta đưa cho người, xoa bóp chân một chút, mai sẽ đỡ hơn."

"Hử, người dùng rồi sao?"

"Ta có rồi, người đừng lười biếng nữa, cửa phải đóng kỹ lại."

"Biết rồi."

Nàng chê hấn lải nhải, phẩy tay đuổi hấn đi, Dương Nhạc sửa then cài cửa thay nàng, cẩn thận khép chặt cửa, bản thân cũng trở về nghỉ ngơi.

Kim Hạ nằm trên giường, cuộn ống quần lên, đổ thuốc rượu vào trong tay, xoa hai tay đến khi nóng lên rồi mới đặt lên vết thương. Một lát sau, thuốc rượu phát huy tác dụng, hai đầu gối từ từ nóng lên, cực kỳ dễ chịu. Bọn họ quý cả ngày, Dương Trình Vạn chắc chắn rất đau lòng, chẳng qua phải làm cho Lục Dịch xem nên mới kiềm nén không mềm lòng.

Dáng đi khập khiễng của Dương Trình Vạn hiện lên trong đầu, trước khi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ thì Kim Hạ lại nghĩ, không thể gây phiền phức cho lão đầu nữa.

Nước sông chảy róc rách, đêm vẫn còn dài.

Trong cơn đau đớn, Sa Tu Trúc mơ màng nửa tỉnh nửa mê, căn phòng dùng để nhốt hấn chính là căn phòng được thiết kế để nhốt tù nhân, lấy hàng rào sắt ngăn thành ba gian nhỏ. Một tia sáng ban ngày cũng không lọt vào được, hấn vốn không thể phân biệt nổi ngày đêm. Vết thương ở chân nhói lên cơn đau kịch liệt, hấn vô thức rên rỉ, toàn thân, dường như chỉ có vậy mới giảm bớt sự đau đớn.

"Sa đại ca, Sa đại ca..." Một âm thanh như từ đâu đó xa xôi vọng tới.

"... Ừ... Ừ..."

Hắn cố mở mắt ra.

"Sa đại ca! Đừng lên tiếng, là ta."

Que diêm le lói phát sáng ngay bên cạnh, rọi xuống một tác đất bên dưới, cạnh hắn là một người mặc huyền y che kín mặt, cây roi xích vắt ngay eo.

Người che mặt nhìn ánh mắt nghi ngờ của hắn, bèn kéo mặt nạ xuống, "Là ta."

Sa Tu Trúc bỗng chốc tỉnh ngộ, "Sao để lại đến đây..."

"Chuyện này liên lụy đến huynh, sao ta có thể ngồi yên được, lại còn nghe nói Cẩm y vệ mang huynh về chiếu ngục nên ta lập tức đến đây." Người che mặt kéo vải giấu mặt lại, hắn vừa nói vừa không ngừng mở khoá xích sắt trên cửa, "Ca ca mau ra ngoài."

Sa Tu Trúc hữu tâm vô lực, "Chân của ta bị đánh gãy, đi đứng không tiện, huynh đệ tốt, đệ chạy mau! Đừng lo cho ta nữa."

Người che mặt cả kinh, que diêm di chuyển xuống phía dưới, rọi vào chân trái của Sa Tu Trúc, từ đầu gối trở xuống quần chùng chất vải trắng, vết máu lờ mờ thấm ra, "Là ai đã ra tay độc ác như vậy! Đợi ta báo thù cho huynh."

"Đệ mau đi đi, cẩn thận có mai phục, bị phát hiện là toi." Sa Tu Trúc vội nói.

"Ta đã dò xét tứ phía rồi, không hề có mai phục, ta cũng huynh đi." Hắn không để cho Sa Tu Trúc nói gì, đi vào trong vác hắn lên,

sau đó dập tắt que diêm, "Ca ca đừng gây tiếng động, chúng ta đi thôi."

Sa Tu Trúc đành để cho hấn cồng, hai người lặng lẽ rời phòng, men theo cầu thang gỗ leo lên. Tầng thấp nhất chính là nơi thủy thủ ở, bây giờ đêm khuya vắng người, thủy thủ mệt cả ngày nên đều ngủ say hết. Tuy cồng người trên lưng nhưng người che mặt vẫn hết sức nhẹ nhàng, không để lại một tiếng động.

Lúc đi lên khoang thuyền, cuối cửa khoang dường như có bóng người lướt qua. Người che mặt cả kinh, tuy hấn không sợ, nhưng trên người vẫn còn một Sa Tu Trúc đang bị thương, không thể lại làm liên lụy huynh ấy nữa. Xung quanh không có chỗ nào nấp, hấn đành đẩy cửa khoang gần nhất, lách mình vào trong.

Trong khoang này có người.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 11

****Chỉnh sửa bởi AD Lynn****

"Suyt!" Người che mặt va vào cạnh giường, móc chuỷ thủ kê vào cổ người đang nằm mê man trên giường, "Đừng lên tiếng, không ta sẽ giết ngươi."

Sa Tu Trúc bị thả xuống giường, vì đụng trúng vết thương nên khó nén cơn đau, không chịu nổi hít một hơi khí lạnh.

Mượn ánh trăng xuyên qua cửa sổ, người trên giường nhìn rõ mặt hắn, người che mặt cũng nhìn rõ nàng, không ngờ lại là một nữ tử.

"Trên thuyền này còn có nữ nhân sao?" Kề đao lên cổ phụ nữ là việc hắn chưa làm bao giờ, lúc này hắn hơi do dự, bèn rút đao về, đồng thời thấp giọng nói, "Lão tử không đánh nữ nhân, nhưng ngươi chớ đụng đến ta, đụng đến ta là không xong đâu."

Theo bản năng của nghề bồ khoái, Kim Hạ quan sát Sa Tu Trúc và tên che mặt, ngữ khí nhẹ nhàng, dò xét nói: "Tráng sĩ, hảo hán, đại hiệp... Ngươi đến cướp ngục sao? Bên trên vẫn còn đóng quà sinh thần, ngươi không cần nữa ư?"

Người che mặt sững sờ.

Sa Tu Trúc vẫn còn nhớ Kim Hạ, "Cô ta là tay sai của Cẩm y vệ."

"Tay sai của Cẩm y vệ!"

Người che mặt hừ một tiếng, chuyển lại kề vào cổ nàng.

Kim Hạ tròn tròn mắt, bất mãn nói: "Lời này của người thật tổn thương đó, Cẩm y vệ cướp bao nhiêu vụ án của Lục Phiến Môn người có biết không? Sao ta có thể là tay sai của hắn!"

"Đừng có giở trò bịp bợm." Người che mặt đưa đao sát cổ nàng hơn, lên giọng uy hiếp.

"Câu nào cũng xuất phát từ đáy lòng ta hết, đại hiệp, ta sớm có lòng bất mãn với Cẩm y vệ, ta cũng có ý định cứu Sa giáo úy, chúng ta là người cùng chung chí hướng. Nhưng Sa giáo úy bị gãy chân, muốn cứu huynh ấy..."

Nói đến đây, nàng đột nhiên tỉnh ngộ. Nói tính ra, tuy thời gian làm việc cùng Lục Dịch ngắn ngủi, nhưng nàng cũng hiểu được vài phần cách hành sự của người này. Dưới sự quan sát của hắn, không ai có thể thuận lợi làm nên chuyện gì.

Nàng lo lắng nhìn người che mặt, thành thật nói: "Đại hiệp thấu tình đạt lý, ta cũng không muốn làm ngài mất hứng, nhưng ngài không sợ trên thuyền có mai phục sao?"

Người che mặt nhìn nàng một cái, đôi lông mày đen nhướn lên, "Người muốn hù dọa lão tử?"

"Không dám."

Kim Hạ trầm thờ dài một tiếng, nàng làm bỏ khoái hai năm nay, đánh hơi được mùi mai phục là chuyện cơm bữa. Tuy Sa Tu Trúc gãy chân, nhưng đến một người canh buồng giam cũng không có,

Lục Dịch cố ý để lộ ra sơ hở này không phải để gây ông đập lưng ông sao.

Tuy nàng không nói nữa, nhưng người che mặt nhớ đến bóng người cuối cửa hầm, lông mày liền dựng lên.

"Đệ mau chạy đi, đừng lo cho ta nữa." Chân của Sa Tu Trúc đau đón không thôi, biết rằng nếu thật sự có mai phục thì kẻ phiền toái là hấn sẽ khiến hai người không thoát ra nổi.

"Huynh đừng nói nữa, ta nhất định sẽ đưa huynh đi." Người che mặt suy nghĩ trong chốc lát rồi quyết định, "Lục Dịch tiếng tăm lừng lẫy trong kinh thành, từ lâu ta đã muốn cùng hấn đánh một trận, hấn không cản chúng ta thì xem như hấn tự vớt mình một mạng. Nếu hấn cản chúng ta, ta sẽ đánh gãy chân hấn để báo thù cho huynh."

"Đại hiệp thật can đảm!" Kim Hạ thầm khen hấn.

Sa Tu Trúc đã thấy qua sự lợi hại của Lục Dịch, không khỏi lo lắng, "Người huynh đệ..."

"Huynh đừng lo, hấn chưa chắc đã là đối thủ của ta. Ta lớn lên từ vùng sông nước, chỉ cần xuống nước thì hấn có tám cánh tay cũng không bắt được ta."

Nói rồi, hấn đưa chuỷ thủ cho Sa Tu Trúc để kê lên cổ Kim Hạ, "Huynh đợi ở đây một lát, ta ra ngoài khoang thuyền xem thử, một lát quay lại đón huynh."

"Đệ phải hết sức cẩn thận, nếu có mai phục thì mau chóng chạy đi, đừng để ý đến ta." Sa Tu Trúc dặn dò.

"Huynh yên tâm."

Lặng lẽ đẩy cửa khoang ra, người che mặt ló đầu ra nhìn, tứ phía không một bóng người, sau đó hướng về cửa hầm mà đi. Chỉ mới đi được một bước nhỏ, hắn đã phải dừng lại.

Ánh trăng như thủy ngân cuộn cuộn chảy xuống mặt đất, trôi trên sàn thuyền, Lục Dịch dựa bên mạn thuyền, xoay lưng lại với hắn nhìn xuống dòng nước, bộ ngụy phục chỉ vàng của Cẩm y vệ hiện lên ánh lên hào quang nhàn nhạt.

"Tay chân người hơi chậm."

Hắn từ từ xoay người lại, đánh giá tên che mặt này, trên mặt có chút không kiên nhẫn.

Bình tĩnh trở lại, người che mặt không hề sợ hãi, sải bước về phía trước, nói: "Là người đã đánh gãy chân Sa đại ca?"

Lục Dịch vốn chẳng thêm để ý lời hắn, ánh mắt rơi xuống cây roi xích trong tay hắn, hờ hững nói: "Roi xích là thứ dễ công khó thủ, người không mang theo binh khí khác sao?"

"Bỏn gia dù tay không, cũng có thể khiến người tàn phế!"

Vừa dứt lời, người che mặt lập tức chạy đến, bay vút lên, hướng về phía Lục Dịch.

Nhìn thấy nguồn sức lực mạnh mẽ liệt lao tới, Lục Dịch nghiêng đầu tránh đi, nhưng không ngờ cú bay lên này của người che mặt lại là chiêu lừa, roi xích trong tay hắn như con rắn lè lưỡi vung tới, lưỡi xích sắc bén, nhắm tới ba điểm yếu huyệt của Lục Dịch.

Roi xích của hắn làm từ thép non, tổng cộng có mười ba khớp, còn được gọi là Thập Tam Liên Hoàn. Lúc này roi xích như tiếng gió

thét mưa gào, cứ nhắm tới Lục Dịch.

Lục Dịch tay không có binh khí, mặt lại không hề có chút lo sợ. Dọc theo chiêu thức của roi xích, ống tay áo cứ thế lướt nhẹ bên trên, để mặc cho roi xích cắt ngang xẻ dọc, sợi vải vừa vụn vương lên đó.

Ngay lúc đó, sợi dây vung thẳng lên, hàn khí bức người, ánh trắng tựa hồ như cũng ngưng đọng.

Một đầu cầm trong tay của người che mặt, đầu còn lại thì bị tay áo của Lục Dịch dính chặt, bị hấn tóm trong tay.

Hai người đứng đối đầu nhau.

Mặt sông mang theo hơi nước làm lay động áo bào, tiếng gió vi vu.

Nghe tiếng đánh nhau bên ngoài, Sa Tu Trúc sốt ruột bất an, quả thực không thể nào đợi bên trong khoang thuyền nữa, lấy đao kề lên cổ Kim Hạ, khẽ ra lệnh: "Đứng dậy, theo ta ra ngoài."

"Vị ca ca này, cho phép ta nhắc nhở một câu, kẻ bản hèn này chỉ là một tên quan hèn, tính mạng của ta trong mắt Lục Dịch không bằng con chó con mèo." Kim Hạ biết rõ dụng ý của hắn, "Bắt giữ ta, đa phần sẽ không có tác dụng gì, chi bằng thả ta ra, ta sẽ thay ngài dẫn Lục Dịch đi."

Sa Tu Trúc kề chặt đao, "Im miệng!"

Kim Hạ trầm thờ dài, đành ngậm miệng im lặng.

Chân của Sa Tu Trúc tuy khập khiễng, nhưng không thể hoàn toàn dựa lên người nữ nhân này được, hấn một tay giữ chuỷ thủ trên cổ Kim Hạ, một tay nắm vai nàng, đẩy nàng về phía trước.

Với thân thủ của Kim Hạ, không phải không thoát được, nhưng nàng cũng có ý định để Sa Tu Trúc chạy thoát nên mới để hấn bắt giữ, rồi tùy cơ ứng biến.

Hai người vừa ra khỏi cửa hầm vài bước đã vô cùng kinh ngạc, Lục Dịch và người che mặt mỗi người cầm một đầu của roi xích, dùng nội lực đấu nhau, hai đầu lực tụ lại trên roi xích, làm sợi dây rung lộp cộp.

Trong chớp mắt, ðùng ðùng vài tiếng nổ, sợi roi xích làm từ thép non đã đứt thành nhiều khúc, người che mặt lão đảo lùi về sau vài bước, suýt nữa ngã nhào, hấn liền mở miệng chửi bới.

Lục Dịch nhìn hấn, vừa rồi khi dùng nội lực, hấn phát hiện ra một điều, lạnh nhạt nói: "Người bị thương, ngoan cố kháng cự chỉ làm vướng víu công phu của người mà thôi."

"Huynh ðệ, mau chạy ði." Bấy giờ Sa Tu Trúc mới biết người che mặt bị thương, sốt ruột la lên.

Lục Dịch từ từ xoay người lại, ánh mắt chậm chậm lướt qua bọn họ, dù khi nhìn thấy ðoản ðao đặt trên cổ Kim Hạ vẫn không có chút gì khác thường, vẫn lạnh lùng như thường ngày.

"Huynh, mau chạy xuống cuối thuyền! Ta sẽ đấu với hấn." Roi xích tuy đã đứt, người che mặt biết không thể xem thường Lục Dịch, giật dây roi một cái, bước sang phải hai bước bảo vệ Sa Tu Trúc phía sau.

Sa Tu Trúc bị Lục Dịch làm cho thiệt thòi, hấn nào chịu đi, quay sang quát Lục Dịch: "Người dám qua đây, ta sẽ giết người!" Nói rồi, hấn đón lấy chuỷ thủ đặt vào cổ Kim Hạ.

"Vị ca ca này, bình tĩnh một chút." Kim Hạ vội vã khuyên hấn, đao kiếm vô tình, hấn lỡ tay một phát thì không ổn.

Lục Dịch hơi nghiêng đầu, sắc mặt vẫn không chút nào khấn trương, chỉ nhìn Kim Hạ thờ ơ nói: "Ta sớm đã đoán được, người cùng một bọn với chúng. Người nghĩ như vậy có thể gạt được ta sao?"

Đầu Kim Hạ đùng một tiếng, phản ứng đầu tiên chính là - thôi xong rồi, bị hấn gán cho tội danh này thì lão đầu sẽ bị liên lụy, lần này nguy rồi.

"Oan quá đại nhân, ta thật sự bị bọn chúng cưỡng ép mà..."

Lục Dịch lạnh lùng cắt ngang, "Không cần đóng kịch nữa, ba người các người cùng lên một lần, ta cũng tiết kiệm bớt chút công phu."

"Hừ."

Người che mặt hừ một tiếng, tuy biết rõ thân thủ của Lục Dịch nhưng không thể chịu nổi sự kiêu căng của hấn. Cổ tay run nhẹ, roi xích loạt xoạt bay tới, Lục Dịch dùng mấy đoạn xích còn sót lại đỡ lấy.

Chỉ thấy một luồng ánh bạc như đao như kiếm công kích lẫn nhau, đốm lửa bắn lên.

"Nếu ta là người, ta sẽ nhân lúc này chạy đi!" Để Lục Dịch không nghe thấy, Kim Hạ rặn ra vài tiếng từ kẽ răng nói với Sa Tu Trúc.

Chuyển thủ gác trên cổ nàng không hề có chút uy hiếp nào với Lục Dịch. Sa Tu Trúc lo lắng cho người che mặt, chỉ hận không thể chạy lên giúp đỡ, căng thẳng nhìn hai người đánh nhau, chỉ sợ huynh đệ của mình chịu thiệt.

"Đừng nhìn nữa, người muốn nhìn họ đánh nhau đến bao giờ." Kim Hạ thúc giục hắn, "Tiểu gia bị các người làm khổ rồi."

"Câm miệng!" Sa Tu Trúc la lên với người che mặt, "Huynh đệ, tên này rất lợi hại, đệ không phải đối thủ của hắn, mau chạy! Mặc kệ ta đi!"

Người che mặt lại bướng bỉnh vô cùng, "Huynh đừng vội khen hắn, làm nhục chí người nhà. Hắn không phải là con chó của Nghiêm Tung sao, lão tử giỏi nhất là đánh chó!"

Trong lúc hắn phân tâm nói chuyện, đạo lực của Lục Dịch tăng mạnh, chiêu thức ác liệt, chém thẳng một đường trên cánh tay hắn lúc hắn không đề phòng, máu tươi chảy ra.

"Bỉ ổi!"

Người che mặt thở hổn hển từng đợt, tấm vải che mặt phập phồng lên xuống.

"Huynh đệ mau chạy đi!"

Sa Tu Trúc thấy người che mặt bị thương, không còn cách nào đối phó nữa, Lục Dịch tấn công lên, hai người lại tiếp tục đấu. Người

che mặt tuy khí thế hùng hực, nhưng dần rơi xuống thế hạ phong, trên người tiếp tục bị chém thêm vài miếng máu.

Lúc này, lại có thêm một người gấp rút xông tới, chính là Dương Nhạc. Hắn nghe thấy tiếng đánh nhau nên chạy tới, thấy cảnh tượng trước mắt đã sững sờ vô cùng, thấy đao kề trên cổ Kim Hạ lại càng thêm kinh hãi.

"Người... Người... Người mau buông cô ấy ra, có gì chúng ta từ từ nói." Dương Nhạc nói.

"Đại Dương, ta không sao." Kim Hạ hất nhẹ cằm một cái, ý bảo hắn tránh qua một bên, "Bọn ta muốn đến đuôi thuyền, người mau tránh ra."

"Ừ ừ, được được."

Dương Nhạc vội tránh qua một bên, nhường đường cho Sa Tu Trúc.

"Mau chạy đi!"

Sa Tu Trúc vẫn nôn nóng vô cùng, người che mặt vẫn đang đấu cùng Lục Dịch, chuỷ thủ trong tay hắn động đậy, vốn muốn giết Kim Hạ. Nhưng nghĩ tới thái độ vừa rồi của Lục Dịch, tiểu bồ khoái này chỉ là một tên tiện quan, hắn mà chết thì Lục Dịch chưa chắc đã nhún mắt lên mà nhìn.

Chuỷ thủ trong tay siết chặt, Kim Hạ đã phát giác ra nguy hiểm, khuỷu tay dùng lực, chuẩn bị đánh ra phía sau. Cùng lúc đó, Dương Nhạc bên cạnh chờ thời cơ, nhân lúc Sa Tu Trúc phân tâm nhào tới cứu Kim Hạ.

Cùng thời khắc đó.

Khuỷu tay Kim Hạ dùng lực đánh tới.

Sa Tu Trúc đẩy mạnh Kim Hạ về phía roi xích đang giao đấu.

Dương Nhạc bỏ nhào về phía Kim Hạ.

Roi xích trong tay Lục Dịch vẽ thành một đường vòng cung, hướng thẳng đến yết hầu của người che mặt.

Tình cảnh lúc này thật hỗn loạn.

Ngay sau đó, vùng bụng của Sa Tu Trúc dính phải một đòn nghiêm trọng, chưa kịp thở đã bị Dương Nhạc đè xuống sàn. Còn bên kia, Kim Hạ phạm vi công kích của roi xích, ngã vào trước mặt người che mặt. Roi xích đã phóng tới, mắt Lục Dịch loé lên một tia sắc bén, không kịp thu hồi hướng đi.

Nàng trơ mắt nhìn roi xích suýt ngang qua cổ mình, lạnh lẽo tột cùng.

Khoảnh khắc đó, ánh trăng như ngưng đọng.

Ta toi mạng rồi!

Đầu Kim Hạ trở nên trống rỗng, đây là ý nghĩ duy nhất của nàng.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 12

"Kim Hạ!" Dương Nhạc kinh hãi, nghiêm nghị kêu to.

Hướng gió thổi lạnh buốt sượt ngang qua cổ, Kim Hạ động tác chậm chạp dùng tay cùng sức lực đưa lên cổ, cảm giác trên tay có thứ gì đó sền sệt tuôn ra, lại nhất thời nhận thấy, tay đầy máu tươi. .

"Mau chạy đi!" Sa Tu Trúc hướng về người che mặt gào thét, mặt mũi dữ tợn, mãnh liệt tông vào Dương Nhạc, bỏ nhào qua một mắt một còn ôm lấy hai chân Lục Dịch. Thấy người che mặt còn đang chần chờ đợi thời cơ, hấn lập tức gào to nói: "Mau chạy! Đừng để ta phải có lỗi với lão gia!"

Dường như với quyết định cuối cùng, người che mặt quay sang ném một quả pháo về phía Lục Dịch nói: "Ta sẽ còn trở lại lấy mạng ngươi!" Lời còn chưa dứt, hấn tung người nhảy xuống sông.

Lục Dịch muốn xông lên, lại bị Sa Tu Trúc vững vàng ôm lấy hai chân, kéo dài thời gian khiến hấn không thể hành động được, chỉ nghe âm thanh của bọt nước trên sông văng lên tung tóe.

"Kim Hạ Kim Hạ. . . Kim Hạ. . ." Dương Nhạc dứt khoát khần trương xông tới trước mặt Kim Hạ, thấy trên cổ nàng chảy máu, hoảng hốt lay nàng dậy, "Ngươi, ngươi. . . Ngươi cảm thấy thế nào?"

Bị thương trên cổ, Kim Hạ không thể tự mình xem vết thương, chỉ có thể dùng tay sờ vào vết thương, ngay lúc đó chỗ đó cũng bắt đầu cảm nhận được đau, mở miệng trách móc nhìn Dương Nhạc: "Ta cũng không biết ,có phải ta sắp chết rồi không?"

Lục Dịch dùng sức nhắc chân đang bắt động lên, lại thấy áo bào bị Sa Tu Trúc làm cho dính đầy vết máu, cất giọng kêu Dương Nhạc nói: "Người sang đây cho ta, lập tức đem hắn về giam giữ. . . Kim Hạ chỉ là bị thương ngoài da, cần gì phải kinh hãi."

Ngay thời điểm này, Dương Nhạc sao lại nghe lời phân phó của hắn, hướng về Lục Dịch tức giận nói: "Ngài thiếu chút nữa làm Kim Hạ mất mạng rồi!"

Lục Dịch lạnh nhạt nói: "Thứ nhất, Kim Hạ là bỗng nhiên bị Sa Tu Trúc đẩy tới, giúp kẻ gian kia trốn thoát bằng pháo; thứ hai, lúc ấy ta đã không dùng nội công, thương thế của Kim Hạ cũng giống như nhất thời bị nhánh cây xước mà thôi; thứ ba, Sa Tu Trúc cũng đang bị thương, cho dù bị hắn bắt giữ chắc hắn Kim Hạ có năng lực chạy khỏi, vì sao còn trì hoãn không trốn thoát?"

"Ta nếu xem Kim Hạ là kẻ gian đồng bọn với bọn chúng thì chính là giết nàng cũng không quá đáng." Lục Dịch giọng dứt khoát, rõ ràng không coi chuyện này ra gì, "Viên bộ khoái trước mắt chỉ bị vết thương nhỏ, là ta đã hạ thủ lưu tình."

Kim Hạ ngây người chớp mắt, không nhìn được hỏi: "Ngài. . . Ngài không phải trước đó đã nghĩ ta cùng bọn họ có một nhóm hay sao?"

Lục Dịch tự nhiên ngây người, chỉ chốc lát sau, hướng về Dương Nhạc không nhìn được nói: "Còn không lập tức đem hắn về giam

giữ!"

Lần này, Dương Nhạc không dám cãi lệnh, tiến lên đỡ Sa Tu Trúc. Bởi vì thấy người che mặt đã chạy thoát, Sa Tu Trúc yên tâm hơn phân nửa, trên chân vết thương rạn nứt, máu tươi gần như thấm ướt cả chân, hấn cũng vô lực phản kháng nữa, Dương Nhạc đảm đương trách nhiệm mang hấn về.

Chán ghét phỉ phỉ áo bào, Lục Dịch nhấc chân rời đi, chuẩn bị trở về khoang.

Một bên Kim Hạ cuối cùng với suy nghĩ ra cái gì, bưng tỉnh hiểu ra đồng thời giận không kềm được, nói: "Ngài lúc ấy nói như vậy, chính là vì danh chánh ngôn thuận không cần để ý ta sống chết thế nào!"

Lục Dịch dừng bước, sâu xa nghĩ trong đầu, nhàn nhạt nói: "Cũng là quan gia như ta, lời nói quá rõ ràng, không đúng sao."

"Ngài. . ." Kim Hạ vết thương trên cổ đau nhói, vội gấp rút dùng tay áp lên cổ.

Trong lòng mơ hồ biểu hiện vẻ đau đớn, biết rõ vừa rồi khổng chế nội công quá nhiều, Lục Dịch ngấm ngấm chịu đau, liếc xéo Kim Hạ một cái: ". . . Được việc thì ít hỏng việc thì nhiều." Dường như chẳng muốn đợi Kim Hạ nhiều lời, hấn không dừng lại nữa, thẳng trở về khoang thuyền đi.

Trên boong thuyền chỉ còn lại Kim Hạ, cái cổ bị thương, kìm nén một bụng uất ức, nghiền răng hận đến ngứa ngáy.

Ngày tiếp theo, thuyền vẫn trên đường đi về phía Nam. Ánh mặt trời tỏa ánh sáng trên boong thuyền, người lái thuyền cầm cầm bàn chải lớn, quỳ trên sàn dọn dẹp vết máu trên thuyền.

Kim Hạ chỗ ở trong buồng nhỏ hẹp, nhất thời bị hương thơm ngọt ngào hoàn toàn thay thế mùi mốc ban đầu.

Ở trên bàn nhỏ, là một đĩa khoai lang cùng hương thơm phảng phất, nhìn thấy liền, Kim Hạ trong bụng vui vẻ, nhất thời chạy đến bàn ăn, ăn một cách vui vẻ.

"... Cơm tối ta cũng muốn ăn cái này. . . a. . ."

Kim Hạ hướng về Dương Nhạc nói.

Dương Nhạc nhìn Kim Hạ, không biết làm sao nói: "Cái này còn chưa ăn xong vậy mà, người liền muốn ăn chỗ đó nữa ư?"

"Nói thật tài nấu nướng của người khá giỏi, tiểu gia ta đều thích." Kim Hạ lập tức cắn một miếng khoai, thưởng thức hương vị ngọt ngào đầy khuôn miệng.

Đang ăn, có ai gõ cửa.

Dương Nhạc đứng dậy mở cửa, cung kính nói: "Cha."

Kim Hạ thấy Dương Trình Vạn, cũng vội vàng đứng lên, chỉ là đôi đũa vẫn còn không bỏ xuống được nói: "Thủ lĩnh. . . người ăn chưa ? Đại Dương làm món sợi khoai lang, ngài cũng nếm thử một chút?"

Dương Trình Vạn xua tay, tới ngồi chỗ đó, không thể làm gì khác hơn thở dài, lộ vẻ có có lời muốn nói. Kim Hạ đĩa trên tay vẫn còn đậm củ khoai lang, thấy vậy, ăn cũng thất lễ. Bên trong khoang

thuyền băng ghế không đủ, Dương Nhạc nhất thời chỉ đành phải đứng.

"Vết thương làm sao?" Dương Trình Vạn hỏi Kim Hạ

"Không sao, đã bắt đầu khép miệng vết thương rồi." Kim Hạ gấp rút nói, "Chẳng qua lúc này Lục Dịch thực sự đáng ghét, rõ ràng là làm cho chúng con."

Dương Trình Vạn nhìn chăm chăm Kim Hạ, cau mày nói: ". . . Đã như vậy, các người cũng nên bớt phóng túng lại một chút."

"Thủ lĩnh, người làm sao vẫn còn nói giúp cho hắn ta?" Kim Hạ không phục, một mực đặt đũa lên khoai lang.

Dương Nhạc ở bên cạnh cũng không phục nói: "Cha, đêm qua bên trong tình hình kia người không nhìn thấy, hắn nhìn thấy Kim Hạ ngã, hắn cũng không có ý định dừng tay."

"Chớ không biết điều, hắn như vậy là có dụng ý, Kim Hạ chẳng phải bảo toàn tính mạng hay sao, cho dù có hù dọa các người. Theo như lời của người, hắn trong nháy mắt thu hồi nội công, vậy có thể chịu đựng phản lại nội thương. Hôm nay ta nói cho hai người hiểu, phải đối đáp với Lục đại nhân thật cung kính, bất kể vụ án điều tra ra làm sao, cũng phải nhớ phải lễ độ?"

Thấy Dương Trình Vạn như vậy, Kim Hạ cùng Dương Nhạc cũng không dám nói gì nữa, chỉ đành phải gật đầu chấp thuận.

"Đêm qua người che mặt có lai lịch ra sao, có điều tra ra điều gì không?" Dương Trình Vạn hỏi tiếp nói.

Kim Hạ bên cạnh vừa ăn vừa hồi tưởng lập tức nói: "Vóc người ước chừng bảy thước hai tấc; mặc dù nói giọng Bắc, có thể nghe ra mặt là giọng Giang Nam; nhưng huyền y mà hấn mặc chất liệu vải không phải là tầm thường, tóm lại, vị này gia cảnh sung túc, hơi có chút lai lịch. Hấn vẫn còn đợi Sa Tu Trúc nói, hấn dường như mới nhảy xuống sông, Lục Dịch có thần thông nghìn tay như Na Tra cũng khó bắt được hấn, có thể thấy người này có tài bơi lội."

Sau khi nghe xong, Dương Trình Vạn trầm tư không nói.

"Cha, hấn có thể là ai?" Dương Nhạc thấp giọng hỏi, trong giới giang hồ bang phái chớ không ít, hấn quả thực không muốn ra mặt rớt cuộc tại sao hấn cùng Sa Tu Trúc lại huynh đệ kết giao.

Dương Trình Vạn không nói, nhất thời bèn đang suy nghĩ cái gì.

Kim Hạ suy nghĩ: "Sa Tu Trúc là Tăng tướng quân thuộc hạ, nói không chừng lúc này người che mặt cũng cùng Tăng tướng quân là quan hệ dây dưa rễ má, nhận thấy hấn tuổi tác cũng chừng hai mươi, như vậy chắc là cha chuu¹ của hấn cùng Tăng tướng quân là bạn bè."

Dương Trình Vạn vẫn không nói.

"Tăng tướng quân là bị kẻ thù Loan thượng thư làm hại? Chẳng lẽ năm đó, kẻ thù Loan thượng thư cùng Tăng tướng quân là kẻ thù?" Dương Nhạc nghi ngờ hỏi

Dương Trình Vạn lắc đầu một cái: "Không thù, kẻ thù Loan thượng thư này là do Nghiêm Tung xúi giục."

"Tăng tướng quân đắc tội Nghiêm Tung?" Kim Hạ tò mò hỏi.

"Không phải, Nghiêm Tung cùng Tăng Tiễn bất luận không phải kẻ thù, người hấn thực sự muốn hại cũng không phải là Tăng Tiễn."

"Có thể hấn biết rõ ràng dù cho có hại Tăng Tiễn, " Kim Hạ không hiểu ra sao, bộc phát không hiểu rõ nói: "Thủ lĩnh, người đem chúng con làm hồ đồ, rốt cuộc người hấn muốn hại đích thực là ai?"

"Hạ Ngôn."

Dương Nhạc biết rõ người này: "Hấn trước kia là thủ lĩnh của Nghiêm Tung giúp đỡ hấn rất nhiều."

"Các người hấn biết rõ, ở vùng biên cương kết giao cận thần có tội gì." Dương Trình Vạn chậm rãi nói, "Kẻ thù Loan thượng thư quay trở lại tố cáo đích thực nhất thời cùng Tăng Tiễn kết giao thủ lĩnh Hạ Ngôn."

Kim Hạ cùng Dương Nhạc yên lặng, bọn họ hiển nhiên biết rõ. Với vùng biên cương kết giao cận thần, là một trong những chuyện thánh thượng kiêng kị nhất, bởi vì điều đó có nghĩa là có mưu đồ gây rối, thì bị nghi là tội phạm, bị gán tội danh, chỉ có thể nói bất luận là sẽ chết.

Hạ Ngôn, là người Giang Tây, đang mười hai năm làm tiến sĩ. Gia Tĩnh năm thứ bảy, trở thành quan. Gia Tĩnh năm thứ mười, đảm nhiệm chức bộ tả thị lang. Gia Tĩnh năm mười lăm, giữ chức Đại học sĩ, tham gia vào chuyện cơ mật triều đình, không lâu đảm nhiệm hỗ trợ thủ lĩnh. Gia Tĩnh năm thứ hai bảy, bị vu cáo hãm hại kết giao với vùng biên cương, bỏ kinh thành. Vợ là Lưu Nghiễm Tây, tự con trai hiệu trưởng, Nói lúc chết năm sáu mươi bảy.

Nói liền đứng dậy tự mình sâu xa nghĩ, phóng khoáng lại tuần tài, tung hoành tranh luận, hấn không thể bị khuất phục, tuy thân ở chốn quan trường, vẫn tư tưởng gắn bó thiên hạ, lòng dạ vạm vỡ, nhưng cuối cùng Nghiêm Tung làm hại.

Nói chết, tai họa như núi cao khắp thiên hạ.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 13

Thuyền chậm rãi dừng tại Dương Châu ngay tại bến, gió xuân Giang Nam thổi qua, đón lấy chút lạnh lẽo, nhẹ nhàng lướt nhẹ qua y phục rồi trên sợi tóc.

Kim Hạ vác hành trang, đợi Dương Nhạc cùng Dương Trình Vạn sau đó xuống thuyền. Đi đằng trước đầu tiên nhiên là quan đứng đầu Đại Lý đi bên trái là Lưu thừa tướng, đầu đội nón giữ ấm, người mặc áo dài chấm gót vải gấm xanh cổ tròn, trên áo thêu một con chim nhạn, thắt lưng khắc hoa bạc, chân mang lớp da đen bì ngoa, quy củ, chắc chắn không phải ai khác.

Lục Dịch đi theo họ bên trái phía sau, vẫn là một bộ phi ngư phục, vẻ mặt lạnh nhạt, đợi sắc trời hợp nhau càng tăng thêm sức mạnh.

Trên bến tàu, sáng sớm dù cho có tin có quan đến Dương Châu bên trong thành quan viên lớn nhỏ cao to đứng một đồng, thô kệch ngang qua tính ra ít nhất cũng phải mười người. Trước mắt, người cầm đầu mặc thường phục trên thêu khổng tước, có thể biết có quan lớn tam phẩm.

Kim Hạ bĩu môi, những người này hiển nhiên không phải tới đón mình, mà là nhằm vào quan thừa tướng Lưu Tương cùng Lục Dịch. Bên trái Lưu Tương còn có quan Đại Lý, cũng không hơn ngũ phẩm là bao, vẫn còn không có bản lĩnh để cho quan lớn tam phẩm tự

thân đến bến tàu nghênh đón. Duy nhất có thể là "Vinh dự " hiển nhiên dù cho là Lục Dịch, tuy có là thất phẩm Cẩm y vệ kinh lịch, nhưng có được đãi ngộ với con trai của vị Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ thì càng không giống.

Nhìn thấy Lục Dịch cũng không thất lễ ,lại không tỏ ra kiêu căng nhìn về hướng Dương Châu quan viên lớn nhỏ từng người làm lễ, lại thấy hấn hướng về Đề hình án sát sử ti ,sau đó nói vài câu gì đó với tên lính. Tên lính gật đầu một cái, quay đầu phân phó đi theo, hấn bước nhanh lên thuyền đi, không lâu sau liền cùng đám người mang rương gỗ đựng quà sinh thần, rồi đem Sa Tu Trúc áp giải hấn.

Hấn rốt cuộc định xử trí như thế nào với Sa Tu Trúc? Còn có bộ quà sinh thần này? Kim Hạ không thể nghĩ ra, Lục Dịch hành động hoàn toàn không có cách nào suy đoán.

Trước mắt nhìn cái rương bị nâng lên, càng có không thể nghĩ ra, Kim Hạ gọi Dương Nhạc, thấp giọng nói: "Người nói xem, họ đem cái rương này đi đâu?"

Dương Nhạc đích thực có suy nghĩ nhưng hoàn toàn không biết nó được đem đi đâu, theo như quy củ tiếp theo sẽ là mở tiệc chào đón, Giang Nam món ăn nổi tiếng rất nhiều, quan viên cũng là lại giàu có tiền bạc, hấn trong đầu đang phỏng đoán lấy chờ lát nữa sẽ xin bọn họ đi ra quán ăn để ăn.

"Đi đâu? Tốt nhất là Thất Phân Các, nghe nói Dương Châu Thất Phân Các thức ăn đích thực là đồ ăn trong cung. Lúc này là tiết đầu xuân măng nhất định là ngon. Người có nhớ hay không ta từng nói qua, Giang Nam măng mùa xuân vỏ vàng có vân, lấy thịt mỡ đặt trên măng mùa xuân, cùng bỏ vào nồi chưng, sau đó thịt béo bỏ

không cần ăn, măng sau khi hầm với nước thịt, sẽ có hương vị thơm và mềm, mùi vị rất ngon. . ." Dương Nhạc lắc nhai một hồi.

Kim Hạ đã hồn nhiên quên bản thân mình trước vấn đề, nôn nóng nói: "Thịt mỡ thì chó có vút, đồ lãng phí!"

"Thịt này cho người,ta ăn măng." Dương Nhạc chuyển giọng có vẻ chỉ trích.

"Không được, măng ta cũng muốn ăn. Ta nhớ người còn nói có loại thịt viên rỗng ruột, bên trong chứa mỡ heo, nhất thời mỡ heo liền tan ra, ăn ngon vô cùng.

"Không sai, không sai. . ."

Hai người nói không ngừng chép miệng, càng nói càng hăng hái.

Mà giờ khắc này, trước mặt Lục Dịch đã dùng lời lẽ xin miễn Dương Châu tri phủ mở tiệc chiêu đãi, tỏ vẻ như đang làm việc theo lệnh vua, không dám lười biếng, hy vọng hiện tại là có thể bắt đầu điều tra này án. Đi bên trái quan Đại Lý là quan thừa tướng Lưu Tương đã mấy ngày liên tiếp say sòng, mặt xanh răng trắng, thực ra cũng không muốn ăn gì.

Đối với lần này tiếp đãi Lục Dịch, Dương Châu tri phủ ở đây lo liệu thái độ vì "Không mong công lao, chỉ cầu không dính líu", chỉ cần không đắc tội, đừng để cho Lục Dịch hỏi kinh sau cáo bản thân tội xấu là được. Với lại, thấy Lưu Tương Tả đang đợi Lục Dịch từ chối tất cả, hán cũng không miễn cưỡng, đưa lên kiệu xe ngựa, lập tức phái hai tên lính ti ngục đến giúp bọn họ tra án, mới thuận tiện rời đi.

Thời khắc này Lưu Tương Tả, đầu choáng vàng chân sừng phù, hận không thể lập tức tìm một tấm ván có thể nằm ba ngày ba đêm mới được. Lập tức Lục Dịch cùng hắn thương lượng một chút, vội tỏ vẻ chính mình nguyện ý đi trước xem xét hồ sơ, tra nghiệm thực hư thi thể hay thăm dò nơi án mạng sợ phải làm phiền Lục Dịch. Lục Dịch ngược lại không dị nghị, chỉ là khó xử mà tỏ vẻ chính mình còn cần người giúp đỡ. Lưu Tương Tả lúc này khẳng khái tỏ vẻ Dương Trình Vạn cùng đồ đệ tùy ý Lục Dịch sai khiến, việc nặng việc nhẹ cũng sai khiến, không cần là bản khoản.

Gọi Dương Trình Vạn đến đây, sau khi nghe Lục Dịch giao phó cho bọn họ, Lưu Tương Tả thừa thời cơ lên kiệu.

Lục Dịch mới thông thả ung dung lên kiệu ngồi. Kiệu đã ổn định vững chắc chuẩn bị khởi kiệu. Dương Trình Vạn trên kiệu còn ở một bên nói nhỏ với hai đồ nhi, tỏ ý bọn họ lên ngựa.

"Thủ lĩnh, chúng ta đi đâu ăn đi?" Kim Hạ phóng người lên ngựa, hứng thú đột nhiên hỏi.

"Bắc Giao." Biết rõ bản tính của hai đồ nhi, Dương Trình Vạn trực tiếp quay sang liếc nhìn Kim Hạ.

Dương Nhạc suy nghĩ nói thầm: "Không nghe nói Bắc Giao có gì ngon ăn không."

"Không chắc là có quán mới mở." Kim Hạ trong lòng phấn khởi, lập tức xoa bụng con ngựa, "Đều nói Giang Nam tốt, người nhìn một chút, ngay cả ngựa cũng được cho ăn uống đầy đủ."

Bắc Giao, cỏ mầm bắt đầu mọc non nớt giống như chạm ngọc tinh xảo vậy, chim yến bay thấp, trên không trung bay qua bay lại tự

do.

Gần đến sơn trang, không xa bên ngoài thôn làng, Kim Hạ có phần phiền muộn mà nhìn quanh bốn phía, quả thực không giống quán cơm. Kim Hạ gọi Dương Nhạc, tỏ ý bảo hắn đi hỏi một chút.

"Cha, con cảm thấy chỗ này giống bãi tha ma thì phải?" Dương Nhạc tới gần Dương Trình Vạn, hỏi.

Dương Trình Vạn gật đầu nhàn nhạt nói: "Chu Hiền đã được chôn ở đây, Lục đại nhân muốn đào mồ một lần nữa nghiệm thi."

"Hắn là có cách khám nghiệm tử thi."

"Lục đại nhân hành động cẩn thận, muốn đích thân khám nghiệm tử thi."

"Thật là. . . Trước mắt ta chỉ muốn ăn cơm. . . Thủ lĩnh, người đói bụng rồi chứ ?"

Kim Hạ không khỏi thất vọng, dù cho rốt cuộc không có rượu ngon món ngon, cũng không cần đào thi thể lên chứ.

Dương Trình Vạn liếc Kim Hạ một cái: "Ta không đói bụng, hai người tốt nhất cũng đừng nhiều lời nữa, đào mộ phần rất phí sức."

Kim Hạ không dám cùng thủ lĩnh cãi lại, nghiêng đầu lập tức cùng Dương Nhạc thăm thì: "Người nói hắn đường đường là Cẩm y vệ, như thế nào lại không mang theo tùy tùng bên mình, cố ý muốn sai khiến chúng ta có phải không ?"

Dương Nhạc thở dài: "Làm việc lâu như vậy, ta học hai chữ, muốn đợi Hạ gia người cùng cố gắng."

"Hai chữ gì?"

"Nhận lệnh."

Kim Hạ sau khi nghe xong, liếc hắt ngược lại: "Tiểu gia ta không muốn."

Màn kiệu khi trời mưa nhất thời bị gió thổi phập phồng, Lục Dịch nhắm mắt nghỉ ngơi, trên mặt vẫn biểu cảm lạnh nhạt, ngón tay thon dài một mực nhẹ nhàng đặt lên cửa sổ, màn kiệu lướt nhẹ qua, bên ngoài động tĩnh đều nghe rõ ràng.

Không ngừng tiếp tục tiến đến bên cây liễu già, ti ngục dẫn đường tung người xuống ngựa, ý bảo kiệu phu dừng lại. Hắc hướng về màn kiệu cung kính bẩm nói: "Lục đại nhân, mờ Chu Hiện tại chỗ này."

Nhất thời kiệu phu gấp rút vén màn kiệu lên, mặt khác nhất thời chờ lệnh tiếp, Lục Dịch chậm rãi bước ra, nhìn xem xét mọi phần một hồi, một câu nói nhảm cũng không có: "Đào đi."

Hắc chưa bảo ai đi đào, Kim Hạ không biết, có nên trông cậy vào bọn ti ngục vùng này đi đào hay không. Và Dương Trình Vạn liền đi qua, thấy vậy, Kim Hạ cùng Dương Nhạc vội gấp rút tiến lên theo.

"Cha, để con đi." Dương Nhạc gấp rút nói.

"Thủ lĩnh, loại việc này cứ để chúng con, người ở ngoài xem xét là được."

Kim Hạ đi theo bọn ti ngục trong tay cầm cái xẻng, không dám làm chậm trễ, đợi Dương Nhạc mỗi người một bên, một cái xẻng

đào xuống, đất vụn tung tóe, làm cho người ngoài đều không thể không lui ra ngoài một trượng và nhìn.

Có thể bị kéo tới bãi tha ma, cũng là làm lung tung cho xong việc, chôn cũng không sâu, là quan tài gỗ cũng rớt cuộc có di chuyển, chỉ chôn hơn phân nửa. Nhìn hai người này làm việc bộ dáng thực sự thật sự dã man, Lục Dịch không thể không lo lắng liền đem cái xẻng chỗ đó đem thi thể Chu Hiểu lên, đang muốn mở miệng, liền nghe Kim Hạ "A " một tiếng. . .

"Trong này có cái gì!" Vừa nói, Kim Hạ lập tức nhặt vật đó lên, để lên chóp mũi ngửi một cái, vừa tò mò suy xét, "Là một túi hương mà. . ."

Lục Dịch bước nhanh qua, duỗi tay tiếp nhận vật rồi xem, thấy túi có màu hồng cánh sen , phía trên dùng sợi tơ thêu, trông thấy rất đẹp.

"Vật này được thêu thừa quả là công phu." Kim Hạ xem xét tấm tắc nói, "Đưa ra chợ bán cũng có thể bán được hai xâu tiền."

"Người tiếp tục đào đi, cẩn thận một chút, đừng để thi thể bị thương."

Lục Dịch nhàn nhạt căn dặn Kim Hạ, sau đó cầm lấy túi hương xoay người đi ra, đi tới bên Dương Trình Vạn, đưa cho hắn nói: "Dương tiên bối, ngài xem xét xem cái túi hương này ra sao."

Dương Trình Vạn vội khom người, cung kính cầm lấy túi hương, nheo mắt lại nhìn lập tức xem xét, lập tức ngửi một cái.

"Ngửi mùi thơm, bên trong hắn có mùi cánh hoa lan, giống như là đồ vật của nữ nhân. . ." Hắn ngẩng đầu lên, quay sang trả lại túi

hương, hướng về Lục Dịch nói, "Theo ta biết, Chu Hiền không có vợ con, có lẽ có người khác đánh rơi vật này?"

Lục Dịch gật đầu, thuận tay cầm lấy túi hương mang cất vào trong túi áo, lúc này liền nghe thấy âm thanh thùng thùng, hình như là xẻng sắt đã động chạm quan tài.

"Đào tiếp không! Hay là cạy ra đây?" Kim Hạ chống lấy xẻng sắt kêu rên rĩ, nàng đói bụng, ước gì có thể sớm một chút xong việc trở về ăn đốn cơm nóng hổi .

Lục Dịch ngửa đầu mắt nhìn sắc trời, gật đầu: "Cạy ra đi."

Trong quan tài gỗ đích thực thi thể Chu Hiền đã được chôn cất không ít ngày, thi thể nhất định đã bắt đầu thối rữa, Kim Hạ một mặt trong lòng bên trong than phiền lấy làm xui xẻo trong chuyện này, một mặt tự mình lấy mảnh vải che miệng bịt mũi mà che kín, lúc này mới nhất thời dùng xẻng cạy quan tài

Dương Nhạc cũng hành động giống Kim Hạ, cũng quay sang cái xẻng đỉnh trên nắp gỗ quan tài tạo đường tiếp xúc chỗ kẽ hở. Hai người nhìn nhau, đồng thời dùng sức, nắp quan tài gỗ kêu vang cọt két, mấy tấm ván đóng đinh quan tài bắt đầu phải dùng sức lực lắm mới nâng lên được, quan tài bị đánh khai cái lỗ thủng, nhất thời mùi hôi này trào ra mặt.

Mặc dù che miệng mũi, Kim Hạ lúc này vẫn bị mùi hôi xông vào mặt thiếu chút nữa nôn mửa tại chỗ, khẩn trương hành động nhanh nhẹn nhảy đến cái hố bên ngoài, vẻ mặt đau khổ không ngừng cau mày, thuộc hạ khua khua đích thực định hết sức cố gắng xua tan mùi hôi này.

"Bên trong phỏng đoán cũng là một đồng thời rửa, vẫn còn. . .
Còn phải kiểm tra sao?" Kim Hạ hỏi Lục Dịch.

Lục Dịch lạnh lùng tiếp tục nhìn Kim Hạ: "Đương nhiên, mau mở ra."

Một cái liếc mắt của Dương Trình Vạn cách đó không xa, Kim Hạ cam chịu số phận lập tức nhảy vào trong hố, đợi Dương Nhạc cùng lúc tiếp xúc quan tài, quay sang cố hết sức cạy nắp quan tài, cuối cùng cạy được nắp quan tài ra .

Trong quan tài, có một thi thể nam mặc quan phục nằm đó, mặt xanh mét hướng về bầu trời âm u.

Kim Hạ thò đầu nhìn, nhìn thấy con dòi ở trên thi thể đang bò lúc nhúc trên tay, tay kia đã có mấy lỗ đã bị mục rửa.

Căn cứ theo kinh nghiệm của Kim Hạ, đến lúc này, thi thể gần như không thể lay động được, trong cơ thể tất cả đều là một đồng thời rửa, nhất thời đến chỗ vết máu tuông ra bên ngoài thi thể, không có cánh tay chân còn có con người cái gì hoàn toàn phải rơi xuống quan tài. Vì vậy Kim Hạ quay đầu đi xem xét Lục Dịch, cẩn thận quan sát từ trên cao, quan sát thi thể bên trong quan tài, trên mặt thoát nhìn không có cảm xúc gì.

Lục Dịch đã từng gặp qua Chu Hiển.

Ba năm trước, tại hộ bộ(chức quan ngày xưa), hắn cùng Chu Hiển đã gặp qua một lần, khi đó Chu Hiển đã đảm nhiệm hộ bộ cấp sự trung(chức quan ngày xưa), đang là cửu phẩm, tuy là quan, nhưng là một nhân vật trầm mặc ít nói, cũng không quá kiêu căng.

Lục Dịch vẫn còn nhớ hẳn, là bởi vì Chu Hiễn đã từng mang giày ống.

Lúc ấy đang là tháng chạp mùa đông giá rét, tuyết rơi, các quan viên dưới chân giày ống hoặc da nai ngoa hoặc dê ngoa, dầu gì cũng là giày giữ ấm. Chu Hiễn chỉ mang một đôi giày cũ, bên ngoài lại bung ra , đánh giá thấy trên giày ngấm không ít tuyết, sau đó hẳn ngồi trầm tĩnh sưởi ấm bên lò sưởi.

Khi ấy quan tại kinh thành còn nghèo, chuyện này ai cũng thấu hiểu, nhưng đại đa số quan viên đều có cách vơ vét tiền bạc từ dân chúng, quan mà nghèo như Chu Hiễn thật sự không nhiều.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 14 (Đã Sửa Lại)

Lục Dịch nhận thấy Chu Hiển đã bắt đầu thói rửa mặt mũi sưng lên, con mắt tối tăm, một lát sau nhìn về Dương Nhạc, căn dặn nói: "Cởi giày của Chu Hiển ra !"

Dương Nhạc nghe theo lệnh, lập tức tiến lên cởi giày của thi thể, mặc dù hắn đã cẩn thận không động thi thể, nhưng bởi vì thi thể đã cao độ thói rửa, vội lấy giày ra thì lộ da thịt bàn chân, lộ ra một đống xương cốt hỗn độn, máu như dòng sông ừng ực tuôn ra.

Kim Hạ chỉ cảm thấy dạ dày một trận sôi trào, vội vàng dùng tay chân cố gắng mà bò lên trên hố , vội lấy khăn che mặt ra che, tìm chỗ để hít không khí trong lành.

"Tiền bối, làm phiền."

Lục Dịch chuyển hướng Dương Trình Vạn lễ độ nói.

"Không dám, đối với ta chuyện này là phận sự." Dương Trình Vạn gấp rút nói, khấp khểnh đi tới bên cạnh cái hố.

Dương Nhạc gấp rút đưa tay quay sang cha đỡ xuống hố, lại bởi vì mùi hôi này quá nhiều, hắn lấy vải giúp cha che miệng mũi. Dương Trình Vạn cau mày nói: ". . . Kêu Hạ nhi xuống đây, nó như vậy nhưng thân vẫn là bồ khoái, không được phép tránh làm việc."

Dương Nhạc mới vừa há mồm muốn kêu, đã nhìn thấy Kim Hạ theo mép hố xuống thuyền, gấp rút hướng về cô ấy đưa mắt ra hiệu, ý bảo cha sắc mặt không tốt.

"Thủ lĩnh, con là đi lên xem xét phong thủy mộ phần này thôi, được không ạ."

Kim Hạ nở nụ cười hì hì nói, dùng khăn che xong miệng mũi, cứng rắn chịu đựng lấy mùi hôi này, giúp đỡ Dương Trình Vạn lấy ra toàn bộ dụng cụ khám nghiệm tử thi, ở bên cung kính chờ. Làm cho Kim Hạ có phần không hiểu chính là, Lục Dịch lại xuống đến bên cạnh quan tài, không nói một lời đứng đối diện Dương Trình Vạn, nhìn dáng dấp có chút muốn xem xét Dương Trình Vạn làm sao khám nghiệm.

Chẳng lẽ hắn là không tin tưởng thủ lĩnh?

Nếu hắn không tin tưởng, hắn đương là Cẩm y vệ gọi tên khác đến khám nghiệm tử thi, vì sao lại không mang theo tùy tùng? Kim Hạ vẫn không thể nào hiểu được.

Dao nhỏ được làm bằng bạc, cây kéo làm bằng bạc, xẻng nhỏ được làm bằng bạc, cái lược được làm bằng bạc, còn một số thứ lớn nhỏ cũng đều làm bằng bạc, Kim Hạ nghe theo Dương Trình Vạn phân phó, từng cái từng cái một kiểm tra. Dương Trình Vạn xắn ống tay áo, đầu vào đấy mà bắt đầu từ tóc, rồi đến kiểm tra miệng, mở xẻ bụng, kiểm tra thực hư thi thể nội tạng, từng bước từng bước kiểm tra hết.

Mùi hôi của thi thể gần như sắp làm Kim Hạ bất tỉnh, dạ dày cũng hết sức chịu đựng, nhưng từ đầu đến chân cũng không dám rời nửa bước, đành hoàng tại chỗ theo dõi. Dương Nhạc cũng như vậy, tiếp

tục lần lượt đưa công cụ, thỉnh thoảng lo lắng mà nhìn cha, lo lắng cho cái chân yếu của cha, không thể đứng lâu mãi được.

Sắc trời càng lúc càng u ám, gió thổi càng lớn, sau đó là mưa phùn rồi rít tới, ào ạt lên y phục.

Dương Trình Vạn do vết thương cũ ở chân tái phát, nếu bị mưa ướt sẽ bị bệnh, vết thương thậm chí kéo dài từ mười ngày đến nửa tháng vậy thì không tốt, Kim Hạ lo âu nhìn về phía Dương Nhạc. Dương Nhạc hiển nhiên cũng có chút lo lắng, lại xem xét khám nghiệm đã đến gần kết thúc, không nhìn được mở miệng nói: "Cha, để con tiếp tục, cha nghỉ một lát."

Dương Trình Vạn không để ý tới hấn, cúi đầu chuyên tâm hết sức mà tiếp tục khám nghiệm.

Kim Hạ quay đầu nhìn về Lục Dịch, chờ đợi hấn nói vài câu, nhưng phía sau không chớp mắt nhìn từng động tác của Dương Trình Vạn, nửa bên cạnh y phục bị mưa thấm ướt cũng không để ý tới. Kim Hạ giả vờ giờ trò ho khan, ho khan một hồi lâu, Lục Dịch cả lờm mắt cũng không lờm mắt Kim Hạ một cái, lại bị Dương Trình Vạn nghiêng đầu trọn mắt nhìn một cái, chỉ đành phải im tiếng.

"Thủ lĩnh thật là thật thà, lại bị thằng nhãi này đùa nghịch khi dễ." Kim Hạ thầm tự mình nổi nóng, lại một chút hó hé cũng không có, chỉ có thể hơi nghiêng thân người, tận lực giúp Dương Trình Vạn chắn chút mưa gió.

Như thế lại qua gần nửa canh giờ, Dương Trình Vạn liền cuối cùng kiểm tra giày ủng để xem xét thực hư, vừa buông xuống món dụng cụ bằng bạc, hướng về Lục Dịch lễ độ nói: "Đại nhân, đã kiểm tra thực hư xong rồi."

Lục Dịch gật đầu, lễ độ nói: "Tiền bối đã vất vả."

Chân bị tổn thương, không thể đứng lâu, giờ phút này buông lỏng chân ra, Dương Trình Vạn thân thể hơi chao đảo một chút, Dương Nhạc vội vàng tiến lên đỡ, cẩn thận dìu cha đi nghỉ ngơi, lấy túi nước cho cha uống. Lúc này Dương Trình Vạn mệt mỏi bội phần, hai bên tóc hoa râm càng lộ rõ, chân bị tổn thương tận lực duỗi thẳng. Dương Nhạc ngồi xổm ở bên cạnh, tay nhẹ nhàng lại quen thuộc mà giúp hấn chăm sóc xoa bóp.

"Ở đây không có bút mực, sau khi ta trở về sẽ viết bản tường trình mang lên cho đại nhân." Dương Trình Vạn thấy Lục Dịch hướng về hấn đi tới, vội vã nhân tiện đứng dậy, bị Lục Dịch đè lại bả vai, chỉ đành phải lập tức ngồi xuống.

"Không gấp. . . Chân tiền bối bị thương từ lúc nào?"

Nghe vậy, Dương Trình Vạn có chút kinh ngạc, hấn cho là Lục Bình đã đem chuyện này nói với Lục Dịch.

Lục Dịch chú ý đến Dương Trình Vạn vẻ mặt, vén áo nửa ngồi xổm xuống, nhìn thẳng Dương Trình Vạn hỏi: "Tiền bối?"

Dương Trình Vạn cười phong khinh vân đạm, nói: "Ta thật sự là người may mắn, vào chiếu ngục, còn có thể sống mà ra ngoài, bị thương ở chân cũng chẳng có chuyện gì."

Quan tài gỗ kia bên cạnh, Kim Hạ không thể đổ trách nhiệm cho người khác mà phụ trách kết thúc, quay sang thi thể và lập tức sửa sang lại y phục trên thi thể, lập tức dậy nấp quan tài, bởi vì không tiện tay làm chuyện này, Kim Hạ cố ý tìm khối đá, nhất thời chỗ đó

một cái gọi đóng đinh quan tài, lập tức tất cả đều định trở về, lúc này mới nhảy lên hố, cầm xẻng sắt lên lấy đất đắp lên quan tài.

Dương Trình Vạn phải vào chiếu ngục? Tại sao hẳn lại gặp chuyện này?

Lục Dịch suy nghĩ, cha cũng không nhắc đến chuyện này, chỉ nói Dương Trình Vạn do trong một lần làm nhiệm vụ bị tổn thương hết sức nghiêm trọng, từ lúc ấy rút khỏi Cẩm y vệ.

Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lục Dịch trầm ngâm chốc lát, mới vừa muốn mở miệng, liền nghe thấy một người định nhảy vào miệng rên rỉ nói. . .

"Đã xong chuyện! Thủ lĩnh, chúng ta đi đâu ăn đi?" Kim Hạ tâm trạng không tốt, vỗ tay phủi đất, đáng thương nói.

Việc này đồ đệ xưa nay dù cho đói bụng cũng rất nhanh nhẹn, sau tất cả có thể nói rằng đã qua giờ cơm, Kim Hạ oán hận không thể than đói, Dương Trình Vạn thềm thở dài nhờ Dương Nhạc từ từ đỡ cha đứng dậy, hướng về Kim Hạ nói: "Gấp cái gì, nghe Kinh Lịch đại nhân phân phó."

Kim Hạ nhìn về phía Lục Dịch, hì hì cười khan nói: "Kỳ thật ta chính là đợi Kinh lịch đại nhân suy xét, , đại nhân hẳn cũng đói bụng phải không ạ?"

"Cũng đúng."

Lục Dịch nhàn nhạt nói.

Kim Hạ bề ngoài dường như cung thuận mà cúi đầu, ở trong lòng oán thầm nói: "Người chỉ giỏi làm mặt lạnh, người cũng muốn ăn lắm chứ gì."

Lục Dịch vậy ta gọi to bọn ti ngục, hỏi: "Gần đây có nơi nào dùng cơm được không? Không cần chú trọng, có thể no bụng là được."

Ti ngục gấp rút nói: "Về hướng nam cách đây một dặm có một bến đò, nơi đó nhiều thuyền bè thường hay lui tới, cũng chẳng có mấy quán cơm, chỉ là có chút. . ."

"Làm sao?"

"Chỗ bến đò đó không thường có quan lại lui tới, lui tới thường là những người buôn bán nhỏ, có hơi ồn ào, thức ăn chỉ sợ cũng có chút không sạch sẽ."

"Dùng cơm mà thôi, không sao."

Quả nhiên đi về phía nam chưa tới một dặm , chưa đến bến đò lại nghe thấy tiếng người huyên náo, cộng thêm tiếng vó ngựa, bánh xe âm thanh vang dội, náo nhiệt như chợ, so với vắng lặng yên tĩnh bãi tha ma thật ra có chút khác biệt trời vực. Đi về phía trước nữa, bến đò sau đó ngay trước mắt, mà cách đó không xa đó là một bụi lớn cỏ lau đang đung đưa, bị mưa gió làm tổn hại, cây lau sậy siêu vẹo đung đưa, phấp phồng như sóng vậy.

Kim Hạ ngồi trên ngựa, dõi mắt nhìn xa, lại không thấy được rõ bến bờ và bụi lau sậy, thậm tự than thở nói nơi đây quan dịch đúng là không thường đến đây, dường như chỗ này thường hay có cướp, đã mấy năm không đến đây, chẳng phải có chút vô tâm.

Tuy qua giờ cơm, nhưng mấy chỗ quán cơm vẫn nghi ngút khói bếp, bọn ti ngục xem xét thấy nơi nào sạch sẽ , liền dẫn mọi người vào.

Lục Dịch chọn lấy một cái bàn rồi ngồi xuống.

"Bọn ta chỉ là quan sai dịch, không dám ngồi cùng bàn với đại nhân, vẫn là nên ngồi bàn bên cạnh." Dương Trình Vạn cung kính nói.

"Ta đến đây cũng là để tra án, không cần khách sáo, tiền bồi nhanh nhen mời ngồi." Lục Dịch đưa tay cung kính.

Đợi Dương Trình Vạn ngồi chỗ đó, Dương Nhạc cùng Kim Hạ mới dám ngồi xuống.

"Hỏi bọn họ xem có món thịt viên, , chính cái loại ở bên trong bọc mỡ heo . . ." Ti ngục mới vừa gọi tiểu nhị của quán , Kim Hạ dù cho ở bên cạnh hứng thú bưng bưng chen miệng nói.

Vừa mới kiểm tra một thi thể thối rữa, vậy mà còn có hứng thú ăn uống, Lục Dịch liếc Kim Hạ một cái.

"Thủ lĩnh, người muốn ăn cái gì? Đại Dương nói Giang Nam có loại măng gì đó, cùng một khối thịt béo mà hàm, vị cũng không tồi, người chắc chắn thích ăn, " Kim Hạ quay đầu đi hỏi Dương Nhạc, "Loại măng ấy là gì ấy nhỉ?"

Dương Nhạc không để ý tới Kim Hạ, hướng về Dương Trình Vạn nói: "Cha, con đi tìm chậu than sưởi ấm cho cha." Hắn lo lắng cho chân của cha sẽ bị khí lạnh làm tổn hại, như vậy thì ban đêm sẽ ngủ không ngon.

Tiểu nhị của quán động tác rất nhanh nhẹn, chỉ một chút thời gian đã bày ra bàn tất cả thức ăn, thịt dê hầm, đầu cá hầm đậu hũ, thịt đồ hầm, không phải là hoành tráng gì, nhưng mùi của nó nồng nặc xông vào mũi.

Có thời cơ là ăn miếng cá chấm ăn với cơm, Kim Hạ ăn gọn cả mấy đĩa cơm, nhướn mày thoáng nhìn Lục Dịch trông như không hợp khẩu vị của hần lắm, lặng lẽ gọi Dương Nhạc bên cạnh, ra về nói hần đang dò xét.

"Mới vừa kiểm tra qua thi thể, vẫn còn nhớ đến đoạn một đồng thối rửa lúc này, là người sao có thể có khẩu vị tốt được." Dương Nhạc thấp giọng giải thích cho Kim Hạ hiểu.

"Người và thủ lĩnh cũng không biết chuyện gì à." Kim Hạ thăm lườm mắt Lục Dịch, nhớ lại chuyện cũ, cố ý thoáng đề cao giọng nói, "Người còn có nhớ hay không, mùa hè năm ngoái, trong nhà cũ của thành phố kia, người chết ở bên trong hơn một tháng không ai biết, con giò con bọ nhiều đến độ bò ra bên ngoài nhà. Lần này so với lần đó, thật là có thể so bì được."

Dương Trình Vạn ngẩng đầu nhìn Kim Hạ một cái, Kim Hạ hì hì cười nói: "Thủ lĩnh người còn nhớ chứ, cỗ thi thể kia không thể nào khám nghiệm được, cuối cùng ngài đành phải tự mình kiểm nghiệm, ngài giao cho con cùng Dương Nhạc bên cạnh xử lý mấy con dòi, chúng con xử lý suốt hai canh giờ, xong việc ba ngày đều ăn không ngon."

Lục Dịch mặt không biểu cảm vẫn đang dùng cơm, bên cạnh bộn tì ngục đã có chút nghe không nổi nữa.

"Bọn con dòi kia tẩm mình trong máu, con nào cũng mập mạp, vây kín thi thể nhìn qua giống như. . ." Kim Hạ dừng chỗ đó, sau đó buông đũa cơm ngạc nhiên nói, "Giống như tô canh trước mặt. Đại Dương, chúng ta khi đó lựa ra con dòi phỏng đoán bốn, năm người ăn cũng đủ."

Xem chừng lời này thực tại quá ác, trên mặt bàn mọi người đều ngừng đũa, cả Dương Trình Vạn, Dương Nhạc đã không ngoại lệ.

Chu ti ngực mới vừa bới cơm, giờ phút này nghiêm mặt ngấm lầy trước mắt mình cá tráp cua cơm, thực tại không muốn ăn, lại tiếp tục dùng cơm, sắc mặt khó coi chậm rãi để đũa xuống, hướng về Lục Dịch lúng túng nói: "Kính Lịch đại nhân xin cứ tự nhiên dùng bữa, ta đi xem xét xem xét ngựa có đủ rơm cỏ để ăn hay không." Dứt lời có thời cơ đứng dậy cáo lui.

Miễn cưỡng uống hai chén canh cá, Lục Dịch nhìn chén kia cơm trắng, chốc lát sau đó, khẽ thở dài, đặt đũa xuống đứng dậy, không quên hướng về Dương Trình Vạn lễ độ nói: "Tiền bối xin cứ tự nhiên dùng bữa."

Sợ nhìn không được cười bên môi nàng liền cong môi, Kim Hạ vội lén lút cười, tiếp tục chuyên chú ăn cơm, khóe mắt liếc thấy Lục Dịch đã ra ngoài quán ăn, vừa lập tức ngẩng đầu lên, sau đó Dương Nhạc tự nhiên liếc Kim Hạ.

"Nhìn ta làm gì, ăn cơm ăn cơm. . ." Kim Hạ cười hì hì nói.

"Người còn nuốt trôi ư?" Dương Nhạc tức giận nói, hấn hết sức tôn trọng thức ăn, vì chuyện này mà không thể ăn ngon được.

Kim Hạ cúi đầu nhìn bàn cơm, cá tráp đậm đặc, cơm tằm ở trong đó, nhão nhão dính dính, lại nhớ đến chính mình mới vừa rồi nói, Kim Hạ chân chờ chốc lát, cuối cùng với cũng cảm thấy khó mà nuốt trôi.

Trên bàn một người, dù cho còn dư lại chỗ đó Dương Trình Vạn vẫn như cũ, không nhanh không chậm đều đầu vào đấy ăn cơm.

"Con chỉ là không thích tên Cẩm y vệ đó, " Kim Hạ không thể làm gì khác hơn là giải thích nói, "Người ngấm lại hấn ở trên thuyền như thế nào đối với chúng ta, thiếu chút nữa là không còn mạng!" Trên cổ vết thương tuy sớm đã lành, chỉ là trong lòng kia khẩu khí khó tha thứ.

"Giết địch một ngàn, tự tổn ba ngàn." Dương Nhạc lắc đầu, hấn chỉ coi chúng ta là ti ngục.

"Cũng không có gì to tát. . ." Kim Hạ hì hì cười nói, "Lần sau sẽ không."

Dương Trình Vạn nhất thời buông đũa ăn, lắc đầu nhàn nhạt nói: "Mấy câu nói dù cho làm cho ăn không ngon, sớm biết nói ở kinh thành, đến lượt để cho các người một ngày ba bữa sau đó đến khám nghiệm tử thi."

Kim Hạ le lưỡi: "Con đi tìm tiểu nhị của quán, xem có bánh bao hay không."

Kim Hạ chạy nhanh như chớp.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 15 (Đã Sửa Lại)

Bên ngoài quán ăn, Lục Dịch giống như không thèm để ý mà quan sát những người ở bến đò lui tới. Tại bến đò này những con thuyền lui tới không ít, chở hàng dỡ hàng đâu vào đấy đều gợn gàng ngăn nắp, đủ loại người đứng dọc bến đò, cảnh tượng trong như rất quen thuộc. . .

"Đại nhân, nơi đây là địa bàn của Ô An Bang, ở thành Dương Châu này người dân vận chuyển hàng hóa hơn phân nửa là đều do Ô An Bang kiểm soát chỗ này". Chu ti ngục đi tới bên cạnh, cũng trông ra những người lái buôn. "Bọn họ nhiều người, thế lực cũng lớn, nhưng làm việc quy củ."

Ô An Bang, Lục Dịch tuy ở trong kinh thành đã lâu nhưng cũng từng nghe qua bang phái này: "Nghe nói bang chủ họ Tạ, có thể là một tên giỏi võ."

"Đúng, bang chủ tên Tạ Bách Lý, trong giang hồ người ta gọi hắn là người giỏi về múa kiếm đao, từ Giang Ninh đến Tô Châu vận chuyển hàng hóa trên thuyền đều do hắn nắm giữ, hai tỉnh lớn ở Chiết Giang các nơi lớn nhỏ hắn đều nắm giữ không ít. Mấy năm gần đây, hắn tuổi đã lớn, không thể thường xuyên ra mặt nữa, vì vậy mọi chuyện trong bang phái đều do hai vị Đường chủ lo liệu"

"Hai vị Đường chủ sao ?"

"Thanh Long Đường chủ cùng Chu Tước Đường chủ, còn có Bạch Hổ Đường chủ ở Giang Ninh, Huyền Vũ Đường chủ ở Tô Châu"

Lục Dịch gật đầu, nhàn nhạt hỏi:"Ô An Bang cùng quan gia liệu có liên quan gì không?"

"Việc này..." Chu ti ngục dường như có chút khó xử, "Ty chức cũng không dám nói lung tung, bất quá trong vụ này Chu Hiển đã làm mất mười vạn lượng bạc được dùng để tu sửa cầu đường của sông đều là nhờ Ô An Bang vận chuyển đến Dương Châu.

Lục Dịch ngẩn ra, nhanh chóng quay đầu nhìn phía Chu ti ngục:"Khoản tiền dùng để sửa cầu đường trên sông là do Ô An Bang vận chuyển. Cái này không hợp quy củ ."

"Đúng là không hợp quy củ,một ít tiền đã được chuyển vào trong kho của họ, nhưng cũng không ai tra cứu chuyện này."

Đang nói chuyện thì xuất hiện một đám người cưỡi ngựa tới, dẫn đầu đám người này mặc y phục với áo khoác ngoài màu xanh nhạt, là một vị nữ tử. Mũ có rèm che khuất dài tới eo,chỉ có thể nhìn thấy bên hông người này mang một thanh kiếm. Nơi mà vị này đi qua, người người đều phải dừng công việc của mình, hướng về người này mà chấp tay hành lễ,rất cung kính.

"Người này là Chu tước Đường chủ của Ô An Bang, Thượng Quan Hi, nghe nói đã học võ công từ nhỏ nên rất giỏi võ, xuất quỷ nhập thần."Chu ti ngục tới gần, hạ thấp giọng nói:"Chớ có xem người này là nữ tử, là một người đích thực mạnh mẽ. Ba năm trước một mình đánh bại bọn lính ở Giang Ninh trong cuộc tuyển chọn,sau đó vào Ô An Bang phái"

Ngay lúc đó, Thượng Quan Hi cũng trông thấy Lục Dịch, là do hắn mặc một bộ y phục màu xanh đen, đầu tóc gọn gàng chải chuốt, khuôn mặt thì ảm đạm trên áo hắn thêu hình rất giống kiểu quý tộc, thật sự làm người khác không khỏi chú ý.

Mắt nàng thoáng trầm xuống, quay đầu hỏi người bên cạnh: "Làm sao Cẩm y vệ triều đình lại đến đây, ai gây ra chuyện gì nghiêm trọng sao?" Lời nói nửa đoạn sau có chút nghi ngờ.

"Hình như là không có, để thuộc hạ thử đi hỏi xem sao". Hắn lập tức nhảy xuống ngựa, thăm dò rồi bẩm báo lại "Bọn họ chỉ đến quán ăn cơm, cũng không có hành động gì lạ thường."

"Ra vậy."

Thượng Quan Hi quan sát Lục Dịch với con mắt cách mũ che mặt, đồng thời mắt cũng hướng về bọn Kim Hạ trong quán ăn, nàng xoay người nhảy xuống ngựa, đi thẳng về hướng đó.

"Thủ lĩnh, hình như bên ngoài có chuyện gì, để con ra xem thử"

Kim Hạ nhanh nhẹn nhận thấy điều bất thường ở bên ngoài, liền ngậm bánh bao chạy ra ngoài, chính là thấy Thượng Quan Hi đang hướng về phía mình, xung quanh bọn người tiểu thương đều im lặng.

"Thượng Quan Đường chủ, đã lâu không gặp, gần đây vẫn khỏe chứ?" Chu ti ngục chính là không dám chậm trễ vội bước tới cung kính chào đón, nhất thời cười nhả nhận.

Thượng Quan Hi cũng cung kính chào mỉm cười nói: "Bọn ta cũng là giang hồ phiêu bạt, được quan lại tin tưởng, cũng chỉ làm việc để có thể ăn được bữa cơm qua ngày, có thể coi là một ngày tốt lành."

"Lão Bang chủ có khỏe không?" Chúng tôi vốn dĩ phải đến phủ thăm hỏi sức khỏe của lão, chẳng qua là công vụ bận rộn, thật sự không thể bỏ được.

"Chu ti ngục đã hỏi thăm sức khỏe Bang chủ, ta nhất định sẽ báo lại với lão." Thượng Quan Hi ánh mắt hướng về phía Lục Dịch nói: "Vị quan gia này thật không quen mắt.."

Chu ti ngục vội nói: "Để ta giới thiệu với cô, vị này chính là từ kinh thành tới Cẩm Y Vệ Kinh lịch đại nhân, Lục Dịch, Lục Kinh lịch đại nhân... Đây là Thượng Quan Hi, Chu Tước Đường chủ của Ô An Bang phái.

Lục Dịch ánh mắt sắc bén quan sát khuôn mặt đằng sau tấm màn mũ che mặt, chốc lát sau cũng cung kính đáp: "Ngưỡng mộ đã lâu."

Có liên quan đến Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ, Lục Bính, thì Lục Dịch tuy chức vụ không cao, nhưng tên tuổi của hắn khá lớn. Thượng Quan Hi tất nhiên cũng đã từng nghe danh hắn, lập tức mỉm cười nói: "Nghe danh Kinh lịch đại nhân văn võ song toàn đã lâu, quả là hậu sinh khả úy, không biết lần này ngài đến Giang Nam có công sự gì chăng?"

"Lục Dịch đại nhân lần này vì vụ án của Chu Hiền mà xuống đây tra án, mười vạn lượng bạc dùng để tu sửa sông đã bị mất không rõ tung tích, quả thật làm cho bọn ta rất lo lắng." Lục Dịch còn chưa mở miệng, Chu ti ngục lại cướp lời.

Nói đến chuyện này, Lục Dịch liền trực tiếp hỏi: "Nghe nói là các vị cũng giúp trong việc chuyển món tiền đến Dương Châu phải không?"

"Không sai, chính xác là bọn ta chịu trách nhiệm giúp chuyển món tiền đến Dương Châu và còn hai tên lính đã kiểm soát số bạc để nhập kho, mọi thứ đều hoàn thành." Nói đến chỗ này, Thương Quan Hi vén màn che mặt, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, hai mắt sáng nhìn chăm chú Lục Dịch, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ vẻ sơ hở như đang thách thức. "Lục Kinh lịch đại nhân sẽ không nghi ngờ bọn ta chứ."

Thấy Lục Dịch cười mà không nói, Chu ti ngục sợ hai bên sẽ xảy ra xung đột, liền nói: "Đương nhiên là không, đương nhiên là không..."

Lúc này đứng phía sau Lục Dịch, Kim Hạ cuối cùng cũng thấy được diện mạo của Thương Quan Hi, cười rồi chen lời khen: "Tỷ tỷ người xinh đẹp như vậy, lại còn có thể múa kiếm, thật ra tài mạo song toàn."

Tuy rằng không biết người này là ai, Thương Quan Hi vẫn hướng về nàng mà mỉm cười, bầu không khí lúc đó cũng đã được xoa dịu.

"Ta có vụ việc trong bang phái, thứ lỗi cho ta không thể giúp đỡ hết sức." Thương Quan Hi nhìn về phía Lục Dịch, cười ôn hòa: "Hy vọng Kinh lịch đại nhân có thể sớm giải quyết được vụ này, để cho dân chúng sống trong hòa bình. Xin cáo từ."

Nhanh nhẹn xoay người rời đi, Thương Quan Hi liền hướng đến bên đồ, cơn mưa phùn đã làm ướt tấm rèm che mặt của nàng, Lục Dịch nhìn bóng dáng ấy rời đi, tự nhiên nghe hiểu được trong lời nói có ý giễu cợt của Thương Quan Hi, hần cười nhạt, trong ánh mắt của hần cũng không hề có biểu cảm gì, trong đầu nghĩ sâu xa lại thêm kẻ phiền phức Kim Hạ, sau đó thừa thời cơ chạy vọt về bên cạnh Dương Trình Vạn.

"Thủ lĩnh, người cũng nhìn thấy vị Thượng quan Đường chủ kia rồi phải không?" Kim Hạ nghiêng đầu, nhanh chóng đến cửa sổ của quán ăn, không khỏi ngưỡng mộ mà nhìn bóng lưng của Thượng Quan Hi, thờ dài nói:"Sớm biết ta không nên trở thành bộ khoái làm gì,cũng có thể trở thành Đường chủ thì có vẻ cũng rất oai phong như vậy."

Dương Trình Vạn lắc đầu nói:"Người đó có thể một mình đánh bại bọn quân lính Giang Ninh , còn người thì sao?"

"Tỷ ấy lợi hại như vậy,đúng là nhìn không ra." Kim Hạ cứng lưỡi.

Dương Nhạc cười nói:"Người có thể lấy "phẩm hạnh "của mình mà thuyết phục người khác mà"

"Tiểu gia ta tài đức vẹn toàn,người không phục sao" Kim Hạ chọc eo Dương Nhạc,đáng tiếc Dương Nhạc trời sinh ra không sợ nhột ,có làm sao thì vẻ mặt vẫn thản nhiên,quả thực không thú vị." Đại Dương,người so với ta có thể là mạnh hơn một chút,cũng công minh liêm khiết ,người ta có thể trông người hợp ý.nếu không thì ở lại Giang Nam làm rể luôn đi."

"Như vậy sao được,vợ ta sau này không thể có cái phong thái lớn như vậy được." Dương Nhạc không ngừng lắc đầu:"Ta muốn nàng phải ôn nhu hiền dịu,ta nấu cơm thì nàng nhóm lửa".

"Người nấu cơm,còn nàng nhóm lửa,đến lúc đó ta thì chỉ muốn ngồi bên cạnh bàn chờ ăn là được." Kim Hạ gật đầu liên tục,cười híp mắt:"Rất tốt,rất tốt."

Dương Nhạc liếc xéo Kim Hạ, ghét bỏ nói:"Làm sao trong này lại có người vậy.."

"Đúng là trọng sắc khinh bạn, người lấy vợ rồi, ta không thể đến nhà người ăn bữa cơm sao." Kim Hạ trừng mắt nhìn hắn, tiếp tục ăn bánh bao. "Bánh bao nhân thịt dê này, nhân bánh thật sự mềm so với khi Đại Dương làm thì quá cứng, thủ lĩnh, người cũng nên nếm thử."

Đang nói chuyện, Kim Hạ lướt mắt nhìn về hướng cửa sổ, bỗng nhiên im lặng.

Bên ngoài cửa sổ, là cảnh tượng mưa bụi bên ngoài quán ăn. Trên bến tàu đêm xuống, có một chiếc thuyền khá lớn cập bến, mũi thuyền có một con chim ưng, thật dễ làm người khác chú ý.

Thượng Quan Hi đứng ở trên thuyền, còn có một gã có râu quai nón, hắn cao hơn nàng cả một cái đầu, vóc người có phần cường tráng. Hai người mặt đối mặt đang nói chuyện gì đó.

Nửa cái bánh bao còn đang trên miệng, Kim Hạ vẫn còn nhai, xa xa mà nhìn chăm chăm vào tên râu quai nón, vẻ mặt đầy suy tư.

Gã râu quai nón cùng Thượng Quan Hi hết sức thân thiết, nói một lúc thì hắn đưa tay lấy mũ che mặt xuống, Thượng Quan Hi một chút bực bội cũng không có.

Dương Nhạc cũng hướng mắt theo Kim Hạ: "Vẫn còn ngưỡng mộ người ta sao?"

"Xuyt, chớ quấy rầy." Kim Hạ lấy lại tinh thần, nhai vài cái bánh bao, hai mắt lại như cũ nhìn chăm chăm.

Sau khi Thượng Quan Hi nói chuyện mấy câu, mắt hướng về quán ăn, cảm hơi nâng, thế nhưng lập tức đi về phía này.

"Con cảm thấy trước đây thân là bộ khoái nên dễ bị thù hận, nay phát hiện Cẩm y vệ mặc bộ phi ngư phục này so với chúng ta cũng là dễ dàng gây hận thù. Đại Dương, người có cảm thấy gã râu quai nón trông đặc biệt quen mắt không?" Kim Hạ bĩu môi.

Dương Nhạc nheo mắt nhìn kĩ: "...Trông hấn cao lớn, lại có râu quai nón, có chút giống chủ tiệm bán bánh trong kinh thành của một vụ án."

"Mắt người bị làm sao vậy?" Kim Hạ chê cười đáp

Lúc này gã có râu quai nón đã đi đến quán ăn, lập tức đi đến trước mặt Lục Dịch, khẩu khí không thân thiện nói:"Người là Cẩm y vệ Kinh lịch ở triều đình đến có phải không?"

Lục Dịch không đáp, quay đầu nhìn Chu ti ngục hỏi:"Người này là ai?"

Chu ti ngục tỏ vẻ cũng chưa từng gặp qua người này, trong một lúc nhất thời cứng họng, không biết nên nói gì.

"Khoản tiền tu sửa con sông, bọn ta đã giúp các vị chuyển khoản tiền vào ngân kho, bây giờ các người tự bản thân làm mất số bạc đó, rồi đổ tội cho bọn ta sao?" Gã râu quai nón phẫn nộ đến cực độ, đến nỗi Dương Trình Vạn ngồi bên cạnh cũng buông đũa quay đầu sang.

"Thiếu Bang chủ!" Thượng Quan Hi theo sau đi tới, thấp giọng nói:"Thiếu Bang chủ không cần tức giận, bọn họ đại khái là chỉ muốn hỏi chuyện, không hề có ý gì khác."

Thiếu Bang chủ, hấn đích thị là Thiếu Bang chủ của Ô An Bang sao,

Kim Hạ không tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm gã râu quai nón.

Lục Dịch giật mình trong chốc lát, nhanh chóng khôi phục như thường, khẽ cười nói:"Thì ra là Thiếu Bang chủ của Ô An Bang, thất kính thất kính."

"Chuyện này nói thẳng, ta không thích cùng các vị quan gia có quan hệ gì." Gã râu quai nón tức giận hướng về phái Lục Dịch, từng câu từng chữ như đâm vào tai, điệu bộ cứng rắn.

Lục Dịch trên mặt không hề có chút bức bối nào, ôn hòa hỏi:"Nếu không thích có mối quan hệ với quan gia, vậy tại sao các người lại giúp Chu Hiển chuyển món tiền này?"

"Chuyện này cũng phải bẩm báo với người sao?" Gã râu quai nón thẳng thắn quát, bộ dạng ngang ngược gấp bội phần.

"...Thiếu Bang chủ" Thượng Quan Hi chắc chắn không muốn gây xung đột với bọn quan lại triều đình, lập tức giảng hòa nhằm giữ mặt mũi cho Thiếu Bang chủ:"Lục Kinh lịch đại nhân vừa mới đến, chắc hẳn là có chút hiểu lầm, chuyện này chúng ta cần được phân xử sau."

Thượng Quan Hi còn chưa dứt lời, gã râu quai nón dùng tay chặn ngang, không cho nàng nói thêm gì nữa, nhướn lông mày vừa đen vừa thô bắt đầu bới móc:"Hắn đến đây để tìm chúng ta, còn nói là hiểu lầm ư?"

"Thật sự là có chút hiểu lầm, hiểu lầm mà.."Chu ti ngực liền vội vàng giải thích,"Bọn ta vốn là đến bãi tha ma để khám nghiệm tử thi, bởi vì đã quá giờ cơm, nên đến quán này đích thực chỉ là ăn cơm"

Gã râu quai nón hoàn toàn không để ý đến Chu ti ngực, mà chỉ nhìn chăm chăm vào một mình Lục Dịch:"Chỉ sợ chỉ là giả bộ kiếm có ăn cơm,đến đây thăm dò bọn ta chứ gì"

"Không phải, không phải, thực sự không phải..." Chu ti ngực vội nói đến độ líu lười:"Chuyện này là tại bọn ta..." Hắn thực sự không hiểu Thiếu bang chủ này từ đâu đến lại gây khó dễ cho bọn họ, trước mắt đồng bọn trong bang phái của bọn chúng đã bao vây ở đây, chỉ sợ không thể bình yên thoát khỏi vụ này.

Thượng Quan Hi cũng không hiểu, tại sao lại gây khó dễ cho Lục Dịch, hắn thân là Thiếu Bang chủ, ngay trước mắt mọi người lại không ý tứ giữ mặt mũi.Thượng Quan Hi với đôi mi thanh tú nhú mày, cẩn thận ôn hòa nói:"Thiếu Bang chủ, những lời lẽ này thật sự là có hiểu lầm,tại sao không cùng nhau uống chén trà bàn chuyện, không nên căng thẳng như vậy"

"Hừ, ta và hắn là bằng hữu hay sao lại cùng nhau uống trà, chuyện này là không đúng" Gã râu quai nón dứt khoát nói, mắt vẫn nhìn Lục Dịch:"Chuyện này là sao, người nói mau"

Lục Dịch nhàn nhạt nói:"Thiếu Bang chủ muốn nghe chuyện gì?"

"Ta muốn nghe chuyện gì cơ à" Gã râu quai nón trong ánh mắt đầy khiêu khích."Ta để cho người chút thời gian để giải thích chuyện này, người đồng ý không?"

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 16 (Đã Sửa Lại)

"Lão Tứ!"Thượng Quan Hi cuối cùng cũng lên tiếng quát hấn,dẫu sao đắc tội với Cẩm y vệ cũng không phải là chuyện đùa,hướng chi là Lục Dịch.

Cùng lúc đó,Dương Trình Vạn chân khập khiễng tự mình ra giữa quán ăn,một mực đi tới trước mặt gã râu quai nón,trên mặt mang theo theo ý cười ôn hòa,nhìn hấn từ trên xuống đáp:"Ngươi là tiểu Tiêu phải không?"

Gã râu quai nón ngậy người,không thể hiểu được mà nhìn lão già ngay trước mắt.

"Ngươi khi còn bé nhìn rất giống mẹ,nhưng bây giờ lại để râu quai nón trông rất giống cha ngươi." Dương Trình Vạn cười:"Cha ngươi vẫn khỏe chứ?"

Gã râu quai nón này, chính là con trai của Tạ Bách Lý tên Tạ Tiêu, không biết chuyện gì, đầu óc mơ hồ nhìn hấn:"Ngươi,ngươi như thế nào lại nói ta giống mẹ?"

"Tiền bối ,ngài là..." Thượng Quan Hi cũng nhin không được hỏi

Dương Trình Vạn vẻ mặt ôn nhu nói:"Ta họ Dương,lúc ấy cha ngươi vẫn là khách lái buôn, có thể các ngươi không nhớ ta."

"Người là Dương thúc (thúc:mang nghĩa chú hoặc cậu),đã giúp cha ta tìm lại ngọc phật đích thị là Dương thúc sao?" Tạ Tiêu lại xem xét Dương Trình Vạn,tĩnh ngộ hiểu ra,trình trọng hành lễ:"Xin thứ lỗi cho người cháu thất lễ,cháu nhớ cha đã từng đưa cháu đến kinh thành thăm viếng thúc. Khi còn bé thường nghe cha bảo,may mà có thúc ,cha cháu không giữ được tính mạng.Dương thúc, xin nhận một lạy của cháu."

Hắn thân là Thiếu Bang chủ,bây giờ lạy người một cái cũng không hề gì, bên cạnh còn có Thượng Quan Hi, xung quanh người trong bang phái bọn họ đều đồng loạt hướng về Dương Trình Vạn thi lễ.

Lục Dịch ở trong lòng yên lặng suy xét:"Không biết ngọc phật kia xảy ra chuyện gì, Dương Trình Vạn làm thế nào có thể cứu được Tạ Bách Lý, khiến cho Tạ Tiêu lại đối xử cung kính với lão như vậy?".Chuyện này xảy ra trong thời điểm Dương Trình Vạn đang làm chức Cẩm y vệ, nhưng sau này lại quay về làm Lục phiên môn.

Bên trong thành Dương Châu,bọn sai dịch khá nhiều.

Nhiều đóa hoa ngọc lan,còn có hoa chi tử ,hoa ngọc trâm ,từng cánh hoa cùng các loại cam thảo đang trôi trên mặt nước,cũng đang được bỏ vào ấm để pha trà,cuối cùng là món điểm tâm xốp giòn,thoang thoang vị thơm,nhìn thôi cũng cảm thấy ngon miệng.

Bên cạnh tại một bếp lửa khác,trà cũng đang được nấu,ừng ực sôi trào.

Dương Nhạc lấy khay, bỏ ấm trà cùng một ít món ăn, bưng đến cho bọn quan dịch hậu viện. Hậu viện trong quán nghỉ ngơi, Lục Dịch vẫn còn đang xem bảng báo cáo khám nghiệm tử thi mà

Dương Trình Vạn mới vừa viết xong, Dương Trình Vạn ngồi một bên chờ, Kim Hạ tự mình lấy mấy cái túi hương đã nhặt về, cầm thanh tiểu đao tra trên túi, dò xem thử cả bên trong lẫn bên ngoài túi hương.

Kim Hạ ngửi được mùi hương của trà, nhảy dựng lên, nhìn thấy mâm trà bánh, vui vẻ nói: "Nhanh như vậy mà xong rồi à."

"Cha, Kinh lịch đại nhân xin mời dùng" Dương Nhạc vừa nói vừa đập chân Kim Hạ một cái. "Tiểu gia, khi nhóm lửa đều không thấy người, mau châm trà đi."

"Đừng quên là chỗ hoa và lá trà này hơn phân nửa là ta giúp người hái" Kim Hạ quay sang đá chân Dương Nhạc, lúc này mới giúp hân châm trà cho mọi người.

Bọn họ trên đường từ ngoại ô trở về, Dương Nhạc thấy hai bên đường có rất nhiều hoa, mềm mại trắng nõn, hương thơm động lòng người, có thời cơ liền kéo Kim Hạ cùng hái một ít để về nấu trà.

Lục Dịch xem xét bản báo cáo khám nghiệm thi thể xong xuôi, giờ đưa nếm thử một miếng cánh hoa được chiên giòn, ăn vào xốp giòn, nhai kĩ thì miệng đầy hương hoa mỉm cười nói: "Thuộc hạ của ngài rất có biết lí lẽ, thật là có phúc."

Dương Trình Vạn cầm lấy chén trà mà Kim Hạ đưa tới: "Khuyến tử, dù cho có làm tốt mấy việc này, nhưng vẫn còn thiếu kinh nghiệm, đã làm cho đại nhân chê cười... Hạ nhi, nói một chút về túi thơm đi, có đầu mối gì sao?"

"Vâng, vâng" Kim Hạ mắt vẫn còn luyến tiếc món cánh hoa chiên giòn kia, chỉ đành phải lập tức ngồi xuống, cầm túi hương lên nghiêm

ngị nói:"Nhìn bên ngoài trông thấy túi hương được may bằng kim chỉ rất tỉ mỉ,đường thêu thẳng tắp,vải thêu,hình thù được thêu,trong đó có nhiều hình thù phức tạp,nhìn thấy cũng rất đặc biệt,cái này chắc chắn là do nữ nhân làm. Sau khi mở túi,bên trong ngoài cánh hoa lan,còn có cái này."

Nhất thời một ít sợi chỉ đỏ rất nhỏ quán quanh đầu ngón tay của Kim Hạ.

"Mặt trên của nó có vết đen,để lộ nhiều điểm cho rằng đây là của một tiểu cô nương." Kim Hạ dừng lại,có chút rầu rĩ:"Chỉ sợ là có bệnh trong người, lại không muốn người khác biết được.Đến nỗi ta có thể dự đoán được,là loại vải dành cho con nít,vốn có nguồn gốc từ Giang Nam,không phải đồ quý hiếm gì"

"Túi hương này không biết có phải là do người khác đánh rơi hay không?" Dương Nhạc hỏi:"Chỉ là không đúng lúc bị chúng ta nhặt được."

"Từ màu sắc của túi theo ta thấy, túi hương này được chôn xuống đất không quá năm ngày,nếu lúc đó chỗ đó không mưa thì cũng không vượt quá ba ngày,mà Chu Hiên lại được chôn xuống mồ đã bảy ngày trước. Huống chi,bộ quần áo Chu Hiên mặc khi ở mồ lại trùng hợp với màu sắc và loại vải của túi hương này,đường may trên bộ quần áo cùng đường may trên túi hương nhất định là cùng một người làm" Kim Hạ nghiêng đầu,tám tắc khen:"....Cô nương này đích thực tay nghề không tệ, bộ quần áo may rất đẹp."

"Nói không chừng đáng đáp không tệ." Dương Nhạc một mình hớp trà,đáp:"Cho nên Chu Hiên cố ý giấu nói ra vợ con mình chẳng."

Dương Trình Vạn căn dặn nói:"Các con phải lưu ý,nhất định phải tìm ra người này. Nàng cùng Chu Hiển có thể là quan hệ thân cận,ắt hẳn nàng sẽ có manh mối."

"Con biết rồi ạ!"

Kim Hạ vội đáp,giao đưa gấp vài miếng cánh hoa chiên,bỏ vào miệng.

Lục Dịch lấy tay nhặt những lọn tóc ,cẩn trọng xem xét,sợi tóc nhỏ có màu vàng óng,đoán rằng chủ nhân của nó thân thể không tốt lắm.Hắn quay sang liếc nhìn Kim Hạ đang ăn một cách ngon lành ,thầm nghĩ lúc này khám nghiệm tử thi thì không thực sự tỏ vẻ tình nguyện, nhưng vẫn quan sát bộ quần áo của thi thể một cách tường tận.

"Tiền bối,xin thứ lỗi đã mạo muội,còn một chuyện ta muốn hỏi."
Lục Dịch nói

"Kính lịch đại nhân mời nói."

"Không biết chuyện ngài giúp thủ lĩnh Ô An Bang Tạ Bách Lý có cội nguồn như thế nào. Tạ Tiêu tại sao lại kính trọng hành lễ tiền bối như vậy?"

Lục Dịch còn nhớ rõ chuyện xảy ra ngày hôm nay,Tạ Tiêu vô cùng ương bướng, kiêu ngạo đối đáp, nhưng lại chịu quỳ một chân cung kính đại lễ Dương Trình Vạn,chắc hẳn ông cùng lão Tạ kia có món nợ ân tình gì"

Dương Trình Vạn khẽ mỉm cười nói:"Hai mươi năm trước,lúc đó Tạ Bách Lý vẫn là người lái buôn,đã giúp một người chuyển ngọc phật . Quả thật ngọc phật kia giá trị không hề nhỏ ,nhưng không

nghĩ nó là đồ của kinh thành thất lạc,lúc ấy tình cờ ta là người được giao đi tìm ngọc phật,vì vậy đã giải nguy cho hấn."

"Hai mươi năm trước ..."Lục Dịch hỏi tiếp:"Tiền bối lúc ấy vẫn còn là Cẩm y vệ chứ?"

Dương Trình Vạn gật đầu,bên cạnh Kim Hạ cùng Dương Nhạc không khỏi kinh ngạc

"Thủ lĩnh, người từng là Cẩm Y vệ sao?Sao bây giờ lại...?"

"Cha,người..."

Tay hơi dùng sức nhắc lên,Dương Trình Vạn ngăn cho hai người không được hỏi nữa:"Im miệng"

Hai người chỉ biết đồng thời im lặng.

Nói thật ,Lục Dịch cũng có chút kinh ngạc,hắn không ngờ là Dương Nhạc cũng không biết chuyện này. Vị này trước đây cũng có dòng dõi Cẩm y vệ ,không biết vì nguyên nhân gì mà giấu kín chuyện này,có ý hoàn toàn không muốn nhắc lại.

"Tiền bối mấy năm nay ở kinh thành..Chẳng lẽ Tạ Bách Lý không biết chuyện"

Tạ Bách Lý vốn là thủ lĩnh của bang phái, Ô An Bang ở Giang Nam lại rất nổi tiếng.Nếu biết Dương Trình Vạn có chuyện như vậy theo lẽ thường thì sẽ giúp đỡ.

Dương Trình Vạn cười nhạt:"Ông ấy và ta đã từng giúp đỡ lẫn nhau,chỉ là ta không sống ở phương Bắc,nên không muốn làm phiền hấn."

Nghe vậy Kim Hạ cùng Dương Nhạc nhìn nhau, vẫn không dám nói lời nào

Nghĩ đến ông ấy vẫn còn có nghĩa khí, không muốn nhờ cậy Tạ Bách Lý. Lục Dịch cũng không hỏi nữa, mau chóng chuyển đề tài nói: "Không biết Chu Hiển nhờ Ô An bang giúp chuyển món tiền này không biết có dụng ý gì?" Kế tiếp xuống thuyền không phải là không muốn nói chuyện với hắn, chỉ là Tạ Tiêu tính khí quả thực nóng nảy, tiền bối còn giúp hắn giải thích.

"Ta với bọn họ gặp mặt rất ít, nói ta nói giúp cho hắn cũng không phải. Chỉ là ba năm trước, Tạ Bách Lý vốn muốn chuẩn bị hôn sự cho Tạ Tiêu sau đó sẽ cho hắn nhậm chức Bang chủ, nhưng vì chuyện hôn sự chưa thành hắn đã tìm cách trốn đi. Khiến cho Tạ Bách Lý rất tức giận."

"Hắn có hôn sự với ai?" Kim Hạ tò mò hỏi

"Chính là người chúng ta gặp hôm nay Thượng Quan Đường chủ, Thượng Quan Hi" Dương Trình Vạn nói tiếp: "Cha là Thượng Quan Nguyên Long cùng Tạ Bách Lý là kết nghĩa huynh đệ, cô nương ấy cùng Tạ Tiêu là bạn đồng môn, thanh mai trúc mã, sau này quyết định hôn sự cho hai người. Tạ Tiêu sau đó bỏ trốn khỏi nhà, Thượng Quan Hi cũng tự mình xin Tạ Bách Lý cho hủy hôn, nhiều người cho rằng nàng từ hôn là vì không muốn gây tiếng xấu cho Tạ Tiêu, cũng có người nói nàng có ý trung nhân với người khác."

"Ba năm trước .." Lục Dịch nhớ lại lời của Chu ti ngục: "Chính là lúc Thượng Quan Hi được chọn làm thủ lĩnh bang phái ở Giang Ninh"

"Sau lần từ hôn này nàng trở thành Chu tước Đường chủ sao?"

Kim Hạ chống cằm hồi tưởng:"Ta cảm nhận được tỷ vẫn đối xử tốt với hấn.Đúng rồi ,trong lúc vội tỷ gọi hấn là lão tứ ?"

"Hai người là đồng môn với nhau,xét theo cấp bậc ,hấn thuộc hàng lão Tứ,cô nương ấy là Nhị sư tỷ."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 17 (Đã Sửa Lại)

Bãi lau sậy đang đung đưa, mênh mông mịt mù, những con vịt trời nhỏ nhỏ đen muốt đang chuẩn bị bay đi để trú mưa, khi thì bay cao, khi thì hụp đầu vào trong nước, bay tới bay lui bận rộn vì lo cho đàn con bị đói.

"Ta không, ta không trở về."

Một giọng nói lớn tiếng giống như đang cãi nhau, làm hoảng sợ nhiều người trên con thuyền.

Bên trong khoang thuyền, Thượng Quan Hi có phần bất đắc dĩ nhìn Tạ Tiêu: "Người không muốn quay về, e rằng ta không giúp người được."

"Tỷ, người ... người không có trượng nghĩa!"

"Không phải ta không trượng nghĩa, việc này phải để lão gia đồng ý, ta không thể làm chủ được."

Tạ Tiêu quay sang nhìn: "Người là Đường chủ, việc này không làm chủ được sao? Người không phải là đang lừa ta?"

"Hắn bảo là lúc này cũng có công việc hay sao, Cẩm y vệ không dễ đùa được đâu." Thượng Quan Hi lắc đầu mà rót ly trà, hướng về hắn đưa: "Lão gia cũng đã bảo rồi, để bọn quan lại kia giải quyết tuyệt đối không nhúng tay vào"

Tạ Tiêu ngậy người một lúc, bưng chén trà một hơi chén sạch, lớn tiếng nói: "Được rồi, để ta tự làm. Tóm lại người cũng phải giúp ta."

Thượng Quan Hi bình thần nói: "Bên trong họ bố trí như thế nào người hoàn toàn không biết được, hiện nay trên người còn có thương tích làm sao làm được?"

"Ta.." Tạ Tiêu phiền não lắc đầu: "Ta luôn luôn có cách mà."

Mưa rơi trên mũi thuyền, âm thanh lộp bộp nghe rất lớn. Thượng Quan Hi lẳng lặng nghiêng đầu lắng nghe, một lúc sau nhẹ giọng nói: "Nhớ lại năm ngoái mùa đông bắt đầu, lão gia sức khỏe cũng không tốt lắm."

Nghe vậy Tạ Tiêu giương mắt nhìn thẳng nàng, trong đôi mắt nhàn nhạt của nàng lộ vẻ lo lắng rõ ràng.

"Không thể nào, ta đã thăm hỏi rồi, cha ta không có bị bệnh."

"Lão gia là như vậy, ngài không để lộ ra sự mệt mỏi của mình dù chỉ là một chút." Thượng Quan Hi khẽ thở dài: "Người trở về, không tiếp nhận chức vụ Bang chủ, còn có thể thương lượng mà. Lão gia, tuổi đã lớn, làm sao có thể chờ được ba năm."

Đôi mày rậm nhíu chặt, Tạ Tiêu bực bội mà gãi đầu, cũng không đáp lại.

Thượng Quan Hi cũng không thúc giục hắn, cũng không khuyên nữa, ngồi nghe tiếng mưa và tâm sự với chính mình.

Không lâu sau đó, Tạ Tiêu hung hăng đứng dậy: "Được. Ta cùng người trở về. Tùy ý hắn muốn giết muốn uy hiếp như thế nào, ta cũng chịu."

Thấy hấn cuối cùng cũng đồng ý, Thượng Quan Hi lập tức đứng dậy, cười nói: "Đi thôi, trước hết người cũng phải sửa soạn đã, râu tóc gọn gàng, thay đổi y phục, đáng người người cao to khó mà có sẵn còn phải sửa lại nữa."

"Người chính là muốn cha con ta trở nên thân thiết hơn à?"

Lúc lên đèn, mưa không biết từ lúc nào đã dứt.

Dương Châu tri phủ mở yến tiệc đãi quan Đại Lý và quan thừa tướng Lưu Tương còn có Cẩm y vệ Kinh lịch.

Trời tối liền có kiệu quan tới đón hai người. Lần này Lục Dịch không từ chối nữa mà vui vẻ đi trước.

Vị này đúng là âm thầm bất tán ôn thần, cuối cùng mới cho người khác nghỉ ngơi một lát.

Kim Hạ trốn ở cửa sổ sau lầu trên, nhận thấy kiệu cỗ đi xa, lúc này mới nhẹ nhàng để hai cánh tay ra ngoài cạnh cửa sổ, sau khi mưa gió đêm mát rượi sáng khoái, cùng với nhàn nhạt mùi hương hoa, quả thực làm cho lòng người cảm thấy thoải mái.

"Thủ lĩnh! Còn có chuyện này, do có tên họ Lục ở đây nên con không dám nói." Kim Hạ hướng về Dương Trình Vạn nói: "Tên Thiếu Bang chủ của Ô An Bang hình như là kẻ che mặt bắt giữ con đêm hôm đó."

"Cái gì .. Là hấn."

Dương Trình Vạn sắc mặt bỗng nhiên cứng lại.

Nghe Kim Hạ nói vậy,Dương Nhạc cũng hồi tưởng lại,cũng gật đầu đáp:"Đầu hấn rất giống,thân thể cao,tay chân cũng dài."

"Người không phải nói hấn giống người nào trong vụ án ở kinh thành hay sao."Kim Hạ cố ý cười

"Bỏ đi,bỏ đi"

Dương Trình Vạn trầm mặt nhìn Kim Hạ:"Là người đàn ông che mặt đêm đó sao,con chắc chứ"

"Vóc người,giọng nói,còn nữa,bên trái lông mày của hấn có một vết sẹo nhỏ." Kim Hạ hết sức chắc chắn."Trừ phi hấn có anh em song sinh,còn vết sẹo thì không thể nào làm được."

Nghe vậy Dương Trình Vạn im lặng hồi lâu,đứng dậy đi về phía bọn họ nói:"Đi,chúng ta đi đến Ô An Bang một chuyến xem sao."

"Đến Ô An Bang làm gì,thủ lĩnh?"Kim Hạ ngạc nhiên hỏi

"Đến chào hấn"

Dương Trình Vạn đứng dậy lão đảo, Dương Nhạc vội đưa tay đỡ cha:"Cha,chân của người có tật không phải lại tái phát chứ?"

"Không sao đâu."Dương Trình Vạn ngồi dậy hấn:"Chúng ta phải lập tức đi ngay,chuyện này không thể chần chờ được."

Kim Hạ cùng Dương Nhạc cả hai đều không hiểu tại sao

"Con có thể nhận ra hấn,Lục Dịch cũng có thể đã nhận ra,lại thêm vụ món tiền dùng để tu sửa sông bị mất cắp,Lục Dịch lập tức sẽ đi tìm Ô An Bang.Ta cùng Tạ Bách Lý là bạn đã lâu,ta phải đi thông báo hấn một tiếng."

Tạ Tiêu đối với Lục Dịch không hề chịu thua, điều này cho thấy Tạ Bách Lý hẳn cũng đã biết, vậy còn cần chúng ta đi thông báo làm gì?" Kim Hạ sờ lấy vết thương trên cổ, không đồng ý nói.

"Hai cha con hẳn có phần tương khắc nhau, hơn nữa đêm đó Tạ tiêu lại che mặt, vì vậy chuyện này chưa chắc Tạ Bách Lý đã biết." Dương Trinh Vạn mệt mỏi nhún mày: "Tóm lại, ta vẫn nên đi một chuyến, hẳn biết rõ cũng không sao, nếu hẳn chưa biết, có thể để hẳn đề phòng."

"Cha chuyện này ngộ nhờ Lục Dịch biết được, có thể chúng ta sẽ gặp phiền toái?" Dương Nhạc không yên tâm nói.

Kim Hạ gật đầu liên tục: "Đúng vậy, tên ôn thần đó cũng không có chút tình người đâu, hẳn quá tàn nhẫn."

"Ta chỉ là đi thăm hỏi bạn cũ, ngài ấy sẽ không nhận ra đâu, nhân tiện thì...." Dương Trinh Vạn dừng ở chỗ đó, không nói nữa, khắp khểnh đi ra ngoài: "Ta đi xem xét một chút"

Kim Hạ cùng Dương Nhạc nhìn nhau khó hiểu, vội vàng đuổi theo Dương Trinh Vạn đi ra ngoài

Đôi giày ủng không dính bụi trần, đôi vớ trắng như tuyết lảng bóng, hẳn mặt một bộ xiêm y cầu kỳ, quý tộc, lại còn râu tóc gọn gàng, mặt mày sáng sủa, nếu không phải bên cạnh có Thượng Quan Hi, thì Kim Hạ cũng không tin vào mắt mình rằng người vừa hạ kiệu xuống là Tạ Tiêu.

Không nghĩ là ở cổng nhà họ Tạ lại gặp được bọn họ, Tạ Tiêu cũng ngăn người ra, tiếp đó thềm thờ phào, là khách quý đến, ngay sau đó tiến lên làm lễ: "Dương thúc! Sao đến lại không vào?"

Dương Trình Vạn cười nói:"Người trong nhà đã vào thông báo,để cho bọn ta chuẩn bị vào."

"Lẽ nào lại như vậy,làm sao để Dương thúc đứng bên ngoài chờ lâu được."Tạ Tiêu lông mày nhướng lên,bất mãn nói:"Để con giáo huấn bọn họ."

Dương Trình Vạn vội nói:"Người hiền đức chớ vội làm gì,ta lần đầu đến đây,vốn phải chấp hành quy củ như vậy,không thể trách bọn họ được."

Kim Hạ cười chen miệng nói:"Thiếu Bang chủ thay đổi cách ăn mặc,thực tại thì thần thái của ngài có chút quý tộc,ta liền nhận không ra."

Nghe lời Kim Hạ nói vậy,Tạ Tiêu không cho là đúng,chỉ là ngẩn ra nghĩ rằng mình mới vừa thay đổi y phục,nhưng lập tức phát giác ra rằng trong lời nói ấy có ẩn ý,ánh mắt cảnh giác nhìn về phía Kim Hạ cười nhưng không cười .

Sẽ không đâu,đêm hôm đó bản thân đã che kín mặt, sẽ không thể nào nhận ra được đâu.

Tạ Tiêu trong lòng thầm nghĩ ,lại không khỏi thấp thỏm,nhịn không được liếc nàng vài lần.

Thượng Quan Hi ở bên cạnh ,phát hiện ra có điều gì làm hắn khác thường,ánh mắt cũng lập tức quan sát Kim Hạ.Tạ Tiêu sĩ diện hảo,đêm hôm đó tự mình lên thuyền,cứu Sa Tu Trúc không thành ,rồi còn để mình bị thương,đến nỗi bắt cóc Kim Hạ,đối với hắn căn bản mà nói thì không có gì.Cho nên Kim Hạ cũng không chú ý đến bầu không khí kì lạ của hai người.

Bên trong cánh cửa tiếng bước chân đến gần, rồi sau đó cánh cổng màu đen từ từ mở ra, một người mặc y phục vải được làm từ cây trầm hương cùng với áo choàng lông chồn, râu tóc dài bồng bước nhanh ra nghênh đón, hướng đến trước Dương Trình Vạn, gọi lớn tiếng: "Dương huynh a Dương huynh, đợi mấy năm nay người cũng chịu tới."

Dương Trình Vạn mỉm cười chấp tay thi lễ.

Tạ Bách Lý nhìn Dương Trình Vạn từ trên xuống dưới đánh giá hẳn, nhíu mày nói: "Năm đó ta mời người đến Giang Nam, người không chịu, Ta chỉ nói người hãy đợi thời cơ quay trở lại... nhưng người hiện tại. Người đâu có tội tình gì đâu mà lại khổ sở như vậy?".

Dương Trình Vạn cười nói: "Ta già rồi, không còn dùng được nữa. Đây là con trai ta, cùng người nữ nhi này, Dương Nhạc cùng Kim Hạ, có vụ án gì đều là hai đứa làm."

Kim Hạ cùng Dương Nhạc vội vàng theo quy củ hướng về phía Tạ Bách Lý cúi đầu thi lễ.

"Con trai người..." Tạ Bách Lý tay hẳn dùng sức vỗ lên vai của Dương Nhạc: "Thoáng một cái đã mười mấy năm, đã lớn như vậy sao, nên cũng giống con ta cao lớn như vậy..." Hắn dừng lại một chút, nhưng lại không nói tiếp nữa.

"Cha..." Tạ Tiêu đứng phía sau hẳn, nhẹ giọng thưa.

Nghe thấy tiếng, Tạ Bách Lý sống lưng tự nhiên cứng lại, không nhúc nhích.

Tạ Tiêu xấu hổ nhìn cha phản ứng.

Thượng Quan Hi nhẹ nhàng thọt Tạ Tiêu, hắn chỉ đành phải gọi thêm một tiếng: "Cha..con đã về".

Tạ Bách Lý lúc này mới chậm rãi xoay người lại, trên mặt lộ vẻ hết sức bình tĩnh, ông nhìn chằm chằm Tạ Tiêu, thật khó nói được thành lời.

Ước chừng ba năm, hai người vẫn không gặp nhau một lần.

Mặc dù Tạ Tiêu có quay trở về Dương Châu, Tạ Bách Lý ắt hẳn cũng có tin tức, nhưng cả hai người trời sinh đều vô cùng ương bướng, Tạ Tiêu không chịu nhượng bộ, Tạ Bách Lý cũng kiên cường chịu đựng, chỉ là không để ý tới hắn nữa.

"....Không nhìn thấy khách quý của ta đang ở đây sao, còn không mau qua đây chào hỏi." Hồi lâu sau đó, ông cũng mở miệng nói, hướng về phía Dương Trình Vạn miễn cưỡng nói: "Người xem xem, đứa con này của ta từ nhỏ đã không biết phép tắc gì cả."

Lời còn chưa dứt, giọng nói như có chút ghen ngào, hai mắt không chịu được mà đục ngầu lập tức đứng dậy.

Dương Trình Vạn cười, vỗ vỗ vai Tạ Bách Lý nói: "Tạ Tiêu cũng giống người thôi, người mà có phép tắc thì sẽ không có gia sản như ngày hôm nay đâu."

Tạ Bách Lý hơi ổn định tinh thần, lại nhìn về phía Kim Hạ chân chờ nói: "Người nữ nhi này...chính là, chính là..."

"Người không nhớ sao." Dương Trình Vạn cười nói: "Kim Hạ cùng Tiêu nhi đánh nhau, sau đó rớt xuống sông, còn nhớ rõ không?"

"Nhớ, nhớ" Tạ Bách Lý cười to.

"Trời ạ, là người sao?" Tạ Tiêu búng tỉnh hiểu ra chỉ ngón tay vào Kim Hạ quát to.

Kim Hạ cũng kinh ngạc: "Người, tại sao lại là người?"

"Khụ. Khụ" Dương Trình Vạn che miệng ho khan, tỏ ý Kim Hạ hãy chú ý ý tứ.

Tạ Bách Lý cũng cười bộc phát cởi mở: "Người xem xem, những đứa con này đã từng gặp nhau rồi vậy mà chúng cũng không nhận ra. Đi thôi, chúng ta vào nhà nói chuyện."

Hắn choàng tay trên vai Dương Trình Vạn cùng nhau vào trong.

Kim Hạ cùng Tạ Tiêu vẫn còn trừng mắt nhìn nhau.

Muốn nói về nhân duyên của hai người thì phải quay về mười mấy năm về trước.

Tạ Tiêu khi còn nhỏ, thường theo cha vào kinh thành. Lúc ấy là vào tiết tháng chạp, tuyết rất nhiều. Hắn cùng cha đến nhà Dương thúc, lúc ấy thấy Kim Hạ đang nghịch tuyết thì, Tạ Tiêu lại gần chọc nàng.

"Ai ngờ nha đầu này có chút dữ dằn, cắn vào tay ta trả thù." Tạ Tiêu hướng về Thượng Quan Hi có chút trầm giọng nói: "Ta lúc đó so với Kim Hạ vẫn thua thiệt."

Kim Hạ nhe răng, rung đùi đắc ý nói: "Không phải người ghen tị rằng ta có hàm răng khỏe sao."

Thượng Quan Hi bật cười: "Vậy chuyện rơi xuống sông rồi cuộc là như thế nào?"

"Đều do hấn!"

"Đều do người!"

Hai người không thẹn mà cùng chỉ trích đối phương.

Dương Nhạc nhìn về phía Thượng Quan Hi lắc đầu nói:"Chính là vì một miếng bánh hoa quế,có lẽ họ cũng không có mặt mũi để kể chuyện này."

Nhắc đến chuyện này ,Tạ Tiêu cũng có một chút khó xử,hấn dù sao cũng không nên trêu chọc Kim Hạ ,cố ý cướp miếng bánh quế hoa ra dẫn dụ nàng .Kim Hạ cũng không cam chịu ,hai người rượt đuổi nhau ra bờ sông ,không may hai người đều rơi xuống,trời đông giá rét làm cho người nhà hết mực lo lắng

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 18 (Đã Sửa Lại)

Dương Trình Vạn đi đường điệu bộ khập khểnh, Tạ Bách Lý thấy vậy, liền nhíu mày nói: "Lần này người tới, hãy ở lại đây thêm một ít thời gian, ta nhất định tìm đại phu chữa hết cho vết thương ở chân của người."

Dương Trình Vạn nhàn nhạt cười nói: "Chân của ta như thế này, là số mệnh chứ không phải bệnh gì, hà tất gì phiền toái vậy."

"Người..." Tạ Bách Lý lặng lẽ thở dài, "Ta đã cho người làm ấm phòng rồi, chân người như vậy chỉ sợ trời giá rét thì chịu không nổi còn chuẩn bị thêm cái lông than giữ ấm cả rồi."

Ngày trời lạnh, thương tật ở chân quả thực đau nhức khó nhin được, Dương Trình Vạn cũng không dám cự tuyệt.

"Chúng ta đều già rồi." Tạ Bách Lý thở dài, Tạ Tiêu nghe vậy trong lòng cũng dễ chịu.

Dương Trình Vạn vỗ vỗ vai hắn mỉm cười: "Chúng ta đều còn sống."

Tạ Bách Lý cười nhạt gật đầu, chuyển hướng nhìn Tạ Tiêu, lớn tiếng nói: "Dương Nhạc cùng vị cô nương này, con thay ta chiêu đãi đàng hoàng, không được chậm trễ."

"Vâng, con biết rồi." Tạ Tiêu đàng hoàng đáp.

Tạ Bách Lý không yên tâm mà hướng về Thượng Quan Hi dặn dò nói:"Hãy trông coi nó..".Ý của hắn hoàn toàn minh bạch rõ ràng , con trai lại khó khăn lắm mới trở về, không được để cho hắn bỏ trốn lần nữa.

Thượng Quan Hi cười gật đầu.

Bên trong căn phòng đã ấm, hai lão già ngồi nói chuyện cũ.

Tại phòng khách, Thượng Quan Hi cũng chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ chiêu đãi Dương Nhạc cùng Kim Hạ. Tạ Tiêu oai phong ngồi trên ghế , thỉnh thoảng lại liếc nhìn Kim Hạ.

Đĩa thức ăn ở trên bàn , Kim Hạ nhặt vài hạt đậu phộng bỏ vào miệng, hương vị ngọt ngào. Ngửa cổ vươn vai đích thực là muốn chộp mất một cái. Tạ Tiêu nhìn thấy rõ ràng vết thương ửng đỏ trên cổ Kim Hạ.

"Người..."Tạ Tiêu nói : "Người, cái đó...."

Ngay lúc đó lại hồi tưởng lại, quả thật đêm đó có chút mạo hiểm , nếu mà sai lầm một chút thì Kim Hạ coi như mất mạng .

"Sao?"Kim Hạ nghiêng đầu nhìn Tạ Tiêu.

"Người , người là một cô nương, làm sao lại trở thành bộ khoái"
Tạ Tiêu gắng gượng hỏi:"Lại còn làm việc cùng Cẩm y vệ?"

"Tại sao lại không thể làm bộ khoái (bộ khoái tương đương với cảnh sát), người không thấy Thượng Quan sư tỷ cũng trở thành Chu tước Đường chủ sao , trông rất oai phong!" Kim Hạ quay đầu nhìn Thượng Quan Hi, thân mật mà kêu:"Tỷ tỷ, nghe nói ba năm trước tỷ

một mình đánh bại bọn người trong cuộc tuyển chọn sao, trong lòng ta thật sự rất ngưỡng mộ , kể cho ta nghe một chút có được không."

Lúc này tất cả món ăn đã được đem lên

Thượng Quan Hi giúp mọi người dọn bàn ăn,ngồi vào chỗ ôn nhu nói:"Khi đó có cuộc tuyển chọn, ta chỉ là có dịp để thử tài, cũng may vận khí không tồi, cũng không có gì đáng kể."

Kim Hạ tấm tắc khen:"Tỷ vừa xinh đẹp,lại giỏi công phu,như vậy lại còn khiêm tốn,ta có chút phục tỷ."

Tạ Tiêu ở bên cạnh,thở dài nói:"Quả nhiên là quan lại,miệng lưỡi cũng không tồi,mới gặp mặt đã khen như rót mật vào tai. Tỷ,người cũng không cần phải khách sáo."

Thượng Quan Hi ôn nhu cười, không để ý đến hấn, gọi người tiến lên rót rượu

"Rượu thì xin miễn, cha ta không cho phép chúng ta ở bên ngoài uống rượu ."Dương Nhạc lấy tay chắn ly rượu cười nói "Xin hãy thứ lỗi!"

Kim Hạ nhìn Tạ Tiêu một mực giải thích:"Tại sao lại nói ta như vậy,ta chính là nói thật lòng"

Tạ Tiêu hướng mắt về phía nàng, làm mặt khó chịu nhăn nhó,không đáp lại lời , hướng về Thượng Quan Hi hỏi:"Tỷ không phải nói cha ta đang bệnh sao. Ta nhìn thấy cha vẫn còn, khỏe ."

Nghe vậy Thượng Quan Hi nhăn mày,muốn nói gì đó nhưng thôi, lúc đó không đáp lại hấn.

"Ta biết rõ người làm vậy để lừa ta trở về." Thấy Thượng Quan Hi không đáp không đáp, Tạ Tiêu chỉ nói khiến nàng chột dạ ,khua tay nói :*"Thôi được rồi,nhìn thấy cha ta khỏe mạnh ta cũng yên tâm được phần nào,sẽ không trách tỷ nữa."*

Thượng Quan Hi nhìn hấn , cũng không nói lời nào,cũng không biết đang suy nghĩ gì.

"Lão Bang chủ chắc chắn cũng có nỗi sầu, trong lòng cũng không yên ổn." Kim Hạ ở bên cạnh gấp thức ăn ,lắc đầu nói:*"Người lớn rồi còn không tự chăm sóc mình, cũng khó trách ông ấy quá lo lắng, thật không dễ dàng gì."*

"Người nói hươu nói vượn gì vậy?"

Tạ Tiêu tức giận mắt trừng trừng nhìn về phía Kim Hạ.

"Vừa nhìn thấy ta đã phát hiện ra rồi." Kim Hạ nói với vẻ chắc chắn:*"Từ tướng mạo đã thấy rõ, những vết nhăn giữa chân mày đã trở nên rõ rệt , chắc là có nỗi lòng giấu kín,da vàng đen sẫm, trên người thường xuyên mặc áo ấm, chắc là tiết trời đã ảnh hưởng, trong hơi thở có chút chậm, chắc là có bệnh về phổi"*

Tạ Tiêu sửng sốt cả Thượng Quan Hi cũng ngẩn người ra, không ngờ Kim Hạ quan sát tường tận như vậy.

"Người chính là nói bậy." Tạ Tiêu lấy lại tinh thần , vẫn có chút không tin.

"Kim Hạ cô nương nói không sai, đại phu nói chỉ có thể từ từ tịnh dưỡng, lão gia đã uống mấy thang thuốc rồi." Thượng Quan Hi khẽ thở dài, lẳng lặng nói:*"Ta chẳng lẽ lại đem chuyện này nói đùa người ?"* Tạ Tiêu cũng ngây người, cũng không biết nên nói gì.

"Ta nói huynh nghe, cha người thân bị bệnh, người lại không nghe lời, không phải vì tình bạn hữu của cha người từ xưa, còn có chút nghĩ tới người." Kim Hạ quan sát hắn nói.

"Người..."

"Người là ai mà dám lừa gạt bọn ta sao." Kim Hạ hướng về hắn tiếp tục bới móc "Nếu không phải Lục Dịch không nường tay, ở trên thuyền ta đã bị người hại chết."

Chuyện này được nhắc đến, Tạ Tiêu đích thực là cảm thấy không thể chối cãi được, lập tức cười gượng:"Chuyện đó đúng thật là ta gây họa, nhưng mạng người cũng lớn thật. Đúng rồi, các người là Lục phiên môn, tại sao lại làm việc chung với Cẩm y vệ vậy.?"

"Lần này chúng ta đến cùng quan Đại Lý và Lưu đại nhân đến Giang Nam để tra án, Lục Dịch cũng tham gia." Dương Nhạc giải thích giọng nặng nề:"Vị này chính là Lục đại nhân ở kinh thành, là con trai của Chỉ huy tối cao Cẩm y vệ Lục Bình, võ công cao cường, tâm cơ có phần khó đoán. Chúng ta là chỗ huynh đệ, khuyên người không nên chọc giận hắn."

Tạ Tiêu nhìn bọn họ đáp : "Các người yên tâm , ta tuyệt đối không liên lụy các người. Có một câu muốn hỏi các người, Sa Đại ca bây giờ đang bị giam giữ ở đâu?"

"Hắn với người có kết giao huynh đệ hay sao, tại sao lại cứu hắn?" Kim Hạ ngạc nhiên nói:"Người có thể suy nghĩ chín chắn một chút đi, Ô An Bang đã có liên quan đến Chu Hiển giúp chuyển món tiền tu sửa cầu đường trên sông, Lục Dịch trước sau cũng nghi ngờ, người còn làm ra chuyện này, chẳng phải lại đổ thêm dầu vào lửa sao?"

Tạ Tiêu bực bội mà xua tay:"Không thể nói như vậy được."

"Huynh, ta sẽ nói người nghe lý lẽ" Kim Hạ nghiêng đầu nhìn hẳn, chậm rãi giơ một đầu ngón tay:"Thứ nhất, Sa Tu Trúc lần này phạm phải chuyện này, không thể tha thứ được, nên bị tù."

Tạ Tiêu vừa muốn mở miệng nhưng lại thấy Kim Hạ giơ ngón tay thứ hai lên.

"Thứ hai, hôm nay bọn ta đến đây, là do thủ lĩnh và cha người là bạn bè huynh đệ, người sợ các người gặp chuyện nguy hiểm, nên muốn thông báo một tiếng. Nếu bị Lục đại nhân tra cứu chuyện này, các người sẽ gặp nguy. Ta cùng các người đều là giang hồ, nên giúp đỡ cũng là lẽ thường."

Tiếp theo , Kim Hạ lại giơ ngón tay thứ ba lên.

"Thứ ba, Lục Dịch là Cẩm y vệ triều đình, chúng ta chỉ là Lục Phiến Môn , chức quan nhỏ triều đình, Sa Tu Trúc bị giam ở đâu, căn bản cũng không nói cho bọn ta biết."

Dương Nhạc vội nói:"Chúng tôi quả thật không biết, lúc xuống thuyền tại Dương Châu, bọn Đề hình án sát tới đón, quà sinh thần và Sa Tu Trúc đều bị giải đi."

"Đề hình án sát sao?"

Tạ Tiêu nhìn Thượng Quan Hi.

Thượng Quan hi hơi nhíu mày:"Đề hình án sát là địa bàn của Cẩm y vệ , lao ngục cũng ở Dương Châu, bọn họ bắt người tra tấn, cũng chưa bao giờ nghe nó như thế nào."

Tạ Tiêu nghe vậy , lông mày nín lại chặt hơn .

Lúc này có người tiến vào.

"Thiếu Bang chủ,lão gia muốn gặp ngài."

Tạ Tiêu ngăn người ra , không hề do dự, đứng dậy vào trong phòng .

Tạ Tiêu vừa bước vào cửa,đã nhìn thấy Tạ Bách Lý ngồi trên giường trầm mặt nói

"Mau quỳ xuống!"

Tạ Tiêu đang hoảng quỳ xuống

"Nghe Dương thúc nói , con lên thuyền cướp tù lại còn cùng Lục Dịch đánh nhau, có thật không?"

Tạ Tiêu nhìn Dương Trình Vạn rồi gật đầu.

Tạ Bách Lý nét mặt không cảm xúc , tiến lên đánh một bạt tai. Tạ Tiêu một bên mặt lập tức bị sưng lên, thân mình vẫn đứng im, cũng không né tránh.

"Con có biết Lục Dịch là người như thế nào không?Lại còn cùng ngài ấy đánh nhau?"

Tạ Tiêu bực bội không lên tiếng .

Đã ba năm không gặp , đứa nhỏ này vẫn ương bướng kiên cường , làm sai chuyện gì cũng vậy, bị oan chuyện gì cũng không hề phản kháng lại cha, cũng không giải thích nửa câu. Tạ Bách Lý vốn

định tát thêm một bạt tai, nhưng lại thấy mặt hắn sưng đỏ, trong lòng lại mềm nhũn ra, lại không thể đánh được.

"Có bị thương không." Ông hỏi lớn tiếng.

Nghe được giọng của cha, Tạ Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ông ấy, một lát sau lắc đầu: "Chỉ là vết thương ngoài da, không đáng lo ngại."

"Dương thúc đặc biệt đến đây, chính là chuyện của con." Tạ Bách Lý lập tức ngồi xuống: "Lục Dịch là con trai của dương kim Cẩm y vệ chỉ huy Lục Bình, hắn không dễ chọc giận đâu. Hiện hắn đang ở Dương Châu, ta sẽ sắp xếp cho con tối nay lên thuyền đi Tô Châu lánh nạn một thời gian, chờ cho qua chuyện này, ta sẽ cho người đón con về."

Dương Trình Vạn gật đầu nói: "Vì hiện giờ đang cấp bách, cũng chỉ có thể làm theo cách này."

"Con không thể đi!" Tạ Tiêu ngoan cố nói: "Sa đại ca còn đang bị giam giữ ở Đề hình án sát, hắn bị con làm liên lụy, con.."

"Con ...Con lại muốn đi cướp tù?"

Tạ Bách Lý vốn đã bứt giận nhưng lại trừng mắt nhìn hắn

Dương Trình Vạn cũng lắc đầu nói: "Đề hình án sát cùng bọn lao ngục bình thường bất đồng nhau, đa số người ở trong đó đều canh chừng rất nghiêm ngặt. Ta khuyên con không nên mạo hiểm như vậy."

"Làm sao người biết. Người vẫn còn nghi ngờ còn gây họa sao?"

Tạ Tiêu chỉ có chút bức bối , không lên tiếng.

"Có nghe lời ta không." Tạ Bách Lý nóng nảy.

"Cha" Tạ Tiêu cũng vội đáp:"Sa đại ca lần này trộm quà sinh thần, đều là do chủ ý của con, bây giờ hắn đang ở nhà lao chịu tội, con không thể ngồi yên được."

"Tạ huynh bớt giận!" Dương Trình Vạn vội ngăn lại, lập tức khuyên Tạ Tiêu:"Hiện tại Lục Dịch đang tra án về món tiền tu sửa sông, Sa Tu Trúc hẳn là không có liên quan, nhưng vẫn phải tính kế lâu dài."

Tạ Bách Lý lắc đầu than thở nói:"Lần này cảm tạ Dương huynh đặc biệt báo tin, nếu không không biết chuyện gì xảy ra với đứa con này "

"Chúng ta là huynh đệ, chuyện này huynh không cần khách sáo" Dương Trình Vạn nói"Lục Dịch tuy còn trẻ, nhưng hành sự lại vô cùng khó đoán, tuyệt đối không thua kém Lục Bình, các con tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ."

Tạ Bách Lý gật đầu

"Ta không nên ở lại đây lâu, vì vậy xin cáo từ . Nếu sự tình có biến, ta sẽ có cách báo cho huynh biết."

Dương Trình Vạn đứng dậy cáo từ, Tạ Bách Lý cũng không làm khó xử, không níu giữ lại.

Bọn họ quay trở lại chỗ bọn quan thừa sau đó, nghe được Lục Dịch cùng Lưu đại nhân vẫn chưa quay lại, Dương Nhạc thần sắc có chút nhẹ nhõm không ít.

"Dự đoán ở trong thành!" Kim Hạ nghiêng đầu nói:"Ta nghe nói,bên trong thành Dương Châu hàng đêm tiệc tùng ca hát, Dương Châu tri phủ tối nay mở tiệc chiêu đãi bọn họ, nhất định là có mỹ nhân vây quanh, rượu ngon kẻ cận. Lưu đại nhân thì thôi, Lục đại nhân chính trực lạnh lùng. Hắn là Cẩm y vệ, cũng không phải người Đông Hán, không tránh khỏi bị làm cho lung lay, nhất thời không biết hắn như thế nào..."

Người Đông Hán đều là thái giám cả, đối với nữ sắc đương nhiên không giống người bình thường

"Hạ nhi, con chớ nói bậy"

Dương Trình Vạn quát mắng nàng.

Kim Hạ nhanh chóng làm mặt nghiêm nghị:"Khởi bẩm thủ lĩnh, con chỉ là theo căn cứ mà biết được thôi, chỉ phỏng đoán thêm không có nói bậy."

"Loại miệng lưỡi này, không cần nói cũng được."

Dương Trình Vạn gõ đầu nàng, Kim Hạ đành chịu , không dám cãi lại.

"Cha,cha hãy trở về phòng nghỉ ngơi, con đi lấy nước ấm rửa chân cho cha" Dương Nhạc đánh trống lảng nói.

Dương Trình Vạn gật đầu, khắp khệnh đi về phòng nghỉ, Dương Nhạc đi ra sau bếp nấu nước ấm. Thân chỉ là chức quan nhỏ, không dám nhờ vả ai, cái gì cũng đều tự mình làm.

Còn Kim Hạ vẫn còn ở chỗ đó, bởi vì còn sớm nên không buồn ngủ, cũng không gấp trở về phòng.

Kim Hạ đi dạo, liền đi dạo quanh hồ phía sau phòng của bọn quan dịch, lúc đó ánh trăng sáng rọi xuống hồ nước trong.

Nàng chấp tay sau lưng, tự nhủ thở dài:"Chả trách người ta nói:"Thiên hạ tam phân minh nguyệt dạ, nhị phân vô lại thị Dương Châu", lúc này Dương Châu trăng sáng thật rõ ràng so với trăng ở kinh thành vẫn là sáng hơn"

Vừa dứt lời, liền nghe sau lưng có người nhàn nhạt nói:"Như vậy ánh trăng kia, phụ lòng người có chút đáng tiếc sao"

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 19 (Đã Sửa Lại)

Giọng nói trong trẻo, lạnh lùng, quen thuộc đến lạ thường. Kim Hạ ngẩn người, nhanh chóng lấy lại tinh thần, xoay người rũ con mắt cúi đầu cung kính: "Kính lịch đại nhân, sớm như vậy đã về rồi sao?". Trong lòng âm thầm nói thầm, người này không phải là mèo, tại sao lại đi một chút tiếng động cũng không có.

Lục Dịch nhìn chăm chú Kim Hạ lát sau nhàn nhạt nói: "Người nói vẫn còn sớm sao? Như vậy người cho rằng bây giờ ta đang ở đâu?"

Chóp mũi đã ngửi được trên quần áo hần có nhàn nhạt mùi rượu, Kim Hạ ngẩng đầu cung kính cười gượng: "Việc của đại nhân, ty chức không dám suy đoán lung tung."

"Ta không ở cùng nữ nhân, người rất thất vọng sao?" Lục Dịch hơi nhíu mày.

Đáng chết, hần quả nhiên đã nghe được những lời mình nói lúc nãy.

"Đại nhân, ngài thật là thích nói đùa hahaha." Kim Hạ nghiêm mặt cười, sâu xa nghĩ, lui về phía sau mấy bước, tùy thời cơ chuẩn bị trốn đi: "Sắc trời đã tối, ty chức không dám quấy rầy đại nhân ngắm trăng, xin được cáo lui."

"Không gấp, nếu như ánh trăng vừa lên, cũng không nên lãng phí."

"Sao?"

"Theo ta đi tra án."Lục Dịch xoay người bước đi.

"Hơn nửa đêm, tra án cái gì chứ!" Kim Hạ hít sâu một cái, nhớ lại lời thủ lĩnh giao phó, đối với Lục Dịch không thể bất kính:" Lục đại nhân, có vài lời ty chức không biết có nên nói hay không."

"Nói!"

"Ty chức thân là bộ khoái, nhưng vẫn là nữ nhi. Việc này nửa đêm canh ba, ta hiển nhiên sẽ cùng đại nhân đi tra án ,nhưng dù sao cũng là cô nam quả nữ, chỉ sợ đối với đại nhân danh tính làm tổn hại."

Lục Dịch dừng bước, nghiêng người nhìn Kim Hạ, nhìn thấy hai mắt nàng đầy thành ý liền nói

"Cũng được!" Một lát sau lại nhượng bộ

Không ngờ chiêu này lại hiệu quả, Kim Hạ chuyển giọng có chút không hiểu, ngay sau đó trong lòng phấn khởi cung kính : "Vậy ty chức xin phép được cáo lui." Vừa dứt lời, liền chạy đi.

"Xem ra , đành phải thỉnh Dương bộ đầu cùng ta đi một chuyến." Lục Dịch cũng không để ý Kim Hạ, chỉ ở phía sau nàng bình thản nói

Lúc này lại khiến Kim Hạ dừng bước . Thủ lĩnh tuổi già lại bị tật ở chân , đi rất bất tiện, cần phải nghỉ ngơi một chút, như vậy thì làm sao nửa đêm lại đi tra án . Nếu như là hắc thì thủ lĩnh sẽ không từ chối .

Người này quả thật đáng ghét. Kim Hạ tức giận nghĩ

Kim Hạ lập tức xoay người lại, cúi đầu rũ hai mắt xuống lại cung kính:"Đại nhân không chê, ty chức sẽ đi tra án cùng ngài."

"Trai đơn gái chiếc, không tốt lắm đâu!"Lục Dịch nhanh chóng nói:"Sẽ tổn hại danh dự của ta"

"Haha...vừa rồi ty chức đích thực là nói đùa, đại nhân không nên bận tâm." Kim Hạ cắn răng, trả lời:"Đây là công sự của triều đình, không có phân biệt nam nữ. Đại nhân quang minh chính đại, đích thực là chánh nhân quân tử, tuyệt đối không có người dám nói xấu."

"Ta nhớ không lầm lúc nãy người nói ta tinh lực như vậy, sẽ không tránh khỏi tâm tư lay động, không biết bây giờ ta ra sao?"Lục Dịch nhàn nhạt nói

Kim Hạ ngây ngô trong chốc lát, chỉ có thể cắn chặt răng, cương quyết tới cùng,cười nhạt nói:"Đại nhân là ta nói đùa, ta làm sao dám nói ngài như vậy, chắc chắn là hiểu lầm ạ"

"Ta quả thật không phải loại người đó."Lục Dịch liếc xéo Kim Hạ:"Chỉ là không giống người thôi, làm ta mất khẩu vị."

Lục Dịch nhìn thấy nửa ống tay áo, hai bàn tay nàng đang nắm chặt, nhanh nhẹn xoay người, lạnh lùng nói:"Còn không mau đi"

Kim Hạ hung hăng đi theo.

Ra khỏi cổng quan, rẽ qua bên trái,lại rẽ vào những hẻm nhỏ.

Kim Hạ đi theo sau Lục Dịch , hoài nghi nhìn tứ phía, không thấy rõ cảnh đêm khuya , rốt cuộc là đi đâu.

Ở trước căn nhà có cánh cửa loang lổ sơn màu đen . Lục Dịch dừng bước , bốn phía nhìn quanh chỗ đó : "Hắn là ở chỗ này"

"Đây là nhà của ai mà cửa nẻo lại như vậy?" Kim Hạ nhờ ánh trăng, trông xung quanh nhà đều là rêu xanh bám : "Chỗ này thường không có người qua lại."

Đang nói chuyện, ở bên cạnh lại cảm thấy có bóng dáng người xoay chuyển, thì ra Lục Dịch đã trèo lên tường cao.

Kim Hạ ngẩng đầu , nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của hắn len lỏi trong ánh trăng mờ nhạt, so với ngày thường lạnh lùng thật là có chút bất đồng.

"Mau lên đây"

Kim Hạ ngăn người, hắng giọng , ngược đầu nói: "Đại nhân, chúng ta là quan lại , lén lút vào nhà người khác như vậy không tốt lắm."

Lục Dịch có chút không nhin được: "Nơi này là nơi Chu Hiển sống lúc sinh thời."

"Sao!.." Kim Hạ bừng tỉnh hiểu ra, cũng không nhúc nhích , tiếp tục nói: "Vậy thì ngày mai, đợi trời sáng sửa chúng ta hãy vào.."

"Người có phải là khinh công kém, không thể trèo tường chứ gì!"
Hắn dứt khoát nói

Kim Hạ giải thích : "..Ty chức khinh công không kém, chỉ là tường này có chút hơi cao."

Hắn không thể nhìn được nữa, tựa như không để ý tới nàng, xoay người im lặng nhảy vào bên trong tường, chung quanh bao phủ sự yên tĩnh. Kim Hạ vĩnh tai, chờ giây lát, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang, không nghe được động tĩnh khác, chắc là hắn không quan tâm Kim Hạ vẫn còn đang ở bên ngoài.

Vừa hay có thể quay trở về nghỉ ngơi.

"Nếu không có việc gì, ty chức xin cáo lui trước." Kim Hạ thấp giọng nói, bất kể bên trong Lục Dịch có nghe thấy hay không. Đương nhiên tốt nhất là không nghe.

Kim Hạ vừa mới bước chân rời đi, liền nghe thấy tiếng cánh cửa gỗ đen loang lỗ đang mở ra, Lục Dịch mặt không biểu cảm lập tức ở bên trong cửa.

"Hai mươi năm trước, Dương Trình Vạn còn là Cẩm y vệ khinh công cũng không tồi, thật không nghĩ là tiền bối có đồ đệ như ngươi!"

Kim Hạ há hốc miệng, muốn phản bác lại mấy câu, nhưng không tránh khỏi sự hiếu kỳ hỏi: "Chẳng lẽ trước kia thủ lĩnh là Cẩm y vệ trông oai phong lắm sao!"

Lục Dịch liếc Kim Hạ một cái: "Từ trước đến giờ, ông ấy chưa từng cùng các ngươi nhắc đến việc này sao?"

Đối với việc này, Dương Trình Vạn từ trước đến nay vẫn giấu kín như bưng, ánh mắt vô cùng thâm sâu, tựa như ông chưa bao giờ có tuổi trẻ vậy.

"Hai mươi năm trước, lúc ấy đại nhân còn quá nhỏ, chắc hẳn là cha hắn đã kể chẳng?" Lại nghĩ tới lúc trước Lục Dịch cùng thủ lĩnh

nói chuyện, Kim Hạ tựa như đã biết được điều gì.

Lục Dịch nhìn Kim Hạ, lông mày hơi nhăn: "Người dù gì cũng là bộ khoái, chẳng lẽ chưa từng hoài nghi sao?"

"Người nhà của ngài cũng quen biết thủ lĩnh sao?" Kim Hạ tò mò hỏi.

"Hắn chính là định gạt người, còn nhờ Dương Nhạc gạt người sao?" Lục Dịch cau mày nói tiếp

"Người nhà người nói những gì.nói như thế nào.."

Lục Dịch cuối cùng cũng ngừng hỏi, nhận thấy Kim Hạ cũng không lên tiếng. Hai người đối thoại với nhau có chút vấn đề, chỉ là lời nói mà không có câu trả lời lại.

"Ta đang hỏi người cơ mà." Hắn chậm rãi nói

"Ta biết, ta biết, nhưng trước hết hãy nói cho ta biết, người nhà ngài nói như thế nào về thủ lĩnh." Kim Hạ đích thực hiếu kỳ, tự nhiên hỏi: "Thủ lĩnh năm đó làm quan như thế nào? So với cha ngài ra sao? Có phải đặc biệt oai phong?"

Không muốn cùng Kim Hạ nói chuyện nữa, Lục Dịch dứt khoát xoay người rời đi.

"Này!Đại nhân,này..Ngài không nói cũng được"

Kim Hạ nói thầm theo sau, thầm nghĩ: "Chắc là thủ lĩnh cấp quan cao hơn người, người sợ mất mặt mũi, cho nên không chịu nói."

Lúc này đang đứng tại một sân vườn nhỏ, đi đến phía trước mấy bước, là ngôi nhà hai tầng. Bên trong nhà không có đèn đuốc, tối

đen. Hai cây cao bóng tỏa, lá cây xanh, đang lay động chập chờn, càng làm cho ngôi nhà thêm ẩm đậm.

Một trận gió lớn thổi qua, Kim Hạ không tự chủ được run người một cái, lại nghe bên ngoài tiếng mõ vang lên, đã lên canh ba

"Vừa đúng canh ba!" Lục Dịch nhìn lên tầng nhà có cửa sổ đang đóng chặt, nhàn nhạt nói:"Trong sổ điều tra án có viết, Chu Hiển cũng vào giờ này đã treo cổ tự tử."

Cho nên , Cảm y vệ đại nhân bỗng nhiên nửa đêm tới đây là vì..Kim Hạ không cần suy nghĩ nói:"Đại nhân, ngài cũng muốn điều tra thử sao?"

Lục Dịch không để ý đến nàng, tiếp tục nhàn nhạt nói:"Hôm nay là ngày thứ bảy kể từ khi hấn chết."

Kim Hạ lập tức run người, cũng bắt đầu nhớ lại, không sai chính là hôm nay.

Sau khi chết được bảy ngày, là ngày hoàn hồn của người chết. Người ta thường nói trong bảy ngày hồn của người chết vẫn còn lảng vảng ở đây, sau bảy ngày mới về thế giới bên kia .

Nhưng hôm nay là ngày thứ bảy sau khi hấn chết vậy thì sao?

Cũng không phải là nhờ oan hồn của hấn nói ra khoản tiền kia đang ở đâu chứ?

Im lặng trong chốc lát, Kim Hạ ấp úng nói:"Nói như thế nào thì chúng ta cũng là quan lại, như vậy tra án ...Huống chi, ta cũng thấy nó kỳ quái"

"Người không nói, ta cũng không tin." Lục Dịch liếc Kim Hạ:"Người không phải là sợ ma quỷ chứ?"

"Hì hì ,làm sao có thể..." Giọng nói khan, Kim Hạ ho một cái, rồi hắng giọng một cái:"Ty chức thân là bộ khoái triều đình, rất ngay thẳng, đối với chuyện yêu ma quỷ quái, ta không dám tin"

Lục Dịch híp mắt nhìn nàng:"Thất kính thất kính"

"Ở đâu ở đâu!"

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 20 (Đã Sửa Lại)

Lúc này tự nhiên thấy cánh cửa gỗ nhỏ, đi về phía Bắc hướng Nam, bọn họ vốn đang ở phía Bắc của sân, ngay lúc đó thì vòng qua phía Nam cửa chính, nhìn thấy trên cửa có cái chốt then bị khóa.

Đối với sự tình này, cũng không gây khó khăn gì với Kim Hạ, chỉ là bên cạnh có Kinh lịch đại nhân, Kim Hạ quả thực không muốn quá "Siêng năng"

"Nếu là khóa thì..." Kim Hạ cung kính nói: "Đại nhân, không bằng ngày mai lại đến"

Lục Dịch dường như hoàn toàn không nghe Kim Hạ nói, dặn dò: "Mở ra mau, chớ làm ra động tĩnh!"

Kim Hạ không còn cách nào khác, chỉ đành phải tiện tay lấy ba món đồ mang theo ở bên hông, lấy ra trong đó một thanh nhỏ dài màu bạc, khom lưng nhắm vào ổ khóa, nhẹ nhàng thọc vào ổ khóa, sau đó nghe tiếng rắc rắc, ổ khóa đã được mở.

Lục Dịch xem xét, nhàn nhạt hỏi: "Trình độ mở khóa này của ngươi, có phải là Dương Trình Vạn dạy không?"

"Cái này không phải chỉ là..." Kim Hạ gấp rút giải thích. "Ở trong lao ngục có một tên tù, không có ai tới thăm, trên người cũng không có ngân lượng, mà hắn lại thích uống rượu. Có thời cơ ta liền mua rượu cho hắn, hắn dạy ta kỹ thuật mở khóa coi như trao đổi. Ta

nghĩ kĩ thuật của hắn cũng không nhiều, dù mua rượu cho hắn. Học gần nửa năm, hắn bị tuyên án chém đầu, cũng không thể học được nữa."

Đang nói thì mép cửa từ từ mở ra , định lách thân mình vào trong, đợi Lục Dịch tiến vào, Kim Hạ cũng vào theo

Nghe giọng nói của Kim Hạ có chút phiền muộn,cũng không biết là đang đáng tiếc tên tù phạm kia , hay vẫn còn chút đáng tiếc vì chưa thể học xong, Lục Dịch thoáng nhìn Kim Hạ nhờ ánh sáng của ánh trăng len lỏi vào trong, ngay sau đó liền dời mắt, quan sát toàn bộ khung cảnh.

Đối diện cánh cửa là cái bàn được trải khăn màu đỏ, trên bàn trống không, ở trên tường là bức bình phong, tất cả chỉ là những vật tầm thường.

Tự mình đi ra sau bức bình phong, là một cầu thang nối thẳng lên lầu.

Kim Hạ bước lên cầu thang , liền nghe thấy dưới chân tám ván gỗ kêu kẽo kẹt, bước tiếp một chân, lại có tiếng kêu cọt két. Nếu là ngày thường khi đi lên cầu thang vẫn thường nghe thấy tiếng cọt két, chỉ là trong đêm khuya thanh vắng, âm thanh này nghe rất chói tai.

Nhíu chân mày, Kim Hạ dùng hết sức phóng nhanh lên lầu, nhìn thấy dưới đất là sàn cỏ rêu mọc đầy. Kim Hạ nghiêm mặt đứng hình, ánh mắt khô khốc, chớp chớp.

Kim Hạ nhất thời hít sâu một cái, trấn tĩnh lại, từng bước lui ra sau, không để ý đụng vào người Lục Dịch : "Hắn giống như là đang

ở đây, nghe nói còn hồn chưa đi, chúng ta không nên làm phiền hấn, đi mau, đi mau" Kim Hạ thuận theo một bên hấn nhẹ nhàng rời đi, bất kể Lục Dịch có hay không rời đi, tính mạng quan trọng hơn.

Mắt Lục Dịch so với Kim Hạ rất nhạy bén, hấn không nhúc nhích mà dùng sức níu nàng lại, nhìn vào nó nói: "Đó là một con mèo."

"Sao?" Kim Hạ ngây ngô, quay đầu lại nhìn, nhưng vẫn không thể thấy rõ, miệng nhất thời kêu: "Chít chít...chít chít..."

"Meo...meo...meo"

Đôi mắt màu lục của con mèo nhìn chăm chăm Kim Hạ, bộ lông xù lên, cái đuôi ngoe nguẩy dưới ánh trăng chiếu vào.

Kim Hạ thở phào nhẹ nhõm.

"Bây giờ thì người có thể buông tay ra đi!" Lục Dịch ngữ khí không tốt lắm.

Kim Hạ quay đầu lại, mới phát hiện là bản thân do vô ý mà nắm chặt cổ tay áo của Lục Dịch, nhanh chóng buông lỏng tay ra, thấy y phục bị nhăn nhúm, Kim Hạ lập tức xin lỗi giúp hấn chỉnh sửa.

"Quả nhiên là quang minh chính trực"

Lục Dịch châm chọc Kim Hạ, đẩy hai cánh tay của nàng ra, thẳng hướng lên trên lầu.

Con mèo đang ở trên cầu thang cũng nhảy xuống, cũng không sợ người lạ, còn ở dưới chân Lục Dịch cọ cọ mình vào. Lúc này Kim Hạ mới thấy rõ con mèo, bộ lông nó màu vàng như da hổ, thân hình mập mạp, bộ lông rất óng ánh.

"Chẳng lẽ Chu Hiển đã từng nuôi mèo? Bởi vì nhớ chủ của nó, cho nên mới lưu lại nơi này không rời đi?" Kim Hạ cùng đi lên lầu, bắt đầu suy đoán lung tung.:Nói không chừng oan hồn của Chu Hiển đang nhập vào con mèo này ?"

Con mèo mập thì đang dùng đầu cọ cọ vào chân Lục Dịch, hấn chán ghét nhấc chân đẩy sang một bên, con mèo vẫn một mực tiến đến bên cạnh tiếp tục cọ cọ.

"Ngài xem, nó muốn tìm ngài giải oan." Kim Hạ nghiêm nhiên đọc được tiếng lòng của con mèo.

"Người làm sao lại nhận định rằng Chu Hiển bị oan?" Lục Dịch bỗng nhiên hỏi

Kim Hạ ngẩn người, ý thức được lời vừa nói ra là oan hồn, nhưng lại nói "minh oan", mặc dù đã có chút vô ý thức, nhưng đã tiết lộ bản thân nghĩ gì về vụ án này.

"Ta chỉ là đoán mò thôi." Kim Hạ chỉ trả lời qua loa

Lục Dịch gật đầu:"Hóa ra Lục phiến môn tra án đều là như vậy, chỉ dựa vào đoán mò."

"Ngài.." Kim Hạ bị Lục Dịch làm cho tức giận, nổi nóng nói:"Tại sao ngài lại nói ta như thế. Trong vụ này, việc vận chuyển số tiền là do Chu Hiển chịu trách nhiệm, làm gì có cái ngu nào như nện vào chân mình, sau khi tham ô số tiền, hấn phải tìm cách lẩn trốn, vậy tại sao còn tự sát."

Con mèo mập tựa mình vào chân Kim Hạ, như phụ họa thêm cho lời nói của nàng.

Lục Dịch nhướng mày nói:"Người cho rằng hấn không sợ tự sát sao?"

"Ta..."

Kim Hạ đang nói nửa lời, liền nghe thấy dưới lầu có giọng nói khàn:"Ai,có người trong nhà sao?"

Người phụ trách trông coi nơi này là một ông già đã sáu mươi tuổi, nhưng giọng nói khá lớn, điệu bộ đi đứng thì chậm, Kim Hạ nghe được tiếng gọi của ông ấy, lúc đó lão đang cầm đèn lồng tay run run xuất hiện trước mặt hai người.

Bên cạnh là con mèo mập, như thường nó kêu meo meo và cọ mình vào chân người, lão thấy vậy liền gắng sức khom lưng ôm con mèo vào lòng.

"Thưa ông, con mèo này là do ông nuôi sao?" Kim Hạ đem bộ khoái kim bài ra, không nhịn được hỏi:"Nó ăn gì mà lớn lên trông rất mập?"

"Nó ngày nào cũng ăn hai bát cơm trộn mỡ heo."

"Cái gì, hai bát cơm trộn mỡ heo sao!"

Kim Hạ ngay lập tức có chút oán giận , lại nhìn con mèo mập với ánh mắt hâm mộ và đổ kị

"Hai vị tới đây là để tra án?" Lão già mang kim bài để sát vào đèn lồng quan sát kĩ, thấy trên đó có ghi chữ 'Bộ' : "Dù sao cũng hãy nói cho ta biết, các người vào đây bằng cách nào?"

"Ta tra án không thích làm kinh động nhiều người." Lục Dịch nhàn nhạt nói: "Người là người trông coi nơi này sao, là sai dịch cho Chu Hiền?"

Đèn lồng trong nhà có chút tối, nên lão già không nhìn rõ y phục của Lục Dịch, Kim Hạ hướng về phía lão vội giải thích: "Vị này là Cẩm y vệ của triều đình Kinh lịch Lục Dịch đại nhân"

Khi nghe chữ Cẩm y vệ Kinh lịch, lão già vội nhanh nhẹn mang đèn lồng cùng con mèo sang tay Kim Hạ, quay sang Lục Dịch cung kính hành lễ: "Ty chúc xin tham kiến đại nhân"

"Nơi này đích thực là do lão trông coi sao?" Lục Dịch hỏi

"Thưa vâng"

"Chu Hiền tại sao lại sống ở đây?"

"Người ngài nói đến là Công chức lang trung Chu đại nhân, năm trước mùa đông chí vừa dứt, hấn liền tới đây." Lão già lại thở dài: "Không nghĩ là ngài ấy lại tự sát như vậy"

Con mèo này ghì chặt người Kim Hạ, khó khăn lắm nàng mới đặt đèn lồng xuống con mèo thì trèo lên vai mình.

"Người đem sự tình từ đầu đến cuối kể lại cho ta." Lục Dịch phân phó

Lão già vì chuyện này mà đã kể đi kể lại nhiều lần, nhưng đây là do Cẩm y vệ đại nhân phân phó, đáng vẻ uy phong, khiến ông không thể chậm trễ mà kể đầu đuôi câu chuyện.

"Buổi tối hôm ấy Chu đại nhân rất khuya mới về tới, sắc mặt dường như không được tốt lắm. Người hầu của ta lập tức lấy lò than để sưởi ấm vì trời lạnh. Sau đó ta trở về ngủ, cho đến sáng ngày hôm sau thấy trên lều cửa sổ đã mờ, cho rằng Chu đại nhân đã thức dậy. Sau đó lên lều định xem xét, liền phát hiện Chu đại nhân đã treo cổ tự tử."

Lão già chỉ chỉ trên đỉnh đầu phía sau Kim Hạ là cái xà ngang, nàng lập tức tiến đến bên cạnh hỏi

"Nếu là treo cổ tự sát, thì hiển nhiên hán sẽ đứng trên ghế rồi đá văng ghế ra, sàn nhà này được làm bằng gỗ, khi rơi xuống đất chắc chắn âm thanh không nhỏ, chẳng lẽ ông không nghe thấy động tĩnh gì sao?"Kim Hạ hỏi

Lão già lắc đầu xấu hổ chỉ chỉ mèo mập:"A hổ thường va chạm đồ vật, ta thường nghe thấy nhưng cũng không thèm để ý."

A hổ nghe kêu tên nó,"Meo" một tiếng, tâm tình rất tốt liền quấy đuôi , vừa vịn nó đang ở trên cổ Kim Hạ , khiến cho nàng ngửa ngáy.

"Ghế ngã vào nơi nào?"Kim Hạ hỏi

"Chính là cái ghế kia." Lão già tỏ ý muốn Kim Hạ đang xem xét cái ghế ở chỗ cái bàn tròn kia:"Ta nhớ rõ hình như nó lệch qua chỗ này.

Bị con mèo mập làm cho hất xì, Kim Hạ không chịu nổi mang trả con mèo lại cho ông lão, sau đó ngồi xổm xuống cầm đèn lồng quan sát , quả nhiên thấy bên sườn chân ghế bị tổn hại, sau đó cầm đèn lồng quan sát mặt đất.

"Chẳng lẽ bọn người hầu cũng không nghe thấy động tĩnh." Kim Hạ hỏi tiếp

"Hai ngày kia hấn bị cảm phong hàn, đêm đó đã uống thuốc xong rồi ngủ, sáng hôm sau ta còn phải gọi hấn dậy."

Lúc này Lục Dịch vẫn luôn lẳng lặng đứng bên cạnh, dường như đang suy nghĩ điều gì, lát sau hỏi:"Chu Hiền chỉ là một mình vào đây ở, còn yêu cầu lò sưởi than vài lần sao?"

"Chỉ đặc biệt tối ngày hôm đó."

"Ngày hôm đó rất lạnh sao?"

"Ngày hôm đó mưa nên sau đó rất lạnh. Hơn nữa Chu đại nhân lúc trở về, trên quần áo ướt sũng , có thể trời rất lạnh vào hôm đó."

"Hấn không ngồi kiệu sao?" Kim Hạ ngạc nhiên nói:"Cũng không có mang theo ô sao?"

Lão già cũng hồi tưởng lại nói:"Nói đến cũng lạ. Chu đại nhân ngày trước vẫn thường hay đi kiệu, không biết vì chuyện gì mà hôm đó ngài ấy không đi kiệu"

Lục Dịch xoay người nhìn cửa sổ hỏi:"Sáng ngày hôm sau, là mấy cánh cửa sổ mở ra?"

Lão già mở cả hai cái cửa sổ ra bảo:"Chính là hai cánh cửa sổ"

Cửa sổ đã mở, liền một trận gió lùa vào, A hồ kêu "meo meo" một tiếng, làm cho hấn vẻ nghi ngờ, Lục Dịch đến gần cửa sổ , nhìn ra bên ngoài, cho dù tối nay trăng rất sáng, thật ra cũng không có cảnh sắc, chỉ là cảm thấy căn phòng có chút kì lạ.

"Chu đại nhân bình thường cũng luôn mở cửa sổ sao?" Đối với chuyện này, lão già cũng rất khó hiểu.

Lúc này Kim Hạ cũng đến bên cửa sổ, hướng ra ngoài thăm dò, ngạc nhiên nói:"Chỗ này trông qua trại quan hoa viên , cũng không tồi"

Lão già cười nói:"Chỗ này cảnh sắc đặc biệt không tồi, phía dưới còn có cây đào, bây giờ đang là mùa nở hoa"

"Xem ra Chu Hiển cũng là một người yêu hoa cảnh sắc." Kim Hạ cúi đầu xem trong ngăn kéo bàn, hoàn toàn trống trơn, không cần phải nói, tất cả thư từ đồ vật , tất cả giấy tờ đều được đưa tới nha môn để điều tra, chỉ còn lại bút mực ở trên bàn"

"Đồ vật ở đây,ngài có từng di chuyển nó không?"

Kim Hạ tra hỏi lão già

Lão già lắc đầu:"Không có, sau khi bọn nha môn đến đây,liền khóa cửa, tuyệt đối ta không có đụng vào."

Kim Hạ đưa ngón tay dùng sức cào cào mực tàu, đầu ngón tay lau vết mực, cảm thấy trên bàn có chút sạch sẽ.

"Như thế nào"Lục Dịch hỏi

"Thoạt nhìn, Chu Hiển dường như không để lại di thư." Vừa dứt lời, Kim Hạ dường như nghĩ đến cái gì , cầm đèn lồng chiếu lên tường, một mực quan sát.

Lão già không hiểu cô nương này không đang làm gì, Lục Dịch tự nhiên lùi ra, như hiểu ý.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sự
dtv-ebook.com

Chương 21 (Đã Sửa Lại)

"Người cho rằng Chu Hiển sẽ viết huyết thư ở trên tường sao?"
Hắn lạnh nhạt nói: "Người đừng quên hắn xuất thân là ngôn quan, nếu có oan khuất, chẳng lẽ sẽ không nghĩ ra cách để lại di thư sao?"

Đúng vậy! Chu Hiển lúc trước là Quan lại bộ cấp sự trung, đúng là ngôn quan. Chức vụ ngôn quan, phẩm cấp không cao, nhưng lại phụ trách ngôn sự, ở bên trên thì có thể khuyên nhủ hoàng đế, ở dưới thì có thể buộc tội cả trăm quan, giám sát quan địa phương. Thân là ngôn quan, chuyện gì cũng dám nói, lại yêu quý danh dự hơn là giàu sang.

Nếu như Chu Hiển thực sự bị oan khuất về vụ tham ô khoản tiền tu sửa sông, không lý do gì mà hắn không phản ứng gì

Kim Hạ nhìn Lục Dịch, vẫn không chịu từ bỏ, tiếp tục lấy đèn lồng đi quan sát phòng, lòng nghi ngờ vốn là có dấu vết bị người khác loại bỏ, trừ bỏ trên tường cũng không từ bỏ mọi góc ngách trong phòng.

Lục Dịch cũng không để ý Kim Hạ, tự mình xem bức tranh chữ treo trên tường.

"Ồ?" Kim Hạ chiếu đèn vào cái tủ trong góc nhà thì thấy một vật tròn bằng gốm sứ, lấy tay mang nó ra, phía trên được bao bọc bằng giấy khó mà làm vỡ nó, vừa thấy nó đã bị hỏng một ít. Kim Hạ lại gần

ngửi một chút, thì mùi hương rượu bay phảng phất lên mặt, ngoài ra còn có mùi hương khác.

Xắn ống tay áo lên, lấy hai tay cầm bình rượu lên xem xét, sau đó dùng giấy che miệng bình rượu lại.

Lão già ngạc nhiên nói: "Vò rượu này bên trong có giấu đồ sao?"

Lục Dịch lúc ấy cũng quan sát.

Đổ thêm dầu vào đèn lồng khiến cho căn phòng sáng hơn, đến gần bình rượu thì đồ vật bên trong từ từ hiện lên, chỉ là một vật màu đen, ngoài ra còn có mảnh vụn.

"Cái này là cái gì?" Lão già thấy nhưng không biết là gì

"Cỏ linh chi? Cỏ linh chi pha cùng với rượu." Kim Hạ kỳ thực là chỉ thuận miệng nói bậy: "Uống cái này rất bổ cho sức khỏe, kéo dài tuổi thọ, uống trong ba tháng rất có lợi"

Lão già "Ừ, ừ" gật đầu đồng ý. Chu đại nhân rất tiêu tụy, cơ thể không khỏe khoắn, có thể hấn muốn bồi bổ sức khỏe.

Không để ý tới điều Kim Hạ nói bừa, Lục Dịch nhặt lấy mấy mảnh vụn, để lên chóp mũi ngửi thử: "Cái này là hương liệu, là hoắc hương hay còn gọi là đinh hương." Hấn cẩn thận ngửi mấy lần sau đó mới xác nhận.

Kim Hạ không lên tiếng mở ngăn kéo tủ ra, bên trong có cây ngải xanh, và dầu mực đỏ. Những thứ này không phải là bằng chứng quan trọng. Bọn người trong nha môn thấy không cần thiết nên không động vào.

Nhìn thấy hai thứ này, Kim Hạ trong lòng khó hiểu hỏi lão già:"Chu đại nhân cũng đã từng mua qua những thứ này chẳng?"

Lão già ngạc nhiên nói:"Hắn đích thực là có hỏi qua, chính là tên người hầu đến chỗ ta xem có những thứ đó không?"

Kim Hạ cười nói:"Thực là không để ý, Chu đại nhân cũng là một người đang si mê một người"

Lục Dịch nhìn về hướng Kim Hạ nói:"Người làm sao biết được hắn đang si mê một người?"

"Chính là những thứ này." Kim Hạ thẳng thắn nói:"Đây là thứ dùng để điều chế phấn trang điểm, bao gồm cả rượu và đinh hương. Ngoài ra hắn còn làm cả son môi nữa."

"Người làm sao biết cách làm những thứ này?"Lục Dịch hỏi

"Cái này là phương thuốc mà mẹ ta đã từng làm thử ở nhà, xong liền đem đi bán, đáng tiếc làm những thứ này quá tốn kém, lại bán không được đành phải từ bỏ." Kim Hạ trong lòng tiếc nuối,bùi ngùi nói:"Cái này, tưởng kiếm tiền dễ dàng nhưng cũng không khỏi bản khoăn"

Kim Hạ thở dài rên rỉ,cả lão già cũng lắc đầu thở dài ,Lục dịch ho nhẹ mấy tiếng ,tỏ ý muốn Kim Hạ chuyển chủ đề.

"Những thứ đồ này làm rất tốn công sức, nhưng hắn vẫn tự mình làm , quả thực hắn đối với nữ tử này rất thâm tình." Kim Hạ lại than thở:"Vẫn không thể tin được là Chu Hiền là một người si tình"

Lục Dịch nghĩ đến túi hương liền hỏi lão già:"Ông có biết hắn có nhân tình hay không?"

"Việc này.." Lão già khó xử nói:"Ta đối với việc này thì...Vì Chu đại nhân chưa bao giờ dắt cô nương nào trở về, nên cũng không rõ lắm. Những chuyện này người hầu của ngài ấy hẳn biết rõ, trừ những ngày hẩn bệnh,thì Chu đại nhân đều mang hẩn theo."

"Người hầu của Chu Hiển bây giờ đang ở đâu?" Kim Hạ hỏi

"Chu đại nhân xảy ra chuyện, nên hẩn cũng bị bắt đi." Lão già thờ dãi nói:"Hẩn cũng chỉ mới mười ba,mười bốn tuổi,căn bản cũng chỉ là con nít, cũng bị quan lại bỏ vào tù, chịu tội."

"Không sao đâu,hẩn chỉ bị bọn nha môn giam giữ để tra án, không phải ở chiếu ngục, sau vài ngày lập tức thả ra." Kim Hạ an ủi lão già

Lục Dịch lờm mắt Kim Hạ , phía sau vô tri vô giác,sau đó ngoảnh đầu lại tiếp tục xem xét những chỗ khác.

Bên ngoài phòng gió đêm thổi qua, tiết lạnh mùa xuân vừa bắt đầu, bầu trời tối đen,cùng với ánh trăng tròn.

Với y phục dạ hành, che mặt mũi lại , là Tạ Tiêu đang nằm trên nóc nhà của Đề hình án sát , nhíu mày , miệng ngậm lấy cọng cỏ, hướng lên trời hôm nay đặc biệt trắng sáng lạ thường.

Cách đó mười mấy bước xa xa là lao ngục của Đề hình án sát, theo như lời Dương Nhạc nói Sa Tu Trúc đã bị áp giải đến đây.

Bằng cách nào có thể đi vào mới là vấn đề.

Làm thế nào mới gặp được Sa Tu Trúc, được gặp hấn cũng là vấn đề.

Tạ Tiêu cúi thấp người, nhìn thấy bên dưới có hai tên Cẩm y vệ đang tiến đến, toàn thân họ mặc một bộ y phục màu lam chàm, trên người có kim bài của triều đình, nói với tên lính gác ngục vài câu liền cho vào bên trong.

Tạ Tiêu quay người cẩn thận, trong đầu đang tính kế trên nóc nhà, ẩn náu mình trong bóng tối.

Sau khi hấn xuất hiện trở lại, từ y phục để ngụy trang thành y phục của Cẩm y vệ. Hấn vốn thân người vóc dáng cao lớn, mặc vào lại trông rất oai phong.

Hấn như vậy mà dĩnh đặc đi đến trước lao ngục, lập tức nói:"Kính lịch đại nhân muốn thăm vấn Sa Tu Trúc, ra lệnh cho ta dẫn hấn đi"

Trông có vẻ lạ mặt, hai tên lính xem xét hấn,cũng không nói gì.

Tạ Tiêu vội ho khan một tiếng:"Kính lịch Lục Dịch đại nhân ra lệnh"

Nghe thấy đến danh Lục Dịch , hai tên lính bưng tỉnh hiểu ra, trao đổi ánh mắt lẫn nhau liền mở cửa ngục, hướng về bên trong quát to:"Lục đại nhân phái người đến thăm vấn Sa Tu Trúc, hãy giúp đỡ ngài ấy"

Thấy mưu kế thực hiện được một nửa, Tạ Tiêu âm thầm vui mừng,hướng nhanh về phía trước, tiến được mấy bước thì nghe phía sau ầm một tiếng, cửa lập tức đóng lại,nhưng bên ngoài lại nghe tiếng gì đó bất ổn, không may mà làm rơi vũ khí xuống đất, thấy không ổn liền quay trở ra ngoài.

Lai lịch đã bị lộ, không thể trở ra ngoài được nữa.

"Tên đạo chích này, dám giả mạo Cẩm y vệ sao?" Bên ngoài những tiếng cười đùa đều đã nghe thấy rõ: "Đợi đại nhân đến, xem người có bị bầm thành trăm mảnh không"

Tạ Tiêu nghĩ ngợi không biết bản thân đã lộ ra sơ hở gì mà bọn họ lại phát hiện được. Thôi không nghĩ nữa tìm cách thoát ra khỏi nơi này mới là quan trọng. Nếu bị bắt lại, bị bọn họ tra tấn tuy không sợ nhưng sợ chuyện sẽ truyền đến tay cha, ông sẽ nổi giận.

Xung quanh mình có chút tối, hắt cầm ngọn đuốc, quơ tứ phía cố tìm chỗ thoát.

Đúng lúc này, thì bên ngoài đột nhiên có hai tiếng nổ, mặt đất liên rung lên ầm ầm, sau đó liền nghe thấy hai tên lính bên ngoài gào thét, đi tìm nước, kêu cứu.

Tạ Tiêu đang loay hoay một hồi vì không biết bên ngoài động tĩnh ra sao thì đột nhiên có người đập cửa.

"Lão Tứ, lão Tứ!"

Là Thượng Quan Hi

"Tỷ"

"Lão Tứ người tránh ra một chút, ta sẽ cho nổ tung cánh cửa"

"Được"

Tạ Tiêu tránh vào một chỗ ẩn nấp, chốc lát sau, lại nghe thấy tiếng ầm ầm kinh thiên động địa. Cánh cửa sắt hoàn toàn bị phá vỡ,

một phần tường cũng bị hư tổn, vết bụi bay tán loạn và bóng người từ từ xuất hiện.

"Lão Tứ?"

Đầu óc có chút ngây ngời, liền bị Thượng Quan Hi nắm lấy tay:"Nơi đây không nên ở lâu chúng ta đi thôi."

"Tỷ ,có thứ gì mà lợi hại vậy, ánh sáng thần kỳ. Cho ta một cái , ta cho nổ cửa ngục,Sa đại ca vẫn còn ở bên trong."

Thượng Quan Hi vội vàng kéo hắn chạy ra ngoài:"Trên người ta chỉ mang theo có ba cái, đã dùng hết rồi, mau chạy"

"Có thể là.."

Rõ ràng bỏ chạy lần này, Tạ Tiêu cũng có chút không cam lòng.

Thượng Quan Hi nắm chặt tay hắn,trầm giọng nói:"Ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu hắn ta,ngươi phải tin ta." Vừa dứt lời, không đợi hắn trả lời, kéo tay hắn chạy nhanh ra khỏi cửa lao ngục, biến mất vào trong màn đêm.

Liên tiếp nghe được ba tiếng nổ vang lớn, Lục Dịch từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, hướng về phía Dương Châu thành, nhìn thấy ánh lửa mờ mờ.

"Đằng kia là nơi nào" Hắn hỏi lão già

Lão già xem xét một hồi lâu nói:"Ở trong nội thành, xem xét vị trí thì hình như là Đề hình án sát sử ti!"

Kim Hạ cũng thò đầu về phía trước,tầm tắc phán : "Cầm y vệ triều đình quả thật là gây đại thù bao nhiêu, mà phải dùng tới lôi minh

phích lịch đạn ,thứ này rất tốn kém đấy."

Lôi mình phích lịch đạn !

Lục Dịch nhú mày lại , xoay người bước nhanh rời đi.

"Này!Đại nhân!" Kim Hạ nhất thời gọi, nghe tiếng bước chân của Lục Dịch dường như đã phóng nhanh xuống dưới lầu,sau đó mới nhẹ giọng nói:"Như vậy không cần ti chức đi theo chứ?"

Quả nhiên không có tiếng hồi âm, Lục Dịch đã ra khỏi ngôi nhà.

Kim Hạ rất thỏa mãn, chuẩn bị trở về phủ ngủ, cười híp mắt mà sờ sờ A hồ,nhìn về phía ông lão cũng đành từ biệt.

Thanh thoi bước xuống cầu thang,bỗng nhiên trong đầu lại nghĩ đến một chuyện:"Chẳng lẽ là Tà Tiêu?Cứu người cũng không cần phải làm kinh thiên động địa như vậy."

Không kịp suy nghĩ nhiều,bước chân mỗi bước một nhanh hơn,hướng đám lửa mà đuổi theo.

Lục Dịch rời đi trước Kim Hạ cũng không quá lâu,nhưng chạy mãi mới đuổi kịp hắn.

"Hành động chậm như vậy,làm sao bắt được kẻ gian?"Lục Dịch nghe tiếng cô ấy đằng sau lao lực mà đuổi theo mới thả bước chậm lại.

Kim Hạ thở hổn hển,tự xét lại trong lòng nói:"Cũng may đại nhân không phải là kẻ gian,bằng không ta còn phải tốn sức nhiều hơn thế"

Lục Dịch sắc mặt trầm lại, lập tức chạy nhanh hơn, không để ý tới Kim Hạ nữa.

Hai người đuổi tới Đề hình án sát sử ti, ánh lửa đã tắt gần hết, còn sót lại mấy chỗ, tro tàn bay tán lạn khắp màn đêm.

Xem ra ,lửa đã được dập tắt.

Kể từ lúc phát ra tiếng nổ đã trôi qua hơn một nén nhang, nhìn lửa cháy cũng không hẳn là nhỏ, xét cho cùng thì từ đầu Kim Hạ không hề thích bọn Cẩm y vệ, nhưng hôm nay cũng không khởi thán phục họ làm việc nhanh chóng như vậy, quả là trải qua huấn luyện cao.

"Lục kinh lịch"

Chỗ này là nơi làm việc của Doãn phó sử ti đại nhân, không ngờ Lục Dịch lại đến đây.

"Doãn đại nhân!" Lục Dịch không chần chừ mà quay sang cung kính:"Thứ lỗi cho ti chúc mạo muội, vừa nghe thấy tiếng nổ, lại có ánh lửa nổi lên, không biết chuyện gì xảy ra. Vội đến đây để hỗ trợ ngài."

"Là như thế này..." Đối với quan thất phẩm Lục kinh lịch, Doãn phó sử cũng không dám tỏ ra uy quyền, không chút chậm trễ bẩm báo:"Là có tên cường đạo ngang ngược, vì cướp ngục mà ẩn trốn, khiến cho bọn lính rối loạn, lại cho nổ tung cửa lao, ý đồ dương đông kích tây để giải cứu tù nhân."

"Tên tù nhân kia có thể đã bỏ trốn , có phải hay không?" Lục Dịch hỏi

"Chuyện này không thể!" Doãn phó sứ ý thức được thời cơ, bèn kể công:"Lục đại nhân có lẽ không biết, vì để phòng ngừa kẻ gian cướp ngục, năm trước đã cho người làm cửa ngục dày thêm mấy tấn sắt, dùng cái gì cũng không thể nổ tung được, làm sao có thể cướp ngục được,"

"Đại nhân quả nhiên nghĩ chu toàn." Lục Dịch quay sang bên cạnh tiến đến một bước hỏi:"Không biết ty chức có thể vào trong xem xét không?"

"Đương nhiên, đương nhiên"

Doãn phó sứ đích thân dẫn Lục Dịch vào trong

Kim Hạ cũng định theo vào trong, lại bị tên canh phòng chặn lại ở cửa, liền vội vàng giải thích:"Ta là thuộc hạ của Lục đại nhân, cùng với ngài ấy đến tra án" Kim Hạ tối nay đến Tạ gia, nhưng vẫn mặc y phục của bộ khoái, có mang lệnh bài theo, liền lập tức đưa hấn xem"

Tên canh phòng liếc mắt nhìn lệnh bài lạnh nhạt nói:"Lục đại nhân là Cẩm y vệ, sao lại có thuộc hạ là bộ khoái, người có phải là nhận lầm không?"

Việc này không thể giải thích rõ được, Kim Hạ hướng đến Lục Dịch gọi:"Lục đại nhân!Lục đại nhân!"

Lục Dịch vừa đi vừa nói chuyện với Doãn phó sứ, đối với tiếng gọi của Kim Hạ hoàn toàn không để ý, cứ như vậy mà vào trong ngục.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 22 (Đã Sửa Lại)

"Lục đại nhân..Lục đại nhân!"

Kim Hạ cố gắng kêu lớn giọng, nhưng không ăn thua gì, chỉ đành phải chán nản ngừng gọi, lo lắng mà đi tới đi lui ở trước cửa ngục, suy nghĩ cách để vào trong.

Chốc lát sau cô ấy vẫn chưa nghĩ ra cách, thì thấy Dương Nhạc chạy hớn hển đến đây.

"Người quả nhiên là đang ở đây. Xảy ra chuyện gì?" Dương Nhạc vội vàng hỏi Kim Hạ

Kim Hạ liếc xéo tên canh ngục, sau đó kéo Dương Nhạc sang một bên, nhỏ giọng nói:"Sao người lại tới đây?"

"Nghe thấy tiếng nổ lớn, ta đi tìm người, tìm không gặp, ta đoán người đang ở chỗ này. Có chuyện gì sao?"

"Ta không được vào, căn kể tình hình cũng không rõ ràng lắm, nghe nói có tên cướp ngục, ban đầu cho nổ chuồng ngựa, sau đó lại cho nổ cửa tù." Kim Hạ nhìn chăm chú Dương Nhạc có ý ám chỉ:"Là lỗi mình phích lịch đạn, thứ này khá tốn kém."

Dương Nhạc nghe xong việc này cũng không nói gì, hiển nhiên đã rõ Kim Hạ nói gì, một hồi lâu mới nói:"...Động tĩnh này có chút gây náo loạn."

Kim Hạ lại sát gần hẳn, cố gắng đè thấp giọng hơn:"Ngực này đã được thay đổi so với năm trước, có thời gian đã được xây thêm mấy tấn sắt ở cửa ngực, không phải tầm thường, không thể phá vỡ được."

Dương Nhạc có chút kinh hãi:"Nói như vậy.."

"Nơi đây là Cẩm y vệ địa bàn, chúng ta không thể vào trong, chỉ có thể chờ Lục Dịch ra ngoài mới có thể biết được sự tình." Kim Hạ vừa nói xong việc này, lập tức ngộ nhận ra:"Cũng không thể trông cậy hẳn, hẳn cố ý không cho ta vào, chắc chắn cũng không nói gì với chúng ta"

"Lục đại nhân ở đây?Người cùng với Lục đại nhân tới đây sao?"
Dương Nhạc ngạc nhiên nói

Kim Hạ phiền não mà xua tay nói:"Không đề cập đến chuyện này nữa. Trước mắt chỗ này không vào được, tốn công sức ở đây cũng không phải cách." Kim Hạ dậm chân một cái, liền chạy đi.

Dương Nhạc gọi nàng không được, vội bước nhanh theo.

Hai người vòng quanh bên ngoài tường Đề hình án sát sử , tuy rằng sự tình không rõ ràng lắm, nhưng có thể nghĩ thấy mùi thuốc súng của lôi minh phích lịch đạn lưu lại ở nơi này, trên bầu trời vẫn còn lượn lơ khói bay, đại khái có thể đoán ra vị trí nổ của lao ngục.

"Hẳn bọn chúng đã mai phục ở vị trí này!" Kim Hạ nhíu mày, nhìn chằm chằm vào tường cao.

Dương Nhạc dựa vào tường, thở dài:"Chớ làm điều gì mà không suy nghĩ, dù sao cũng không vào được, bọn Cẩm Y Vệ chúng ta không thể nào chọc tới nổi?"

"Ta biết rồi"

Kim Hạ vừa nói, vừa lần theo ánh trăng, hai mắt vẫn tập trung quan sát chung quanh, nhìn thấy cách đó không xa một số thứ vụn vặt rơi ở đó, khoe miệng hơi cong, cười nói:"Bọn họ vẫn chưa bắt được người!"

Dương Nhạc lúc ấy nhặt một mũi tên lên xem, tỏ ra hiểu ý Kim Hạ:"Bọn chúng cướp ngục hẳn là từ bức tường cao này, bị Cẩm y vệ truy kích, cho nên bắn tên phản công."

Nhất thời ở chỗ đó có một thứ ánh sáng nhu hòa nửa ẩn nửa hiện, Kim Hạ ngồi xổm xuống bên góc tường rêu xanh thì tìm thấy một hạt trân châu, mặc dù không to, nhưng rất tròn trịa và bóng loáng và còn một sợi dây bạc ở trên hạt trân châu.

"Kim Hạ?" Dương Nhạc gọi

"Ừ"

Kim Hạ cảm thấy hạt trân châu này trông rất quen mắt, thờ ơ trả lời nhưng không quay đầu lại.

"Kim Hạ?" Dương Nhạc lập tức gọi nữa, giọng nói có chút khàn khàn lớn tiếng.

"Ừ,ừ"Kim Hạ cầm lấy hạt trân châu đứng dậy, vẫn cúi đầu xem xét,bỗng nhiên bừng tỉnh hiểu ra:"Ta nhớ không lầm thì đây là.."

"Kim Hạ..."Dương Nhạc bỗng nhiên cao giọng

Kim Hạ ngạc nhiên xoay người, cảnh tượng trước mắt làm cho Kim Hạ ngẩn ngơ-bốn tên Cẩm y vệ lạnh lùng nghiêm nghị đứng

trước mặt, Dương Nhạc đã bị bọn họ giữ chặt lại cũng không cử động được, Kim Hạ vừa xoay người, chẳng biết từ lúc nào thì bị hai tên Cẩm y vệ bắt giữ.

"To gan tên cường đạo, lại dám quay trở lại đây. Tất cả bắt chúng lại."

Kẻ cầm đầu quát lớn tiếng, lập tức hai tên Cẩm y vệ tiến đến áp giải Kim Hạ, họ dùng sức kéo Kim Hạ đi, khiến Kim Hạ rên rỉ mà nhe răng than thở.

"Bọn ta là quan sai, các vị đại nhân đã nhầm rồi!" Kim Hạ luôn miệng nói: "Bọn ta là bộ khoái ở kinh thành, ta có thể cho ngài xem kim bài. Đại Dương, người đem kim bài ra mau!"

Dương Nhạc bị giữ chặt đến nỗi không đứng dậy được, nhất thời nóng nảy: "Ta đi gấp quá, cơ bản là không mang theo."

"Ta có mang theo, các vị xin dừng tay, ta sẽ lấy cho các ngài xem..." Kim Hạ lời còn chưa dứt, sau lưng liền bị hai tên cẩm y vệ hung hãn giữ chặt đè người xuống.

"Người chính là đồng bọn của tên cường đạo, đã cho phát nổ cả chuồng ngựa và lao ngục, bây giờ còn giờ trò bịp bợm sao?"

Bọn họ khẳng định kẻ cường đạo chính là Kim Hạ. Nàng gắng sức chịu đựng, tiếp tục khó khăn mở miệng nói: "Các vị đại nhân nếu không tin có thể đi hỏi Lục Dịch đại nhân, bọn ta cùng ngài ấy từ kinh thành đến đây."

Mấy tên cẩm y vệ nghe đến tên Lục Dịch, trong lòng hơi hoài nghi, tay bắt giữ cũng thả lỏng một chút.

Kim Hạ cùng Dương Nhạ bị bọn họ áp giải vào bên trong Đề hình án sát sử, còn chưa vào lao ngục thì gặp Lục Dịch cùng Doãn phó sứ đi ra.

"Khởi bẩm đại nhân, hai người này ở bên ngoài lao ngục hành tung lén lút khả nghi, ắt hẳn là đồng bọn của tên cường đạo." Tên cầm đầu Cẩm y vệ vội hướng đến Doãn phó sứ mà bẩm báo

"Lục đại nhân, chỉ là có chút hiểu lầm, phiền ngài tới giải thích việc này ." Kim Hạ gấp rút nhờ Lục Dịch đại nhân.

Lục Dịch còn chưa mở miệng, Doãn phó sứ đã nhận ra Kim Hạ đã cùng Lục Dịch đến đây khi nãy, đoán đo một hồi ,quay sang thuộc hạ ý bảo họ buông lỏng tay thả người.

"Hai bọn họ là Lục phiên môn ở kinh thành cùng ta đến Dương Châu tra án." Lục Dịch mở miệng hướng Doãn phó sứ giải thích.

"Đã sớm nói cho các vị biết đây là bắt nhầm người rồi!"

Kim Hạ xoa bóp cánh tay, phủi tay, tức giận mà nhìn sang bọn cẩm y vệ.

"Có điều..."Lục Dịch ngừng một lát nói tiếp:"Hai người dù sao cũng không phải thuộc hạ của ta, ta với bọn họ cũng chưa quen biết lâu, nếu có gì khả nghi, ta cũng không ngại xét xử công bằng chuyện này."

"Lục đại nhân,Ngài...Lúc tiếng nổ phát ra,ta cùng ngài ở cùng nhau, làm sao ta có thể là cường đạo chứ?"

Kim Hạ chút nữa là bị làm cho tức đến chết, hẳn thật là trở mặt so với lúc nãy, chỉ giải thích hơi hợt hai câu, nhìn ý tứ liền biết không

màng đến việc sống chết của bọn họ.

"Nhưng sau đó ta cũng không biết người làm gì. Dương Nhạc tại sao lại ở đây?" Lục Dịch vẽ mặt nhàn nhạt, đối diện Kim Hạ hỏi Cẩm y vệ: "Hai người bọn họ bên ngoài lén lút như thế nào?"

"Bẩm đại nhân, hai người này.." Cẩm y vệ ánh mắt có chút khó xử, không rõ mối quan hệ giữa bọn họ, muốn phân xử sao cho đúng mực: "Vốn hai người là bộ khoái, nên hành động quan sát khám xét khắp nơi. Bởi vì đồng bọn của tên cường đạo cũng là một cô nương, vừa hay vị này là cô nương nên có thể là có chút hiểu lầm."

Dương Nhạc gật đầu: "Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm,, lại có ánh lửa bốc lên nên ta chạy đến đây."

"Thật sự là hiểu lầm, lôi mình phích lịch đạn có mùi thuốc súng dễ nhận biết, nếu ta là cường đạo thì trên người sẽ lưu lại mùi, các vị thử ngửi tay ta thử xem." Kim Hạ tiếp lời

Một tên cẩm y vệ tiến đến ngửi thử, sau đó quay sang Doãn phó sứ cùng Lục Dịch lắc đầu: "Cũng không có mùi thuốc súng hay mùi khí độc gì."

"Hai người các người tại sao lại đi sâu vào trong vách tường ngoài lao ngục." Doãn phó sứ hỏi

"Chúng thần nghe nói có tên cường đạo cướp ngục, liền mau chóng đi xem xét quanh đây, xem có manh mối gì không." Dương Nhạc vội nói

"Có phát hiện gì không?" Lục Dịch hỏi cận kề

"..Không có" Dương Nhạc đáp

"Không có"Kim Hạ nuôi tiếc trả lời

Lục Dịch híp mắt ,quan sát Kim Hạ một hồi lâu không nói gì. Ở trong mắt hắn là vẻ mặt kiên cường mà đầy nuôi tiếc của Kim Hạ.

Tên cầm đầu Cẩm y vệ chần chờ một lát ,lại bẩm:"Ta thấy bọn họ lúc ấy dường như thấy vật gì đó, chính là cô nương này đến góc tường nhặt vật đó lên."

"Vị ca ca này, ngài quả là thận trọng,quả là tiền đồ triển vọng." Kim Hạ cười gượng che giấu vẻ chột dạ:"Ta thiếu chút nữa thì quên là đã nhặt được vật này, cho là không quan trọng gì." Đối với tình huống này Kim Hạ đành phải mở lòng bàn tay, đem hạt trân châu cho hắn xem.

Lục Dịch cầm lấy viên trân châu, nhìn chăm chú xem xét. Kim Hạ nhìn trộm vẻ mặt của hắn, đáng tiếc là trên mặt hắn không có loại biểu cảm gì, làm người khác không thể đoán ra hắn nghĩ gì.

"Ty chức phỏng đoán là có lẽ một vị cô nương nào đi ngang qua đây không cẩn thận làm rơi, cho nên cũng không nghĩ đây là đầu mối gì." Kim Hạ thử thăm dò mà nói một câu

Lục Dịch không để ý tới Kim Hạ, chuyển hướng Doãn phó sứ nói:"Sa Tu Trúc là do ta bắt được, tối nay có kẻ cường đạo đến đây cứu hắn, xin phép mạo muội thỉnh cầu ngài, có thể hay không vụ việc này giao cho ta toàn quyền xử lý."

"Đương nhiên có thể" Doãn phó sứ vội nói:"Không biết ngài có thuộc hạ không, nếu cần ta có thể phái người đến giúp ngài."

"Đa tạ đại nhân, ta thấy vị huynh đệ này có chút đáng tin tưởng, có thể hay không nguyện ý giúp đỡ ta." Lục Dịch chỉ tay hướng đến

vị cảm y vệ kia nói

"Sao lại có thể không nguyện ý chứ!" Doãn phó sứ phân phó nói:"Cao Khánh, kể từ bây giờ ngươi cùng Lục Dịch đại nhân làm việc,nửa bước cũng không rời,nửa lời cũng không cãi."

"Cao Khánh tuân mệnh"

Doãn phó sứ chuyển hướng Lục Dịch nói:"Thuộc hạ thì cũng phải năm,sáu người,như vậy vẫn đủ sao?"

"Vậy là đủ rồi!" Lục Dịch nói:"Còn hai tên bộ khoái này,lần này phụng mệnh triều đình giúp sức cùng ta tra án, như vậy cũng đủ rồi,không cần nhiều thuộc hạ."

Nghe được hai chữ "giúp sức", Kim Hạ thầm oán thân,im lặng mà trợn mắt.

"Như vậy thì.." Mặc dù đã quá rõ ràng vì sao Lục Dịch lại cùng Lục phiến môn tra án, Doãn phó sứ cũng không tiện hỏi nhiều:"Vậy có yêu cầu gì thì cứ nói ta ,không cần khách khí."

Lục Dịch lần nữa tạ ơn Doãn phó sứ,cũng cùng thuộc hạ cáo từ.

Hắn đi được hai bước, dừng lại quay đầu , nhìn về phía Kim Hạ và Dương Nhạc lạnh nhạt nói:"Hai người không phải là muốn vào trong xem xét sao."

"Ngài.."

Kim Hạ bị hắn chọc đến phát giận, chỉ có thể im lặng mà đi theo hắn.

Bên cạnh Dương Nhạc không quên điềm đạm cáo từ bọn cầm y vệ:"Chư vị không tiến,xin cáo lui."

Trở lại trại quan dịch , giờ đã không còn sớm, hình như khoảng một, hai canh giờ nữa là trời sáng.

"Đại nhân nếu không có gì phân phó, ty chức xin được cáo lui." Dương Nhạc hướng về phía Lục Dịch cung kính nói. Phía sau lưng Kim Hạ đang ngáp liên tục,buồn ngủ chỉ muốn về phòng ngủ.

"Viên cô nương!"

Kim Hạ đang ngáp một nửa , Lục Dịch gọi làm Kim Hạ giật mình:"..Đại nhân còn chuyện gì cần căn dặn sao?"

"Ngày mai người đi điều tra về những người thân cận với Chu Hiễn, hẳn quen biết người như thế nào,có tình nhân không,ở đâu, vào lúc nào, truy tìm thân thế bối cảnh của người đó,từng chi tiết cần phải điều tra rõ."

"Ty chức,ty chức.." Đối với tính cách của Lục Dịch, có cố hết sức điều tra cũng tốn công vô ích không được hẳn cảm ơn. Càng nghĩ càng cảm thấy không thể nói:"Ty chức năng lực có hạn, không bằng nhờ vị cầm y vệ này giúp đỡ, để tránh trì hoãn việc này."

Sau khi nghe xong,Lục Dịch nhìn Kim Hạ cũng không nói gì

Dương Nhạc sợ Kim Hạ chọc tức Lục Dịch, vội tiếp lời:"Ngày mai thân đi điều tra việc này ,nhất định không phụ lòng đại nhân kỳ vọng."

"Ở Dương Châu có một vị danh y chính hình chuyên trị xương cốt, họ Thẩm,ta đã phái người đi mời, sáng sớm mai để Dương bộ

đầu chữa trị vết thương tật ở chân." Lục Dịch nhàn nhạt nói:"Chẳng lẽ người không nên ở cùng cha người sao?"

Không ngờ Lục Dịch vẫn luôn nhớ chuyện Dương Trình Vạn bị thương tật ở chân,còn thỉnh Thẩm đại phu tới xem bệnh ,chuyện này thực sự làm Dương Nhạc và Kim Hạ bất ngờ.

"Đương nhiên là phải vậy" Kim Hạ vội nói:"Đại Dương,người đi cùng thủ lĩnh,để ta tra án vụ này. Đại nhân yên tâm,ta sẽ điều tra rõ ràng,tuyệt đối không để sót một dấu vết nào."

"Chỉ cần Viên cô nương có thể chuyên tâm,toàn lực tra án."Lục Dịch cười nói:"Chuyện này chỉ có người mới có khả năng làm được"

"...Đại nhân quá khen"

Thấy hần một mực thỉnh đại phu về chữa trị cho thủ lĩnh, Kim Hạ quyết định không tranh chấp với hần nữa.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 23 (Đã Sửa Lại)

Nghĩ đến bệnh của cha, Dương Nhạc nằm xoay người, quay qua, quay lại, trời vừa tờ mờ sáng, hắn liền xuống bếp nấu cháo, thuận tay làm một đĩa bánh rán. Sau đó mới mời cha dậy. Nhận thấy trong phòng Kim Hạ không chút động tĩnh, lập tức gõ cửa gọi nàng

"Kim Hạ, mau dậy đi. Giờ đã sáng rồi!"

Bên trong yên tĩnh, không có động tĩnh gì

"Đêm qua không phải người nói là đói bụng sao, ta có làm một đĩa bánh, không mau ra ăn sao?" Dương Nhạc nói

Vừa dứt lời, liền nghe thấy bên trong có tiếng động lê bước chân, một khắc sau, cửa mở ra, Kim Hạ dụi mắt đi ra

"Ca ca, ta mới vừa chỉ chớp mắt một chút, người cũng hiểu rõ hoàn cảnh của ta mà." Kim Hạ than thở bước ra ngoài

"Người ngủ đã hơn hai canh giờ, như vậy là được rồi, ra ngoài rửa mặt lấy lại tinh thần, hôm nay có nhiều việc phải làm."

Nhìn thấy bộ dạng uể oải của Kim Hạ, Dương Nhạc lập tức đẩy nàng đến chậu nước rửa mặt

"Này...!" Kim Hạ hai mắt không thể mở to nổi, lại bị Dương Nhạc đẩy đi, vừa lơ đãng đụng phải vật gì đó, kêu đau một tiếng

Không chờ Kim Hạ mở miệng, Dương Nhạc oán trách : "Người có thể cẩn thận một chút được không."

Kim Hạ đỡ trán, trừng mắt nhìn hắn: "Đại Dương, đương bộ khoái cũng có lòng người mà!"

"Cho nên ta làm bánh rán cho người này, đủ có lòng người chưa?" Dương Nhạc đẩy Kim Hạ ra chậu nước, trong miệng lải nhải: "Ta nói cho người nghe, Lục đại nhân muốn người đi điều tra những người thân cận với Chu Hiển, người hãy chuyên tâm một chút, chớ có dây dưa, nhất định sẽ để lại ấn tượng tốt với Lục đại nhân."

Kim Hạ đang rửa mặt, nước lạnh quá liền giật mình quay sang Dương Nhạc: "Đầu óc người bị hắn lừa rồi à."

"Tất cả mọi chuyện, chúng ta nên nghĩ đến chuyện lâu dài. Người xem, Giang Nam lại không chỉ có Thẩm danh y, nếu ông ấy chữa không khỏi cho chân của cha ta, ta còn phải nhờ đại nhân tìm mấy vị danh y khác nữa."

"Quả nhiên là người suy nghĩ lâu dài, khó trách người và mẹ ta chơi thân với nhau." Kim Hạ đáp

"Bớt chuyện tào lao đi, trước mặt người hãy thận trọng, khiêm tốn, làm việc cần cù. Nhớ lấy, Lục đại nhân phân phó chuyện này, dù nhỏ nhưng cũng quan trọng. Chớ có không hài lòng việc gì mà cãi lại hắn, không được chọc Lục đại nhân mất hứng, cũng đừng nói lời bất kính, nói sau lưng cũng không được nói." Dương Nhạc mặt đầy cương trực, lại bổ sung thêm một câu: "Để tránh chuốc họa vào thân."

Kim Hạ không cho là đúng, hàm hồ nói: "Lúc này chắc hẳn vẫn còn đang ngủ, người có nghe động tĩnh bên trong không?"

"Lục đại nhân sáng sớm đã thức dậy, ở hậu viện luyện công."

Kim Hạ ngẩn người, nghi ngờ nói: "Sớm như vậy, hẳn chẳng lẽ đêm qua không ngủ được sao?"

"Đúng rồi, ta cũng quên hỏi người, đêm qua người tại sao lại ở cùng đại nhân?"

"Đừng nói nữa..." Kim hạ xoa bóp cổ, vừa đi vừa nói: "Người biết không, đêm qua là đêm thứ bảy kể từ ngày Chu Hiển chết, ta cùng ngài ấy đến tiểu lâu nơi hắn thất cổ đêm đó."

Dương Nhạc nghĩ sâu xa, đuổi theo Kim Hạ, thấp giọng nói: "Gan người quá lớn rồi, nghe nói oan hồn khi ấy rất hung dữ, người không gặp gì sao?"

Kim Hạ dừng bước, híp mắt nhìn hắn: "Người cũng cảm thấy là hắn chết oan sao?"

"Người không phải vẫn luôn nói như vậy sao?"

"Ta nói người liên tin sao?"

Kim Hạ tức giận nói, đi đến phòng ăn, nhìn thấy trên bàn một đĩa bánh rán, nhất thời cầm lên ăn.

Chốc lát nữa cha ra, nên Dương Nhạc đem chén cháo nóng ra giải nhiệt, thấy Kim Hạ ăn ngon, tiện tay lấy thêm một chén cháo.

Thực ra bọn họ chỉ là tiểu bối, đợi trưởng bối ngồi vào bàn rồi đích thân động đũa rồi mới được ăn. Nhưng vì thân là bộ khoái có

chút đặc biệt, làm việc từ sáng đến tối là chuyện thường, rất ít khi dùng cơm đúng bữa, có ăn phải ăn thật mau, bằng không không thể hoàn thành nhiệm vụ. Vì vậy Dương Trình Vạn chưa bao giờ muốn bọn họ chờ vào ăn chung, trước hết hãy lấp đầy bụng đi đã.

Chén cháo vừa thơm vừa nóng, Kim Hạ không sợ nóng, bưng lên húp một hơi, Dương Nhạc bên cạnh không ngừng chất lưỡi.

"Không gì bằng một chén cháo nóng, khiến cho ta cảm giác tỉnh táo hẳn ra, hoàn hồn trở lại." Ăn được hơn nửa chén, Kim Hạ không nhịn được liền than thở.

Dương Nhạc đồng tình mà nhìn Kim Hạ: "Người tôi hôm qua đã gặp phải quỷ sao?"

Kim Hạ cầm một cái bánh rán lên, vừa ăn vừa cảm giận nói: "Nửa đêm canh ba, leo tường vào, mà còn phải cạy khóa, may là đến tra án, không còn tưởng là tặc mới khổ."

Dương Nhạc nhìn Kim Hạ than thở, lắc đầu: "Không ngờ Lục đại nhân đối với vụ án tử này thật sự dễ bụng."

Kim Hạ liếc hắt một cái: "Hắn dễ bụng sao? Ta đây thật sự cẩn trọng đến mất ăn mất ngủ!"

"Người lúc nào cũng có thể quên ăn quên ngủ sao?"

"Người tránh sang một bên!"

Kim Hạ không thèm để ý đến hắt, tiếp tục ăn, chợt nghe thấy ở cửa một tiếng kêu quen thuộc "Meow", quay đầu lại nhìn, thì chính là con mèo đêm qua ở tiểu lâu.

"Người làm thế nào lại đến đây" Kim Hạ ngạc nhiên nói

"Meow, meow..." Con mèo mập cọ cọ mình tiến đến, đôi mắt chăm chăm nhìn Kim Hạ ăn bánh, thân thiết kêu lên hai tiếng.

"Thật là biết cái này ngon phải không?" Dương Nhạc xé nhỏ vài mẩu bánh vụn, cho con mèo ăn. Cuối cùng cũng còn một cái, con mèo này từ khi nướng bánh đã đến xó bếp, ta đã cho nó hai cái, bây giờ nó vẫn còn đói.

"Người còn cho nó ăn sao?" Kim Hạ nhìn con mèo mập liền ghen tị: "Người có biết ngày nào sáng tối nó cũng ăn hai tô mỡ heo trộn với cơm không, làm sao có thể đói được!"

Đang nói chuyện, Dương Trình Vạn khập khểnh tiến vào, Dương Nhạc tiến đến đỡ lấy.

"Thủ lĩnh, chân người thế nào rồi?" Kim Hạ hỏi: "Đại Dương, đã nói rồi phải không, Lục đại nhân đã tìm cho người một danh y ở Giang Nam về chỉnh hình xương cốt, hôm nay sẽ tới khám bệnh."

Dương Trình Vạn ngồi trên ghế nói: "Chỉ là bệnh cũ tái phát, mắc công làm gì?"

"Chính là bệnh cũ tái phát, nên càng phải nên xem thử." Lục Dịch từ ngoài cửa bước vào: "Hôm qua ta đã hỏi thăm qua, vị danh y họ Thẩm, có tổ tiên nhiều đời làm nghề y, đối với bị thương, đặc biệt là bệnh cũ tái phát, lại càng có kinh nghiệm. Chờ lát nữa dùng cơm xong, ta liền cùng tiền bối đến chỗ hán khám bệnh."

Con mèo mập nhận thấy một người quen, liền đến bên cạnh cọ cọ mình vào vạt áo của Lục Dịch.

"Chuyện của ta như thế nào sao dám làm phiền đại nhân, chuyện này..." Dương Trình Vạn định từ chối, Lục Dịch cắt ngang

"Tiền bối không cần khách khí, người chân cứng có tật, không tiện tra án, chữa khỏi mới lẽ phải"

Dương Nhạc sợ cha chịu đựng vết thương cũ lâu ngày, cũng vội khuyên nhủ:"Cha, mặc kệ như thế nào, cũng nên đi xem thử, có thể không nhất định trị khỏi, nhưng chắc chắn có cách điều dưỡng."

Thấy bọn họ nói vậy, Dương Trình Vạn chỉ đành gật đầu:"Vậy xin cảm ơn đại nhân!"

Lục Dịch gật đầu:"Không cần khách khí, sau khi dùng cơm xong hãy đến cửa đông chờ ta."

Hắn xoay người, lờ mờ mắt về phía Kim Hạ, dù không nói gì, nhưng ánh mắt có vẻ là không vui. Người phía sau run người không chớp mắt, chợt bừng tỉnh hiểu ra, cầm miếng bánh tiện thể nhét hết vào miệng, lập tức liền nói:"Ty chúc...Sẽ đi ngay bây giờ...Đi điều tra Chu Hiểu thân cận.."

Gật đầu một cái, Lục Dịch mới xoay người rời đi. Mèo mập do dự một chút, xem xét thấy Lục Dịch rời đi để chuẩn bị ăn ngon, vung vẩy cái đuôi, cũng theo sau Lục Dịch.

Hắn vừa rời đi, sau lưng Kim Hạ nghẹn họng mà ho khan một hồi. Dương Nhạc nhanh nhẹn lấy nước cho nàng, thật vất vả mới hết nghẹn.

"Rảnh rồi, ta nhất định sẽ điều tra bát tự của hắn."(bát tự:ngày tháng năm sinh) Kim Hạ ủ rũ:"Ta cùng hắn nhất định là xung khắc."

Muốn tìm được những người thân cận với Chu Hiển, ngược lại không có chút gì khó khăn, chỉ là trước khi làm việc này, nàng còn phải tìm một người khác. Nàng tìm Lưu đại nhân có công việc, đến Dương Châu Hình bộ lao.

Chu Hiển đích thực là có thằng bé người hầu, Chu Phi, tuổi tác khoảng chừng mười ba mười bốn, so với đệ đệ của Kim Hạ không lớn hơn bao nhiêu, nhưng sinh ra có chút nhỏ gầy. Một đôi mắt hắc bạch phân minh, nếu sống một cuộc sống bình thường, thì xem ra cũng là một đứa trẻ thông minh lanh lẹ. Đáng tiếc là bị bắt vào trại giam không ít ngày, trong ánh mắt có chút sợ hãi, vừa thấy có người tới là sợ mình sắp bị đưa ra chém đầu.

Kim Hạ hỏi thằng bé về chuyện khoản tiền tu sửa sông, tất cả câu hỏi hần đều trả lời không biết, sau đó lại hỏi một chút về cuộc sống sinh hoạt của Chu Hiển như thế nào, nó đều trả lời cẩn thận.

"Thiếu gia sống vui vẻ, yên tĩnh, đặc biệt lúc ngày ấy đọc sách, không được làm phiền, đem trà vào cũng xin miễn." Hần nhỏ giọng trả lời

"Thiếu gia nhà ngươi bao giờ mới ngủ?"

"Thiếu gia đi ngủ rất muộn, ở nhà thường là canh hai, canh ba mới ngủ, còn có khi trễ hơn. Ta không dám làm phiền ngài ấy, chỉ xem xét đèn vẫn còn sáng thì đã canh ba rồi."

Kim Hạ nghĩ ngợi lại hỏi: "Hần trễ như vậy mới ngủ, ngươi có chuẩn bị thức ăn đêm cho hần?"

Chu Phi vội vàng lắc đầu: "Thiếu gia thường không ăn khuya, chỉ là có người nấu ăn, rồi tận tâm bắt ngài ấy ăn, mới có thể ăn qua một

ít."

"Thiếu gia nhà người thường không để ý đến chuyện ăn uống lắm thì phải."

"Thật ra thiếu gia, ngài ấy...Ngài ấy thường ngày ăn mặc rất tiết kiệm, bọn họ nói thiếu gia tham ô khoản tiền tu sửa sông, ta cũng không biết có phải là sự thật hay không, ta cái gì cũng không biết." Chu Phi khóc thút thít lập tức đứng dậy, áo quần hần phong phanh, người lạnh run lẩy bẩy.

Dẫu sao cũng là một đứa trẻ, quá đáng thương. Kim Hạ vén ống tay áo qua loa lau nước mắt cho hần, nghĩ một lát, rồi lập tức lấy trong áo ra một túi trong đó có bánh rán, không tiếc mà đưa cho hần:"Có đói không, ăn đi rồi ta còn một chuyện muốn hỏi về những người thân cận của Chu Hiển. Hần thật sự có tình nhân đúng chứ?"

Chu Phi cầm cái bánh vô tư đưa lên mũi, co rúm người gật đầu nhẹ một cái.

"Người ăn trước đi!"

Kim Hạ vì hần mà thở dài, mắt thấy thằng nhỏ ăn bữa trưa của chính mình mà ăn ngón ngiến, không cầm lòng mà thở dài.

Ăn được một lúc, Chu Phi đã ăn xong một cái bánh, tự giác trong người cũng ấm lên, hướng về Kim Hạ nói:"Họ nàng là Địch, tên là Lan Diệp, thiếu gia có một lần đi chơi thuyền trên sông mà gặp được nàng."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 24 (Đã Sửa Lại)

Chu Phi vừa ăn vừa nói trong miệng, bảo Địch Lan Diệp này là một vị cô nương có thân hình ốm yếu, nhưng lại là một người xuất chúng. Mấy tháng trước cô nương ấy đi chơi thuyền trên hồ tình cờ cùng Chu Hiền quen biết, khi ấy nàng đàn một khúc đàn cầm, cùng nhau uống hai chén trà, nói chuyện với nhau vài câu, đã làm cho Chu đại nhân vô cùng cảm mến.

"Thiếu gia nhà người nếu yêu nàng thật sự, tại sao không hỏi cưới nàng, hắn có thể bên ngoài cưới thiếp, chuyện này cũng không phải đại sự gì." Kim hạ hỏi

Chu Phi rên rỉ than thở:"Thiếu gia làm sao lại không nghĩ tới, nhưng cưới được nàng phải chu cấp cho nàng 1500 lượng bạc, thiếu gia lấy đâu ra số ngân lượng lớn ấy."

"1500 lượng bạc sao?" Kim Hạ liên tục lắc đầu

"Thấy thiếu gia không có đủ bạc, người thân nàng liền xem xét người khác cho nàng, Địch cô nương đối với thiếu gia cũng có chút cảm mến, mấy lần rơi lệ, thiếu gia vì lo lắng sốt ruột, mà viết thư về nhà bán đất xoay sở ngân lượng."

"Thiếu gia nhà người trên tay có khoản tiền mười vạn lượng tu sửa sông, hắn thà bán đất để xoay sở ngân lượng?" Kim Hạ bốp trán:"Hắn thực sự thanh minh liêm khiết như vậy sao?"

"Thiếu gia có từng nói qua..." Chu Phi hồi tưởng: "Món tiền ấy một đồng một hào cũng không thể chạm vào, chạm vào ngay cả lập thân chi bản cũng đều không có" (ý nói nước nhà loạn nguy) Chu Hiên nói những lời này khi ấy ánh mắt hắn không khỏi suy tư, chắc hắn cũng dẫn vật chính mình lương tâm.

"Lập thân chi bản?" Kim Hạ suy nghĩ một chút, không hiểu hắn nói gì.

Chu Phi lắc đầu, tỏ vẻ hắn cũng không hiểu.

Ra ngoài đại lao, theo như chỗ mà Chu Phi đã chỉ dẫn, Kim Hạ vòng qua thành Dương Châu, tìm đến một nơi nhà cao cửa rộng mái xanh, cửa được sơn màu đỏ được đóng chặt, ổ khóa được làm bằng đồng, Kim Hạ cạy nửa ngày cũng không tài nào mở được.

Ban ngày ban mặt, trực tiếp leo tường vào trong thật sự có chút liêu lĩnh, nàng chậm rãi vòng quanh bên ngoài tường nhà. Tòa nhà này diện tích khá lớn, sân bên ngoài cũng được dọn dẹp chỉnh tề, con đường đá xanh khúc khuỷu quanh co dọc thành tường, có cây xanh mọc lên. Mà bây giờ đang là tháng giêng mùa xuân, bông liễu bay khắp nơi làm cho Kim Hạ ngứa mũi.

Tìm được cửa bên của tòa nhà, cũng đang đóng chặt, Kim Hạ cau mày một cái, xem xét cách đó không xa cũng không có người nào mà nàng có thể hỏi thăm.

Không còn biện pháp nào, Kim Hạ tiến lên gõ cửa.

Mới gõ được vài cái, liền nghe bên trong có động tĩnh, xem ra là có người, nàng lập tức tăng cường gõ cửa.

Bên trong cửa kêu ken két, trừ tiếng két ra còn có âm thanh kì quái, hình như hơi thở nặng nề của một người nào đó, chỉ cách cánh cửa thôi nhưng làm cho người bên ngoài không tự chủ được lông tơ dựng đứng.

Xuất thân là một người có võ công, đối với bản năng sắp gặp nguy hiểm, Kim Hạ lui ra hai bước.

Cửa bên trong tự mở ra, một con quái vật toàn thân da đen thui trước mặt bồ nhào ra, hàm răng trắng hếu, sợ hãi Kim Hạ lùi sau mấy bước, sau đó trực tiếp trèo lên cây.

To như vậy đích thực là gấu, từ trước đến nay nàng mới thấy qua, chỉ là không có thời gian để mà cảm thán về nó. Lúc này hai con quái vật gặm lên, khoảng cách gần như vậy, làm người không thể nào nghi ngờ rằng mình sắp bị chúng xé sống.

Kim Hạ theo bản năng muốn rút đao, nhưng lại phát hiện là không mang, định tìm một vật gì đó phòng thân, tay chân luống cuống thì phát hiện cành cây liễu. Công phu của Kim Hạ cơ bản là không cao cường trong hoàn cảnh này cầm cành cây cũng không đúng chỗ.

Chó dữ gặm gù, nhìn chăm chăm nàng tựa như nhìn chén thịt, vững vàng tới gần nàng.

"Người mau tránh ra!" Sau lưng có người nói

Kim Hạ quay đầu, nhìn thấy một tên lão già, thật ra hẳn cũng không già, nhìn làn da cũng gần bốn mươi tuổi, chỉ là tóc hoa râm, cả râu cũng nửa trắng nửa đen, vội nhìn tướng mạo thật sự.

"Thúc, chiêu này của người thật linh nghiệm. Dạy cho ta đi!"

Lão già cười híp mắt nhìn Kim Hạ:"Không vội, trước mắt nên giải quyết chuyện này trước đã."

Vừa nói, hấn vừa cầm một nhánh táo nghiêng nghiêng đến con chó lớn, chỉ nghe con chó nghen ngào nước nử, tứ chi mềm nhũn, sau nằm bò trên mặt đất.

Đang định dùng nhánh táo đuổi con chó còn lại, chợt nghe bên trong cửa một tiếng quát lớn:"Dừng tay!Người to gan,dám làm hại đến chó của lão gia nhà ta sao? Người chán sống rồi"

Kim Hạ nhìn lại, bên trong cánh cửa có một người, dáng dấp như một người trông nhà, có râu, mặt mũi hung ác, đang trừng mắt nhìn bọn họ. Con chó còn lại vẫn còn đang sủa to vào bên trong cửa.

"Ở trong thành mà lại nuôi chó dữ, lão gia nhà người là ai, tên họ gì, người báo cho ta biết! Cả quan sai cũng dám cản, phản bọn ta, muốn phản triều đình luôn phải không!" Kim Hạ đưa chế bài, nói giọng to mấy lời, tiếp lại bổ sung:"Chán sống rồi sao?"

Vừa nhìn thấy chế bài, hấn ngậy người, lập tức quan sát từ đầu đến chân Kim Hạ cùng lão già bên cạnh, nghi ngờ nói:"Các người là quan sai?"

"Hiểu lầm, hiểu lầm ! Ta chỉ là người qua đường." Lão già gấp rút nói

Kim Hạ hướng về người kia cao giọng nói:"Ta chính là Lục phiến môn của kinh thành, đến đây phụng mệnh tra án, xin lão gia nhà người cùng Địch Lan Diệp cô nương trợ giúp điều tra." Kim Hạ liền thay đổi thái độ của một người làm công sự oai phong, chuẩn bị tư

thể xông vào trong, lão già bên cạnh, bên trong nhìn con chó cũng không sợ nữa.

Hắn tay chân lạnh lẽo, nhanh chóng lợi dụng sơ hở tiến lại gần Kim Hạ cung kính nói: "Quan gia thông cảm, lão gia cùng tiểu thư đã đi xa, xin ngài ngày khác lại đến." Lờn vừa dứt hắn liền nắm lấy cửa đóng cửa kín mít.

"Này, này! Khi nào bọn họ trở về? Mở cửa ra nói cho ta nghe. Thật to gan người dám chọc giận ta."

Kim Hạ tiến lên, đập mạnh liên hồi vào cửa, cũng không trả lời.

"Cháu gái, không cần phải hao tâm tổn sức, ở đây là Địch viên ngoại, hắn là cậu em vợ của quan Dương Châu tri phủ, người chỉ là một tiểu bộ khoái, sao động vào hắn được." Lão già sau lưng nói cho nàng biết.

Kim Hạ quay đầu nhìn, thì thấy lão già đang vuốt ve con chó mực hung dữ, cũng không biết thúc có chiêu lợi hại gì mà con chó đã bị hắn áp chế trở nên ngoan ngoãn dễ bảo. Nàng quay người lại, ngồi xổm xuống cạnh con chó, nói: "Người là con chó sao? Trông đáng ghét người như một con gấu vậy."

"Tên cầu này là cầu ở biên cương Tây Vực, có dòng họ với sư tử, cũng có người gọi nó là tuyết sơn sư tử. Loại chó này cực kỳ nguy hiểm, sức lực của chúng lớn vô cùng tàn bạo, nghe nói cho dù cùng sư tử đánh nhau cũng không yếu thế." Lão già cảm thán nói: "Không biết Địch viên ngoại từ chỗ nào mua được, trước đây từng làm bị thương mấy tên huynh đệ."

"Làm cho bị thương vài người, sao không đến báo quan?" Kim Hạ kinh ngạc nói, nhưng lát sau lại hiểu ra"...Là em vợ của quan tri phủ...Thúc dạy ta bằng cách nào mà thuận phục được chúng vậy?"

"Người chịu làm kẻ ăn xin như ta sao?" Lão hỏi nàng

"Đương nhiên là không"

"Vậy thì ta không thể nào dạy người được"

Lão cầm cây gậy của mình, liền chuẩn bị rời đi. Kim Hạ cúi đầu nhìn hai con chó lớn, lại nhìn đến cửa vẫn không tài nào mở ra nữa, chán nản vội theo chân lão.

"Ta thỉnh thức ăn cơm. Không..không..dùng trà"

"Thế nào, muốn nịnh bợ ta sao?"

"Người như vậy cũng có bản lĩnh, làm sao người giống ta được?"

"Trên đời này có loại người, đúng là bởi vì có bản lĩnh, cho nên hẳn mới trở thành ăn mày."

"...Còn chưa thỉnh giáo cao danh quý tánh của ngài."

Lão già định vuốt râu ra vẻ cao nhân, phát hiện mình có chút cao ngạo, chỉ đành phải nói:"Ta vốn là dân thường, bắt đắc dĩ vận mệnh đưa ta đến đây, lang bạc khắp nơi đến nay tên họ là gì cũng không rõ nữa."

Kim Hạ lờm mắt nhìn hẳn:"Thúc, căn cứ vào luật Đại Minh, dân lưu lạc cần phải loại bỏ hộ tịch,giống như thúc bây giờ căn bản cũng không có hậu duệ, có thể trực tiếp đưa thúc đến nơi nào đó ngoài biên cương nằm trong vòng bí mật."

Ho khan một cái, "Người là nữ nhân, mặt cũng lương thiện, nhưng cũng không cần nói lời cứng rắn như thế, sẽ làm cho người khác sợ mất" Lão vuốt ve con chó, cười ha hả: "Ta cũng không phải không có con cháu, chỉ huy tối cao Cẩm Y Vệ Lục Bính, người biết không, nếu về vai vế thì ta ngang hàng với hần đấy. Hần với ta là họ hàng với nhau."

Kim Hạ ngây người một lát, sau đó cười hì hì: "Đúng dịp, cháu của ngài đang ở chỗ này, hay là ta thỉnh ngài đi gặp."

Bên trong y quán

Có người dẫn mọi người vào trong, Dương Nhạc ở bên dìu cha Dương Trình Vạn ngồi trên ghế, sau đó cung kính đứng sang một bên chờ. Đối diện là băng ghế cũ bao quanh tường, Lục Dịch đang ở ngồi ở đấy, ánh mắt nhàn nhạt, quan sát bức tranh chữ treo trên tường.

Nếu nói hần quan tâm tìm giúp đại phu cho cha, nhưng lại tự thân đi cùng chắc hẳn là có điều gì đó không bình thường, nguyên nhân vì sao, Dương Nhạc không khỏi ngạc nhiên.

Đợi được một lúc, Thẩm đại phu mới bắt đầu làm việc

Thẩm đại phu rửa tay, sau đó Dương Trình Vạn đến ngồi bên cạnh, cũng không vội vàng xem thương tật ở chân, mà trước hết xem sắc mặt của Dương bộ đầu, sau đó duỗi tay bắt mạch.

Cũng không cần Dương Nhạc, hần bắt mạch xong liền biết được thương tật ở đâu, cẩn thận xem xét chỗ bị thương, chỉ dùng tay ấn ấn, sau cau mày nói: "Chỗ xương này năm xưa không được chữa trị

tốt, bây giờ muốn trị khỏi, phải một lần nữa đánh gãy nó. Nhưng người tuổi đã cao, bây giờ chữa trị, ít nhất cũng phải ba tháng không được đi lại, mới có thể đảm bảo được khí huyết không bị cản trở, loại bỏ máu bầm, người có làm được không?"

Dương Nhạc trong lòng lo lắng, làm cho xương cốt gãy, quả thật rất đau đớn, nhưng cha vẫn có thể cắn răng chịu đựng, nhưng ba tháng không thể đi lại, bọn họ dù sao cũng là quan sai làm việc bên ngoài rất nhiều, làm sao có thể được.

Lúc này Dương Trình Vạn đã mở miệng nói:"Đa tạ đại phu, ta hiện giờ tuổi đã cao, cũng không thể chịu đựng như thế,ta xem ra vẫn nên..."

"Tiền bối!" Lục Dịch cắt ngang lời:"Ba tháng tịnh dưỡng cũng không là vấn đề, ta cùng Lưu đại nhân có thể xem xét cho tiền bối nghỉ nửa năm."

Dương Trình Vạn lại muốn mở miệng, Lục Dịch liền biết hắn muốn nói gì:"Nếu tiền bối cảm thấy việc này không ổn, ta cũng có thể giúp ngài chuyển đến Bắc trấn phủ, như vậy tiền bối không cần băn khoăn nữa."

"Không thể, không thể,ngàn vạn không thể.." Dương Trình Vạn vội nói

Lục Dịch hơi mỉm cười:"Tiền bối thật không quan tâm chữa bệnh sao. Thật không dám giấu diếm nữa, việc này là do cha ta giao phó, chỉ là chữa bệnh, tiền bối hãy nể tình ta mà đồng ý, khó trách ta cùng cha khó xử."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 25 (Đã Sửa Lại)

Lục Dịch đã nói đến mức này, Dương Trình Vạn cũng không từ chối nữa, chỉ đành phải gật đầu: "Như vậy xin đa tạ đại nhân"

Việc này lại do Cẩm y vệ Lục Bình ý kiến phân phó, Dương Trình Vạn không khỏi kinh ngạc.

Thẩm đại phu thấy bọn họ đã thương lượng xong, liền hướng Dương Trình Vạn nói: "Ba ngày sau là kinh trập (ngày 5 hoặc 6 tháng 3), khí trời tốt, ngày này nối xương sẽ được thuận lợi dương khí tốt (mê tín của Trung Quốc thời xưa), ngài hãy đến vào ngày này."

Nối xương cũng cần phải xem ngày giờ sao? Dương Nhạc có chút khó hiểu, thầm nghĩ có phải hay không là do y thuật của lão, định mở miệng hỏi, thì từ ngoài rèm cửa chợt có người xông vào, thì ra là một tên y đồng (người làm việc trong y quán) chạy vào

"Đại phu, là cấp cứu, có người bị đao làm tổn thương, còn có triệu chứng trúng độc."

Thẩm đại phu nghe vậy liền bước nhanh ra ngoài.

Xuất thân từ bộ khoái bản năng, Dương Nhạc cũng muốn ra ngoài xem xét, hỏi ý kiến nhìn cha, Dương Trình Vạn liền gật đầu. Khi đó Lục Dịch đã nhanh hơn hẳn một bước, vén rèm bước ra ngoài.

Bên ngoài y quán, có hai gã đang bị thương, trong đó có một người bị thương nặng đã hôn mê, hẳn bị tổn thương ở bụng, trên đó được băng bó lại nhưng máu vẫn thấm ra, rồi sau đó chuyển thành màu đen, hiển nhiên là do độc dược gây ra.

Thẩm đại phu gỡ miếng băng bó ở chỗ bụng, xem xét cẩn thận chỗ vết thương, sau đó chau mày căn dặn tên y đồng:"Đem thiên vương giải độc đan đến đây, rồi lấy thảo mật cao để ta thoa ngoài da."

Y đồng lĩnh mệnh mà đi

Người còn lại bị thương nhẹ hơn, vết thương ở chân nhưng không trúng độc, Lục Dịch lại gần bên dò hỏi hẳn:"Là bọn nào khiến các người bị thương?"

"Là giặc Oa!" (người Nhật Bản,sau này nhắc đến cũng sẽ đề là giặc Oa) Người bị thương sợ hãi vẫn chưa nguôi.

"Là giặc Oa sao?"

Dương Nhạc kinh ngạc, nghe nói phía đông nam vùng duyên hải bọn giặc Oa cướp bóc rất ngang ngược, nhưng không ngờ là bọn chúng lại xuất hiện ở đây.

"Bọn chúng có bao nhiêu người?" Lục Dịch trầm giọng hỏi

"Bọn chúng rất đông, đại khái là mười mấy tên hay ba mươi tên ta cũng không nhớ rõ nữa, tóm lại bọn chúng rất đông lại rất hung ác."

"Gặp bọn chúng ở đâu? Có báo quan chưa?"

"Ở ngoại ô, phía chân núi, bên trong miếu Thiên Vương, bọn ta đến miếu xin thức ăn, nhưng đi vào trong mới phát giác là đã có chuyện xảy ra." Người bị thương dường như đã hoàn hồn:"Trong miếu hòa thượng không còn ai cả.."

"Các người đã từng đi báo quan chưa?" Lục Dịch hỏi lại

Người bị thương gật đầu:"Là Nghiêm bộ đầu sai người đưa bọn ta đến Thẩm đại phu."

Mười mấy tên giặc Oa có vũ khí, sợ rằng chỉ với vài tên bộ khoái cũng không thể chế ngự được, Dương Nhạc âm thầm nghĩ, bọn giặc Oa lá gan cũng khá lớn, lại chạy đến nơi này, tự nhiên đâm đầu vào, Chiết Giang tuần phủ đang khó khăn.

Lục Dịch nghe xong không hỏi gì nữa, lập tức chạy ra ngoài y quán, hướng bên ngoài Cao Khánh dò hỏi, Dương Nhạc thì quay trở lại bên Dương Trình Vạn, thấp giọng báo cáo tình hình bên ngoài.

"Vốn tưởng rằng chỉ có vùng duyên hải không yên ổn, không nghĩ tới bọn giặc Oa lại chạy đến đây." Dương Trình Vạn than thở nói, để cho Dương Nhạc đỡ lấy thân mình đứng dậy:"Nếu đại phu bảo rằng ba ngày sau hãy đến, vậy bọn ta xin về trước."

Lục Dịch quá mức chu đáo, phân phó cho Cao Khánh giúp Dương Trình Vạn quay trở về quan dịch, bản thân hắn thì đến Hình bộ cùng Lưu đại nhân tra cứu hồ sơ.

Cho đến khi trời tối, Lục Dịch chưa trở về, Cao Khánh cũng không biết hắn còn căn dặn điều gì không, cũng không dám rời đi, vẫn luôn ở quan dịch chờ.

Dương Nhạc thì đang chuẩn bị cơm tối cho cha, nhìn thấy Cao Khánh ôm đao đứng ở bên ngoài, tiện thể gọi hắn: "Đại nhân, nếu không chê, xin mời cùng bọn ta dùng cơm."

Cao Khánh có chút kiêu căng, liếc mắt vào trong phòng đang bày sẵn thức ăn, bởi vì ở quan dịch cung cấp thức ăn cho bọn quan nhỏ thực sự có hạn, nên thức ăn có chút giản dị, nhưng Dương Nhạc làm món ăn trông rất công phu. Hắn do dự chốc lát, bước vào trong, hướng đến Dương Trình Vạn chấp tay cung kính: "Xin làm phiền.."

"Đại nhân khách khí, xin mời ngồi." Dương Trình Vạn ôn hòa cười nói

Dương Nhạc vội lấy chén đĩa, cũng cười nói: "Cũng không phải món ăn ngon vật lạ gì, đại nhân chớ chê, mời ngài ăn."

Dương Trình Vạn vừa mới động đĩa, bỗng nhiên dừng lại hỏi: "Để phần cơm lại cho Kim Hạ chưa?"

"Cơm cùng đồ ăn đều để lại một ít, con đã để trong bếp" Dương Nhạc nhìn sắc trời bên ngoài, trời càng tối: "Đói bụng đến giờ này, dự đoán bây giờ đã quay về rồi chứ?"

Đang nói, có người từ cửa đi vào, không phải Kim Hạ, nhưng là Lục Dịch

Cao Khánh vội buông đĩa xuống, nhanh chóng đứng dậy thi lễ: "Đại nhân!"

Dương Trình Vạn cũng vội vàng muốn đứng dậy, bị Lục Dịch tỏ ý bảo ngồi xuống.

Trong bàn ăn chỉ có ba người ngồi, Lục Dịch nhàn nhạt lướt mắt nhìn: "Viên bộ khoái còn chưa trở về sao?"

"Kim Hạ sẽ mau trở về thôi!" Dương Nhạc vội nói, sợ Lục Dịch không tin, liền giải thích: "Kim Hạ sẽ không chịu để bụng đói đâu, lại luyến tiếc không dám ra ngoài tiêu tiền, chắc chắn sẽ trở về ăn cơm thôi."

Lục Dịch hơi nhú mày một cái, chưa kịp nói gì, liền nghe thấy sau lưng có người vội vàng tiến vào

"Cuối cùng cũng còn kịp!" Kim Hạ thở mạnh, giọng nói có chút vui vẻ yên tâm, cười nói: "..Chỉ sợ đến không kịp đến lúc Đại Dương dọn cơm. Thủ lĩnh chân người thế nào? Đại phu nói thế nào?"

Dương Trình Vạn không đáp, Dương Nhạc khẩn trương nháy mắt ra hiệu với Kim Hạ, tỏ ý muốn nàng xem xét hướng bên cạnh.

Kim Hạ hậu tri hậu giác mà xoay người, sau đó đổi mặt về phía Lục Dịch, ngăn người chớp mắt một cái, gương mặt vẫn hờ hững nói: "Đại nhân, ngài ở đây thật tốt quá. Ta có chuyện muốn bẩm báo với ngài."

"Tình nhân của Chu Hiền, người tra thế nào rồi?"

"Tra được ít thông tin...Việc này...Nhà nàng có nuôi cẩu Tây Vực, bọn chúng rất hung hãn. Ngài có thể không biết, con cẩu này vô cùng to lớn, lông dài răng nhọn.." Kim Hạ vừa nói vừa khoa tay múa chân. "Dù cho có đi vào trong bọn chúng cũng xông ra tấn công."

Lục Dịch cắt ngang lời nàng: "Nói về tình nhân của hắn đi!"

"Nàng họ Dịch, tên gọi Lan Diệp. Đáng tiếc người thì không gặp, nghe nói đã đi ra ngoài.." Kim Hạ thành thật nói:"Bất quá ta cũng hỏi thăm nàng..."

Lục Dịch nhú mày, giọng sau đó có chút không hài lòng:"Người ở bên ngoài tra xét một ngày, người cũng chưa gặp hay sao?"

"Đại nhân ngài đừng nóng, nghe ta nói đã! Ta gặp một người khác" Kim Hạ lấy lòng nhìn hắn:"Đại nhân người đoán xem là ai, ta nhắc ngài đây là người đối với ngài mà nói là ...thiên đại hỷ sự."

Nói đến chỗ này, chính Kim Hạ cũng vui mừng mà không khép miệng lại được.

"Khụ khụ" Dương Trình Vạn ho khan, nhắc nhở Kim Hạ:"Hướng đến bẩm báo với đại nhân sự tình, chớ làm cho đại nhân suy đoán."

"Được...ta sẽ nói."

Kim Hạ mừng rỡ mà nhìn Lục Dịch, vui mừng tiến đến:"Lục đại nhân, hôm nay ta gặp được gia gia của ngài"

Lời vừa nói ra, cả phòng dường như im lặng hẳn, đừng nói đến Lục Dịch, ngay cả Dương Nhạc, Cao Khánh cũng đều không nói nên lời.

"Ngài phải chăng là quá vui mừng mà nói không lên lời?" Kim Hạ nhìn Lục Dịch:"Không phải chứ?"

Đã từng gặp phải sóng to gió lớn, Lục Dịch hít một hơi sâu rồi mới nói:"Ông nội ta đã qua đời hai mươi năm trước, người có thể gặp được ông,ta quả thật không nghĩ tới."

"Không phải là ông nội ruột, là dòng họ với ông nội ngài" Kim Hạ giải thích nói

Lục Dịch chỉ có thể nhìn chăm chăm Kim Hạ, cũng không nghĩ rằng nên nói như thế nào.

"Là họ hàng với ông nội?" Dương Nhạc đến gần kinh ngạc nói:"Rốt cuộc làm sao lại xảy ra chuyện này? Quan hệ gần hay không gần?"

"Gần, rất thân cận, quả thực chính là người một nhà." Kim Hạ bắt đầu hướng về phía Lục Dịch nói rõ ràng tỉ mỉ:"Ta đều giúp ngài hỏi rõ, mối quan hệ như thế này. Ông ấy cùng ông nội ngài, quả thực là cách mấy tầng anh em chú bác..."

"Anh em chú bác, cũng cách nhau mấy đời sao?" Cao Khánh hoài nghi nói:"Cách cả năm đời sao?"

Kim Hạ liếc nhìn Cao Khánh một cái, tiếp tục nói:"Gia gia của ngài cùng gia gia của hấn đích thực có chút quan hệ"

"Là huynh đệ sao?" Cao Khánh không nhịn được nói

Kim Hạ không để ý tới hấn, hướng về phía Lục Dịch kích động không ngừng nói tiếp:"..Là cùng một người .Có thể cha ngài sẽ biết."

Dương Nhạc ở bên đếm trên đầu ngón tay tính tính:"Không lẽ ông nội của ông nội tám đời cũng có quan hệ sao?"

Lục Dịch đứng một hồi lâu, rồi mới nói tiếp:"Đa tạ người đã nói cho ta tin này."

"Đại nhân người quá khách khí." Kim Hạ vội khua tay, làm ra vẻ khiêm tốn: "Những việc này ty chức nên làm, gia gia của ngài mặc dù là một tên ăn mày, nhưng hấn vẫn là thân thích của ngài."

Không đợi Kim Hạ nói hết lời, Lục Dịch xoay người rời đi, miệng mơ hồ nói câu gì...

Kim Hạ thấy lạ, hỏi Dương Nhạc: "Hấn nói gì vậy?"

Dương Nhạc cũng không nghe rõ.

"Hấn nói.." Cao Khánh ở bên nhĩ lực rất tốt, nghe rất rõ ràng: "...ông người"

"Làm sao là gia gia của ta được, rõ ràng là gia gia của hấn" Kim Hạ ngay sau đó bừng tỉnh hiểu ra: "Hấn là đang mắng người đấy à..Có phải hay không kích động mà nói năng lộn xộn."

Cao Khánh bất mãn nhìn Kim Hạ, sau đó đuổi theo Lục Dịch mà đi.

"Đột nhiên phát hiện ra một tên ăn mày là tổ tông nhà hấn, đích thực là ai thì cũng sẽ không khỏi kích động, huống chi là Lục đại nhân thân phận bây giờ." Dương Nhạc không ngừng lắc đầu, gọi Kim Hạ ngồi xuống ăn cơm: "Hạ gia người vẫn nên ngừng nghỉ một lát đi."

"Ta thấy họ hàng của hấn có một người là ăn mày thì có gì hiếm lạ." Kim Hạ không phục, nhưng bị Dương Trình Vạn trách cứ nhìn chằm chằm, liền nói tránh sang chuyện khác: "Thủ lĩnh, chân người thế nào rồi?"

"Người tưởng rằng chúng ta đi gặp thần tiên sao?Đại phu nói,bên trong xương cổ không tốt,phải tiếp tục nắn xương,sau đó tịnh dưỡng trong ba tháng."Dương Nhạc giúp cha đáp

"Tiếp tục nắn xương?"

Nghe thấy là cảm giác rất đau đớn, Kim Hạ nhe răng.

"Thôi không nói chuyện phiếm nữa." Dương Trình Vạn nghiêm nghị hỏi:"Hạ nhị, con thật sự không gặp được Địch cô nương."

"Là thật, thật sự nghe nói Chu Hiền xảy ra chuyện, nàng không được phép liên lụy tới hấn. Nhưng hôm nay gặp gia gia của Lục đại nhân, cũng may hấn có tin tức, chuyện gì cũng biết, thật ra Địch cô nương cũng không đi đâu xa, nghe nói đang dạo chơi thuyền trên hồ, hơn nữa chỉ cần tiết trời đẹp, Địch viên ngoại sẽ đưa nàng đi chơi ở hồ, kén chọn chàng rể."

"Kén chọn chàng rể?"

"Địch Lan Diệp là nghĩa nữ của Địch viên ngoại, cưới nàng làm thiếp, cần phải có 1500 lượng bạc mới rước được nàng."

Nghe đến chỗ này, Dương Trình Vạn đã biết:"Quả là cô nương ở Dương Châu"

Dương Nhạc chưa hiểu chuyện gì, Kim Hạ cười tủm tỉm chọc chọc hấn:"Chờ ta ăn xong, chúng ta cũng ra hồ đi dạo một chút đi."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 26 (Đã Sửa Lại)

Trăng sáng sao thưa, Lục Dịch ở dưới đèn lật xem hồ sơ đã mang về, không chỉ có hồ sơ tra án của Chu Hiểu, còn có Ô An Bang phái, Đường chủ vân vân tài liệu.

Cao Khánh đứng hầu bên ngoài phòng Lục Dịch, chờ chỉ thị khi có nhu cầu.

Trước sân ánh trăng lười liềm ở ngoài cửa, dường như có người đến, Cao Khánh nhanh nhẹn quan sát xung quanh, tay cầm Tú xuân đao, quát nói: "Ai"

"Đừng hoảng sợ, đừng hoảng sợ, là ta." Kim Hạ tươi cười thoát ần thoát hiện dưới ánh trăng, bước chân uyển chuyển đến gần, dùng tay lạng lẽ chỉ chỉ vào trong phòng, hạ giọng hỏi hẩn: "Lục đại nhân có dùng cơm không? Tâm trạng không tốt sao?"

Không trả lời nàng, Cao Khánh cứng rắn hỏi: "Người có việc gì sao?"

"Việc này...Tra án mấy ngày nay có chút thiếu tiền chi tiêu, ta cùng Đại Dương trong tay cũng không còn nhiều, Lưu đại nhân vẫn còn chưa trở lại, cho nên muốn thỉnh Lục đại nhân chu cấp một ít ngân lượng." Kim Hạ tủm tỉm cười nói.

Cao Khánh có chút không tưởng tượng nổi, kinh ngạc nhìn Kim Hạ không ngờ bọn người Lục phiền môn lại có loại người không biết

xấu hổ này:"Trời đã tối, người đến đòi tiền sao?"

"Không còn cách nào khác, ta cũng là vì tra án, muốn thuê một chiếc thuyền tốn không ít kinh phí." Kim Hạ giải thích nói

Cửa kết một tiếng, có người mở cửa đi ra, Lục Dịch nửa khoác áo ngoài xuất hiện ở cửa, hơi cau mày nhìn Kim Hạ:"Người muốn thuê thuyền làm gì?"

"Chuyện là như thế nào, đại nhân.."

Mặc dù cười có chút chua xót, nhưng dù sao cũng là nóng lòng thỉnh cầu, Kim Hạ vẫn kiên trì vẻ mặt tươi cười nhìn về phía Lục Dịch cố gắng đem sự việc ra giải thích một lần.

Lục Dịch sau khi nghe xong, trầm ngâm một hồi lâu, căn dặn Cao Khánh nói:"Ngày mai ta muốn dạo chơi trên hồ, người thay ta an bài một chiếc hương thuyền, lại đem tin tức này truyền ra ngoài. Người biết làm như thế nào rồi chứ?"

Cao Khánh chớp mắt lập tức nói:"Ty chúc đã rõ."

"Đi đi"

"Ty chứa cáo lui"

Kế bên Kim Hạ chỉ biết cúi đầu không dám nhìn Lục Dịch, vội liếc nhìn Dương Nhạc đang đứng bên ngoài ra hiệu:"Đã ổn thỏa!"

"Ngày mai người cải trang thành nha hoàn ở bên cạnh hầu hạ ta, bảo Dương Nhạc cũng giả làm tôi tớ đi theo." Lục Dịch căn dặn sau đó liếc mắt nhìn Kim Hạ:"Hy vọng tin tức của người chính xác, để không uổng phí công sức của ta."

"Chắc chắn không sai, là gia gia của ngài nói cho ta biết."

Kim Hạ còn chưa nói xong, Lục Dịch đã vào trong, đóng cửa lại, thiếu chút nữa là làm tổn thương mũi của nàng.

Kim Hạ không chút nào nhụt chí, hướng về phía khe cửa, cao giọng nói thành khẩn: "Gia gia của ngài đặc biệt tốt, nếu được ta dẫn ngài đi gặp lão."

Lúc này bên trong đèn đã tắt.

Kim Hạ sờ mũi một cái, không thể làm gì khác hơn là xoay người rời đi.

Ngày kế lại là một ngày mưa dầm, trên hồ bao phủ mưa bụi dột thành sương khói, không ngừng tràn vào bờ, ngồi trong thuyền mưa bụi mờ hồ có thể nhìn thấy con thuyền thoát ẩn thoát hiện.

Trong đó có một hương thuyền, trên thuyền có vài người, càng thêm có hương rượu, quanh quẩn xông vào mũi, khiến cho người say mê.

Kim Hạ mặc một bộ quần áo xanh, sửa soạn như nha hoàn, đầu tóc tết lại gọn gàng. Lúc này Kim Hạ như quy củ sửa soạn tươm tất, đứng ở bên ngoài thuyền quan sát.

Dương Nhạc đứng bên cạnh Kim Hạ, cải trang thành tôi tớ, mặc bộ đồ màu xanh bên ngoài còn có lớp áo giáp mỏng, vừa mới mặc vào Kim Hạ khen ngợi hẳn, bảo rất hợp với hẳn.

Cầm y vệ Thiên hộ Cao Khánh, không ngại mưa phùn đứng ở mũi thuyền, hiên ngang sừng sững, mặc một bộ cầm tú phục liệt liệt phát phơ, cùng với khuôn mặt lạnh lùng, giống như đang truy lùng kẻ thù.

"Rót rượu!" Thanh đạm gọi

Nghe tiếng, Kim Hạ vội tiến lên, cầm bình rượu bằng đồng, rót đầy vào trong ly, dè dặt một giọt cũng không vơi ra ngoài.

"Đại nhân xin thỉnh người dùng." Giọng điệu này khó mà nắm bắt nhưng khá cung kính thấp giọng nói nhẹ nhàng, Kim Hạ tự nhận mình làm nha hoàn trong trò kịch này, hướng về bản thân có chút hài lòng, mặt không tránh được vẻ đắc ý: "Đại nhân ngài thấy ta như thế nào?"

Lục Dịch cầm ly rượu nhàn nhạt liếc Kim Hạ: "Mưa bụi, hương thuyền, nô tỳ, trước giờ không phải là ta chưa từng trông thấy." Hắn hết lần này đến lần khác cũng không nói rõ ràng.

"...Ty chức tuy nhan sắc có hơi kém một chút." Kim Hạ bị ghen ở chỗ đó, bất mãn nói: "Nhưng vì tra án, đại nhân không thể quay sang mà hài lòng một chút sao?"

Hắn nhàn nhạt nói: "Khi thích hợp ta sẽ trọng dụng ngươi."

Gió cùng với hạt mưa bụi, rơi tí tách trên cửa sổ nghe xào xạt.

Kim Hạ nghe thấy, nhú mày sâu xa nghĩ, nhỏ giọng thủ thỉ bên tai Dương Nhạc: "Bây giờ trời đang mưa, không biết vị Dịch cô nương kia có hay không dạo chơi thuyền?"

Dương Nhạc vừa muốn nói chuyện, nhất thời nghe thấy âm thanh bên ngoài thuyền, hình như có xảy ra chuyện gì.

Cao Khánh từ mũi thuyền tiến vào trong bẩm báo với Lục Dịch: "Đại nhân có thuyền tiếp cận, hình như là thuyền của Ô An Bang."

Kim Hạ nhanh chóng cùng Dương Nhạc nhìn nhau một lát. Bởi vì chuyện ở Đề hình án sát sử bị cháy nổ, Kim Hạ hôm qua làm xong việc riêng đặc biệt chạy đến Ô An Bang phủ, lại gặp các bang chủ, không tiện, lại đến bến thuyền xin gặp Thượng Quan Hi, nhưng phát hiện trên bến tàu có bọn Cẩm y vệ, liền từ bỏ.

Còn đang phỏng đoán bên ngoài đích thực là ai, bên ngoài thuyền người kia cao giọng nói: "Ô An Bang Thượng Quan Đường chủ tham kiến Lục đại nhân."

Cao Khánh cau mày nói: "Bọn họ là người trong chốn giang hồ, dường như không nên gặp họ, để ty chức bảo bọn họ trở về."

Lục Dịch hướng về Cao Khánh gật đầu: "Không ngại chuyện này, lần trước ta cùng vị Thượng Quan Đường chủ này có gặp nhau một lần, cũng đang muốn gặp lại nói chuyện, bảo nàng vào trong cho ta gặp."

"Vâng!" Cao Khánh xoay người ra ngoài khoang.

Không ngờ lại là Thượng Quan Hi, tại sao tỷ ấy lại muốn gặp Lục Dịch. Kim Hạ một bụng nghi ngờ, nhin không được hỏi: "Đại nhân, không phải ngài muốn gặp Dịch Lan Diệp sao?"

"Không gặp, tất cả đều là giai nhân, ta cũng không ngại gì." Lục Dịch nghiêng đầu hỏi ngược lại.

Lúc này đáp lại thì có chút không biết xấu hổ, Kim Hạ khước miệng giật giật, không còn lời gì để nói.

Thuyền hơi chao đảo một chút, cách sa màn, có thể thấy được một bóng người tinh tế nhanh nhẹn nhảy lên mũi thuyền, Cao Khánh dẫn nàng vào. Hôm nay Thượng Quan Hi so với bến tàu hôm ấy có điểm khác biệt, khoác lên bộ y phục nhẹ nhàng thanh tao, càng tôn lên dáng vẻ của Đường chủ giỏi giang, cũng không kém phần nữ tử kiêu nhu.

Kim Hạ vẫn luôn nhìn Thượng Quan Hi, mong rằng tỷ cùng chính mình có ánh mắt giao lưu, ít nhất là tỏ ý rõ ràng vì sao đến đây. Nhưng Thượng Quan Hi từ đầu đến cuối cũng không liếc mắt nhìn Kim Hạ một lần, cả Dương Nhạc bên cạnh cũng vậy.

Lục Dịch đứng dậy nghênh đón, cười nói: "Thượng Quan Đường chủ, không ngờ nhanh như vậy lại có thể gặp lại."

Thượng Quan Hi cũng khách khí chấp tay nói: "Chỉ là đi du hồ, chẳng hay Kinh lịch đại nhân cũng có nhã hứng này."

"Dương Châu là nơi tốt về địa giới, gặp mưa bụi thành thơ, lúc này mà ở kinh thành thì trời rét buốt, không thể nhàn hạ thoải mái." Lục Dịch đi vào trong khoang tiếp tục nói

Bên trong khoang thuyền so với bên ngoài bố trí càng lịch sự tao nhã, mọi thứ đều đầy đủ, lòng than lò sưởi đã được đặt sẵn, so với bên ngoài càng thêm ấm áp. Kim Hạ thuận theo bụng mâm trà đến, rót vào ly hai người từng chén trà hoa, sơ ý rót tràn ly lại mùi hương hoa quá nồng khiến cho nàng hắt xì.

Lục Dịch nhìn Kim Hạ vòng tới vòng lui, không kiên nhẫn nói: "Được rồi, người đi ra ngoài chờ, đóng cửa lại cho ta."

Đi ra ngoài? Còn đóng cửa lại? Vốn là muốn nghe một chút rốt cuộc bọn họ nói gì, Kim Hạ ngó ngẩn, nhìn xem xét Lục Dịch nói: "Khách quý ở đây, không bằng nô tỳ lưu lại đây, bưng trà rót nước cũng tiện."

Lục Dịch khẽ cau mày, còn chưa nói chuyện, lại nghe Thượng Quan Hi cười nói: "Nhi nữ giang hồ, không câu nệ tiểu tiết."

"Nghe thấy rồi còn không mau đi ra!" Lục Dịch hướng về phía Kim Hạ trầm giọng nói.

Kim Hạ không còn cách nào khác chỉ đành lui ra ngoài.

"Đóng cửa!" Bên trong lập tức có một âm thanh vọng ra

Kim Hạ rón rén lại gần khẽ hờ ở cửa, khẽ đưa mắt nhìn qua khe hở, nhìn thấy Lục Dịch hai mắt đang hướng về phía mình.

Không làm sao được, Kim Hạ liền thành thật kéo cửa khép kín lại, hướng về phía Dương Nhạc ra hiệu, Dương Nhạc hiểu ý, thuận tay đi lấy hai ly sứ, đưa cho nàng một cái. Hai người áp cái ly sứ sát vào cửa, nín thở tĩnh khí nghe bên trong động tĩnh.

"Các người làm sao có thể..." Cao Khánh dùng tay kéo bọn họ ra ngoài

"Suyt!" Kim Hạ hướng hẩn lo lắng sợ gây ra động tĩnh, trầm thấp giọng nói: "Bên trong chính là Ô An Bang phái Thượng Quan Đường chủ, lẽ nào người không lo an nguy cho Lục đại nhân. Nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì làm thế nào?"

Cao Khánh cũng không thể nói không lo lắng, nhưng bọn họ làm theo cách này có chút không hợp quy củ, đang tự mình chần chừ, hai người kia bên cạnh vẫn tiếp tục nghe lén.

Lúc này ở bên trong truyền ra ngoài tiếng của Lục Dịch: "Cao Khánh, hai người kia có những hành động quá mức cho phép, người giải quyết cho ta."

"Ty chức tuân mệnh."

Cao Khánh trầm giọng đáp, dùng con mắt sắc bén mà trừng mắt nhìn họ

Kim Hạ cùng Dương Nhạc cũng nhận thức được, cười mỉa mai lui ra mấy bước, đem ly sứ đi cất

Uống nước trà trên thuyền, lúc trầm bổng, cũng lấy làm rạo rức.

"Ta có tra ra sổ sách của Ô An Bang phái mấy năm gần đây, ít ra trước kia cũng vô cùng sạch sẽ, Thượng Quan Đường chủ quả thật có công lao không thể chối cãi." Lục Dịch phong khinh vân đạm nhấp một ngụm trà

Thượng Quan Hi khẽ mỉm cười: "Bọn ta cũng chỉ làm công ăn lương, chủ yếu buôn bán kiếm sống mà thôi."

"Bất quá theo ta được biết, các người cùng một số bọn bán buôn giao thiệp bí mật ở Giang Ninh, Dương Châu, việc chuyển giao tiền bạc cũng trong bí mật, dường như không được sạch sẽ như ta nghĩ."

"Việc này sợ có chút là hiểu lầm, Ô An Bang phái là một đại gia tiểu thương, khó tránh khỏi việc bọn tiểu thương ghen ghét, tung tin

vật sinh chuyện." Thượng Quan Hi nhìn Lục Dịch lại cười nói:"Đại nhân lần đầu đến Dương Châu, chớ có tin vào lời của bọn tiểu nhân. Bọn ta đối với triều đình từ trước đến nay vẫn luôn tận tâm, việc gì gây mạo phạm với luật pháp sẽ không gây ra."

"Việc này nếu như không có ai tra, luôn là gió êm sóng lặng." Lục Dịch vẻ mặt ôn hòa đáp lại, tựa hồ nhớ tới một chuyện:"Đúng rồi có món đồ vật ta muốn đưa về cho chủ của nó." Hắn tự lấy trong thắt lưng đai của mình một vật rồi để lên bàn.

Hạt trân châu tròn trịa bóng loáng, phía trên nó còn một sợi chỉ bạc, thấy vật này Thượng Quan Hi cũng không bị gây khó dễ, sắc mặt tuy vẫn còn bình thường, đôi mắt sắc bén nhìn Lục Dịch lập tức đứng dậy.

"Thiếu Bang chủ đích thực công phu không tệ, mặc dù tính khí của hắn hơi nóng nảy một chút. Người cùng hắn từ nhỏ là thanh mai trúc mã, lại cùng một chỗ báii sư học nghệ, một dạ cùng nhau có cảm tình, những việc này ta đều có thể lý giải được." Lục Dịch ung dung thông thả nói:"Bất quá, cho nổ Đề hình án sát sử ti, vẫn là có chút quá giới hạn."

Thượng Quan Hi đôi mắt tối sầm lại, cứng rắn nói:"Đại nhân đang nói việc gì, ta nghe không hiểu?"

"Nếu người nghe không hiểu, không bằng ta tìm Thiếu Bang chủ của các người đến nói chuyện một chút."

Lục Dịch tỏ vẻ không chút nào miễn cưỡng, lập tức đứng dậy hướng ra ngoài

Thượng Quan Hi sống lưng cứng còng, chốc lát sau đó, lấy tay đặt sau vai Lục Dịch, khốn khổ nói: "Đợi đã!"

Sớm nghe được phía sau lưng động tĩnh, Lục Dịch nghiêng người tránh đi, nhanh nhẹn xoay người bắt lấy cổ tay nàng, nhưng bị Thượng Quan Hi lật bàn tay đẩy ra. Trong khoang thuyền nhỏ, hai người lần lượt ra quyền chưởng đan xen lẫn nhau, bởi vì Lục Dịch muốn thử võ công của nàng thâm hậu tới đâu, cũng không dốc hết sức lực mà đánh, một bên dẫn dụ nàng xuất chiêu.

Giao thủ mấy chiêu, Thượng Quan Hi đã biết chính mình tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, chỉ sợ rằng không thoát thân được.

"Chiêu này quả nhiên không tồi, đáng tiếc người thân là Đường chủ, quan tâm nhiều việc, chiêu này người luyện vẫn không đủ nhanh." Lục Dịch bất ngờ ra chiêu, tay nàng khuất phục thành công tung quyền ở huyệt thái dương mà đánh tới.

Quyền phong ác liệt, Thượng Quan Hi tránh không kịp, đụng ngã lăn trên bàn, ly trà bình trà ngã lăn xuống đất.

Lục Dịch tay khó khăn lắm mới nắm được thái dương huyệt của nàng, một tay kia đúng lúc trụ trên eo nàng, không cho Thượng Quan Hi té ngã trên mặt đất.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 27 (Đã Sửa Lại)

Nghe trong phòng có tiếng vang của mâm ly trên bàn đổ xuống đất, Cao Khánh còn đang chần chờ, bên cạnh Kim Hạ đã liều mạng mà tiến lên, xông thẳng đến cửa, sau đó đột ngột phanh bước chân lại.

Lục Dịch lúc bấy giờ tay vẫn còn đang giữ trên eo của Thượng Quan Hi, khiến cho hai người dính thật rất gần nhau, điều quan trọng nhất là trên mặt nàng có vẻ kinh sợ.

"Chuyện này ...thưa Lục đại nhân Thượng Quan Đường chủ vẫn đường hoàng là một nữ nhân! Ngài như vậy quả không thích hợp." Kim Hạ cau mày, chính trực nghiêm túc.

Cao Khánh cùng Dương Nhạc dù chưa mở miệng, nhưng theo những gì bọn họ thấy, hiển nhiên cũng cho rằng Lục Dịch có ý đồ với Thượng Quan Hi .

Tuy chuyện thành ra như vậy, Lục Dịch vẫn trạng thái bình tĩnh mà Thượng Quan Hi ra,cau mày nói:"Ta bất quá là chỉ thử xem thân thủ của Thượng Quan Đường chủ, các người cả kinh mà xông vào đây làm gì? Người đem đồ trên mặt đất thu dọn sách sẽ cho ta!" Cuối cùng quay sang phân phó Kim Hạ.

Thượng Quan Hi ngay sau đó đứng dậy ngay ngắn, thần thái nhanh chóng khôi phục như thường:"Đã sớm nghe nói Lục Kinh lịch

đại nhân thân thủ bất phạm, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên không sai, dân nữ xin chịu thua, bội phục bội phục."

Thực tại là đang bàn luận võ công sao?

Kim Hạ nghi ngờ quay sang nhìn vào mắt hai người, cũng không nhận thấy được đầu mối gì.

"Còn không mau thu dọn, làm xong đi ra ngoài cho ta." Lục Dịch nhìn Kim Hạ, ngữ khí có vài phần không tốt.

Không còn cách nào, Kim Hạ đành phải thu dọn mảnh vỡ ly tách dưới đất, tiện tay để những mảnh vỡ vào vạt áo, rồi đi ra ngoài ném xuống hồ.

Xong mọi chuyện, Lục Dịch không để ý tới, đuổi tay đóng cửa, xoay người quan sát Thượng Quan Hi, mỉm cười:"Đáng tiếc Thiếu Bang chủ của các người trên người còn mang theo nội thương, nếu không với thân thủ của hấn, đêm đó trên thuyền ngược lại là có thể cùng ta tỷ thí một phen."

Thấy Thượng Quan Hi không nói lời nào, hấn lại nói tiếp:"Nói tới chuyện này không ngờ hấn là một người nghĩa khí, đêm đó trên thuyền cứu Sa Tu Trúc không thành, bị thương chưa khỏi lại dám xông vào Đề hình án sát sử, thiếu chút nữa là bị vùi lấp bên trong, chắc hấn người vì chuyện này mà đau đầu."

Thượng Quan Hi giương mắt nhìn về phía hấn, không thừa nhận cũng không phủ nhận, nói:"Nếu kinh lịch đại nhân vẫn còn mời ta cùng nói chuyện, không bằng liền trực tiếp thương lượng đi."

"Thượng Quan Đường chủ quả nhiên là giang hồ từng trải, thẳng thắn nhanh nhẹn." Lục Dịch tán thưởng khẽ mỉm cười.

Kim Hạ bằng mọi cách nhằm chán mà đứng trên thuyền quan sát thuyền của Ô An Bang. Mũi thuyền là mấy tên nô lại đứng sừng sững cùng với đoản đao sắc bén, thấy Kim Hạ quan sát bên này, hấn trừng mắt nhìn.

Kim Hạ không một chút sợ hãi, dứt khoát trừng mắt nhìn hấn.

"Tốt xấu gì cũng là một cô nương, nhìn chăm chăm người ta như vậy, dễ làm người ta hiểu lầm." Cao Khánh ở bên nhìn thấy chuyện này, không nhịn được mở miệng.

Kim Hạ quay sang nhìn hấn: "Hiểu lầm cái gì?"

Kim Hạ với đôi mắt hắc bạch phân minh, nhìn chăm chăm người khác mà không chớp mắt, đứng gần cũng khiến cho Cao Khánh phải kinh sợ, vội xoay người tránh đi: "Tại sao người lại như vậy, ánh mắt đó khiến người khác không thoải mái."

"Không thoải mái sao?" Kim Hạ chớp mắt nói: "Thủ lĩnh từng nói, đương là bộ khoái thì phải có một chút chính khí, cùng người đối diện tuyệt đối không né tránh lùi bước, thua người không thua trận. Người đến đây, hai ta tỉ thí một chút."

"Không cần." Cao Khánh kiên quyết cự tuyệt

Dương Nhạc ở bên cũng khuyên nói: "Đừng có đấu cái này với Kim Hạ, nàng đã luyện nó trở thành công phu rồi, đều có thể gọi là có đôi mắt chim ưng."

Mắt chim ưng thì cũng có thể luyện ngày một ngày hai, người bình thường có thể thức đêm được một ngày, còn ta thức hai ba đêm vẫn là bình thường.

Bọn họ nói chuyện, Thượng Quan Hi cũng từ trong khoang thuyền đi ra, thần sắc vẫn như thường, chỉ là chân mày hơi nhăn lại, nhìn Dương Nhạc và Kim Hạ thì mỉm cười, không đợi Kim Hạ mở miệng hỏi chuyện, nàng xoay người nhảy qua trở về thuyền Ô An Bang. Người chèo thuyền được Thượng Quan Hi phân phó điều gì, lập tức chuyển hướng con thuyền.

"Người vừa rồi có thấy tên tiểu tử kia không, sắc mặt hắc đỏ lên, thần thái có chút kinh hãi." Kim Hạ nói với Dương Nhạc: "Hắn đích thực là cao thủ của Ô An Bang theo hầu Thượng Quan Hi, trên thất lưng hắn có mang đao kiếm trông có vẻ là người có công phu không tồi."

"Là cao thủ của Ô An Bang sao?" Dương Nhạc tặc lưỡi nói: "Vậy thì ra người nhìn chăm chăm hắn lúc nãy là."

"Ta chỉ xem xét hắn một tí thôi, cũng không gây tổn hại gì, vì sao lại không dám." Kim Hạ ghé vào tai Dương Nhạc nói: "Đưa người là cao thủ như vậy, đích thực Thượng Quan Hi cũng đã chuẩn bị phản công khi có việc gì xảy ra, chúng ta quả thật đã xem thường tỷ ấy."

"Có phải hay không người chưa thử qua võ công của hắn nên có chút tiếc nuối?" Dương Nhạc cười nói

"Ngược lại ta phỏng đoán có lẽ Lục Đại nhân không chiếm được tiện nghi với Thượng Quan Hi nên đặc biệt tiếc nuối." Kim Hạ cười hì hì lắc đầu, khóe mắt liếc thấy Lục Dịch, phản ứng nhanh nhẹn, lập tức sửa lời, nói chắc như đinh đóng cột: "Nhưng Lục đại nhân tuyệt đối không phải loại người này. Chuyện vừa rồi, ta cần thận suy xét lại, làm sao có thể lấy tiểu nhân ra đo lòng quân tử được chứ, thật là không nên."

Dương Nhạc chỉ kinh ngạc trong chốc lát, cùng Kim Hạ đã nhiều năm liền hiểu ý, ngay sau đó cao giọng giáo huấn nàng:"Người biết như vậy là tốt, làm sao so sánh Lục đại nhân như vậy được."

Kim Hạ gật đầu như mổ thóc:"Là người nói đúng. Giống như Lục đại nhân vậy.<>(nghĩa là phong thái cực kỳ sáng suốt,thần sắc trí tuệ hơn người)

Cao Khánh hoàn toàn không hiểu lời Kim Hạ nói là gì, Lục Dịch thì nghe hiểu tường tận, khoanh tay trước ngực, gật đầu chen miệng nói:"Bài thơ số chín Vân Trung Quân, không nghĩ là người có đọc qua sách thơ."

"Đại nhân, ngài tại sao lại ra đây?" Lúc này Kim Hạ mới xoay người nhìn Lục Dịch, làm ra vẻ kinh ngạc.

Lục Dịch cũng không vạch trần Kim Hạ, khoan thai hỏi:"Trong Vân Trung Quân hai câu cuối là gì?"

"Tư phu quân hề..."

Mới vừa đọc mấy chữ, Kim Hạ liền phát hiện là không đúng, theo bản năng dừng lại, sau đó đọc:"Tư phu quân hề thái tức,cực lao tâm hề trọng trọng" Hoài niệm lại dáng vẻ suy tư của Lục Dịch.

Lục Dịch cười như không cười mà nhìn Kim Hạ:"Chẳng lẽ người thăm mền ta sao?"

Kim Hạ người cứng đờ, lúc này nàng chỉ hận không thể tự cắn đầu lưỡi mình, khi không lại khen hấn, lại còn lấy thơ ra đối, quả thật là tự lấy đá nện vào chân mình. Theo tính cách của Kim Hạ thì lúc này tự nhiên hướng Lục Dịch nói:"Sao ngài lại nói ty chức như thế!"

nhưng Dương Nhạc kịp thời tóm lấy tay Kim Hạ, nhéo một cái, Kim Hạ đau mà ghen lời.

"Đại nhân tuổi trẻ tài cao, trong kinh thành có rất nhiều cô nương mến mộ ngài không riêng gì Kim Hạ." Dương Nhạc cười giúp Kim Hạ đáp lại.

"Phải không?"

Lục Dịch quay sang Kim Hạ, cố tình còn muốn hỏi thêm.

Kim Hạ trừng mắt nhìn hắn, kìm nén nhanh nhẩu nói: "Dù sao điều này cũng khiến ngài vui là tốt rồi."

Lục Dịch làm dáng vẻ suy tư, một lát sau nói: "Chỉ làm tăng phiền não cho ta mà thôi, ta không hứng thú."

Hắn lắc đầu một cái, tự nhiên xoay người đi vào khoang, sau lưng chỉ còn lại Kim Hạ đang tức giận.

Hương thuyền tiếp tục đi mặc cho trời mưa bụi.

Dương Nhạc thân mặc áo giáp, chống tay trên mạn thuyền, trông về nơi xa quan sát, ngạc nhiên nói: "Làm sao không có động tĩnh gì, gia đình Dịch Lan Diệp không lẽ không có hứng thú với Lục đại nhân sao? Không thể nào. Hạ gia, chúng ta có nên vào trong nghỉ ngơi một lát không, ta không quen mặc y phục này."

Kim Hạ một bụng tức giận rầu rĩ, chỉ còn cách đấm Dương Nhạc vài cái.

"Hắn không phải đầu thai vào gia đình tốt sao, bản thân hắn đã có người cha tốt, hà có gì mà gia đình Dịch cô nương lại không xem

xét gả cho hần." Kim Hạ thăm nói

Bị Kim Hạ đấm, Dương Nhạc né tránh:"Lại không nói đến gia thế, Lục đại nhân tướng mạo nhân phẩm cũng có chút không tầm thường, người không nghe người trong nhà môn đều khen hay sao, ngài ấy không thể so sánh với ai được đâu."

Kim Hạ khinh bỉ nói:"Chẳng qua là nam nhân có người biết văn tự hoặc là người biết võ công, lớn lên cũng chỉ là tay sai cho triều đình."

"Nhưng ngài ấy vừa văn võ song toàn, là một người tài hoa đấy."

Kim Hạ nhất thời ghen lòi, thấp giọng nói thầm:"Vậy thì thế nào, tiểu gia ta cũng không kém."

Không lâu sau đó, trên mặt hồ yên tĩnh bỗng nhiên có tiếng đàn sáo truyền đến, nhưng vẫn không biết là tiếng sáo từ đâu ra. Kim Hạ lắng nghe một hồi lâu, phân biệt phương vị, phỏng đoán rằng nó phát ra từ một trong tám chiếc hương thuyền trên hồ.

"Vậy chiếc thuyền nào là của Địch cô nương?" Dương Nhạc không ngừng nhìn quanh nói

Kim Hạ chậm rãi nói:"Ta đi hỏi thăm dò tình hình, thanh âm tương đối khá giống với đàn cổ."

Không bao lâu sau, một chiếc thuyền nhiều tầng chậm rãi tiến đến trong cơn mưa bụi, lan can thuyền được chạm khắc rất công phu, có chút hoa lệ, trong đó vọng ra tiếng đàn thanh u mà không ngừng rên rỉ. Lại nhìn chăm chăm từ đằng xa, trên thuyền có treo một chiếc đèn lồng có ghi chữ Địch, nghĩ đến chiếc thuyền ấy đã đến. Cao Khánh nhanh nhẹn đi vào trong khoang thuyền hướng Lục

Dịch thông báo, hắn được phân phó điều gì lại ra mạn thuyền nói với người chèo thuyền.

Thuyền mới tiếp cận, Cao Khánh cao giọng nói: "Đại nhân nhà ta nghe tiếng đàn ưu nhã, rất mực ngưỡng mộ, chẳng biết có được hay không cho ta gặp mặt nàng?"

Một lát sau, một người nha hoàn ra ngoài thăm dò nói: "Cô nương nhà chúng tôi từ trước đến nay đều lấy đàn kết bạn, nếu muốn gặp nàng, thỉnh ngài đàn một khúc như thế nào?"

Không đợi Cao Khánh trả lời, Kim Hạ bên cạnh đã vội cười đáp: "Được, được, xin hãy chờ một chút!"

Kim Hạ nhanh nhẹn mà chạy vào khoang thuyền, hồn nhiên mà quên hẳn chuyện khi nãy cùng hắn xấu hổ, hướng về Lục Dịch bẩm báo: "Đại nhân, vị Dịch cô nương này quả thật là người không bình thường, nàng muốn lấy đàn mà kết bạn. Không bằng ngài ra ngoài đàn cho nàng nghe một khúc xem sao." Vừa nói vừa nhanh nhẹn hành động, đưa đàn cổ ngay trước mặt hắn

Xưa nay chỉ nghe nói Lục Dịch võ công cao cường, lại chưa từng nghe qua rằng hắn có tài đánh đàn, Kim Hạ lường trước được hắn sẽ không thể đàn được, trong lòng đang muốn xem chuyện cười của hắn.

Dẫu sao Kim Hạ cũng vẫn còn trẻ, tính tình có chút trẻ con, tất cả tâm tư cảm xúc của nàng đều hiện rõ trên mặt. Lục Dịch chỉ liếc mắt nhìn một cái, thấy bộ dáng Kim Hạ cười khanh khách, cũng đã biết được, nhưng không truy cứu, cúi đầu ngắm đàn, suy nghĩ một hồi lâu rồi nhấc tay khảy đàn.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 28 (Đã Sửa Lại)

"Lục đại nhân, Dịch cô nương đang chờ ở đây." Kim Hạ hằng hái nhắc nhở hẳn.

Lục Dịch đứng đần ngẩn đầu lên, không những không đánh đàn, ngược lại còn cao giọng hướng Cao Khánh bên ngoài nói: "Đi nói cho Dịch cô nương biết, ta đã đàn một khúc đàn tấu."

Rõ ràng là không có bất kỳ thanh âm của tiếng đàn, sao lại bảo là đã đàn một khúc đàn tấu, Cao Khánh ngây cả người, cho rằng chính mình không nghe rõ, kinh ngạc tiến vào trong thăm dò.

"Đi đi, nói ta đã đàn xong một khúc đàn tấu, xin Dịch cô nương thưởng thức phê bình." Lục Dịch lập tức nói.

Cao Khánh không rõ ý, vẫn lĩnh mệnh đi ra ngoài.

"Dịch cô nương càng không phải là kẻ điếc?" Kim Hạ không hiểu được mà nhìn về phía lục Dịch, ngạc nhiên nói: "Như vậy cũng được sao?"

Lục Dịch chống tay nghiêng đầu, thản nhiên nói: "Được hay không được, chờ lát nữa sẽ biết rõ."

Một lát sau, liền nghe thấy nha hoàn cất cao giọng nói: "Thỉnh đại nhân sang thuyền ngồi."

"Nàng quả thực là một người điếc sao?" Kim Hạ không hiểu.

Lục Dịch liếc nhìn Kim Hạ một cái, lắc đầu thở dài: "Uổng công người tại Lục Phiến Môn lẫn lộn đã hai năm. Người vẫn còn non lắm. Người làm sao không nghĩ đến, rốt cuộc là nàng rất muốn gặp ta, nhưng ta không ngờ lại muốn gặp nàng sao?"

Kim Hạ vừa muốn phản bác lại, lại nghe thấy Lục Dịch căn dặn nói: "Chờ lát nữa ta lên thuyền, người đang làm nha hoàn thì phải làm ra dáng vẻ nha hoàn, đừng vội vàng hấp tấp, lộ sơ hở vẫn là chuyện nhỏ, mất thể diện của ta mới là đại sự."

Dứt lời, hắn xoay người ra ngoài khoang thuyền.

Kim Hạ không muốn đắc tội với hắn, chỉ đành phải le lưỡi, oán thăm đôi câu, chậm rãi cùng đi ra ngoài.

Lên thuyền, nha hoàn dẫn họ lên lầu, mới vừa bước chân lên cầu thang, chớp mũi lại ngửi được mùi hương thoang thoảng, Kim Hạ liếc nhìn Dương Nhạc, hắn hiểu ý, thấp giọng nói: "Là mùi hương hoa bách hợp, cũng không đáng ngại. Loại mùi hương này, chỉ gây lãng phí nhưng nó được pha chế với độ yêu cầu chính xác rất cao, hiện nay có ít người dùng nó."

Ngửi mùi hương mà toàn thân thoải mái, ngữ điệu của hắn cũng không nhịn được lộ ra vài phần khen ngợi đắc ý.

Kim Hạ cười tủm tỉm, nhỏ giọng trêu chọc hắn: "Chưa thấy người bên trong mà đã say hương rồi sao, ca ca người lúc này có chút phấn khởi phải không?"

"Đi thôi!"

Trên lầu cũng được bố trí như khoang dưới nhưng càng lịch sự tao nhã hơn, cửa sổ nửa mở ra, gió nhẹ thổi mùi hương làm say lòng người, còn có rèm che màu đỏ rực nửa khép nửa để. Có thể thấy ở trong đó là một nữ tử đang cầm đàn ngồi bên cửa sổ.

"Đại nhân khúc tiếng đàn của ngài, chỗ không có thanh âm chỗ lại nghe có tiếng, Lan Diệp rất muốn xin thụ giáo." Thanh âm của nàng ôn nhu uyển chuyển, cách bức rèm mà nhẹ giọng:"Tiếng đàn tuy tốt, nhưng phát ra chỉ có một âm thanh, lại không có âm khác, tuy nhất thời âm thanh không phát ra nhưng vừa nãy có đầy đủ năm âm tiết, ngày xưa ta đã từng đọc văn tự qua có biết, nhưng bây giờ đã hoàn toàn hiểu ý ngài. Hôm nay gặp được đại nhân, quả là phước đức ba đời."

Trong buổi nói chuyện này lại đem chuyện Lục Dịch một âm cũng chưa đàn ra mà giải thích sao cho có lý, lại thành tâm thành ý tỏ vẻ bản thân muốn được chỉ giáo, vừa đúng biểu đạt ra mặt khiến Lục đại nhân khâm phục. Bởi vậy, Kim Hạ đau xót kịch liệt mà ý thức được, trước kia tự cho bản thân da mặt đã đủ dày nhưng thực ra là do nhu cầu bản thân quá thấp, cần phải sâu sắc cảnh tỉnh.

"Cô nương quá khiêm tốn, cao sơn lưu thủy, tri âm khó cầu,ngôn uyên chi hạnh dã." Lục Dịch mỉm cười nói.

"Đại nhân mời ngồi." Dịch Lan Diệp yếu điệu đứng dậy, quay sang căn dặn nha hoàn:"Quế nhi, còn đứng thất thần ở đây làm gì, còn không mau dọn trà mời." Tuy là trách cứ nha hoàn, nhưng nàng vẫn dùng giọng điệu ôn nhu nhàn nhã.

Nha hoàn theo lệnh mà đi, Dịch Lan Diệp tiến tới bức rèm, duỗi tay vén rèm trôn châu.

Chỉ thấy một đôi bàn tay trắng nhỏ, thon dài, nhẹ nhàng tỉ mỉ đem rèm kéo lại. Bức rèm trên châu từ từ được kéo lại lộ một dáng vẻ thanh thoát, khuôn mặt trắng nõn nà, môi không điểm mà đỏ, mi không vẽ nhưng vẫn thanh thúy.

Ánh mắt của Kim Hạ lần đầu tiên là ở trên tóc nàng, nhận thấy tóc nàng cùng với sợi tóc cùng túi hương kia quả thực có mùi hương rất giống, chủ nhân của chiếc túi hương rất có khả năng là nàng. Kim Hạ theo thói quen nhìn về phía Dương Nhạc, muốn xem thử xem hắn có phát hiện ra gì không, lại thấy Dương Nhạc ngơ ngẩn nhìn Địch Lan Diệp, nhìn đến si mê ngu muội.

"Đại Dương?"

Kim Hạ chọc vào eo hắn, thấy hắn vẫn hồn nhiên không phát giác, liền dứt khoát lặng lẽ chen vào đạp chân hắn. Dương Nhạc bị đau, làm bầm hai ba câu, hai mắt nửa phần vẫn chưa dịch chuyển, vẫn si mê nhìn Địch Lan Diệp.

Sau khi vén màn xong, Quế nhi cũng bưng khay trà ra tới, Địch Lan Diệp dời bước ngồi xuống, hướng nhìn về phía Lục Dịch thần nhiên cười một tiếng nói: "Đây là trà mà ta thường ngày dùng, xin đại nhân chớ chê."

Nụ cười e ngại ngượng ngùng, đôi mắt đẹp lưu chuyển, đừng nói là nam nhân, kể cả Kim Hạ cũng nhìn không được mềm lòng vài phần.

Lục Dịch mở nắp chén trà ngửi thử, liếc mắt cười nói: "Là chè xanh An Huy, ta đối với trà này quả thật không chọn, không biết Chu Hiên lần đó lên thuyền có uống loại trà này hay không?"

Chu Hiền sao?

Địch Lan Diệp tim đập mạnh, một đôi mắt đẹp bình tĩnh, tựa như đọng lại vậy.

Kim Hạ cũng là hơi kinh ngạc, nguyên tưởng rằng hấn sẽ bị vẻ đẹp của nàng làm mê mẩn đến thất điên bát đảo, cũng sẽ thoáng mềm lòng mà khéo léo tiến đến thăm dò, Kim Hạ không ngờ Lục Dịch lại nhanh như vậy đã làm rõ ý đồ đến đây, quả thực là gây mất hứng đại lớn.

"Cô nương không phải là không nhớ rõ chứ?"

Lục Dịch nhẹ nhấp một ngụm trà, ánh mắt không chút nào thả lỏng mà nhìn Địch Lan Diệp.

"Ta ...ta hiển nhiên nhớ rõ hấn" Địch Lan Diệp hai mắt rũ xuống, khó nén khuôn mặt đau thương:"Chu đại nhân quả thật là người không tầm thường, như thế nào cũng không nghĩ là hấn sẽ.."

"Ta nghe nói, khoảng tầm mấy tháng trước, cô nương cùng Chu Hiền đã có thời gian gắn bó với nhau, không biết chuyện khoản tu sửa sông ở Dương Châu, không biết cô nương có nghe hấn nói tới không?"

Địch Lan Diệp khẽ lắc đầu:"Ta chỉ biết hấn lần này tới Dương Châu là phụ trách sửa chữa lại đê, đến nỗi việc lui tới cũng rất bí mật, không biết đại nhân là nghe từ đâu? Ta chỉ gặp hấn không quá ba, bốn lần, cũng chỉ ngồi nói chuyện uống trà. Hấn cũng chưa từng đem việc triều đình ra nói chuyện cùng ta."

"Có thể là..." Lục Dịch đặt chén trà xuống:"Ta còn nghe nói...hấn đối với cô nương cực kỳ ái mộ, chắc là vì cô nương nên mới không

tiếc, bí quá hóa liều, tham ô khoản tiền tu sửa sông."

"Lan Diệp tuy không phải xuất thân danh giá gì, nhưng từ nhỏ có đọc qua <>, đại nhân nói như vậy, chẳng khác nào nói ta không có chỗ dung thân sao?" Địch Lan Diệp trong ánh mắt không có vẻ sợ hãi trực tiếp đáp lại lời Lục Dịch:"Ta cũng không cần giấu đại nhân, cha nuôi dạy dỗ ta nhiều năm, lập ra quy củ, cần có hai ngàn lượng bạc sính lễ mới gả ta đi. Hai ngàn lượng bạc quả nhiên không ít, nhưng so với mười vạn lượng tu sửa sông cũng không là gì. Ta thành thật mà nói nếu Chu đại nhân thực sự ái mộ ta sẽ không tất yếu phải tham mười vạn lượng bạc của triều đình."

Nàng nói xong lời này, mặt đỏ ửng, lấy khăn lụa che miệng, quay đầu ho khan một trận, hiển nhiên là bị làm cho tức giận không nhẹ. Nha hoàn vừa bùng nước trà, lập tức đi lấy chén nước khác cho Địch cô nương.

Kim Hạ nhìn nha hoàn mà thàn than:"Nàng bắt quá là chỉ ho khan vài tiếng, mà phải bận rộn như vậy, làm nha hoàn quả thực không dễ."

Dương Nhạc nhìn Địch Lan Diệp suy yếu, ho khan vài tiếng, đột ngột đau lòng, trong lúc nhất thời nhìn không được mở miệng nói:"Cô nương ngàn vạn lần chớ hiểu lầm, chúng ta hoàn toàn không có ý gì cả.."

Lục Dịch nghiêng đầu, nhướng mày nhìn hẩn, ho khụ một tiếng.

Dương Nhạc ngây người, lúc này mới lấy lại tinh thần, ý thức được bản thân vẫn đang là tôi tớ, nói lời quả thực là không hợp, lập tức ngừng nói, cúi đầu.

Lúc này Lục Dịch mới nói: "Cô nương nói đúng, ta quả đúng là có hơi lỗ mẫm khi nói lời này, chẳng qua lần này đến Dương Châu tra án, mấy ngày nay không thu thập được manh mối gì, thật là phiền não. Hôm nay đi chơi thuyền, vốn chỉ muốn giải sầu, không nghĩ lại đắc tội với cô nương, mong cô nương lượng thứ cho lời nói lúc nãy của ta." Vừa nói vừa đứng dậy, hướng Địch Lan Diệp chấp tay cung kính thi lễ.

"Đại nhân xin đừng làm vậy, Lan Diệp chỉ là không ý tứ."

Địch Lan Diệp vội tiến đến, khi nói chuyện tay nàng đã nhẹ nhàng nâng bàn tay của Lục Dịch.

Chạm tay nàng nhẹ nhàng tinh tế, Lục Dịch dường như hơi ngẩn ra, cúi đầu nhìn xa... Ý thức được hành động của mình không ổn, Địch Lan Diệp gò má ửng đỏ, vội rút tay về lại bị Lục Dịch nắm tay lại.

"Cô nương có thể là tha thứ cho ta?"

Lục Dịch lại gần nàng vẫn không buông tay, nhìn chăm chú nàng ôn nhu nói.

"Quả nhiên là phong nguyệt lão thủ (là một tay lão luyện trong chuyện tình yêu)" Cao Khánh bội phục trong lòng nói.

"Dâm tặc!" Kim Hạ trong lòng khinh bỉ nói.

"Cầm thú!!" Dương Nhạc trong lòng tức giận nói.

Địch Lan Diệp lúc này mới then thùng nói: "Lan Diệp sao dám... đại nhân nói quá lời. Có người ở đây, đại nhân không nên như vậy."

Lục Dịch lúc này mới nới lỏng tay nàng, quay đầu căn dặn nói:"Các người lui ra ngoài, chờ ta bên kia thuyền."

Quả nhiên là có chút bản năng đam mê sắc đẹp, còn lại mọi việc đều đem vứt sang một bên, hắn có vẻ cũng không nhớ chuyển đi này chính là mục đích để tra án. Kim Hạ bĩu môi, lười không muốn ở lại xem chuyện này, túm cổ Dương Nhạc ra ngoài thuyền.

Bên ngoài thuyền mưa đã dứt, Kim Hạ tùy ý chui vào trong khoang thuyền, tiện tay rót trà uống, liếc thấy trên bàn một đĩa cánh hoa hồng xốp giòn, thuận tay cầm lấy ăn.

Cao Khánh vén rèm tiến vào, thấy Kim Hạ đang vui vẻ ăn, cau mày nhìn chằm chằm một lát, không nhịn được nói:"Người làm sao có thể ăn?"

"Ta đang đói bụng!" Kim Hạ khẳng định.

"Đây là món ăn chốc nữa Lục đại nhân sẽ dùng."

Kim Hạ nhất thời cầm lấy một miếng bánh, phủi vài vụn nhỏ bỏ vào miệng, nhìn về phía thuyền của Dịch cô nương, bĩu môi nói:"Thôi bỏ đi, Dịch cô nương xinh đẹp như hoa, hiện tại đang ở trong ngực đại nhân, làm sao mà còn muốn ăn mấy món này. Ta không ăn liền đem đi bỏ sao? Người muốn hay không cũng ăn một ít."

Cao Khánh hiển nhiên lắc đầu.

Kim Hạ không để ý tới hắn nữa, hướng ra ngoài gọi:"Đại Dương.Đại Dương"

Kêu hai tiếng, không có người đáp lại, Kim Hạ ngẩn người. Mới vừa rồi rõ ràng là cùng Dương Nhạc trở lại thuyền, sao hắn không vào trong, mà hoàn toàn cũng không nghe thấy tiếng. Kim Hạ nghi ngờ vén rèm đi ra ngoài, thấy Dương Nhạc ngồi bên mạn thuyền, trên người y phục bị gió thổi khẽ đung đưa.

"Đại Dương, người làm sao vậy?" Kim Hạ cúi người kinh ngạc nhìn hắn.

Dương Nhạc không trả lời, liếc nhìn nàng, lập tức cúi đầu nhìn hồ.

Lúc này , ở trên lầu thuyền vọng ra tiếng đàn, Dương Nhạc tựa như có vật gì đó kích thích mạnh mẽ, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía lầu thuyền. Kim Hạ xem xét sắc mặt của hắn một hồi, chợt bừng tỉnh hiểu ra nói:"Đại Dương, người không phải là ngấm trúng Dịch cô nương rồi chứ?"

Dương Nhạc có phần sầu khổ quay sang liếc Kim Hạ một cái, vẫn không lên tiếng, chân mày nhíu lại.

"Người thực sự thích nàng sao?" Kim Hạ có phần đồng tình nhận thấy hắn phiền não nói:"Người như vậy không tốt lắm đâu!"

Chuyện này thực sự là không thể, Dịch Lan Diệp sẽ không thể để ý tới Dương Nhạc, ngoài chuyện đó ra nếu muốn cưới nàng cần có một ngàn năm trăm lượng bạc, dù cho có bạc từ trên trời rơi xuống, Dương Trình Vạn cũng không cho phép Dương Nhạc cưới một cô nương ở Dương Châu.

"Người không phải nói muốn tìm một cô nương ôn nhu hiền hậu, biết làm việc nhà sao?" Kim Hạ dứt khoát ngồi xổm xuống nói

chuyện với hắn:"Sao nhìn thấy nàng, lại hồn bay phách lạc?"

Dương Nhạc thở dài nói:"Trước kia là ta không hiểu, bây giờ ta mới hiểu."

"Sao vậy?" Kim Hạ nghe không hiểu hắn nói gì

"Ta ban đầu không hiểu, lúc trước nghe nói nàng như thế này thế nọ, bây giờ gặp nàng rồi ta mới hiểu, nàng quả thật là tính tình rất tốt."

Kim Hạ nghe được mơ hồ, chỉ nghe hiểu được một chuyện. Dương Nhạc chỉ mới vừa được gặp Dịch cô nương là đã làm cho mất hồn đến điên đảo.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 29 (Đã Sửa Lại)

Trên lầu thuyền tiếng đàn vang lên một thời gian, lại tĩnh lặng một thời gian. Tiếng đàn vang lên lúc Dương Nhạc sầu khổ, không nghe thấy tiếng đàn nữa khi hắn càng sầu khổ hơn, Kim Hạ đứng bên cạnh nhìn thấy hắn quả thực đáng thương.

Ước chừng khoảng nửa canh giờ sau, khi mưa đã dừng hẳn, Lục Dịch mới vừa từ lầu thuyền trở về, nhận thấy hắn dường như tâm tình rất tốt, nhìn thấy Kim Hạ đã ăn đĩa bánh trên bàn hơn phân nửa, cũng không nói gì, chỉ gọi bọn họ vào trong khoang thuyền.

Hai con thuyền dần dần tách nhau ra. Dương Nhạc mãi nhìn lầu thuyền rời đi, rồi mới chậm rãi tiến vào khoang.

Lục Dịch vén áo bào ngồi xuống, thấy bọn họ đã vào, liền nói: "Các người nói thử xem, quan sát Dịch cô nương này có tìm được manh mối gì không?"

Cao Khánh ngậy cả người, hắn ở trên lầu thuyền khoảng chừng hơn nửa chén trà nhỏ, nhưng chưa từng đề ra nghi vấn, chưa từng khắp nơi quan sát, thật sự chưa tìm thấy manh mối gì, lại thấy Lục Dịch đối với Dịch Lan Diệp rất có vừa ý, do dự một lát liền nói: "Đại nhân thứ tội, ty chức không có phát hiện gì, từ lời nói cử chỉ, vị Dịch cô nương này đối với chuyện khoản tiền tu sửa sông dường như không biết chuyện gì."

Lục Dịch gạt đầu một cái, ánh mắt chuyển hướng sang Kim Hạ cùng Dương Nhạc:"Còn các người?"

Dương Nhạc lắc đầu, trước mắt ngay cả lời hấn cũng không muốn nói.

Kim Hạ ý tốt nhắc nhở hấn:"Đại nhân, ngài cùng nàng ở cùng một chỗ gây người nửa canh giờ, muốn nói manh mối, ngài hấn là so với bọn ta biết được nhiều."

"Cho nên..." Lục Dịch nhướng mày:"Người bây giờ là muốn ta hướng người bẩm báo sao?"

"...Ty chức không dám!"

Lục Dịch híp mắt lại, tỏ ý bảo chịu đựng của mình có hạn.

Kim Hạ chỉ đành phải chậm rãi nói:"Đầu mối không nhiều, chỉ có thể nhìn ra rằng Dịch cô nương rất nhớ tình bạn cũ, cùng nha hoàn quan hệ rất tốt, nhà của nàng cách bến tàu rất gần, hấn là ngày nào cũng dạo chơi thuyền, mấy ngày gần đây dạo chơi gặp mưa lớn có vẻ đã bị phong hàn. Còn nữa ,tha cho ty chức nói thẳng, Dịch cô nương hấn là người có tính kiêu chể, không thể không đối đãi với quan to hiển quý có ý ngheh tiếp, nàng đối với đại nhân hấn là có mưu đồ khác."

Lục Dịch tức giận nhàn nhạt nói:"Lời người nói là như thế nào?"

"Nàng sống trong gia đình không thiếu tiền bạc, lại muốn nàng mang bệnh đi dạo chơi hồ, không phải đối với đại nhân có mưu đồ khác thì là cái gì?" Kim Hạ hỏi ngược lại hấn.

Cao Khánh hừ một tiếng nói: "Bất quá là ngẫu nhiên bị cảm phong hàn, không phải là chuyện gì to tát."

Kim Hạ lườm mắt nhìn hắn: "Thỉnh thoảng cảm phong hàn đối với người bình thường hiển nhiên không là gì, nhưng nàng là người bẩm sinh có tâm mạch tổn hại, đối với phong hàn mà nói có thể chịu đựng được sao?"

"Nàng bẩm sinh là tâm mạch bất ổn? Người làm sao biết được?" Cao Khánh khó hiểu

"Nàng mỗi một lần ho khan, đều tác động đến tâm mạch, cùng với người ngẫu nhiên bị phong hàn rất khác nhau, chẳng lẽ người không nhìn ra sao?"

"Nơi ở của nàng rất gần bến tàu, làm thế nào mà người nhìn ra được?" Cao Khánh lại hỏi.

"....Ta thật hâm mộ người, đầu óc không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần dùng tra tấn là được." Kim Hạ lẩm bẩm đôi câu mới tiếp tục giải thích: "Địch cô nương mang giày trông rất sạch sẽ, mà nha hoàn của nàng lại có vết bùn, cho nên trước khi bọn họ lên thuyền có ngồi kiệu. Nếu là cách xa, bọn họ ắt hẳn sẽ dùng xe ngựa. Trên giày Địch cô nương có năm sáu vết xước, hiển nhiên là do nha hoàn cạo vết bùn do không để ý gây ra. Đối với nàng là một cô nương yêu kiều yếu đuối, có vết bùn trên giày là do ngày mưa dầm trên đường đi có vết bùn thôi, nàng ngồi kiệu không ngồi xe ngựa, cho nên là chỉ lạng lẹ đi ra cửa."

Cao Khánh ngẩn người một lúc lâu mới nói: "..Muốn gả nàng đi cần phải có hai ngàn lượng bạc làm sính lễ, rõ ràng là cha nuôi của

nàng muốn dùng nàng để đổi lấy bạc, người làm sao lại nói nhà cha nuôi của nàng không thiếu bạc?"

Kim Hạ bất đắc dĩ mà nhìn hấn:"Ca ca, trên lầu thuyền chỉ có cái rèm cửa trên châu thôi mà không chừng đã hai ngàn lượng bạc, còn chưa kể đến cây đàn của nàng."

Cao Khánh nói không ra lời, chỉ đành ra dáng vẻ hiểu, gật gật đầu.

Lục Dịch nhìn trên mặt bất luận không ra cảm xúc gì, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn, mở miệng nói:"Như vậy, người cho rằng nàng đối với ta là có ý đồ?"

Kim Hạ nhún vai:"Việc này khó mà nói, nàng được nuôi dưỡng trong gia đình là em vợ của quan tri phủ, ở giới thượng lưu tại Dương Châu, hấn hấn là quá đủ an nhàn. Đại nhân ngài từ trong kinh thành tới, lại sinh ra trong gia đình danh giá, không chừng đã tìm hiểu ngài rõ ràng rồi mới đến."

Lục Dịch nhìn về phía Cao Khánh:"Đi điều tra cậu em vợ của quan tri phủ, hấn từ năm nào nhận nuôi Dịch cô nương. Cha mẹ ruột của nàng là ai, đã tiếp xúc qua những người nào, còn nữa cả nơi sinh quê quán cũng điều tra rõ ràng."

"Ty chức đã rõ."

Thuyền chậm rãi tiếp tục như lộ trình, Dương Nhạc như cũ vẫn không có tinh thần gì, Kim Hạ ở bên thỉnh thoảng nói đùa với hấn, đáng tiếc từ đầu đến cuối vẫn không hiệu quả. Nàng nói trên mười câu, nhiều lắm là chỉ "Ừ,ừ" hai tiếng. Qua một hồi lâu, mắt thấy thuyền đã cập bến, Kim Hạ thở dài vờ vờ vai hấn nói:"Người bộ

dáng như thế này, thủ lĩnh thấy nhất định phải nổi lên lòng nghi ngờ, người mau chóng lấy lại tinh thần đi."

Dương Nhạc sau khi nghe xong, lấy tay xoa mặt ,lực khá mạnh khiến mặt hắn đỏ lên.

"Ta không muốn nghĩ nữa, cũng không có ích lợi gì." Hắn hung hăng nói

Trong miệng tuy nói không nghĩ, nhưng ánh mắt của hắn vẫn gắt gao, có thể thấy những lời hắn nói bất đồng với những gì hắn nghĩ.

Kim Hạ khó mà nói, quay sang đánh vào vai hắn:"Chính là bây giờ người nên nghĩ chuyện đứng đắn đại sự đi. Chúng ta lát nữa ăn gì? Thủ lĩnh đã hơn hai ngày hao tổn gân cốt, có nên hay không bồi bổ một chút. Ta bây giờ tuy bạc không đủ, bất quá chúng ta có thể ra ngoài thành vào trong rừng đánh bắt gà rừng vịt rừng cũng được, vận khí tốt không chừng bắt được thỏ rừng cũng nên."

Thuyền từ từ cập bến, Lục Dịch cũng không có phân phó gì khác, đoàn người lập tức trở về quan dịch. Dương Nhạc đến chỗ Dương Trình Vạn bẩm báo lại việc trên thuyền, Dương Trình Vạn là người như thế nào, Dương Nhạc mỗi lần nói đến "Địch Lan Diệp" ba chữ lơ đãng thốt ra khác thường làm sao giấu được qua đôi mắt của hắn.

"Con lúc này hồn vía lên mây, không phải nguyên do là cô nương kia chứ?" Hắn quan sát Dương Nhạc, nhàn nhạt hỏi hắn.

Dương Nhạc ngẩn ra, không ngờ nhanh như vậy đã bị cha nhìn thấu, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Kim Hạ bên cạnh vội chen miệng hần nói: "Thủ lĩnh, người là không nhìn thấy, vị Dịch cô nương rất xinh đẹp, Đại Dương chẳng qua là nhìn nàng trúng nàng, Lục đại nhân cũng vì nàng mà say đắm, nói không được hai câu lại đến nắm tay nàng, quả thực cũng là một tên háo sắc."

"Hạ nhi...." Dương Trình Vạn nhú mày

"Là sự thật, người đừng tưởng bộ dạng bình thường hần nghiêm trang nhưng thật ra, khi gặp Thượng Quan tỷ tỷ liền đóng cửa nói chuyện riêng, nói chuyện chưa đến nửa nén hương, bọn con nghe thấy động tĩnh ở bên trong, xông vào trong, người nghĩ như thế nào... Tay hần đã ôm eo của Thượng Quan Hi. Quả thực là một tên quỷ háo sắc ấy chứ!"

Kim Hạ ở bên trong nói chuyện rất náo nhiệt, lại không biết rằng ở bên ngoài cửa Lục Dịch đã nghe hết. Hần hóa ra là có việc muốn phân phó, bây giờ cũng không muốn nhất thời ra mặt, cũng không vào trong khiển trách, ngược lại xoay người rời đi. Kim Hạ nghe bên ngoài có tiếng bước chân đi qua, chắc là bọn quan dịch làm việc vất vả cũng không lo nghĩ gì.

Không lâu sau, Cao Khánh đến gọi Kim Hạ hỏi: "Lục đại nhân có chuyện muốn hỏi, hôm nay thuê thuyền tổng cộng là hai lượng bạc, hơn nữa trên thuyền điểm tâm và nước trà, tính thêm ba đồng bạc nữa, ngài đã tạm thời trả tiền trước cho các người, hỏi các người xem chừng nào có ý định trả lại đại nhân."

Kim Hạ lập tức ngay lúc đó, toàn bộ cơ thể như hóa đá, rất lâu sau mới lấy lại tinh thần, nhỏ giọng hỏi: "Hôm nay thuê thuyền này... Không phải là do Lục đại nhân chính mình muốn thuê sao? Sao bây giờ lại muốn bọn ta trả tiền?"

"Chuyện này ta cũng không biết, ta chỉ thay đại nhân tới hỏi thôi."

Kim Hạ chuyển giọng không biết nói lời nào, duy chỉ có chuyện tiền bạc lại khiến nàng sầu não đến vậy, chỉ có thuê một hương thuyền mà tốn hết hai ngàn lượng bạc, đây không phải là nhỏ. Bây giờ tìm Lưu đại nhân báo cáo thì khó mà mở miệng. Kim Hạ lo âu, vòng vo mãi, quyết định đến tìm Lục đại nhân nói chuyện.

Cửa khép hờ, Kim Hạ do dự một chút, không dám đẩy cửa, cứ thế mà quy củ đứng trước cửa, quy củ gõ cửa, quy củ nói:

"Lục đại nhân, ty chức có việc muốn bẩm báo, không biết ngài có thời gian không?"

"Vào đi..." Bên trong nhàn nhạt nói

Kim Hạ dùng tay xoa xoa quai hàm, hoạt động cằm, tiếp đó chỉnh đốn khuôn mặt vui vẻ cười, bước vào.

Bên trong Lục Dịch đã thay đổi y phục bình thường, nửa cũ nửa xanh nhạt, đang đứng đó cúi đầu xem cái gì đó.

"Lục đại nhân?" Kim Hạ thử thăm dò mà hỏi hẩn.

"Chờ một chút."

Lục Dịch cũng không liếc mắt nhìn một chút, hết sức chuyên chú mà nhìn chăm chăm văn kiện.

Kim Hạ chỉ đành phải ngậm miệng, ngoan ngoãn chờ đợi. Bên trong phòng yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng âm thanh ngón tay lật từng trang giấy, Kim Hạ nhìn kĩ hơn xem xét thì thấy hẩn đang

xem một tấm bản đồ, đường xá lần lượt thay nhau mà tung hoành, hẳn là một tấm bản đồ của thành trấn nào đó.

Đợi một lúc lâu, cũng không thấy Lục Dịch giương mắt lên nhìn lần nào, Kim Hạ đứng đó từ nãy đến giờ, dù không cảm thấy tê chân, nhưng chỉ có điều là bộ dáng tươi cười trên khuôn mặt mình thật sự không chịu đựng nổi.

Ước chừng khoảng thời gian uống một chén trà, Lục Dịch mới ngẩng đầu lên, liếc nhìn một cái, Kim Hạ vội làm khuôn mặt vui vẻ hướng nhìn hắn.

"Có chuyện gì vậy?" Hắn lập tức cúi đầu, sửa sửa ống tay áo, lơ đãng hỏi.

"Lục đại nhân, vừa nãy Cao Khánh đến hỏi ta chuyện thuê thuyền còn bảo trả lại hai lượng ba đồng bạc, ta tưởng thuê hương thuyền là chủ ý của ngài, như thế nào lại muốn ty chức chi trả lại, khẳng định hắn đã nghe sai rồi." Kim Hạ cười híp mắt nói

Lục Dịch giương mắt nhìn Kim Hạ, bình tĩnh nói:"Hắn không nghe lầm!"

"...Việc này.." Khuôn mặt tươi cười của Kim Hạ lúc này đã suy sụp xuống một nửa, một nửa kia vẫn ngoan cường mà kiên trì:"..Đại nhân , chuyện này quả không thích hợp lắm!"

"..Sao không thích hợp?" Lục Dịch tự mình đặt án thư xuống xoay người nói:"Là người tới tìm ta xin bạc, nói muốn thuê một chiếc thuyền tra án không phải sao?"

"Đúng , không sai, nhưng ta chưa nói muốn thuê hương thuyền, hương thuyền giá cao như vậy, đối với Lưu đại nhân như vậy làm

sao ta dám bắt bớ." Kim Hạ miễn cưỡng nở nụ cười:"Kỳ thực nói lý lẽ, hương thuyền là do ngài thuê, Địch cô nương muốn gặp cũng là ngài, chuyện thuê thuyền này có chút không đúng.."

Kim Hạ còn chưa dứt lời, Lục Dịch đã cắt ngang:"Nói có lý lẽ, lần này ta tới Giang Nam để phá án, ta cùng các người tham gia. Thuê thuyền cũng tốt, gặp được Địch cô nương cũng tốt, đều là hiệp trợ các người Lục Phiến Môn phá án. Hiện nay, thuyền người cũng ngồi, Địch cô nương người cũng đã gặp, manh mối của vụ án người cũng tra được, điểm tâm của ta người cũng ăn hơn phân nửa, chi phí thuê thuyền lại muốn ta trả, như vậy thế nào lại hợp lý."

Lúc này, Kim Hạ mặt đạ rũ xuống nói:"Ta chỉ ăn có vài miếng,...nhưng sau đó.."

Lục Dịch nhìn Kim Hạ, thông thả nói:"Làm người thì phải nhân hậu."

Rốt cuộc là ai không phúc hậu chứ?

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 30 (Đã Sửa Lại)

Kim Hạ bình thường cũng coi như là nhanh mồm dẻo miệng, nhưng hết lần này đến lần khác hẳn đều phản bác lại, Kim Hạ do dự trong chốc lát, không nghĩ ra cách gì, ử rữ cụp đuôi mắt mà đi ra ngoài.

Chân trước vừa mới bước ra cửa, chân sau chưa kịp bước ra liền nghe thấy Lục Dịch ở phía sau nói: "Sau này khi không có người khác ở đây, người nếu không có việc gì, tốt nhất đừng vào phòng của ta, trên đời này kẻ tiểu nhân khua môi múa mép ta cũng không tránh khỏi, mặc dù cũng không ảnh hưởng đến danh dự gì đến Lục gia, nhưng ta vẫn còn muốn bảo vệ sự trong sạch của ta."

Lời này có chút không đầu không đuôi, Kim Hạ ngậy cả người, chần chừ quay đầu hỏi: "Kẻ tiểu nhân khua môi múa mép?"

"Hôm nay ta vì giúp các người tra án, không thể không xã giao với Dịch cô nương, dù không muốn nhưng lại có đám tiểu nhân, sau lưng nói ta quỷ sắc lang trung." Lục Dịch xoay người cũng không nhìn Kim Hạ.

Kim Hạ cuối cùng cũng đã hiểu rõ chuyện này, suy xét hồi tưởng lại khi đó ngoài cửa có tiếng bước chân, bản thân cũng chưa từng để ý tới, nghĩ đến chính là Lục Dịch ở ngoài cửa, những lời nói khi ấy hẳn đã nghe toàn bộ. Lập tức lại hối hận chính mình không thể ngăn cản mồm miệng lời nói, đã không kịp nữa rồi, Kim Hạ nghĩ tới

ngĩ lui cũng không có cách gì, chỉ phải thành thật nói: "Đại nhân, ta sai rồi! Ta vì muốn giải vây cho Đại Dương, nhất thời tình thế cấp bách, mới nói ra những lời không nên nói, xin đại nhân độ lượng, tha ta lần này, ta lần sau cũng không dám."

"Mồm miệng người không thể ngăn cản lại sao?" Lục Dịch thoáng nhú mày.

Lúc này Kim Hạ phản ứng nhanh nhẹn: "Không phải, không phải, những lời nói kia quả thực trắng đen rối rắm, đều là thị phi không rõ ràng, do ta mất trí. Đại nhân ngài tạm tha cho ta lần này đi!"

Lục Dịch không để ý tới Kim Hạ, ngón tay tựa như lướt nhẹ qua thành lan can cửa sổ phòng mình, tự nhủ: "Ở đây có chút không sạch sẽ..."

Kim Hạ hơi run, vội gấp rút tiếp lời: "Ta đến, ta đến giúp ngài quét tước."

"Không thỏa đáng lắm!"

"Thỏa đáng, thỏa đáng, làm cho đại nhân ở thoải mái, vốn là chuyện ty chức nên làm." Kim Hạ ân cần nói.

Lục Dịch lại không nói lời nào, quay người trở lại xem án thư, tiếp tục xem xét bản đồ, mọi cử chỉ đều không nhìn Kim Hạ một lần.

Kim Hạ ngẫm hiểu ý tứ, vội đi ra ngoài lấy chậu nước cùng khăn lau đến, vén tay áo lên liền bắt đầu lau mọi thứ trong phòng. Những việc này từ thuở nhỏ ở trong nhà làm đã trở thành thói quen, thuận tay, nhanh nhẹn cực kì, trước mắt lại toàn lực dốc sức, chờ mong Lục Dịch hết giận, đem chuyện nợ nần hai lượng bạc ba đồng ra nói để bớt chuyện lo.

Một lát sau, Cao Khánh bước vào, thấy thế, nhìn chăm chú Kim Hạ mấy lần, không dám hỏi nhiều, chấp tay hướng về phía Lục Dịch nói: "Đại nhân dặn dò việc, ty chức đã sai người đi thăm dò, không biết đại nhân còn việc gì khác cần dặn hay không?"

"Tạm thời không có việc gì quan trọng." Lục Dịch đang đề bút chấm mực, giương mắt nhìn hắn nói: "Người hai ngày nay khổ cực rồi, trở về nghỉ ngơi chút đi, ngày mai dậy sớm là được."

"Đa tạ đại nhân, ty chức xin cáo lui."

Cao Khánh lui ra trước, mắt vẫn liếc nhìn Kim Hạ một cái. Kim Hạ thì vẫn còn đang lau dọn mọi góc ngách trong phòng, dịch chuyển đồ đạc trong phòng thật tốn sức, nàng phải lau đi lau lại nhiều lần. Lau dọn hăng say được một lúc, lại ghé mắt nhìn Lục Dịch, vẫn phong thái lạnh lùng đáng dấp, thấy như thế nào cũng như mèo vờn chuột, cũng không hiểu vì sao lại phải làm khó tên tiểu bộ khoái này, Kim Hạ âm thầm lắc đầu.

Mất thấy đến giữa trưa, Lục Dịch cũng không hề để ý tới Kim Hạ, tự mình ra ngoài, chắc hẳn là đi dùng cơm. Kim Hạ trong lòng hiểu kì, cầm khăn lau đi đến án thư, trên tay mặc dù vẫn liên tục lau, nhưng mắt lại nhìn vào án thư.

Quả nhiên là một tấm bản đồ không sai, chính là bản đồ thành Dương Châu. Kim Hạ cũng không bị khó khăn, có thể tìm ra vị trí quan dịch trên bản đồ, sau đó là Đề hình án sát sử ti, tiếp theo lại tìm đến nhà của Dịch lão gia, ngay cả bến tàu lên thuyền ngày hôm nay.

Hắn nhìn chăm chăm vào bản đồ cả nửa ngày, đến tận cùng là tìm kiếm thứ gì đây?

Kim Hạ nhìn mày hồi tưởng khi nãy ngón tay của Lục Dịch, là một đường thẳng nghiêng về phía góc trái kéo dài phía tây bắc. Ánh mắt của Kim Hạ nhìn lướt qua bản đồ góc phía Tây Bắc, tinh tế quét mắt tìm mấy lần, nhưng thật ra vẫn không nhận ra vấn đề gì.

Giữa lúc Kim Hạ đang nghi hoặc suy nghĩ, Lục Dịch đã trở lại. Lại thấy Kim Hạ vẫn còn đang lau, nhú mày nói: "Người quét tước đã xong chưa? Ta muốn nghỉ tạm một lát."

"Xong rồi, đã xong rồi!" Kim Hạ tăng cường lau chùi vài lần, thu tay lại cười nói: "Đại nhân, ngài nhìn xem, bàn ghế, tủ, giường ngủ, ta đã dọn sạch sẽ, ta làm việc không thể chê được, không tin ngài hãy kiểm tra thử xem."

Lục Dịch không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn Kim Hạ.

Kim Hạ cũng ý thức lời nói của mình cũng có điểm hơi quá, tiếp theo lại cười nói tiếp: "Đại nhân, ngài cũng thấy ta biết sai rồi, vậy thì chuyện bạc... Có phải là..."

Lục Dịch trừng mắt nhìn, đột nhiên hỏi: "Chỉ có hai lượng bạc mà thôi, tại sao người lại quỳ gối ủy khuất cầu xin ta?"

Nghe vậy Kim Hạ trên mặt tỏ ý cười nhẹ, cúi đầu nói: "Đương nhiên đáng ạ, các đại nhân ở phía trên đương nhiên sẽ không biết chúng quan mọn phía dưới khó xử thế nào! Bây giờ Đông Hán, Tây Hán, Nam trấn phủ, Bắc trấn phủ bồi dưỡng biết bao nhiêu người, hàng năm chi tiêu bao nhiêu là bạc, nói vậy thì trong lòng ngài cũng hiểu. Ngược lại, Tam Pháp Ti phân chia bạc trong một năm rất ít, lại muốn bọn quan ty chức phải tiết kiệm hành sự, bây giờ chỉ thuê một hương thuyền mà phải bỏ ra một tháng lương, thủ lĩnh đi tìm Lưu

đại nhân hoàn trả, nhất định là sẽ bị hấn răn dạy. Ta quỳ gồi cầu xin, dù sao cũng tốt hơn là thủ lĩnh quỳ gồi cầu xin."

Sau khi nghe xong, Lục Dịch không nói gì, lại nghe Kim Hạ nói tiếp.

"Hơn nữa, đây chỉ là việc quét tước nhà cửa mà thôi, ta cũng không phải bán mình, việc này ta vốn thành thạo, cũng không cảm thấy oan ức gì. Đại nhân ngài thấy ta chịu uất ức sao?"

Lục Dịch đỡ trán, không tiếp tục để ý đến Kim Hạ nữa, quay đầu đi vào trong.

"Đại nhân....đại nhân..Chuyện bạc thì..." Kim Hạ kiên nhẫn không buông mà cười nịnh nọt.

"Có hai việc, thứ nhất , sau giờ Ngọ người hãy ra ngoài một chuyến, tìm xem Dịch cô nương hiện nay đang ở nơi nào, thay ta đưa cái này cho nàng." Lục Dịch đưa cho Kim Hạ một cái hộp:"Lại hỏi thăm xem nàng ngày thường có yêu thích cái gì, muốn ăn cái gì, thường hay làm gì?"

Người thử cách nắp hộp Kim Hạ nghe thấy mùi hương kì lạ:"Hương liệu sao?"

"Xạ hương cùng băng phiến."

Cái hộp ước chừng trọng lượng, Kim Hạ tính toán bên trong hương liệu cũng đáng ba, bốn mươi lượng bạc, chỉ là không biết ngân lượng là do Lục Dịch chi trả hay do tiền công triều đình trả.

Lục Dịch chuyển đề tài, chợt nhìn Kim Hạ nói:"Thượng Quan Đường chủ ta xem ra là một người tốt, thấy người gọi tỷ tỷ cũng rất

ngọt, ở Ô An Bang đã lâu, nếu Dịch cô nương ở gần bến thuyền, tìm Thượng Quan Hi hỏi thăm không chừng là sẽ mau tìm ra tung tích."

"Ngài bảo ta tới tìm Thượng Quan Đường chủ sao?" Thật ra, vì chuyện xảy ra hôm trước ở trên hương thuyền, Kim Hạ nghĩ rằng nên đi tìm Thượng Quan tỷ tỷ một chuyến, bây giờ Lục Dịch đã mở miệng nói lời này, không khỏi làm cho Kim Hạ hoài nghi có phải là bị hấn nhìn thấu tâm tư hay không.

"Có vấn đề gì sao?"

"Không có không có.."

Lục Dịch tiếp tục căn dặn:"Chuyện thứ hai, tối nay canh hai, người đến tiểu lâu chỗ ở của Chu Hiển, đốt đèn cây, mang cửa sổ mở ra, yêu cầu là giống như đêm Chu Hiển treo cổ tự tử, sau đó, người ở bên trong chờ đợi."

Giống như đêm treo cổ tự tử của Chu Hiển? Lại còn phải chờ đợi? Kim Hạ từng trận lạnh gáy:"Đại nhân, ngài đây là có phương pháp gì? Không lẽ muốn bắt quỷ ma sao?"

Lục Dịch trừng mắt nhìn Kim Hạ

Kim Hạ không thể không cẩn thận hỏi:"Ở đó chờ tới khi nào?"

"Gà sau khi gáy quá ba lần, người mới thổi đèn xuống lầu...Còn chuyện sau đó ta không thể nói với người ngay bây giờ được."

Nghe xong lời này, Kim Hạ lại một trận sống lưng lạnh người, lại vẫn không cự tuyệt:"Vây...chuyện bạc..."

Hấn lạnh nhạt nói:"Việc này ngày sau lại bàn."

Lại bàn, vậy ít nhất cũng còn đường thương lượng, Kim Hạ vui vẻ lĩnh mệnh ra ngoài.

Lúc này buổi trưa đã qua, quan dịch bên trong yên tĩnh, tất cả mọi người đều nghỉ trưa, Kim Hạ phỏng đoán bây giờ thủ lĩnh cũng đã nghỉ trưa. Xem xét Dương Nhạc sẽ chứa phần cơm cho mình, Kim Hạ đi tới bếp, nhưng nhìn thấy Dương Nhạc bên trong ôm củ cải đang tỉa hoa văn.

"Đại Dương? Có cơm không?"

Dương Nhạc hướng về bên cạnh vĩ hấp bên trong gắng sức bấu môi.

Kim Hạ đến mở vĩ hấp, thấy một bát cơm hoàng kim rang trứng ở bên trong, đại hỉ, đem hộp đặt ở bên cạnh, tiện thể lấy đũa sau đó thổi cơm cho vào miệng.

"Đây là cái gì?" Dương Nhạc cầm hộp cũng ngửi được mùi hương:"Là xạ hương, còn có băng phiến, vật này không rẻ, người nơi nào lại có được?"

"Sao lại là của ta, là Lục đại nhân bảo ta đưa thứ này cho Dịch cô nương." Kim Hạ vừa nói, vừa nuốt phần cơm trong miệng:"Còn bảo ta hỏi nàng bình thường thích ăn những gì, thích làm gì, xem ra hẳn đối với Dịch cô nương vẫn đúng là để ý."

Đem củ cải đang khắc hoa bỏ xuống, Dương Nhạc đứng lên, ngữ khí có chút hưng phấn:"Cái này là muốn đưa cho Dịch cô nương sao?"

"Đúng vậy."

"Ta cùng người đi."

Không ngờ nhanh như vậy lại có thể gặp lại nàng, đột nhiên Dương Nhạc sửa soạn lại bếp chuẩn bị nấu đồ ăn, không tiếp tục nói chuyện với Kim Hạ.

"Người nói thân thể nàng không được tốt, phải ăn một chút gì bồi bổ khí huyết mới được...canh gà ác hầm? Không được, không được món đó quá mặn." Hấn tự lẩm bẩm:"Hầm yến thì sao...?"

"Tổ yến chúng ta còn không mua nổi nữa." Kim Hạ nhắc nhở hấn.

"Ngoài bồi bổ khí huyết, còn phải ngon miệng, thoải mái ăn, phải làm cho nàng càng muốn ăn.." Dương Nhạc vắt hết óc

Kim Hạ nghe đều cảm thấy thật sự lao lực.

"Bánh gạo, người thấy có được hay không?" Qua thật lâu, hấn cuối cùng cũng nghĩ ra một chủ ý

Kim Hạ gật đầu, tán thành:"Được được,dù sao cũng chỉ là chưng cách thủy, ta cũng muốn ăn."

Bên trong bếp của quan dịch gạo kê là có sẵn, lập tức Dương Nhạc lấy gạo mài thành bột, hăng say mãi mê làm bánh, chừng nửa canh giờ, bỏ vào lồng hấp, chờ hơi khí bay lên, đem ra ngoài gói lại cẩn thận, còn dư Kim Hạ bỏ vào túi rồi ôm vào trong lồng ngực.

"Đi thôi, chúng ta mau đi thôi, cái này tốt nhất là thừa dịp ăn nóng."

Hai người đi hỏi thăm thì nghe nói Ô An Bang đang ở gần bến thuyền, trước tiên là hướng về bến tàu. Bến tàu bỏ neo ít nhất cũng có mấy chục chiếc thuyền, tiếng người ồn ào thật là náo nhiệt. Dương Nhạc đang tìm con thuyền nào có cờ Ô An Bang, Kim Hạ thì khoe mắt nhìn thấy một người, trông rất quen mắt, lại chăm chú nhìn hẩn một lần nữa, cười nói: "Hôm nay chúng ta số may, vừa đến là tìm thấy chủ nhân."

Dương Nhạc theo ánh mắt của Kim Hạ nhìn, là một người đàn ông cao lớn, thân hình khôi ngô, cơ thể cường tráng, đang đưa lưng về phía bọn họ, tháo dây thừng, trên đỉnh đầu đội một vành nón cúi đầu.

"Ca ca, lão gia tử cam lòng cho người ra ngoài sao?"

Kim Hạ đi tới chính diện hẩn cười hì hì

Người này chính là Tạ Tiêu, nhìn Kim Hạ mà ngây người, sau đó cười nói: "Người tại sao lại ở chỗ này, ta còn đang muốn đi tìm người."

"Tìm ta có việc gì?" Kim Hạ thấp giọng cười nói: "Người đêm đó gây họa còn chưa đủ hay sao? Nửa thành Dương Châu gây ra ba chấn động lớn, ta nếu là lão gia tử, liền bắt giam người ba tháng, không cho người ra ngoài nửa bước."

"Người sao lại biết.." Tạ Tiêu nói phân nửa câu ngừng nói, nghi ngờ nhìn Kim Hạ. Lúc này Dương Nhạc bên cạnh hướng hẩn thi lễ.

"Thượng Quan tỷ tỷ có ở đây không?" Kim Hạ nhìn xung quanh

"Tỷ tỷ không có ở đây, hôm qua trong bang có việc, nàng đã đi Giang Ninh, vẫn còn chưa trở về."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 31 (Đã Sửa Lại)

Kim Hạ cùng Dương Nhạc liếc mắt nhìn nhau, tâm trạng khó hiểu, rõ ràng khi trời vừa sáng Thượng Quan Hi đã đi gặp Lục Dịch, sao lại nói còn chưa trở về.

Hay là việc này tỷ ấy muốn giấu Tạ Tiêu? Sự tình giữa hai người bọn họ, họ tự nhiên cũng không nói thẳng. Dương Nhạc nói: "Tạ huynh, ta có việc muốn nhờ, không biết huynh có thể giúp đỡ bọn ta hay không? Bọn ta bây giờ đang tìm nơi ở của một vị cô nương, chỉ biết gần bến tàu, Ô An Bang quen biết ở đây đã lâu, chẳng biết có được hay không giúp bọn ta thăm dò?"

"Chút chuyện nhỏ này, còn phải cầu xin sao, người cũng khinh thường ta rồi. Người nói xem, người muốn tìm ai?"

"Nàng họ Dịch, tên Lan Diệp, là con gái nuôi của Dịch viên ngoại, có người nói vị này là cậu em vợ của Dương Châu quan tri phủ."

Tạ Tiêu nghe đến đó, vẫy tay gọi một chàng thanh niên bán cá, cứ thế hỏi hẩn. Chàng trai bán cá cười đáp: "Nhà Dịch gia vốn thích ăn canh cá tươi, lão Hồ thường xuyên đến nhà hẩn chuyển giao cá. Ban đầu là sống tại phố Phụng Kiều, gần đây không biết tại sao lại chuyển đến khu phố quan tiền hậu, cũng làm cho Lão Hồ tiết kiệm thời gian."

"Quan tiền hậu viện là ở nơi nào?"

"Nhà của Địch gia cửa bên hông có rất nhiều cây, bên cạnh còn xây một bãi miếu rất lớn."

Tạ Tiêu từ nhỏ ở thành Dương Châu thường chạy chơi đùa, nghe hắn nói như thế, lập tức liền hiểu, liền mở dây thừng, hướng Kim Hạ cùng Dương Nhạc nói:"Các người lên thuyền, ta đưa bọn người đến đó."

Dọc theo dòng nước, rẽ trái rẽ phải, mãi đến tận một đầu cầu, Tạ Tiêu chỉ nói:"Các người để ý đến hướng phía trước đi, thấy cái miếu lớn ở đó là được rồi. Ta dù sao cũng vô sự, liền ở đây chờ, chờ xong chuyện cùng ta uống rượu đi."

Kim Hạ chuẩn bị lên bờ, lại thấy Dương Nhạc cẩn thận từng li từng tí sợ đụng hỏng phải gói bánh gạo, dứt khoát gọi hắn lại, đem hộp hương liệu đưa cho hắn:"Đại Dương, người đi đi, ta cùng Tạ đại ca trò chuyện."

Dương Nhạc ngậy cả người

"Người không cần phải gấp, bọn ta sẽ ở đây chờ người." Kim Hạ cười nói. Vừa là thay Lục Dịch đưa vật, có thể gặp được Địch Lan Diệp, chỉ sợ là phải hỏi nhiều chuyện khác, để Dương Nhạc đi một mình có thể cùng nàng nói chuyện, có thể giải trừ được tâm tư của hắn.

Dương Nhạc tiếp nhận hộp gỗ, vò đầu cười, rồi quay mình rời đi.

Tạ Tiêu sau khi cột chặt nút dây thừng, hướng đi lên trên thuyền sau đó dựa vào mạn thuyền, ngạc nhiên nói:"Các người không phải đến đây để tra án sao? Vị cô nương này có hiềm nghi gì chăng?"

Bên trong tình hình cụ thể như thế nào không thể nói tỉ mỉ cho hẳn được, Kim Hạ chỉ nói: "Vị Dịch cô nương này điều kiện vô cùng tốt, Lục đại nhân sáng nay đã vô tình gặp được nàng, sau khi trở về lại nhớ mãi không quên, bây giờ mang hương liệu đến tặng nàng để lấy lòng."

"Lục Dịch...." Tạ Tiêu hừ lạnh một tiếng: "Không thể nhìn ra được là hẳn có đức hạnh này, lại là một người trắng hoa sao?"

"Chính là vậy đấy!"

Kim Hạ cười hì hì lựa ý hùa theo.

"Người đang làm tay sai cho hẳn mà người còn cười được sao." Tạ Tiêu liếc xéo Kim Hạ.

"Ca ca, nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ [*]...." Kim Hạ cũng không giận, chăm chú suy nghĩ một chút: "Cũng không phải như vậy, ta cũng chỉ là bọn quan phía dưới của triều đình mà thôi!"

[*] có nghĩa là {Nếu có một chuyện gì đó mà mình có thể làm và trong lòng bàn tay nhưng một số lý do khách quan nào đó buộc mình không thể làm}

Tạ Tiêu cười lắc đầu một cái, hỏi Kim Hạ: "Đêm đó, sao người biết là ta?"

"Ta không chỉ biết có người, mà người dùng Lôi minh phích lịch đạn là Thượng Quan tỷ tỷ." Kim Hạ ghé sát vào hẳn, nhỏ giọng nói: "Ta nói ca ca, người cũng quá không cẩn thận, giả trang trà trộn vào, trở thành Cẩm y vệ tuy rằng không phải cách hay, nhưng vẫn còn nhiều cách khác mà."

"Được rồi được rồi ...không giúp được gì mà còn nói châm chọc ta."

"Người an tâm đi, Lục đại nhân hiện nay rất bận rộn, căn bản là không để ý đến huynh đệ các người, người ở Đề hình án sát sử chỉ toàn lo nịnh bợ hần, khẳng định là không muốn bị phạt gì, tất nhiên là không đem chuyện của huynh đệ các người ra siết chặt. Sa Tu Trúc vẫn đang yên đang lành ở trong lao, sẽ không có chuyện gì."

Nghe Kim Hạ nói có lý, Tạ Tiêu thoáng yên tâm.

"Ta cũng lặng lẽ thay người thám thính, nếu là dự định đưa hần đi, đợi đến ngày ta dời kinh..." Kim Hạ liếc hần nói:"Tới đó hãy hành sự cho tốt."

Tạ Tiêu không trả lời, hừ hai tiếng.

Kim Hạ tay chân rảnh rỗi, một bên nói hăng say một bên đi tới đi lui trên thuyền, loại thuyền này ở phương Bắc rất ít, ở Giang Nam nhiều, chính mình cũng chưa từng thấy qua, chỉ tới bên mái chèo thử chèo làm cho thuyền chao đảo.

Thấy Kim Hạ vẫn còn mải mê, Tạ Tiêu cũng không để ý

Trong khi hai người đang nói chuyện thì có một con thuyền từ bên kia cầu chèo tới đây rất nhanh, nước không khỏi bắn lên thuyền.

"Thiếu Bang chủ, xảy ra chuyện rồi."

Tạ Tiêu đứng thẳng người dậy, nhảy vọt tới, quát hỏi:"Chuyện gì?"

"Hơn mười người huynh đệ ở Hạ gia trang đụng phải người Đông Dương(Nhật Bản), bọn họ thô bạo vô cùng, không nói câu nào liền đánh tới tấp, những người còn lại đánh không lại, chạy vào ao cỏ lau mới trốn thoát được."

"Người Đông Dương?"

Kim Hạ lấy làm kinh hãi, lập tức nhớ tới lúc trước có nghe Dương Nhạc đề cập tới chuyện ở y quán, có người bị người Đông Dương làm cho đả thương nghiêm trọng đến chữa trị, quan lại vẫn chưa truy nã bọn chúng.

"Người rời thuyền đi, ta cần đi xem các huynh đệ." Tạ Tiêu hướng Kim Hạ nói:"Nếu xong chuyện ta trở lại tìm các người."

"Ta cùng người đi một chuyến." Xuất phát từ bộ khoái bản năng, Kim Hạ tột cùng muốn xem bọn giặc Oa hung hăng ngang ngược đến mức nào.

Tạ Tiêu chỉ do dự một lát, liền gật đầu:"Người ngồi cho vững vàng!"

Con thuyền chèo dọc theo dòng nước nhanh chóng tiến lên, lượn quanh thành Dương Châu, con thuyền nhanh chóng hướng về phía Tây Nam, không lâu sau lại nhìn thấy đám ao cỏ lau, hai chiếc ngư thuyền bình thường có thể chui vào. Hai người vẫn còn đang lẫn trốn trong bụi cỏ lau động đậy, hai con thuyền bên trái bên phải đi sâu vào bên trong, ban đầu Kim Hạ có thể nhớ kỹ đường đi, nhưng đến khúc đoạn đường quanh co khúc khuỷu này thì hoàn toàn mơ hồ.

"Người đừng hao tâm tổn sức làm gì." Tạ Tiêu nhìn thấy Kim Hạ đang chú tâm nhớ đường đi: "Không được thì ta dẫn người đi, người đi vào thì cũng mơ hồ lén lút mà đi."

Tạ Tiêu không nói gì, chèo thuyền tiếp tục tiến vào sâu hơn, hướng về bên trái, mở ra bốn phía rộng rãi.

Thuyền tụ tập lại chỗ này, Thượng Quan Hi mặc một bộ y phục màu hồng cánh sen, đứng ở đó, lông mày nhíu lại, con mắt đăm chiêu đang nghe thủ hạ trong bang trình bày lại vụ việc. Hình như, Kim Hạ nhìn thấy nàng, Thượng Quan Hi cũng nhìn thấy bọn họ, không nghĩ đến Tạ Tiêu và Kim Hạ ở cùng nhau, biểu hiện hơi ngây người.

"Thiếu Bang chủ Thiếu Bang chủ..." Bốn phía bang chúng dồn dập kêu.

Tạ Tiêu bước nhanh, đạp lên boong thuyền phóng lên bờ, đi đến bên cạnh Thượng Quan Hi.

"Thiếu Bang chủ." Thượng Quan Hi vừa nhìn thấy Kim Hạ..."Viên cô nương"

Kim Hạ hướng nàng chấp tay thi lễ: "Kính xin tỷ tỷ thứ lỗi cho ta mạo muội, nghe nói nơi này xảy ra chuyện, cùng người Đông Dương có liên quan, nên ta cùng bọn họ tới xem sao."

"Nói quá lời."

"Tỷ.." Tạ Tiêu hỏi Thượng Quan Hi: "Tổn thương bao nhiêu huynh đệ?"

"Trọng thương sáu người, vết thương nhẹ ba người." Thượng Quan Hi hít một hơi sâu:"Đã chết bốn huynh đệ."

Tạ Tiêu trầm mặc chốc lát, sau đó nói:"Đưa ta đi xem một chút...Đúng rồi ông lão bên kia."

Vài tên huynh đệ bị thương đã được đưa đến y quán, Thượng Quan Hi trước tiên đưa bọn họ đến bên bờ bày ra thi thể. Trong gian phòng âm u, bốn thi thể được đặt bên dưới, đều dùng vải trắng che kín.

"Ta có thể nhìn xem một chút được không?" Kim Hạ tuy là quan sai, nhưng nơi đây cũng là địa bàn của Ô An Bang, vẫn muốn giải thích chút lễ nghi.

Thượng Quan Hi liếc nhìn Tạ Tiêu, thấy hắn cũng không phản đối, liền tiến lên vạch trần thi thể bởi cái vải trắng.

Kim Hạ đầu tiên lấy tay ấn ấn vào da thịt người chết, vẫn còn co dãn, tử vong vẫn chưa đến nửa canh giờ, lại kiểm tra miệng vết thương trên người hắn. Trên người hắn có tổng cộng hơn mười mấy vết thương, vết thương chí mạng là một đao ở lồng ngực, từ bên phải sang bên trái đều có vết thương thâm hậu, mặt khác mười mấy vết thương còn lại đều nằm ở vai, bụng và đùi, ngoài ra chung quanh vết thương còn biến thành màu đen.

Tạ Tiêu mấy năm nay không ở trong bang, bốn tên vừa chết hắn không quen thuộc, cúi đầu dò hỏi Thượng Quan Hi, chợt liếc mắt thấy Kim Hạ đang quan sát chỗ vết thương màu đen đưa tay kiểm tra thử, vội vàng khum người nắm cánh tay của Kim Hạ ra, quát lên:"Cẩn thận,có độc!"

Thanh âm cực lớn, khiến người bên cạnh là Thượng Quan Hi cũng kinh hãi.

"Ta nói ca ca, người đừng cả kinh mà quát lên như thế được không?" Kim Hạ bất đắc dĩ nói: "Ta cũng không phải ngày đầu làm bộ khoái, ngay cả chuyện này cũng chú ý sao."

Bây giờ nhìn trên tay Kim Hạ có một thanh thẻ bạc nho nhỏ, Tạ Tiêu đã hiểu, ngưng ngưng bỏ tay nàng ra, nói tiếp: "Có thẻ bạc thì cẩn thận một chút, người muốn chết ở chỗ này, làm cho bọn ta phiền phức lắm."

"Yên tâm yên tâm, ta chết cũng đi nơi khác chết."

Kim Hạ chẳng hề để ý mà đáp lại lời hắn, lại xoay người đi xem xét các thi thể khác.

Thượng Quan Hi thấy hai người nói chuyện khẩu khí không ngăn lại được, nói: "Lão Tứ, Viên cô nương là khách, sao nói chuyện với nàng như vậy."

Tạ Tiêu bèn nói: "Đối với Kim Hạ không cần khách sáo như vậy đâu."

Một lát sau, Kim Hạ đem thẻ bạc lên xem thử, nhíu lông mày hỏi Thượng Quan Hi: "Bọn họ đã gặp bao nhiêu người Đông Dương?"

"Những huynh đệ bị thương quay trở về nói, cùng bọn họ giao thủ có bốn người Đông Dương, ở Hạ gia trang bên bờ gặp chúng, xa xa thấy trong thôn trang cũng có người Đông Dương, tính toán có ít nhất hơn chục tên."

"Trong thôn trang vẫn còn sao?" Kim Hạ kinh hãi nói:"Các người có từng đi báo quan chưa?"

"Vừa nãy đã phái người đi báo quan."

Kim Hạ thoáng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn tiếp tục nhíu mày:"Bang bọn người Đông Dương này rất hung hãn, e rằng ...Hạ gia trang không biết như thế nào? Cách nơi đây có xa hay không?"

"Bọn chúng không phải dễ trêu, người chớ có tham gia vào." Tạ Tiêu cau mày nói:"Đi thôi, ta trước tiên đưa người đi đến quan tiền hậu viện. Ở Dương Châu, quan dịch cũng không phải không có, người không cần quan tâm đâu."

"Ta chính là muốn đi xem thử, người xem miệng vết thương đều là do một loại ám khí gây thương tích, trên ám khí còn có độc, loại độc này không gây chết người ngay mà chỉ làm người ta hoạt động chậm chạp. Người xem người này trên người có nhiều vết thương, quả thực quá tàn bạo đến tận nhất đao cuối cùng hấn mới chết, lúc đó hấn không thể đánh trả lại, chỉ có thể mặc cho hấn đâm. Người Đông Dương dùng ám khí có độc chết người, loại này ta chưa từng thấy qua, Thượng Quan tỷ tỷ mấy vị huynh đệ bị thương có bị trúng độc hay không?"

Thượng Quan Hi gật đầu:"Có, đại phu cũng bảo chưa từng gặp qua loại độc này, tuy có hàm thuốc giải độc nhưng không chắc chắn lắm. Cũng may không nguy hiểm đến tính mạng, có thể từ từ chữa trị."

Tạ Tiêu sau khi nghe xong, ánh mắt chậm rãi xem xét thi thể, một lát sau nói:"Để ta đi làm cho bọn chúng tàn phế, Đi."

"Lão Tứ, người không thể đi." Thượng Quan Hi vội vàng muốn khuyên can hắn.

"Ca ca, ta cũng là quan sai, cũng không có biện pháp gì, nói cho cùng chuyện này là phận sự của quan sai, người cũng đừng tham gia vào." Kim Hạ cũng không muốn để hắn đi.

Tạ Tiêu trừng mắt, vung tay lên: "Lão tử ta không thể để cho mấy huynh đệ chết một cách vô nghĩa như vậy được."

"Trước mắt sự việc chưa rõ ràng, thật ra có bao nhiêu người Đông Dương chúng ta cũng không biết, nếu người đi tìm bọn chúng trả thù, chi bằng đừng đi thì tốt hơn." Kim Hạ cũng ngăn hắn: "Chính là ta chỉ đi xem xét tình hình, nhưng vẫn không dám liều mạng với bọn chúng."

"Lão tử ta cũng muốn đi xem xét." Tạ Tiêu trừng mắt nhìn Kim Hạ.

Kim Hạ do dự, cùng hắn quy định rõ ràng: "Ta nói trước, không cho phép người động thủ, chỉ có thể theo ta, ai động thủ là đồ vô liêm sỉ."

"Ai là vô liêm sỉ...Người phải theo ta mới đúng."

Tạ Tiêu trong miệng lẩm bẩm, nhưng cuối cùng cũng không phản đối, kéo Kim Hạ đi ra ngoài thuyền. Thượng Quan Hi cũng không khuyên nổi hắn, chỉ biết đi thuyền theo sau hắn. Sáng sớm, Kim Hạ ở trên thuyền nhìn thấy thuyền đã đuổi kịp.

"Tỷ" Tạ Tiêu ngậy người

Thượng Quan Hi cũng không nhìn hắn, chỉ dặn dò tên thanh niên thân cận:"A Nhuệ, ở phía Tây khoảng chín dặm có một cái đình nghỉ chân."

"Từ chỗ đình đó đến Hạ gia trang chỉ có nửa dặm đường, bọn người có thể ở đó mà ẩn náu." Thượng Quan Hi giải thích

Tạ Tiêu còn chưa kịp nói gì, liền nghe Kim Hạ khen nói:"Vẫn là Thượng Quan tử tử suy nghĩ chu đáo."

Đang nói chuyện, vị thanh niên tên A Nhuệ đem thuyền đẩy ra, xuyên qua ao cỏ lau, có một con đường bí mật dẫn đến cái đình.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 32 (Đã Sửa Lại)

Từ lúc thần sắc Thượng Quan Hi nhàn nhạt, Kim Hạ đã phát giác được mấy phần khác thường, lúc đó, Kim Hạ đối với mối quan hệ của Thượng Quan Hi và Tạ Tiêu rất hiếu kỳ.

Theo như người ta nói, Tạ Tiêu ba năm trước từ chối hôn sự, một mình bỏ nhà trốn đi, hành động này quả là làm tổn thương thể diện của Thượng Quan Hi, bây giờ nàng đối với hắn không hận, cũng nên mang trong lòng một khúc mắc. Nhưng theo tình hình trước mắt xem ra, tỷ tỷ đối với Tạ Tiêu là thực sự quan tâm, không giống giả bộ.

Hiện tại Thượng Quan Hi không nói lời nào, Tạ Tiêu nhìn lên sắc mặt nàng, bầu không khí có chút quái lạ. Kim Hạ cũng khá không dễ chịu, liền đi đến gần mũi thuyền đứng cùng A Nhuệ.

"Người từ trong trại huấn luyện của Nội Gia Quyền phải không?"

A Nhuệ căn bản không nhìn Kim Hạ, mặt lạnh lùng không lên tiếng.

"Của môn phái nào?" Kim Hạ hỏi tiếp

A Nhuệ vẫn không lên tiếng.

Kim Hạ không ngần ngại chút nào, hỏi tiếp: "Năm ngoái ta ở kinh thành cũng gặp phải một người huấn luyện Nội Gia Quyền, tuổi thì

đại khái bốn mươi, năm mươi tuổi, khuôn mặt thanh điền, mặt sát khí, cao sừng sững, để râu quai nón, mũi như con chim két, nắm đấm như bình bát..."

Dù là dạ xoa nhưng vẫn là con người. A Nhuệ liếc mắt nhìn Kim Hạ.

Kim Hạ đột nhiên ngừng nói, gấp rút ra cử chỉ, ra hiệu cho hấn hướng vào trong mạn thuyền dựa vào, đồng thời cũng yêu cầu mọi người đều cúi thấp người xuống..

Gió nổi lên, sóng nước lan lan, loáng thoáng nghe thấy đằng trước chỗ khúc cua có tiếng người nói.

Là người có kỹ năng thành thạo trên thuyền, A Nhuệ để thuyền lặng yên không một tiếng động trôi vào bên cạnh bãi lau sậy, bụi cỏ lau rậm rạp đưa bọn họ ẩn trong đó.

Tiếng người nói ngày càng gần, đã có thể nghe được tiếng nói của bọn người Đông Dương, Kim Hạ đem thân mình cúi thấp người, từ bụi cỏ nhìn ra bên ngoài. Thượng Quan Hi cũng cúi thấp người, nhưng hai mắt lại nhìn Tạ Tiêu, thân người càng cúi thấp xuống. Cuối cùng là A Nhuệ, một tay cầm chắc mái chèo trên thuyền, một tay đề đỡ ở trên mạn thuyền, tùy thời cơ chờ mệnh lệnh của Thượng Quan Hi.

Thuyền của bọn chúng chỉ có ba người, vóc người cũng không cao, y phục rộng thùng thình, trên eo mang trường đao. Một người chèo thuyền, hai người còn lại cười cười nói nói và đang lục tìm đồ đạc, Kim Hạ nghe được âm thanh chính là phát ra từ miệng bọn chúng.

Nhìn kĩ hơn một chút , trên y phục của chúng có loang lổ những vết máu, chúng đang loay hoay lật tìm trong bao nào là cây trâm của nữ nhân, ngọc bội của nam nhân, còn có vòng cổ của hai tử, cũng không biết là chúng cướp được từ gia đình nào, Kim Hạ con người co rút, ở kinh thành từng nghe nói qua lũ giặc Oa ở vùng duyên hải đốt nhà cướp đoạt nhà cửa vô cùng độc ác, cho nên ngay cả người già trẻ con đều không buông tha.

Tạ Tiêu đầu bả vai hơi run, liền bị Thượng Quan Hi giữ lại.

"Lão Tứ người cẩn thận không được động thủ." Nàng nhắc nhở.

"Chỉ có mấy người, sợ bọn chúng làm gì." Tạ Tiêu hướng Quan Hi cãi nhau:"Chúng ta có tới bốn huynh đệ, ta phải thay bọn họ trả thù."

Giọng nói bên này đã gây ra động tĩnh khiến cho bọn người Đông Dương nghe thấy được, khuôn mặt cảnh giác một hồi rút đao ra, lại nghe họ nói huyền thuyên chuyện gì cũng không thể hiểu được.

"Ca ca người chờ một chút." Kim Hạ kéo hấn lại, quay đầu ý bảo A Nhuệ, đem bọn họ núp vào bên trong bụi cỏ lau. Mặc dù nhân số chiếm ưu thế, không phải vạn bất đắc dĩ, Kim Hạ từ trước đến giờ đều không chính diện giao thủ.

"Ta nói người là có lá gan như con chuột!" Tạ Tiêu hướng Kim Hạ rêu rao.

A Nhuệ nhìn về phía Thượng Quan Hi, nàng nhìn hấn gật đầu, mái chèo thuyền lay động, chuân bị tiến vào sâu trong đám cỏ lau, đuôi thuyền tiến vào thử nhưng không may gây ra tiếng động lớn.

Phía sau đuôi thuyền có âm thanh to vang lên, đồng thời cũng có nghe thấy tiếng nước ào ào.

Tạ Tiêu liếc xéo Kim Hạ: "Ta nói người bây giờ vẫn không có tiền đồ, còn không bằng người khi còn bé."

Kim Hạ không để ý tới hắn, quay đầu đi xem phía sau, quay đầu xem phía sau. A Nhuệ đối với vùng nước này rất tinh tường, không chút nào làm người khác lo lắng, con thuyền nhanh chóng lại rẽ trái rẽ phải, giống như con cá đang vùng vẫy trong nước.

"Người chậm một chút, ở phía sau bị bỏ mặc rồi." Tạ Tiêu hướng hắn hét lên.

Thượng Quan Hi không cần nhìn, nghiêng tai nghe thấy tiếng nước xung quanh, trầm giọng nói: "Bọn chúng không dám tiến vào đâu, ở bên ngoài rất quanh co."

Giặc Oa mặc dù có kĩ năng bơi, nhưng nơi đây nhân sinh địa không quen, cũng không dám tiến vào bụi cỏ lau.

"Bọn này thật là...Chúng ta quay trở lại đi." Tạ Tiêu giận dữ nói

"Lão Tứ..." Thượng Quan Hi nhìn về phía hắn: "Bọn người Đông Dương bên trong nội tình như thế nào, chúng ta còn chưa điều tra rõ, chúng ta không nên động thủ tùy tiện."

Tạ Tiêu không hiểu tại sao Thượng Quan Hi lại do dự như vậy, đã từng là nữ trung hào kiệt một mình ở trong trại huấn luyện, hắn lại tức giận nói: "Huynh đệ trong bang đều bị thương, không thể họ chết như vậy được."

Thượng Quan Hi nhíu mày không nói gì.

Tạ Tiêu trừng mắt nhìn nàng, sau một lúc lại nôn nóng nói: "Tỷ, ta không muốn trở về, có thể lần này trở về thay ta hiếu tử với lão gia. Hiện tại ta là nên đi thử một phen."

"Trong bang sự tình này ta không quản được, ta muốn trả thù cho các huynh đệ. Như vậy thì người muốn ta trở về có nghĩa gì nữa." Hắn hướng về phía Thượng Quan Hi quát to.

Thượng Quan Hi môi khẽ run lên, trầm giọng nói: "Ta chỉ muốn người từ từ quen thuộc với chuyện trong bang phái, ta cho là người đã hiểu rõ."

"Ta không hiểu."

Tạ Tiêu cứ thế mà quay trở lại

"Cẩn thận!" Nói thì chậm mà xảy ra rất nhanh, Kim Hạ đánh gục Tạ Tiêu.

Một ám khí tự nhiên bay sượt qua đỉnh đầu hai người, đóng chặt vào mạn thuyền, thiếu chút nữa là vào thẳng đầu Tạ Tiêu.

Mọi người còn chưa phục hồi tinh thần lại, ngay sau đó bay đến hai đao ám khí, hai đao ném từ hai ra hai phía khác nhau một bên trái đã dính vào mái chèo mà A Nhuệ dùng nó để cầm, một đao khác đã làm rách ống tay áo của Thượng Quan Hi, may mà có cổ lau che chắn, ám khí dù có chính xác khó tránh khỏi sai lệch, chưa làm thương tổn da thịt.

Kim Hạ vẫn đặt Tạ Tiêu ở trên người, không cho hắn nhúc nhích, dò xét một tay bên mạn thuyền hướng xuống dòng sông mà quạt nước phối hợp cùng A Nhuệ đem thuyền từ từ rời đi.

Thân thể Tạ Tiêu tự nhiên không dịch chuyển được, ngữ khí không hơi có chút không lưu loát nói: "Đa tạ, lão tử nợ người một ân tình."

"Suyt..."

Kim Hạ căn bản không nghe hắn nói cái gì, ánh mắt vẫn còn trong khe hở đám cỏ lau khẩn trương tìm kiếm.

"Người có thể hay không trước tiên buông ta ra?" Tạ Tiêu lúng túng nói

Thượng Quan Hi nhìn hai người bọn họ một lát, lập tức quay mặt sang chỗ khác

Kim Hạ trở mình một bên, hướng A Nhuệ nhỏ giọng nói: "Chúng ta có thể hay không vòng ra phía sau bọn chúng?"

A Nhuệ không nói gì, dò xét hướng mắt nhìn Thượng Quan Hi, người phía sau lạnh nhạt nói: "Nghe Thiếu Bang chủ dặn dò."

Tạ Tiêu nửa chống đỡ thân mình, liếc nhìn Thượng Quan Hi, sau đó hướng A Nhuệ lạnh lùng nói: "Vòng ra phía sau bọn chúng đi."

A Nhuệ mặt không thay đổi ra sức chèo thuyền.

Bên cạnh Kim Hạ lấy từ trong áo bào của mình ra một cái khăn tay, cẩn thận đem đao ám khí dính trên ván thuyền rút ra, dùng khăn bọc ôm trong lòng.

Cũng không biết A Nhuệ như thế nào lại làm thuyền lay động, chiếc thuyền nhỏ len lỏi trong bãi lau sậy, trong chốc lát dừng lại, ra hiệu cho mọi người tiến về phía trước quan sát.

Lặng lẽ đứng ở trong bãi cỏ lau, Kim Hạ lại nhìn thấy thuyền của bọn chúng, người Đông Dương chỉ là tình cờ hướng về phía cỏ lau quan sát xung quanh, nghi ngờ có người theo dõi liền không hề suy nghĩ mà phản công.

Bên trái dường như giặc Oa đã phát hiện bọn họ, thủ đoạn nhanh nhẹn, hai đao ám khí từ trong tay áo bắn phanh ra.

Thượng Quan Hi dùng song đao rút ra khỏi vỏ, chỉ nghe lanh lảnh tiếng:"Đang!Đang!" Hai đao ám khí bị văng ra ngoài.

Trong đám giặc Oa có người bị chém vào tai phải chảy máu đầm đìa, một tay che lỗ tai, oa oa kêu to, một tay kia đã rút ra trường đao, sáng như đao phong một mình vung vẩy, lại hướng thuyền giặc Oa kêu to, ra hiệu cho đồng bọn mang thuyền tới gần.

Bởi vì trên người không mang theo binh khí, cũng không tiện tay giải quyết sự tình, Tạ Tiêu cúi đầu nhìn thấy trong khoang còn có cái thùng gỗ, duỗi tay đem nhắc nó lên, dốc hết sức lực ném nó đi, hướng tới bọn giặc Oa gào lên.

Giặc Oa lấy đao đỡ lấy, đem thùng gỗ bỏ ra, nước trong thùng ào ào đổ xuống, làm bọn chúng ướt sũng, khiến chúng càng thêm tức giận.

Lúc này hai thuyền có chút khoảng cách, Tạ Tiêu trong tay lại không có thứ gì, hấn lại nóng tính, một mình dùng thân người nhảy lên, trực tiếp nhảy lên thuyền cướp biển của giặc Oa. Thượng Quan Hi chỉ lo hấn một mình bị tổn thương, theo sát phía sau, cũng nhanh nhẹn nhảy lên thuyền.

Thuyền của bọn chúng sử dụng là thuyền đánh cá, thân thuyền nhỏ hẹp, gánh chịu nhiều người như vậy thật sự có hơi chen chúc. Lũ giặc Oa dùng đao mới vung một nửa liên đá thẳng vào bụng khiến Tạ Tiêu đau đến cuồn mình. Tạ Tiêu tóm lấy cổ tay cầm đao của hắn, đem người gạt gao đè hắn, dùng đầu gối liên tục đánh mạnh, đánh cho bọn chúng không thể cầm đao được.

Bên cạnh Thượng Quan Hi cũng chế trụ chống đỡ ám khí của giặc Oa, đánh ngã chúng xuống khoang tàu.

Bọn chúng thấy thế, liền lập tức bỏ quên đồng bọn, xoay người nhảy xuống nước. Tạ Tiêu với tay tóm lấy hắn nhưng không được.

Bọn chúng tuột tay khỏi trường đao, nhảy xuống nước, nhưng khi nhìn lại chính là Kim Hạ cùng tên giặc Oa đang lặn xuống nước, cũng không biết từ khi nào Kim Hạ đã ở dưới nước, ra sức vùng vẫy không thể chống cự hắn, ngược lại tên giặc Oa này cũng mềm nhũn ra cũng không đánh trả.

Kim Hạ vẫn còn nổi trên mặt nước, không thể trả lời, đem thân người bọn giặc Oa đã bị đánh trọng thương đẩy lên thuyền, ra hiệu ý bảo A Nhuệ giúp một tay.

Hai thuyền lúc này đã gần kề, A Nhuệ đem tên giặc Oa áp giải lên thuyền, Kim Hạ cũng theo đó mà bò lên thuyền.

"Ta còn tưởng rằng bang phái của bọn người Đông Dương lợi hại như thế nào, hóa ra cũng chỉ là lũ đi bắt nạt kẻ yếu thế hơn." Tạ Tiêu đem trường đao rút ra, dùng hết sức mình đánh lũ giặc Oa: "Ta bắt các ngươi đền tội cho mấy huynh đệ."

Đang hành động, trường đao liền muốn hướng bọn chúng mà chém xuống.

"Ca ca không được!" Kim Hạ vội cản, nàng xuất thân là bộ khoái, từ trước đến giờ luôn phản đối dân gian dùng hình thức chém giết tử hình.

Thượng Quan Hi tinh mắt thấy có gì đó bất ổn:"Lão Tứ cẩn thận!"

Lũ giặc Oa trước mắt sắp chết dưới tay Tạ Tiêu, ánh mắt khác thường, đôi môi hé mở, từ trong miệng hắn phóng ra một thứ gì ánh bạc bay thẳng đến mặt Tạ Tiêu.

Nói thì chậm, nhưng sự việc xảy ra quá nhanh, Thượng Quan hi mau chóng đẩy Tạ Tiêu ra, A Nhuệ thì bỏ nhào về phía Thượng Quan Hi.

Thì ra là đinh bạc bọn chúng giấu trong ngực để phòng thân, cái đinh không may châm vào vai của A Nhuệ, hắn không hề kêu lên một tiếng, chỉ khiến gân xanh nổi đầy trên trán.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 33 (Đã Sửa Lại)

"A Nhuệ!" Thượng Quan Hi không biết nên nói gì, chạy nhanh đến xem xét thương thế của hắn ra sao.

Tạ Tiêu đã giận tím cả mặt: "Các người sắp chết rồi mà còn đánh lão tử ta một cái." Vừa nói vừa giơ tay chém xuống, tức giận dứt khoát chém giết tên giặc Oa còn lại, kẻ cần giết hắn đã đào tẩu, còn tên này thì một mực cầu xin tha mạng.

"Đại hiệp, đại hiệp, nữ hiệp...Xin tha mạng , ta cùng bọn chúng không phải cùng một phe, ta chính là bị bức ép, bị bức ép..."

Hắn cứ thế mà nói một tràng tiếng phổ thông, giọng nói so với người ở trong kinh thành đã lâu như Kim Hạ còn trên mấy phần, mọi người đều sửng sờ.

"Náo loạn cả nửa ngày, các người là một lũ giả người Đông Dương à!" Tạ Tiêu vừa nói vừa dùng đao nhọn sát gần lỗ tai của chúng , sợ hãi đến nỗi không dám động đậy.

"Không phải không phải, bọn chúng thật sự là người Đông Dương, ta là bị bọn chúng tóm được, chúng không quen đất địa nơi này, đã bắt ta đến đây,ta một chút công phu cũng không biết."

Cởi bỏ áo bào, Thượng Quan Hi cẩn thận kiểm tra, trên vai A Nhuệ xem xét thấy có một chỗ đỏ, một thứ gì đó nhỏ châm vào da thịt, nhất thời tìm không ra.

Cũng may không tìm thấy miệng vết thương trên da thịt lân cận biến thành màu đen, Thượng Quan Hi thở phào nhẹ nhõm: "Cũng còn may, ám khí này hấn ngậm trong miệng, không có bôi độc, chỉ là mau chóng mang từ thạch (nam châm) để lấy kim ra"

"Không...Không đáng ngại."

Không quen trước mặt Thượng Quan Hi để vai trần, A Nhuệ không được tự nhiên vội vàng mặc áo vào, cũng không biết là không phải vì đau đớn, mặt hấn đỏ bừng lên.

"Mặt người sao lại hồng lên như vậy?" Kim Hạ nhìn sắc mặt hấn kinh ngạc nói: "Thật sự không sao chứ!"

A Nhuệ trợn mắt giận dữ nhìn Kim Hạ, nặng nề nói: "Không có gì!"

Mũi đao để sát bên tai người giả người Đông Dương sượt qua vài lần, không thương tổn đến da thịt, Tạ Tiêu trừng mắt quát hấn hỏi: "Lũ người Đông Dương nói được như thế, muốn lừa lão tử ta sao?"

"Ta thật không phải..." Hấn run lẩy bẩy, không biết tiếp theo đao có cắt trúng da đầu của hấn hay không.

Kim Hạ ra hiệu cho Tạ Tiêu trước tiên ngừng tay, nửa ngồi nửa quỳ cầm tay hấn quét mắt vài lần, ôn hòa hỏi: "Tên họ là gì? Là nhân sĩ phương nào? Tại sao lại nói được tiếng Đông Dương?"

"Tiểu nhân họ Trương, tên chỉ có một chữ là Phi, là người Huy Châu. Hồi trước, làm việc ở trên thuyền ở biển mấy năm, cùng người Đông Dương buôn bán, cho nên nói được một ít."

"Bây giờ mà có người làm việc trên thuyền ngoài biển, cũng là một nhân vật giỏi giang, thất kính , thất kính!" Kim Hạ tấm tắc khen:"Có thể hỏi thăm người theo ai để kiếm sống không?"

Trương Phi nói:"Lúc còn trẻ không hiểu chuyện, nghe nói ra biển làm việc kiếm được nhiều tiền, liền theo Uông Trực mấy năm."

Uông Trực, là đời thứ năm của chức thuyền trưởng, ở huyện Huy Châu ai cũng biết hần. Ở trên biển tụ tập bang chúng cùng người Đông Dương tạo thành một đội buôn lậu, nhân số đông đảo, được trang bị hoàn mỹ,tự xưng là Huy Vương.

Kim Hạ liên tục tấm tắc:"Thất kính, thất kính, thì ra người là người của Uông đại ông chủ."

Tạ Tiêu ở bên nghe được không kiên nhẫn:"Người đừng nhiều lời như vậy có được không, người của Uông Trực còn không phải là giặc Oa sao, lão tử cho hần một đao."

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền tới tiếng nước, mà còn có tiếng người Đông Dương nói chuyện, Thượng Quan Hi nghiêng tai lắng nghe:"Có ít nhất bảy, tám chiếc thuyền tiến tới, Lão Tứ mau về thuyền."

Tạ Tiêu tuy rằng căm giận, nhưng trước mắt trên thuyền lại có người bị thương, xác thực không thể ở lâu được, liền nhấc chân đem hai tử thi đi đặt ở trong đá nước.

A Nhuệ mặc dù bị thương, lại còn muốn chèo thuyền, vai đau đốn, nửa người tê liệt, suýt chút nữa thì té ngã, Kim Hạ vội vàng đỡ lấy hần. Thượng Quan Hi tiếp tục chèo thuyền, lo âu nhìn A Nhuệ.

Trương Phi thừa dịp mọi người không để ý, hướng mép thuyền hơi di chuyển, ngay sau đó "Bùm" một tiếng, mạn thuyền bọt nước tung tóe, hấn đã chui vào trong nước.

Ngay cả Tạ Tiêu phản ứng nhanh, dùng cánh tay bắt lấy, vẫn không kịp.

"Này tên giặc Oa! Lão tử ta sớm biết hấn không phải người tốt! Sớm biết liền cho hấn một đao." Tạ Tiêu tức giận nói.

Thượng Quan Hi nhanh chóng lái thuyền rời đi, một lát sau lại trở về bến thuyền địa phương. Nàng trước tiên đỡ A Nhuệ lên thuyền, vừa vội sai người đi mời đại phu, sắc mặt Quan Hi tái mét.

Bang giặc Oa này dân số đông đảo, mà hành tung thì mơ hồ, chỗ ở bất định, Kim Hạ nghĩ muốn chạy nhanh đi báo quan phủ, triệu tập binh mã, đối với bọn chúng sớm bao vây mới có thể bắt được. Tạ Tiêu một mực ngăn cản Kim Hạ: "Đã có huynh đệ đi báo quan rồi."

"Ta là quan sai, việc này để chính ta đi mới thỏa đáng."

"Người là người từ bên ngoài đến, tiếng địa phương ở đây đều nói không rõ ràng, đi thì có ích lợi gì." Tạ Tiêu khinh thường nói: "Huống hồ, người nếu là quan to tam phẩm thì cũng tạm, nhưng thật sự chức vị của người không cao, đi đến đó ai nghe lời người. Người nghe ta đi, bọn ta trong bang phái cùng người trong quan phủ có quan hệ không tồi, mỗi tháng đều cùng họ ăn thịt uống rượu. Bọn họ đi thông báo, so với người vẫn còn hữu dụng hơn nhiều."

Nghe hấn nói cũng có lý, biết thân phận mình cũng chỉ là tiểu quan sai, huống hồ lần này đến Giang Nam là vì tra Chu Hiển án tử,

việc của bọn giặc Oa chớ có nhúng tay vào, chỉ đành phải từ bỏ, đi vào trong xem thương thế của A Nhuệ như thế nào.

Đại phu sau khi đến, dùng từ thạch lấy kim châm nhưng không được, bắt đắc dĩ phải dùng lưỡi dao cắt vào da thịt để lấy kim châm ra. Lúc A Nhuệ chữa thương không hề kêu lên một tiếng, ngược lại Thượng Quan Hi lại muốn tự tay đích thân băng bó cho hắn, lúc ấy hắn cả kinh nhảy dựng lên, mặt đỏ bừng lắc đầu: "Không được không được..."

Thượng Quan Hi nhăn mặt, Tạ Tiêu ở bên cạnh lập tức tiếp nhận băng bó thay nàng. Quan Hi nhìn hắn một cái, cuối cùng cũng không nói gì, chính mình chậm rãi đi ra ngoài, cũng không biết từ đâu lấy ra bộ xiêm áo, đưa cho Kim Hạ để thay.

Kim Hạ cảm ơn Thượng Quan Hi, thay xong xiêm y, chờ đại phu xong chuyện, cẩn thận lấy mũi ám khí để trong khăn tay ra cho đại phu xem: "Đại phu ngài nhìn thử xem, trên đó có loại độc gì?"

Đại phu này chuyên trị vết thương do té ngã, đối với độc dược không quen thuộc lắm, lập tức lấy ám khí bên cạnh dùng ngón châm thử nghiệm.

Tạ Tiêu đã thay A Nhuệ tự mình băng bó vết thương cẩn thận, A Nhuệ nhếch môi, đối với Thiếu Bang chủ câu cảm ơn cũng không nói, phủ thêm áo bào, đứng dậy trực tiếp đi ra ngoài.

"Mấy ngày này người trước hết nghỉ ngơi, tịnh dưỡng cho tốt." Thượng Quan Hi hướng hắn nói

Vai bị bao bọc vững vàng, tay đều không nhắc lên nổi, nhất thời A Nhuệ còn muốn cậy sức mạnh: "Không cần nghỉ ngơi, chỉ là vết

thương nhỏ, không cần lo lắng."

Tạ Tiêu ra ngoài đến vội chen lời nói:"Cho người nghỉ ngơi thì hãy nghỉ ngơi, vết thương phải lành mới được, ta sẽ bảo các huynh đệ đem rượu thịt đến cho người, người chỉ cần tịnh dưỡng cho tốt là được."

Thượng Quan Hi tức giận liếc hắn:"Hắn có vết thương trên người, người còn đưa rượu sao?"

"Không, ta sai rồi, chỉ mang thức ăn đến bồi bổ thôi." Tạ Tiêu cười, sửa lời nói

Nhìn bộ dáng của hắn, Thượng Quan Hi than thầm, sắc mặt hơi bớt giận, thấp giọng oán trách nói:"Với tính tình của người, cũng không biết người mấy năm nay sống thế nào."

Tạ Tiêu cười hắc hắc cũng không trả lời.

Thấy hai người trò chuyện, Thượng Quan Hi sắc mặt cuối cùng cũng khá lên rất nhiều, A Nhuệ thấy thế, yên lặng xoay người rời đi.

Bởi vì đại phu cũng không đoán ra được mũi đao ám khí này rốt cuộc có độc được gì, Kim Hạ chỉ phải đem ám khí gói kĩ trong khăn tay cất vào trong áo, cau mày từ trong phòng đi ra.

"Đi thôi! Ta mời người đi uống rượu." Tạ Tiêu mạnh mẽ vỗ vào bả vai nàng.

Kim Hạ bị hắn vỗ vai khiến thân người lão đảo, chợt nhớ tới một chuyện khác:"Không xong rồi! Ta quên mất Đại Dương.Ta đi đón hắn một chút rồi về."

Tạ Tiêu nhảy lên thuyền, Kim Hạ vội nhảy lên theo.

"Tỷ, ta mau đi thôi!" Tạ Tiêu hướng Thượng Quan Hi gọi

Thượng Quan Hi đứng bất động:"Thiếu Bang chủ, ta còn chút việc vặt phải xử lý."

Tạ Tiêu sơ ý, lơ đãng, nghe Quan Hi nói vậy, chỉ khuyên một câu:"Chùng nào tỷ làm xong việc nhớ tới tìm bọn ta, chờ tỷ ở Thất Phân Các."

Kim Hạ đã ngồi lên thuyền, nhìn thấy vẻ mặt của Thượng Quan Hi, suy nghĩ một cái chớp mắt, lại một lần nữa nhảy lên bờ, áy náy nói:"Thượng Quan tỷ tỷ, hôm nay nếu không phải ta muốn tìm hành tung của bọn giặc Oa , thì sẽ không làm bị thương A Nhuệ. Sáng mai ta nhất định sẽ đến tạ lỗi."

Thượng Quan Hi lạnh nhạt nói:"Việc này không thể chỉ trách người, không cần để ý."

Không thể chỉ trách người, ý là vẫn có lỗi của mình, Kim Hạ ngẫm hiểu,tiếp tục cười nịnh nọt.

Kim Hạ đề thấp giọng nói nhỏ:"Sáng nay, chuyện tỷ tỷ đi gặp Lục Dịch,hắn thực sự không biết?"

Thượng Quan Hi quay đầu lập tức nhìn về phía Kim Hạ, không nhìn ra được tâm tình:"Người nói cho Tạ Tiêu biết rồi à!"

"Không có, ta xem hắn cũng không hiểu rõ tình hình, suy nghĩ tỷ là có tính toán riêng, nên cái gì cũng chưa nói."

Thượng Quan Hi ánh mắt ôn hòa:"Đa tạ người đã nghĩ chu toàn."

Kim Hạ chờ giây lát, thấy tử cũng không nói cho mình ý tứ, tạm nói: "Tử tử yên tâm, ta sẽ không lăm miêng. Tử tử thân là Đường chủ, tự khắc có can đảm có ý thức, chỉ mạn phép nhắc nhở, Lục Dịch này tâm can khó dò, tử tử nên cẩn thận thì hơn."

"Ta biết." Chỉ nghe Thượng Quan Hi lạnh nhạt nói, đầu tử hơi cúi xuống, không thấy rõ mặt.

Tạ Tiêu cho thuyền trở về đầu cầu phía sau phố, Kim Hạ liếc mắt một cái liền nhìn thấy Dương Nhạc ngồi ở bờ sông trên thềm đá, cúi đầu, nhìn dòng sông ngơ ngác xuất thần.

"Đại Dương!" Thuyền còn chưa tới gần, Kim Hạ liền cao giọng kêu

Dương Nhạc chậm rì ngẩng đầu lên, chậm rì nhìn về phía bọn họ, chậm rì đứng dậy, chờ thuyền đến gần.

"Đều đã gặp được nàng, nhưng sao người trông ủ rũ thế?" Kim Hạ đưa tay kéo hắt lên thuyền

"Người sao biết ta có gặp nàng?"

"Cái hộp người đều đưa đi rồi, mà đây là tâm ý của Lục Dịch, nàng sẽ tự mình đến gặp người, hơn nữa còn phải hỏi thăm Lục Dịch đại nhân."

Dương Nhạc đau khổ đẩy trán: "Nàng đúng là muốn gặp ta hỏi thăm Lục Dịch đại nhân."

"Người nói thế nào?"

Kim Hạ cảm thấy hứng thú.

Dương Nhạc liếc mắt nhìn Kim Hạ, rũ mắt xuống:"Ta nói Lục đại nhân khi rảnh rỗi rất thích chuyện nấu nướng, thường xuyên chính mình xuống bếp làm thức ăn." Cái này chính là sở thích của Dương Nhạc.

Hắn dừng lại một chút, lại nói:"Ta còn nói bánh gạo là do Lục đại nhân tự mình làm, ta nghĩ như vậy nàng sẽ không thưởng tặng cho nha hoàn ăn, mà như vậy thì đích thân mình sẽ nếm thử."

"Thật tốt, thật tốt, nói không chừng lần tới nàng cũng sẽ làm chút thức ăn để đáp lễ, như vậy chúng ta có thể ăn thử một chút." Kim Hạ cười nói

Tạ Tiêu nghe không rõ, không hiểu việc gì nói:"Cái gì mà thức ăn? Các người không phải tra án sao?"

"Có người trúng mỷ nhân kế rồi." Kim Hạ cười híp mắt nói:"Có điều cũng không có chuyện gì, không lỡ chuyện tra án."

Dương Nhạc cũng không phản bác Kim Hạ, ỉu xiu ngồi xuống

Thân là Thiếu Bang chủ của Ô An Bang, Tạ Tiêu trực tiếp đưa bọn họ đến Thất Phân Các, muốn một gian phòng trên lầu, gọi một bàn thức ăn.

"Các người có muốn ta gọi người đến đàn hát một chút không?" Tạ Tiêu quả nhiên tiền bạc không thiếu.

Kim Hạ lúc này chồm người về phía cửa sổ nhìn cảnh trí bên ngoài, không kịp trả lời. Dương Nhạc thì liên tục xua tay:"Không muốn, không muốn.."

"Vậy thì không gọi, kì thực ta cũng thấy phiền khi nghe hát, uống rượu đều không thấy vui." Tạ Tiêu cầm mấy viên đậu phộng cho vào miệng: "Lần trước người cũng không uống rượu, hôm nay cha người không có ở đây, hãy làm vài chén đi nào!"

Dương Nhạc trong lòng không được vui, thêm chuyện hôm nay, xác định là cũng muốn làm vài chén, do dự chốc lát liền gật đầu: "Được"

Tạ Tiêu vẫy tay gọi hầu bàn đem đến hai bình Trúc Diệp Thanh.

Kim Hạ quay trở lại bàn, thấy hầu bàn đang chuẩn bị, chính mình tiện tay cầm cái vò rượu, rót một chén rồi ném thử: "Thơm quá, rượu chỉ có hai bình chỉ sợ không đủ uống."

"Người là cô nương, uống chỉ vài chén là đủ rồi, uống say ta cũng không dám đưa người về gặp Dương Thúc." Tạ Tiêu ngăn cản nàng uống tiếp

Dương Nhạc thờ dãi, quả nhiên ngoan ngoãn tiếp nhận chung rượu, sẵn sàng rót rượu

Kim Hạ quay đầu nhìn Tạ Tiêu giải thích: "Đại Dương nổi danh là ba chén là hết mức, để ta uống thay hấn."

Tạ Tiêu búi người nhìn về phía Dương Nhạc: "Không có việc gì, tửu lượng có thể luyện được, nếu như người ở Dương Châu chừng ba tháng, ta đảm bảo người có thể uống ba bình mà không có chuyện gì."

Đang nói chuyện, nghe thấy hầu bàn dẫn khách lên lầu, cách tám rèm liền thấy người, Kim Hạ chậm rãi bỏ chén xuống, hướng Dương Nhạc nháy mắt ra hiệu. Lên lầu là năm, sáu vị Cẩm y vệ, trong đó có

một vị mang Hiệu úy trên người mặc bộ áo bào xanh cẩm tú, chính là Cao Khánh.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 34 (Đã Sửa Lại)

Cao Khánh nhìn thấy Kim Hạ cùng đám người này trong nháy mắt, Kim Hạ trong đầu đã nghĩ Cao Khánh sẽ như thế nào bẩm báo với Lục Dịch về việc này, mà còn nghĩ đến chuyện sẽ phải giải thích với Lục Dịch ra sao, tự mình đặc ý không chê vào đâu được, nhoen miệng cười nhẹ.

Đại khái ngại bọn họ không phải là quan lại cùng đẳng cấp, Cao Khánh cũng không có ý định tiến vào ngồi cùng hàn huyên, chỉ quan sát Tạ Tiêu vài lần, liền không chút biến sắc cùng người bên ngoài vừa nói vừa thảo luận cùng bọn họ đi vào gian phòng bên trong.

Dương Nhạc nhú nhú mày, đang định nói chuyện, Kim Hạ đã dặn dò an ủi hần: "Không có chuyện gì, đối với Lục đại nhân ta biết như thế nào hồi bẩm, bảo đảm hần không ngờ vực."

Tạ Tiêu đối với Cẩm y vệ cũng không có hảo cảm, hướng ra ngoài trừng mắt, thúc giục tiểu nhị mang đồ ăn đến đặt lên bàn.

Ở Thất Phân Các có vài món ăn nổi tiếng xác thực là danh bất hư truyền, trong đó đã từng nghe Dương Nhạc nói qua món măng mùa xuân chưng thịt được Kim Hạ khen không dứt, lại nghĩ sau khi hồi kinh không có lộc ăn như thế nữa, Kim Hạ vừa ăn vừa phìền muộn.

Dương Nhạc ngày thường đối với thức ăn cũng rất hứng thú, nhưng hôm nay hần vừa ăn vừa buồn bã, cũng không nói nhiều lắm.

Tạ Tiêu nhìn thấy liền lắc đầu, vòng qua bàn, thật mạnh đập vào bả vai hắn:"Đại trưởng phu sợ gì không có vợ, chỉ là một nữ nhân mà thôi, hà tất phải sầu khổ tư thái."

"Ca ca, người nói lời này liền không được xuôi tai." Kim Hạ khá bất mãn mà cau mày:"Cái gì mà chỉ là một nữ nhân mà thôi. Nữ nhân thì làm sao? Làm sao đàn ông các người lại phải tương tự một mối tình sầu khổ như thế? Người cẩn thận ngẫm lại xem, nếu người không có mẹ, người cũng không biết sinh ra như thế nào? Không Thượng Quan tỷ tỷ, người có thể ở bên ngoài tự do tự tại ba năm sao? Không ta cái này,....Cái này....người gọi thêm rượu đi."

Tạ Tiêu không nói chuyện, nhìn chăm chăm Kim Hạ, chốc lát mới nói:"Nha đầu, người uống quá chén rồi sao?"

Kim Hạ ợ rượu, tỉnh táo kiên quyết phủ nhận:"Làm sao như vậy được, tiểu gia ta có bị đánh ngã cũng không say."

"Đừng nói ta không nhắc nhở người, rượu này uống nhạt, tác dụng chậm nhưng rất lợi hại."

"Không có chuyện gì...Thượng Quan tỷ tỷ sao còn chưa đến?" Kim Hạ đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trên dòng sông, có một hương thuyền hoa tới tới lui lui. Trong đó có một chiếc thuyền hoa ngừng ở cự ly chỗ không xa. Ở đó có một nam tử ăn mặc một bộ y phục được làm từ sợi trâm hương đang ôm một nữ nhân nửa ẩn nửa hiện ở trong tấm màn lụa trong thuyền, không nhìn thấy mặt nam tử. Nữ tử khuôn mặt mơ hồ có thể thấy được, khép nép nhắm chặt mắt tựa vào vai nam tử, trên mặt hình như có vài phần ai oán cùng khổ sở. Hai người lẳng lặng tựa sát, cũng không nhúc nhích, chỉ theo thân thuyền nhẹ nhàng lay động.

Đời người đều tất nhiên có tình si, hận đời này cũng không liên quan cùng năm tháng. Kim Hạ quay đầu hướng nhìn, đem chung rượu uống cạn sạch, Dương Nhạc yên lặng thở dài.

Xuất phát từ bản năng của bộ khoái, Kim Hạ nhìn ra vị nam tử kia đang ôm nữ tử cánh tay có chút kỳ lạ, không biết có phải hay không là bị thương, đang định chồm người nhìn kỹ, liền nghe thấy phía sau một tiếng ngã, Dương Nhạc ngã nhào ra bàn, bất tỉnh nhân sự.

Tạ Tiêu cam chịu số phận cũng lấy Dương Nhạc đi trên phiến đá sát bờ sông, nghĩ thầm lần tới sẽ không cho vị này uống rượu nữa, Kim Hạ mang theo hai gói mút trái cây nhỏ thành thoi theo sát phía sau, thủ lĩnh ngày mai sẽ phải đi chữa trị chân, xem ra thứ này không thể thiếu nếu chén thuốc quá đắng, vừa vặn có thể làm giảm đi vị đắng.

Trong lòng vẫn còn một tia vướng bận, tựa hồ như hôm nay còn có chuyện gì chưa làm, Kim Hạ nhăn lông mày, lao lực suy nghĩ một chút, chính là đầu choáng váng, như thế nào cũng không nhớ nổi chuyện đã quên là chuyện gì. Cứ như vậy mà trở về quan dịch, thu xếp ổn thỏa cho Dương Nhạc, cùng Tạ Tiêu chia tay, tự mình đi rửa mặt rồi vào phòng ngủ.

Trước khi đi ngủ, Kim Hạ còn mê mẩn nghĩ ngợi: "Rượu này quả thật rất ngon, có thể đem về cho cha mẹ vài bình.."

Ngủ được một lúc, nửa đêm, ở bên ngoài có tiếng mưa rơi lách tách mang theo thời tiết lạnh mùa xuân xuyên vào trong buồng ngủ, Kim Hạ trở mình, đột nhiên tỉnh táo, rốt cuộc đã nhớ ra chuyện mình đã quên là gì!

Không xong rồi!

Kim Hạ liền lập tức ngồi dậy, mặc thêm áo ngoài, mang thêm giày vào, tiện tay vén tóc lên, liền không kịp mang theo ô. Kim Hạ nhắm thẳng tiểu lâu của Chu Hiểu mà chạy thẳng tới. Trăng đã lên cao, nàng thuận thực nhanh nhẹn leo tường cạy khóa, liên tục lăn lộn lên trên lầu tiểu lâu, thấy Lục Dịch vẫn chưa ở trên lầu, thấy cũng không có điều gì bất trắc khác thường, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Có thể hay không hẳn cũng đã quên việc này?

Nghe thấy bên ngoài có âm thanh của tiếng mõ, bây giờ đã là canh năm, bóng cây lắc lư, tiếng mưa rơi thanh lãnh, làm cho thành tiểu lâu này trở nên lạnh lẽo. Kim Hạ mệt mỏi ngáp một cái, lấy trong áo ra đá bén lửa, đem đèn cầy đốt lên. Cẩn thận hồi tưởng những lời Lục Dịch phân phó: "Đốt đèn cầy, rồi đem cửa sổ mở ra..". Vì thế Kim Hạ mở hai phiến cửa sổ ở bên sườn Tây Bắc ra, gió cùng mưa bụi tốc thẳng vào mặt, nàng rút lui cổ, tránh sang một bên.

"...Muốn giống như đêm đó Chu Hiểu đã thất cổ tự tử.."

Kim Hạ ngẩng đầu nhìn xà ngang, hơi có chút khó xử, cũng không thể đem thân mình treo lên được. Quay đầu chung quanh tìm kiếm, nhìn thấy trên bàn có một chậu hoa lan, liền đem vải che chậu hoa lan lại, sau đó mang chậu hoa treo dọc lên xà ngang.

"...Sau đó, người liền ở bên trong chờ. Sau khi gà gáy quá ba lần, người mới có thể thổi đèn xuống lầu."

Gà. Chung quanh đây có ai nuôi gà sao? Nếu như không nghe thấy tiếng gáy, chính mình phải ở đây cho tới năm sau sao? Kim Hạ khá là phát sầu.

Tạ Tiêu nói rượu này tác dụng chậm nhưng lợi hại thật đúng là không sai, trong người đặc biệt khó chịu, choáng váng đầu khát nước, Kim Hạ đi dạo một vòng cũng không tìm thấy nước.

"Meo...meo.."

"Ta đang nghĩ ngợi tới người đây." Kim Hạ thân thiết mà đem mèo mập ôm vào trong lòng sưởi ấm, gần đây có gà sao? Có không nhỉ? Sẽ không bị người làm thịt chứ?"

"Meo..meo"

Mưa rơi trên tán cây ngô đồng ồn ào vang lên, Kim Hạ tùy ý hướng bên ngoài cửa sổ liếc nhìn, đột nhiên ngẩn ngơ, đến canh giờ này, có nhà nào vẫn còn đốt đèn thì có thể đếm trên đầu ngón tay, từ hướng Tây Bắc chếch ra ngoài cửa sổ, vừa hay lại có một ngôi nhà vẫn còn đốt đèn.

Vừa hay lại là một tiểu lâu.

Trong ánh sáng đèn cây, trong đầu Kim Hạ là hình ảnh tấm bản đồ ở trong gian phòng Lục Dịch thì nơi ở của Dịch Lan Diệp so với chỗ này là phía sườn Tây Bắc

Chẳng lẽ là..

Kim Hạ bỏ con mèo mập xuống, từ trong lòng lấy ra ống kính hoàng đồng, giơ lên trên mắt, điều chỉnh tiêu cự.

Đầu ống kính bên kia, cửa sổ của tiểu lâu cũng mở ra, có bóng người cao cao dựa vào cửa sổ, biểu hiện hình như có chút không kiên nhẫn

Nhất thời Kim Hạ cảm thấy tóc mình có chút ngứa ngứa.

Cách xa như vậy, Kim Hạ nhìn thấy vẫn hiểu được Lục Dịch thủ thế, bảo nàng cứ thế mà liều mạng

Đi ra ngoài quá gấp gáp, Kim Hạ căn bản là không mang theo dù che mưa, liền thuận tay bẻ một tán lá cây chuối che mưa trên đỉnh đầu. Mới vừa đi được hai bước, liền nghe thấy A Hổ ở dưới hành lang kêu meo meo.

Kim Hạ quay đầu xem nó: "Ta trên người không có đồ ăn."

A Hổ tiếp tục kêu to, cái đuôi mềm mại đung đưa, ánh mắt như chờ đợi mà tủi thân.

"Được rồi được rồi người theo ta cùng đến đó." Kim Hạ đã mềm lòng, quay lại ôm nó theo: "Nếu có đồ ăn ngon, ta cho người ném thử một ít."

Hướng về phía nhà của Dịch Lan Diệp mà tới, nói gần cũng không gần, nói xa cũng không xa, Kim Hạ mới đi được nửa đường, khó khăn lắm mới đi qua khỏi đoạn đường khó đi này, quay đầu nhìn thấy một cái ô tám vải bạt thanh trúc xông tới mặt mình.

Người dưới ô, vóc người thon dài, mặt mày thanh tú, chính là Lục Dịch.

Kim Hạ hơi run lên, vội vàng tiến đến, cung kính nói: "Ty chúc đến muộn, xin đại nhân thứ lỗi."

Bốn mắt đối diện nhìn nhau, Lục Dịch lặng lẽ chốc lát mới nói: "...Nghe nói đêm qua người đến Thất Phân Các ăn uống thỏa thích, rượu cũng không uống ít?"

Quả nhiên Cao Khánh không phải là kẻ tầm thường, đoán trước việc hấn sẽ hướng Lục Dịch hỏi thăm chuyện này, cũng may phải như thế nào ứng đối, Kim Hạ đã sớm nghĩ đến, lập tức làm bộ mặt sầu khổ: "Ngài cũng biết, thủ lĩnh năm đó đối với Ô An Bang bang chủ đã giúp đỡ rất nhiều. Xem như đã có ơn. Hôm nay bọn ta đến hỏi thăm chỗ ở mới của Dịch Lan Diệp cô nương, xem ra Thiếu Bang chủ cũng nhiệt tình giúp đỡ, lại còn mời bọn ta đến Thất Phân Các để trả ơn, bọn ta cũng không muốn thất lễ nên đã cùng hấn uống chút rượu. Tương lai nếu nhờ hấn giúp đỡ sẽ có lợi cho chúng ta. Ta so với Đại Dương tửu lượng có tốt hơn nhưng bây giờ đầu vẫn còn hơi choáng váng."

"Nói như thế, người vì ta mới cố đi sao?" Lục Dịch rất có kiên nhẫn nghe xong Kim Hạ nói liền thao thao bất tuyệt: "Ta còn phải cảm ơn các người phải không?"

"Không dám nhận, ty chức vì muốn giúp đại nhân, chỉ làm những việc là bổn phận của ty chức." Kim Hạ cười theo nói: "Đại nhân ngài xem, ty chức một lòng một dạ vì tra án, vậy chuyện hai lượng bạc...."

Vừa nghe đến hai chữ bạc, Lục Dịch xoay người tiếp tục đi trước: "Không vội, việc này ngày khác lại bàn, người ở trên tiểu lâu có phát hiện manh mối gì không?"

"Ty chức cảm thấy, lúc Chu Hiền thất cổ tự tử, nhất định thập phần là hận Dịch Lan Diệp."

"Sao?"

Hạt mưa vẫn rơi trên tấm vải ô, Lục Dịch cầm trong tay chậm rãi mà đi.

"Ta cũng chỉ là phỏng đoán." Kim Hạ vẫn đem tán lá chuối che trên đỉnh đầu, con mèo mập thì đang hoàng ngồi trên bả vai nàng, "Nếu là một người đàn ông thật lòng yêu người phụ nữ đó, làm sao nhẫn tâm để nàng thấy cái chết của mình. Hắn cố ý muốn cho nàng thấy mình thất cổ tự sát, sự việc đại khái là nàng đã vào gia tộc giàu có để làm vợ lẽ, cố ý treo cổ tự tử ở căn phòng lớn như vậy để khiến cho lão gia phu nhân nhà đấy cũng phải thỉnh người đi xử lý việc này."

Chuyện này so với thực tại có chút khó nói, Lục Dịch lặng yên âm thầm hỏi: "Người thấy Chu Hiền đã bởi vì Dịch Lan Diệp có người yêu khác nên mới thất cổ tự tử?"

Mưa rơi tí tách xuống tàu lá chuối trên đầu, chú mèo béo ngồi chễm chệ bên vai cô ấy, híp mắt lắng nghe. Mưa xuôi theo lá rót vào ống tay áo nàng

Kim Hạ tiếp tục chậm rãi mà nói: "Sau lần đó, Dịch Lan Diệp liền rời khỏi chỗ tiểu lâu này, như vậy xem ra, Dịch cô nương xác thực đối với chuyện này vẫn còn sợ hãi."

Kim Hạ ngẩng đầu nhìn Lục Dịch đưa chiếc ô trúc xanh bằng vải dầu mà mình đang che sang, lòng không khỏi hơi hơi cảm động. Cuối cùng, vị cấm y vệ đại nhân này cũng đã lắng mạn được đôi chút.

"Con mèo này sợ nước, giờ mà bị ướt mưa thì đáng thương lắm."

Lục Dịch lạnh nhạt nói.

Mèo béo nhìn Lục Dịch một cái buồn thiu, thầm cam chịu.

"..." Kim Hạ ngượng ngập bẻ mẻo xuống, dùng ống tay áo lau nước trên đuôi nó rồi vứt vào lòng hấn, không kèm được bọc bội, "Đại nhân, người không thấy ta cũng rất rất đáng thương sao?"

Hấn không để ý đến, tiếp tục sai bước.

Tán ô vẫn che cho Kim Hạ, còn y phục hấn thì đã thấm đẫm nước mưa.

Đi đường được một đoạn, Kim Hạ chợt nhớ tới một chuyện quan trọng: "Đại nhân, sao ngài lại bảo ta ở lại trên tiểu lâu, gà gáy quá ba lần mới có thể xuống lầu?" Chắc là Lục Dịch muốn thử xem đêm đó Dịch Lan Diệp rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì, cũng không phải để mình ngu ngốc ở lại đây một đêm đâu.

"Hả..." Lục Dịch nghiêng đầu nghĩ một hồi: "Là như thế này, lần trước người nói Chu Hiển đã chết oan, ta e rằng ở đó chỉ là cái phòng nhỏ không sạch sẽ, nhớ người một thân chính trực, ở lâu thêm một lúc, xem có tìm ra manh mối gì khác không?"

"Ngài..." Kim Hạ khóc không ra nước mắt: "Đại nhân, ngài ở đây là muốn trêu ta?"

"Ở trong mắt người, ta là loại người như thế sao?" Lục Dịch hơi hơi nhướn mày

Kim Hạ bị ghen một chút, nghiêm mặt nói: "Đương nhiên không phải, ty chức hoàn toàn có thể hiểu được hành động này của đại nhân là vì muốn rèn luyện ta."

"Người nghĩ như vậy cũng được."

Lục Dịch ung dung tiếp tục hướng đi về phía trước.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 35 (Đã Sửa Lại)

Dương Trình Vạn ở y quán chữa trị vết thương, hắn đang ngồi tựa trên giường trúc.

"Cha, đây là canh thuốc." Dương Nhạc bưng chén thuốc đến: "Thẩm đại phu nói, uống chén được này, sau nửa canh giờ là có thể giúp cha nối xương một lần nữa."

Dương Trình Vạn tiếp nhận chén thuốc, vẫn là có chút chán chừ: "Cái chân này của ta... Vẫn là thôi đi..."

"Đừng như vậy, thủ lĩnh." Kim Hạ vội vàng khuyên nhủ: "Lục đại nhân đã đưa người tới đây, Thẩm đại phu đặc biệt dành ra không ít thời gian chữa trị, Đại Dương đêm qua cũng không ngủ ngon, đều là do lo lắng chân của người. Chúng ta cần phải cố gắng hết sức."

Nha đầu này miệng mồm vẫn không ngưng nghỉ, Dương Trình Vạn không làm sao được với Kim Hạ: "Lục đại nhân vẫn còn đang đứng bên ngoài đấy, người hãy thận trọng, tốt xấu gì người cũng là quan đấy."

"Vâng!" Kim Hạ nhanh nhẹn đáp

Dương Trình Vạn uống xong chén canh thuốc, Dương Nhạc thì đỡ cha đứng dậy, Kim Hạ bưng bát đi ra ngoài, nhìn thấy Lục Dịch đang ngồi trên ghế tre, đang ngắm chậu hoa lan. Tuy rằng không thích hắn, bất quá Kim Hạ cũng tự thừa nhận rằng đối với việc chữa

trị thương tật cho thủ lĩnh, hấn quả thực tận tâm tận lực. Tạm thời bất luận hấn vì lí do gì, nhưng bây giờ đang phải chịu ơn hấn.

"Đại nhân ngài khát không, để ta đi pha trà ?"

Lục Dịch cũng không liếc nhìn Kim Hạ, lắc đầu một cái.

Kim Hạ nhìn thấy tầm mắt của hấn ngấm chấu hoa lan, bưng tỉnh ngộ nói:"Ngài nhớ Dịch cô nương sao? Hôm qua đã tặng nàng hộp hương liệu, Dịch cô nương trông cũng rất thích. Nói không chừng, hai ngày nay nàng đã tự mình xuống bếp làm thức ăn để thỉnh ngài nếm thử. Ngài hấn là muốn mau chóng gặp lại nàng."

Lần này Lục Dịch cuối cùng cũng nhìn về phía Kim Hạ, chậm rãi hỏi:"Ta có sở thích gì?"

"Khi nhàn hạ thì ngài yêu thích nấu nướng, thường thường chính mình tự xuống bếp nấu ăn."

Lục Dịch lặng yên, quay đầu không tiếp tục để ý đến Kim Hạ.

Cách không xa một bức bình phong, hai tên y đồng trong quán nói chuyện truyền đến tai Kim Hạ.

"Người đun một ít nước đem đi xông phòng đi, khi đổi khăn cần phải rửa qua nước sôi nữa, loại chất độc này của người Đông Dương sư phụ vẫn chưa tìm ra thuốc giải, phải cẩn thận."

Tên còn lại lo lắng hỏi:"Ta xem ra bọn họ đều không qua khỏi, cơ thể đều đã bị thối rửa một nửa, chuyện này..."

Kim Hạ đang nghe liền thấy Lục Dịch đứng dậy, di chuyển ra ngoài bình phong.

"Các người nói ba ngày trước có hai người bị người Đông Dương gây thương tích?" Lục Dịch trầm giọng hỏi.

"Đại nhân... Là đúng vậy, cũng không biết người Đông Dương dùng loại độc gì, trên người họ từng khối từng khối bị thối rữa. Nếu có thể bắt được một trong số bọn người Đông Dương, buộc họ giao ra thuốc giải, nói không chừng còn có thể cứu được." Tên y đồng cung kính đáp

Người Đông Dương dùng là độc

Kim Hạ ngay tức khắc nhớ tới hôm qua huynh đệ bị thương ở Ô An Bang, hay là bọn họ bị cùng chính một loại độc, cũng là bị ám khí gây thương tích.

"Bọn họ trúng độc có miệng vết thương như thế nào?" Kim Hạ vội vàng đi ra ngoài hỏi.

"Miệng vết thương rất nhỏ, vào thịt không sâu, nhưng vết cắt dị thường bóng loáng."

Kim Hạ chần chờ trong chốc lát, lấy trong áo ra cái khăn tay bọc viên ám khí ngày hôm qua thu được, hỏi: "Vết thương có giống như mũi ám khí này không?"

Ám khí có dạng hình thoi sáu cánh đều có lưỡi dao, hơi hơi có màu xám, Lục Dịch nhìn thoáng qua liền nhíu mày nói: "Đây là vũ khí của người Đông Dương, sao người có được trong tay?"

"Hôm qua ta cùng bọn giặc Oa đã từng giao thủ, ở Ô An Bang bọn họ cũng không ít người bị thương, đã chết bốn người, và còn sáu, bảy huynh đệ bị thương do trúng độc."

Chưa nghe Kim Hạ nói chuyện này bao giờ, Lục Dịch chăm chú nhìn nàng liếc một cái, biểu cảm phức tạp khó phân biệt.

Y đồng xem qua cẩn thận mũi đao trong khăn tay, mới nói: "Ta tuy rằng không dám xác định, nhưng xem qua lưỡi đao hình dáng, có tám phần mười là bị nó gây thương tích."

Kim Hạ cảm ơn tên y đồng, một mạch cúi đầu suy nghĩ: Hôm qua quan phủ sau khi biết được việc này, không biết có hay không sai người đi càn quét bọn chúng? Nhóm giặc Oa này xâm nhập vào đất liền hống hách lộng hành làng xã, ngoại trừ người dẫn đường ở bên ngoài, hay còn có người khác giúp bọn chúng? Nếu quan phủ mà không hành động, tánh mạng của sáu bảy huynh đệ bị thương trong Ô An Bang sẽ bị đe dọa, chính mình có nên hay không mau chóng báo cho Tạ Tiêu hay Thượng Quan Hi, để bọn họ nghĩ cách tìm được giải dược.

Trong lúc nhất thời Kim Hạ đang suy nghĩ mọi chuyện, nàng ưu phiền đẩy trán, gương mặt đối diện với Lục Dịch, bên cạnh tên y đồng chẳng biết lúc nào đã rời đi.

"Việc bọn giặc Oa ta chưa nghe người nói qua, sao bây giờ mới nói?" Lục Dịch nhàn nhạt hỏi.

"Chuyện này...Ta tưởng việc này cùng vụ tra án không quan hệ, đại nhân trăm công ngàn việc, vẫn là đừng nên khiến ngài nhọc lòng."

Lục Dịch xoay người đi vào bên trong: "Đi vào trong, nói tường tận cho ta nghe."

Kim Hạ không còn cách nào, đi vào trong theo, đem chuyện hôm qua cùng giấc Oa kể lại tường tận cho hắn.

"Trương Phi?"

"Vâng, có thể nói là người gian xảo, ta dự đoán được này chắc chắn không phải tên thật của hắn. Hắn có thể nói lưu loát tiếng Bắc Kinh, tiếng Đông Dương có thể nói một chút, nghe không ra hắn là người từ phương nào."

Lục Dịch tiếp tục nhìn Kim Hạ: "Người còn nhớ hắn không?"

Kim Hạ nghiêng đầu hồi tưởng một chút: "Hắn một thân ăn mặc giống người Đông Dương, cũng không nhìn ra sơ hở gì, màu da sạm đen thô ráp, hắn bảo đã từng trên thuyền buôn bán cùng Uông Trục mấy năm."

"Bên ngoài có đặc trưng gì khác không?"

"Mặt dài, mắt nhỏ, lông mày thưa thớt, xương gò má cao, cánh mũi bên trái có nốt ruồi nhỏ."

Kim Hạ biết rõ Cẩm y vệ có mạng lưới tình báo không thiếu sót nơi nào, không cần nói lãnh thổ Đại Minh, ngay cả Triều Tiên Đông Dương đều có mật thám. Nếu nói muốn tra ra lai lịch của người này, Lục Dịch hiển nhiên so với Kim Hạ chiếm ưu thế hơn nhiều.

Một tên y đồng đi vào nói: "Bên ngoài có một vị tiểu ca bán cá muốn tìm một người tên là Dương Nhạc, có ở đây không?"

Tiểu ca bán cá? Làm sao lại tìm đến y quán, Dương Nhạc thì vẫn đầu óc mơ hồ: "Là ta, ta ra ngoài xem xem."

Hắn ra ngoài y quán, quả nhiên nhìn thấy một vị mang giày đan bằng tre, khoác áo màu đen cũ, là một người trẻ tuổi, bên cạnh còn bày một gánh hàng cá.

"Người là?"

"Người là Dương Nhạc Dương bộ khoái, Thiếu Bang chủ nhà ta có lời muốn nhắn, hắn có việc muốn tìm người gấp để thương lượng, thỉnh người hướng đến Thành Tây rừng hoa đào ."

Hóa ra là Tạ Tiêu, cũng không biết tột cùng là chuyện gì? Dương Nhạc lúng túng nói:"Nhưng ta bây giờ có việc không đi được, có thể hay không dời sang ngày khác?"

Tiểu ca bất đắc dĩ nói:"Ta chỉ chuyển lời, chuyện khác ta không làm chủ được. Ta nghĩ Thiếu Bang chủ nhất định là sốt ruột, mới vội vàng tìm người như thế. Rừng hoa đào này dễ tìm cực kỳ, ra cửa tây, đi theo hướng tây nam không tới một dặm là đến." Nói xong, hắn cũng không quản Dương Nhạc có đồng ý hay không, vội vàng bốc hàng cá lên rời đi.

Dương Nhạc phiền não mà trở lại phòng trong, gọi Kim Hạ ra ngoài chỗ yên tĩnh vội nói:"Tạ Tiêu phái người tới truyền lời, nói có chuyện gấp muốn ta đến thành tây rừng hoa đào gặp mặt, nhưng ta hiện nay không đi được, làm sao bây giờ?"

"Tạ Tiêu tìm người?" Kim Hạ trước hết vẫn nghĩ đến chuyện giặc Oa, kinh ngạc nói:"Hắn sao biết chúng ta ở đây?"

"Đại khái là tối hôm qua ta đã nói." Dương Nhạc từ lượng không tốt, uống rượu say nói chuyện mơ mơ hồ hồ:"Hắn muốn tìm ta, còn phải chạy thật xa đến rừng hoa đào gặp mặt. Ta không thể đi được."

Kim Hạ suy nghĩ: "Ta thay người đi."

"Người đi?" Dương Nhạc do dự đáp

"Vừa lúc ta cũng có việc muốn tìm hấn, người an tâm ở bên cạnh thủ lĩnh, có việc gì ta trở về nói cho người biết."

"Được, người đi ra cửa tây, hướng theo phía tây nam chưa đến một dặm là đến rừng hoa đào. Người trên đường cẩn thận, đi sớm về sớm, đừng gây thêm rắc rối."

Ra cửa tây, Kim Hạ trên lưng ngựa trông ra xa, đúng là ngày mùa xuân, ở phía tây nam có một ngọn núi nhỏ ở đó nở đầy hoa đào, xa xa nhìn thấy đám mây bay là đà trên mặt đất. Nàng giục ngựa chạy nhanh, sắp tới rừng hoa đào, đêm qua có một trận mưa mùa xuân, lá cây rơi đầy đất. Xuống ngựa, buộc ngựa vào gốc cây, Kim Hạ bước đi, vừa đi vừa tìm Tạ Tiêu.

Khu rừng hoa đào này khá rộng, hướng về phía sâu xa trong núi không biết kéo dài bao nhiêu dặm, Kim Hạ đi đường được một đoạn, liền cảm thấy nơi đây khắp nơi đều kỳ lạ.

Ngày xuân đúng là mùa để ngắm hoa, khu rừng hoa đào này cách thành Dương Châu cũng không xa, hoa nở rộ rồi, theo như thực tế thì phải có nhiều người đến ngắm hoa, không những Kim Hạ không nhìn thấy bóng dáng người mà ở đây cũng không có dấu tích của người đến, quan trọng là ở đây không có ruồi, ong bay lượn, càng làm cho khu rừng vắng vẻ.

Không có dấu tích của người ở đây, có lẽ bởi vì mãnh thú thường hay qua lại, hoặc có kẻ giả ma quỷ ở đây, vì lẽ đó không ai dám tới

chăng, nhưng trong rừng không có tung tích của côn trùng, sao lại có chuyện như vậy được?

Kim Hạ nhăn mày nhìn sâu xa trong rừng...

Bên trong y quán, Lục Dịch lạnh nhạt nhìn thấy Dương Nhạc cùng Kim Hạ đi ra ngoài lén lút nói chuyện, một hồi lâu sau Dương Nhạc chính mình đi vào, nhưng không thấy Kim Hạ, trong lòng hắn đã có chút nghi ngờ. Đợi gần nửa canh giờ sau, cũng không thấy Kim Hạ đi vào, hắn trong lòng mỗi hoài nghi càng sâu.

"Cha ta đã ngủ, có thể hay không thỉnh Thẩm đại phu bắt đầu không?" Dương Nhạc hỏi tên y đồng

Y đồng vào xem Dương Trình Vạn, vuốt cằm nói:"Ta đi mời sư phụ đến."

"Đa tạ đa tạ"

Muốn để cho chân cha bị gãy rồi nối lại, Dương Nhạc vẫn có chút căng thẳng, lo lắng cha vì chữa trị vết thương mà vất vả. Hắn hít một hơi sâu, xoay người đối diện với Lục Dịch.

"Không cần căng thẳng như vậy, Thẩm đại phu thông thạo việc chữa xương, đã chữa khỏi qua rất nhiều người." Lục Dịch nhìn ra tâm tư của hắn, an ủi hắn, ngược lại tỏ vẻ hồ hững hỏi:"Viên cô nương đâu rồi?"

"Kim Hạ, Kim Hạ...đi làm chút chuyện?"

Lục Dịch băng quơ tiếp tục hỏi:"Có chuyện gì sao?"

Dương Nhạc trong đầu hồi hộp mà nhất thời đáp: "Ta nhờ Kim Hạ đi mua một chút mút hoa quả, chờ cha ta uống canh thuốc liền có thể ăn."

"Người đúng là hiếu tử, người nghĩ cũng chu đáo thật." Lục Dịch gật đầu

Xem ra là hẩn tin, Dương Nhạc vừa mới thở phào nhẹ nhõm, liền nghe thấy Lục Dịch lại nói: "Có điều ngay bên đường gần y quán có cửa hàng bán mút hoa quả, mà Viên cô nương đã đi được hơn nửa canh giờ rồi."

"..."

"Lần này ta phụng mệnh cùng Lục phiến môn các người hợp tác tra án, ta tận tâm tận lực vậy mà các người lại đối với ta lại là đề phòng, có phải là có chuyện gì liên quan đến vụ án mà giấu ta không?" Lục Dịch lạnh lùng nói.

"Tuyệt đối không phải! Thật sự không phải!" Cái tội danh này nói ra thật không phải chuyện đùa, Dương Nhạc vội vàng nói: "Ta chưa nói chuyện này là vì sợ đại nhân đối với chúng ta sẽ sinh ra kể hờ. Mới vừa rồi có người từ Ô An Bang phái tới đây để truyền tin, bảo ta đi vào rừng hoa đào gặp mặt, cũng không biết rốt cuộc là có chuyện gì. Ta bởi vì cha ta nên không đi được, vì lẽ đó đã để Kim Hạ đi thay ta một chuyến. Ta thật sự không biết hẩn tìm bọn ta có việc gì, bọn ta từ trước đến giờ vẫn công tư phân minh, tuyệt đối không có giấu diếm đại nhân, ngàn vạn lần đừng hiểu lầm."

"Ô An Bang phái Thiếu Bang chủ? Rừng hoa đào?" Lục Dịch nhìn hẩn : "Nơi nào có rừng hoa đào?"

"Từ cửa tây ra ngoài thành, hướng theo phía tây nam đi chưa tới một dặm là tới rừng hoa đào."

Nói đến chỗ này, Thẩm đại phu tiến vào, bên cạnh tên y đồng mang theo hộp thuốc vào bắt đầu chữa trị. Dương Nhạc xin lỗi mà cẩn thận cung kính với Lục Dịch rồi rời đi.

Từng mảnh hoa đào không có gió thổi mà tự rơi xuống đỉnh đầu Kim Hạ, trên vai cũng có.

Quả đào thì xanh xao, trước mắt mỹ cảnh như vậy cũng làm say đắm lòng người, nhưng Kim Hạ lại ngửi thấy mùi kì lạ, giống như mùi xác thi thể nằm trong lòng đất đã lâu ngày.

Kim Hạ cẩn thận kéo vạt áo, đem che miệng mũi, tiếp tục hướng vào bên trong mà đi.

Trên mặt đất cỏ dại mọc không quá đầu gối, Kim Hạ cũng không phải là ngốc hay có gan to như thế nào, hầu như có thể khẳng định rằng Tạ Tiêu không ở trong rừng sâu xa như thế. Không biết nguyên do là gì, đầu óc bỗng chốc mơ màng, trước mắt cảnh vật thì mơ hồ, trong lòng thầm than có điều không ổn, chạy đi muốn hướng về trước vài bước, chợt quay đầu nhìn cách đó không xa dưới cây đào có bóng người.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Bình Luận

Đã 35 chương rồi, truyện có tổng cộng 130 chương. Trang này nhằm để các bạn độc giả nhận xét, về truyện, cách hành văn của mình, cũng như là góp ý. Nếu tích cực thì sẽ có thêm động lực để viết truyện tiếp.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 36 (Đã Sửa Lại)

Tuy rằng mơ mơ hồ hồ, nhưng vẫn phân biệt ra được đó là một nam một nữ. Nữ tử được nam tử ôm vào trong lòng, hai người tựa sát lẫn nhau, ngời lẳng lẳng mà không nhúc nhích.

"Người...Các người" Kim Hạ há hốc mồm muốn kêu to, nhưng lại phát hiện ra giọng mình nghẹn không ra tiếng, há mồm ra sức gọi, cũng bất quá như âm thanh của ruồi muỗi.

Hai người kia vẫn bất động, hiển nhiên là không nghe thấy động tĩnh chỗ này.

Không mang theo đao kiếm, Kim Hạ lấy ra trong ủng của mình một cây dao găm, nhưng vẫn chưa bỏ chuôi vỏ, dùng vỏ dao ra sức chặt vào thân cây đào gần đó, nghĩ rằng làm ra tiếng động lớn, sẽ hướng bọn họ nhìn sang.

Không biết Kim hạ đã gõ biết bao nhiêu lần, vậy mà đôi uyên ương kia lại ngoảnh mặt làm ngơ, hờ hững, vẫn tựa sát vào nhau, bất động.

Không bình thường!

Quả không bình thường!

Bất chấp trước mắt vẫn còn hốt hoảng, Kim Hạ lão đảo nhìn về hướng bọn họ, đi đến gần, có thể nhìn thấy trên mặt người nam tử

đang nở nụ cười, hai tay ôm chặt nữ tử, còn nữ tử kia, cô nương kia thì...

Thần trí càng lúc càng mơ hồ, cảm thấy như đang ở trong Sơn Hải Kinh sâu xa bí ẩn, Kim hạ không thể không nỗ lực tập trung thần trí, để cho mình nhìn kỹ nhìn rõ hơn một chút, cô nương kia đầu đặt lên trên vai nam tử, sắc mặt xanh xao, khóe miệng chảy ra một dòng máu, thì ra đã chết từ lâu.

Nữ tử chết rồi?! Người đàn ông này là sao?

Chỉ nhìn từ bên ngoài không ra được, Kim Hạ muốn lấy tay xem thử mạch đập của nam tử, đột nhiên mắt tối sầm lại, bất tỉnh.

Bên trong y quán, toàn bộ quá trình trị liệu không ngờ trôi qua nhanh chóng, Thẩm đại phu đem cái búa bạc nhỏ gõ vào chân Dương Trình Vạn, sau đó một lần tiến hành nắn lại, Dương Nhạc lo lắng cha sẽ bị gãy xương mà đau đến dằn vặt, cũng may Dương Trình Vạn nhất thời đang ngủ mê. Thẩm đại phu thủ pháp ổn định nhẹ nhàng chính xác, trước khi cha tỉnh thì cũng đã nắn được xương đui, trên chân để nẹp dùng vải quấn lại.

"Xem ra còn phải quan sát thêm mấy ngày, đã mấy ngày nay các người đã ở cùng ta chỗ này, ta đã sai người chuẩn bị một gian phòng, chờ lát nữa các người sẽ qua đó nghỉ ngơi." Xử lý xong Thẩm đại phu rửa tay rồi quay sang nói với Dương Nhạc.

"Được, cảm ơn Thẩm đại phu." Dương Nhạc đáp lại

Thẩm đại phu đưa ra toa thuốc, để y đồng đi sắc thuốc, tiếp theo lại bận bịu làm chuyện khác. Dương Nhạc cung kính tiễn đại phu ra

ngoài, quay người thở phào một hơi, tiếp tục trở lại giường chăm sóc cha

Đêm qua uống rượu quá chén, hấn dựa vào cột giường nhắm mắt nghỉ ngơi, tâm lý lại bận khoăn chuyện khác: suy nghĩ không biết Tạ Tiêu cùng Kim Hạ đang thương lượng chuyện gì? Hai bọn họ cũng không phải lo lắng quá, chỉ cần không gây họa là được; suy nghĩ không biết Địch cô nương ăn bánh gạo, nàng có thích hay không? Nếu nàng không thích, chính mình có thể làm món ăn khác...

"Dương công tử, có người tìm." Tên y đồng gọi hấn.

Lại có người tìm? Dương Nhạc nghi hoặc mà đứng dậy, vừa muốn đưa tay hút tấm vải màn ra ngoài, vải màn đã bị người từ bên ngoài xốc lên, Tạ Tiêu mang vài cái hộp gấm xuất hiện ở trước mặt hấn.

"Người..."

Dương Nhạc vừa mới mở miệng, Tạ Tiêu liền đem mấy hộp gỗ chồng lên tay Dương Nhạc, định đến giường Dương Trình Vạn hỏi thăm:"Thức ta thế nào rồi? Tại sao lại nằm yên bất động vậy?"

"Thẩm đại phu vừa mới nổi xương đùi cho cha, bây giờ chén thuốc vẫn còn đang đun, đại phu nói không đến nửa canh giờ là tỉnh. Người, người tại sao lại ở đây?" Dương Nhạc đặt hộp xuống,ngạc nhiên nói

"Ta ngày hôm qua đã nói với cha chuyện Dương thúc ở y quán chữa tật chân, cha ta ban đầu muốn mời Dương thúc vào phủ tịnh dưỡng, ít ra cũng có người hầu hạ, xem ra bọn người là quan gia

nên cảm thấy có chút bất tiện, dặn dò ta mang một chút hổ cốt, nhưng hươu, nhân sâm đến để Dương thúc bồi bổ."

"Đa tạ lão gia tử...Kim Hạ đâu? Nàng không ở cùng người sao?"

Tạ Tiêu sững sốt:"Kim Hạ làm sao ở cùng ta?"

Dương Nhạc thất thần:"Sáng nay có một vị tiểu ca bán cá, nói là truyền lời cho bang chủ, hẹn ta đến rừng hoa đào gặp mặt nói chuyện, ta bởi vì không đi được nên mới nhờ Kim Hạ đi thay ta."

Tạ Tiêu sắc mặt biến đổi:"Ta không có...chờ chút rừng hoa đào là sao?"

"Nói là hướng ra cửa tây, đi về hướng tây nam đi chưa được một dặm là tới."

Hắn vừa dứt lời, Tạ Tiêu xoay người hướng ra ngoài chạy đi, chỉ quay lại nói một câu:"Không cần lo lắng, ta nhất định sẽ đưa Kim Hạ trở về."

"Rốt cuộc là xảy ra việc gì...Người."

Dương Nhạc vội la lên, đuổi theo hắn đến tận cửa, nhưng không còn nhìn thấy bóng dáng Tạ Tiêu đâu. Hắn không còn cách nào khác, tóm lấy tên y đồng đứng đó vội hỏi:"Người có biết rừng hoa đào ở cửa tây ngoài thành không?"

Y đồng gật đầu nói:"Khu rừng hoa đào này rất nguy hiểm, đặc biệt vào tiết này đừng nên vào rừng ấy. Rừng hoa đào có rắn thường hay lui tới, lúc này chính là mùa xuân, xà tử đã thức tỉnh, nó nhập vào xuất ra khói độc, hình thành một đám chướng khí lớn. Nơi đó bọn ta gọi là rừng hoa đào chướng khí. Chỉ có dân trong vùng

mới biết, người từ vùng khác không biết đi sâu vào trong rừng hoa đào, khiến thần trí của người đó trở nên mơ hồ, quan trọng là tính mạng có thể bị mất đi."

"Loại độc chương này có thuốc giải trừ không?" Dương Nhạc nôn nóng hỏi

"Quán chúng tôi có củ hà đan có thể giải một phần độc tính, còn lại cần phải dựa vào chữa trị từ từ. Nhưng nếu trúng độc quá sâu..."

"Ta muốn mua !"

Cất gói kỹ viên hà đan vào trong áo, nhờ vả tên y đồng ở lại chăm sóc cha, Dương Nhạc liền lên lưng ngựa, tựa như một cơn gió chạy tới thành Tây.

Trong lúc mơ mơ màng màng, tựa như có người hướng trong miệng Kim Hạ nhét vào một viên thuốc lạnh nhạt nói: "Đem nó ngậm trong miệng rồi nuốt xuống có thể giải độc." Khi đã cho vật gì đó tựa viên thuốc vào miệng, sau một lát viên thuốc làm cho toàn bộ khoang miệng như nóng lên, Kim Hạ thống khổ nhú chặt lông mày.

Cũng không biết là bao lâu, cơ thể của chính mình như được ai đó nâng, bị người nào đó ôm vào trong lòng, nàng tự hỏi là ai? Kim Hạ cố sức mở to mắt, trước sau vẫn không nhìn rõ được diện mạo, chỉ toàn nhìn thấy hoa đào trên đỉnh đầu, tựa như ảo mộng, bồng bềnh trong gió.

Sau khi nuốt xuống, cảm giác chua cay giống như lửa thêu trong bụng, thiêu cháy cuộn cuộn bên trong lục phủ ngũ tạng.

Kim Hạ thần trí mơ hồ, trong miệng ăn nói linh tinh, sau đó lại ngất đi

"Kim Hạ! Kim Hạ! Nha đầu!...Nha đầu này! Kim Hạ!..Mau tỉnh lại!"

Có người đánh vào mặt mình, bèn nhú chặt lông mày,cổ hết sức mở mắt muốn cố tránh đám sương khói dày đặc này, mí mắt từ từ mở ra , nhìn thấy được cảnh vật mờ mờ.

"Là người?"

Kim Hạ gắng gượng nhận ra trước mặt là Tạ Tiêu.

Thấy Kim Hạ tỉnh lại, Tạ Tiêu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đưa tay xem mạch đập của nàng nói:"Cũng còn tốt, so ra chướng khí bên trong người vẫn chưa xâm nhập vào nhiều. Ta nói người quả là ngốc, khu rừng hoa đào này hằng năm đều có người chết trong này, người lại dám xông vào.."

Thần trí vẫn còn mê man cực kì, Kim Hạ đứng lên thử nhúc nhích hai chân, thật ra ngay cả một chút sức lực cũng không đứng nổi. Tạ Tiêu không cùng nàng đông dài nữa, vội cầm tay hướng lên vai mình, vững vàng đưa Kim Hạ trên lưng mình, hướng về phía chân núi bước đi.

"Người sao ..biết...Ta ở đây?" Kim Hạ hỏi hần

"Ta đến thăm Dương thúc ở y quán, mới biết được có người giả mạo tên tuổi của ta, khinh thường các người là người vùng khác đến, không biết nông cạn, muốn mượn lệnh của ta dụ các người." Tạ Tiêu phần nộ nói:"Dám mạo danh lão tử ta, chờ ta tra là ai, lão tử sẽ phé bỏ hần."

Lưng của hắn tương đối khá rộng, Kim Hạ ở trên lưng, dần dần hoàn hồn, lúc này toàn thân như bị thiêu đốt cảm giác ấy đã chấm dứt. Kim Hạ chậm rãi suy nghĩ: "Hắn muốn giết chính là Đại Dương...Bọn ta vừa tới mấy ngày, không đắc tội với người nào cả..Ngoại trừ.."

"Ngoại trừ chuyện gì?" Tạ Tiêu dừng chân lại.

"Ngoại trừ Đại Dương ái mộ Dịch cô nương không bỏ được, nhưng hắn cũng chỉ đến đưa chút bánh gạo. Không đến nỗi vì chuyện này mà muốn giết hắn chứ?" Kim Hạ lắc đầu một cái, cảm thấy không có khả năng lắm.

"Việc các người tra án, có liên quan gì đến chuyện này không?"

"Nếu đối với việc tra án có liên quan, thì cũng không nên xuống tay với Dương Nhạc, theo ta thấy thì Lục Dịch chương mất hơn nhiều...." Kim Hạ dừng chốc lát, đột nhiên nhớ tới chuyện gì, đánh vào vai Tạ Tiêu bảo: "Dừng lại! Dừng lại! Người mau dừng lại!"

"Có chuyện gì à?"

"Trong rừng có một đôi nam nữ, nữ tử đã chết rồi, người không thấy sao?"

"Không thấy."

Kim Hạ cảm thấy kì quái: "Không đúng, bọn họ ở ngay bên cạnh ta mà, người không nhìn thấy sao...Đừng đi, quay trở lại đó xem thử xem." Kim Hạ dùng sức vỗ vai Tạ Tiêu.

"Người muốn chết à, may là bên trong chương khí không sâu, người vừa thoát mạng, lại còn muốn nộp mạng sao."

Tạ Tiêu không hề bị làm lay động, thẳng thắn tiến nhanh về phía trước, tùy ý cho Kim Hạ vỗ vai mình.

Cách đó không xa có người cưỡi ngựa chạy như bay đến, trong phút chốc liền đến ngay trước mặt, chính là Dương Nhạc. Thấy Kim Hạ đang ở trên vai Tạ Tiêu, sắc mặt dù hơi kém một chút, nhưng cuối cùng cũng không sao, còn cử động được, hấn tức khắc nhẹ nhàng thả ra.

"Tiểu gia, thật tốt khi người không sao cả!" Kim Hạ là thay hấn đến đây, nếu xảy ra chuyện gì, hấn làm sao yên lòng, hấn lấy từ trong áo ra một bình lọ sứ, đổ ra một viên hà đan: "Này, người hãy ăn cái này đi, có thể giải độc chướng."

"Đừng, hồi nãy Tạ Tiêu đã cho ta ăn một viên, thứ này rất khó ăn." Kim Hạ thẳng thắn lắc đầu.

Tạ Tiêu quay đầu ngạc nhiên nói: "Ta đã cho người ăn nó sao?"

"Lúc người bế ta, đã đưa nó cho ta nuốt vào miệng." Kim Hạ cau mày. "Thứ này cay đến mức muốn chết người, quả thực khiến ta như bị lửa thiêu sống vậy."

Nghe vậy Tạ Tiêu buông Kim Hạ xuống, quay người không hiểu chuyện gì mà nhìn Dương Nhạc, lại nhìn Kim Hạ: "Ta nói nha đầu nhà người, có phải hay không đầu óc mơ hồ? Chuyện này có lẽ người nhớ nhầm rồi. Ta chưa từng cho người ăn thứ đó."

Kim Hạ ngây người một lát, rốt cuộc ý thức được có chuyện gì không đúng: "Ca ca, người tìm thấy ta ở đâu?"

"Ở trong rừng hoa đào, người dựa vào khối tảng đá lớn, người bất tỉnh. Ta tưởng người lúc đó ý thức được có gì đó không ổn, tự

mình đi ra khỏi khu rừng, may là chỉ trúng chướng khí không sâu."

"Không đúng, không đúng..." Kim Hạ lắc đầu nói:"Ta vào trong cánh rừng, sau đó lại nhìn thấy đôi nam nữ, nữ tử đã chết, sau đó thì...Có người đưa vào miệng ta viên thuốc, làm cho người ta nóng như lửa...Là hắc bế ta ra khỏi cánh rừng."

"Hắc là ai?" Tạ Tiêu hỏi.

Kim Hạ nhíu mày, cố gắng hồi tưởng, nhưng diện mạo của người này trước sau vẫn mơ hồ vì cách trong khoảng sương mù dày đặc, nhận biết không rõ:"Ta không nhớ ra được."

"Người nói, đôi nam nữ kia, nữ tử đã chết, có phải nam tử kia đã cứu người?" Dương Nhạc hỏi

"Ta cũng không biết!" Kim Hạ nghiêng đầu thống khổ:"Nam tử kia trông có vẻ cũng không mạnh mẽ gì, không biết hắc đã chết chưa. Không được ta phải quay lại đó xem thử."

Kim Hạ còn chưa lên đường đã bị Tạ Tiêu cùng Dương Nhạc giữ lại.

"Không thể lỗ mǎng ! Đã có người cố ý gạt chúng ta đến đây, không chừng đang chờ sẵn mà tấn công." Thấy việc này khá kỳ quặc, Dương Nhạc nhìn xung quanh:"Trước mắt bây giờ quay lại đó cũng chỉ có chết, hôm nay chúng ta hãy về trước, chờ nghĩ ra cách hãy quay lại."

Hai chân bây giờ cũng không có sức mà đi nổi, Kim Hạ cũng biết tiến vào rừng hoa đào bây giờ là rất nguy hiểm, chỉ đành thôi.

Lúc này Tạ Tiêu xuống ngựa vội đi tìm Kim Hạ, hấn huyết một tiếng sáo, cách đó không xa con ngựa đen chạy đến trước mặt hắn.

"Ngựa của ta đâu?" Kim Hạ chợt nhớ tới con ngựa của chính mình, rướn cổ lên nhìn tứ phía:"Ta rõ ràng...Rõ ràng là đã cột ngựa vào tảng đá cạnh thân cây."

Không có tảng đá gần đó, không có bóng dáng con ngựa.

"Không xong rồi! Đây là ngựa của quan dịch, làm mất rồi ta sẽ phải bồi thường."

Kim Hạ nghe như sét đánh ngang tai, vẻ mặt như gặp đại họa.

Vừa trở về từ cõi chết nàng không sợ, vậy mà làm mất con ngựa đã khiến Kim Hạ sợ đến vậy. Tạ Tiêu lắc đầu, bảo Kim Hạ lên ngựa của mình. Cuối cùng Dương Nhạc mới đi tìm ngựa cho Kim Hạ bằng cách đi bằng con ngựa của mình, Kim Hạ mới yên tâm.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 37 (Đã Sửa Lại)

Đám người bọn họ trở về y quán, nghe tên y đồng nói Dương Trình Vạn vừa mới tỉnh lại. Tà Tiêu nghe nói vậy liền yên tâm, hẳn xưa nay vẫn không quen thói hỏi han ân cần lễ nghĩa, cũng không muốn Dương Trình Vạn gặp phiền phức, lập tức bảo Dương Nhạc hỏi thăm rồi vội vã rời đi.

Bước vào trong phòng Dương Nhạc cùng Kim Hạ liếc nhìn lẫn nhau, ngẫm hiểu, chuyện ở rừng hoa đào không bẩm báo với cha, để cha tịnh tâm chữa trị mới là chính sự.

"Cha, thuốc đến rồi!"

Dương Nhạc cẩn thận đỡ cha ngồi dậy, Kim Hạ bưng chén thuốc y đồng vừa sắc xong.

Mặc dù vừa trải qua việc nắn xương, trong người không khỏe lắm, Dương Trình Vạn ánh mắt vẫn sắc bén như cũ, chỉ nhìn Kim Hạ một chút liền hỏi: "Hạ nhi, sắc mặt ngươi không tốt, xảy ra chuyện gì sao?"

"À...vâng.." Kim Hạ đáp ứng, nói dối: "Không có gì lớn lao, chẳng qua con làm lạc mất ngựa...Tìm mãi mà không thấy.."

Thì ra là như vậy, Dương Trình Vạn vốn đã biết bản tính của Hạ nhi, hễ chuyện gì liên lụy tới ngân lượng, đối với Hạ nhi đều là chuyện đại sự, lập tức cũng chỉ biết thở dài: "Ngựa của quan dịch

đều có lưu lại vết tích, người dân không dám giữ nó đâu, người cứ từ từ mà tìm."

"Con cũng đã khuyên Kim Hạ như vậy." Dương Nhạc tiếp nhận chén thuốc nói tránh đi: "Con vừa mới hỏi thăm Thẩm đại phu, hấn nói việc chữa trị chân vẫn bình thường ổn thỏa, mấy ngày này phải ở lại phòng điều dưỡng, thuận tiện để hấn tái khám."

Dương Trình Vạn biết rõ mình chỉ là quan bộ đầu nho nhỏ, được đối đãi như vậy, nhất định là Lục đại nhân đã chi ngân lượng dăn dò, nhỏ giọng hỏi: "Lục đại nhân đâu rồi?"

Kim Hạ ngây cả người, lúc này mới nhớ tới Lục Dịch: "Con không biết, con không để ý, lúc nãy hấn vẫn còn đang.."

"Các người..." Dương Trình Vạn dừng lại rồi nói tiếp: "Các người phải cẩn thận, nói chuyện, làm việc đều phải tuân theo quy củ, chớ để người khác nắm được nhược điểm gì."

Người khác chẳng lẽ là chỉ Lục Dịch? Dương Nhạc kinh ngạc nói: "Hấn vẫn tận tâm chữa trị thương cho cha, chỉ cần không làm gì quá đáng, hấn cũng sẽ không làm khó dễ chúng ta."

Đối với hai đứa tiểu bối này phải nói rõ ràng bọn chúng mới hiểu, Dương Trình Vạn thở dài nói: "Hấn tận tâm giúp đỡ là có ý của hấn, cấm y vệ không bao giờ cho không thứ gì cả."

Thủ lĩnh bảo Lục Dịch làm vậy là có mưu đồ khác sao?

Nhưng thủ lĩnh sau khi chữa trị chân khỏi, thì cũng chỉ là bộ đầu, chức quan nhỏ mà thôi, hấn có Lục Bính phía sau hô mưa gọi gió, vậy hấn còn toan tính điều gì?

Kim Hạ khó hiểu, Dương Trình Vạn lại không muốn nói thêm gì nữa.

Chăm sóc cha uống chén thuốc đã xong ,lại dìu cha nằm xuống nghỉ ngơi. Dương Nhạc tự nhiên muốn ở lại chăm sóc cha, buổi chiều ở lại y quán. Kim Hạ là cô nương, có nhiều bất tiện, đành trở về quan dịch.

"Người nhớ ăn thứ này vào." Dương Nhạc đem bình sứ chứa viên hà đan cho Kim Hạ.

"Ta không sao rồi!"

"Không chừng trong người vẫn còn độc chưa tan hết, ăn nó vào cho hết."

Kim Hạ chỉ biết nhận lấy

"Sáu viên thuốc cũng tốn một lượng bạc, người cũng chớ có lãng phí!" Dương Nhạc lo lắng Kim Hạ sẽ không ăn, bèn đưa thuốc rồi nói bừa

Kim Hạ kinh ngạc:"Thuốc quý như vậy à! Làm sao bảo ta ăn thứ này, chúng ta đem nó trả lại đi, trả lại được không?"

Dương Nhạc không biết nói gì:"Ta nói tiểu gia, tính mạng quan trọng hơn tiền bạc. Thứ này không thể trả lại, người không ăn coi như lãng phí một lượng bạc."

"Ta biết rồi!"

Kim Hạ đành phải đem bình thuốc bỏ vào trong áo.

Bóng đêm đen như mực, không trăng không sao, cũng không có mưa, gió.

Ở trong phòng nhỏ của quan dịch, Kim Hạ nằm trên giường, không ngủ được, trong đầu hiện lên sự việc diễn ra vào mấy ngày nay, từng hình ảnh trong đầu lần lượt hiện ra. Không biết có phải hay không trong cơ thể quả thực vẫn còn khí độc, tâm trí của nàng một mực hỗn loạn, không nghĩ ra chút manh mối nào, liền lấy một viên hà đan mà Dương Nhạc cho nuốt xuống. Thứ này cay đến mức khó chịu, lại uống một chén nước dịu lại.

Thuốc này hoàn toàn không giống với thứ mà lần trước Kim Hạ ăn, khi cho vào miệng thì lành lạnh, mang theo nhàn nhạt mùi hương của củ ấu, quả thực cũng khá ngon miệng.

Như vậy, lúc đó chính mình đã ăn phải thứ gì? Ai đã cho mình ăn?

Kim Hạ càng nghĩ càng không rõ, rê bước chân trở về giường, cũng không biết là giờ nào. Loáng thoáng nghe thấy gian ngoài có tiếng mõ hai tiếng mới mơ mơ hồ hồ ngủ.

Thân mình đột nhiên rơi xuống, bước vào trong dòng suối, nghe được tiếng nước chảy róc rách, thấy một con thuyền chậm rãi đi tới, trên thuyền nghe như có tiếng sáo. Chờ chiếc thuyền hoa chậm rãi đến gần ngay trước mắt mới nhìn thấy trên thuyền là một đôi nam nữ đứng ôm nhau.

Nữ tử kia đứng quay đầu, nhìn Kim Hạ nở nụ cười xinh đẹp, khuôn mặt rất xinh đẹp, rõ ràng nàng là Dịch Lan Diệp.

Kim Hạ định muốn mở miệng, thì thấy nam tử kia cũng quay đầu lại, đúng là Dương Nhạc. Hắn cười hắc hắc, tai mắt mũi miệng đều chảy ra một vết màu nhỏ, càng ngày càng nhiều, tươi cười vụn vụn mà dữ tợn.

"A..a..a!"

Kim Hạ quát to lên một tiếng, liền ngồi dậy, giật mình tỉnh dậy sau giấc mộng. Bên ngoài sớm mùa xuân liên tục, trắng sáng trưng chiếu vào trong gian phòng, nàng vừa mới nhớ lại, hôm nay đúng là kinh trập, bừng tỉnh lại.

Lúc tỉnh lại là thấy mình đang ở trên nền đất. Đứng dậy bên cạnh bàn, muốn đốt đèn lên nhưng lại không tìm thấy đá lửa, lần mò tìm nó lại lỡ đụng trúng mâm ly trà, đổ bể gây ra tiếng vang.

Còn chưa kịp than thở, Kim Hạ vẫn chưa hoàn hồn trở lại, chỉ nghe tiếng loảng xoảng, cửa bị đá văng ra, có người mạnh mẽ xông vào.

Trên người chỉ mặc một chiếc áo mỏng, trong tay binh khí đều không có, lúc này Kim Hạ tiện tay thu gom ấm trà, ly trà bị vỡ.

"Viên cô nương!" Người kia nói

Giọng nói này có chút quen thuộc, Kim Hạ tay hơi ngưng lại, giữa trời đêm chỉ có ánh trăng hắt vào, người này mặt mày tuấn tú, đúng là Lục Dịch, mái tóc đen xõa ra, áo bào thì nửa mặc nửa không, hiển nhiên là vội vã tới đây.

"Lục đại nhân!"

Lục Dịch vốn toàn thân vẫn căng thẳng, thấy Kim Hạ không có chuyện gì, tựa như thở phào, tức giận liếc mắt nhìn tay Kim Hạ: "Ấm trà như thế này mà người muốn đãi khách sao?"

Kim Hạ cầm ấm trà, chậm rãi nhìn về phía cửa: "Xem bộ dáng của ngài, cũng không phải là đến để thăm ta."

"Mới vừa rồi ta nghe thấy tiếng kêu của người." Hấn dường như cũng không quen hướng người khác giải thích: "Còn có tiếng ly chén bị vỡ, ta cho rằng ở đây đang đánh nhau."

Không nghĩ ra được có gì, Kim Hạ chỉ biết nói đúng sự thật: "Ta gặp ác mộng, sau khi tỉnh dậy liền muốn đốt đèn lên, không cẩn thận làm vỡ ly chén. Đại nhân thực sự nội công thâm hậu, nhãn lực phi phàm, xa như vậy mà có thể nghe được rõ ràng." Hai người ở phòng cách xa nhau, hướng hồ còn nghe thấy tiếng sấm vang trời, Kim Hạ tự đáy lòng kính phục.

Lục Dịch hừ lạnh một tiếng, cũng không biết vì sao lại kính phục như vậy, còn chưa nhắc đến nguyên do nàng sợ hãi kêu lên.

Tiếng sấm rền rĩ, phản phát từ mái hiên nhà, Kim Hạ dựa theo ánh sáng của tiếng sấm mà dùng đá lửa đốt đèn lên, thấy trên mặt đất nhiều mảnh vụn, giọng điệu than thở, dùng mảnh vải nhật thu gom lại rồi bỏ vào góc phòng. Chờ Kim Hạ làm xong, xoay người lại vẫn thấy Lục Dịch vẫn còn ở đó, hơn nữa đã ngồi xuống ghế, áo bào nửa khoác nửa không giờ đã được mặc chỉnh tề, tóc đen vẫn xõa.

Nếu hấn không đi, Kim Hạ cũng không muốn thất lễ, rót chén nước trà rồi mang đến cho hấn: "Đại nhân, thỉnh ngài uống trà."

Lục Dịch cũng không bùng chén trà, hơi nhướng mày.

Đối với vị Cẩm y vệ đại nhân này biểu cảm hơi có vẻ khó chịu, Kim Hạ có thể đoán được mấy phần, bất đắc dĩ mà áy náy nói: "Ta biết này là trà lạnh, bây giờ là nửa đêm canh ba, ta cũng không tiện nấu nước. Đại nhân ngài hãy độ lượng mà chấp nhận một chút đi." Bản thân mình cũng khát nước, liền uống cạn một ly.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa cổ, Lục Dịch cũng không giải thích chính mình vì sao còn không đi, hướng hồ Cẩm y vệ làm việc từ trước đến giờ không bao giờ giải thích, hần hững hờ nói: "Nói một chút về mộng của ngươi cho ta nghe!"

"...Không có gì, chỉ là ác mộng bình thường." Kim Hạ bản năng không muốn nói thật, liền bịa chuyện: "Chỉ là bị cầu rượt đuổi, bị rắn cắn linh tinh thôi!"

Lục Dịch giương mắt nhìn Kim Hạ, chậm rãi nói: "Ta nghe nói ngươi hôm nay đi tới thành tây rừng hoa đào?"

Kim Hạ sửng sốt, nhất thời không nghĩ ra hần từ chỗ nào nghe nói, mà rốt cuộc là biết bao nhiêu, chỉ có thể thuận theo tình thế mà đáp ứng.

"Mạng ngươi xem ra cũng rất lớn, không chết sao?" Hần lạnh nhạt nói

Kim Hạ sống lưng cứng đờ, đề phòng theo dõi hần, trầm giọng hỏi: "Ta không chết đại nhân thất vọng sao?"

Nghe vậy Lục Dịch giật mình tim đập mạnh, lại quan sát vẻ mặt của Kim Hạ, buồn bực đề thấp giọng nói: "Ngươi cho rằng ta là muốn giết ngươi? Không phải ta nói bừa, ta muốn giết ngươi thì có vô số

cách khiến người biến mất một cách im hơi lặng tiếng. Nếu là ta, người cho rằng người còn ở nơi này được sao?"

Thủ đoạn của bọn Cẩm y vệ, Kim Hạ hiển nhiên là biết, nàng không muốn biết Lục Dịch có lý do gì để giết người, đương nhiên cũng chưa bao giờ nghe nói lý do Cẩm y vệ giết người.

Ngay lập tức Kim Hạ không thể làm gì khác hơn là không lên tiếng.

Đại khái cũng không muốn cùng Kim Hạ tranh cãi, Lục Dịch hỏi tiếp: "Người ở trong rừng hoa đào gặp phải cái gì?"

"Một đôi nam nữ họ tựa vào nhau...bọn họ đều mặc y phục." Sợ Lục Dịch hiểu lầm, Kim Hạ nói thêm: "Nữ tử đã chết, ta cũng không nhận ra mặt cô nương kia. Nam tử kia cũng không nhìn thấy tướng mạo liền ngất đi. Sau đó có người hướng trong miệng ta nhét vào một viên thuốc, để ta ngậm xong rồi nuốt xuống, sau đó có người bế ta ra ngoài khu rừng hoa đào, ta cũng chẳng thể thấy rõ được diện mạo của hắn. Cuối cùng Tạ Tiêu cũng ta xuống núi, ta đây vẫn còn thiếu nợ hắn một phần ân tình."

Lục Dịch hừ lạnh một tiếng mới cau mày nói: "Người làm sao xác định thật sự đó là một đôi nam nữ, có thể là người trúng độc rồi sau đó gặp ảo giác?"

Kim Hạ ngăn người, trong đầu hồi tưởng, đôi nam nữ kia vẫn cứ kỳ quái mơ mơ hồ hồ, cũng có khi là ảo ảnh nghĩ lại như thế nào mình lại phán đoán như vậy?

"Ta, ta không biết." Kim Hạ chậm rãi nói: "Ta vừa mơ thấy nam tử kia lúc xoay người lại, chính là Đại Dương với khuôn mặt đầy máu."

Lục Dịch lặng im mà nhìn Kim Hạ, chỉ chốc lát sau mới nói: "Người cảm thấy người hấn muốn giết chính là Dương Nhạc."

"Người đến hẹn chính là Đại Dương, Đại Dương không đi được, ta mới thay hấn đi."

"Người này biết đến y quán tìm Dương Nhạc, tất nhiên biết Dương Trình Vạn đang điều trị thương ở đây. Vì thế không thể đi được, mà người sẽ thay hấn đi."

Kim Hạ nhăn lông mày suy nghĩ: "Có khả năng, nhưng người đó đến tại sao không trực tiếp tìm ta?"

"Có thể người nhận ra hấn, mà Dương Nhạc lại không nhận ra, có thể hấn có kẻ hở lo lắng bị người nhìn ra được, có thể chính là cố ý cho người lơ là không đề phòng." Lục Dịch liếc mắt Kim Hạ, ngữ khí không tốt: "Thiếu sót cho người còn là một bộ khoái, sao đến việc này người cũng không nghĩ đến sao?"

Có lẽ bởi vì có quá nhiều bí ẩn, mình đối với chuyện này cũng có chút hoảng hốt, Kim Hạ ương bướng nói: "Đại nhân ngài đối với thủ lĩnh cũng vô cùng tốt, ngài cũng là không muốn Đại Dương gặp chuyện."

Lục Dịch ung dung thông thả mà uống chén trà nước nguội, mới nói: "Đúng, nếu thật sự Dương Nhạc hy sinh, ta có thể làm, nhiều lắm là chăm sóc cho bộ đầu cho hấn hưởng thụ đãi ngộ."

Kim Hạ ngẩn ngơ, chớp mắt vài cái, trên mặt vui vẻ cười nhẹ: "Đại nhân nếu là ta, ta hy sinh vì nhiệm vụ, ngài có thể hay không cũng cho ta hưởng một chút đãi ngộ.."

Lục Dịch im lặng đứng dậy

"Lục đại nhân, lục đại nhân..Ngài đừng đi, chúng ta hãy nói chuyện một chút...ta sẽ đi pha ấm trà khác."

Mặc cho Kim Hạ chuẩn bị hết sức ân cần, Lục Dịch giả vờ như không nghe thấy

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 38 (Đã Sửa Lại)

Sáng sớm, ngay đầu cầu chính là trung tâm của sự huyền ảo, từng chiếc từng chiếc thuyền nhỏ bên trong đựng tôm cá, người mua ùn ùn kéo đến. Tiếng người chủ rao bán hàng cá, đâu đâu cũng có tiếng trả giá mua bán, mùi cá tràn ngập toàn bộ khu chợ đầu cầu.

Một chiếc ô được làm bằng cây trúc và vải bạt tiến đến gần, người ở trong ô đi len lỏi qua mấy vị bán cá, trực tiếp lên một chiếc thuyền, chui vào khoang thuyền, cây dù chậm rãi khép lại, hẩn ẩn mình vào trong.

Hẩn vừa bước vào thuyền chậm chậm lung lay.

Trong khoang Thượng Quan Hi hiển nhiên đã đợi được một lúc, nhìn thấy người đến, trên nét mặt cũng không có gì kinh ngạc, cũng không tỏ ra chút thân thiện nào.

"Ngày hôm trước có một chiếc thuyền tiến vào thành Dương Châu." Quan Hi nhàn nhạt tường thuật lại: "Là người từ phương Bắc tới, người trên thuyền, tuy rằng còn chưa tra ra thân phận thật sự, nhưng hẩn ra vào khu của bọn cẩm y vệ một ngày những bốn năm lần, với tư thái cung kính, hẩn là người quan gia."

"Tư thái cung kính?" Người này hỏi

"Sau khi lên thuyền, ở trên boong thuyền hẩn lại thay đổi giày của mình rồi mới vào."

"Ra vào giữa cấm vệ quân. Người có thể nhận ra sao?"

"Đề hình án sát sử Lý đại nhân, chỉ huy sứ Vương đại nhân..."
Thượng Quan Hi hơi nhíu mày:"Còn có đề hình án sát phó sử, đã có kinh nghiệm sáu bảy người như vậy. Một người có danh tiếng như thế đến Dương Châu, lẽ nào ngài không biết sao?"

Ngón tay thon dài ung dung thong thả định sửa sang lại ống tay áo, người này nói:"Cũng may người như vậy không nhiều, ta nghĩ ta biết hần đại khái là ai rồi.. Vị tiểu ca bán cá kia tìm được rồi phải không?"

"Vẫn chưa, chỉ sợ người này không phải là người bán cá."

"Coi như không phải người bán cá, chỉ cần hần ở Dương Châu, các người sẽ tìm ra hần."

Thượng Quan Hi sắc mặt trầm xuống, nhíu mày nói:"Dương Châu địa giới vốn dòng người hỗn tạp, ta ở Ô An Bang chỉ để ý trên thủy lộ, những chuyện trên bờ chỉ ra mắt không quá ba lần, không tiện nhúng tay nhiều. Nghe nói muốn nghe ngóng theo dõi là chuyện dễ dàng. Hơn nữa, trong bang của ta ngày hôm trước mới xảy ra chuyện, vốn là nhân thủ không đủ." Những huynh đệ đã chết đều đã đưa tang, những huynh đệ bị thương đều đã trọng thương bằng bó, thực sự bây giờ trong bang vụ nằng bệu khó khăn.

"Ngày hôm trước ta có nghe nói việc người gặp phải người Đông Dương, mấy người đã tử thương."

"Đây là chuyện ở trong bang, không cần ngài phải nhọc lòng."
Thượng Quan Hi lãnh đạm nói:"Có thể có một chuyện cần ngài làm gấp, ngài chừng nào mới chịu thả người."

Người này cũng lạnh nhạt bảo:"Thượng Quan Đường chủ gấp việc này sao?"

"Gấp thì ngược lại cũng không gấp, nhưng nếu là giao dịch, thì phải thể hiện thành ý giữa hai bên." Thượng Quan Hi tăng thêm ngữ khí, hơi cúi người về phía trước:"Ta xuất thân từ giang hồ dân gian, không làm văn kiện trao đổi gì, ngài nếu còn trêu ta, ta đáp ứng người bằng song đao chỉ sợ ngài đáp ứng không kịp."

"Người nói quá lời rồi." Người này khẽ cười nói:"Cũng tốt, ta cũng muốn cùng người thoả mái hợp tác. Trong vòng ba ngày, ta sẽ an bài việc này, nhưng có một điều kiện, người phải cho Thiếu Bang chủ tự mình đến."

Thượng Quan Hi cảnh giác nói:"Vì sao nhất định phải là hắn?"

"Thượng Quan Đường chủ chớ có hiểu lầm, ta bắt quá có người trong bang còn nợ Thiếu Bang chủ một ân tình. Thiếu Bang chủ không đến, chỉ sợ người này phạm sai lầm làm cho các người bất tiện."

Lúc này thân thuyền hơi chấn động, tiến lại gần bờ.

Người này không nói thêm lời nào, cúi người một bên cầm dù, ung dung rời thuyền.

Nhìn thấy người đã đi xa, Thượng Quan Hi đôi mi thanh tú nhăn mày, một lát sau thở dài.

Thuyền chậm rãi dừng đưa.

Thẩm y quán, phía sau tiểu viện.

"Thủ lĩnh, người thế nào rồi?" Nhớ đến Dương Trình Vạn, Kim Hạ sang sớm liền chạy tới.

Có lẽ là ban đêm không ngủ được, Dương Nhạc hơi tiều tụy, liền đem thau nước đến rửa mặt bằng nước lạnh xong mới nói: "Ban đêm trời vừa sáng thì phát sốt, trời sắp sáng mới giảm chút, ngủ được một chút, người liền đến."

Kim Hạ gật gù lại hỏi: "Chân người thế nào?"

"Chỉ hơi sưng một chút!"

"Hả? Có sao không? Đại phu nói thế nào?"

"Thậm đại phu nói chân sưng là bình thường, hai ngày nữa có lẽ sẽ tan dần, sốt cũng là chuyện bình thường, chỉ là tuổi của cha đã lớn, phải cẩn thận chăm sóc." Dương Nhạc nhìn Kim Hạ, lo lắng nói: "Người vẫn khỏe chứ? Viên thuốc đã ăn chưa? Có chuyện gì không khỏe không?"

"Đã sớm không sao rồi."

Kim Hạ cười toe toét, định vung tay tỏ ý bản thân không có chuyện gì, thậm nghĩ có nên hay không đem chuyện đêm qua cùng Lục Dịch cho hắn biết, do dự một chút, cuối cùng cũng không muốn Dương Nhạc thêm lo lắng, liền kiềm chế không nói.

"Người đi ngủ một chút, ta đến thay người." Kim Hạ nói

Dương Nhạc lắc đầu nói: "Ta không mệt, người vẫn là nên về quan dịch đi, bây giờ kẻ thù vẫn còn trong bóng tối, cần vạn sự cẩn thận."

"Người cũng vậy."

Bởi vì trong lòng có tính toán khác, Kim Hạ cũng không gắng gượng thêm, ra ngoài y quán. Lúc này mưa cũng từ từ ngưng lại, nàng xoay người lên ngựa ngồi vững vàng, lấy từ trong túi áo ra lọ thuốc hôm qua Dương Nhạc đưa xem đi xem lại, giống như quyết tâm quyết định việc gì, đem lọ thuốc cất vào trở lại, hướng ngựa chạy về phía thành tây.

Lại một lần nữa nhìn thấy rừng hoa đào này, so với ngày hôm qua tâm cảnh tất nhiên là khác nhau một trời một vực.

"Ta đích thực muốn xem xem đôi nam nữ kia là ai?" Hôm qua Kim Hạ mặc dù trúng độc chướng khí, nhưng tình cảnh vẫn hiện rõ mồn một trước mắt, Kim Hạ trước sau không tin chuyện này chính là ảo giác, liền quyết định mạo hiểm lại vào trong rừng một chuyến, cần phải tìm hiểu chuyện này rõ ràng.

Lúc còn chưa tới rừng hoa đào, Kim Hạ đã xuống ngựa, tìm cái nơi hẻo lánh nào mà có rơm rạ sung túc đem buộc ngựa lại vào thân cây.

Từ trong túi áo, lấy ra viên hà đan Dương Nhạc đưa cho, nàng lấy ra một viên ngậm vào trong miệng, nhất thời có mùi thơm từ củ ấu lá sen lan tỏa trong miệng, thật là làm cho nâng cao tinh thần. Lại lấy hai viên đặt vào lòng bàn tay, thu thập nước mưa ngấm trong cây cỏ, đem viên thuốc bỏ vào trong khăn vải thấm nước, cuối cùng dùng khăn che miệng mũi lại, Kim Hạ đứng lên, hít một hơi sâu một cái, khiến cho chóp mũi đều ngửi thấy toàn là mùi thơm của hà đan.

"Sáu viên thuốc mà đã tốn một lượng bạc, tuyệt đối đừng bán thuốc giả hãm hại ta!" Kim Hạ khế cắn răng, nhanh chân hướng về

rừng hoa đào mà đi.

Từng đợt cánh hoa đào rơi, khung cảnh làm rung động lòng người.

Đi tới một bên của rừng hoa đào, gió thổi mạnh làm hoa đào bay càng ngày càng nhiều, nhiều cánh hoa rơi phủ xuống người Kim Hạ, nàng không tự chủ được mà rung mình một cái.

Không để cho mình có cơ hội lùi bước, Kim Hạ bước chân liên tục, thẳng thắn bước vào, lại nghe sau đầu có lực gió nhẹ, còn chưa kịp quay đầu, đã bị người cầm chặt cánh tay trái, mạnh mẽ đưa đi ra xa.

"Chịu chết à!" Có người nghiêm khắc quát lên

Giọng nói rất quen thuộc.

Cánh tay bị lôi kéo đau đớn, tựa như muốn rơi ra, nhin đau ngẩng đầu nhìn hướng về phía trước người đó, không khỏi ngớ ngẩn: "Lục đại nhân, ngài tại sao lại ở chỗ này?"

Lục Dịch buông tay ra, trầm mặc nhìn Kim Hạ: "Lời này hẳn là ta nên hỏi ngươi mới đúng! Ngày hôm qua chết không thành, vì lẽ đó hôm nay ngươi đến chịu chết một lần nữa sao?"

"Đương nhiên không phải." Kim Hạ kéo khăn vải xuống khỏi miệng, giải thích: "Ta đã chuẩn bị xong kế sách chu đáo rồi mới đến. Trước đó ta đã ăn viên thuốc giải độc rồi mới tới, lại còn dùng thuốc viên dạng thấm nước cho vào khăn để che mặt."

Lục Dịch không nhin được cắt ngang lời Kim Hạ: "Viên thuốc gì?"

"Chính là thứ này, có thể giải độc được...Tên thuốc là gì thì ta đã quên." Kim Hạ căn bản không hỏi qua đây là viên thuốc tên gì, chỉ nghe Đại Dương nói qua là có thể giải độc.

Hắn cầm lọ thuốc, đưa lên chóp mũi ngửi ngửi thử sau đó nhíu mày:"Theo ta thấy thứ này nhiều lắm cũng chỉ làm nâng cao tinh thần, tỉnh táo đầu óc, cũng không giải độc được."

"Sao có thể! Thứ này đắt lắm, một lượng bạc mà có sáu viên." Kim Hạ không khỏi ngạc nhiên:"Muốn tinh thần sảng khoái ta chỉ cần rửa mặt bằng nước lạnh là được."

Lục Dịch không nói gì mà nhìn nàng.

Kim Hạ đem khăn vải quần lại, giọng nói khó chịu hỏi hắn:"Đại nhân, ngài tới đây có việc gì?"

"Đêm qua nghe người nói có một nữ tử chết ở nơi này, ta đến đây xem xét một chút."

"May là ngài gặp được ta, bằng không sẽ gặp nguy hiểm. Ngài ở bên ngoài chờ, ta đi một chút sẽ quay lại. Vừa mới nói xong , Kim Hạ quay người hướng vào rừng, lập tức bị người dùng lực cản lại, lảo đảo một chút.

Lục Dịch nhăn lông mày, tức giận nhìn Kim Hạ:"Người cảm thấy người có mấy cái mạng?"

"Ta cảm thấy..." Kim Hạ lại tự mình suy xét trong chốc lát, mới cung kính nói:"Theo như tình hình này thì ta có ít nhất sáu bảy cái mạng."

Cảm giác này quả thật là không thể cùng nàng nói thêm được nữa, Lục Dịch giọng trầm khản khí, dứt khoát phân phó nói: "Người ở lại đây, không được làm loạn. Không có mệnh lệnh của ta, không được tiến vào rừng."

"Đại nhân..."

Kim Hạ còn muốn nói gì đó, Lục Dịch liền trừng mắt nhìn.

"Đừng ép ta điểm huyết người." Hắn liền bổ sung một câu.

Kim Hạ lập tức im miệng, lui về phía sau hai bước, nhìn hắn một mực hướng vào trong rừng đi, vẫn là không nhìn được mà nhắc nhở: "Đại nhân, chương khí này rất lợi hại, tốt nhất hãy mau mau ra ngoài."

Nghe vậy, Lục Dịch bước chân hơi chậm, đầu không quay lại, cũng không đáp lại lời nào, cứ thế hướng đến rừng hoa đào mà đi.

Trong rừng hoàn toàn yên tĩnh, lúc thì gió đến dữ dội, từng cánh hoa đào rơi xuống.

Trên đất có bùn đất ẩm ướt, tàn phá bởi những cánh hoa, cây cỏ cũng mục nát, Lục Dịch với đôi mắt sắc bén chậm rãi lướt nhanh một lần, hoang mang nghĩ thấy mùi tanh hôi làm hắn không tự chủ được mà nhú mào.

Ngoài rừng Kim Hạ cầm tấm khăn vải che mặt kéo xuống, thực ra đã làm ướt phân nửa. Nàng khá tiếc nuối hối hận, sớm biết như vậy, cũng không cần tốn hai viên thuốc, thứ này quá đắt tiền. Có điều nghĩ lại sau khi hong khô là có thể dùng lại được, nên không tính toán gì nữa.

Sau đó, Kim Hạ liền đi dạo bên ngoài rừng, thỉnh thoảng quay đầu hướng về rừng hoa đào mấy lần.

Võ công của Lục Dịch so với Kim Hạ cao hơn rất nhiều, điều này nàng biết rõ, dù vậy hấn bên trong trúng chưởng khí, bên trong rừng rớt cuộc chống đỡ bao lâu, Kim Hạ cũng không tính toán được.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, hấn vẫn chưa ra, có nên hay không chính mình vào trong xem thử.

Kim Hạ không an tâm nhìn về hướng rừng hoa đào quan sát, ngẫm nghĩ nửa canh giờ quả thực là đã lâu. Nếu như Lục Dịch xảy ra chuyện, Lục Bính sẽ không chịu để yên, đến lúc đó chỉ sợ liên can đến cả bọn người Lục Phiến Môn.

Lại có một cơn gió tạt qua, Kim Hạ đem khăn che lên miệng mũi, bước vào bên trong rừng hoa đào.

Dưới lớp bùn đất ẩm ướt, dấu chân Lục Dịch đi qua có thể phân biệt được, Kim Hạ theo tung tích của hấn mà đi vào trong, kinh ngạc phát hiện hấn đi đúng theo con đường mà mình đã đi vào hôm qua.

Đi tiếp mấy bước nữa, cho dù kí ức vẫn cứ mơ mơ hồ hồ, nhưng do bản năng nghề nghiệp của mình, Kim Hạ vẫn mơ hồ nhận ra chính mình hôm qua nhìn thấy đôi nam nữ kia chính là nơi này.

Nơi đó, trống không.

Kim Hạ giật mình, lấy tay xoa xoa thân cây đào, trên thân cây có vài chỗ lõm, vỏ cây vỡ toang, chính là dấu vết hôm qua mình đã dùng vỏ dao đánh vào.

Ít nhất với mình chứng này, Kim Hạ không phải đang nằm mơ. Như vậy, chẳng là ảo giác?

Kim Hạ chậm rãi tới gần chỗ mà đôi nam nữ kia, ngồi xỏm xuống, trên lớp bùn đất ẩm ướt vẫn còn dấu chân của Lục Dịch rất mới, hiển nhiên hắn cũng đã tới nơi này, ngoài ra còn có mấy chỗ không rõ ràng, trong đó có dấu vết của bàn chân trần.

Bàn chân? Sao lại có dấu chân trần trong rừng hoa đào?

Kim Hạ nhíu mày, bàn chân nhỏ nhắn tinh tế, hắn là của một cô nương lưu lại, chẳng phải là của nữ tử đã chết kia?

Mặt khác lại có mấy dấu vết, có dấu vết lọt vào sâu trong bùn đất, hình như đặt trên đó một vật nặng nào đó, vô cùng mơ hồ, chẳng lẽ là nam tử kia lưu lại?

Nếu không phải là ảo giác của mình, như vậy đôi trai gái này?

Kim Hạ bất giác nhìn quanh bốn phía, không thấy bóng dáng của đôi nam nữ, nhưng mơ hồ nhìn thấy trong tầng tầng lớp lớp cánh hoa đào là bóng dáng của Lục Dịch.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 39 (Đã Sửa Lại)

"Lục Đại nhân...Đại nhân..." Kim Hạ liền mở miệng thì phát hiện cổ họng đã phát khô, rồi trí không hay tưởng rằng dùng viên hà đan cũng có thể chống lại chương khí khoảng nửa canh giờ, lúc này thời gian chỉ mới nửa chén trà thì chương khí bắt đầu có nguy cơ xâm nhập vào.

Cũng không biết là phải hay không khi nghe thấy tiếng của Kim Hạ, Lục Dịch bước nhanh hướng tới nàng. Chờ Kim Hạ có thể thấy rõ hần, mới phát hiện giữ rừng hoa đào đã nổi bật khuôn mặt trắng bạch của hần, không bình thường.

Hần cũng đã trúng độc chương? Kim Hạ lo âu nghĩ

Lục Dịch bước nhanh hơn, cách Kim Hạ chừng mười bước, bỗng nhiên bẻ một đoạn cành đào, ở trên hoa nở kiêu diễm.

Bây giờ là lúc nào rồi vậy mà hần còn chọn cành hoa đào nào đẹp để cắm hoa sao? Kim Hạ có chút không muốn nói gì. Quả thực là một công tử nhà quan.

Tâm tư chưa hoàn hồn, Kim Hạ lại lập tức nhìn thấy cành đào mang theo cơn gió, hóa thành không khí, trực tiếp hướng về mình mà phóng tới.

Có lẽ nguyên nhân là do độc chương, đầu óc Kim Hạ chậm chạp kinh người, theo bản năng thì phải né tránh nhưng lại cảm thấy tình

cảnh này hết sức quen thuộc

Tại sao lại cảm giác quen thuộc như vậy? Kim Hạ nỗ lực hồi tưởng lại. Đúng rồi đêm đó ở trên thuyền, cái roi sắt suýt chút nữa là vào thẳng yết hầu của mình, cái cảm giác mạng mình sắp xong đời chính là lúc này.

Ngay lúc này tự nhiên cành đào phóng nhanh lướt qua bên tai Kim Hạ, cánh hoa áp sát lướt qua gò má, tự nhiên có mùi hoa động lại.

Một làn khí lạnh âm u bay đến từ sau đầu, làm cả người sồn cả tóc gáy, đột nhiên có tiếng vang "Hí..Hí"

"Đi mau!"

Lục Dịch chẳng biết lúc nào đã đứng trước mắt Kim Hạ, kéo cánh tay chạy vút ra ngoài.

Kim Hạ bị hấn kéo đi như sắp bay lên, vẫn không quên quay đầu lại phía sau nhìn xem rốt cuộc là do đâu, vừa nhìn thấy lại không quan trọng nữa, gần như kinh hãi không biết là đang ở nơi nào.

Trước mắt là con măng xà khổng lồ không gì sánh được, nó chỉ một nửa thân mình đứng thẳng là đã cao bằng một người bình thường. Con măng xà cứ phun ra rồi nuốt vào, sau đó lại phun ra một màng sương màu đỏ thẫm.

Mới vừa rồi nó bị cành đào bị con măng xà tinh thông dùng vậy cản nó trở lại, vẫn chưa làm nó bị thương, măng xà bò sát lên thân cây, hướng đến bọn họ trườn lại gần.

Sau khi chạy thoát thân, Kim Hạ thở hổn hển thở dài nói: "Con mãng xà này ăn cái gì mà lớn vậy?"

Lục Dịch hiển nhiên sẽ không đáp lại lời của Kim Hạ, lôi nàng chạy xuyên vào trong rừng. Đến khi bị con xích mãng bao vây, không còn đường chạy vòng vèo nữa, cứ thế này mà chạy trốn ngược lại sẽ lạc đường nơi rừng hoa đào sâu thẳm bên trong, mà nơi đó có bao nhiêu nguy hiểm đang chờ họ cũng chưa biết.

Hắn thử chạy vòng qua vòng lại bên trái bên phải, thử hết mọi cách, nhưng bất đắc dĩ con xích mãng quá thông minh, thêm vào thân mình quá dài, con mãng xà đều chặn lại được, nó dùng đuôi ngăn lại vô cùng linh hoạt, bao vây hai người kẹt lại ở trong rừng.

Chạy trốn được một hồi, Kim Hạ nhận thấy một chút đầu mối, Kim Hạ thở hổn hển nói: "Đại nhân...Ngài có cảm thấy hay không, nó dường như không muốn ăn chúng ta ...mà là chỉ bao vây chúng ta lại mà thôi."

"Phát hiện gì sao?"

Lục Dịch vừa nãy đã thoáng dừng bước chân, liền nhận ra con xích mãng tốc độ cũng chậm lại, trong lòng thập phần kinh ngạc. Lập tức nghe Kim Hạ nói thế, liền dứt khoát mạo hiểm dừng lại.

Lần này vội vàng dừng lại, Kim Hạ dựa vào thân cây, hơi thở không đều đặn, kỳ thực vào ngày thường so với việc bắt kẻ gian thì việc này không có vấn đề gì. Nhưng trong người đã bị khí độc xâm hại, cảm thấy hai chân khá nặng nề.

Nín thở, tập trung quan sát, Lục Dịch đề phòng nhìn chăm chăm con xích mãng, theo như Kim Hạ đã nói, nó thực sự không muốn ăn

bọn họ, chỉ bao vây họ rồi di chuyển thân mình, chốc sau lại nhả khí độc sương mù đỏ ra.

Kim Hạ dường như hô hấp đã bình thường trở lại, nhưng đầu vẫn còn mê man, nhìn chằm chằm con xích mãng, thở dài cùng nó thương lượng nói: "Người không biết bọn ta là quan sai sao, có oan tình muốn tố cáo sao? Có oan tình gì thì hãy nói ra mau, người của người lớn như vậy chắc chắn đã luyện thành tình, miệng người có nói được tiếng người không, nói mau."

Lời còn chưa dứt, miệng Kim Hạ như được cho thứ gì vào miệng.

"Đừng nuốt, ngậm tan ra rồi từ từ nuốt xuống." Lục Dịch trầm giọng nói: "Người tỉnh táo lại đi, đừng tự mình nói bậy, nó không phải muốn tố oan tình, mà là muốn dùng khí độc làm chúng ta hôn mê, sau đó mới kéo về ổ."

"Kéo về ổ? Không lẽ có con cháu của nó bên trong?"

Kim Hạ sắc mặt tái nhợt, lại chú ý theo dõi, quả nhiên phát hiện con xích mãng phun rồi nhả ra khí độc sương dày đặc. Mà trong miệng thứ đang ngậm bắt đầu lạnh buốt, lúc này trong miệng cay đến mức khè lửa, sự đau khổ này không thể không quen thuộc hơn được.

Là hấn?! Tại sao lại là hấn?

Kim Hạ chậm chậm quay về phía Lục Dịch, nhất thời không biết nên như thế nào dò hỏi thử.

Đang tập trung lắng nghe, chung quanh lại có tiếng con mãng xà. Lục Dịch sắc mặt hơi biến đổi một chút, thuận tay tóm lấy Kim Hạ, nhảy lên cây đào, đứng vững vàng trên cây, cúi người thấp xuống.

Tiếng con măng xà càng ngày càng nhiều, từ xa đến gần, từ nhỏ đến vang.

Chờ thấy rõ hướng tụ tập của nó, đứng ngã ra sau, không nhận được lắm bả nói: "Đại gia ngươi, không ngờ lại sinh nhiều như vậy."

Ánh mắt hướng đến chỗ đó, từng con từng con một con rắn đồ nhỏ giãy giụa thân mình rồi bò ra ngoài, nhìn đi nhìn lại trong như một dòng thác đổ thẳm, khắp rừng đào.

"Nhiều như vậy, hai chúng ta cũng không đủ cho bọn chúng ăn." Kim Hạ nói tiếp: "Mạng ta xong rồi!"

Lục Dịch lạnh lạnh liếc Kim Hạ một cái: "Ngươi còn lo lắng rằng bọn chúng ăn không đủ sao?"

Những con xà này nhất định chúng sẽ bò lên thân cây, đến thời điểm đó... Kim Hạ nhìn về phía Lục Dịch, tuy rằng trong lòng vẫn còn có nghi vấn, nhưng trước mắt không phải là lúc để hỏi.

Khí độc càng ngày càng nồng nặc, nường theo nó là mùi tanh khắp nơi, Kim Hạ đầu choáng váng không thể chịu được, suýt chút nữa là ngã xuống, may mà Lục Dịch nhanh tay, lập tức kéo Kim Hạ lên.

"Đại nhân, ta biết ngài khinh công tốt, không có ta liên lụy, ngài lẽ ra đã thoát thân. Ngài trước hết hãy đi đi, không cần để ý đến ta."

Kim Hạ nói đúng, Lục Dịch khinh công vốn không yếu, không biết làm sao Kim Hạ đã trúng độc chướng, bên tay giữ lấy nường, không khỏi mất nhiều sức. Nếu bỏ Kim Hạ lại, Lục Dịch dùng khinh công có thể nhảy ra khỏi rừng đào.

Nghe vậy Lục Dịch tuy rằng tay vẫn còn túm lấy Kim Hạ, nhưng lại thẳng thắn gạt đầu:"Cũng tốt, vậy người tự lo lấy!"

Không ngờ hắn như vậy mà thẳng thắn đáp lời, Kim Hạ cam chịu số phận, chân thành túm chặt lấy ống tay áo hắn:"Cho phép ta để lại vài câu di ngôn rồi ngài hãy đi, khi trở về ngài nói với thủ lĩnh một tiếng, nơi này kỳ quái nguy hiểm, cũng đừng đến đây thu xương cốt của ta, còn nữa ngài tuyệt đối đừng quên, để gia đình ta hưởng thụ giống như thủ lĩnh bộ đầu."

Lục Dịch chưa đáp lời, liền nghe cách đó không xa lúc ẩn lúc hiện nghe thấy âm thanh của tiếng trống đồng, cạch cạch tùng tùng, gõ rất to nhưng không náo nhiệt.

Vốn là con rắn đồ nhỏ sẽ bò theo hướng của bọn họ nhưng khi chúng nghe thấy tiếng trống này, tất cả chúng liền thay đổi phương hướng về âm thanh tiếng trống. Ở bên xem được một màn kịch của xích mãng nhưng cũng không hề sợ sệt.

"Đây là ngài phái người tới cứu binh?" Kim Hạ không rõ

Lục Dịch lắc đầu cũng không rõ.

Kim Hạ nhìn bày rắn chạy theo hướng khác, chỉ chốc lát sau mới hậu tri hậu giác thở dài, tự dừng đặc ý:"Ta biết, tiểu gia ta có thần bảo hộ thần kim giáp, gặp dữ hóa lành, nếu không chừng ta đã nằm gọn trong bụng bọn mãng xà rồi."

Lục Dịch liếc mắt nhìn Kim Hạ, đang muốn nhảy xuống cây, lại thấy đàn xà quay lại liền quay chạy trở về, Kim Hạ mau chóng hướng về trên cây nỗ lực dùng tay cạo vào.

Họ vẫn không ngừng nhìn chăm chăm con xích măng, theo đó là bọn heo rừng, thỏ hoang ở đâu đó kéo đến, tiếng con măng xà, tiếng bầy heo rừng kêu gào không dứt bên tai, thỏ rừng liều chết mà dây dưa với đám xà nhỏ.

Kim Hạ trơ mắt nhìn bọn chúng đấu đá lẫn nhau, thấy con măng xà đã ăn mất đầu con heo rừng, mới nhận ra trong yết hầu mình từng trận lạnh buốt tấn công, nàng còn cảm thấy bọn xà này mà phát ghen.

Vẫn chưa được bao lâu, trận này bọn xích măng vẫn được một trận no nê, không thấy chúng để ý tới bọn họ trên cây nữa, chúng không để tâm nữa mà rẽ đi trở về sau một trận no nê.

Chờ bình tĩnh trở lại, Lục Dịch liền nhảy xuống cây, Kim Hạ cũng theo đó mà nhảy xuống, nhưng đầu óc vẫn còn mê man nên vừa nhảy xuống đã té ngã, nàng ôm lưng nhe răng than thở kêu đau đốn, ngượng ngừng duỗi tay xoa xoa.

"Người đau sao?" Lục Dịch hỏi

Kim Hạ lòng túng gật đầu

"Có thần bảo hộ Kim Giáp người còn có thể đau sao?" Hấn lạnh lùng băng quơ mà châm chọc một câu, nhấc chân rời đi.

Kim Hạ nhún nhún vai, vừa mới trở về từ cõi chết, trong lòng hiện tại rất vui, cũng không chấp nhặt hấn. Đi nhanh vài bước, đuổi theo hấn, hai người cùng nhau ra khỏi rừng hoa đào.

Theo như trong bụng giống như lửa thêu đốt, cảm giác giống như được lan truyền ra khắp cơ thể, thêm vào đó trong phạm vi của rừng hoa đào có thể giữ được mạng này, Kim Hạ đầu óc hỗn loạn liền tiêu

tan, hiện ra mấy phần thư thái trấn tĩnh, sau đó mới hậu tri hậu giác nhớ đến chuyện vô cùng quan trọng.

"Đại nhân!" Kim Hạ gấp gáp đi lên trước Lục Dịch, lo lắng hỏi: "Hôm qua là ngài đã cứu ta?"

Lục Dịch dừng bước, trên mặt không biểu hiện bất cứ tâm tình gì, không phủ nhận mà cũng không thừa nhận: "Vì sao lại hỏi như vậy?"

"Ngài vừa cho ta ăn viên thuốc, so với thuốc ngày hôm qua ta ăn hoàn toàn giống nhau."

"Thuốc này có tên gọi là Tử Viêm, chính là thuốc trong cung pha chế, trong chợ không bán thứ này." Lục Dịch dừng lại nhìn Kim Hạ nói: "Nhưng theo ta được biết, trong số cấm y vệ người có thuốc này không dưới hai mươi người."

Kim Hạ ngây cả người: "Ngài là nói, hôm qua người cứu ta, là một người khác, mà có khả năng là một cấm y vệ?"

"Ta cũng không nói như vậy." Hắc chậm rãi nói

"Vậy ngài là có ý gì?" Kim Hạ không rõ

"Người cứu người có thể là ta mà cũng có thể là người khác." Hắc liếc Kim Hạ: "Người là bộ khoái lục phiên môn, không cần ta dạy người làm sao tra án, tuy nhiên không thể liên mọi chuyện đều có thể làm rõ được."

Kim Hạ trừng mắt nhìn hắc.

Hắc không phải là hắc, bằng không hắc làm gì không thừa nhận? Kim Hạ âm thầm nghĩ: tên họ Lục này có thể xưa nay bắt người là

do cưỡng ép, như vậy trên đời này chẳng có ai đối với hấn mà mang ơn nhỉ, hấn thật sự không tiếp thu đạo lý, ừ nhất định không phải là hấn!

Đang suy nghĩ một mình, Kim Hạ lại nghe thấy tiếng của Lục Dịch.

"Mặc kệ hôm qua có phải là ta hay không, hôm nay là ta đã cứu người một mạng, người đừng hồ đồ mà nghĩ ngợi."

"Hả?!" Kim Hạ ngây cả người: "Có thể, có thể vừa nãy ngài suýt bỏ lại ta để chạy thoát sao?"

Lục Dịch mặt không biến sắc nhắc nhở: "Người chớ quên, trước khi con rấn phía sau người tấn công, là ai giúp người tránh được một mạng. Bằng không, người đã cùng cái đầu heo kia cùng nơi này lưu lại."

Cùng bọn heo rừng nơi này ở lại? Nghĩa là ở trong bụng con mãng xà sao? Kim Hạ lặng yên.

Có điều, hấn nói việc này là không sai.

Kim Hạ hít sâu một cái, cung kính chấp tay nói: "Đại nhân ân cứu mạng này, ty chức suốt đời khó quên, kiếp sau xin kết cỏ ngậm vành, chấp roi rơi dăng..." (nghĩa là trả ơn người cứu mạng mình)

Lục Dịch cắt ngang lời: "Đừng chờ kiếp sau, đời này nghĩ vẫn còn được."

"...Đại nhân, ngài ở trong lòng ta, ngài vẫn luôn là người có địa vị cao. Ta cho rằng ngài sẽ nói: chỉ là việc nhỏ, không đáng gì."

"Tính mạng của người, người cho là chuyện nhỏ sao?" Lục Dịch hỏi ngược lại Kim Hạ

Kim Hạ chỉ có thể nói: "Đương nhiên, đương nhiên không phải."

"Đều nói tích thủy chi ân, đừng tuyền đền ơn báo đáp." Lục Dịch tiến lại gần Kim Hạ: "Người nghĩ vẫn còn được đó."

"...Ty chức đã hiểu."

Kim Hạ vội dắt ngựa chính mình bước đi, đi được một đoạn, bỗng nhiên phát hiện ra điều gì, dắt ngựa quay lại hỏi Lục Dịch: "Đại nhân, ty chức còn một điểm dị nghị, con mãng xà kia vốn là không trực tiếp muốn ăn chúng ta, coi như ngài không lời ta chạy, nó cũng sẽ chỉ phun khí độc, vì vậy cái kia ..không thể tính là ân cứu mạng của ngài chứ?"

Lục Dịch lặng im trong chốc lát, nhàn nhạt hỏi: "Người biết tử viêm ở trên chợ đen bán bao nhiêu lượng bạc không?"

Kim Hạ lập tức im miệng, chẳng mấy chốc khuôn mặt tươi cười, cúi đầu khom lưng nói: "Ân công mệt nhọc, mời ngài lên ngựa, ty chức dẫn ngựa vậy."

Lục Dịch gật đầu, cũng không đông dài, vươn mình lên ngựa

Kim Hạ dắt ngựa đi theo, mà trong lòng vẫn thầm than thở, không nghĩ tới là sẽ nợ hần ân tình, nếu là người khác ngược lại cũng không sao, nhưng sao lại phải là hần. Người này thường có thói quen hay gây khó dễ cho người khác, bây giờ còn có cái ân này, lại không biết tương lai sẽ ra sao. Chợt thở dài ai oán, lại phẩn chấn tinh thần, thầm nghĩ hần thế nào cũng không sao, còn giữ cái mạng

này là được, tiểu gia ta chỉ cần báo đáp ân tình cho hấn, sợ hấn làm gì.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 40 (Đã Sửa Lại)

Kim Hạ đang nghĩ ngợi chuyện gì đó, rẽ xuống chân núi phía Tây, thì thấy một đại đội người, trên xe ngựa có vác một cái trống lớn, bên cạnh còn có rất nhiều người trên tay cầm trống đồng.

Vừa mới ở trong rừng hoa đào nghe thấy những động tĩnh này, chẳng lẽ là do bọn họ làm sao? Kim Hạ tiến lên gần họ, hướng người trông có vẻ là thủ lĩnh trước tiên cúi chào hỏi: "Vị đại thúc này, xin thất lễ. Hai người bọn ta ở bên trong rừng hoa đào, nghe thấy tiếng chiêng trống, có phải là người của thúc gỗ sao?"

Người cầm đầu này có đầu tóc, chòm râu đều hoa râm, là một ông lão, vừa nghe thấy hai người bọn họ từ trong rừng hoa đào trở ra, cũng vô cùng hoảng hốt, từ trên xuống dưới quan sát bọn họ, thấy bọn họ từ trên xuống dưới vẫn bảo toàn tính mạng, mới thở phào nhẹ nhõm hỏi: "Hai người vừa mới ở bên trong rừng hoa đào sao? Không gặp măng xà sao?"

"Có gặp, nhưng sau đó nghe tiếng trống chiêng, xà liền toàn bộ bỏ chạy. Những con heo rừng, thỏ rừng là có chuyện gì xảy ra?"

"À, đây là nơi có phong tục. Hàng năm Kinh Trập cùng tiết Bạch Lộ đi qua, dùng tiếng chiêng trống đến gần vùng lân cận xung quanh rừng hoa đào, thì bọn heo rừng thỏ rừng sẽ đuổi vào trong rừng, trong rừng có Đào Hoa Tiên nên cúng cho họ vài con, là có thể phù hộ một năm bình an cho vùng lân cận, sẽ không bị xà hại. Các

người ở trong rừng có thể toàn vẹn trở ra, nhất định là Đào Hoa Tiên phù hộ."

Kim Hạ gật đầu liên tục:"Đó là đó là, bọn ta còn thấy có vị thần tiên thân khoác áo măng bào màu hồng y, đặt mình trong mây nữa cơ."

Trên lưng ngựa Lục Dịch im lặng, cuối cùng cũng không định nói gì.

Ông lão vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ:"Không nghĩ tới hai vị như vậy mà có phúc phận lớn, lại có thể nhìn thấy Đào Hoa Tiên."

Kim Hạ cười tủm tỉm tiếp tục chậm rãi nói:"Thần tiên khuôn mặt đặc biệt hiền lành, đặc biệt thân thiện, vẫn là cùng bọn ta nói chuyện rất lâu..."

Thấy Kim Hạ luôn miệng nói dối liên tiếp, Lục Dịch chỉ lo nàng bịa chuyện đến mức quá bất hợp lý, vội cắt lời nói với ông lão:"Chỉ tiếc tiên và người phàm khác nhau, bọn ta lại thiên tư ngu dốt, một câu cũng nghe không hiểu."

"Ai nói..." Kim Hạ tiến gần Lục Dịch ho liên tục, chỉ muốn sửa lời nói:"Ai nói không phải, thật là đáng tiếc."

Lão già râu tóc hoa râm thở dài nói:"Hai vị quả nhiên là người có đại phúc khí, những người trước đây vào rừng hoa đào không chết thì cũng bị thương, hai vị không có bị sao mà còn được gặp thần tiên, thật sự kiếp trước đã tu luyện phúc phận, thật là đại phúc."

"Đa tạ đa tạ. Tuy rằng nghe không hiểu thần tiên nói gì, nhưng ta thấy thần tiên rất thích nghe tiếng chiêng trống, phong tục này nhất định phải tiếp tục giữ vững."

Kim Hạ cáo từ ông lão râu bạc trắng, dắt ngựa tiếp tục đi về phía trước, rốt cuộc cũng đã suy nghĩ rõ ràng chuyện này: Kinh Trập đến, măng xà thức tỉnh, chính là lúc đói bụng nhất, thôn dân mang heo rừng thả rừng vào trong rừng hoa đào để nó khỏi ra ngoài hại người. Hôm nay cũng thật may gặp đúng lúc, bằng không chỉ sợ bây giờ Kim Hạ đã nằm trong bụng con măng xà.

"Đại nhân, vận may của chúng ta quả thật không tồi." Kim Hạ cười tủm tỉm quay đầu hướng Lục Dịch nói

Lục Dịch đính chính nói:"Là vận khí của người không tệ."

Vừa đi vừa dắt ngựa, Kim Hạ lại quay đầu ngắm khu rừng hoa đào, nhớ tới ngày hôm nay gặp phải cảnh ngộ này, bộc lộ cảm xúc:"Tiểu gia ta quả thật là mạng lớn..."

Trong gương Địch Lan Diệp cho hạt trân châu vào lòng bàn tay, nha hoàn thì dùng phấn chấm nước thoa lòng bàn tay, tinh tế xoa hai gò má.

"Quế nhi, người xem ta là không phải so với trước kia tiêu tụy hơn nhiều không?" Nàng nhìn mình trong gương, rất chăm chú không bỏ sót điểm nào.

Nha hoàn hé miệng cười nói:"Đâu có, nếu tôi nói từ trước đến giờ cô nương thần thái có chút trẻ con, hiện nay đã thoát tính trẻ con."

Ngón tay khẽ vuốt mặt rồi lại đến má, người trong gương gò má vẽ mặt vô cùng xinh đẹp, cả khuôn mặt hồng hào, nhưng vẫn một mặt không thể xác định được.

"Có thể hấn vẫn thích chính là đáng dấp trẻ con của ta, làm sao bây giờ."

"Không thể như thế, cô nương cũng không cần quá bận tâm." Nha hoàn thay nàng chỉnh lại tóc phần thái dương: "Nếu ta nói, nam nhân đều là giống nhau, cô nương tướng mạo phẩm cách vẫn như vậy, hấn có là ai, cũng phải khuynh đảo."

Địch Lan Diệp chăm chút cho lông mày của mình, than thở: "Người không hiểu đâu, hấn với những người kia không giống nhau." Vừa dứt lời, nàng lại ngấm mình trong gương

Nha hoàn thấy vậy, biết như thế nào đi nữa khuyên cũng vô dụng, cười lắc đầu một cái hỏi: "Cô nương, hôm qua cô chọn ra ba bộ xiêm áo, tôi đã ỉu cẩn thận, chỉ là cô nương muốn mặc áo nào?"

Địch Lan Diệp xoay người về phía mắc áo treo ba bộ xiêm y, trong lòng suy đoán bộ mà hấn yêu thích, nhất thời cũng khó có thể quyết định.

"Mấy bộ xiêm y này đều là mùa xuân này mới may, màu sắc trong rất mới, mặc lên sẽ nổi bật trông rất yêu kiều." Nha hoàn nhìn vẻ mặt của Địch Lan Diệp, lại chỉ vào bộ xiêm y khác: "Bộ này thiên thanh làm sao, nhẹ nhàng mềm mại trông tao nhã."

Địch Lan Diệp vẫn là lắc đầu, dằn dò nói: "Người đem bộ xiêm áo ở dưới đáy rương ra đây."

Nha hoàn làm theo lời, một lúc lại mang tới: "Bộ này đúng là mới tinh, chỉ là hoa văn trên áo quả là không hợp thời, cô nương hấn là đã mặc nó?"

Cầm bộ xiêm áo trên tay, dùng bàn tay tinh tế vuốt ve thân áo, từng đường kim mũi chỉ, Địch Lan Diệp lẳng lặng mà ngồi ngay ngắn trên ghế, tựa như đang suy nghĩ điều gì. Nha hoàn thường ngày thấy dáng dấp của nàng như thế, tuy nàng nhất thời đờ đẫn, cũng không quấy rầy nàng.

Suy nghĩ nửa ngày, Địch Lan Diệp như vừa tỉnh giấc chiêm bao, quyết định đứng dậy tự nhủ: "Chính là nó, ta sẽ mặc bộ này dù không dám hy vọng xa vời, nhưng nếu hần.." Dù chưa nói gì thêm nữa, hai gò má của nàng đỏ ửng lộ vẻ xấu hổ e sợ, biểu hiện như một cô nương xinh đẹp yêu kiều.

Tại Thẩm y quán, sân sau..

"Cái gì, người lại đến đó!"

Nếu không phải đôi tay vẫn còn đang khuấy bột mì, chỉ sợ làm dơ, thì Dương Nhạc đã nhéo tai Kim Hạ.

"Người nhỏ giọng một chút, đừng ồn ào." Kim Hạ làm yên lòng hần: "Tiểu gia ta không phải đã nguyên vẹn trở về sao, chẳng có chuyện gì. Người phải nghe ta nói, chuyện đôi nam nữ kia không phải là ảo giác của ta, ta tìm được dấu chân của nàng."

Dương Nhạc kinh ngạc nói: "Dấu chân? Người không phải nói nàng đã chết, không tìm được người sao?"

Kim Hạ lắc đầu, cau mày nói: "Ta cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng theo ta thấy thì vị trí của nam tử kia lại không có dấu vết chân, nhưng có vật nặng đè lên, còn dấu chân của nam tử thì có ở bên cạnh, có phải kỳ quái hay không?"

"Người nam tử kia không chết, sau đó ôm nữ nhân ra khỏi vườn đào?" Dương Nhạc suy đoán

"Còn có khả năng khác..." Kim Hạ thở dài nói: "Đó chính là hai người bọn họ đều đã nằm trong bụng rắn. Người chưa từng thấy con mãng xà kia, quả thực rất to lớn, lớn đến mức có thể nuốt sống con heo rừng, chúng cũng có đồng bọn nữa, vừa nghĩ tới là ta nổi da gà."

"Người còn gặp phải mãng xà sao? Vào thời điểm này, xà vừa mới thức tỉnh, rất hung hăng."

"Nếu không nói tiểu gia ta đây mạng lớn, tự có thần kim giáp bảo hộ....Người phải làm nhanh lên một chút, ta chờ ăn mì đây, nhớ cho ta một quả trứng gà, ta sẽ đi thăm thủ lĩnh một chút."

Kim Hạ vội đi ra ngoài, chạy như bay đến phòng của Dương Trình Vạn, ở ngoài cửa cung kính gọi, chờ nghe thấy bên trong thủ lĩnh đáp lại mới mở cửa vào trong.

"Thủ lĩnh, người khỏe hơn một chút rồi sao? Người có buồn bực khó chịu không, hay con tìm mấy quyển sách để người đọc." Kim Hạ đem cái ghế nhỏ hướng trước giường, cười híp mắt nhìn Dương Trình Vạn.

Đã nhìn đứa nhỏ này lớn lên từ nhỏ, thấy Hạ nhi cười như vậy, Dương Trình Vạn nheo mắt lại hỏi: "Ở bên ngoài đã gây họa gây sự gì sao lại chột dạ như vậy?"

"Sao người lại nói vậy, người đang ở đây dưỡng thương, con làm sao ở ngoài kia dám làm những chuyện gây lo lắng cho người, con làm sao không hiểu chuyện như vậy được." Kim Hạ nhìn biểu hiện

của Dương Trình Vạn, chủ động nói: "Được được, để con nói cho người nghe là được rồi, hai ngày nay cũng không có chuyện gì, chính là vào rừng hoa đào phát hiện một đôi nam nữ tử, cô nương kia thì...." Kim Hạ bất đắc dĩ đem toàn bộ sự tình ra kể một lần, nhưng đương nhiên vẫn giấu kín chuyện bên trong rừng hoa đào có độc chướng cùng chuyện con mãng xà.

Sau khi nghe xong, Dương Trình Vạn lông mày nhăn lại, lại hỏi: "Người vừa mới nói, vết chân trần là của cô nương kia, mà chỗ vị trí của nam tử kia giống như có vật nặng đè lên."

"Vâng" Kim Hạ gật đầu: "Vì lẽ đó con mới phát giác được việc này có điểm kỳ lạ."

"Người đem vết chân của nữ tử kia, cùng hình dạng của vết vật nặng đè lên vẽ ra cho ta xem, hình dạng vị trí.." Hắc phân phó nói.

"Vâng"

Không hiểu rõ dụng ý của thủ lĩnh, Kim Hạ vẫn nghe lời tìm y đồng mượn giấy và bút mực, để ở trên bàn căn cứ theo đó rồi nguyên vẹn vẽ ra, thối khô nét mực sau đó mang cho Dương Trình Vạn.

Dương Trình Vạn nhìn chốc lát lại hỏi: "Nam tử kia có thể có dáng dấp khác người không?"

"Lúc đó trong rừng có sương mù, nhìn ra cũng không rõ ràng, nhưng con nhớ loáng thoáng là cánh tay của nam tử kia rất kỳ quái, giống như bị người khác nắm chặt." Kim Hạ do dự một chút: "Nói đến đây, còn một sự việc kỳ quái, đêm đó cùng Tạ Tiêu ở Thất Phân Các, từ cửa sổ quán con có thấy có thấy một chiếc thuyền hoa và có

một đôi nam nữ ôm nhau, trong đó nam tử kia cánh tay cũng như vậy, chẳng lẽ là cùng một người?"

Dương Trình Vạn im lặng một lúc lâu lại nói:"Đây không phải là người."

"Sao? Không phải người?" Kim Hạ kinh ngạc nói

"Trước đây có một loại dụng cụ tra tấn, nó giống như một quan tài thẳng đứng, bên trong che kín dài ba tấc, có gai nhọn, người vào trong đó sẽ bị người ta đóng đinh, mũi nhọn đâm vào cơ thể, máu ở từng điểm đổ ra, cứ như vậy mà đày đọa, người bên trong khoảng hai ba ngày mới chết hẳn."

Dương Trình Vạn bình tĩnh giải thích ngược lại làm cho Kim Hạ kinh hãi.

"Thứ này tại sao lại xuất hiện, thứ này thật quá tàn nhẫn."

Dương Trình Vạn lại nói:"Ta vừa mới thấy người vẽ dấu vết của vật đè nặng lên, dấu vết này chính là thứ đó."

Kim Hạ không rét mà run lên cầm cập, lẩm bẩm nói:"Phật nói có tám cái khổ, sinh, lão, bệnh, tử, yêu phải ly biệt, oán hận lâu dài, cầu mà không được, bị mê lạc bởi những điều thấy được. Cõi đời này lại có người nghĩ ra thứ quái kỳ này."

"Vì vậy thứ này khi chế tác nó trình tự rườm rà, đã bị bỏ đi được nhiều năm, tại sao bây giờ lại xuất hiện tại Dương Châu?" Dương Trình Vạn lông mày càng nhíu chặt:"Hơn nữa lại cho người bắt gặp đến hai lần sao?"

"Lẽ nào cùng vụ Chu Hiễn có quan hệ? Có thể...giữa hai người bọn họ có quan hệ gì đây?"

Kim Hạ cuối cùng cũng nghĩ không thông.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 41 (Đã Sửa Lại)

Hai người từng người cau mày nhăn trán, Dương Nhạc bưng hai bát lớn vào phòng, đứng trước cửa, thấy thế liền bắt mắt nói: "Tiểu gia, ta bảo người không được làm cha hao công sức lực rồi, nhưng bây giờ cha lại nghiêm túc chau mày thế kia, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Kim Hạ nghe mùi hương thơm của bát mì mà chạy tới, trực tiếp bưng tô mì sợi, trên đó là nước dùng thịt nóng hổi còn có nắm hương và măng tươi, mùi thơm nức mũi. Tuy vậy, Kim Hạ vẫn mang cho Dương Trình Vạn trước tiên, rồi ca tụng nói: "Y quán này không tệ, còn có thịt để ăn, thủ lĩnh vắt mì này phải thừa dịp nóng hổi mới ngon."

Dương Trình Vạn tiếp nhận tô mì, ăn một chút mì sợi rồi lại nhìn về phía Dương Nhạc trách nói: "Con bây giờ lá gan càng ngày càng lớn rồi phải không, Hạ nhi xảy ra chuyện, con cũng dám gạt ta."

Dương Nhạc tất nhiên đã rõ rằng Kim Hạ đã đem đầu đuôi câu chuyện nói cho cha nghe, cũng không dám thanh minh, chỉ có thể nói: "Cha, con biết sai rồi. Con còn đặc biệt mua thuốc giải độc chường khí..."

"Khụ ...Khụ" Kim Hạ ho khan một cái, hướng Dương Nhạc mãnh liệt nháy mắt.

Ý thức được có điều bất thường, sau đó Dương Nhạc cứng họng, nhất thời không biết nói tiếp như thế nào.

"Ho cái gì, người cho rằng Nhạc nhi không nói, ta sẽ không biết sao." Dương Trình Vạn trừng mắt nhìn Kim Hạ: "Với tính tình của người, đừng nói là chuyện lớn, chính là hễ có chuyện gì xảy ra, người cũng sẽ có mặt. Chuyện chưa giải quyết được thì ngày hôm sau lại đi, nhất định là xảy ra chuyện."

Kim Hạ chỉ biết há hốc mồm, không lời nào để nói, chỉ phải cười gượng: "Con không phải đã không sao rồi mà, là con bảo Đại Dương không nên lăm miệng, để cho người an tâm dưỡng thương." Lập tức vừa ăn, một bên lại đem sự tình đầu đuôi ra kể một lần, lúc này mặc dù không dám giấu diếm nữa, nhưng chuyện độc chướng và bọn mãng xà ở rừng hoa đào thì nói qua loa, ngắn gọn.

Lúc nghe đến đoạn thuốc Tử Viêm, Dương Trình Vạn thần sắc có phần khác thường.

Kim Hạ quan sát ánh mắt thấy vậy, không khỏi sốt sắng hỏi: "Thủ lĩnh, người cũng biết Tử Viêm sao, thuốc này có phải rất đắt?"

"Không phải, ta chỉ là nhớ tới một vị cố nhân!"

Cần dùng đến Tử Viêm để giải độc, nghĩ đến độc chướng này khá lợi hại, lại nghĩ tới Hạ nhi vẫn liều lĩnh như vậy, Dương Trình Vạn cũng không nhịn được mà lắc đầu.

Dương Nhạc ở bên nghĩ kế: "Cha, hãy phạt Kim Hạ đi, đem chậu thau đồng nước để trên đỉnh đầu đứng trong sân nửa canh giờ."

Kim Hạ nhìn hấn cắn răng.

Dương Trình Vạn thở dài:"Hạ nhi, người có thể không vì ta mà suy nghĩ, nhưng cũng phải vì mẹ người mà suy nghĩ. Mẹ người đem người giao cho ta, đây chính là thiên đại tin tưởng. Người mà có xảy ra việc gì, bảo ta làm sao nói với bà ấy."

"Con nhớ kỹ rồi thưa thủ lĩnh." Kim Hạ cúi đầu cup mắt.

"Cần nữa, Nhạc nhi, nếu có người lai lịch không rõ ràng đến nhờ việc, tuyệt đối cũng không thể bảo Hạ nhi đi thay được."

"Con nhớ kỹ rồi thưa cha." Dương Nhạc vội nói

Dương Trình Vạn nhìn hai người, lại trầm than thở, lại nói:"Hôm qua, Tạ Tiêu mang tới thuốc bổ, Hạ nhi, người thay ta đem trả về Tạ gia đi. Ô An Bang đã thay Chu Hiển áp giải ngân lượng, cũng liên quan đến vụ án này, hành động này gây bất lợi cho bọn họ. Người hãy giải thích nguyên do như thế, thay ta cảm ơn Tạ gia."

Kim Hạ nghe theo lời, đứng dậy mang thuốc bổ ra ngoài cửa.

"Phải ân cần, lịch sự, lễ phép, không được mất lễ nghi, nhớ kỹ." Hắc lại dặn dò.

Kim Hạ ở ngoài cửa, giương giọng đáp lại.

Nghe tiếng bước chân của Kim Hạ xa dần, Dương Trình Vạn chuyển hướng Dương Nhạc:"Hôm qua lúc con chạy tới rừng hoa đào, là tiểu Tiêu cũng Kim Hạ sao?"

Dương Nhạc chính là đang thu dọn bát đũa, không rõ ý nghĩa, chỉ gật gù.

Dương Trình Vạn chưa hỏi lại điều gì, nửa dựa vào giường nhắm mắt nghỉ ngơi, bên môi thì có vẻ cười nhạt.

Kim Hạ mang theo thuốc bổ đến Tạ phủ, chờ người vào thông báo, lại có người ra dẫn nàng vào trong sân trước của Tạ phủ. Vừa mới vòng qua một gốc cây hoa mai, liền nhìn thấy Tạ Tiêu đang đi dạo trước nhà.

"Người..." Hắn vốn làm muốn cười chào hỏi, nhưng nhìn thấy Kim Hạ mang theo thứ đồ vật này, kinh ngạc nói:"Những thứ này sao lại mang trả về, chẳng lẽ không hợp ý sao?"

"Sao có thể được, ca ca." Kim Hạ cười nói:"Hiện nay vụ án còn chưa kết thúc, Tạ lão gia tử mang cho thủ lĩnh những thứ đồ quý như vậy, nếu bị người khác coi là tiểu nhân lợi dụng, vậy thì không hay. Thủ lĩnh sợ đối với các người ảnh hưởng, vì lẽ đó bảo ta mang trả lại."

"Chuyện này..."

"Không cần gấp, thủ lĩnh cần ở lại Dương Châu ba tháng để dưỡng thương, ta suy đoán vụ Chu Hiến khoản tiền tu sửa song kia chừng hai tháng là có thể tìm ra. Chờ sau đó, người lại mang đến."

"Trong hai tháng? Các người có tìm thấy manh mối gì rồi sao?"

Kim Hạ thẳng thắn xoa tay:"Đừng nói là manh mối, ngay cả nguyên do sợ còn không thể tìm ra, ta chỉ còn trông mong đến ngày trở về thôi."

"Vậy mà người còn nói trong vòng hai tháng." Tạ Tiêu cười chế nhạo:"Chỉ biết chờ thời cơ thôi à!"

"Chờ đợi, có lúc còn nhanh hơn xuất kích." Kim Hạ trình trọng nói, nhưng ngược lại nhún vai: "Đây là lời của thủ lĩnh nói, ta cũng không quá rõ, chỉ biết nỗ lực hết sức."

Tạ Tiêu cười mỉa: "Nào người toàn là trống rỗng, mau vào đi thôi, lão gia tử ta đang chờ đấy."

Kim Hạ theo lời đi vào trong, gặp Tạ Bách Lý nhanh chóng thi lễ.

Kim Hạ còn chưa mở miệng giải thích, Tạ Bách Lý thấy đồ vật đem trả về thì cũng đã sáng tỏ, cười nói: "Dương huynh tính tình cẩn thận vẫn luôn không đổi. Những thứ này cũng không đáng giá bao nhiêu quan tiền, hấn vẫn cho mang trả về."

"Trước mắt vụ án vẫn chưa kết thúc, thủ lĩnh sợ đối với ngài ảnh hưởng không tốt." Kim Hạ nghiêm túc ngồi trên ghế gỗ lim chỗ dựa lưng được khắc hình cầu kỳ, lễ phép cười nói: "Bấy giờ thời đời loạn lạc, đặc biệt là có một đám tiểu nhân không biết trên dưới, lão gia ngài đã trải qua những ngày tháng ung dung tự tại, hà tất phải đụng chạm bọn chúng. Chờ khi vụ án kết thúc, thủ lĩnh chân cũng đã khỏi, đến lúc đó không cần lo lắng với bọn tiểu nhân kia, thuận lợi mà ăn mừng chiến thắng cũng không muộn."

Tạ Bách Lý nghe vậy không ngừng cười: "Người là nữ nhi, lại có thể nói ra những lời này, không phải là Dương huynh dạy bảo chứ!"

"Thận trọng từ lời nói đến việc làm, thủ lĩnh mọi thứ đều dạy, là ta học không tốt." Kim Hạ cười nói

Tạ Tiêu ở bên nhìn chăm chú nàng, không nhịn được âm thầm cười, rồi quay sang nhìn cha.

Kim Hạ ở Tạ phủ ngồi chừng một chén trà công phu, Tạ Bách Lý hỏi thăm bệnh tình của Dương Trình Vạn, lại hỏi đến tình cảnh của bọn họ những năm này ở kinh thành như thế nào, Kim Hạ kể sự tình, ăn nói cũng không hàm hồ, đáp lại rất có chừng mực. Tạ Bách Lý ở trong lòng âm thầm gật đầu, đứa nhỏ này tuy vẫn còn trẻ, mà mọi việc đều hiểu rõ, dù sao cũng là Dương Trình Vạn dạy bảo.

Lúc cáo từ, Tạ Bách Lý bảo Tạ Tiêu tiễn Kim Hạ.

Tiến đến cửa ngoài của Tạ phủ, Kim Hạ thấy Tạ Tiêu còn đi theo, ngạc nhiên nói: "Ca ca, người về đi, ta đây cũng không phải đại cô nương, không cần phải đưa tiễn mười dặm."

"Không phải là vì người, lão tử ta được dịp ra ngoài hóng mát một chút mà thôi."

Tạ Tiêu khoan khoái, xoay người chậm rãi tiến bước ra phố chợ.

"Người không sợ lão gia tử tìm không thấy người sao?"

"Ông ấy là cha ta, còn có thể không hiểu ta." Tạ Tiêu liếc mắt nhìn Kim Hạ: "Ta nói người nghe, cha ta bảo ta đi tiễn người, bảo ta dám cãi lệnh sao?"

Kim Hạ cùng hần sóng vai tiếp tục đi, chợt nghĩ tới một chuyện, nghiêm mặt hỏi: "Vừa mới ở trong phủ ta không dám hỏi, trong bang của người có vài tên huynh đệ trúng ám khí, bây giờ ra sao rồi?"

Tạ Tiêu thở dài: "Vẫn còn nằm trên giường bệnh, nghe nói ở Giang Nam có đại phu chữa trị độc được, Kim thúc đã phái người đi đón hần rồi."

"Lão gia tử đã biết rồi?"

"Đã sớm biết, làm sao giấu được." Tạ Tiêu tiếp tục thở dài.

"Cái bọn người Đông Dương, các người lần trước sau khi báo cho quan phủ, quan phủ không phái binh vây quét bọn chúng sao?"

"Nghe nói quan phủ đã phái người, nhưng dốc sức vô ích. Bọn giặc Oa này không có chỗ cư ngụ cố định, xuất quỷ nhập thần, Dương Châu nha môn nhiều người như vậy, chúng chỉ cần mấy đao, đập vào chúng cũng chẳng may sẽ chết."

Kim Hạ nhăn mày hung hăng nói:"Đám người triều đình này...Trừ phi có chuyện lớn xảy ra, bọn họ mới phái binh vây quét."

"Được rồi được rồi, người không cần làm bộ đáng lo nước thương dân, người cũng chỉ là chức quan nhỏ mà thôi, không cần hao tâm tổn sức." Tạ Tiêu tức giận nói, theo thói quen lấy tay như muốn xoa đầu Kim Hạ, nhưng ngón tay chỉ sượt nhẹ trên mái tóc.

Kim Hạ nghiêng đầu, không hiểu vì sao mà nhìn hắn.

Tạ Tiêu sửng sờ, lúng túng rút tay về, hì hì cười nói:"Có, có con sâu nhỏ."

Cũng may Kim Hạ không để ý, tùy ý phui đầu, tiếp tục bước đi.

Cũng không biết vừa rồi chính mình là bị làm sao nữa, Tạ Tiêu thản thờ dài, đang muốn đi theo sau, lại thấy Kim Hạ dừng bước chân vội trốn một bên góc sau của quán bánh nướng...

"Làm sao vậy?" Hắn ngạc nhiên nói

"Suyt"

Kim Hạ ngoảnh mặt nhìn hần ra hiệu dấu tay, con mắt nhìn chăm chăm đằng trước cách đó không xa.

Ánh mắt nhìn theo, hần chỉ nhìn thấy đầu người nhón nháo, vẫn chưa thấy điều gì khác thường.

"Hai vị, mua bánh nướng đi. Bánh nướng của bọn ta có tay nghề gia truyền, nguyên liệu tuyển chọn, da mỏng xốp giòn, mùi vị thuần túy, hương thơm ngọt ngào trứ danh." Đại thúc bán bánh nướng nhiệt tình mời chào họ: "Hai cái một đồng, mua ba được một, mua năm được hai..."

"Mua năm được hai, như vậy có lời!" Kim Hạ nhất thời quên sành sạch chuyện trước mắt, theo âm thanh của tiếng gọi mà hướng nhìn về phía bánh nướng, đưa tay vào áo tìm kiếm mấy đồng, do dự nói: "Thúc, có thể hay không ký sổ?!"

Nghe được hai chữ ký sổ, mặt của đại thúc bán bánh nướng trầm xuống: "Buôn bán nhỏ, nói chung không ký sổ."

"Nhìn người sống đến mức mặt dày như thế..." Tạ Tiêu nhìn bất quá, lấy trong túi ra mấy đồng: "Đại gia ta mua mười cái."

"Đại gia, đại gia, thật tốt!" Kim Hạ thán nói

Cẩn thận gói kỹ chõ bánh nướng, Tạ Tiêu hỏi: "Người vừa nãy nhìn cái gì vậy?"

"A!?..." Kim Hạ đột nhiên nhớ lại, ngẩng đầu nhìn lại: "...Người đâu? Tiến vào kịch quán rồi hả?" (kịch quán=rạp chiếu phim)

"Rốt cuộc là ai vậy?"

"Người đi về trước đi, ta có chút chuyện." Kim Hạ hai mắt chỉ nhìn về phía trước, tùy ý phát tay một cái, thật ra là không để ý tới hắn, hướng về phía trước bước nhanh.

"Này...người...Bánh nướng người còn muốn hay không!"

Tạ Tiêu cầm túi bánh nướng, phiền não nhìn theo bóng lưng của Kim Hạ, chỉ chốc lát sau cũng đuổi theo.

Kim Hạ vừa tiến vào kịch quán, liền nghe thấy tiếng chiêng trống cùng với tiếng vỗ tay tán thưởng của các vị khách, nàng tiến đến bên cạnh ẩn nấp bên cây cột, giương mắt trước tiên quét nhìn một lần, bên trong nghe được tiếng náo nhiệt của bọn người trong quán không ít, khách ở dưới lầu kín chỗ, vài ba người tiểu nhị cứ ra ra vào vào bưng chén trà mời khách. Lại liếc mắt xem trên lầu...

Chỉ nhìn thoáng qua, theo bản năng mà Kim Hạ trốn sau cây cột cẩn thận dò xét.

"Người ở chỗ này làm gì vậy?" Tạ Tiêu đi theo Kim Hạ này giờ, thấy nàng lén lút như vậy không khỏi nghi ngờ.

Kim Hạ một tay nắm lấy hắn cùng trốn sau cây cột, thoáng nhìn thấy hắn vẫn còn cầm chỗ bánh nướng, mùi thơm bay nức mũi, không nhịn được nhẹ giọng nói:"Có thể hay không cho ta nếm thử một cái!"

"Vốn là ta mua cho người!" Tạ Tiêu theo đó mà cũng nhỏ giọng nói, sau đó cảm thấy kỳ quái, nói:"Làm gì mà người như kẻ trộm vậy?"

Vừa ngậm cái bánh nướng, Kim Hạ đưa tay ra dấu hướng về phía trên lầu.

Tạ Tiêu ngẩng đầu đi ra ngoài, liếc mắt nhìn, sớm thấy vậy Kim Hạ lại tóm hấn núp vào trong.

"...Tỷ tỷ làm sao lại ở cùng với tên họ Lục như thế được?" Hấn vừa kinh ngạc vừa bất mãn.

"Quả thật bánh này rất ngon lại giòn nữa, người cũng ăn thử một cái đi." Kim Hạ có ý tốt đưa một cái vào tay Tạ Tiêu, sau đó mới hỏi:"Thượng Quan tỷ tỷ bình thường thích đi xem kịch sao?"

"Ta không biết!" Tạ Tiêu bực tức cắn miếng bánh nướng:"Ta không nghe tỷ nói"

Kim Hạ lén lén lút lút ló đầu nhìn về phía trên lầu liếc mắt, thở dài :
:"Ta sớm nói Lục đại nhân là tên trắng hoa lão luyện, một bên còn hướng Địch cô nương tặng hương liệu, một bên lại cùng Thượng Quan tỷ tỷ xem trò vui. Ta thấy hai người bọn họ nói chuyện với nhau rất vui vẻ."

"Làm sao như thế được..."

Tạ Tiêu có chút tức giận, đúng lúc tên chủ quán gọi hầu bàn đến tiếp khách, nhiệt tình nói:"Hai vị khách quan mời vào ngồi, đậu phộng rang, hạt dẻ rang đường, đậu phụ hấp,thứ gì cũng có..."

"Cút ngay xa lão tử ta một chút!"

Tạ Tiêu lập tức quát lên, sợ tới mức tên tiểu nhị phải lùi ra vài bước.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 42 (Đã Sửa Lại)

Kim Hạ thấy tình thế không ổn, rất sợ ở trên lầu bị Lục Dịch phát giác, vội vã tóm lấy Tạ Tiêu ra khỏi kịch quán.

"Ta nói ca ca, người có thể bình tĩnh một chút được không? Hai người bọn họ chỉ đang cùng nhau xem kịch mà thôi, cũng không phải đi với nhau chuyện gì khác, người phát hỏa như vậy làm gì?" Kim Hạ nhú mày, rồi lại nhìn hắn cười: "Ta biết rồi, lúc trước người đã hủy hôn nhưng trong lòng luôn nhớ nhung Thượng Quan tỷ tỷ phải không?"

"Nói hươu nói vượn!" Tạ Tiêu tức giận nói: "Ta chỉ không rõ là tại sao tỷ ấy lại ở cùng bọn người quan phủ, lại là bọn cẩm y vệ hay làm khó dễ chuyện buôn bán của bọn ta. Thượng Quan Hi làm sao có khả năng coi trọng hắn được? Nhất định là tên họ Lục kia đã nắm điểm yếu gì nên mới uy hiếp tỷ ấy, buộc tỷ không thể không bàn chuyện cùng hắn."

"Đúng, cũng có khả năng này." Kim Hạ vẫn còn đang gặm bánh nướng: "Có điều nói thật, Thượng Quan tỷ tỷ nếu trúng ý Lục đại nhân thì cũng không kỳ lạ gì, so về gia thế, văn võ song toàn, Lục đại nhân đều được xem là hoàn hảo."

Tạ Tiêu liếc xéo Kim Hạ: "Người rút cuộc tính toán gì trong đầu vậy?"

"Ta chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, ca ca hà tất gì phải nổi giận."

Kim Hạ nhún vai, tâm trạng cũng có một chút kinh ngạc, chính mình lúc nào lại có cái nhìn khác về hắn, hắn là bởi vì hắn đã giúp đỡ thủ lĩnh chữa trị chân, hay là đã cứu mình hai lần?"

Lại cẩn thận nhớ lại tình hình ở kịch quán, chỉ hai lần thoáng nhìn rất ngắn:Lần thứ nhất, Lục Dịch bưng chén trà để gần lên môi, hai mắt nhìn sân khấu kịch, trên mặt không nhìn ra biểu cảm gì, Thượng Quan Hi cũng bưng chén trà, rũ mắt nhìn chén trà, trên mặt mang theo không ít vẻ nghiêm nghị. Lần thứ hai, Lục Dịch buông chén trà, trên tay tựa như đang cầm một loại quả hạt gì đó, vẫn nhìn lên sân khấu kịch, vẻ mặt biểu hiện rõ ràng ý cười, khi đó Thượng Quan Hi cầm chén trà không uống cũng không bỏ xuống, trên môi cũng lộ vẻ nhàn nhạt mỉm cười.

Không tự chủ mà gặm móng tay, Kim Hạ nhú lông mày mà suy nghĩ, theo như dáng dấp của Thượng Quan Hi lúc đó, ngược lại không giống như bị ức hiếp cưỡng bức. Lục Dịch nếu mang chức danh quan gia ra mà uy hiếp Thượng Quan Hi, không lẽ nào lại đưa nàng tới kịch quán náo nhiệt xem kịch như vậy, chẳng lẽ là hắn đối với Thượng Quan Hi có động tâm?

"Nghĩ gì thế?"

Tạ Tiêu gọi to Kim Hạ, khiến nàng hoàn hồn trở lại.

"Thượng Quan tỷ tỷ bình thường rất thích xem kịch sao?" Kim Hạ hỏi hắn.

"Không biết, có điều trước đây ta thích xem kịch, thường kéo tỷ ấy cùng đi xem." Tạ Tiêu hướng kịch quán ra sức bĩu môi:"Cái kịch quán này, trước kia bọn ta một tháng đến đây năm, sáu lần rồi."

"Sao?"

Kim Hạ nghĩ ngợi vòng vo: chẳng lẽ là Thượng Quan Hi muốn mời Lục Dịch xem kịch vui? Hay là chỉ muốn làm vui lòng Lục Dịch mà thôi?

Tạ Tiêu thì trong lòng cũng không hiểu rõ sự tình này, đứng ở bên đường, càng nghĩ càng thấy không thông, mang chỗ bánh nướng đưa cho Kim Hạ, liền quay người bước vào chỗ kịch quán: "Không được, ta phải hỏi cho rõ ràng, sự tử của ta không thể để cho tên họ Lục ức hiếp được."

"Ca ca ,ca ca ..Không vội, không vội, ta còn có việc muốn nói với người.."

Kim Hạ vội vàng túm lấy hần, dùng sức kéo đi. Dương Châu nội thành, Kim Hạ cũng không quen thuộc, chỉ là tùy ý đi loạn, rồi kéo Tạ Tiêu ra một bờ sông yên tĩnh.

Cánh tay vẫn bị Kim Hạ nắm lấy suốt từ nãy đến giờ, Tạ Tiêu không ý thức được mà bên tai đổ lên, lúc này mới không tự nhiên mà buông tay nàng ra hỏi: "Người...còn có chuyện gì muốn nói?"

Kim Hạ nhìn thấy hần tai ửng hồng, ngạc nhiên nói: "Sự tử của người cùng Lục đại nhân đi xem kịch cùng nhau, người cũng không cần tức giận như vậy chứ, lỗi tai đều đổ cả lên."

"Ai,ai,ai chứ..!" Tạ Tiêu vội vã phản bác, ngược lại thì nói lắp, tức giận mạnh mẽ chà xát lỗ tai mới nói: "Ai nói ta tức giận, ta chỉ là lo lắng cho tử chiụ thiệt."

"Ta cảm thấy việc này, người phải tin tưởng Thượng Quan tử tử." Kim Hạ chần chờ trong chốc lát, vẫn là chưa đem chuyện Thượng

Quan Hi cùng Lục Dịch gặp mặt ở trên thuyền nói cho hắn biết:"Thượng Quan tử tử là Đường chủ, giúp đỡ lão gia tử nhà ngươi trong việc quản giáo bang vụ, tử ấy nhất định hiểu rõ sự tình. Người bây giờ mà xông vào, không cẩn thận trái lại làm hỏng việc của tử. Không bằng chờ đây một chút, người hỏi lại tử ấy, làm sao cùng Lục đại nhân như vậy.."

Tạ Tiêu bất mãn mà nhú mày nói:"Ta làm hỏng việc của sư tử sao?"

"Là vậy cũng không chừng, sư tử của người cũng không phải kẻ yếu, đó là một nữ trung hào kiệt, trong lòng khẳng định là có một phen suy tính, nói không chừng chính là tử ấy hẹn Lục đại nhân đi xem kịch vui." Kim Hạ nghiêm nghị căn dặn hắn:"Đúng rồi, người đừng bảo là chính mình nhìn thấy, hãy bảo là nghe người ta nói đến, tuyệt đối đừng đem ta ra cùng khai."

Tạ Tiêu cũng không thể làm gì hơn, chỉ có thể gật đầu, thuận miệng muốn chế nhạo ấy nàng vài câu, trong nháy mắt liền không thấy Kim Hạ đâu cả.

"Thúc!"

"Cháu.."

Chỉ vừa nghe thấy tiếng gọi thân mật gần gũi như vậy, Tạ Tiêu đều nổi cả da gà, vừa ngoảnh đầu thì thấy Kim Hạ nhanh nhẹn đưa cho một kẻ trung niên nhìn như ăn mày lần lượt từng cái bánh nướng.

"Mới vừa mua, vừa thơm vừa giòn, thúc ném thử xem!"

Tên thúc ăn mỳ này không khách khí chút nào nhận ngay cái bánh nướng, cắn một cái, híp mắt tinh tế, mà thưởng thức.

Tạ Tiêu lại gần, không hiểu chuyện gì hỏi Kim Hạ: "Người có việc gì mà ở đây cũng quen một tên thúc ăn mỳ kia?"

"Thúc ta không phải là người bình thường." Kim Hạ ngửa đầu, hướng hấn đắc ý nói

Tên thúc này vẫn híp mắt, từ trên xuống dưới quan sát Tạ Tiêu, mới quay đầu hỏi Kim Hạ nói: "Nam nhân của người?"

Kim Hạ cười to, xua tay nói: "Không phải, đương nhiên không phải, ta cũng không có phúc lớn như vậy, hấn là Ô An Bang Thiếu bang chủ...Đúng rồi, người nếu có việc vội thì đi trước đi, ta tìm thúc ta còn có việc." Kim Hạ hướng Tạ Tiêu nói

Nha đầu này, bây giờ lại bắt đầu đuổi mình đi, Tạ Tiêu có chút không cam lòng, mạnh miệng nói: "Nhưng ta không có bận gì!"

"Vậy người chờ ở chỗ này....Thúc, ngài tới đây một chút, ta muốn hỏi ngài một chuyện."

Kim Hạ lập tức kéo tên thúc này ra xa ngoài chỗ gốc cây liễu, liên tục nói cố ý đè thấp giọng nói, Tạ Tiêu nhìn mà chướng mắt, hai tay ôm ngực hừ lạnh một tiếng, quay đầu không nhìn tới bọn họ. Theo như ngày thường, với tính tình của hấn đã sớm bỏ đi thẳng một mạch, nhưng bây giờ hấn tự nhủ lòng rằng không cần thiết cùng tiểu nữ chấp nhặt, chờ nàng một chút cũng không sao.

"Gần đây, ở Dương Châu ngoài thành và nội thành, có phát hiện một nữ tử thi bị vứt bỏ không?" Kim Hạ trầm thấp giọng hỏi.

Tên thúc ăn mày ngẩn người, cũng đề thấp giọng nói: "Gần đây, có bọn người Đông Dương xuất hiện, ở đây cũng không quá yên ổn, chỉ là ở đầu sông có vài người, ta làm sao biết người muốn tìm dạng nào?"

"Chính là.....người đi chân trần..."

Kim Hạ thất vọng mà đẩy trán, cũng không rõ tình huống lúc đó thần trí nhìn thấy một nữ tử, nhưng ký ức lại hỗn loạn, tướng mạo của người đó cũng mơ hồ, thêm vào đó lại không biết vết thương chí mạng nằm trên người là chỗ nào, bây giờ nói cũng không rõ ràng.

"Như vậy thúc có hay không gặp một loại hình cụ tra tấn rất cổ quái, là con rối hình người, hai tay co rút lại, mang con người nhốt vào bên trong, trong cơ thể bắn ra gai nhọn, một phát liền đưa con người về chỗ chết." Kim Hạ hỏi tiếp

Thúc kinh ngạc há miệng, thờ dài nói: "Là ái biệt ly"

"Thúc cũng nghe qua loại hình cụ này?"

"Có nghe nói qua, thế nhưng thứ này đã rất lâu không ai dùng. Làm sao người thấy qua nó?"

Kim Hạ buồn phiền gật đầu: "Hơn nữa đã nhìn thấy hai lần, không biết là người nào ở phía sau thao túng."

"Ta có thể giúp người chú ý." Tên thúc lại cắn miếng bánh nướng: "Có điều, có thể có manh mối hay không, ta không dám nói chắc."

"Ngài chịu giúp ta, vậy là tốt rồi!" Kim Hạ vui mừng, hỏi tiếp: "Người Đông Dương ngài đã từng gặp qua sao?"

"Thúc của người số phận tốt, ta vẫn còn chưa gặp được chúng, đúng là ta có nghe nói bọn này hành tung bất định, xuất quỷ nhập thần, trước bọn chúng làm loạn một cái miếu sau đó rồi đến thôn."

Kim Hạ thở dài nói: "Bởi vì chúng có người dẫn đường....Ngài vẫn chưa gặp chúng thì tốt, bang Đông Dương bọn chúng chuyên dùng ám khí, trên ám khí có bôi độc."

Kim Hạ hướng nhìn Tạ Tiêu một cái.

"Trong bang của bọn họ có vài tên huynh đệ bị trúng ám khí, vết thương bị thối rữa, tìm được đại phu tốt họ cũng đành bó tay, hiện giờ vẫn còn nằm trên giường sống dở chết dở."

"Là loại độc được gì vậy?" Thúc ngạc nhiên hỏi

"Không biết được, đại phu đều bảo chưa từng thấy qua, Kim Hạ tưởng hấn kiến thức sâu rộng, từ trong túi áo lấy ra viên ám khí cho hấn xem:" Chính là thứ này, cẩn thận đừng đụng lưỡi dao."

Cái Thúc cầm lấy, dưới ánh trăng cẩn thận tỉ mỉ quan sát, lưỡi dao hiện ra nhàn nhạt thứ màu xanh đậm kì lạ.

Hấn xem xét một hồi lâu, mới từ từ nói: "Ta nói cháu gái nghe, thứ này người giữ cũng không có dùng gì, hay là để ta đưa một người xem thử một cái..Không chừng....À ...Ta cũng không biết được không, còn phải xem quyết định của người này."

"Ai vậy?!"

Thấy hấn áp a áp ứng, Kim Hạ kinh ngạc nhú mày

"Chính là ta biết một người, đối với độc dược rất có kinh nghiệm, có điều người này không thích cùng người ngoài giao thiệp."

Kim Hạ nhảy bén nhìn thấy hấn như vậy, ý thức được điều không bình thường, cười tủm tỉm hỏi:"Người này? Là người thân thiết sao?"

"Đi đi đi, đừng có nói hươu nói vượn."

"Được, vậy ngài cũng hãy cẩn thận, chớ đem bản thân ra mà tính toán." Kim Hạ cười nói đem viên ám khí trong túi áo gói lại kĩ càng rồi đưa cho thúc:"Đúng rồi, cả ngày tìm ngài cũng không thấy đâu, ta đi đâu tìm ngài?"

"Ta tới tìm ngươi."

Tên thúc ăn mày giấu kỹ vào trong túi áo liền chuẩn bị rời đi

Kim Hạ liền nhớ đến một chuyện, gọi hấn lại cười nói:"Thúc, tôn tử của ngài ở bên kia đang xem kịch vui ở kịch quán đằng kia, ngài có muốn đi xem thử không?"

"Có khi nào gia gia phải đi tìm tôn tử bao giờ không?"

Thúc vung tay vẫy, thản nhiên rời đi.

Chờ đến khi hấn đi xa, Tạ Tiêu mới chậm rãi đi tới, liếc mắt nhìn Kim Hạ:"Ta cũng không hiểu được, người đến Dương Châu mới mấy ngày, lại còn tìm cho mình một tên thúc thúc, mà lại là một tên ăn mày nữa."

"Thiếu Bang chủ, người đừng coi thường người khác." Kim Hạ nhìn tên thúc biến mất rồi mới cao giọng:"Hắn không phải là một tên tầm thường, hắn có tổ tông là thái giám trong cung. Năm đó kinh thành trong cung gặp trận đại hỏa, Kiến Văn Đế mất tích, tung tích không rõ, người biết chứ?"

"Việc này ai mà không biết."

"Trong cung có một nhóm thái giám, vốn là tập võ để bảo vệ hoàng đế, Kiến Văn Đế tung tích không rõ, bọn họ cũng chạy ra ngoài cung. Giang sơn đổi chủ không thể nào cứu vãn, nhưng bọn họ ai cũng không muốn đầu hàng, bọn họ cũng không hề hùa hạ bất luận người nào khác, không thuộc quyền của ai cả, bọn họ không chấp nhận bất cứ bổng lộc gì. Bọn họ một mặt lang thang, một mặt đi từng nhà để mà kiếm chủ nhân."

Sau khi nghe xong, Tạ Tiêu run người, mới thở phào một hơi:"Thật không nghĩ tới...Còn có người như vậy.."

"Công phu của hắn phải gọi là lợi hại đấy." Kim Hạ lẩm bẩm:"Kỳ quái, sao họ Lục công phu đều tốt như vậy ?"

"Đều rất tốt sao?" Tạ Tiêu lại làm mặt lạnh hừ nhẹ

"Ca ca, ta còn phải chạy về chỗ Lưu đại nhân có chút việc, người..." Kim Hạ xem xét nhìn hắn

"Đi đi, ta thật tình không thấy người hầu nào mà lại sống bận rộn như người."

"Đúng rồi, Thượng Quan tỷ tỷ chuyện này...Người nhớ tìm lời lẽ hỏi kỹ lại tỷ tỷ, chớ có đem ta ra khai vội."

Kim Hạ vừa đi vừa quay đầu nhắc nhở hấn.

Tạ Tiêu không nhin được mà xua tay, muốn Kim Hạ đi nhanh đi, nhưng vẫn đứng tại chỗ cho đến khi không thấy nàng nữa, chần chờ trong chốc lát rồi mới rời đi.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 43 (Đã Sửa Lại)

Tại Dương Châu quan dịch, khi đã lên đèn.

Bị Lưu đại nhân sai vặt, bắt phải đến ngục lao để báo tin truyền lời, lại phải đến sở vụ lấy chút đồ, Kim Hạ trở về đã bỏ dở giờ ăn cơm, nằng vào trong bếp tiện tay lấy hai cái bánh bao cùng chén dưa muối, quay trở về phòng liền ăn và uống nước trà, tạm thời coi đó là bữa ăn. Sau đó, Kim Hạ đến bên ngọn đèn dầu sáng sủa, lấy từ trong áo ra bức vẽ ở y quán, bày ra trên bàn ngay thẳng, nhìn một mạch say sưa.

Cảnh tượng này, Kim Hạ còn nhớ rõ, nó sâu tận ba, bốn tấc, ở sát bên cây đào.

Hình cụ này hẳn là tựa lưng vào cây đào, lúc đó là nên kiểm tra một lần trên thân cây đào xem có để lại dấu vết gì không, nhưng lại quên đi!

Đúng rồi, đêm đó trên chiếc thuyền hoa, người nam tử kia cũng là dựa lưng vào mép thuyền.

Cái loại hình cụ này trong cơ thể có thể bắn ra gai nhọn, nhất định là có lực tương phản, vì lẽ đó mà cần phải có một loại nào đó chặn nó lại.

Ngón tay của Kim Hạ vô ý thức mà vẽ lên trên giấy mấy cái vòng tròn, trong đầu là đang suy nghĩ nhớ đến tướng mạo của nữ tử đã

chết ấy, là ai đã giết nữ tử này? Đến tột cùng vì sao phải đưa bọn họ đến bên trong rừng hoa đào? Việc nhìn thấy chiếc thuyền hoa là ngẫu nhiên sao?

Nếu việc này không phải là do trùng hợp, như vậy...Là có người trong bóng tối cố ý hành động, vậy thì là ai? Vì sao lại cho mình thấy thứ hình cụ này? Hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?

"Cộc cộc cộc!"

Cửa đột nhiên bị gõ vang, cả người Kim Hạ giật mình run lên, hít sâu một cái, mới trầm giọng hỏi:"Ai?!"

Bên ngoài là giọng của Cao Khánh:"Lục đại nhân có dặn dò, mau ra đây!"

Tưởng rằng hắn vẫn còn đang thanh thoi, mình có thể tranh thủ nửa ngày rảnh rỗi, Kim Hạ giọng điệu than thở, cẩn thận thu xếp trang giấy, đứng dậy mở cửa, lúc này mới phát hiện ra ngoại trừ có Cao Khánh, Lục Dịch đã ở bên ngoài.

"Ngài..." Lục Dịch chỉ nhìn thoáng qua thì đã nhận ra sắc mặt của Kim Hạ không tốt:"Có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì." Kim Hạ xoa xoa tay mảnh liệt xoa mặt một cái, mới quay trở lại bình thường nói:"Đại nhân có việc gì xin cứ phân phó."

Lục Dịch sâu sắc nhìn Kim Hạ một cái, tựa như muốn hỏi điều gì, nhưng cuối cùng lại không hỏi, chỉ lạnh nhạt nói:"Các người theo ta đi mang Sa Tu Trúc ra đây mau. Cao Khánh, người đi gọi hai người nữa ra cùng áp giải."

Sao đột nhiên muốn dẫn Sa Tu Trúc đi!

Kim Hạ sửng sốt, nhưng nhanh chóng giấu cảm xúc, chỉ làm vẻ mặt như không có chuyện gì.

Vì để tránh cho Lục Dịch đối với mình có lòng nghi ngờ, dọc theo đường đi Kim Hạ cũng không dám hỏi là rốt cuộc mang Sa Tu Trúc đi đến nơi nào, mãi đến khi Lục Dịch cho hắn lên một chiếc thuyền đã chuẩn bị sẵn.

"Đại nhân, chúng ta đang đi đâu vậy?" Sắc trời đã tối, Kim Hạ không thể không hỏi.

"Đi đến bến phà tụ tập của Ô An Bang, nghe nói bọn họ đêm nay ở nơi đó có bang chúng hội tụ." Lục Dịch có toan tính gì đó rồi nhìn Kim Hạ:"Lần trước ở trên thuyền người cùng ta giao thủ có kỹ năng bơi giỏi, ta liền hoài nghi hắn ở Ô An Bang ẩn thân, người cảm thấy thế nào?"

"Ta cảm thấy...Không riêng gì ở Ô An Bang, mà Diêm bang, Tào bang đều có khả năng." (Diêm bang:buôn bán muối,Tào bang:vận chuyển lương thực=đường thủy)

Kim Hạ cẩn thận trả lời

"Người nói cũng đúng." Hắn nói

Biết hắn sẽ nói như vậy, Kim Hạ liếc hắn nhưng một bụng đầy nghi hoặc, người sau chỉ tựa nửa lưng vào mép thuyền. Tối nay hắn đầu tóc gọn gàng, trên người mặc một chiếc áo màu xanh trông như áo đạo sĩ, ống tay áo rộng buông xuống mép thuyền.

Cho đến lúc này Kim Hạ mới hậu tri hậu giác phát hiện, hắn tối nay ăn mặc không giống như muốn cùng người khác động thủ, nhưng cũng giống như xông đến Ô An Bang sẽ gây ra đại động tĩnh. Nghĩ đến lần hắn ngồi xem kịch tại quán cùng với Thượng Quan Hi, Kim Hạ thầm suy đoán, chẳng lẽ hắn cùng Thượng Quan Hi có hẹn ngầm?

Nhưng vị đại nhân này tâm tư thật sự không cách nào suy đoán được, nếu như hắn gặp Thượng Quan Hi là vì tình cờ rồi cùng đi, thì bây giờ đâu phải suy nghĩ?

Kim Hạ lại nhìn về đầu kia của thuyền Sa Tu Trúc vừa mới tự mình khập khểnh cất bước, xem ra thương tật của hắn đã tốt hơn một chút, Đề hình án sát sử ti quả nhiên không đối với hắn dùng tra tấn. Nếu lát nữa Sa Tu Trúc nhìn thấy Tạ Tiêu thì... Kim Hạ không tự chủ mà lại liếc mắt nhìn Lục Dịch, tâm trạng không khỏi lo lắng bất an.

Theo ánh trăng sáng trong trẻo cùng tiếng gió và tiếng nước róc rách, Kim Hạ có thể nhìn thấy bến phà, đèn đuốc khá mờ nhạt, tiếng ồn ào náo nhiệt cũng mờ hồ, xen lẫn tiếng cười đùa, mắng chửi...

Quả thực là có bang chúng hội tụ, là Thượng Quan Hi nói cho hắn biết?

Lần này Kim Hạ nhìn Lục Dịch thì bắt gặp ánh mắt hắn cũng đang nhìn mình hỏi: "Người không phải rất hồi hộp sao?"

"Không có!" Kim Hạ giả ngơ.

"Vậy tại sao lại lén lút nhìn ta?" Hắn trực tiếp hỏi, làm cho Cao Khánh đứng bên cạnh, cùng hai gã Cẩm y vệ kia cũng quay đầu

nhìn về phía Kim Hạ.

Kim Hạ khó khăn nuốt nước bọt chỉ có thể nói: "Bởi vì ty chức cảm thấy, cảm thấy....Đại nhân tướng mạo xuất chúng, liền không nhìn được mà chăm chú nhìn..."

Mấy gã Cẩm y vệ nghe vậy đều nín cười, Lục Dịch cũng khó mà tránh nhoeo miệng cười: "Người đến bây giờ mới phát giác sao?"

"Có thể là bởi vì hôm nay có ánh trăng sáng..."

Kim Hạ ngượng ngùng đáp, cũng đang nhớ tới đêm đó dưới ánh trăng trong thuyền hoa có đôi nam nữ, mặt liền biến sắc.

Lục Dịch cũng không quên lơ là quan sát sắc mặt biến đổi của Kim Hạ, đang muốn dò hỏi, thân thuyền lay động, đã đến gần bờ.

"Đem Sa Tu Trúc vào trong đó!" Hắc lạnh lùng dặn dò Cao Khánh.

Cao Khánh lĩnh mệnh, cùng với những tên cẩm y vệ khác đồng thời mang xiềng xích đưa Sa Tu Trúc đi ra khoang tàu, leo lên bến phà. Lục Dịch sau đó lên bờ, Kim Hạ đang muốn theo sau, đã thấy hắc dừng bước xoay người lại.

"Người vừa mới nghĩ đến điều gì vậy?"

"Ta ...ta....Cho ta một chút thời gian ta lại hướng ngài bẩm báo được không đại nhân?"

Lục Dịch vững vàng mà nhìn chăm chú Kim Hạ, cuối cùng cũng không kiên trì tới cùng, gật đầu.

Ồ An Bang tụ tập tại chỗ này số người mà Kim Hạ nghĩ cũng tăng lên gấp đôi, tại quán ăn của bến đò toàn là người trong bang phái.

Chỉ mong Tạ Tiêu không ở đây, Kim Hạ thầm nghĩ.

Lần đó, Sa Tu Trúc liều mạng ngăn cản Lục Dịch là muốn nhân tiện cho Tạ Tiêu thoát thân, như vậy bây giờ hấn mà phát hiện ra Tạ Tiêu là ai khả năng cũng khá ít. Chỉ sợ tính tình của Tạ Tiêu, nhìn thấy Sa Tu Trúc e rằng không kiềm chế nổi, mặc dù không động thủ, ở trước mặt Lục Dịch lộ ra sơ sót là khá lớn.

Ca ca, người ngàn vạn lần đừng đến tụ tập ở đây! Tốt nhất nên đằng hoàng mà ở bên cạnh lão gia tử.

Kim Hạ nhanh chóng đôi mắt nhìn tứ phía, liền chỉ lo sợ phát hiện bóng người của Tạ Tiêu.

Lúc bọn hấn áp giả Sa Tu Trúc bước vào trong quán ăn cự ly gần nhất, vốn là ồn ào náo nhiệt nhưng trong nháy mắt im lặng, tiếng nói chuyện, chơi trò chơi hay uống rượu ăn thịt đều ngừng ngay động tác mà xoay người, ánh mắt không thiện cảm tập trung nhìn chằm chằm mấy tên Cẩm y vệ mặc áo xanh.

Sa Tu Trúc quần áo tả tơi, hơn nữa còn bị xiềng xích, càng làm cho bọn họ càng thêm đối với bọn quan phủ thêm thù địch.

"Vị quan gia này, có gì chỉ giáo sao?" Một trung niên hán tử cao gầy, chấp tay thi lễ nói

Lục Dịch lạnh nhạt nói:"Lúc trước kẻ này cùng một tên tặc cướp tù vì trả thù cho đại tướng quân mà trộm quà sinh nhật của quan trên, đám tặc này bôi lợi tinh thông, vì lẽ đó ta dẫn hấn đến để nhận diện."

Vừa dứt lời, lập tức gây nên một phen ồn ào.

Hành động này của Lục Dịch nói rõ ràng là đang hoài nghi Ô An Bang phái chứa chấp tên tặc, mà hắn càng không phải là quan sai ở Dương Châu, cùng Ô An Bang có thể nói không có tình bằng hữu, trong khoảng thời gian ngắn đã có vài tên hán tử đứng lên hùng hổ, chửi mắng, nói những lời khó có thể lọt vào tai.

Gã hán tử trung niên cao gầy trên mặt mang vẻ lạnh lùng, nói tiếp: "Quan gia ý của ngài là, hoài nghi tên tặc là trong bang của bọn ta?"

Lục Dịch còn chưa trả lời, Kim Hạ liền nghe đằng sau có tiếng bước chân, ngay sau đó chính là Thượng Quan Hi ôn hòa nhưng không mất uy tín lên tiếng: "Đồng thúc, chuyện này để ta xử lý."

"Đường chủ." Tên trung niên hán tử cung kính cúi chào, lui sang một bên.

Thượng Quan Hi đi lướt qua Kim Hạ, lại đến ngay trước mặt Lục Dịch, mới nhanh nhẹn quay người, hơi ngửa đầu đối đáp với hắn: "Lục đại nhân, ngài mang một tên tù nhân mang đến bang ta, xin hỏi có gì chỉ giáo?"

"Chỉ là ta dẫn hắn ra đây một chút, tiện thể cho hắn nhận diện tên tặc đồng bọn." Lục Dịch hơi hốt nói: "Chẳng qua là việc nhỏ mà thôi, kính xin Thượng Quan Đường chủ không cần hiểu lầm."

"Ngài như vậy ngang nhiên mang người xông vào đây, e rằng khó có thể không hiểu lầm." Thượng Quan Hi giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu.

Kim Hạ có chút lòng nghi ngờ lỗi tai của chính mình, có phải hay không ngữ khí nghe ra một chút oán trách mà không bất mãn, đến gần nàng mới biết, bởi vì Kim Hạ nghe thấy tiếng cười của Lục Dịch.

"Đường như ta đã có chút mạo phạm, ngày khác ta đến để tạ tội với Đường chủ, chỉ là trước mắt..." Hắn dùng giọng thương lượng: "Có thể hay không để cho ta cùng các thủ hạ huynh đệ làm công sự trước hay không?"

Thượng Quan Hi suy nghĩ trong chốc lát nói: "Cũng được, bọn ta là giang hồ nhân gian, đều là người thô kệch, nhưng từ trước đến giờ ngài luôn mời ta, ta sẽ cho ngài một lần. Hôm nay đại nhân đã thương lượng, bọn ta cũng không thể từ chối ngài. Đồng thúc, ngài dẫn mấy vị quan gia này đi xem xét vài vòng."

"Đường chủ, việc này..."

"Trong bang nếu như có tặc ẩn náu, đừng nói là quốc pháp khó dễ, bang ta sẽ trung thực mà xử lý hắn. Chỉ là nếu như không tìm được tặc, không biết nên làm như thế nào cho phải?" Thượng Quan Hi hơi nhíu mày nhìn Lục Dịch.

"Lời nói của ta hôm nay thật sự đã mạo phạm, nếu như vậy, mặc cho Thượng Quan Đường chủ suy xét. Người muốn phạt ta uống rượu, ta tuyệt đối không dám chỉ uống ba chén." Lục Dịch cười nói.

"Lời này mới là tốt."

Thượng Quan Hi cười mỉm, ra hiệu cho Đồng thúc dẫn bọn người Cẩm y vệ.

Lập tức Cao Khánh cùng hai tên Cẩm y vệ áp giải Sa Tu Trúc, đi một vòng quán ăn, mà Thượng Quan hi cùng Lục Dịch mà đứng ở

bên ngoài.

Kim Hạ ở bên vài lần nhìn lên Thượng Quan Hi biểu hiện, đều không nhìn ra manh mối gì, trong lòng chỉ âm thầm kinh ngạc.

Qua một hồi lâu Cao Khánh áp giải Sa Tu Trúc trở lại hướng Lục Dịch bẩm báo: "Khởi bẩm đại nhân, kẻ này vẫn cúi đầu cụp mắt, mắt đều chưa từng ngước nhìn, cũng không nhìn nhận ai cả."

Lục Dịch mặt lạnh nhìn Sa Tu Trúc: "Như vậy, thôi, đem hắn quay về thôi."

Mọi người đang muốn đi, Thượng Quan Hi lại duỗi cánh tay ngăn Lục Dịch lại cười nói: "Đại nhân, lời ngài vừa nói còn giữ lời chứ."

"Đương nhiên ta sẽ giữ lời." Lục Dịch dừng bước, cười nói

"Tốt lắm, đại nhân nếu không chê rượu chỗ bọn ta, ở lại làm một vò rượu được không?"

Nghe vậy, Lục Dịch cúi đầu chần chờ trong chốc lát, liền gật đầu cười: "Nếu Thượng Quan Đường chủ đã mở miệng, vậy ta liền cung kính không bằng tuân mệnh...Mấy người các người, mau đem Sa Tu Trúc áp giải trở về lao ngục, không cần chờ ta."

"Đại nhân..." Cao Khánh dường như không quá yên tâm, biểu hiện chần chờ

"Không cần lo cho ta."

Lục Dịch xua xua tay, làm cho bọn họ nhanh chóng lên thuyền, rồi chính mình cùng Thượng Quan Hi cùng bước vào bên trong quán ăn.

Kim Hạ liền thăm than, từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, quả nhiên lời này chí lí. Lục Dịch là người lạnh lùng như vậy, gặp gỡ Thượng Quan tỷ tỷ phong thái hiên ngang nữ trung hào kiệt, cũng không thể nào không mềm lòng.

Ánh trăng mờ ảo trong đêm sương, trên mặt hồ mênh mông một dải ánh sáng trắng bạc.

"Cô nương gian ngoài có gió, vẫn là nên vào trong, không bị cảm lạnh." Nha hoàn khuyên nhủ

Địch Lan Diệp vịn lấy cửa khoang thuyền, dõi mắt trông ra xa, không nghe thấy tiếng nha hoàn khuyên nhủ. Mang theo hơi nước cùng gió phảng phất lay động vạt áo, cảnh tượng rục rịch, mờ ảo đáng người yêu kiều.

"Cô nương, đến độ ba, bốn dặm đường thủy mới đến, cũng phải mất một lúc, cũng là nên vào trong chờ." Nha hoàn tiếp tục khuyên nhủ.

"Không cần lo cho ta, tại nhà ta đã ngồi được một lúc lâu, ta muốn đứng đây một lát."

Địch Lan Diệp ôn nhu nói, mắt vẫn nhìn ra mặt hồ, trên mặt không giấu được vẻ vui mừng.

Nha hoàn khuyên nhủ không thành, chỉ đành vào trong khoang thuyền, lấy áo choàng phủ thêm cho nàng.

Thuyền chậm rãi tiến đến, ước chừng cũng không quá nửa canh giờ, có thể nhìn thấy một chiếc thuyền khá lớn lẳng lặng ở cự ly chỗ

nước cạn, cách đó không xa mơ hồ nhìn thấy đèn đuốc..

Ba năm, cuối cùng cũng có thể gặp hân.

Nàng nắm chặt khăn tay siết chặt đặt trên ngực, tim đập nhanh cảm giác như không thể chịu nổi.

"Cô nương, từ chỗ này mà lên thuyền."

Nha hoàn đến đỡ nàng, chần chờ trong chốc lát, cẩn thận dè dặt bước lên thuyền kia.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 44 (Đã Sửa Lại)

Mới vừa lên thuyền, Địch Lan Diệp liền ngạc nhiên, dưới chân không phải là tấm ván gỗ, mà là một tấm da dẻ mềm trắng như tuyết. Không chỉ là dưới chân của nàng, trên boong thuyền đều lót tấm da mềm mại.

"Cô nương đến rồi..." Một tên hầu gái trên thuyền ra đón: "Chủ nhân phân phó, xin mời cô nương tháo giày đi vào."

Địch Lan Diệp lại ngăn người ra: "Bỏ giày sao?" Nàng nhìn tên thị nữ cũng là đang đi chân trần.

"Đúng, đây là dặn dò của chủ nhân."

Mặc dù là phân phó của hắn, nhưng một nữ nhân làm sao có thể tùy tiện để người khác nhìn thấy chân trần, Địch Lan Diệp bất an nhìn tứ phía, may mà không nhìn thấy bất cứ nam tử nào.

"Cô nương?"

Chần chờ trong giây lát, Địch Lan Diệp mới gật đầu.

Thị nữ kia lấy ra một cái ghế tròn, mời nàng ngồi, cúi người thay nàng cởi giày.

Đi chân trần đạp trên đệm da mềm mại, Địch Lan Diệp chỉ là không tự tại thoải mái lắm, chỉ cảm thấy nơi đây tựa như nằm mơ,

không chân thực.

"Cô nương xin mời đi theo ta."

Người hầu gái đi đằng trước, nàng hít sâu một cái, chân thành đuổi theo.

Tiến vào khoang thuyền, đèn đuốc thì mờ mờ ảo ảo, nàng chỉ cảm thấy cảm giác dưới chân không giống như trước, tuy rằng nó cũng mềm mại như lông xù. Nàng kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống đất, trên đất không còn là tấm đệm da dê nữa mà thay bằng tấm da sói.

Lại càng đi vào trong thì càng tối tăm, người hầu gái từ trên vách khoang lấy một chiếc đèn dầu nâng lên, nàng theo sát phía sau, không dám rời quá xa.

Hầu gái dẫn nàng lên lầu, trên thang lại thay đổi một tấm đệm da khác, nàng chỉ phát hiện là không giống, nhưng không biết được là tấm đệm da được làm bằng loài động vật gì.

Đã lên hai đoạn cầu thang, sau đó lên thêm một lầu thì mở ra trước mắt Địch Lan Diệp một không gian rộng mở, có thể đây là tầng cao nhất của khoang thuyền.

Một vầng trăng sáng chiếu vào khoang thuyền như một bức tranh hiện rõ giữa Dương Châu.

Chân trần đạp trên tấm đệm da cáo, càng cảm thấy vẻ mềm mại của nó, Địch Lan Diệp chính mình vô ý cúi đầu liếc mắt nhìn, ngẩn người, càng không tự chủ được đỏ mặt.

"Nàng đã đến rồi..." Một giọng trầm thấp hướng nàng nói trong bóng tối.

Vốn dĩ còn người hầu gái, nhưng không biết từ lúc nào không tiếng động đã lui xuống, Địch Lan Diệp đứng ở đó không biết làm như thế nào, qua một hồi, mới nhẹ giọng nói: "Là ngài sao?"

"Ba năm không gặp, ngay cả giọng của ta đều không nhận ra sao?" Nam tử tựa lưng ở trên giường, trầm thấp giọng khẽ cười nói: "Nàng tới đây, để ta xem một chút, sao lại đứng xa như vậy, nàng biết con mắt của ta không tốt mà."

Địch Lan Diệp chậm rãi đi đến bên giường trước mắt hướng nhìn nam tử, hắn cũng nhìn nàng.

Hắn chậm rãi đưa tay chạm vào tay nàng, chạm nhau trong chớp mắt, Địch Lan Diệp toàn thân run lên bần bật, hơi co chân lại.

"Nàng ngồi xuống, hai chúng ta cùng trò chuyện." Nam tử kia cũng không hề giận, chỉ khoác áo lông vào thấp giọng nói

Địch Lan Diệp khom người khụy gối ngồi xuống, sau đó xấu hổ mang vể e sợ cụp mắt xuống.

Nam tử nhìn nàng trong chốc lát, khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng ôn nhu, cười hỏi: "Nghe nói, nàng thích ăn canh cá tươi, có phải hay không?"

Địch Lan Diệp khẽ gật đầu một cái.

"Ta ở kinh thành cũng thường hay ăn." Hắn lại nói

Lúc này hai người lại trong trạng thái im lặng một hồi.

Nàng lén nhìn hắn mấy lần, rốt cuộc cũng lấy dũng khí mở miệng hỏi hắn: "Ngài lần này tới, sẽ dẫn ta đi sao?"

Nam tử nở nụ cười, đưa tay xoa tay nàng, thấp giọng nói: "Lần trước thấy nàng, là ba năm trước."

"Ba năm trước, cũng là ngày có tiết sương đầu mùa."

Nam tử giọng điệu thờ dãi: "Ta ở kinh thành có việc không thoát được, nếu không phải vì muốn giữ đạo hiếu cho mẹ ta, ta chỉ sợ không đến được lần này."

"Mẹ của ngài...." Địch Lan Diệp ngẩng đầu nhìn phía hắn, ánh mắt mang theo đau lòng: "Ngài nhất định cũng rất khổ sở phải không?"

"Mẹ ta như đang ở Tây Phương Cực Lạc, ta vì sao phải khổ sở." Nam nhân vẫn cười nói: "Cha ta đúng là rất thương tâm, ta đã khuyên cha rất nhiều, đáng tiếc cha không hiểu. Ta đơn giản chỉ là muốn tìm một nơi thanh tịnh, tiện đường nên đến thăm nàng một chút."

Nàng không biết làm sao nói tiếp, chỉ lại hỏi: "Là tới mang ta đi cùng sao?"

Nam tử vẫn không trả lời, vỗ về nàng, nhẹ giọng than thở: "Nghe nói đêm đó, Chu Hiên đã dọa nàng một phen, ngay cả gian nhà nàng cũng không muốn ở lại nữa sao?"

Nghe nói vậy, Địch Lan Diệp sợ hãi mà cúi thấp đầu: "Ta cũng không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì với hắn, hắn tại sao đột nhiên lại....lại treo cổ tự sát tại nhà. Ta tưởng hắn bận làm theo phân phó của ngài, tưởng hắn mấy ngày không khỏe, như thế nào lại...Có phải hay không là ta hại chết hắn?"

"Cô nương, đây là chính sự của hần, cùng nàng không có quan hệ gì." Nam tử giọng càng nhẹ nhàng, ôn nhu:"Nàng vẫn luôn làm rất tốt, ta ở trong kinh thành, mỗi lần nhận được tin của nàng, trong lòng liền rất vui vẻ."

"Vì sao lại không cho ta ở lại bên cạnh ngài? Ta cũng sẽ làm tốt chuyện này." Nàng vội vàng nói

"Ta biết, nàng vẫn luôn làm rất tốt. Nàng gặp Lục Dịch chưa? Cảm thấy hần là người như thế nào?" Hần an ủi nàng.

"Chỉ gặp qua một lần, mới vừa gặp hần đã hỏi chuyện của Chu Hiển, làm ta có chút giận, sau đó hần liền không hỏi nữa, chỉ nói chuyện qua loa. Sau đó hần còn phái người mang cho ta chút hương liệu cùng thức ăn cho ta."

"Thức ăn sao?" Nam tử hơi nghiêng đầu.

"Là bánh gạo kê, ta cũng có chút kỳ quái, làm sao lại mang một ít thức ăn đến, sau đó nghe nói lúc rảnh rồi hần còn tự mình vào bếp."

Nam tử không khỏi cười to:"Nàng bị hần đùa bỡn rồi, hần làm sao có sự tình này, nhất định là có người bên trong quấy rối...Nhưng nói như thế, là hần đối với nàng vẫn còn để ý, nếu không chỉ là xã giao bình thường mà thôi, bằng không sao lại để người ngoài như vậy trêu đùa nàng."

"Là Lan Diệp vô dụng."

Nam tử cười nói:"Chẳng có dính dáng gì, ta đã sớm biết hần không dễ bị người khác mê hoặc."

"Công tử không trách Lan Diệp?"

"Đương nhiên." Hấn nhẹ nhàng đáp.

"Công tử..." Nàng không được tự nhiên, khẽ giọng nói

"Những năm này ta vẫn chờ ngài..." Địch Lan Diệp hai mắt tận lực trợn to, cũng không dám chớp mắt, nhưng vẫn không cách nào ngăn nước mắt rơi xuống:"Trong lòng của ta chỉ muốn bên cạnh ngài, phân phó của ngài ta chưa làm trái lại."

"Ta biết, ta đều biết."

...

Rời bến phà đã được một lúc, ánh trăng chiếu xuống dòng sông trong trẻo .

Kim Hạ đứng ở đuôi thuyền, nhìn chung quanh bốn phía, vốn dĩ ánh mắt hướng đến chỗ mấy chiếc thuyền con, chẳng biết lúc nào biến mất trong bóng tối, lại nghiêng tai lắng nghe, ngoại trừ tiếng nước, là một khoảng không yên tĩnh.

Tại mũi thuyền nơi Cao Khánh đứng cũng nhận ra một khoảng không tĩnh lặng, có vài phần kỳ lạ, bản năng đưa tay đặt trên chui đao của Tú xuân đao, một đôi mắt không hề buông lỏng chút nào quét mắt bốn phía

"Nơi này dòng nước chảy quanh co, phức tạp, chèo nhanh lên một chút, mau mau tới nội thành." Hấn phân phó người chèo thuyền.

Người chèo thuyền không dám cãi lời, tăng nhanh động tác tay, mái chèo ào ào gậy ra vô số bọt sóng, thuyền thật nhanh hướng về

phía trước, nhưng không ngờ chỉ được thời gian ngắn ngủi, thì nghe một tiếng "Ầm", thân thuyền chấn động mạnh, tựa như là đáy thuyền đụng phải một vật cứng .

Kim Hạ lão đảo, vịn lấy thuyền, mới có thể đứng vững.

Cao Khánh suýt chút nữa là ngã vào nước, hướng người chèo thuyền bực tức nói:"Xảy ra chuyện gì?"

Người chèo thuyền lắp bắp nói:"Tiểu nhân, tiểu nhân cũng không biết, có thể là đụng phải cái gì."

"Còn không mau chèo tiếp!"

"Thưa...vâng!"

Người chèo thuyền liên thanh đáp, nắm lấy mái chèo tiếp tục chèo. Thuyền muốn xuyên qua dòng nước, nhưng thuyền giống như bị cản lại ở khe đá, nửa thân thuyền lay động không được, người chèo thuyền kinh hãi, dùng sức tiến về phía trước.

"Sao lại thế này?" Cao Khánh trong lòng biết khác thường, hẳn kỹ năng bơi không tốt, ở Lục Thượng lại có thể bình tĩnh, nhưng nếu trên thuyền gặp nạn cũng khó tránh khỏi phập phồng lo sợ.

Người chèo thuyền còn chưa kịp bấm báo hấn, cả thân người bị mái chèo lung lay đẩy xuống nước, ầm một tiếng bọt nước tung tóe, ừng ực muốn bơi lên nhưng không được rồi cuối cùng không có động tĩnh.

Bốn phía lại bắt đầu tĩnh lặng, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Đáy nước có người!

Kim Hạ toàn thân căng thẳng, chậm rãi ngồi xổm xuống, lúc này nằm thấp ở trên ván thuyền, một tay rút ra một phác đao, lẳng lặng mà cùng đợi...

Nguyên là ở trong khoang thuyền canh giữ Sa Tu Trúc, hai tên cầm y vệ cũng rút Tú xuân đao ra, căng thẳng gọi:"Giáo úy đại nhân, giáo úy đại nhân.."

"Làm sao vậy?" Cao Khánh lại vừa khẩn trương lại vừa bức bối, không yên tâm mà ngẩng nhìn chung quanh, sau đó quay lại hướng trong mắt nhìn, miệng thì mắng:"Hô to làm chi."

"Đại nhân..."

Một tên cầm y vệ chỉ vào dưới đáy khoang thuyền, toàn bộ ủng giày da đã ướt đầm, không biết từ lúc nào, đáy thuyền đồng thời có thêm vài khe hở, nước từ dưới đang từ từ lên cao.

Cao Khánh xông tới một bước dài, đưa tay cắt một mảnh y phục ngăn khe hở:"Thất thần làm gì, mau đi ẩn nấp!"

"Nước là không hiểu vì sao lại trào ra, không nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì, đại nhân...Không phải là có ma quỷ quấy phá?" Người nào cũng từng nghe thấy khi ở gần nước sẽ có ma quỷ quấy phá.

Cao Khánh lạnh lùng nói:"Đi đầu mũi tàu, chỉ cần có thứ ngoi đầu lên liền giết hắn. Mặc kệ là người hay quỷ!"

Tên cầm y vệ cái gì cũng không dám cãi lại, bước nhanh đến đầu thuyền, rút đao mà cảnh giác.

Kim Hạ nằm thấp xuống, theo ánh trăng mà liếc mắt nhìn Sa Tu Trúc, muốn từ nét mặt của hắn có thể nhìn ra một chút manh mối,

nhưng xem ra hắn vẫn cụp mắt cúi đầu, mà bên trong khoang thuyền lại càng tối tăm, không thể nhìn rõ biểu hiện của hắn.

Đầu thuyền có tiếng động, Cao Khánh liền xông thẳng lên đó, tên cầm y vệ vừa lúc này ở đầu thuyền đã biến mất tung tích.

"Giáo úy đại nhân.."

Còn sót lại một tên cầm y vệ cất giọng.

Cao Khánh đang nghĩ cách, liền quát to:"Người hãy cẩn thận mà canh chừng hắn...Còn người nữa, nằm sắp làm gì, bọn Lục phiến môn các người tất cả đều là phế vật!"

"Người không phải là phế vật, vậy người xuống nước thử đi!!"

Kim Hạ tức giận nói, nàng ghét nhất loại người nào không có cách giải quyết chuyện gì thì lại mắng chửi người khác. Bỗng nhiên thoáng nhìn thấy trên mặt nước có vật gì nổi lên, từng đợt từng đợt, nhìn chăm chú một hồi lâu, mới nhận thấy đó là tóc dài trên sóng nước dập dờn.!

Rốt cuộc là quỷ quái phương nào? Kim Hạ hít thở sâu, không lo nghĩ ngợi nhiều, liền vung đao vào trong nước chém, bọt nước ào ào văng tung tóe, nhưng xem ra là chẳng có gì, mặt nước chỉ phảng phất một nắm tóc dài không có bất kỳ thi thể nào cả.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 45 (Đã Sửa Lại)

Cao Khánh chạy tới, thấy thế liền nắm chặt chuôi đao, dùng sức lực mà chém vào trong mặt nước, ngay lúc hấn vung chém, một cánh tay từ trong nước nắm lấy tay hấn, hấn còn chưa kịp phản ứng lại, tay kia đã bắt đao của hấn, trong khoảnh khắc lôi kéo hấn rơi xuống nước.

Kim Hạ chạy tới muốn kéo lấy Cao Khánh, nhưng không kịp, trên mặt nước nổi lên tóc dài lơ lửng, tầng tầng lớp lớp không làm sao tìm thấy Cao Khánh đâu cả.

"Giáo úy đại nhân, giáo úy đại nhân.." Tên cẩm y vệ còn lại thấy Cao Khánh bị kéo vào trong nước, hoang mang nói:"Đây là thủy quái đến lấy mạng, nhất định là như vậy rồi!"

"Bất kể hấn là cái gì muốn lấy mạng, tiểu gia ta muốn sống!"

Kim Hạ cắn chặt răng, cầm thật chặt chuôi đao, nhìn chăm chăm vào trong mặt nước, cánh tay kia mặc kệ là người hay quỷ cần phải chém hấn thật mạnh.

Đuôi thuyền hình như không có động tĩnh gì, ngay cả trên mặt nước một đám tóc dài lơ lửng cũng biến mất, vô hình vô ảnh.

Kim Hạ vô cùng kinh ngạc, chợt nghe thấy bên trong khoang thuyền có tiếng động, quay đầu nhìn lại, Sa Tu Trúc tay chân đều bị xiềng xích, trên cổ lại không có gông xiềng xích, thế nhưng hấn đã

dùng đầu làm hôn mê bất tỉnh tên cầm y vệ kia. Nếu như là bình thường, hẳn kiên quyết sẽ không dễ dàng như vậy động thủ, chẳng qua là tên cầm y vệ bị thủy quái làm cho hoảng sợ, căn bản là không nghĩ đến sẽ đề phòng hẳn.

Sa Tu Trúc này vừa ra tay, Kim Hạ trái lại đã xác định được trong nước là người chứ không phải quỷ.

Tại mũi thuyền, trong tiếng nước đột ngột từ trong nước nhảy lên bốn bóng người. Một trong số người đó có dáng người khôi ngô, cường tráng, bước nhanh vào trong khoang thuyền, trước tiên đem tên cầm y vệ đã bị đánh ngất giao cho người ở bên ngoài, ngay sau đó đỡ Sa Tu Trúc dậy nói: "Ta đến trễ, để cho ca ca phải chịu khổ nhiều."

"Huynh đệ tốt..."

Sa Tu Trúc đang muốn đề lên bả vai của hẳn, nhưng trên cổ hẳn vẫn còn xiềng xích leng keng.

"Ca ca người lui lại, ta đem thứ này tách ra làm đôi."

Sa Tu Trúc thoái lui ra một bước, lại nghe phía sau có người cao giọng quát bảo ngưng lại: "Đội đã!"

"Đội đã!" Tiếng nói vừa mới quát lên, Kim Hạ đã đem thanh đao của mình kề sát cổ Tạ Tiêu, vẻ sáng loáng của thanh đao lộ vẻ giận dữ: "Tạ Tiêu, ba người kia tính mạng có phải là bị người làm hại?"

"Nha đầu, người..."

"Nói! Có phải hay không?" Kim Hạ nghiêm nghị hỏi

Tạ Tiêu bắt đầu dĩ nói đúng sự thật:"Không có, ta chỉ trừng phạt nhẹ bọn chúng, đều còn nằm ở trên bờ đấy, một người cũng chưa chết."

"Người nói thật chứ?!"

"Tất nhiên là thật, ta lừa người làm gì." Tạ Tiêu tức giận nói:"Người, luôn mồm gọi ta là ca ca, nhưng thật ra người vẫn là tên quan sai cho bọn chúng."

Kim Hạ lúc này mới hạ đao xuống, trầm giọng nói:"Người nếu như hại tính mạng bọn họ, ta tất nhiên không thể tha cho người. Còn người thuyền phu kia, là dân chúng vô tội, người chớ có làm tổn thương hắn."

Nghe xong lời này, Tạ Tiêu ngược lại cười phá lên:"Hắn không phải là dân chúng vô tội, ta nói thật với người, hắn vốn dĩ là người của ta."

"Các người đã sớm lên kế hoạch rồi sao?"

"Chuyện này..."

"Tại sao thuyền lại bị thủng làm cho nước tràn vào?"

"Vốn là bọn ta đục thủng vài khe hở, dùng sáp đèn cầy che lại, dùng đao nhẹ nhàng vạch một đường là được."

"Còn thứ tóc dài kia?"

"Đó là đuôi ngựa, chỉ hù dọa bọn người một chút thôi!"

Ở mũi thuyền người canh gác đang gọi to:"Thiếu Bang chủ, nơi đây không thích hợp ở lâu."

Tạ Tiêu đáp lại, lập tức đem gông xiềng trên người Sa Tu Trúc đem bỏ ra, dìu hắn ra ngoài, lại hướng Kim Hạ nói:"Chờ một lúc, có một chiếc thuyền đánh cá đi ngang qua đây, ngươi cứ một mực lên thuyền, hắn sẽ đưa ngươi đến nơi an toàn."

"Ca ca, ngươi không thể như thế này mà đi được." Kim Hạ gọi hắn lại, cau mày nói:"...Ngươi hãy chém ta một đao."

"...Nha đầu." Tạ Tiêu sửng sốt

"Chém cánh tay ta là được rồi, đừng làm tổn thương đến kinh mạch của ta. Kim Hạ cũng là không thể làm gì khác:"Nhanh lên đi! Đừng làm cho Lục Dịch nghi ngờ, bảo ta giao nộp ngươi cho ngươi."

"Hại ngươi hỏng việc gì chứ, hắn có gì ghê gớm." Tạ Tiêu tức giận nói

"Đừng nhiều lời nữa, việc này ngươi hãy để ta tính. Ngươi nhanh lên một chút.Chính là chém ta, một vết sâu một chút, nếu không sẽ bị Lục đại nhân nhìn ra sơ hở..."

Tạ Tiêu không nghĩ nhiều, cắt ngang lời Kim Hạ nói:"Ta làm hỏng việc của ngươi, thì ta sẽ chịu trách nhiệm với ngươi."

Nghe vậy, Kim Hạ ngẩn người, không biết ra sao mà nhìn hắn.

Tên canh gác ở bên ngoài mũi thuyền không khỏi nóng lòng, hắn lại thúc giục:"Thiếu Bang chủ, chúng ta phải nhanh lên!"

Kim Hạ phục hồi trạng thái:"Việc này...Chúng ta khi quay trở về lại bàn, bây giờ ngươi nhanh lên một chút, mau mau chém ta một đao."

Trên tay mặc dù cầm đoản đao, nhưng Tạ Tiêu không thể làm chuyện này được, hắn vốn đối với nữ tử không hạ thủ được, huống chi là với Kim Hạ ra tay. Trong giây lát, Sa Tu Trúc bên cạnh thở dài nói:"Xin mạo phạm!"

Hắn nắm lấy đoản đao của Tạ Tiêu, nhanh như chớp chém một nhát, cánh tay trái Kim Hạ bị một vết thương từ trên xuống dưới, máu chảy không ngừng.

"Đa tạ!"

Kim Hạ đau đớn ôm lấy cánh tay nói:"Các người nhanh đi đi."

"Ta không nghĩ là..." Tạ Tiêu cũng không muốn tàn nhẫn như vậy im lặng nhìn Kim Hạ:"Nha đầu, coi như ta nợ người."

"Đi nhanh lên đi, ca ca."

Kim Hạ cố hết sức xua tay phải, muốn bọn họ rời đi mau.

Tạ Tiêu cùng đoàn người đi khỏi, quả nhiên ngay lập tức có một chiếc thuyền đánh cá chèo qua đây, người chèo thuyền nhìn xung quanh tứ phía sau đó nhìn Kim Hạ.

Biết rõ hắn là do Tạ Tiêu phái tới, Kim Hạ chỉ có thể giả bộ không biết chuyện, đỡ cánh tay trái,khốn khổ kêu:"Vị đại ca, xin cứu mạng, thuyền ta sắp chìm.."

Thuyền đánh cá tiến gần thuyền của Kim Hạ, khắp xung quanh toàn một màu đêm tối tăm, Kim Hạ cũng không biết đi đâu tìm Cao Khánh cùng những người khác, chỉ biết nhờ người chèo thuyền chèo tới bến phà, trước tiên hướng Lục Dịch bẩm báo chuyện quan trọng này.

Thuyền đi tới bến phà, Kim Hạ lão đảo lên bờ, mọi người nhìn thấy Kim Hạ xiêm áo đã bị ướt một nửa, cánh tay trái thấm máu, đều sợ giật bắn người. Không đợi nàng mở miệng, đã có người đi báo, Lục Dịch cùng Thượng Quan Hi vội vàng đi ra.

"Khởi bẩm đại nhân, thuyền đang trên đường đi bị tập kích, một đám tặc lên thuyền đưa Sa Tu Trúc đi, những người khác thì tung tích không rõ." Kim Hạ hướng Lục Dịch bẩm báo.

Lục Dịch nhìn cánh tay trái của Kim Hạ, chau mày, biểu hiện âm trầm bất định, một lát sau mới lạnh lùng nói:"Bốn người các người thật vô dụng!"

"...Ty chức đáng chết."

Kim Hạ cắn răng tựa đầu oán trách càng thấp hơn. Để tránh liên lụy, Sa Tu Trúc chém một nhát bên cánh tay trái nàng một vết rất sâu, từ nãy đến giờ máu chảy không ít, nàng không khỏi cảm thấy từng trận chóng mặt.

Thượng Quan Hi ở bên cạnh chấp tay cung kính nói:"Lục đại nhân, chung quanh đây là huynh đệ trong bang, không bằng để ta phái người đi tìm mấy vị quan gia kia, ngộ nhớ bọn họ cũng bị thương, càng lâu càng gặp nguy hiểm."

"Như vậy thì tốt, làm phiền Thượng Quan Đường chủ." Lục Dịch gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Kim Hạ.

Thượng Quan Hi trong chớp mắt đã đi phân phó thuộc hạ, lại nhìn về phía Kim Hạ ôn nhu nói:"Thương thế của người cũng không phải nhẹ, ta trước tiên băng bó vết thương cho người."

Lục Dịch không lên tiếng, Kim Hạ cũng không dám gật đầu, như vậy một bước cũng không dám rời.

Lục Dịch lạnh lùng nói: "Người đi trước bằng bó vết thương đi, làm phiền Thượng Quan Đường chủ."

Thượng Quan Hi nở nụ cười dịu dàng, vươn tay đỡ lấy Kim Hạ, dẫn nàng vào trong gian phòng của quán ăn.

Nửa bên ống tay áo vừa là máu vừa là nước, ướt nhẹp đỏ thẫm một bên, áo ướt động đến vết thương, Kim Hạ đau đến nhe răng. Thượng Quan Hi chỉ còn cách xé lấy tay áo nàng, sau đó thay nàng xử lý vết thương.

"Cái này...Đừng bỏ nó đi, cái này ta đem về giặt sạch sau đó vá lại vẫn còn mặc được." Kim Hạ một bên nhăn nhin đau, một bên ngăn tỷ tỷ.

Thượng Quan Hi ngơ ngác, gật đầu nói: "Trên người người đều ướt sũng, trước tiên hãy lấy xiêm áo của ta mặc đỡ, cái này hãy để lại đây, ta giặt sạch rồi may lại rồi đưa cho người."

"Chuyện này làm sao làm phiền đến tỷ.."

Không đợi Kim Hạ nói xong, Thượng Quan Hi ghé sát bên tai thấp giọng nói: "Lần này để người phải chịu đựng, ta cùng Lão tứ cảm kích người vô cùng."

Tỷ ấy cũng biết chuyện này, nói không chừng là do tỷ ấy bày kế hoạch cướp tù lần này, Kim Hạ cũng không kinh ngạc chút nào, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Hắn nói hắn không giết người, là thật sao?"

"Là thật, đợi lát nữa người sẽ biết."

Đưa Kim Hạ rửa sạch vết thương, Thượng Quan Hi vừa muốn bôi thuốc lên vết thương, thì nghe thấy tiếng cửa đẩy vào, Lục Dịch mặt lạnh lùng đi vào trong.

Thượng Quan Hi vội vàng dùng áo choàng của mình đem khoác lên một bên cánh tay của Kim Hạ, oán trách nói: "Đại nhân, ta còn chưa băng bó xong vết thương.."

"Để ta xem qua vết thương một chút.." Lục Dịch lạnh lùng nói

Đã sớm ngờ tới hẳn sẽ không dễ dàng tin tưởng lời mình, chắc chắn là đến kiểm tra vết thương, may mà vết thương này không phải do mình chém, Kim Hạ âm thầm vui mừng.

"Đại nhân, Viên bộ khoái nói thế nào cũng là một cô nương..."
Thượng Quan Hi không cho Kim Hạ để lộ cánh tay ra.

"Tỷ tỷ, chẳng sao cả!" Bởi vì máu chảy hơi nhiều, môi Kim Hạ trở nên nhợt nhạt, miễn cưỡng cười nói: "Làm thất lạc phạm nhân, trên người ta có hiềm nghi, Lục đại nhân vốn là nên tra cho rõ."

Đang nói chuyện thì Kim Hạ đem áo choàng kéo sang một bên, lộ ra cánh tay trắng nõn, có thể thấy được vết thương trên cánh tay, máu còn đang chảy.

Nhìn vết thương, Lục Dịch lấy ngọn đèn dầu đến gần Kim Hạ, một tay nắm lấy cổ tay, nâng cánh tay lên kiểm tra tỉ mỉ một lần.

Đao này là do Sa Tu Trúc chém, dùng đoản đao của Tạ Tiêu, bất luận là như thế nào, Kim Hạ cũng không thấy kẻ hỡ nào, sau đó lên nhìn Lục Dịch sắc mặt, khuôn mặt hắn càng lạnh lùng hơn.

Chốc lát sau, hấn buông tay Kim Hạ xuống, lấy từ trong áo ra một bình sứ nhỏ, đưa cho Thượng Quan Hi.

"Dùng thuốc này bôi vào đi!" Hấn nói ngắn gọn, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Kim Hạ cùng Thượng Quan Hi hai người nhìn nhau, sau đó nhìn bình thuốc sứ nhúu mày, nhẹ giọng hỏi nhỏ: "...Cái này không phải để vết thương của ta thối rửa chứ?"

"Sẽ không đâu."

Lời tuy nói vậy, nhưng Thượng Quan Hi cũng do dự một hồi, đem bình thuốc sứ ra ngửi thử, sau đó nhúu chặt lông mày.

Đối với tâm tư của Lục Dịch, Kim Hạ từ trước đến giờ không đoán ra, thêm vào đó vết thương hiện tại quả thực đau đớn, thở dài nói: "Quên đi, quản nó làm gì, trước hết dùng rồi lại nói."

"Phía bên ta thì có loại Kim Sang Dược." Thượng Quan Hi ngửi thử thấy mùi cay nồng, không dám xác định thuốc này có hiệu quả hay không: "Nếu không...người quyết định đi."

"Dùng thuốc của tỷ đi!"

Nếu có thể chọn, Kim Hạ cảm thấy thứ gì của Lục Dịch cũng là cố gắng hết mức không nên đụng vào, xem như thuốc này không sao cả, nhưng có thể quay lại hấn sẽ đòi bạc ta làm sao bây giờ.

Thượng Quan Hi lập tức lấy Kim Sang dược ra cẩn thận bôi thuốc cho Kim Hạ, lại băng bó cẩn thận. Cuối cùng sai người mang tới một bộ xiêm y của mình, trước tiên đóng cửa, rồi tận lực thay Kim Hạ mặc xiêm y.

"Vết thương của người khá sâu, e rằng chỉ bôi thuốc bên ngoài sợ không hết, cần phải mời đại phu cho mấy thang thuốc uống nữa." Thay Kim Hạ mặc xiêm y hoàng bào, Thượng Quan Hi nhìn sắc mặt trắng bệch, không yên lòng nói.

"Không có sao cả, chỉ là vết thương nhỏ ngoài da." Kim Hạ hồi phục tinh thần, cúi đầu nhìn xem xiêm áo của mình, không khỏi ngưỡng mộ: "Tỷ tỷ xiêm áo của tỷ trông thật đẹp mắt, chờ ta trở về kinh thành, cũng phải bảo mẹ ta sắm cho ta một bộ."

Không biết như thế nào, Kim Hạ nói lời này Thượng Quan Hi có chút đau lòng, đang muốn trả lời, cửa bị gõ vang.

"Đường chủ, các huynh đệ tìm thấy mấy vị quan gia kia rồi."

Tuy rằng Thượng Quan Hi và Tạ Tiêu đều nói là sẽ không thấy mạng người, Kim Hạ cũng không yên tâm, đỡ cánh tay, đi theo Thượng Quan Hi ra ngoài.

"Có ba vị quan gia chỉ là bị vết thương ngoài da, lại bị sặc nước, cũng không đáng lo ngại. Nhưng có một vị bị thương nặng một chút, xương sườn bị nứt làm hai, ba cái, cũng may không nguy hiểm đến tính mạng." Người trung niên được Thượng Quan Hi gọi là Đồng thúc bầm báo.

Thượng Quan Hi gật đầu, quay nhìn Kim Hạ, trong ánh mắt rất có thâm ý. Kim Hạ cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vốn lo lắng Tạ Tiêu ra tay không nhẹ cũng không nặng, trước mắt xem ra vẫn còn tốt, chỉ không biết người bị nứt xương sườn kia là vị nào?

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 46 (Đã Sửa Lại)

Chỗ xương gãy đau đớn khiến cho Cao Khánh mỗi lần hô hấp nhẹ nhàng cũng giống như bị tra tấn, nhìn thấy Lục Dịch tiến đến, hấn liền vội ngồi dậy, lại bị Lục Dịch ngăn lại.

"Nghe bọn họ nói xương sườn của người bị gãy mấy cái, không nên cử động." Lục Dịch nói

"Ty chúc tội đáng chết, xin đại nhân trách phạt."

Lục Dịch trầm mặc trong phút chốc mới nói: "Người đem toàn bộ sự tình cẩn thận nói ta nghe một lần."

Vết thương tuy rằng rất đau đớn, nhưng Cao Khánh không chút nào dám cãi lời Lục Dịch, nhin đau gắng gượng đem chuyện đã xảy ra tỉ mỉ kể lại cho Lục Dịch.

Sau khi nghe xong, Lục Dịch chậm rãi gật đầu: "Theo như lời người nói, tên tặc trong bang này tinh thông bơi lội, có tới bốn, năm người, lời này giống với Viên bộ khoái đã nói."

"Sau khi ty chúc rơi xuống, trên thuyền chỉ còn lại một tên huynh đệ và Viên bộ khoái, tên tặc thừa dịp đánh ngất tên huynh đệ, ném vào trong nước, nói cách khác cuối cùng còn sót lại Viên bộ khoái. Ty chúc cho rằng, việc này cùng Kim Hạ, nói không chừng có chút liên hệ."

"Kim Hạ cũng bị thương, tuy so với người nhẹ hơn chút, nhưng so với mấy tên kia bị sặc nước nặng hơn nhiều. Nếu muốn nói là tình nghi, ta thấy chỉ cần người còn sống là kẻ có tình nghi." Lục Dịch lạnh lùng nói: "Thuyền là do người thuê, thuyền đột nhiên bị thủng? Rõ ràng có người sớm biết được hành tung của chúng ta."

Cao Khánh rùng cả mình, đột nhiên nhớ tới Lục Dịch trước khi đi mới lệnh cho Kim Hạ đi cùng, sau khi có Kim Hạ đi thì bọn họ vẫn ở cùng nhau, đương nhiên cũng không có nói trước làm sao có hiềm nghi là tiết lộ hành tung. Mà chính mình thì sau giờ ngộ đã biết trước việc này, thuyền cũng là do chính mình thuê, nếu như nói có tư thông với bọn cường đạo tiết lộ hành tung, thì hẳn có mối hiềm nghi nhiều hơn là Kim Hạ.

"Đại nhân, ty chức, ty chức,..."

Dường như biết hắn đang nghĩ gì, Lục Dịch cắt ngang lời hắn, lạnh nhạt nói: "Thương thế của người thành ra như vậy, đương nhiên sẽ không phải là người, chỉ là vài tên huynh đệ của người, đáng ra người phải lưu tâm mới phải."

"...Ty chức đã rồi."

Lục Dịch không nói thêm gì nữa, sai vài tên cấm vệ khác trước tiên trở về trị thương. Đích thân Thượng Quan Hi đưa xe ngựa, tự mình đưa Lục Dịch cùng Kim Hạ trở về quan dịch.

Bận rộn cả đêm, trên người lại có vết thương, chờ trở lại phòng ở quan dịch, Kim Hạ chỉ cảm thấy toàn bộ khí lực bị bứt ra. Lão đảo bò lên giường, xiêm y cũng không còn sức lực để thay, chỉ là nằm nghiêng cẩn thận từng li từng tí không dám đụng cánh tay bị thương.

"Việc mình bị thương phải giấu thủ lĩnh mới được, phải nghĩ biện pháp mới được.."

Kim Hạ nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng nghĩ ngợi, còn chưa nghĩ ra chuyện gì, người tự nhiên rơi vào trong hôn mê.

...Lại là nơi đường phố vừa quen thuộc vừa xa lạ, khắp nơi treo đèn lồng, đèn đuốc óng ánh.

Một mình đi qua một đám người, xiêm y hoa lệ, trên mặt mang theo nụ cười, phảng phất cái gì huyền ảo trong ngày lễ hội.

Một mình đứng ở giữa phố, chung quanh mờ mịt, không biết mình đến tột cùng đang tìm cái gì.

Bỗng nhiên có người cầm tay:"Đi, đi theo ta.."

"Người là ai, là ai." Nàng giãy giụa, không chịu đi

Tay của người này giống như kim sắt, lại lạnh như băng, làm sao cũng không thoát được.

"A!"

Kim Hạ thở hỗn hển, trán đầy mồ hôi thức tỉnh, trừng hai mắt đối diện nhìn Lục Dịch.

Mà hắn thì đang nắm tay Kim Hạ.

Làm sao Lục Dịch lại ở trong phòng mình, với lại sao hắn nắm tay mình, Kim Hạ thực sự không nghĩ tới một lý do hợp lý, sau một hồi, lại trừng mắt nhìn Lục Dịch.

Lục Dịch nhú mày, đầu tiên mở miệng nói: "Móng tay của người nên sửa lại đi."

"Hả?"

"Người làm tay ta tổn thương." Hấn buông tay nàng ra, ngón tay xoa cổ tay

Theo ánh nến, Kim Hạ nhìn thấy bên cổ tay trái của hấn hình như có vài vết xước có máu, giật mình nói: "Là ta, ta nắm chặt cổ tay ngài quá sao?"

"Không lẽ là do ta tự làm mình sao?" Hấn ngữ khí không tốt nói.

"Chuyện này...Ty chúc đáng chết."

Kim Hạ chỉ nói xin lỗi, nhưng lại không nghĩ như vậy, hấn tại sao lại xông vào phòng mình như vậy, tại sao lại nắm tay mình.

Kim Hạ ương ngạnh cổ, quyết tâm tìm lí lẽ, lại mở miệng nói: "Lục đại nhân, chuyện này...chuyện này...Ngài lúc nửa đêm đến đây, là có chuyện gì muốn phân phó ty chúc sao?"

"Sao lại nửa đêm, trời sắp sáng rồi. Người đã sốt suốt đêm, người không biết sao?" Lục Dịch tức giận hỏi ngược lại Kim Hạ

"À, khó trách ta cảm thấy tay của ngài lạnh như băng, hóa ra là duyên cớ này."

Kim Hạ bỗng nhiên tỉnh ngộ, nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, âm u, bên ngoài dường như đang mưa, chẳng trách bên trong này lại tối.

Lục Dịch sắc mặt biến đổi:"Gọi cửa cũng không thấy người trả lời, còn tưởng rằng người đã ngất đi..Ta muốn thử xem nhiệt độ trán người, ai ngờ khi ngủ người lại tay chân không yên, ngủ cũng không an phận."

"Chuyện này..ty chức thật đáng chết." Kim Hạ không thể nói gì khác hơn

"Ta đưa thuốc, chẳng lẽ Thượng Quan Đường chủ không cho người dùng sao?"

Kim Hạ tròn mắt nói:"Có, dùng!"

"Nếu là dùng thuốc của ta, vết thương của người cũng không đến nỗi phát sốt như vậy." Hắc hai mắt híp lại, nhìn vết thương trên cánh tay:"Mang cỏi xiêm y, để ta kiểm tra."

Không nghĩ đến hắc lại tích cực như vậy, Kim Hạ ân hận:"Đại nhân, ta sai rồi, ta nói thật, thuốc kia ta vẫn còn giữ nguyên vẹn ở đây." Kim Hạ lấy bình sứ nhỏ ra đưa lại hắc.

"Tại sao người không dùng?" Trong giọng nói của hắc đã rõ vẻ tức giận, nhú mày nói:"Chẳng lẽ, người nghi ngờ ta sẽ hại người."

"Đương nhiên không phải!" Kim Hạ vội giải thích:"Chuyện này thật ra là bởi vì..."

Lục Dịch lạnh lùng nhìn chằm chằm Kim Hạ

Kim Hạ khó khăn ăn năn nói thật:"Bởi vì ty chức cảm thấy thuốc này khẳng định là thuốc quý, nếu là ta dùng, có thể không quá hai ngày, ngài lại tìm ta đòi bạc, ta lại không dậy nổi. Lại nói ta còn thiếu

ngài hai lạng ba đồng bạc cho nên mới suy xét, không cần dùng cũng được."

"Người..." Lần này đến phiên Lục Dịch trừng mắt nhìn nàng, ngữ khí cao giọng: "Mạng người quan trọng? Hay là bạc quan trọng?"

"Đương nhiên là đều quan trọng!" Kim Hạ kiên nhẫn giảng giải cho hắn hiểu

Lục Dịch dứt khoát lấy bình thuốc, giận dữ bỏ đi.

"Cùng với ta là con nhà giàu, thật sự là lời lẽ không hợp nhau."

Kim Hạ thở dài, lơ mơ lại chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại lần nữa, sắc trời tựa như có sáng một chút, cũng không biết là canh giờ gì, Kim Hạ nửa ngồi dậy, không hiểu sao lại nhìn thấy Tạ Tiêu cũng đã ở đây.

"Người không sao chứ?" Tạ Tiêu một mực lo lắng

Kim Hạ ngạc nhiên nói: "Không có chuyện gì, người có việc gì tìm ta gấp sao?"

"Ta ở bên ngoài gõ cửa nửa ngày, không biết làm sao nên mới vào đây."

"...Thật ra là bởi vì ta chìm vào giấc ngủ sâu." Kim Hạ dụi mắt lại hỏi: "Ca ca, người có việc gì gấp sao?"

"Ta không yên lòng, ghé thăm người một lát." Tạ Tiêu đến gần, nhìn cánh tay, không an tâm nói: "Nghe nói vết thương rất sâu, người thế nào rồi?"

"Không có chuyện gì, chỉ là chuyện nhỏ."

Kim Hạ xuống giường mang giày, vừa mới ngủ mê man, đứng dậy còn không vững, loạng choạng đi tới bàn, đưa tay rót nước, không ngờ động đến vết thương, rất đau.

"Để ta."

Tạ Tiêu không chần chờ mà tiến tới giúp nàng rót nước, nhưng nhận ra bên trong ấm không có nước.

"Ở nơi này còn không có nước, người làm sao dưỡng thương." Hấn tức giận nói: "Huynh đệ họ Dương của người mấy ngày nay đều ở y quán với Dương thúc, cũng không có người nào chăm nom, như vậy sao được. Trước hết người đến chỗ ta ở đi, người phải dưỡng thương mới là điều quan trọng."

"Không cần, thủ lĩnh cùng Đại Dương không có ở đây, ta cũng không cần phải chăm chỉ làm việc, Lưu đại nhân cũng không tức giận gì. Lại còn ngài ấy ở đây, không dễ dàng qua mặt hấn."

Kim Hạ uể oải ngồi xuống ghế cạnh bàn, trong lòng nghĩ không biết trong bếp có còn gì ăn không.

"Người quản hấn làm gì?" Nói đến chỗ này Tạ Tiêu dừng lại không tự nhiên, lại nói: "Người không phải không có chỗ để đi."

Vừa dứt lời, liền nghe thấy ở cửa có người tiến vào, lạnh lùng nói: "Theo ta thấy là Viên cô nương, người là có âm mưu thắng công tiến chức rồi sao?"

Nghe ra giọng của Lục Dịch, Kim Hạ ngẩng đầu, đứng dậy, lần này lại gây tác động đến vết thương, đau đến mức chỉ âm thầm cắn

răng.

"Không thể nào, đại nhân ngài tuyệt đối đừng hiểu lầm, để Lưu đại nhân nghe được thì không tốt." Kim Hạ vội vàng giải thích.

"Người ngồi xuống đi." Lục Dịch cau mày, cầm trong tay bát thuốc tới trước mặt Kim Hạ, dặn dò nói:"Người uống thuốc này đi."

Kim Hạ từ từ ngồi xuống, cúi đầu nhìn về phía chén thuốc vẫn còn bốc hơi nóng, nghi ngờ hỏi:"Thuốc này là.."

"Có thể hạ sốt, đối với vết thương của người là có lợi." Lục Dịch lạnh nhạt nói

"Không phải, ta là muốn hỏi..Thuốc này là ngài sắc sao?"

"Ta phân phó cho sai dịch sắc thuốc."

Không biết làm sao, Kim Hạ thở dài nhẹ nhõm, lại nghe Lục Dịch lại nói:"Có điều gói thuốc này là do ta mở, người không dám uống sao?"

Kim Hạ còn chưa trả lời, ngay bên cạnh Tạ Tiêu lại mở miệng thay nàng nói:"Người cũng không phải là đại phu, Kim Hạ dựa vào cái gì mà phải uống thuốc của người, nếu có chuyện gì xảy ra người chịu trách nhiệm sao? Hừ!"

"Người làm sao biết ta không thể chịu trách nhiệm?" Lục Dịch nghiêng đầu liếc hắt, hỏi ngược lại

Tạ Tiêu không để ý đến hắt, đưa tay đỡ Kim Hạ nói:"Đi! Ở chỗ ta, ta tìm đại phu cho người."

"Người không thể dẫn nàng đi." Lục Dịch lạnh nhạt nói

"Dựa vào cái gì, nàng không phải là người của người?!" Tạ Tiêu cao giọng

"Nhưng ít nhất nàng cũng không phải là người của người?" Lục Dịch mặc dù ngữ khí không cao, nhưng lại có ý khiêu chiến.

"Nàng.." Tạ Tiêu ương ngạnh, không nghĩ nhiều liền thốt ra lời nói:"Lão tử ta ngày mai lấy nàng làm vợ, người tin hay không tin."

Không kịp xem phản ứng của Lục Dịch, Kim Hạ đã nghe không vô:"Ca ca, việc này chúng ta ngày khác lại bàn. Người không phải còn có chuyện khẩn yếu phải làm sao, người đi đi, không cần lo lắng cho ta, ta ở đây vẫn khỏe. Người đi đi, ta không tiễn..."

"Người tại sao lại đuổi ta đi?" Tạ Tiêu bất mãn nói

Lục Dịch đứng ở một bên, khóe môi nhẹ nhẹ ý cười.

"Ca ca, ta còn đang phát sốt đây, người không thấy ta đau đầu sao, người sáng mai trở lại đi." Kim Hạ một mực kéo hần ra cửa nói

Tạ Tiêu bị nàng đẩy ra cửa, đứng ở cửa nghiêm nghị hỏi:"Người không tin là ta sẽ lấy người làm vợ?"

"Ta..." Kim Hạ bị hần hỏi ngược lại liền nói:"Không phải, ta tin, đây là chuyện tốt, quan trọng của việc này là do mẹ ta quyết định, ta không thể tự mình quyết định. Việc này không vội, khi nào tinh thần ta tỉnh táo, rảnh rỗi lại cùng thương lượng."

"Nói như vậy, chính người nguyện ý." Tạ Tiêu nhìn chằm chằm Kim Hạ

"Chuyện tốt như vậy, tại sao lại không muốn."

Kim Hạ thuận miệng nói

Nghe được lời này, Tạ Tiêu mới rời đi, trước khi đi còn không quên trừng mắt nhìn Lục Dịch.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 47 (Đã Sửa Lại)

Cuối cùng cũng để hắn ra ngoài, Kim Hạ mới nhẹ nhàng thở phào, chuyển hướng Lục Dịch, áy náy cười nói: "Hắn chính là người cục mịch lỗ mãng như vậy, đại nhân ngài độ lượng, tuyệt đối đừng chấp nhặt hắn."

Lục Dịch vẫn là mặt trầm như nước, nghe lời này của Kim Hạ, chẳng những không có gây hòa hoãn giữa hai người, ngược lại càng thêm u ám, châm chọc nói: "Người còn chưa gả vào cửa nhà hắn, liền vội vàng thay chồng nói chuyện rồi sao?"

Kim Hạ ngăn người một lát, chợt nhớ đến một chuyện quan trọng, vội nói: "Đại nhân, chuyện này tuyệt đối đừng nói cho Lưu đại nhân biết, ngàn vạn lần xem như là ty chức xin ngài. Trong lúc còn đang phá án, như vậy Lưu đại nhân sẽ nghĩ ta lo việc riêng, trị tội ta, cũng không phải là việc nhỏ."

"Người còn biết sợ sao?" Lục Dịch hừ lạnh, hướng mắt lên bàn bữu mô: "Trước tiên người hãy uống thuốc của ta."

Nghe đại nhân phân phó, Kim Hạ không nhiều lời, bưng chén thuốc lên uống, một hơi đến hết. Lục Dịch thấy vậy, giơ tay định nói chuyện gì rồi cuộc lại không nói.

"...Đa tạ đại nhân, ngài đưa ta chén thuốc này thật là công hiệu, thuốc này vừa uống vào liền cảm thấy trong người thoải mái, cổ

họng giống như có một dòng nước ấm chảy qua." Kim Hạ đặt chén thuốc xuống, mở miệng nói lời ngon ngọt.

"Người không bị bỏng sao?" Lục Dịch tức giận nói: "Thuốc này mới nấu, không thấy chén thuốc tỏa nhiệt sao?"

"Không có chuyện gì, ta không sợ bỏng."

Kim Hạ quay lưng sang chỗ khác, lặng lẽ le lưỡi một cái để giải nhiệt, khi quay lại thì thấy Lục Dịch ngồi xuống bàn.

"Đại nhân, ngài có chuyện gì cần phân phó?" Kim Hạ thăm dò hỏi

Lục Dịch tiện tay đặt trên bàn, ngón tay chuyển động, cũng không trả lời, qua thật lâu mới nhàn nhạt hỏi: "Người có biết chuyện của Tà Tiêu với Thượng Quan Hi không?"

"Biết. Hai người bọn họ là đồng môn, Tà Tiêu đứng hàng lão tứ, Thượng Quan Hi là nhị sư tử của hắn."

Lục Dịch gật gù: "Còn gì nữa không?"

"Ba năm trước, hai người bọn họ vốn đã thành hôn, nhưng không biết Tà Tiêu tại sao lại bỏ nhà chạy trốn khỏi hôn nhân này, sau đó Thượng Quan Hi chủ động hủy hôn sự này." Kim Hạ khó hiểu nói: "Nhắc đến chuyện này cũng kỳ quái, chuyện hắn bỏ trốn khỏi hôn sự này, đối với một cô nương thì chuyện này rất mất mặt, nhưng Thượng Quan Hi đối với hắn một chút hận cũng không có."

"Bởi vì Tà Tiêu đã từng cứu Thượng Quan Hi." Lục Dịch khẽ thở dài: "Năm ấy Thượng Quan Hi còn chưa xuất sư, ở Cô Tô bị một nhóm cường nhân cướp bóc, lúc đó ở Ô An Bang vẫn chưa có phân chia thuộc hạ, cũng không có nhiều người, Tà Tiêu dùng tiền thuê

bốn, năm tên đao khách, cùng đến sơn trại của bọn chúng, đã cứu được Thượng Quan Hi, chính bản thân hắn cũng bị thương nặng, tưởng rằng đã chết, phải nằm nửa năm mới khỏi."

"Thì ra là như vậy, chẳng trách Thượng Quan Hi đối với hắn tốt như vậy, mọi chuyện đều giúp đỡ hắn." Kim Hạ than thở

Lục Dịch nhìn Kim Hạ, hơi nhíu mày:"Người hiểu cái gì?"

Kim Hạ chần chờ một lát, nhưng vẫn lắc đầu:"Nhưng hắn vì sao lại bỏ trốn hôn sự này?"

"Việc này là do Tạ Tiêu cùng Tạ Bách Lý có tranh cãi nhau, quan hệ của hai cha con ba năm trước quan hệ không tốt, Tạ Tiêu cho rằng Tạ Bách Lý là muốn mượn chuyện hôn sự này mà thúc quản mình làm thủ lĩnh của bang hội, hắn lại không chịu khuất phục."

Kim Hạ bây giờ mới hiểu được:"Vì lẽ đó Thượng Quan Hi đối với hắn không chút nào trách hắn, còn chủ động từ hôn, bây giờ tỷ ấy còn đối với hắn tốt như vậy."

Lục Dịch lại hỏi:"Lần này, người đã hiểu rõ chưa?"

"Ngài là muốn nói, Thượng Quan Hi đối với Tạ Tiêu, cũng không chỉ là tình tỷ đệ?" Kim Hạ suy đoán nói

Lục Dịch rất hiếm khi gật đầu tán thành như vậy.

"Sao!..."

Âm thanh này Kim Hạ phát ra cũng không lớn lắm, Kim Hạ bỗng nhiên suy nghĩ rõ ràng lại mọi chuyện: Chuyện cướp tù Sa Tu Trúc, việc này được chuẩn bị một cách chu đáo chặt chẽ, với tính cách

của Tạ Tiêu như vậy, chủ ý này hơn phân nửa là do Thượng Quan Hi nghĩ ra. Chuyện tối hôm đó, tử cố ý ra ngoài cùng Lục Dịch là muốn dụ hắn mang Sa Tu Trúc ra ngoài. Vì lẽ đó, toàn bộ sự tình với Lục Dịch đều là kế hoạch. Với chức danh của Lục Dịch thì hắn mới có thể điều khiển được người khác, làm sao lại bị người khác điều khiển ngược lại, lý do duy nhất là do hắn đối với Thượng Quan Hi sinh ra ái mộ cho nên ý loạn tình mê. Nhưng trong lòng Thượng Quan Hi chỉ có Tạ Tiêu...

Khó trách hắn đối với Tạ Tiêu lại không vừa mắt, thì ra là như vậy!

"Kỳ thực chuyện tình cảm, nói không chừng..." Kim Hạ suy nghĩ muốn an ủi Lục Dịch hai câu:"Tỷ ấy bây giờ tuy rằng còn đang nghĩ tới hắn, không chừng sau này, tỷ ấy liền cảm thấy hắn không tốt, khi đó phát giác người bên ngoài mới tốt."

"Người là nghĩ như vậy sao?"

Kim Hạ vội vàng gạt đầu, thành khẩn nói:"Đó là đương nhiên, phương diện tình cảm, chuyện này ta rất hiểu biết."

Lục Dịch trừng mắt nhìn Kim Hạ

"Người..." Lục Dịch đứng dậy hít sâu một cái, hình như muốn nói điều gì nhưng còn đang do dự, nhưng vẫn nhịn không được, hướng Kim Hạ hừ lạnh nói:"Lục Phiến Môn tại sao có loại người như người."

Dứt lời, hắn nhắc chân rời đi, để lại Kim Hạ đang đầu óc mơ hồ.

"Trong lòng hắn không vui, còn muốn giận chó đánh mèo người bên ngoài,hừ!" Kim Hạ không hiểu chuyện gì nhưng cũng một bụng

bất mãn:"Lòng tốt xem như lòng lang dạ thú, tiểu gia ta phát sốt còn khổ cực khuyên người, không cảm kích thì thôi."

Kim Hạ tự mình đóng chặt cửa, hướng đến giường lại nằm xuống, tiếp tục ngủ nhưng đáng tiếc mới nằm được một lúc, liền nhớ lại chính mình còn chưa ăn gì, chỉ vờn mình đứng dậy, muốn đi vào bếp tìm chút đồ ăn .

Mới vừa đứng dậy, lại nghe thấy có người gõ cửa, Kim Hạ khoác ngoại bào đi ra mở cửa.

Ở bên ngoài hình như là một tên sai dịch, hấn ôm một mâm sơn mạ vàng, thấy mở cửa liền thay nàng bưng mâm đặt trên bàn, giọng nói vô cùng giản dị, gần gũi:"Xin mời quan gia dùng."

"Đây là..." Kim Hạ nghi ngờ nói

"Nghe nói quan gia bị thương, đây là nhà bếp đặc biệt làm cho ngài ăn."

Kim Hạ kinh ngạc mở miếng vải ở trên mâm, là bát rau chân vịt nóng hổi, cháo thịt bò cải bó xôi, toàn là món ăn ngon.

"Chờ chút cái này...tiền bạc là người nào tính vậy." Kim Hạ gọi tên quan dịch lại hỏi

"Không cần, quan gia bị thương, nhà bếp vốn là được sai làm thức ăn cho ngài."

Như vậy Kim Hạ mới an tâm, cảm ơn sai dịch, đóng cửa, ngồi xuống ăn cháo. Ăn một hồi trong bụng cũng thấy ấm lên, trông người cũng khỏe hẳn ra.

"Cô nương, cô nương...Đây là cháo tổ yến ta mới nấu, người mạnh khỏe thì ăn một miếng, có được không?"

Nha hoàn Quế Nhi nhờ ánh trăng le lói chiếu vào trong phòng thấy Địch Lan Diệp đang ngồi khụy gối trước cạnh giường, vẫn ngồi đó mà khóc, từ lúc từ trên thuyền trở về, nàng cứ như vậy mà ngồi không hề động đậy, không ăn không uống, không nói lời nào, người bên ngoài nói chuyện với nàng cũng không biết.

Mới đầu nàng còn rơi lệ, bây giờ hình như nước mắt đã khô cạn, hai mắt thì ngơ ngác, cả người nhìn như cái vỏ rỗng, cứ trưng mắt nhìn.

Quế Nhi làm nha hoàn của nàng đã lâu, thấy nàng như vậy cả một đêm, sao có thể chịu đựng nổi, vội vã sai người đi báo cho cha mẹ nuôi Địch lão gia. Người làm đi không lâu liền trở về, truyền lời nói lão gia đã biết, làm nàng nghĩ ngơ đã nhiều ngày không đi ra cửa.

Trong nhà chỉ có vài người hầu, nhưng ai nấy đều lo công việc của mình, chẳng ai quan tâm nàng. Quế Nhi trơ mắt nhìn Địch Lan Diệp ngồi im như tượng, trong lòng như lửa đốt, nghĩ đến cô nương không chừng đã bị trúng gió, xin mời đại phu đến châm cứu không chừng hiệu nghiệm.

Nghĩ rằng để người bên ngoài đi tìm đại phu sẽ không nói rõ ràng bệnh trạng, Quế Nhi nhờ lão ma ma chăm sóc Địch Lan Diệp, chính mình đi tìm đại phu.

Mấy ngày liền đều mưa dầm, hôm nay trời nắng hiếm thấy, Dương Nhạc ở bên chăm sóc cha uống thuốc, thấy chân cha đã bắt đầu từ từ bớt sưng, an tâm rất nhiều. Giặt quần áo xong, hắn liền giúp đỡ y đồng ở trong viện phơi nắng được liệu.

"Thỉnh cầu người nói cho ta biết Thẩm đại phu đang ở đâu, cô nương nhà ta cần đại phu đến chữa bệnh." Quế Nhi đi theo sau một vị y đồng lớn tuổi, nói vội như đang muốn khóc.

"Ta không phải đã nói rồi sao, sư phụ đã đi khám bệnh tại nhà, bây giờ không có ở trong y quán. Cô nương, người bình tĩnh đừng nóng vội, ở bên ngoài chờ có được không." Tên y đồng thật tình khuyên nhủ

"Nhưng cô nương nhà ta...." Quế Nhi òa khóc lên một trận: "Nàng làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?"

Dương Nhạc đang ở trên nóc nhà phơi được liệu, nghe thấy tiếng bên trong y quán lộ đầu nhìn về phía cô nương, chốc lát đột nhiên ngưng lại, tự trên nóc nhà nhảy xuống, chạy tới trước mặt Quế Nhi, vội nói: "Cô nương nhà người làm sao vậy?"

"Người, người là ai..?" Quế Nhi hai mắt đăm lẹ, nhất thời cũng không nhận ra hắn

"Ta là người hôm đó đem hương liệu của Lục đại nhân mang tới."

Quế Nhi tỉnh tỉnh mê mê vội gạt đầu.

"Nói mau cô nương nhà người làm sao? Nàng bị bệnh sao?"
Dương Nhạc gấp đến độ xanh mặt

Quế nhi đành thút thít đáp: "So với bị bệnh còn nghiêm trọng hơn, cô nương giống như là bị trúng tà, từ đêm qua đến giờ, ngồi im như tượng không nhúc nhích, con mắt đăm đăm, như đã chết hơn một nửa."

"Đưa ta đi xem nàng một chút!"

"Ngài cũng không phải đại phu."

Dương Nhạc không còn cách nào khác, móc ra bộ khoái chế bài, quát lên: "Nhanh lên, đưa ta đi xem nàng một lát."

Căn bản là không nhìn rõ trên chế bài là chữ gì, Quế nhi chỉ biết hấn là quan gia, nhất thời không dám hỗn xược, quay người đi đằng trước dẫn đường: "Quan gia, ngài có cách cứu cô nương nhà ta sao?"

"Ta không biết.." Dương Nhạc loạn lên, vẫn đáp lại: "Dù sao ta sẽ không để nàng chết, nàng tuyệt đối không thể chết được."

Quế nhi chạy chậm đằng trước, vốn là thấy vậy Dương Nhạc liền kéo tay chạy nhanh về phía trước.

Chờ tiến vào tiểu lâu của Lan Diệp, hấn cũng không màng tới người hầu xung quanh, trực tiếp chạy đến bên nàng.

"Cô nương..." Dương Nhạc chỉ nói được một chữ, liền không nói ra lời.

Địch Lan Diệp vẫn ngồi lẳng lặng, hai mắt nhìn chằm chằm vào nơi nào đó, suy nghĩ thất thần, căn bản là không để ý hấn. Không có lớp son phấn, nàng trông rất tiều tụy, như thế này thì càng làm đau lòng người.

Ngây người một lúc, Quế nhi cũng chạy tới, nhìn thấy Địch Lan Diệp vẫn như cũ, lại đau xót, chút nữa lại khóc òa lên.

"Cô nương sao lại như vậy?" Dương Nhạc hỏi

"Ta cũng không biết, đêm qua sau khi trở về, liền hồn bay phách lạc, cái gì cũng chưa nói. Ta chỉ thay cô nương thay quần áo, hầu hạ nàng, nhưng nàng vẫn ngồi như vậy, cả đêm không động tới thứ gì, ngồi im như tượng cho tới bây giờ."

"Nàng từ nơi nào trở về?" Dương Nhạc đè nén cảm xúc: "Nàng có phải bị người khác làm hại?"

"Ta không biết, cô nương ngày hôm qua vẫn còn rất vui vẻ, nói muốn đi gặp một vị công tử ở kinh thành vừa tới."

"Một vị công tử từ kinh thành, Lục đại nhân?"

"Ta thật sự không biết, thuyền đó chỉ cho nàng lên thuyền, không cho người khác theo."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 48 (Đã Sửa Lại)

Dương Nhạc đập tay lên bàn quát: "Chỉ có cô nương lên thuyền....Nhất định là nàng đã bị người khác làm hại..."

Quế Nhi không biết làm sao: "Như vậy phải làm sao? Có phải hay không nên báo quan?"

Dương Nhạc đứng im một hồi lâu, hít sâu một cái mới nói: "Trước mắt, nàng mới là chuyện khẩn yếu nhất, ta lập tức đi mời Thẩm đại phu tới, người hãy ở lại chăm sóc nàng."

Nói xong, hắn không yên tâm lại nhìn Địch Lan Diệp, lại vội vã chạy nhanh về y quán, hướng về y đồng hỏi rõ Thẩm đại phu đang ở nơi nào. Thẩm đại phu đi khám bệnh ở bên ngoài, liền không trở về y quán, trực tiếp bị Dương Nhạc mời đi đến Trạch gia

Thẩm đại phu trước tiên giúp Địch Lan Diệp bắt mạch, Dương Nhạc đỡ nàng lên giường nằm nghỉ.

"Cô nương đây là do đau tim cấp tính, thêm vào bình thường tâm mạch bị tổn hại, khí huyết không tốt.." Thẩm đại phu ung dung thông thả nói.

Vì không thể chờ đại phu nói xong, Dương Nhạc vội la lên: "Có thể cứu sao? Nàng không sao chứ?"

"Trước mắt đương nhiên có thể cứu, nhưng cô nương bẩm sinh tâm mạch bất ổn, chỉ cần điều dưỡng trong thời gian dài."

Thẩm đại phu dặn dò tên y đồng đi cùng mở túi ra, hần lấy ra một kim châm thật dài, ở trên tay Địch Lan Diệp châm một hồi, Dương Nhạc cũng thấy đau đớn theo.

Từ đó một giọt máu chảy ra, Địch Lan Diệp kêu lên một tiếng, thân người động đậy trở lại, rốt cuộc quay trở lại

"Cô nương..." Quế Nhi cầm tay nàng

Địch Lan Diệp chậm chạp từ từ nhìn về phía nha hoàn, hàm dưới tinh tế khẽ run lên, bỗng nhiên nước mắt tràn ra...Nghe tiếng nghẹn ngào của nàng, Dương Nhạc nói không ra lời, chỉ là hai mắt nhìn chằm chằm nàng.

Thẩm đại phu chậm rãi nói:"Khóc lên là tốt rồi, lần sau nếu lại có tình trạng giống như thế, các người cần phải châm kim vào người sau đó bằng cố định lại, có lúc đánh mạnh một bạt tai cũng có thể hiệu quả...Không cần quá nôn nóng như vậy."

Dương Nhạc nhìn về phía Thẩm đại phu vô cùng cảm kích

Thẩm đại phu cười vỗ vai hần, ra lệnh tên y đồng sắp xếp rồi rời khỏi Trạch gia.

Địch Lan Diệp còn đang gào khóc, càng khóc càng thấy thương tâm, khóc đến khi cạn kiệt sức lực

"Cô nương..cô nương." Quế Nhi ở bên khẽ gọi, cũng rơi lệ theo

Dương Nhạc đứng lặng im cảm thấy nàng đã trải qua chuyện gì rất khủng khiếp.

Hắn lẳng lặng đứng yên thật lâu, sau đó mới yên lặng rời đi.

Hôm nay Kim Hạ là đang hưởng thụ thưởng thức các món ngon. Buổi trưa đến giờ cơm, sai dịch lại đem mâm cơm nào là thịt bò câu hầm, đậu phụ rán cùng nấm hương và cơm gạo tẻ.

So với sáng nay các món ăn càng phong phú hơn, sớm biết Dương Châu quan dịch đối với người bệnh hậu đãi như vậy, bản thân mình nên thỉnh thoảng ồm ực vài hôm, Kim Hạ một bên nghĩ một bên ăn hết thức ăn.

Gian ngoài có người gõ cửa

Nhanh như vậy đã có người đến thu bát đĩa, Kim Hạ kinh ngạc đứng dậy mở cửa, thấy Dương Nhạc

"Đại Dương, sao người lại ở đây? Thủ lĩnh ở đó...." Kim Hạ thấy sắc mặt của Dương Nhạc không tốt, nhất thời vội hỏi:"Có phải bệnh tình thủ lĩnh chuyển biến xấu không? Nghiêm trọng không?"

"Cha không có bị làm sao." Dương Nhạc buồn bực vò đầu:"Ta gặp Dịch cô nương...Nàng vừa mới gặp nguy."

Nghe nói thủ lĩnh không có chuyện gì, Kim Hạ lúc này mới yên lòng lại ngạc nhiên nói:"Dịch cô nương làm sao vậy?"

Dương Nhạc đứng ở trước khung cửa, tựa vào thành cửa, sắc mặt cực kỳ khó coi, Kim Hạ nhiều lần hỏi hắn, hắn mới trầm giọng nói:"Tình hình tử mị như thế nào ta cũng không biết, xem ra là bị người khác làm hại."

Kim Hạ hơi run lại hỏi: "Bị người khác làm hại? Nàng là con nuôi gia đình cậu em vợ của Dương Châu tri phủ, có ai gan lớn dám bắt nạt nàng sao?"

"Nghe nói là một vị công tử từ kinh thành." Dương Nhạc giọng nói lộ ra vẻ âm u

Từ kinh thành đến, lại là người mà Dương Châu tri phủ cũng phải dè chừng, Kim Hạ cơ bản cũng có thể đoán ra hắn là ai.

Lục Dịch tuy là người có cách đối nhân xử thế có chút đáng ghét, nhưng cũng sẽ không dùng vũ lực gì với nữ tử, Kim Hạ tự suy xét, cố gắng kéo Dương Nhạc ngồi xuống: "Đại Dương, ta biết bây giờ ngươi rất tức giận, nhưng ngươi phải đem sự tình ra nói rõ chút ta mới có thể giúp ngươi được."

Hắn bình tĩnh kể lại chuyện, Dương Nhạc biết mình không nên lỗ mãng, phân tích tường tận, cũng không cách nào cầu cứu cha, vì vậy hắn mới đến tìm Kim Hạ giúp hắn. Hắn hít sâu một cái, đầu đuôi câu chuyện từ nhà hoàn Quế nhi ra kể một lần.

Sau khi nghe xong Kim Hạ nhíu mày chốc lát sau Dương Nhạc nói: "Ta biết ngươi ở đây là muốn biết việc gì, nhưng chắc chắn không phải Lục đại nhân. Đêm qua Lục đại nhân mang Sa Tu Trúc đến Ô An Bang cho nhận diện đồng bọn, trên đường trở về bị người khác cướp tù, ngược lại đêm qua quả là một trận sống dở chết dở, hắn chắc chắn là không đi trêu đùa hay làm hại Dịch cô nương."

"Bị cướp tù sao? Là ai?" Dương Nhạc hỏi

Kim Hạ không lên tiếng, chỉ hướng mắt nhất thời ra hiệu, Dương Nhạc tự động hiểu rõ.

"Chuyện này, ta cũng bị trúng một đao, bị thương, đang nghỉ dưỡng đây...Tuyệt đối đừng báo việc này với thủ lĩnh." Kim Hạ căn dặn hẳn.

Dương Nhạc lúc này mới phát hiện cánh tay trái của Kim Hạ đang băng bó, cau mày hỏi:"Bị thương có nặng hay không?"

"Không có chuyện gì, chỉ là bị thương ngoài da, hơn nữa tại quan dịch này chăm sóc người bệnh rất tốt, cứ tới bữa cơm đều mang vào cho ta, ta còn là lần đầu tiên ăn canh thuốc bổ dưỡng!" Kim Hạ dương dương tự đắc, hướng về phía tô canh đầy xương bấu môi:"Sớm biết người tới, ta liền để lại cho người."

"Không có chuyện gì là tốt rồi." Dương Nhạc thoáng yên tâm, bây giờ hẳn không có tâm tư ăn uống:"Vậy người nói việc này.."

"Địch cô nương một mình lên thuyền, không có nha hoàn đi theo..." Kim Hạ cảm thấy thật là kỳ quái:"Nàng như thế nào đi nữa cũng là một nữ tử yếu đuối, huống hồ còn là một thiên kim tiểu thư, cha mẹ nuôi lại cho phép nàng, người không thấy kỳ quái sao? Ngày hôm đó, chúng ta ở trên thuyền của nàng, tuy rằng chỉ thấy nàng bên cạnh nha hoàn, nhưng trên thuyền ngoài có người chèo thuyền, mà còn có bốn, năm người làm, sao nàng lại dễ bị người khác làm hại."

Dương Nhạc tâm trí không ổn định, căn bản không có cách nào hiểu được trật tự phân tích của Kim Hạ, chỉ có thể lẳng lặng ngồi nghe.

"Nếu không vì chuyện này thì lúc nàng ở trên thuyền có hai khả năng, thứ nhất, người thân của nàng có ở trên thuyền, vì thế nàng không lo lắng có chuyện gì ngoài ý muốn, thứ hai, người ở trên

thuyền đối với người thân của nàng có mối quan hệ quan trọng, nên có bị làm hại cũng đáng."

Nghe nói vậy Dương Nhạc không kiềm lại hành động, đấm tay vào bàn.

Kim Hạ không kịp ngăn cản, trơ mắt nhìn hấn, vội nói:"Ca ca, người bình tĩnh đi. Ta còn chưa nói hết....Những chuyện này chỉ là ta suy đoán mà thôi, nhưng theo người kể lại dáng dấp của Địch cô nương, ta cảm thấy nàng ngược lại không dễ bị người khác làm hại."

"Trông nàng yếu ớt như vậy, làm sao có thể..."

"Ta biết, người nghe ta nói. Nghe nói xem ra dáng dấp của nàng giống như đã chịu đả kích rất lớn, nhưng đại phu nói như thế nào, là đau tim cấp tính, có thể là nàng bị người khác ức hiếp, nhưng khi nha hoàn thay quần áo cho nàng mới phát hiện ra là nàng bị bệnh, thứ hai người và Thẩm đại phu đều là nam nhân, nàng đối với người cũng không có sợ hãi, điểm ấy cũng có thể đúng."

Dương Nhạc nghi hoặc nhìn Kim Hạ:"Thật không?"

"Đúng vậy!" Kim Hạ tiện tay rót cho hấn một chén trà, động viên nói:"Ca ca, người đã xen vào chuyện mờ hồ của người khác quá nhiều, cẩn thận thủ lĩnh mắng người."

"Nhưng nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Dương Nhạc không rõ

Kim Hạ ngạc nhiên nói:"Tại sao người không đi hỏi nàng?"

"Ta cho rằng nàng bị người khác....Sự tình kiểu này làm sao ta có thể hỏi được?"

"Ca ca ngốc của ta, người sợ nàng bị tổn thương nên không dám hỏi, có thể chính người đây lại lo lắng mù quáng, không biết làm sao đối với chuyện như vậy. Chúng ta là bộ khoái, thế nào cũng phải phân tích tình hình vụ án mới có thể tra án được." Kim Hạ nghĩ:"Như vậy, để ta đi hỏi, có thể nàng sẽ nói."

"Người có thể tìm mọi cách khiến cho nàng nói nếu nàng không đồng ý nói ra, nhưng người cũng không được dùng sức mạnh, sợ làm nàng bị thương, cũng như làm nàng sợ."

"Ta biết, ta biết, cánh tay của ta vẫn còn đang bị thương đây, làm sao có khả năng làm nàng bị thương, yên tâm đi, ta chỉ nói ngon ngọt dụ dỗ nàng nói ra thôi."

Kim Hạ sửa soạn chuẩn bị, liền cùng Dương Nhạc một đường hướng đến Địch gia, nhưng không ngờ vừa đến cửa đã đóng chặt, gõ nửa ngày mới có người mở hé khe cửa.

Từ khe cửa quan sát Dương Nhạc, tên người làm kia có thể nhận ra hắn, mặt lạnh lùng nói:"Lão gia ta biết được bọn ta cho người ở bên ngoài vào, đã khiến trách bọn ta một trận, người cũng đừng nên trở lại đây." Vừa dứt lời hắn liền đóng cửa lập tức chốt cửa lại.

Dương Nhạc tức điên, cho dù hắn có gõ cửa bao nhiêu lần đi nữa, cánh cửa kia vẫn không mở ra.

"Đại Dương.."

Mắt thấy Dương Nhạc cứ đâm mạnh vào cửa không khéo sẽ chảy máu tay mắt, Kim Hạ định ngăn hắn lại bị gạt sang một bên.

Hiện giờ Dương Nhạc biểu hiện rõ thái độ mất bình tĩnh, hoàn toàn không giống như dáng dấp bình thường.

"Đại Dương..." Kim Hạ nhanh trí nói: "...Như vậy sẽ làm cho nàng sợ!"

Nghe xong lời này, Dương Nhạc đột nhiên ngừng tay, lẳng lẳng bước sang một bên góc, ngồi xổm xuống buồn rầu.

Kim Hạ chưa bao giờ thấy dáng dấp của hắn như vậy, đi tới vỗ vào vai hắn, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Đại Dương, người đừng như vậy."

Dương Nhạc chậm rãi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt tràn đầy bị thương: "Ta vô dụng, ta cái gì cũng không thể làm được."

Kim Hạ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể ngồi xổm bên cạnh hắn, suy nghĩ thất thần.

Không biết đã qua bao lâu, sắc trời âm u, lo lắng không chừng lại mưa, Kim Hạ nhắc nhở Dương Nhạc nói: "Thủ lĩnh ở đó, người không phải nên về hay sao? Lâu như vậy không thấy người, người nhất định sẽ nghi ngờ không chừng."

Nhớ tới cha, Dương Nhạc khó khăn đứng lên, xoa đôi mắt đỏ chót mau chóng lấy lại tinh thần, lại liếc nhìn cánh cửa kia, lúc này mới lê bước chân quay trở về.

Kim Hạ không yên lòng, tiếp tục theo hắn trở về y quán. Vết thương trên cánh tay nàng chưa lành, không dám đi gặp Dương Trình Vạn, đứng ở bên ngoài nghe Dương Nhạc cùng Dương Trình Vạn đối đáp vài câu, liền quay về quan dịch.

Không biết có phải hay không vẫn còn đang sốt, Kim Hạ chỉ thấy toàn thân choáng váng hoa mắt, đi cả nửa ngày, đi vào cửa cổng quan dịch, tựa vào cây liễu thở phào.

Cách đó không xa có hai tên sai dịch đang nói chuyện tán gẫu, Kim Hạ trong lòng hiếu kỳ, liền muốn nghe xem có chuyện gì.

"...Ở đâu ra bạc mà vừa có canh xương bồ dưỡng vừa có canh gà?" Một người trong đó nói

Người khác nói:"Yên tâm đi, sáng sớm Lục đại nhân đã đưa hai lượng bạc, còn dư lại chúng ta có thể tự mình ra ngoài uống rượu haha."

"Vị cô nương kia bị thương như thế nào? Lục đại nhân sao lại chăm sóc cô nương ấy như vậy?"

"Làm sao ta biết...À Ta đi xem canh gà một chút xem hầm xong chưa..."

Kim Hạ vừa nghe xong, bây giờ mới hiểu ra mọi chuyện, lại cảm thấy mình thật ngu ngốc, từ sáng nên nghĩ rõ ràng việc này. Dù gì mình cũng chỉ là bộ khoái tầm thường mà thôi, lại bị thương, nhà bếp nhiều lắm cũng chỉ có thể cho mình một bát cháo, làm sao lại mất công chuẩn bị các món ăn cầu kỳ làm gì.

Không nghĩ tới là Lục đại nhân đã đưa bạc, một mực hấn làm chuyện gì cũng chưa từng nói ra.

Kim Hạ chợt hồi tưởng lại mỗi một sự kiện: sắp xếp cho thủ lĩnh trị bệnh, nửa đêm xông tới cho rằng mình bị tập kích, ở rừng hoa đào ra tay giúp đỡ, cho nhà bếp làm đồ ăn ngon...Mặc dù hấn thường nghiêm mặt như vậy, nói chuyện cũng không làm cho người

khác nề mặt, có thể làm những chuyện như vậy thật là làm cho người khác phải suy nghĩ.

Đang nghĩ, từ từ bước đi về phòng, còn chưa tiến vào tiểu viện, liền nghe thấy đằng sau có người gọi to tên mình

"Viên bộ khoái."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 49 (Đã Sửa Lại)

Nghe thấy giọng nói này, Kim Hạ chỉ biết rầu rĩ rồi nhú mày, sau đó điều chỉnh nét mặt cười gượng, mới xoay người cung kính nói: "Lưu đại nhân!"

Đến Dương Châu đã mười mấy ngày, nhưng vụ án vẫn chưa có tiến triển gì nhiều, Lưu đại nhân tuy có cái tính chậm chạp, nhưng càng ngày càng nóng tính nôn nóng. Dương Trình Vạn được Lục Dịch cho phép điều trị vết thương, hắn cũng không tiện can thiệp, trong tay hắn không có trợ thủ đắc lực nào như thủ lĩnh. Hắn nhìn thấy Kim Hạ là ngay lập tức chậm rãi nhàn nhã bước đến, nhưng trên khuôn mặt lại đầy vẻ tức giận.

"Ta muốn hỏi ngươi, đến Dương Châu này vì chuyện gì?" Lưu đại nhân trầm mặc hỏi

Kim Hạ nghe ra giọng nói bất thiện, chỉ đành cúi đầu cụp mắt: "Chính là vì mười vạn lượng bạc tiền tu sửa con sông."

"Tôi đây đã được mấy ngày, có điều tra ra manh mối rồi sao?"

"Khởi bẩm đại nhân, còn...vẫn không có gì..."

Lưu đại nhân càng buồn bực: "Dương bộ đầu có vết thương ở chân, cũng đành miễn, các ngươi là thủ hạ, nên càng phải chăm chỉ hơn mới phải, sao lại đi chơi bời bên ngoài lười biếng lười nhác, sao

xứng với quan triều đình. Ăn lộc vua thì phải bảo vệ vua, người cũng nên hiểu đạo lý này."

"Đại nhân giáo huấn là đúng, ty chức đáng chết."

Hắn là đang nổi nóng, Kim Hạ đương nhiên sẽ không ngốc đi chống đối hắn, chỉ nghe theo hắn nói.

"Lần trước nghe nói tra được tình nhân của Chu Hiền, sao không đến nhà cô nương kia mà tra hỏi?"

"Cô nương này là con nuôi của gia đình cậu em vợ quan tri phủ ở Dương Châu, ta đi mấy lần, đều bị cự tuyệt không cho vào." Kim Hạ thành thật nói

"Cậu em vợ quan tri phủ....Cái này..." Lưu đại nhân cũng ngần người: "Vậy thì người cũng phải nghĩ cách, nha hoàn nhà cô nương kia, người làm,...chỉ cần tra ra từ những người này, người cũng phải tra ra rõ ràng. Cô nương kia ở trong phòng không thấy được, lẽ nào không thấy luôn những người này."

"Đại nhân giáo huấn chí phải."

"Vậy còn không mau đi nhanh đi."

Một trận sấm rền vang lên, bầu trời âm u, mắt thấy chính là trời sắp đổ mưa.

Kim Hạ nghe tiếng sấm khởi sở nói: "Bây giờ đi liền sao?"

"Chuyện đó thì đương nhiên! Người có biết lãng phí thời gian hay sao? Vì tra án mà mất ăn mất ngủ ngày làm đêm làm, như vậy mới

là đáng đáp của một Lục phiến môn, nếu lại lười nhác, không thể tận trung vì nước, có thể hy vọng vào các người sao?"

Kim Hạ liếc mắt nhìn Lưu đại nhân ưỡn cái bụng, thầm than thở: "Đại nhân nói chí phải, vậy ty chức sẽ đi."

"Lưu đại nhân."

Lục Dịch cầm trong tay hồ sơ tra án, từ bên ngoài bước vào tiểu viện, hướng Lưu đại nhân lễ độ nói

Kim Hạ nhìn thấy hần, ngần người

"À Lục đại nhân." Lưu đại nhân đối với vị này không thể khinh thường được: "Mấy ngày nay vì vụ án, ngài đã khổ cực."

"Đại nhân không cần nói như thế, ta lần này cũng tham gia vào vụ án, đều là chuyện nên làm cả." Lục Dịch chuyển hướng Kim Hạ, ánh mắt bất thiện nói: "Viên bộ khoái, ta chính là đang tìm người đây."

"Đại nhân có gì phân phó?"

"Đêm qua Sa Tu Trúc bị bọn chúng cướp tù, ta còn muốn hỏi một việc." Lục Dịch cau mày nói

Lưu đại nhân ngây ngốc một hồi: "Đêm qua hần bị bọn nào cướp tù sao?"

Lục Dịch gật đầu nói: "Chuyện là như vậy đại nhân. Đêm qua ta cùng Viên cô nương và vài tên Cẩm y vệ áp giải Sa Tu Trúc ra ngoài, không nghĩ rằng giữa đường bị cướp, trong đó có mấy người đều bị những tên tặc gây ra thương tích."

"Lại có tặc nhân có gan lớn như vậy sao, Lục đại nhân ngài không sao chứ?"

"Ta vô sự, đa tạ đại nhân quan tâm, chỉ là chưa bắt được những tên tặc này, trong lòng vẫn còn căm giận."

"Đương nhiên! Những tên tặc này bất chấp thủ đoạn, hung hăng ngang ngược..." Lưu đại nhân hướng Kim Hạ nói: "Người lúc đó cũng ở hiện trường, nên tận lực giúp đỡ để bắt những tên tặc, Lục đại nhân có điều muốn hỏi người, mau chóng đi đi."

"Vậy...chuyện tra hỏi người làm của ..." Kim Hạ khó hiểu hỏi

"Ngày mai hãy đi."

"Ty chức tuân mệnh."

Lục Dịch cũng hướng về Lưu đại nhân lễ độ nói: "Vậy ta xin cáo lui trước."

"Người bận rộn như vậy, không cần đa lễ." Lưu đại nhân vội nói

Kim Hạ lặng lẽ đi phía sau Lục Dịch, một bụng ngờ vực, thầm nghĩ lẽ nào sự việc lại bại lộ, hẳn là Lục Dịch biết được tin tức gì, biết mình đêm đó có gì mờ ám, bây giờ chuẩn bị tính sổ?!"

Thấp thỏm bất an, đã đi đến Lục Dịch tiểu viện. Tiến vào Nguyệt Nha môn, Lục Dịch mới dừng bước xoay người lạnh lùng nói: "Người đã đi đâu? Cùng người nào động thủ sao?"

"Không có."

"Vết thương đều bị rách lớp băng bó, còn nói không có."

Lục Dịch tỏ ý muốn nói cánh tay trái của Kim Hạ.

Cho đến lúc này, Kim Hạ cúi đầu nhìn, mới phát hiện trên ống tay áo lộ ra vết máu chảy, chẳng trách lại cảm thấy đau đớn, còn tưởng rằng là do dùng thuốc. Kim Hạ hồi tưởng lại lúc nãy, có lẽ là lúc ngăn cản Đại Dương bị hấn gạt ra một bên, chính mình đã đâm vào vách tường làm cho vết thương rách ra.

"Cái này...không cần thận nên đừng phải." Kim Hạ không thể nói gì khác hơn

Lục Dịch vốn là còn muốn hỏi chuyện gì, nhưng vẫn không hỏi tiếp, lấy từ trong túi áo ra một lọ thuốc, dặn dò nói:"Tiến đến đây, ta thay ngươi băng bó vết thương."

"Không cần, ta có thể tự mình băng bó." Kim Hạ vội vàng nói, đưa tay tiếp nhận lọ thuốc, nhìn hấn lại nói thêm:"Thật sự ...nếu vết thương có ngay ở sau lưng ta cũng có thể tự mình băng bó."

Hấn liếc mắt nhìn lọ thuốc trong tay nàng:"Ngươi bây giờ chịu dùng thuốc của ta rồi sao?"

"Cái này, đại nhân có ý tốt, ty chức làm sao có thể phụ lòng ngài." Kim Hạ nhìn lọ thuốc, sau đó ngẩng đầu cười nói:"Huống hồ ty chức cũng muốn nói thẳng, ty chức không muốn phải lo thêm khoản nợ gì."

Lục Dịch lặng yên.

Nha đầu ở trong phòng của hấn, lại đem nhốt hấn ở ngoài cửa.

Lục Dịch nhìn cửa phòng mình khép lại, lắc đầu, vén lấy áo bào ở bên ngoài ngồi chờ. Một lúc lại nghe thấy tiếng lọ thuốc, một lúc lại

nghe thấy trong phòng mình, Kim Hạ âm thanh, cẩn thận nghe, còn có thể nghe thấy tiếng nhịn đau của nàng, so với ngày thường thì không giống như vậy, làm cho người khác vừa bực mình vừa buồn cười.

Tiếng sấm đánh vào mái hiên, giọt nước mưa chợt rơi xuống, kêu lách tách vang vọng.

Nhắc tới cũng thật hiếm thấy, thuốc của Lục Dịch nghe thấy mùi thuốc cay mũi, nếu xoa trên vết thương sẽ lành lạnh, thoải mái. Kim Hạ mặc lại áo, đứng dậy lúc này mới hậu tri hậu giác nhận ra đây là phòng của Lục Dịch, vội vã mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy Lục Dịch còn đang ngồi đó.

"Đại nhân, ty chức đáng chết, nhất thời đã quên, còn tưởng rằng đây là phòng mình." Kim Hạ áy náy, nhìn lên ánh mắt của hắn.

Lục Dịch liếc Kim Hạ một chút, lạnh nhạt nói:"Người chịu vết thương như vậy có đáng không?"

Theo trực giác ý thức được câu hỏi của hắn có gì quái lạ, nhất thời không biết làm sao xoay sở, liền tỏ vẻ nghe không hiểu:"Sao ạ?"

Lục Dịch đứng dậy, cúi đầu sửa lại ống tay áo, mới chậm rãi nói:"Ta đang hỏi ngươi, trên cánh tay của ngươi có một đao chém có đáng hay không?"

"Đáng! Đương nhiên đáng." Kim Hạ trả lời lại, cười híp mắt nói:"Vì đã cống hiến cho đại nhân, dù dầu sôi lửa bỏng, huống hồ chỉ là vết thương nhỏ."

Nghe vậy, Lục Dịch không để ý tới Kim Hạ, dường như hừ lạnh một tiếng, bước chân vào phòng.

Suy đoán trong lòng hắn không tốt, Kim Hạ ở ngoài cửa do dự một lát, thử dò xét hỏi: "Nếu đại nhân không có việc gì, ty chức xin cáo lui trước..."

Lời còn chưa dứt, đã bị người ở bên trong lạnh lùng chen lời

"Người đi vào trong, ta có điều muốn hỏi."

Kim Hạ không còn cách nào, chỉ đành quay trở vào bên trong, thấy Lục Dịch ngồi bên bàn, đang tự châm nước trà.

"Chút chuyện này sao lại để đại nhân động thủ, không bảo ta làm."

Thấy sắc mặt hắn khó coi, Kim Hạ là muốn lấy lòng đưa tay cầm ấm trà nước nóng, lại bị hắn đẩy ra.

"Người hãy an phận đi." Hắn tức giận liếc mắt nhìn Kim Hạ, ngay sau đó nặng nề nói: "Ngồi xuống."

Kim Hạ không dám trì hoãn, lập tức an vị, nhưng là trong đầu mơ hồ. Nếu hắn đã phát giác vụ đêm qua Sa Tu Trúc bị cướp tù, bây giờ nên trừng phạt mình như thế nào mới đúng, sao giờ lại bảo mình ngồi xuống, hắn là quỳ xuống mới đúng. Nhưng nếu hắn vẫn chưa phát hiện, như vậy thì vì chuyện gì?

Người ngồi quy củ, trong đầu thật nhanh hồi tưởng lại chính mình rốt cuộc có làm gì sai hay không, một bên phải lưu ý sắc mặt của Lục Dịch, Kim Hạ rất lo lắng.

"Người, không có chuyện gì muốn bẩm báo với ta sao?" Lục Dịch nhấp một ngụm trà, nhìn nàng, nói

"Ty chức không biết đại nhân muốn nghe điều gì..."

Kim Hạ đau đầu nhất là loại câu hỏi này, khi còn nhỏ mẹ nàng cũng thường thích nghiêm mặt hỏi:"Con hôm nay không có sự tình gì muốn nói sao?" Dẫn tới làm nàng không khỏi thấp thỏm bất an, đều cho rằng mẹ đã biết hết tất cả mọi chuyện, chỉ đành đành hoàng nói rõ, cuối cùng cũng không ngoại lệ đành chịu một trận đánh đòn.

Lục Dịch hơi nhú mày.

"Đúng rồi! Là có chuyện khẩn yếu muốn hướng đại nhân bẩm báo." Kim Hạ quyết định đem chuyện Dịch Lan Diệp ra ngăn chặn, giọng nói trầm trọng:"Dịch cô nương gặp chuyện rồi."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Tình huống cận kề ty chức cũng không rõ ràng, chỉ biết là đêm qua cô nương đã lên một chiếc thuyền của một vị công tử ở kinh thành, sau khi trở về liền không khỏe, cả đêm không hề lay động mà ngồi yên xuất thần, hoàn toàn không nghe người ngoài khuyên bảo. Nha hoàn của nàng gấp đến độ đi tìm đại phu ở y quán, vừa vặn gặp Đại Dương.." Kim Hạ dừng một chút rồi nói tiếp:"Đại Dương biết ngài đối với Dịch cô nương để ý, hắn liền thay ngài đi xem một lát..."

"Thay ta tới đó sao?" Lục Dịch buồn cười nói

Kim Hạ cười hì hì, nói tiếp:"Thẩm đại phu đã châm cứu, Dịch cô nương cuối cùng cũng hoàn hồn trở lại, nhưng vẫn không nói lời nào, chỉ là khóc. Ngài nói, nàng có không phải là bị người khác làm hại chứ?"

Lục Dịch trong lòng đã có mấy phần suy đoán, lập tức cười lạnh một tiếng, cũng không nói chuyện.

"Đại nhân ngài hẳn là biết được việc này?" Kim Hạ nhìn biểu hiện của hắn, phỏng đoán nói: "Trên chiếc thuyền kia, là người phương nào?"

"Thứ nhất ta tuy rằng không muốn gặp, nhưng không hẳn là không biết người này." Lục Dịch nhíu mày, dường như cũng không muốn nói gì về chuyện này, liếc nhìn Kim Hạ: "Người đi ra ngoài, chính là vì việc này?"

"Không biết có phải hay không cùng vụ án Chu Hiển có quan hệ gì, ta nghĩ việc này cần tra rõ ràng... Thật tình muốn hướng đại nhân bẩm báo." Kim Hạ nói thêm một câu

"Chuyện của Dịch cô nương người không cần phải để tâm." Lục Dịch đơn giản dặn dò nói: "Đây không phải là chuyện người có thể nhúng tay vào."

"Vâng..."

Kim Hạ một bụng ngờ vực, nhưng chỉ có thể đáp lại

Lục Dịch cau mày tiếp tục phân phó nói: "Người mau trở về thôi, vừa bị thương, liền an phận dưỡng thương cho tốt, Dương bộ đầu cũng vậy."

"Vâng.."

Kim Hạ đáp lại, đứng dậy trong lòng thầm nghĩ: nói như thế người trên thuyền kia Lục Dịch đã biết là ai, cùng Dịch Lan Diệp có

quan hệ, hắn cũng biết. Với vụ án của Chu Hiền, hắn rốt cuộc là đã biết bao nhiêu?

"Chờ chút!"

Lục Dịch ở phái sau gọi nàng, đưa cho Kim Hạ một cái ô vải dầu, một câu nói thừa thãi cũng không có, xong lại quay vào trong phòng, đóng cửa lại.

"Đa tạ đại nhân."

Kim Hạ tự hỏi, cũng không biết là hắn có nghe thấy hay không

Trong phòng, Lục Dịch hơi nhăn mày, nghe tiếng hạt mưa rơi trên ô vải dầu dần dần rời xa.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 50 (Đã Sửa Lại)

Ngồi ở bên mép giường, Sa Tu Trúc chậm chạp cử động chân của mình, chỗ đầu gối có chảy máu, chân duỗi ra rồi co lại, đau đớn như kim châm muối xát hấn cắn chặt răng. Đây là do đại phu cắn dạn, chân của hấn bị sưng do máu tích tụ ở đầu gối, hấn phải làm như vậy, để tan máu bầm.

"Ca ca..." Tạ Tiêu nhìn mà nghiêng rắng nghiêng lợi:"Hôm nay ca ca chịu đựng khổ cực rồi, sau này nhất định tên họ Lục phải chịu đựng gấp bội."

Chỉ mới hai lần co duỗi, trên trán Sa Tu Trúc đã đầy mồ hôi, nghe hấn nói xong, cười khổ nói một tiếng:"Huynh đệ, so với trong nhà lao, vết thương của ta quả thật không sao."

Tạ Tiêu đang nói chuyện, nghe thấy có người gõ cửa, đột nhiên cảnh giác, chờ nghe dấu hiệu tiếng gõ cửa phòng hờ có bất trắc, mới thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy đi mở cửa. Ngoài cửa là A Nhuệ, mang theo một mâm đồ, nhìn thấy Tạ Tiêu, trên mặt hấn vẫn lãnh đạm, không cung kính cũng không thất lễ.

"Vào đi!"

Tạ Tiêu từ trước đến giờ vẫn là người có tính cách như vậy, đối với A Nhuệ cũng vậy, cũng không ra vẻ thân thiết với hấn, để hấn vào rồi vội đóng cửa lại.

Đặt mâm đồ lên bàn, A Nhuệ nghiêm mặt nói: "Đây là chén thuốc giải độc máu bầm, chờ Sa huynh đệ uống xong, Thượng Quan Đường chủ dặn dò ta xoa bóp chân giúp Sa ca."

"Người? Có thể xoa bóp chân?" Tạ Tiêu kinh ngạc nói

"Ta học nghề có được, xoa bóp kinh mạch là kiến thức cơ bản."

Tạ Tiêu nhú mày, nhìn về phía Sa Tu Trúc. Sa huynh nói: "Này thì... làm phiền huynh đệ."

"Không cần khách khí, đây là Thượng Quan Đường chủ dặn dò."

A Nhuệ lạnh nhạt nói, ý tứ của hắn là bảo làm theo những gì đã được dặn dò, căn bản là không muốn bọn họ đền ơn.

Tạ Tiêu cũng không muốn để ý nhiều đến hắn, chính mình tiến đến lấy chén thuốc đưa cho Sa Tu Trúc. Hắn tiếp nhận bát thuốc, thuốc rất khó nuốt, hắn uống được hết cũng rất gian nan.

"Viên cô nương ở đó... Không bị làm khó dễ chứ?" Hắn uống hết thang thuốc mới hỏi Tạ Tiêu

"Hắn là không, ta tới thăm Kim Hạ vẫn còn đang yên lành trong phòng dưỡng thương, chính tên họ Lục kia thì...." Tạ Tiêu nhớ tới dáng dấp của Lục Dịch, liền tức giận: "Ta lại không hiểu, tên họ Lục kia là Cẩm y vệ, sai khiến lục phiến môn như vậy là đương nhiên. Nhưng ta vẫn một mực tức giận."

Sa Tu Trúc than thở: "Quan lớn là có thể đè chết người khác, người không phải quan gia, không biết ở đó có nhiều quy củ."

"Lão tử ta không hiểu." Tạ Tiêu nói:"Kim Hạ ở đó chịu cảnh này ta cũng không quen mắt, ta nói với nàng, ta sẽ cưới nàng vào nhà mình, sau này không cần cực khổ như vậy."

Sa Tu Trúc còn chưa nói gì, vẫn lẳng lặng ngồi, bên cạnh A Nhuệ hướng Tạ Tiêu cả giận nói:"Người nói cái gì? Người muốn kết hôn với cô nương ấy?"

Tạ Tiêu liếc mắt nhìn hấn một hồi, không phản ứng gì

A Nhuệ lại hùng hổ đi đến trước mặt Tạ Tiêu tức giận nói:"Người mới vừa rồi không phải là nói muốn kết hôn cùng tên nữ bộ khoái kia sao?"

"Không sai." Tạ Tiêu cũng đứng lên, hấn vóc người cao to, so với A Nhuệ còn cao hơn hấn nửa cái đầu, ngữ khí bất thiện nói:"Lão tử ta cưới ai đến phiên người hỏi sao?"

Ánh mắt hấn tức giận rõ ràng, nhưng Tạ Tiêu không sợ chút nào, liếc nhìn Sa Tu Trúc bên cạnh, liền hướng Tạ Tiêu nói:"Người đi ra ngoài. Ta có lời muốn nói." Dứt lời không đợi Tạ Tiêu trả lời, hấn trực tiếp xông ra cửa.

Cánh cửa bị hấn vung ra ngoài nghe tiếng vang lớn.

"Tiểu tử này!" Tạ Tiêu bị hấn chọc giận, hướng Sa Tu Trúc nói:"Ca ca người mau nghỉ ngơi, ta đi một chút liền quay lại."

Không rõ ân oán giữa hai người là gì, Sa Tu Trúc chỉ biết gật gù, nhìn Tạ Tiêu nhanh chân đi ra cửa.

Ra cửa, thấy A Nhuệ ở phía trước, nhanh chân tiến đến hấn, đi đến chỗ yên lặng không có người, mới dừng bước chân.

Tạ Tiêu ở phía sau, tức giận nói: "Người rót cuộc là có chuyện gì?"

Lời còn chưa dứt, A Nhuệ quay người tung quyền đánh vào mặt hắn, lần này hết sức nhanh, làm Tạ Tiêu không kịp chuẩn bị, Tạ Tiêu không ngờ hắn dám động thủ với mình, vì không phòng bị, lập tức trên khóe miệng hắn nhất thời chảy máu.

"Người..."

Tạ Tiêu giận lên, bay tới đá chân, thấy A Nhuệ phản công, ngay sau đó hắn đá một cước vào chân trái.

A Nhuệ nhướng mày, chân vẫn không nhúc nhích, ngược lại kèm tay Tạ Tiêu nhưng cũng bị hắn phản công.

Né tránh không kịp, A Nhuệ liền lùi mấy bước, ngực khó chịu.

"Đội đã!" Tạ Tiêu tuy vậy nhưng cũng không muốn đấu đá chuyện gì mà chưa rõ ràng: "Người mấy hôm trước mới bị thương, coi như hôm nay lão tử ta nương tay. Người hãy nói cho rõ ràng xem ta đã làm gì sai, mà vô duyên vô cớ lại đánh ta?"

A Nhuệ cắn chặt răng, trợn mắt lên nhìn hắn, chỉ chốc lát sau, một lời cũng không nói, mạnh mẽ vung một quyền.

Cũng may Tạ Tiêu sớm có phòng bị, mới tránh được, sau đó hắn cả giận nói: "Sự tỷ tại sao thu nhận kẻ như người về trong bang vậy?"

Nhắc đến Thượng Quan Hi, A Nhuệ càng giận không chịu nổi, hướng hắn quát lên: "Thượng Quan Đường chủ đối xử với người

ngoài thấu tình đạt lý, đối với người càng tình thâm ý trọng, người như vậy mà xứng đáng với Đường chủ sao?"

Tạ Tiêu nghe được lời này ngẩn người không hiểu chuyện gì nói: "Ta sao với sư tỷ, người nói ta nghe không rõ?"

"Ba năm trước, người phản bội bỏ trốn trước hôn sự, vứt bỏ Đường chủ mà đi, người thật bất nhân bất nghĩa, bây giờ người trở về, đối với Đường chủ chưa từng hối hận. Vậy mà bây giờ người lại muốn kết hôn cùng người khác, vậy Thượng Quan Đường chủ thì như thế nào?" A Nhuệ mặc dù thường ngày dường như bí ẩn khó hiểu, nhưng hiện tại những lời nói của hắn cũng là dọa người, hai mắt rất giận dữ, giống như muốn thêu đốt Tạ Tiêu.

"Cái gì mà sư tỷ sẽ như thế nào? Thượng Quan Hi là sư tỷ của ta, lại là Chu Tước Đường chủ, trong lòng ta luôn kính trọng tỷ, cũng cảm kích tỷ ấy, bây giờ sau này cũng vậy."

"Người xem Đường chủ tốt như vậy, thì nên kết hôn cùng Đường chủ chứ." A Nhuệ hung dữ nói

Tạ Tiêu ngớ ngẩn người, lần này thì khịt mũi coi thường: "Người căn bản là không hiểu rõ sư tỷ của ta, tỷ là nữ trung hào kiệt, năm đó tỷ ấy là cũng không muốn kết hôn cùng ta, đều là do hai vị trưởng bối sắp đặt."

A Nhuệ bị hắn làm cho giận hơn, nói không ra lời, lại nói: "Chính người muốn chạy trốn khỏi hôn sự, còn đem trách nhiệm giao cho Đường chủ sao, sao lại có loại người vô liêm sỉ như người?"

Né tránh quả đấm của hắn, Tạ Tiêu cũng cả giận nói: "Việc của năm đó, người căn bản không biết được, lão tử cần phải nói rõ cho

người biết."

Hai người không ai nhường ai, chỉ dùng quyền cước bắt chuyện, giống như một trận giao chiến. A Nhuệ trên vai có vết thương chưa lành cũng bất chấp, chỉ muốn đánh Tạ Tiêu. Mà Tạ Tiêu thì bị trở ngại ở vết thương của hắn, lại thấy hắn đối với Thượng Quan Hi mực trung thành, liền không dùng hết phần lực, cũng không thật lòng muốn giao đấu với hắn.

Đã như vậy, Tạ Tiêu cũng đành nhường hắn vài quyền, khó tránh khỏi trúng đòn của A Nhuệ.

"Dừng tay!" Một giọng nữ quát lên

Nghe tiếng A Nhuệ chỉ cứng đờ người, tay ngưng lại.

Tạ Tiêu lui lại hai bước, giận dữ dùng tay quẹt khóe miệng chảy máu, liếc mắt nhìn Thượng Quan Hi, tức giận nói: "Kẻ này có phải điên rồi hay không? Hắn và lão tử ta có ân oán gì sao?"

Thượng Quan Hi chạy tới trước mặt hắn, nhìn hắn sưng mặt sưng mũi, khóe miệng khóe mắt đều bị đánh, mặc dù đều là vết thương nhỏ. Nàng chuyển hướng A Nhuệ, khuôn mặt lạnh lùng, đưa tay đánh hắn một bạt tai, oán trách hắn: "Người dựa vào cái gì mà dám đối với Thiếu Bang chủ động thủ?"

A Nhuệ nửa bên mặt sưng lên, nhưng chỉ cúi thấp đầu, không nói gì.

"Đối với Thiếu Bang chủ bất kính, không biết trên dưới, trong bang không cho phép có thuộc hạ như ngươi. Bây giờ ngươi mau thu dọn đồ đạc, rời khỏi bang đi." Thượng Quan Hi lạnh lùng nói

"Tỷ..chuyện này ..có phải là..."

Nghe Thượng Quan Hi nói như vậy, Tạ Tiêu cảm thấy có chút hơi quá, bất quá là đánh một trận, cũng không thể coi là chuyện lớn gì.

A Nhuệ đi tới, ngẩng đầu lên, hai mắt bình tĩnh nhìn Thượng Quan Hi, hai đầu gối chậm rãi quỳ xuống.

"Ta sai rồi, xin Đường chủ trách phạt. Việc gì giao cho ta cũng được, đừng để ta đi."

Thượng Quan Hi nhìn hắn, nổi lòng hỗn loạn, nhất thời không biết nên nói gì.

"Tốt xấu gì thì ngươi cũng là hán tử, ngươi..." Tạ Tiêu bất kể như thế nào cũng không ngờ hắn sẽ quỳ xuống:"Tỷ tỷ, hai bọn ta chỉ là đang cãi nhau đùa giỡn thôi, làm sao mà không cung kính. Được rồi được rồi. Thiếu Bang chủ lời ta chẳng lẽ vô dụng sao?"

Thượng Quan Hi tức giận nhìn hắn:"Ai dám nói lời ngươi không có tác dụng."

"Vậy là được." Tạ Tiêu cười nói:"Đứng lên đi, lần sau không được như vậy nữa."

A Nhuệ vẫn không nhúc nhích.

Thượng Quan Hi không thể làm gì khác hơn là nói:"Vừa là lời Thiếu Bang chủ lên tiếng, ngươi liền đứng lên đi. Nếu như có lần sau, ta không cho phép ngươi ở đây."

A Nhuệ trầm mặc đứng dậy, nhìn về phía ánh mắt của Đường chủ hình như có gì đó đau thương, nhưng rất nhanh hắn liền cúi đầu

nhANH chóng rời đi.

Cho đến khi bóng người của hắn biến mất, Thượng Quan Hi mới chuyển hướng Tạ Tiêu, cau mày nói: "Hắn thường ngày không phải hay cùng người khác động thủ, vậy rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Ta không biết, ta nói với hắn là ta muốn cưới Kim Hạ, hắn liền cuống lên." Tạ Tiêu khòe miệng đau rát.

Thượng Quan Hi từ đầu đến chân giống như bị hóa đá, thật lâu mới chậm rãi nói: "Người muốn kết hôn cùng Viên cô nương..."

"Đúng vậy.." Khi nói về chuyện này, Tạ Tiêu không thể tránh khỏi chút xấu hổ: "Ta xem Kim Hạ là một cô nương, làm công sự ở đó không tốt, chi bằng đem nàng cưới làm vợ ở nhà."

"Vậy thì...ta còn có việc khác..."

Thượng Quan Hi không nói ra lời, vội vã rời đi.

Nhắc đến chuyện này cũng kỳ lạ, Lục Dịch đưa thuốc có mùi gay gắt, nhưng xoa vào vết thương lại man mát, thật thoải mái. Kim Hạ vốn là phát sốt, cùng Dương Nhạc giúp đỡ nhiều chuyện, lại phải vững vàng tinh thần để ứng phó với Lưu đại nhân cùng Lục Dịch, chờ quay lại phòng mình, tự dưng choáng váng đầu óc, không còn sức lực nào, nằm xuống giường, trực tiếp rơi vào giấc ngủ.

Cũng không biết đã bao lâu, Kim Hạ khát nước khó nhin, tỉnh lại, bên trong phòng tối đen, chỉ nghe ở gian ngoài trời mưa. Nàng ngo ngoạy đứng dậy, mang giày, đi đến bên cạnh bàn, ngay cả đốt đèn cũng lười biếng, đưa tay hướng về bình ấm trà.

Còn chưa rót nước, liền nghe ở bên ngoài tiếng mưa pha lẫn có tiếng bước chân, từ xa đến gần, trong chốc lát, tiếng bước chân đứng ở ngoài cửa, hắn chỉ mới vừa đến cửa, Kim Hạ thậm chí ở bên ngoài còn nghe tiếng thở dốc của một nam tử.

Ngay sau đó là tiếng gõ cửa, còn một âm thanh trầm giọng nói: "Kim Hạ, Kim Hạ, Kim Hạ..."

Đại Dương? Tại sao lại là hắn?

Kim Hạ vội vàng đứng dậy, mở cửa cho hắn, lúc này mới phát hiện không phải một mình hắn, mà trên lưng hắn còn có một vị cô nương.

Nàng, nàng là Địch Lan Diệp!

"Người..." Kim Hạ kinh ngạc: "Người làm sao đem người đến đây?"

"Vào đi rồi nói."

Dương Nhạc cũng Địch Lan Diệp đang hôn mê vào phòng. Kim Hạ vội vàng đóng cửa lại, thay hắn tiếp nhận ô, rũ nước, rồi đặt ở góc phòng, nhìn Dương Nhạc đem Địch cô nương nhẹ nhàng trên giường.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người dù có thương nhớ nàng, cũng không thể cướp người ra ngoài như thế này, chúng ta dù gì cũng là quan sai, cũng không phải cường đạo tặc nhân." Kim Hạ vừa vội vừa giận, ngữ khí cũng không dám nói lớn: "Để thủ lĩnh biết rồi, nhất định đánh gãy chân của người."

"Người nghe ta nói!" Dương Nhạc trên người đều ướt nhẹp, thấp giọng nói:"Nàng định đi tự tử ở sông, được ta cứu lên."

"Hả?!" Kim Hạ sửng sờ, nhìn về phía giường Địch Lan Diệp:"Nàng định tự tử sao? Có phải hay không bị người khác hại."

Dương Nhạc ướt nhẹp ngồi trên ghế lau mặt:"Không phải, là ta tận mắt nhìn thấy. Vừa mới canh ba, nàng một mình đi ra ngoài, đi thẳng đến bờ sông, đứng một hồi lâu, liền nhảy xuống."

"...Người vẫn còn lảng vảng ở bên ngoài nhà nàng sao?"

Dương Nhạc không dễ chịu nói:"Sau khi cha nghỉ ngơi, ta ngược lại cũng không có chuyện gì, lại ngủ không được...Người trước tiên đem nàng thay xiêm y, ta lo lắng nàng bị cảm lạnh."

Kim Hạ thay nàng thay xiêm y, mới nhìn hẩn.

Kim Hạ hiểu rõ Dương Nhạc nói:"Người có phải là không định đưa nàng về nhà sao?"

"Làm sao có thể đưa nàng trở về! Có thể nàng lại...Lại tìm đến cái chết?" Dương Nhạc vội la lên:"Cho dù nàng là con nuôi thì cũng không thể mặc kệ sống chết."

"Như vậy cũng không chắc chắn, gia đình nàng vì muốn nàng cưới người giàu có, làm sao không để ý tới sống chết của nàng." Kim Hạ thở dài:"Ca ca, không phải là ta không muốn giúp người. Người đã cứu nàng thì mau đưa nàng về nhà, khuyên người chăm sóc nàng thật tốt."

Dương Nhạc cả giận nói:"Chẳng lẽ, để ta thấy nàng chết một lần nữa sao. Lần sau ta cũng không biết có cứu nàng được cứu nữa

hay không?"

Kim Hạ buồn phiền, một lát mới nói: "Vậy người định làm như thế nào?"

"Ta ...chính là muốn tìm người thương lượng, ngược lại mặc kệ thế nào cũng không thể đưa nàng trở về." Dương Nhạc chắc chắn nói

"Ta nói ca ca, người...trời vừa sáng, người làm sẽ phát hiện ra nàng biến mất, người đừng quên nàng là người nhà của quan tri phủ Dương Châu, có thể sẽ bị phát hiện, tùy tiện bắt cóc người. Ca ca, người còn phải ngấm nghĩ lại phải làm như thế nào mới tốt cho thủ lĩnh." Kim Hạ lo lắng nói: "Huống hồ, chúng ta cũng không có cách nào để giấu nàng."

Sau khi nghe Kim Hạ nói xong, Dương Nhạc cúi đầu không nói, cuối cùng đột nhiên đứng dậy: "Nàng ở đây sẽ liên lụy người, ta đưa nàng đi."

"Ca ca, ca ca....người ngồi xuống. Người có thể đi nơi nào?" Kim Hạ ngăn cản Dương Nhạc: "Để ta suy nghĩ thêm cách, chắc chắn có cách.."

Dương Nhạc lúng túng nhìn Kim Hạ.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 51 (Đã Sửa Lại)

"Chờ chút, người muốn đưa nàng đi, người không hỏi qua ý của Địch cô nương sao?" Kim Hạ nghiêm mặt hỏi: "Địch cô nương có nguyện ý đi hay không người cũng không rõ. Nếu nàng tỉnh dậy vẫn muốn trở về Địch gia thì làm sao?"

Nhìn về phía giường Địch Lan Diệp, Dương Nhạc kinh ngạc.

"Lại còn, người cũng không biết vì sao nàng nhảy sông tự tử, cứ như vậy đưa nàng đi, ngộ nhớ nàng đến sông Cô Tô để tìm đến cái chết thì làm sao?" Kim Hạ giải thích

Dương Nhạc bất an nói: "Không thể nào..."

"Tâm tư của nàng làm sao chúng ta biết được." Kim Hạ nghe thấy ở bên ngoài vẫn còn mưa nói: "Còn không lâu nữa thì trời sẽ sáng, người gọi nàng tỉnh dậy, có một số việc chúng ta phải làm rõ mới được, mới có thể lên kế hoạch tiếp theo, bằng không chúng ta cũng chỉ tốn công vô ích."

Dương Nhạc chần chờ chốc lát, gật đầu gật đầu lại nói: "Người đi gọi nàng dậy....Ta chỉ sợ làm nàng sợ."

Kim Hạ trầm than thở, liền đi đến bên giường, khẽ chạm vào Địch cô nương, gọi nàng vài tiếng, suy đoán là hình như bị bất tỉnh. Kim Hạ không còn cách nào khác, dùng ngón tay bấm lên nhân trung của nàng, nàng giật mình tỉnh dậy.

"Địch cô nương, tỷ đã tỉnh..."

Chỉ lo làm nàng sợ, Kim Hạ chỉ nhẹ giọng nói

Bên trong phòng tối tăm, Địch Lan Diệp một hồi mới nhìn rõ được Kim Hạ, nhưng chưa nhận ra là ai, nghi hoặc nói: "Cô nương là ai?"

"Ta là Lục Phiến Môn, Địch cô nương, người vừa mới ngã xuống sông, được bọn ta cứu lên." Kim Hạ đỡ nàng dậy, ngồi tựa vào giường: "Địch cô nương, tỷ là đang phải chịu đựng chuyện gì sao?"

"Ta... Các người cần gì phải cứu ta, để cho ta chết như vậy không được sao..." Địch Lan Diệp thở dài.

"Được, nhưng vì sao phải tìm đến cái chết? Tỷ tỷ người có tướng mạo mỹ miều như vậy, có biết bao nhiêu người theo đuổi, sao lại muốn tự tử?"

"Tướng mạo này thì có ích lợi gì." Tay nàng chậm rãi xoa mặt mình, thất vọng nói: "Ta chờ đợi hắn ba năm, là chờ hắn đến đón ta, nhưng thật ra hắn vẫn làm ta thất vọng..."

Hắn! Chẳng lẽ là vị công tử từ kinh thành.

Hóa ra Địch Lan Diệp không phải là bị người khác làm hại, mà là vì tình gây thương tích.

"Còn có vị nào không chịu vừa mắt tỷ tỷ sao, người này đòi hỏi cũng cao quá đấy..." Kim Hạ lưu ý vẻ mặt của nàng, cẩn thận hỏi: "Là ai? Là người nào không biết có phúc khí thế này?"

Địch Lan Diệp chỉ lắc đầu không lên tiếng.

Mất thấy bộ dạng nàng là không muốn nói đến, Kim Hạ cũng không nhứt chí, vẫn cứ khuyên nhủ: "Tỷ tỷ, ta tuổi nhỏ hơn người một chút, nhưng đối với sự tình kiêu này cũng dễ hiểu thôi. Ta khuyên người một câu, bất kể hấn không vừa mắt cô nương hay cô nương không vừa lòng hấn, đều là giữa các người không có duyên phận. Duyên phận là thứ không phải muốn là có được, huống hồ cô nương lại mãi chờ hấn như vậy, vậy mà bây giờ cô nương lại nhảy sông tự tử vì hấn, có phải là quá oan uổng..."

Địch Lan Diệp ngăn lời nói của Kim Hạ: "Người cũng không cần khuyên ta, lời người nói ta đều biết. Ta vừa muốn chết một lần, đương nhiên là đã nghĩ thông chuyện này. Người an tâm đi, ta sẽ không làm việc này nữa."

Kim Hạ yên lòng, ở sau bức bình phong vách ngăn Dương Nhạc nghe thấy cũng an tâm

"Vậy thì tỷ tỷ vẫn còn muốn trở về Địch gia sao?" Kim Hạ hỏi

"Người như ta, nếu không trở lại, còn có nơi khác để đi sao." Địch Lan Diệp trầm thấp giọng nói: "Các người nhất định là xem thường ta, có phải hay không? Cảm thấy người như ta, cũng yếu đuối giống như những nữ tử khác."

"Không có, ta xưa nay không nghĩ như vậy.." Kim Hạ vội vàng nói: "Ta cùng Đại Dương cũng không nghĩ cô nương như vậy."

"Đại Dương?"

"Cô nương ngã xuống sông, là Đại Dương cứu tỷ lên." Kim Hạ nhìn gian ngoài gọi: "Đại Dương, người vào đi..."

Dương Nhạc cầm đèn, đi ra khỏi bức bình phong, chậm rãi đi vào. Địch Lan Diệp nhận ra hắn:"Ngươi, ngươi là người hôm đó thay Lục đại nhân đưa hương liệu tới cho ta."

"Kỳ thực hắn cũng là Lục Phiến Môn Bộ khoái, chỉ là Lục đại nhân xem bọn ta là quan thấp kém, thường sai bọn ta nhiều việc." Kim Hạ giả vờ nói Lục Dịch như vậy, sau đó nhìn nàng nghiêm túc nói:"Là Đại Dương cứu tử,hắn rất lo lắng cho tử."

"Đa tạ ngươi, Lan Diệp không có gì báo đáp." Địch Lan Diệp nhìn Dương Nhạc

Nàng nhìn hắn như vậy, Dương Nhạc lúng túng, mặt đỏ lên:"Không, không phải...Địch cô nương, ta không phải vì muốn nàng báo đáp, ta tuyệt đối không có ý gì khác, nàng đừng hiểu lầm...ta chỉ là lo lắng nàng bị người khác làm hại..."

Kim Hạ thay hắn nói:"Hắn không yên lòng là bởi vì hắn lo cho tử bị người khác làm hại, chỉ lo ngươi có thể tìm đến cái chết. Vì thế, sau khi cứu tử, rồi cùng ta thương lượng, muốn đem nàng đi khỏi nơi này, rời khỏi Địch gia, đến nơi khác sống."

"Thật sự có thể không?"

Địch Lan Diệp mơ hồ nói, ra vẻ chờ mong.

Kim Hạ chân chờ dò hỏi nàng:"Tử tử, ngươi xem ra là không muốn quay trở lại Địch gia."

Địch Lan Diệp lắc đầu một cái:"Nếu như có thể chọn, ngươi nghĩ ta sẽ trở lại những ngày tháng sống như vậy sao."

Nghe xong lời này, Dương Nhạc lông mày nhăn theo nhìn về phía Kim Hạ, nàng đã hiểu ý, thầm than thở, trong lòng cũng biết đây cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

"Tỷ tỷ, người trước tiên nghỉ ngơi một lát, ta cùng hấn thương lượng chuyện này."

Kim Hạ đi ra gian ngoài phòng, buồn bực suy nghĩ đi qua đi lại, ở Dương Châu địa bàn muốn giấu người ẩn nấp, đương nhiên tìm tới Thượng Quan Hi hỗ trợ, nhưng trước mắt bọn họ mới vừa cướp tù Sa Tu Trúc, thêm vào đó cùng vụ án khoản tiền sửa con sông có liên lụy, không thể để cho họ thêm chuyện.

Thủ lĩnh, không được! Người sẽ không cho Dương Nhạc đem một cô nương ở Dương Châu về ở trong nhà

Lưu đại nhân, không được! Tên này sợ sẽ bị liên lụy, căn bản sẽ không giúp

Lục Dịch...

Kim Hạ hít sâu một hơi, hồi tưởng lại lời Lục Dịch nói với mình: "Chuyện của Dịch Lan Diệp cô nương người đừng để ý, đây không phải là chuyện người có thể nhúng tay vào." Hiển nhiên hấn biết vị kia là ai, đồng thời hấn cũng không muốn nhúng tay vào việc này.

Thấy Kim Hạ dừng bước đứng yên một chỗ, Dương Nhạc tràn đầy mong chờ nói: "Làm sao, người nghĩ đến cách gì rồi sao?"

"Người ở đây chờ ta!"

Kim Hạ hướng hấn, kéo cửa ra ngoài.

Tiếng sấm bống vang rền, cơn mưa ngày càng nặng hạt.

Lục Dịch ngủ cũng không được an ổn, trở mình, bống nghe thấy tiếng động bên ngoài, hấn nhay bén giường mất, ngồi dậy chuẩn bị tư thế phòng bị.

Cửa đang được mở hé, một người mang theo tiếng mưa rơi vào phòng, nhanh chóng mở cửa đi vào.

Đồng thời từ lâu Lục Dịch đã chờ đợi từ lâu, thấy bóng người đi vào, mạnh mẽ áp chế vào tường, cầm một thanh đao kề sát cổ nàng.

Bốn mắt nhìn nhau cự ly gần như vậy, đều có chút ngẩn người.

"Người..."

"Suyt...Đại nhân, ngài nhỏ giọng một chút, ta có việc muốn tìm ngài thương lượng."

Kim Hạ vốn là dùng tay ra hiệu, nhưng bị vướng bởi con dao găm.

Lục Dịch thu hồi đao lại, lui lại một bước, nghi ngờ nhìn Kim Hạ chằm chằm:"Muốn tìm ta có chuyện muốn thương lượng, cần phải lén lút như vậy sao?"

"Ta cũng là không còn cách nào khác..." Kim Hạ mới nói một nửa, sững sờ nhìn Lục Dịch đưa tay lên trán của chính mình.

Tay hấn rất ấm.

"Cũng còn tốt, người đã bớt sốt." Hấn thu tay về, ngay sau đó trừng mắt nhìn nàng:"Nếu dùng thuốc của ta sớm, căn bản là sẽ

không bị sốt."

Thuốc kia khẳng định không phải là thuốc quý. Kim Hạ trong lòng thầm nghĩ

"Đại nhân, không thể đốt đèn." Mắt thấy Lục Dịch đi lấy đèn, Kim Hạ vội ngăn cản.

Lục Dịch yên lặng đặt đèn xuống, bắt đắc dĩ trêu chọc:"Người là muốn thương lượng làm chuyện mờ ám sao?"

Trong lòng thấp thỏm lo sợ, Kim Hạ do dự một lát, mới hướng hắn nói:"Đại nhân, Dịch cô nương ban đêm ngã xuống sông được Đại Dương cứu về, hiện tại ...đang ở trong phòng của ta."

Lục Dịch im lặng trong chốc lát, lại mở miệng ngữ khí không tốt:"Ta nhớ có nói với người, Dịch cô nương sự tình không thể chuyện người có thể quản được."

"Ty chức có nhớ, nhưng ta vẫn luôn cảm thấy nếu đưa Dịch cô nương quay trở về, nàng sớm muộn gì cũng tìm đến cái chết, đến thời điểm đó không có ai cứu nàng trở về được."

Lục Dịch hừ lạnh một tiếng:"Là Dương Nhạc không nỡ đưa nàng trở về phải không?"

"Đại Dương không phải là bị sắc đẹp mê hoặc, hắn...." Kim Hạ bận bịu giải thích:"Hắn chính là cảm thấy Dịch cô nương đặc biệt đáng thương."

"Kẻ đáng thương bên ngoài cũng nhiều đang bị người Đông Dương tàn sát ngoài kia. Người quan tâm như thế nào đây?" Lục Dịch lạnh nhạt nói

Kim Hạ lặng lẽ cúi đầu, nàng ý thức được tự mình nghĩ thuyết phục Lục Dịch là chuyện không thể nào, thân là Cẩm y vệ, lại là con trai Lục Bình, tâm địa của hắn cũng cứng rắn, làm sao có thể thuyết phục được.

"Người ở phía sau Dịch cô nương là một người tai to mặt lớn ở trong kinh thành, đúng hay không?" Kim Hạ nhẹ giọng hỏi

Lục Dịch không đáp, chỉ nói:"Người tốt nhất nói với Dương Nhạc tốt nhất đừng nghĩ tới Dịch cô nương, cô nương không phải là người có thể tiếp cận được."

"Đại Dương đối với nàng không có ý đồ gì, hắn cũng không có nhiều bạc, cũng biết thủ lĩnh sẽ không đồng ý cho hắn cưới cô nương ở Dương Châu." Kim Hạ đối với Dương Nhạc hiểu rất rõ, thờ dãi nói:"Hắn chỉ là muốn nàng sống tốt, như vậy hắn mới an tâm."

"Ai cũng có số mệnh của họ." Lục Dịch chỉ nói ngắn gọn

Kim Hạ chán nản nói:"Ty chức đã biết, ta sẽ đi khuyên hắn đưa cô nương trở về." Dương Nhạc là người đàn ông hoàng, mà khi quật cường lên thì cũng không dễ dàng khuyên bảo hắn.

Lục Dịch tiện liếc nhìn Kim Hạ, thấy rõ ràng trên khuôn mặt nàng vẻ ưu sầu, không tự chủ được trong lòng mềm nhũn, trong lòng còn chưa có tính toán, liền mở miệng:"Chờ chút...Người tới tìm ta, trong lòng rõ ràng là có dự định gì chăng?"

Nghe hắn nói vậy, tựa hồ còn có khả năng chuyển biến tốt, Kim Hạ vội hỏi:"Ta là muốn nói chuyện này, Dịch cô nương chính là cùng vụ án Chu Hiên có dính dáng, chúng ta có thể nói bây giờ cô nương rất đáng ngờ, đại nhân ngài giữ nàng ở lại đây, không đem nàng

đưa trở về, chờ xem gia đình của nàng động tĩnh hay không, nếu không có động tĩnh, lại nghĩ biện pháp..."

"Đây chính là việc có thể đắc tội tới người khác, người sao không đến tìm Lưu đại nhân."

"Lưu đại nhân gan chỉ bằng con chuột, biết gia đình của Dịch cô nương là cậu em vợ của Dương Châu, hấn khẳng định vui vẻ sẽ đưa nàng trở về, nào dám giữ người." Kim Hạ cũng biết việc này thật ra cũng làm khó dễ Lục Dịch:"Huống hồ, Dịch cô nương ở phía sau còn có một nhân vật lai lịch to lớn, đại nhân ngài..."

"Đem cô nương giữ lại mấy ngày, vẫn còn có thể đem nàng trở về sao?"

Lục Dịch nhú mày, lặng lẽ không nói, Kim Hạ xem xét hấn là đang suy nghĩ, cũng không dám hé răng, lẳng lặng nghe tiếng mưa rơi.

Qua thật lâu sau, Lục Dịch mới mở miệng phân phó nói:"Để Dương Nhạc đi tìm Thượng Quan Hi, nói là ta phân phó, để cho Thượng Quan Hi bí mật đưa cô nương đi Cô Tô, nhớ kỹ là phải cẩn thận che dấu tai mắt."

"Việc này ta cũng có nghĩ tới, nhưng lại sợ liên lụy Thượng Quan tử tỷ, dù sao Ô An Bang cũng liên lụy tới vụ án."

"Không cần ngại chuyện này, có ta ở đây."

Kim Hạ tâm trạng an tâm một chút, cảm kích nhìn về phía Lục Dịch:"Đa tạ đại nhân...Ta tuy rằng không có năng lực gì..nhưng ngày sau nếu có việc xin cứ phân phó, ta tuyệt đối không chối từ."

Lục Dịch lạnh nhạt nhìn Kim Hạ một cái nói: "Đi đi, bảo Dương Nhạc đi mời, người bảo vệ Dịch Lan Diệp, đừng để xảy ra sự cố gì."

"Ty chức đã rõ." Kim Hạ gật đầu, lui ra ngoài

Đóng cửa lại, Lục Dịch nhắm mắt, thở dài.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 52 (Đã Sửa Lại)

Kim Hạ quay trở lại phòng, trước tiên gọi Dương Nhạc ra ngoài, thấp giọng đem việc này hướng hắn nói rõ. Nghe nói là Lục Dịch an bài, Dương Nhạc không khỏi ngạc nhiên, mà còn có điểm nghi ngờ: "Lục đại nhân nói muốn đưa Dịch cô nương đến Cô Tô?"

"Sự tình của Dịch cô nương không phải bình thường, sau lưng nàng không phải chỉ có gia đình nuôi lớn nàng, ta cảm thấy Lục đại nhân suy tính rất chu đáo, nàng ở lại đây sớm muộn cũng có một ngày sẽ tìm ra ở đây, Cô Tô tuy không phải là kế hoạch lâu dài, nhưng hiện nay cũng có thể đi trước bước này."

Dương Nhạc do dự một lúc lâu, gật đầu: "Ta sẽ theo lời Lục đại nhân nói mà làm."

"Còn có một chuyện." Kim Hạ giữ hắn lại, trầm giọng nói: "Việc này, Lục đại nhân đã chịu thay chúng ta chu toàn, chúng ta đã thiếu nợ hắn ân huệ bằng trời. Ta nghĩ nếu sau này việc này có bại lộ, hai chúng ta tiếp tục chống đỡ việc này, không dễ liên lụy hắn."

"Điều đó đương nhiên." Dương Nhạc vội nói

Kim Hạ cũng không dài dòng nữa, vào buồng trong mau chóng thay đổi xiêm áo rồi đưa cho Dương Nhạc: "Đem những y phục này ném trên sông, tốt nhất là có dính vết máu..."

Dương Nhạc hiểu rõ dụng ý của Kim Hạ, trong nha môn khi quan sai tìm thấy xiêm y, chỉ kết luận qua loa, sau một thời gian không tìm thấy người liên không biết kết án như thế nào, như vậy là tốt nhất. Gói kỹ xiêm y, Dương Nhạc không đợi đến hừng đông, liền vội vàng ra cửa tìm Thượng Quan Hi.

Kim Hạ trở lại bên cạnh Địch Lan Diệp: "Đã sắp xếp xong xuôi, trời vừa sáng thì có thuyền đến đón cô nương đi Cô Tô. Tỷ tỷ, người thật sự nghĩ vậy được không...hiện giờ đổi ý vẫn còn kịp."

"Cô Tô..." Địch Lan Diệp cười khổ: "Ta chỉ sợ là không đủ xa, làm sao đổi ý bây giờ."

Kim Hạ thấy nàng đã quyết tâm quyết định, liền không khuyên bảo nữa, gật đầu: "Thừa dịp trời vẫn chưa sáng, cô nương có muốn nghỉ ngơi một lát?"

Địch Lan Diệp nghe bên ngoài mưa rơi nặng hạt, nhớ tới trước đây mình ở trong phòng nghe tiếng mưa ngắm tâm cảnh, bây giờ hoàn toàn không giống. Rời khỏi Địch gia, không còn phải ngày ngày ra ngoài du thuyền, rời hấn mà đi, nàng vừa thấp thỏm lo sợ, lại không mấy vui vẻ. Rời hấn đi, cho hấn biết nàng cũng không phải ngày ngày đều chờ hấn.

Đưa chén nước trà cho nàng, Kim Hạ do dự trong chốc lát, mới mở miệng nói: "Tỷ tỷ, người lập tức phải đi, trước khi đi có một chuyện ta muốn hỏi rõ ràng, là liên quan đến Chu Hiển, là Chu đại nhân."

Chu Hiển...Địch Lan Diệp yên lặng trong chốc lát, nhẹ nhàng nói: "Người hỏi đi."

"Cô nương nếu đã có người trong lòng, việc gì phải thân mật với Chu đại nhân?"

"Ta...Chu đại nhân, là ta có lỗi với hấn, nhưng ta như thế nào cũng không nghĩ tới, hấn sẽ đi đến bước đường cùng này." Địch Lan Diệp vừa nói không khỏi rơi lệ.

"Chu đại nhân là bởi vì thu thập không đủ ngân lượng đến cưới cô nương, cho nên mới..."

"Không phải, hấn sau đó cầm ngân lượng đến, là ta cự tuyệt hấn."

"Hả?"

Địch Lan Diệp nhìn về phía Kim Hạ:"Việc đã đến nước này, ta liền nói thật cho người biết. Lúc Chu đại nhân mới đến Dương Châu, ta liền nhận được phân phó, bảo ta phải làm vừa lòng hấn, cùng hấn quan hệ thân thiết."

"Là ai phân phó?"

"Người không cần hỏi, ta cũng không thể nói..." Địch Lan Diệp lắc đầu một cái, lại nói tiếp:"Chu đại nhân là người rất tốt, đối với ta, trước sau lấy lễ để tiếp đón, trong lòng ta đối với hấn cũng vô cùng kính trọng. Sau đó hấn liền viết thư về nhà xoay sở bạc, chờ bán được đất đai, hấn liền muốn cưới ta."

"Hấn đối với cô nương thật tốt." Kim Hạ thở dài.

"Ta biết là không thể kéo dài, liền nói cho lão gia. Lão gia nói cho hấn biết, là đã có công tử nhà khác muốn kết hôn với ta, để hấn từ bỏ tư tưởng cưới ta nữa. Không ngờ, ngày kia hấn liền mang tới đây

đủ ngân lượng, ta tất nhiên không thể gả cho hấn, liền quyết tâm cự tuyệt hấn. Ai biết đêm đó hấn...hấn treo cổ tự tử."

Kim Hạ trong lòng cũng đã hiểu rõ, Chu Hiển ngày hôm sau liền mang bạc đến, hiển nhiên không phải là của cải nhà hấn, mà rất có khả năng là khoản bạc tu sửa sông. Có thể Địch cô nương không biết, khoản tu sửa sông có tới mười vạn lượng bạc, còn khoản còn lại rốt cuộc đã ở nơi nào?

"Hai người, ở trên cửa sổ..." Kim Hạ thăm dò hỏi

Địch Lan Diệp không ngờ việc này Kim Hạ cũng biết:"Đúng vậy, từ tiểu lâu của ta có thể nhìn thấy chỗ ở của hấn, nếu là dùng ống nhòm, nhìn càng rõ hơn. Hấn khi đó công việc bề bộn, không còn cách nào ngày ngày gặp lại, bọn ta thường xuyên nhìn từ xa qua cửa sổ ."

"Vì lẽ đó đêm đó, hấn là cố ý mở cửa sổ, cho cô nương nhìn thấy hấn treo cổ tự sát."

"Ta ...ta cũng không ngờ hấn lại như thế..." Địch Lan Diệp nhăn mày rơi lệ:"Là ta sai rồi, hấn hận ta là phải."

"Cô nương đối với hấn....Ở bên phần mộ của hấn có một túi hương, là của cô nương?"

"Túi hương đó các người cũng tìm được sao?" Địch Lan Diệp đối với chuyện tra án thủ pháp đều không quen, có vẻ rất kinh ngạc:"Là của ta, từ khi đêm đó..chính là đêm Chu đại nhân chết...ta lại nằm mộng thấy hấn, sau đó nha hoàn của ta nói là do hấn nhớ ta vẫn còn quanh quẩn trong mơ, để tiễn hấn đi, hãy chôn một phần tóc của ta xuống mộ hấn, để hấn có thể an tâm ra đi."

"Túi hương cùng xiêm áo của Chu đại nhân đường kim mũi chỉ là cùng của một người." Kim Hạ càng làm rõ:"Không phải của cô nương?"

"Không phải, là trong phòng của lão ma ma nhà ta." Địch Lan Diệp lúng túng nói:"Xiêm y này...Chu đại nhân tưởng ta may."

Kim Hạ không biết nên nói cái gì, Địch Lan Diệp chối bỏ Chu Hiển, chính mình bây giờ cũng bị người khác từ chối, Chu Hiển đã treo cổ tự sát, chính nàng cũng đã nhảy sông.

Lúc trời lờ mờ sáng, Dương Nhạc trở về, nói tắt cả mọi chuyện đều đã an bài thỏa đáng.

Kim Hạ cho Địch Lan Diệp cải trang nam tử, theo Dương Nhạc cùng đưa nàng đưa lên thuyền. Thấy người đứng trước mũi tàu là A Nhuệ, Kim Hạ cũng an tâm rất nhiều, trong lòng âm thầm kính phục Thượng Quan Hi làm việc ổn thỏa, chỉ là không rõ A Nhuệ nhìn Kim Hạ lúc nào cũng bằng ánh mắt hung ác.

"Thượng Quan Đường chủ nói ở Cô Tô có một chợ hàng trâu, nàng đi tới đó làm việc, có khó khăn, tháng ngày kham khổ một chút, không biết nàng có chịu đựng được không?" Dương Nhạc nhìn Địch Lan Diệp tiến vào khoang thuyền

"Chờ tin tức của nàng, người cũng sẽ an tâm thôi." Kim Hạ nhìn thuyền rời bến:"Đi trên thuyền hừng đông ngày mai sẽ đến."

Dương Nhạc không nói gì, chỉ nhìn thấy thuyền chậm rãi biến mất ở trong mắt.

Sau hai ngày

Kim Hạ ngồi xỏm ở bếp, tỉ mỉ tìm thức ăn trong giỏ, quay đầu lại nhìn tên sai dịch cười nói: "Ca ca, có thể hay không cho ta hai quả trứng gà."

Tên sai dịch nhìn Kim Hạ chọn ra một ít thức ăn ở trong giỏ bếp: nào là nấm, măng mùa xuân, đậu phụ, củ cải, trứng gà... Cũng may những thức ăn này cũng không đáng đồng tiền bao nhiêu, hấn là muốn hỏi

"Ngài đây là muốn làm một bàn thức ăn chay sao?"

Kim Hạ cười híp mắt gật đầu: "Đúng vậy, hôm nay là ngày chay tịnh, có thể tích mười vạn công đức, người cũng ăn chay đi."

"Là thật sao?"

"Tất nhiên là thật, ta đã xem sách tra ngày."

Kim Hạ bưng giỏ thức ăn ra khỏi nhà bếp, trực tiếp đi về hướng tiểu viện của Lục Dịch. Tiểu viện của hấn vốn là nơi nhiều tiện nghi nhất, chỉ là Lục Dịch tới Dương Châu lần này, đều không mang theo người làm, vì vậy chưa bao giờ dùng qua nhà bếp, nhưng bếp bên trong đầy đủ mọi thứ.

Ra ngoài lấy nước giếng, Kim Hạ rửa sạch nguyên liệu, làm tất cả mọi thứ nào là nấu cơm, hầm nước,..cho đến khi mùi thức ăn tỏa ra thơm ngát, trong lòng mới thấy thỏa mãn... Muốn mời Lục Dịch ăn bữa cơm, đây là cơ hội tốt nhất mà Kim Hạ nghĩ ra để báo đáp Lục Dịch.

Khổ nỗi trong giỏ bếp toàn là rau củ, nguyên liệu nấu ăn như vậy chỉ có thể ăn chay. Chỉ với vài đồng bạc của mình không đủ để mua

những thứ này nói chi là thịt cá. Vì thế, hôm nay Kim Hạ đặc biệt tra sách xem ngày thấy hôm nay đặc biệt thích hợp mời khách ăn cơm.

Mắt thấy trời bắt đầu tối, cũng không biết vì sao, Lục Dịch còn chưa trở về. Kim Hạ tiện tay cầm một củ cải nhỏ đã rửa sạch, cắn một cái rồi hướng ra ngoài nhìn dáo dác.

Vừa lúc, ngoài nguyệt nha môn, cũng có người đang nhìn ngó xung quanh.

"Đại Dương!" Kim Hạ nhận ra hắc vệt vàng kêu

"Vừa đến phòng người tìm, liền đoán người không chừng đang ở cùng Lục đại nhân ở nơi này." Dương Nhạc bước vào sân, lập tức nghe thấy mùi hương: "Người lấy măng mùa xuân cùng nấm nấu canh đúng không?"

"Đúng vậy, mùi thơm chứ? Chờ một chút ta còn phải thêm váng sữa đậu nành vào." Kim Hạ vui vẻ nói: "Người vừa tới đúng lúc, giúp ta lược món củ cải này."

Dương Nhạc tiến vào bếp, theo thói quen xắn ống tay áo lên, rửa sạch tay, đem củ cải ra cắt thành từng miếng đều nhau.

Hắn vừa đến, Kim Hạ đặt khuôn bánh trước mặt hắn, vừa gặm củ cải, vừa nói không rõ ràng: "Tiện tay thì người..làm bánh đi...người nhớ làm món này bánh mỏng thôi..."

"Ta biết rồi." Dương Nhạc giơ tay lau mồ hôi, nghiêng đầu nói: "Người muốn mời Lục đại nhân, sao lại mời tiệc chay, không phải không tốt lắm sao?"

"Lục đại nhân món nào mà chưa từng ăn, ta mà dùng hết tài sản của ta đãi hấn gà vịt, hấn cũng chưa chắc là hứng thú." Kim Hạ nói năng hung hồn: "Ta tuy rằng không dùng bạc nhiều nhưng không cần phải khó khăn như vậy. Chỉ mời hấn ăn cơm, chính là nhờ tâm ý, hấn làm sao không hiểu."

Lúc này ở ngoài nguyệt nha môn, có người chậm rãi bước vào, Kim Hạ vẫn chưa phát hiện.

"Đúng rồi, người tìm ta có chuyện gì? Thủ lĩnh có việc bàn giao? Hay là có động tĩnh gì khác?" Kim Hạ hỏi Dương Nhạc

"Nghe nói là đang tìm xiêm áo." Dương Nhạc mặt mày nặng nề: "Đại khái là có người phái người đến tìm người ở sông."

"Vậy thì tốt, nhiều lắm là chỉ ồn ào khoảng hai ngày, suy đoán lại yên tĩnh, người Đông Dương còn đang ở bên ngoài, bọn họ cũng không chia ra nhiều người đi tìm." Kim Hạ dò xét Dương Nhạc biểu hiện

Dương Nhạc lúc này cúi đầu cười cợt, không đáp lại lời Kim Hạ: ".....Thật ra ta có thư, chính là của ngươi." Trên tay hấn toàn là bột mì, lấy trong túi áo.

"Là thư của ta?" Kim Hạ ngạc nhiên nói, đưa tay lấy phong thư

"Thư mang đến chỗ cha ta, đoán chừng là mẹ ngươi nhờ người mang cho ngươi."

Đang nói chuyện, Kim Hạ lấy thư ra xem, nghiêng đầu nhìn kỹ, trong thư chữ vừa nhìn liền biết là đệ đệ Viên Ích, nhưng lại viết..."

Kim Hạ đọc thư liền nói không ra lời: "Việc này ...việc này rồi cuộc mẹ ta đã chấp nhận bao nhiêu của hồi môn. Dịch gia như vậy cũng đồng ý sao?"

Dương Nhạc trước đó dĩ nhiên đã xem qua, cười nói: "Xem ra Dịch gia lão Tam đối với người rất có tình nghĩa, đại khái là nhớ kỹ khi còn bé người giúp hấn đánh kẻ xấu."

Kim Hạ buồn rầu: "Chút chuyện này, tiểu gia ta cũng không còn nhớ tới, hấn cũng không cần phải lấy thân báo đáp."

"Hạ gia, người trước tiên hãy bình tĩnh, còn có một chuyện ta muốn nói cho người biết." Dương Nhạc ổn định vững vàng xoa mặt

Kim Hạ cảnh giác nhìn hấn: "Chuyện tốt? Chuyện xấu?"

"Chuyện này tùy người nghĩ như thế nào, ngược lại ta cảm thấy chuyện này tốt."

"Người nói đi..." Kim Hạ trực giác bất ổn.

"Tạ Tiêu, Tạ gia ca ca, hấn chạy đến trước mặt ta nói..." Dương Nhạc cố ý dừng một chút: "Hấn dự định cưới người, muốn viết thư cầu hôn gửi tới mẹ người."

Lần này Kim Hạ ngờ ngác nhìn hấn.

Dương Nhạc nói: "Ta suy đoán gần đây người có số đào hoa phải không?"

Thật lâu sau, Kim Hạ mới thở dài: "Việc này, tiểu gia ta thật sự không quan tâm, không khẩn trương.."

Phía sau lưng tự nhiên có giọng nói của người phía sau, âm thanh nhàn nhạt.

"Lời này, người nói không đúng lắm."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 53 (Đã Sửa Lại)

Kim Hạ nghe tiếng nói, vui mừng quay đầu nói: "Lục đại nhân, ngài đã trở về. Ta chuẩn bị mời ngài ăn cơm đây, mời ngài ngồi xuống."

Lục Dịch liếc mắt trong tay nàng vẫn còn đang cầm củ cải: "Ăn cái này sao?"

"Sao có thể ta đã chuẩn bị cho ngài một bàn tiệc thức ăn chay. Ngài tuyệt đối đừng hiểu lầm ta là vì tiết kiệm tiền, ta có xem qua sách ngày tháng, hôm nay là ngày chay tịnh, ăn chay sẽ tích góp mười vạn công đức." Kim Hạ nói xong liền hỏi hận, cảm thấy lời này nói ra giống như giấu đầu lòi đuôi.

"Sao, người cảm thấy ta thường ngày làm chuyện xấu hay sao?" Lục Dịch nhú mày, ngữ khí bất thiện: "Vì lẽ đó nên mới cần tích công đức?"

Kim Hạ cười gượng: "Đại nhân ngài nghĩ nhiều quá rồi, ty chức chỉ là... Thường ngày được ngài quan tâm, mời ngài bữa cơm đáp lễ không cần phân chia chuyện gì sao?"

Lục Dịch nhìn chằm chằm Kim Hạ, lại liếc mắt nhìn Dương Nhạc trong bếp, không nói gì, đi vào trong.

Kim Hạ khó hiểu đi phía sau, trong lòng nghĩ: "Xem ra hôm nay hẳn tâm trạng không tốt, cũng không biết có ai chọc giận hẳn

không?"

Dương Nhạc tay chân lanh lẹ đem váng sữa đậu nành vào trong nồi canh súp, sau đó không lâu múc ra bát, hướng Kim Hạ nói: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, đại nhân đã về, còn không mau mang món ăn ra."

Vội vàng lấy ra mâm bạc, đem thức ăn bày ra rồi cẩn thận mang tới phòng, nhìn thấy Lục Dịch đang nhăn lông mày đưa tay châm trà.

"Đại nhân, hôm nay ngài không hài lòng chuyện gì sao?" Kim Hạ bày chén súp ra bàn, tỏ vẻ thăm dò hỏi

Lục Dịch nghiêng đầu nhìn Kim Hạ, cũng không nói gì

"Là có người làm chuyện gì sai làm ngài không vừa ý sao?" Kim Hạ chân thành nói: "Nhất định là bọn họ không đúng. Ngài uống chút nước bớt giận."

Hắn lạnh nhạt nhìn nàng một lát, mở miệng nói: "VẬY CŨNG KHÔNG PHẢI, NGÀY GẦN ĐÂY NGƯỜI ĐÃ KHỎE, LẠI CÒN CÓ SONG HỖ NỮA, TA LÀ NÊN CHÚC MỪNG NGƯỜI."

"Đại nhân, ngài cũng đừng cười chuyện của ta." Kim Hạ lo lắng việc này, buồn phiền nói: "Tạ Tiêu không biết hắn nghĩ cái gì? Ta làm sao có thể giả cho hắn được, đây không phải thêm phiền sao...Đại nhân việc này ngài cũng đừng cho Lưu đại nhân biết, ngàn vạn lần."

"Tạ Tiêu có thể cùng cha nói chuyện, người đã đáp lại lời hắn chưa." Dương Nhạc hướng Kim Hạ nói nhỏ

Kim Hạ lại càng cảm thấy đau đầu, vội la lên: "Ta nói với hắn việc này ngày khác lại bàn, chuyện này làm sao có thể đáp lại."

"Người không muốn đáp ứng hấn, trực tiếp từ chối là được rồi, hà tất gì phải bàn lại." Dương Nhạc không rõ

"Lúc đó người không rõ tình hình.." Trước mắt, Kim Hạ lại không thể nói chuyện cướp tù đêm đó, thực sự không có cách nào giải thích."

"Ngày hôm ấy, ta nhớ người nói đây là việc tốt." Lục Dịch ung dung múc bát canh, nhẹ nhàng khuấy lên thổi

Không nghĩ tới Lục Dịch lại có thể trêu chọc mình như vậy, Kim Hạ thật sự không biết nên giải thích với hấn như thế nào:"Chính là ta thuận miệng nói như vậy, hôm đó ta thật sự chóng mặt, hấn nói cái gì ta cũng không để ý...chuyện này làm sao ta biết trả lời thế nào...Nhà ta ở kinh thành, hấn ở Giang Nam, mẹ ta cũng không thể bằng lòng...Lại nói...bên cạnh hấn còn có Thượng Quan tỷ tỷ, hai người nhưng là trước kia có hôn ước, hơn nữa tỷ tỷ đối với hấn tình thâm ý trọng, ta làm sao có thể chen vào. Ta nếu là gả vào nhà hấn thật, suốt ngày ở cùng Thượng Quan tỷ tỷ cúi đầu không dám ngẩng đầu, tỷ tỷ võ công cao cường như vậy, không chừng ta ở đó sẽ gặp họa, ta giống như là tìm đến cái chết."

Nói đến chỗ này, Kim Hạ đột nhiên nhớ tới Lục Dịch đối với Thượng Quan Hi hình như rất có ý, vội vã hướng hấn nói, vội vàng hướng hấn nói:"Đại nhân ta đối với Đường chủ rất kính trọng tỷ ấy, đối với tỷ không có gì bất mãn, ngài tuyệt đối đừng hiểu lầm."

Lục Dịch xua tay, hiển nhiên cũng không ngần ngại:"Người nghĩ đến chuyện tương lai...Nói tiếp!"

"Nói tiếp?" Kim Hạ ngẩn người:"Ta không có gì để nói, tóm lại việc này ta không thể đồng ý, mẹ ta cũng sẽ không đồng ý việc này,

sáng mai ta liền nói hẩn từ bỏ ý niệm này." Tay Kim Hạ dùng sức đập lên bàn

Dương Nhạc nhắc nhở nàng:"Tạ Tiêu cũng là con trai của Tạ lão gia, người đừng khiến người ta mất mặt."

"Yên tâm đi, ta biết."

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, Kim Hạ vẫn là cảm thấy buồn phiền.

"Vậy được...Đúng rồi, ta phải mang bánh ra nướng." Dương Nhạc nhớ đến chuyện bếp, vội vàng quay lại nhà bếp.

Kim Hạ xem Lục Dịch đã uống gần nửa tô canh, hình như để tăng thêm chút ngon vị, để phấn chấn tinh thần, chuẩn bị hết sức ân cần, cười hỏi:"Đại nhân, ngài có muốn hay không uống một bình rượu nóng?"

"Người còn chuẩn bị rượu sao?" Lục Dịch cũng không nghĩ tới

"Lần trước sắp xếp gian nhà cho ngài, ta phát hiện ra trên đầu tủ có hai bầu rượu, vẫn còn niêm phong, ngài có muốn nếm thử?"

Lục Dịch nhíu mày nói:"Rõ ràng là người mời khách, làm sao lại uống rượu của ta?"

Kim Hạ mặt dày nói:"Rượu ngon không cần phân chia quá rõ ràng, không giống món ăn, chỉ cần nó ngon ta mời ngài dùng thử qua. Cái này là rượu của ai không quan trọng, quan trọng là ngài uống được, có đúng không. Ta nhanh chóng hâm rượu nóng."

"Đội đã....Rượu kia là rượu trái cây, không cần nấu." Lục Dịch nghĩ ngợi nói, rượu trái cây có vị loãng, uống bằng cốc thủy tinh mới đúng

"Ta đi đâu tìm cốc thủy tinh cho ngài đây?" Kim Hạ buồn rầu nhìn hấn

Lục Dịch cũng nhìn, chỉ chốc lát sau, khẽ thở dài:"VẬY THÌ THÔI."

Thấy hấn tiếp tục cầm đĩa gấp đồ ăn, Kim Hạ xoay người đi lấy vò rượu, thầm nghĩ trong lòng con cưng kẻ giàu có quá chú ý, khó hần hạ. Đang nghĩ ngợi, nghe thấy Lục Dịch lại nói

"Mấy món ăn này là người dùng mỡ lợn xào?"

Kim Hạ cầm vò rượu, cười nói:"Ngài xem, màu sắc món ăn trông rất ngon miệng. Đại Dương làm món này là ngon nhất, ăn cùng ba bát cơm trắng là no căng."

Lục Dịch nói:"Người không phải nói tiệt chay sao? Sao còn dùng mỡ lợn?"

"Dùng mỡ lợn ăn mới ngon."

"Mười vạn công đức làm sao bây giờ?" Hấn hỏi

"Bất luận như thế nào, đại nhân công đức ngài không thiếu." Kim Hạ cảm thấy hấn quả thực quá khó để hần hạ:"Mấy món này thật sự rất ngon, ngài thấy thế nào?"

Mất thấy Kim Hạ có chút giận, Lục Dịch chỉ khẽ cười:"Cũng tạm được."

Một lúc sau, Dương Nhạc mang bánh ra bàn. Thấy món ăn đã dọn lên bàn đầy đủ, Kim Hạ cùng Dương Nhạc vào bếp tìm đồ thừa còn dư mà ăn cho qua bữa.

"Đại nhân, ngài tạm ăn ở đây, ty chức xin cáo lui."

Không nghĩ là Kim Hạ lại đi, Lục Dịch kinh ngạc nói:"Người muốn đi đâu sao?"

"Đại nhân, ta cũng đói bụng, ta cùng Đại Dương đi ăn cơm." Kim Hạ kéo theo Dương Nhạc, ra hiệu hần cùng mình ra ngoài.

"Một bàn thức ăn thế này, để một mình ta ăn sao?" Lục Dịch tức giận nói:"Tất cả ngồi xuống, cùng ở đây ăn!"

"Chuyện này...Không ổn, thân phận khác biệt, bọn ta làm sao có thể ngồi cùng ngài." Kim Hạ nhìn bàn ăn cũng không khỏi động lòng:"Nếu không ngài ăn trước, chúng ta ở bên hầu hạ, chờ ngài ăn xong rồi bọn ta ăn."

Lục Dịch liếc Kim Hạ một cái, rồi ra lệnh ngắn gọn:"Ngồi xuống, ăn cơm."

Kim Hạ nở nụ cười:"Nếu đại nhân có ý tốt, vậy ta không từ chối."

Dương Nhạc từ chối nói:"Cha còn chưa nghỉ ngơi, ta phải về y quán, xin đại nhân thông cảm."

Lục Dịch gật đầu nói:"Người đi đi, giúp ta hỏi thăm Dương tiên bối, chờ ta rảnh rồi sẽ đến thăm."

Kim Hạ đi theo Dương Nhạc ra ngoài nguyệt nha môn, vốn là muốn nói cái gì, do dự chốc lát mới nói:"Thôi sáng mai ta cùng thủ

lĩnh nói chuyện."

Dương Nhạc căn dặn Kim Hạ nói:"Đừng uống rượu, ở trước mặt Lục đại nhân đáng về người không tốt."

"Ta hiểu rồi....tiểu gia ta uống rượu lúc nào cũng thất lễ với người khác."

Kim Hạ giục hần đi nhanh lên.

"Khởi bẩm Đường chủ, người đã được đưa đến an toàn, đều dựa theo dẫn dò mà an bài thỏa đáng."

A Nhuệ cụp mắt hướng Thượng Quan Hi bẩm báo

Thượng Quan Hi đứng ở mũi thuyền, ánh mắt không biết đang nhìn ở nơi nào, qua một hồi mới phát hiện A Nhuệ, chậm chạp nói:"Người đã trở về."

A Nhuệ giương mắt nhìn về phía Đường chủ, chỉ cảm thấy hai ngày ngắn ngủi không gặp, nàng càng gầy đi mấy phần, không nhịn được mở miệng nói:"Đường chủ, người....Xảy ra chuyện gì sao?"

Thượng Quan Hi lắc đầu một cái, ánh mắt đảo qua bến đò nơi bang chúng lui tới nhộn nhịp, lạnh nhạt nói:"Ta chỉ nhìn sông để giải sầu thôi."

Không cần nhiều lời, A Nhuệ đến gần người chèo thuyền, ra hiệu cho hần rời thuyền.

Một chiếc thuyền, hai bóng người.

Thượng Quan Hi đứng một mình ở mũi thuyền, đang suy nghĩ thất thần. A Nhuệ ở đuôi thuyền yên lặng chèo thuyền, ánh mắt chưa từng rời mắt khỏi Thượng Quan Hi.

A Nhuệ hướng mũi thuyền vào trong, mới chèo được nửa đường, liền nghe thấy Thượng Quan Hi phân phó nói: "Trong khoang thuyền có hai bình rượu, người mang ra đây."

Bên trong khoang thuyền âm u, hắn đưa tay tìm kiếm hai bình rượu, cái bình rất nặng, bên trong nặng trĩu đầy rượu lắc lư, chần chờ một lúc, hắn mới đem vò rượu ra ngoài.

Dưới ánh trăng, có thể thấy vò rượu được dán giấy hoàn hảo, nhưng bên ngoài vò rượu dính một chút bùn đất.

Thượng Quan Hi lấy khăn, cúi người thấm khăn vào hồ nước, chậm rãi lau sạch lấy vò rượu. A Nhuệ ngăn người trong chốc lát, hắn bên người không có mang theo khăn, liền kéo một bên góc áo, thấm nước, giúp Đường chủ lau.

"Mang đao của người cho ta mượn một chút được chứ." Nàng hỏi

A Nhuệ cũng không nhiều lời, từ bên hông hắn rút ra chuôi đao của mình.

Thượng Quan Hi tinh tế dùng đao bổ dọc vò rượu, đâm thủng một khe nhỏ, sau đó mới mở giấy dán, nắp rượu vừa mở ra, một hương rượu nồng nặc tỏa ra, nghe liền biết rượu ngon.

"Rượu này rất thơm phải không?" Thượng Quan Hi thuận miệng hỏi

A Nhuệ nói:"Thưa vâng" một tiếng lại gật gù:"Là rượu ngon."

"Là rượu ngon không sai." Nàng khẽ mỉm cười:"Đây là rượu của cha ta, chôn hai mươi năm là rượu Thiệu Hưng."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 54 (Đã Sửa Lại)

Nữ nhi hồng còn gọi là rượu Thiệu Hưng, lúc sinh ra đời một nữ nhi, thường được gia đình mang rượu chôn cất, đợi khi nào lấy chồng mới có thể đào lên mang ra uống, A Nhuệ mang trong lòng hời hợt, nhanh tay nhanh chân đập nắp hũ rượu, trầm giọng nói: "Rượu này không nên động vào."

"Nó đã không cần dùng, cùng là chôn dưới đất, không bằng hiện tại đem nó uống cạn đi."

Thượng Quan Hi muốn ngăn cản hắn, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích

"Đường chủ. Không thể." A Nhuệ vững vàng ngăn Thượng Quan Hi không cho mở nắp rượu: "Ta tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Đường chủ lại khổ sở như vậy cũng không nên mang rượu này ra uống được."

"Ta không có khổ sở gì." Thượng Quan Hi cười nhạt nói: "Ta chỉ là ...cảm thấy trong lòng trống trải, những năm này ta một mực chờ đợi hắn, có phải ta làm không tốt hay không nhưng khi hắn trở lại, hắn đối với ta vẫn ..."

"Đường chủ chính là đối với hắn quá tốt rồi." A Nhuệ tức giận nói: "Hắn cho rằng tốt với hắn là đương nhiên, hắn là chưa từng suy nghĩ về Đường chủ, người như vậy căn bản không xứng đáng là người đứng đầu Bang chủ, căn bản là không xứng với Đường chủ."

"Im ngay." Thượng Quan Hi phẫn nộ: "Ta không cho phép người ở sau lưng người khác nói xấu."

A Nhuệ chợt dừng lời nói, hai tròng mắt lộ ra vẻ đau thương, một lát mới trầm giọng nói: "Đường chủ đừng khổ sở như vậy, tương lai sẽ được gả chồng như ý, so với Thiếu bang chủ gấp trăm ngàn lần... Rượu này tuyệt đối ta không cho Đường chủ dùng."

Đang nói chuyện, hắn mang vò rượu vào trong khoang thuyền, trong góc khoang thuyền vừa thấy mấy khăn vải dầu, bình thường khi có mưa lớn lấy nó để che hàng hóa. Hắn lấy một mảnh vải dầu, che kín hũ rượu lại, dùng dây thừng quấn chặt lại.

"Người là muốn..."

Thượng Quan Hi lời còn chưa dứt, liền thấy hắn mang hai vò rượu thả vào trong nước, rất nhanh vò rượu chìm xuống đáy.

"Người!" Thượng Quan Hi tức giận nói không ra lời nào, giơ tay cho hắn một bạt tai.

A Nhuệ bị đau cũng không lên tiếng, ánh mắt thành khẩn: "Đợi đến khi Đường chủ lấy được chồng như ý, lúc thành hôn, ta liền lặn xuống dưới đáy mò lên cho Đường chủ."

Thượng Quan Hi tức giận nói: "Nếu như chung thân không lấy chồng thì sao?"

"Sẽ không, Đường chủ tốt như vậy, nhất định có người tử tế chăm sóc cho Đường chủ, nhất định sẽ có."

Mặc dù ánh trăng đã nhòe đi, vẫn có thể thấy được một bên mặt của hắn sưng đỏ, Thượng Quan Hi lại không nói gì, chậm rãi ngồi

xuống, vùi đầu ôm gối.

Mặt nước nhẹ nhàng đánh vào mép thuyền, nàng nức nở chen lẫn tiếng nước chảy, A Nhuệ yên lặng ngồi nghe.

Kim Hạ thở dài chuẩn bị cắn miếng bánh ngon lành của Dương Nhạc, một cánh tay ngang nhiên lấy cái bánh trên tay nàng. Kim Hạ chỉ trố mắt.

Lục Dịch đang tỉ mỉ quan sát miếng bánh, nhú mày: "Nhìn nó tất cả đều làm bằng củ cải, ăn được sao?"

"Đương nhiên, rất ngon, ngài nếm thử đi." Kim Hạ nhiệt tình thúc giục

Hắn thử cắn một cái, cắn thận nhai, lại nhú mày: "Mùi vị có chút lạ."

Kim Hạ ngăn người lại suy nghĩ: "Có thể là có mùi vị rêu ở sông nước, ngài ăn không quen." Kim Hạ đưa đĩa bánh cho Lục Dịch người thử

Vừa nghe thấy, Lục Dịch liền nhú mày: "Chính là cái này."

"Ngài nhìn xem, có lẽ ngài không biết việc này, nhưng loại bánh này dùng rêu xanh trang trí lên bánh, có thể đây là thói quen của người phương Nam, vì lẽ đó ngài có lẽ nhất thời ăn không quen."

"Thói quen của người phương Nam."

"Đúng vậy, thủ lĩnh khi còn bé ở Phúc Kiến được nhiều năm, vì lẽ đó Đại Dương nấu ăn cũng theo khẩu vị của người Nam, bọn họ

cũng không coi trọng việc này mà gọi là bánh xuân thay vì gọi là bánh trơn dầu." Kim Hạ nói: "Nếu ai có thói quen này từ nhỏ, có thể rất tốt cho sức khỏe."

Lục Dịch rũ mắt âm thầm suy nghĩ: "Trước khi đến Giang Nam, hẳn đã xem qua hồ sơ của Dương Trình Vạn, nhớ rõ hẳn là người tỉnh Giang Tây, sao còn trẻ lại từng nhiều năm sống ở Phúc Kiến."

"Ngài ném thử nữa xem." Kim Hạ nhanh tay gói lại vài cái bánh, chính mình cũng đang cắn một miếng

Thấy Kim Hạ ăn ngon lành, Lục Dịch lại cắn một miếng sau đó lại nhăn mày: "Vị củ cải quá nhiều, ta ăn không quen."

"Ngài cũng quá kén chọn rồi." Kim Hạ bất mãn liếc nhìn hẳn: "Ngài như vậy khi còn bé khẳng định là rất được cưng chiều."

Lục Dịch nhú mày, buồn cười nói: "Chẳng lẽ, người khi còn bé không kén chọn sao."

"Đương nhiên rồi. Ta không kén chọn, thứ gì cũng ăn, trưởng bối đều nói ta dễ nuôi." Kim Hạ đắc ý nói: "Mẹ ta kể, mẹ ta đi trên đường thì thấy một đám hài tử ăn xin đang lúc ăn cơm, ta ăn được nhiều nhất, mẹ ta liền thích ta ngay lúc đó."

"Ở trên đường? Người là được mang về nuôi sao?" Lục Dịch có chút ngạc nhiên

Kim Hạ gật gù lại cắn một miếng bánh lớn.

"Người lúc đem về nuôi là được mấy tuổi?"

"Ta cũng không biết, mẹ ta kể hồi đó ta khoảng năm, sáu tuổi."

"Năm, sáu tuổi, người nên nhớ một chút chuyện gì đó chứ." Lục Dịch cau mày: "Người bị tên lừa đảo nào đó bán đi sao? Rất cuộc là nhà người ở nơi nào?"

"Chờ chút..." Kim Hạ cắt ngang lời, dùng tay vén một bên tóc, bên trán có một vết tích nhợt nhạt: "Ngài nhìn thấy không, trên đầu ta có một vết thương, khi còn bé ta cũng mơ hồ không nhớ gì cả."

Ánh mắt chăm chú nhìn vào trán Kim Hạ, Lục Dịch nhất thời lặng im, một hồi lâu sau mới hỏi: "Người còn nhớ những chuyện gì?"

"Ta chỉ nhớ ta có ở trong một khu phố náo nhiệt, còn có rất nhiều đèn lồng, như là lễ hội... Có một đôi sư tử bằng đá..." Kim Hạ lao lực nghĩ: "Những thứ khác đều không nhớ rõ..."

Lục Dịch lặng lặng nhìn nàng.

"Ngài không phải là muốn giúp ta tìm người nhà?" Kim Hạ bỗng nhiên ý thức được điểm này, mừng rỡ: "Ta làm việc ở Lục Phiến Môn cũng vì chuyện này, ta nghĩ công việc này có thể đi điều tra nhiều nơi, ở nơi nào đó, ta sẽ gặp người cảm thấy quen mắt, trông thân thiết, là ca ta, là mẹ ta, là cha ta, là dượng ta...."

"Dượng?"

"Không quan tâm là ai, chỉ cần có bề ngoài giống ta, tất cả đều không thể bỏ sót." Kim Hạ tận tình mà nhìn hấn: "Đại nhân, ta biết năng lực của Cẩm y vệ, tình báo của ngài rất nhiều ngay cả Cao Ly (Triều Tiên), Lưu Cầu (Đài Loan) đều có, nếu ngài có thể trượng nghĩa giúp đỡ, ta chắc là có thể tìm người nhà... Có điều, ta cảm thấy người nhà là người Cao Ly không lớn, ngài cảm thấy thế nào?"

"Người thật sự muốn tìm người nhà?" Hấn cẩn thận hỏi

Kim Hạ gật đầu liên tục, đặc biệt chân thành mà nhìn hẳn: "Ngài giúp ta được không? Lần tới ta sẽ mời ngài ăn cơm."

"Lần này là một bàn ăn đầy củ cải sao? Ta còn phải ăn lần nữa sao?" Lục Dịch hừ lạnh: "Nếu ta đoán không lầm, những thức ăn này đều do nhà bếp quan dịch, không phải dùng bạc của mình."

Kim Hạ ngược ngùng : "Cái này....mời khách ăn cơm, cũng không tốn bạc nhiều, chỉ cần tâm ý. Điều này đại nhân ngài chắc chắn hiểu."

"Nguyên liệu nấu ăn là từ nhà bếp, món ăn là do Dương Nhạc làm, rượu là của ta, ta ngược lại muốn thấy tâm ý của người ở chỗ nào?"

Kim Hạ trừng mắt, phản bác: "Món ăn đều là do ta rửa sạch, hơn nữa canh này cũng là do ta nấu, Đại Dương chỉ đến phụ một tay. Vốn là ta cũng có thể tự mình nấu ăn, nhưng Đại Dương có tay nghề tốt hơn ta, còn nữa bánh này là do ta phụ hẳn làm, này cũng đều là tâm ý. Ta đi làm thêm cho ngài."

Kim Hạ vừa nói vừa làm, Lục Dịch ngăn cản không kịp, trơ mắt nhìn nàng thuần phục làm bánh, chỉ đành phải nói: "Cái này, là còn thiếu củ cải."

"Yên tâm, ta biết, cho ngài nhiều đậu phụ và trứng.."

Làm được một cái bánh vừa to vừa đầy đủ, Kim Hạ vui vẻ đưa đĩa trước mặt Lục Dịch.

"Ngài chịu giúp ta ân tình lớn như vậy, ta lại mời ngài một chén rượu." Kim Hạ cầm chén rượu định rót rượu, không ngờ lại bị Lục Dịch nhanh tay ngăn lại.

"Người là cô nương, không cho uống rượu." Hấn trầm giọng nói

"Ngài là sợ ta mượn rượu làm càn sao? Yên tâm, ta sẽ không uống nhiều."

Lục Dịch lạnh nhạt liếc mắt Kim Hạ:"Ta còn biết đêm tuần trước người ở quán rượu, người vì uống rượu lỡ mất công sự."

Kim Hạ ghen lời:"Chuyện đó, là chuyện bất đắc dĩ."

"Đêm đó là Tạ Tiêu mời ta đi uống rượu."

Hấn nhìn nàng nói:"Sau này ở bên ngoài cũng không uống rượu, không được lỡ công sự."

"Được, ta nhất định nghe ngài." Kim Hạ gật gù muốn làm hấn yên lòng:"Vậy ta lấy trà thay rượu, mời ngài một chén."

Kim Hạ căn bản không để ý hấn có uống hay không, chỉ biết uống sạch chén tỏ lòng biết ơn.

"Đại nhân, ngài có mệt không, có cần ta xoa bóp chân cho ngài?" Kim Hạ ân cần không biết như thế nào mới tốt.

"Không cần!"

"Đại nhân để ta xoa thái dương cho ngài, để đầu óc thư giãn."

"Không cần!"

"Đại nhân ta giúp ngài lấy nước nóng ngâm chân?"

"Không cần!"

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 55 (Đã Sửa Lại)

Trước mặt Dương Trình Vạn là cái bàn nhỏ, có nghiên mực, có bút, ngay sau đó lại đưa giấy viết thư. Vì bên ngoài trời âm u, bên trong tối u, Dương Nhạc đứng cầm đèn cho cha. Dương Trình Vạn xua tay, tỏ ý không cần.

"Cha, chuyện của Tạ Tiêu người tính sao?" Dương Nhạc thăm dò hỏi

Dương Trình Vạn liếc hần một cái không lên tiếng.

Dương Nhạc lại nói: "Con thấy Kim Hạ đối với Tạ Tiêu không có ý kia, lại nói đây là Dương Châu, cũng cách kinh thành khá xa."

"Hôn nhân đại sự, cha mẹ chi mệnh, người làm mai nói như vậy, nơi nào cho phép con xen vào." Dương Trình Vạn trầm mặt nói

"Con...con ...chính là..."

Bị cha trừng mắt nhìn, Dương Nhạc ấp úng một lát, cảm thấy không ổn, nhưng cũng không dám nói nữa, lại nghe thấy có người gõ cửa.

"Thủ lĩnh, người đã đỡ hơn chưa?" Chính là giọng nói của Kim Hạ

Nha đầu này, đến cũng thật đúng lúc, Dương Nhạc thay nàng mở cửa. Kim Hạ đi vào, trên mặt cười vui vẻ

"Miệng người đều sắp nhếch thành ba cánh hoa, có chuyện tốt đẹp gì sao?" Dương Nhạc ngạc nhiên nói

"Đâu có!" Kim Hạ nhếch miệng, chỉ chốc lát sau lại cười mỉm, hướng Dương Trình Vạn nói:"Thủ lĩnh, chân người còn đau không?"

Dương Trình Vạn nhìn Kim Hạ mang bộ mặt cười vui vẻ, hồi tưởng trong ký ức khuôn mặt ấy giống nhau, làm cho hắn tinh thần có chút vui vẻ theo.

"Thủ lĩnh?" Kim Hạ kinh ngạc gọi hắn

Hắn phục hồi lại tinh thần, hạ bút hỏi:"Mấy ngày nay người không xuất hiện, lại có chuyện gì gạt ta sao?"

"Không có! Việc tìm bạc đến nay vẫn chưa có tung tích gì, Lưu đại nhân hiện nay cũng đang trong lòng nôn nóng, hắn bắt gặp ai người nào người nấy đều trốn hắn, đến khi gặp con hắn lại giáo huấn một trận, cũng là thấy Lục đại nhân không dám hé răng." Kim Hạ nghiêng đầu thở dài:"Chu đại nhân vì sao mà chết, đúng là đã rõ, nhưng bạc thì không có tung tích ở nơi nào, thật sự là không bình thường."

"Hắn vì sao mà chết?" Dương Trình Vạn hỏi

Kim Hạ liền đem chuyện Địch Lan Diệp cùng Chu Hiển ra kể một lần, Dương Trình Vạn sau khi nghe xong trầm ngâm một hồi lâu, cũng không nói gì, chỉ gật đầu.

"Nghe nói, Địch Lan Diệp mất tích?" Hắn hỏi

Kim Hạ cẩn thận "Vâng" một tiếng, một câu thừa thãi cũng không dám nhiều lời.

"Người không đi tìm sao?" Dương Trình Vạn hỏi tiếp

"Tìm người sao?" Kim Hạ liếc mắt nhìn Dương Nhạc:"Nghe nói ở trên sông có tìm thấy xiêm y của cô nương, không biết có phải hay không là đã có người hạiĐúng rồi, thủ lĩnh con có việc tốt muốn nói với người!" Nếu để Dương Trình Vạn dò hỏi, nhất định sẽ có kẻ hở, Kim Hạ mau chóng nói sang chuyện khác.

"Chuyện gì?"

"Là liên quan đến người thân của con, chính là bố mẹ đẻ."

Nghe vậy, Dương Trình Vạn sống lưng cứng đờ, trong ánh mắt mang ý lảng tránh, nhưng rất nhanh đã che giấu, đè nén tâm tình, nhàn nhạt hỏi:"Làm sao, người có manh mối gì rồi hả?"

"Không có, hôm nay con cùng Lục đại nhân nói chuyện, con nghe trong lời nói của hắn có ý chịu giúp con tìm người thân. Tình báo ở Cẩm y vệ rất nhiều, hắn chịu giúp con, không chừng...." Kim Hạ vừa dứt lời, liền nhìn thấy Dương Trình Vạn mặt tái xanh, trên trán mồ hôi lộ gân xanh:"Thủ lĩnh, người làm sao vậy....?"

"Quỳ xuống!"

Nghe ra được trong giọng nói của Dương Trình Vạn hàm ý tức giận, tuy rằng không rõ sự tình ra sao, Kim Hạ cũng không dám trì hoãn, lập tức quỳ xuống.

"Cha..." Dương Nhạc cũng không hiểu tại sao cha lại tức giận:"Nếu Lục đại nhân chịu giúp việc này, đây không phải là chuyện

tốt sao?"

"Con cũng quỳ xuống cho ta!" Dương Trình Vạn giận dữ trợn mắt nhìn hấn

Dương Nhạc đang hoảng quỳ xuống.

Dương Trình Vạn thẳng tay khiển trách:"Hai người đều không có đầu óc. Ta mấy năm nay đã nhiều lần dạy bảo các người, Lục Dịch là người ra sao, hấn là Cẩm y vệ. Ta đã nói biết bao lần với các người, cùng Cẩm y vệ qua lại, nhất định phải cẩn thận đề phòng, không thể cùng Cẩm y vệ bọn họ thân thiết, nói cách khác khiến ta bán đứng chính mình còn không biết. Còn nữa, Lục Dịch là thân phận như thế nào, hấn là con trai của Lục Bình, còn các người là thân phận gì, bất quá cũng là chức quan nhỏ bộ khoái của Lục Phiến Môn, hấn sai các người làm việc, hấn nói chuyện có lẽ có tiết, đó là hấn có bản lĩnh, hấn ăn nói khó nghe, ở trong mắt hấn các người cùng một con chó cũng không có khác biệt. Người ngược lại thân thiết với hấn, trên dưới không phép tắc, không biết xấu hổ..."

"Cha!..." Dương Nhạc cảm thấy lời cha nói bây giờ có chút khó nghe, trước đây cho dù Kim Hạ có làm sai chuyện gì, nhưng chưa bao giờ thấy cha mắng nặng như vậy.

"Con câm miệng!" Dương Trình Vạn trợn mắt nhìn hấn giận dữ:"Ta hôm nay giải thích cho các người, Kim Hạ cũng phải nghe theo, người cũng nghe theo. Các người khi nói chuyện hay làm việc đều phải cẩn thận, nếu để ta biết các người vượt quá mức hành động, ta liền đánh gãy chân các người! Nhớ kỹ chưa?"

"Nhớ kỹ rồi!" Dương Nhạc nói

"Nhớ kỹ rồi!"

Kim Hạ sắp rơi nước mắt nhưng lại mau chóng cầm nín.

Dương Trình Vạn nhìn Kim Hạ, trong lòng chập trùng khó định, nhưng lại không nói ra lời, một lát sau mới nói: "Đều đi ra ngoài cả đi."

Kim Hạ cúi đầu đứng dậy, yên lặng lui ra ngoài. Dương Nhạc do dự trong chốc lát, cũng lui ra ngoài.

"Kim Hạ ...Kim Hạ...Hạ gia." Dương Nhạc chạy đến chỗ Kim Hạ ngồi ngay góc tường lau nước mắt, thiện ý dỗ dành: "Cha ta nhất định mấy ngày này bức bối chuyện gì, mỗi ngày đều ở trong phòng chữa bệnh, còn phải uống thuốc nữa, dù là ai cũng có tính cách nóng nảy, đúng không?"

"Nhưng ta,..chỉ muốn tìm lại bố mẹ mình cũng là sai sao, thủ lĩnh trước giờ chưa từng ngăn cản ta." Kim Hạ nức nở nói: "Ta không sai gì cả!"

"Là không phải nói người sai. Tìm bố mẹ đương nhiên không sai, những năm này chẳng phải chúng ta vẫn cứ đang tìm không phải sao." Dương Nhạc an ủi

"Tại sao thủ lĩnh lại mắng ta?" Kim Hạ càng nghĩ càng oan ức, nước mắt vẫn rơi xuống.

"Cha...cha nhất định là sợ người bị tổn thương, Cẩm y vệ cũng không phải là cùng một loại người giống chúng ta, đúng không?"

Kim Hạ xoa mắt đỏ, hướng hấn nghẹn ngào nói: "Ta làm chuyện gì mất mặt hay sao?"

"...Không phải, bắt quá ta cảm thấy..." Dương Nhạc cân nhắc trước khi nói: "Mấy ngày nay, người cùng Lục đại nhân có thân thiết hơn một chút, hẳn là có thân phận cao quý, vẫn là có quan hệ không nên thân thiết, người nói xem?"

"Chính là ta cảm thấy, hẳn đích thực là người tốt."

"Cho dù hẳn là người tốt nhưng vẫn là Cẩm y vệ, cha của hẳn lại là Lục Bình. Cần thận ngẫm nghĩ lại, thành thật mà nói, người có nịnh bợ hẳn bao nhiêu, thì trong mắt hẳn chúng ta cũng chỉ giống như tên tiểu cầu, lâu lâu sai vặt làm việc mà thôi." Dương Nhạc khuyên Kim Hạ: "Người cũng đừng ôm hy vọng quá."

Kim Hạ ngồi ôm đầu, không lên tiếng một lúc, qua hồi lâu mới rầu rĩ nói: "Ta biết rồi." Kim Hạ đứng dậy, dùng ống tay áo lau nước mắt nhưng nước mắt vẫn còn.

Dương Nhạc ở bên an ủi, thờ dài, dẫn nàng ra ngoài căn bếp: "Người trước tiên đi rửa mặt, ta dậy sớm có làm cho người bánh mang theo bên người."

Kim Hạ gật gù tự đi tìm chậu nước rửa mặt, sau đó mang bánh gói kĩ lại để trong túi áo, dưới ánh mắt không an tâm của Dương Nhạc, sau đó hẳn quay trở lại y quán.

Đi được nửa đường, Kim Hạ không còn nhớ chính mình đang định đi đâu, sau một hồi hồi phục tinh thần, mới nhớ nên đi tìm Tạ Tiêu.

Mực tàu trong nghiên mực đã có chút khô, ngón tay thon dài cầm bút lông nhìn vào trang sách đang lật sần sật. Lục Dịch nhíu mày,

hết sức chăm chú hồi tưởng lại việc gì đó, hoàn toàn không bị ai quấy rầy.

Trí nhớ của hắn rất tốt, ở kinh thành hắn đã có xem qua hồ sơ. Trên đó ghi rõ ràng là hồ sơ của Dương Trình Vạn, là người Giang Tây, hắn đã từng giữ chức vụ Cẩm y vệ kinh lịch. Chuyên dùng đao, kiếm trên thương trường, kinh công, võ công đều cao cường, có sở trường trong việc ra sách lược. Bởi vì thương tật ở chân gây cản trở, từ chức Cẩm y vệ, đảm nhiệm chức vụ Bộ đầu Lục Phiến Môn.

Lần này đến Giang Nam, yêu cầu Lục Phiến Môn Dương Trình Vạn đi theo, nhưng thật ra cũng là ý tứ của Lục Bình, kể cả chuyện đến Dương Châu tìm Thẩm đại phu để Dương Trình Vạn trị vết thương chân, cũng là chuyện Lục Bình đã sớm an bài. Nguyên do của chuyện này, Lục Bình đối với Lục Dịch không nói lời nào, chỉ nói Dương Trình Vạn khi còn trẻ ở trong Cẩm y vệ cũng coi như là một người tài giỏi, có năng lực, không đành thấy hắn tuổi già sống thống khổ như vậy, vì lẽ đó mà muốn Lục Dịch quan tâm đến việc trị vết thương ở chân cho hắn mới là chuyện trọng yếu.

Dương Trình Vạn là người Giang Tây, hắn sao lại đến Phúc Kiến sống nhiều năm ở đây? Lục Dịch tường tận hồi tưởng lại giọng nói của hắn, cũng không nghe ra là người Phúc Kiến.

Tại sao Dương Trình Vạn bị thương tật ở chân, cha cũng không nói.

Cho đến khi Lục Dịch đến Dương Châu, mới tình cờ biết được chân của hắn là bị chiếu ngục đánh gãy.

Chiếu ngục! Đó là địa bàn của cha, chẳng lẽ năm đó cha muốn đánh gãy chân của Dương Trình Vạn sao? Có thể bây giờ lại chính

mình muốn lấy lễ tiếp đón Dương Trình Vạn như vậy? Những chuyện này thật khó hiểu, Lục Dịch cũng không thể hỏi Lục Bình, bởi vì hắn biết cha không muốn nói chuyện này, mặc dù cho đến chết cũng không hé lộ nửa chữ.

Còn có Kim HạViên Kim Hạ. Hắn thẳng thắn đặt bút xuống, buồn phiền nhíu mày.

Nữ bộ khoái tuy rằng không nhiều, nhưng không phải không có, chính tai mắt trong Cẩm y vệ cũng không thiếu nữ tử, hết sức cố gắng luyện đao khí, các kỹ năng đều có thể học được, đây cũng không phải chuyện gì ngạc nhiên. Lúc hắn ở kinh thành biết được Dương Trình Vạn có nữ đồ nhi, cũng không lấy làm lạ.

Nhưng Kim Hạ là được người ta thu nhận nuôi dưỡng, hắn cũng không ngờ đến. Bây giờ hắn hối hận khi đó không xem kỹ hồ sơ. Ở Dương Châu muốn xem tài liệu hồ sơ trong kinh thành, không phải là không thể, mà là tốn chút thời gian.

Trên con phố náo nhiệt, có một đôi sư tử đá...

Hắn chịu không nổi ưu phiền, lưng tựa vào ghế, đường phố như vậy, ở Đại Minh triều chỗ nào cũng có, Kim Hạ dựa vào kí ức mơ hồ, linh tinh mà muốn tìm người nhà, không khác nào mò kim đáy bể, nói nghe thì dễ.

Huống hồ tìm kiếm là chuyện tốt sao? Hắn cảm thấy không phải như vậy.

Lần trước viết thư yêu cầu tìm hiểu tài liệu về hình cụ "Ái biệt ly" "đó, vẫn là chưa có hồi âm, hắn quay đầu nhìn ra hướng cửa sổ,

không thể nghe thấy gì bên ngoài, liền thở dài, không do dự nữa, cầm bút chấm mực viết thư.

Đang viết thì có một con chim bồ câu đang đậu ở bên cửa sổ, kêu to. Dường như nó đã bay cả một chuyến hành trình dài, chim bồ câu trắng nõn trở thành xám xịt.

"Cuối cùng thì người cũng đến, động tác càng ngày càng chậm." Lục Dịch cau mày đặt bút xuống, mềm mại đón lấy bồ câu, lấy ra một ống giấy. Hắn cũng không sốt ruột xem giấy thư, mà lập tức đứng dậy cho vào lồng trúc, thêm hạt kê cùng nước cho vào lồng, xem bồ câu nhấp thức ăn, hắn mới quay trở lại bàn ngồi xuống, mở cuộn giấy ra xem.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 56 (Đã Sửa Lại)

Đi dọc bờ sông, trước mắt là hàng cây liễu tươi tốt, Kim Hạ cũng không biết hoa rơi, lá cây rơi vào xiêm áo mình lúc nào không biết. Chính là phong cảnh của Giang Nam, tiết trời mùa xuân.

Đang suy nghĩ chuyện gì đó miên man, liền nghe thấy một tiếng gọi ta: "Cháu gái của ta."

Kim Hạ quay đầu nhìn lại, Cái Thúc (tên gọi tắt của người thúc là người hành khất mà Kim Hạ tình cờ quen biết) nhanh chân đi hướng tới Kim Hạ, vui vẻ háo hức, trên tay cầm cái móng gà, vừa đi vừa gặm...

"Bây giờ xin cơm lại còn có gà ăn, thúc phát tài rồi?" Kim Hạ híp mắt nhìn móng gà, uể oải nói

"Chỉ là cái móng gà mà người cũng đồ mắt, cũng không phải là đùi gà...ta còn xương gà đây, người có muốn ăn hay không?" Cái Thúc nói

Kim Hạ từ trong túi áo móc ra bánh nướng mà Dương Nhạc làm, đưa cho hắn: "Cái này ta cho thúc ăn, ta trong lòng đang có chuyện buồn phiền, không có tâm tư ăn uống."

Cái Thúc kỳ quái liếc nhìn Kim Hạ, nhận lấy bánh nướng trong tay hỏi: "Làm sao vậy? Là chuyện vụ án?"

"Vụ án, cũng xem như là một chuyện. Đúng rồi, lần trước chuyện đao ám khí, thúc nói không chừng có thể tìm biện pháp giải độc, tìm tới đâu rồi?" Kim Hạ hỏi hần

"Chính là vì chuyện này mà ta tới tìm ngươi. Thuốc giải đã tìm thấy, chính là muốn tìm người bị thương để thử một lần, ngươi lần trước không phải đã nói có người bị thương sao?"

"Được, vừa đúng lúc ta cũng có việc, thúc cùng ta đi đến đó."

Kim Hạ dẫn Cái Thúc đi đến chỗ Tạ gia, một bên một mực tra hỏi rốt cuộc là ai đã có thuốc giải độc, Cái Thúc miệng đóng chặt, nửa lời cũng không để lộ.

Đến Tạ gia, sau khi gõ cửa, người làm ra mở cửa cũng nhận ra Kim Hạ, nói lão gia cùng thiếu gia mang theo hương nến đi ra cổng, rốt cuộc đi đâu cũng không biết. Thấy Kim Hạ sốt ruột, ý tốt nói cho nàng biết, Thượng Quan Đường chủ mỗi ngày ở giờ này đều ở bến đò thành Tây kiểm kê hàng hóa, nếu là có chuyện khẩn yếu, có thể tìm Đường chủ thương lượng.

Kim Hạ chỉ còn cách dẫn Cái Thúc, lao thẳng tới bến đò thành Tây.

Tại bến đò chỉ chít là người qua lại, Kim Hạ tìm khắp nơi, mới vừa nhìn thấy trong đình có bóng dáng của Thượng Quan Hi, hình như có người đang hướng đến tỷ tỷ bẩm báo chuyện gì

"Thượng Quan tỷ tỷ!"

Kim Hạ giương giọng kêu to, chân từng bước lên cầu thang của đình nghỉ mát, liền trước mặt nàng xuất hiện một bóng người, chính là A Nhuệ.

"....Ta có chuyện khẩn yếu đến tìm Thượng Quan Đường chủ, thật sự rất quan trọng." Kim Hạ vội vã hướng hấn nói, A Nhuệ lạnh nhạt nhìn, không nói một lời, căn bản là không muốn cho Kim Hạ mở lời.

Cái Thúc đứng ở dưới bậc thang, híp mắt quan sát A Nhuệ, một tay ngán ngẩm gãi đầu.

"A Nhuệ."

Thượng Quan Hi nhàn nhạt kêu lên một tiếng.

A Nhuệ lúc này mới lặng yên đứng sang bên cạnh, Kim Hạ lúc này mới bước vào trong, hướng Thượng Quan Hi lễ độ nói:"Thượng Quan tỷ tỷ, ta..."

Lời Kim Hạ còn chưa dứt, đã bị Thượng Quan Hi cắt ngang lời:"Vừa đúng lúc, ta cũng có một chuyện muốn nói với người...Ta vừa mới nhận được tin tức, vị cô nương được đưa tới Cô Tô nay đã mất tích."

"Cái gì?!" Kim Hạ nhất thời sửng sốt:"Cô nương khi nào lại mất tích?"

"Sau đêm thứ hai đến Cô Tô, cô nương liền mất tích. Người ở chợ thuê đều đi tìm kiếm gần một ngày, cũng không tìm thấy, lúc này mới mau báo tin tức cho ta."

"Là bị người khác bắt đi sao?" Kim Hạ căng thẳng hỏi

Thượng Quan Hi lắc đầu một cái:"Ta không rõ!"

"Từ gian phòng có vết chân nhìn ra..."

Kim Hạ nói được nửa lời thì lập tức im lặng, người ở đó cũng không phải là bộ khoái, không có kinh nghiệm trong việc tìm kiếm dấu vết. Kim Hạ thầm nghĩ, nếu là mình ở Cô Tô thì có thể nhìn qua hiện trường một chút, có thể phán đoán được cô nương rốt cuộc đã chạy trốn hay bị người khác bắt đi.

Đến Cô Tô sau đêm thứ hai, nếu Địch Lan Diệp là bị người khác bắt đi, như vậy thì người này tìm được nàng thì hành động có chút quá nhanh.

Kim Hạ sớm nghĩ tới việc này nếu bị vạch trần, nàng cùng Dương Nhạc hai người gánh vác chuyện này, không thể liên lụy Lục đại nhân. Bây giờ, nghe Thượng Quan Hi nói: "Việc này, xin người về bẩm báo với Lục đại nhân."

"Tỷ tỷ, ta không muốn gạt người." Kim Hạ nhìn áy náy: "Việc này cũng không phải ý tứ của Lục đại nhân, mà là ta cùng Dương Nhạc sợ không gánh nổi nguy hiểm, vì lẽ đó mới cố ý mượn danh của Lục đại nhân để lừa tỷ."

"Người..." Thượng Quan Hi trong mắt rõ ràng có ý tức giận: "Nói như vậy, ta là bị người lừa sao?"

A Nhuệ cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm Kim Hạ.

"Không đúng không đúng, ta cùng Đại Dương thật sự không nghĩ ra cách, chỉ có thể cầu viện ở tỷ tỷ. Cách đó, đúng là thiếu sót, xin lỗi, bọn ta trong lòng cũng thật xấu hổ."

Thượng Quan Hi nhìn Kim Hạ, trong ánh mắt mang theo ý xa lánh lạnh nhạt, thật lâu cũng không nói gì.

Kim Hạ bị tử tử nhìn chăm chăm, trong lòng cũng không dễ chịu, quay đầu nhìn Cái Thúc ở bên ngoài đình, hít sâu một cái mới đổi mặt tử tử nói: "Kỳ thực hôm nay ta tới là có một chuyện khác khẩn yếu, ở trong bang có vài huynh đệ bị người Đông Dương gây ra thương tích không biết bây giờ ra sao?"

Thượng Quan Hi mặt không cảm xúc, nhìn Kim Hạ không nói lời nào.

Kim Hạ không thể làm gì khác thay vì cười gượng nói tiếp: "Ở chỗ ta có vị đại phu, có hi vọng tìm tra thuốc giải, chỉ là cần một người bị trúng độc ám khí để thử nghiệm, không biết có được hay không?"

Lời còn chưa dứt, Thượng Quan Hi đã lạnh lùng ngắt lời: "Chuyện trong bang phái, không cần người ngoài phí sức."

"Không phải, ta chỉ là..."

"Viên cô nương, người hiện nay vẫn không phải là Thiếu phu nhân trong bang." Thượng Quan Hi nặng nề nói

Kim Hạ thất thần, sau một hồi mới hiểu được sự việc, vội nói: "Chuyện này... Đó là hiểu lầm, tử tử, ta không muốn làm Thiếu phu nhân, ta hôm nay đến đây chính là muốn cùng Tà Tiêu nói rõ."

"Đó là chuyện của các người, không có quan hệ gì tới ta."

Thượng Quan Hi lạnh lùng nói xong, quay người rời đi, Kim Hạ muốn đuổi theo, lại bị A Nhuệ ngăn cản.

"Đường chủ không muốn gặp người, xin người về đi." Hấn nói

"Không được, việc này tỷ ấy vẫn còn đang hiểu lầm, ta phải giải thích cho tỷ hiểu rõ ràng. Người mau để ta đi." Kim Hạ trong lòng gấp gáp, tránh A Nhuệ mà đi.

A Nhuệ dùng ánh mắt sắc bén liếc nhìn Kim Hạ, trên tay mờ ám dùng sức lực, một lát sau dùng lực mạnh mẽ, đẩy Kim Hạ phải thoái lui ra hai bước.

"Người làm sao vẫn không nghe hiểu tiếng người à."

Kim Hạ trái lại dùng sức bước lên trước, vì muốn áp chế hấn sang một bên, mà dùng đao giơ thẳng vào mặt hấn.

A Nhuệ hạ cánh tay trái, xoay người tránh đòn chưởng phong của Kim Hạ, khiến Kim Hạ không thể làm gì được, ngay lúc đó, thuận theo tình thế hấn bắt giữ tay phải của Kim Hạ, dồn vào phía trước, tay trái đã vững vàng kìm lại ở cổ Kim Hạ.

Chỗ yếu thế bị áp chế, Kim Hạ không thể động đậy. A Nhuệ tay của hấn tựa như gang sắt, kiềm trên cổ nàng làm đỏ bừng khuôn mặt, suýt nữa không kịp thở.

Ngoài đình, Cái Thúc trong tay cầm một hòn đá nhỏ, vững vàng nhìn chăm chăm...

Chỉ chốc lát sau, A Nhuệ đột nhiên buông tay ra, mặt lạnh lùng nói: "Nếu còn trở lại quấy rầy Đường chủ, liền đừng trách ta thủ hạ không lưu tình." Dứt lời, hấn liền rời đi.

Kim Hạ cuống hống đau đớn, che cổ, ho liên tục, không còn gì để nói, chỉ có thể trừng mắt nhìn hấn đi xa. Cái Thúc đem hòn đá nhỏ ném sang một bên, chậm rãi thông thả đi đến trước mặt Kim Hạ.

"Vô cùng mất mặt! Thúc, để cho người thấy ta làm trò cười." Kim Hạ không chắc chắn cổ họng của mình, đọng vào liền đau.

"Không mất mặt, không mất mặt, tiểu tử kia công phu không tồi, xem chừng toàn bộ thành Dương Châu, tính luôn cả ta và người, nhiều nhất chỉ tìm ra ba người có thể đánh lại hắn." Cái Thúc nghiêng đầu nhìn vết thương trên cổ, tấm tắc nói:"Kim Cương Triền Ti Thủ, chịu cố gắng luyện được đòn này quả thật không nhiều người làm được."

"Rất lợi hại sao? Vậy ta cũng đi luyện thử."

"Người nói muốn luyện là luyện được hay sao, công phu này ta nghe nói không truyền ra ngoài, lại nói là quá mức cứng rắn, cô nương nhà người cũng không luyện được đâu." Cái Thúc tiếp tục tấm tắc nói:"Tiểu tử kia nhìn tuổi vẫn còn trẻ, dĩ nhiên có thể luyện thành công công phu này, quả thực không tồi!"

Kim Hạ bất mãn mà liếc hắn:"Thúc! Người cũng đừng luyện tiếc nhân tài như thế, cũng làm đau lòng ta không phải sao? Ta cả ngày hôm nay chẳng làm việc gì cảm thấy hài lòng cả."

"Người đau lòng...Ta đưa người móng gà để người gặm?"

"Quên đi, chúng ta cần đi đến Thẩm y quán, ta đoán là còn hai người bị thương."

Kim Hạ lại liếc nhìn phía Thượng Quan Hi đã đi mất, không thể làm gì được sờ cổ, quay theo hướng Thẩm y quán mà đi. Đi vòng khoảng nửa cái thành Dương Châu, rất vất vả mới đến được y quán, ở trước cửa vừa hỏi tên y đồng, mới biết hai người hôm qua

ngheñ khí ðộc, bởi vì sợ truyền nhiễm cho người bên ngoài, ðều ngưng chữa trị, liền tiếp theo là ði an táng họ.

"Ðến chậm một bước! Còn cách một ngày..."

Kim Hạ buồn phiền xoa trán, nhưng vẫn còn một chuyện nên làm. Chuyện ở Ô An Bang, coi như Tạ Tiêu lời nói là không tính, Tạ Bách Lý nói là làm, Kim Hạ cùng Cái Thúc quay lại Tạ gia một chuyến, chỉ tiếc rằng người làm vẫn nói là bọn họ vẫn chưa về.

"Hôm nay thật sự mọi việc ðều không suôn sẻ, ta nên xem ngày giờ lại ra ngoài." Kim Hạ than thở

Cái Thúc suy nghĩ một chút:"Người Ðông Dương không phải là ðã giết cả cái làng nào sao, ta ði dạo trong làng một chút."

"Ðược! Ðợi tối một chút ta tới Tạ gia lần nữa, nếu bọn họ cho phép, ta lại ði tìm người...Ðúng rồi, ta làm sao tìm ðược thúc?" Kim Hạ hỏi

"Ở chỗ quan dịch người ở ðối diện có cái miếu thờ, người ði đến bức tường phía Tây ðể lại lời nhắn trên bàn, mặt sau vẽ hình con gà, ta liền biết ðó là người."

"Vẽ hình con gà ðúng không, ðược!"

Chia tay Cái Thúc, Kim Hạ bước chân quay trở về, ði cả nửa thành Dương Châu, bụng ðã sớm ðói meo. Kim Hạ kiểm tra túi của mình, mới nhớ tới gói bánh ðể trong túi mà Dương Nhạc ðưa cho ðã ðưa cho Cái Thúc mất rồi, không khỏi chán nản, sớm biết nên ðể lại một ít.

Lúc trở về quan dịch, Kim Hạ tiến vào bếp tìm đồ ăn, lúc này đã qua giờ Ngọ, chưa tới giờ cơm, nhà bếp tất nhiên là lạnh tanh không có thứ gì. Kim Hạ lục tung nhà bếp còn lại hai cái bánh bao nguội tanh, uống cùng nước trà, xem như là bữa ăn. Trên đường trở về phòng, đi ngang tiểu viện của Lục Dịch, Kim Hạ nhớ tới thủ lĩnh dặn dò, cúi đầu im lặng đi qua, rồi lại nhớ ra có chuyện khẩn yếu liền quay đầu lại.

Dưới hiên phòng hắc, sân trước có vẻ yên tĩnh lạ thường, chẳng lẽ Lục Dịch không có ở trong? Hoặc là hắc ngủ trưa?

"Lục đại nhân?" Kim Hạ nhỏ giọng gọi

Lúc này Lục Dịch đang xem án thư, nghe tiếng gọi hơi nhú mày, liền ra ngoài cửa sổ nhìn thử thấy Kim Hạ ở trong sân tiểu viện nhìn loanh quanh.

"Lục đại nhân?" Kim Hạ lại gọi một tiếng, vẫn cứ không nghe lời nào đáp lại.

Cửa phòng đóng chặt, hình như cũng vẫn là khép hờ, chính mình có nên đẩy cửa vào hay không đẩy? Kim Hạ rối rắm.

Nếu Lục đại nhân ở trong phòng, mình cứ như vậy mà đẩy cửa đi vào, có phải hay không là hành động thái quá?

Nếu Lục Dịch không ở trong phòng, nếu đẩy cửa vào, có phải hay không là trộm xông vào đây?

Nếu là thủ lĩnh ở đây, sẽ làm như thế nào? Làm như thế nào mới gọi là biết thân biết phận? Kim Hạ nhìn cánh cửa, tiếp tục rối rắm.

Cửa này nếu đẩy vào thì cũng không mở, kỳ thực nếu không mở thì lại là chuyện tốt, không phải do dự chuyện gì. Vì sao không coi là không có người bên trong, để bớt lo âu chuyện này. Kim Hạ vắt hết óc suy nghĩ.

Lục Dịch nhàn nhạt nhìn nàng ở tiểu viện ngơ ngác, đi qua đi lại, do dự hơn nửa ngày, sau đó dĩ nhiên cúi đầu đi ra ngoài.

Kim Hạ làm sao vậy?

Hắn không nhìn được liền gọi: "Viên bộ khoái!"

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 57 (Đã Sửa Lại)

Kim Hạ nghe thấy tiếng gọi của hắn, xoay người lại, nghi hoặc nhìn vào trong nhà, thấy cửa phòng vẫn còn đóng chặt, liền ngẩng đầu hướng mái nhà liếc nhìn quanh.

Nàng rớt cuộc đang suy nghĩ chuyện gì? Điều bộ vô cùng chậm chạp, chẳng có dáng vẻ của Lục Phiến Môn. Lục Dịch nhú mày, ho khan vài tiếng.

Như vậy Kim Hạ mới theo tiếng đó mà liếc nhìn cửa sổ, lúc nhìn thấy Lục Dịch lại ngăn người: "Đại nhân, thì ra ngài..." Nói được nửa câu, cảm thấy không phù hợp, liền ngừng nói, cũng không tiến vào cửa, chỉ đi đến phía trước cửa sổ, quay củ hướng Lục Dịch thì lễ: "Ty chúc tham kiến Lục đại nhân."

Thật là không bình thường! Lục Dịch chớp mắt, nghiêng đầu vẫn còn dựa trên ghế bành, từ góc độ của hắn, vừa đúng hắn nhìn thấy ở trên cổ Kim Hạ có vết bầm đen.

"Người cùng ai động thủ?" Ánh mắt sững sốt, hắn trầm giọng hỏi

"À...cái này...Là hiểu lầm, không có gì quan trọng." Kim Hạ không được tự nhiên rụt cổ lại: "Ta có việc muốn hướng đại nhân bẩm báo."

Không đợi Lục Dịch trả lời, Kim Hạ tự nhiên nói tiếp.

"Thượng Quan Đường chủ nhận được tin tức, đưa người đến Cô Tô..." Kim Hạ nhẹ giọng nói: "Vị cô nương kia ở Cô Tô được hai ngày thì mất tích, cô nương đã bị bắt đi hay tự mình trốn thoát, cũng không rõ ràng."

Lục Dịch trầm mặt như nước.

Kim Hạ nói tiếp: "Ta trong lòng nghi ngờ ở Ô An Bang có nội gián, cho nên nói với Thượng Quan Đường chủ rằng, việc này là do ta giả dạng danh ngài, kỳ thực ngài cũng không hiểu rõ tình hình. Nhìn dáng dấp của Đường chủ là tin chuyện này. Nếu Đường chủ có nhắc chuyện này với đại nhân, ngài chỉ cần giả vờ không biết chuyện là được. Như vậy mới không cần ngài tốn công sức."

Lục Dịch trong đôi mắt thâm tình phức tạp, nhàn nhạt hỏi: "Vì lẽ đó mà người bị Đường chủ gây thương tích sao?"

"Không phải..không phải ta cùng Đường chủ hạ thủ mà là cùng A Nhuệ tiếp mấy chiêu..."

"Công phu của người tầm thường mà còn tiếp chiêu của hấn sao?" Lục Dịch tức giận nói: "Trực tiếp để hấn đem người đánh một trận thì đúng hơn."

Kim Hạ cúi thấp đầu, ỉu xiu nói: "Hấn công phu tốt như vậy, ta cũng không nghĩ tới."

"Là người không tự lượng sức mình!"

"Đại nhân dạy rất đúng." Kim Hạ trầm giọng nói

Kim Hạ ngày thường cúi đầu nghe theo đều là giả vờ, Lục Dịch không phải không biết, nhưng dáng dấp hôm nay như vậy, chỉ là

nghe giọng nói cũng làm người ta cảm thấy uể oải.

Hắn nhìn chăm chú Kim Hạ một lát, thẳng thắn trực tiếp nói: "Người tốt cuộc đang bị làm sao vậy?"

"Không có chuyện gì, ta không sao...Đúng rồi, còn có một chuyện, chính là hôm qua...ta thật là không đúng mực." Kim Hạ cúi thấp đầu, nhưng vẫn nói lấp bắp: "Chính là chuyện ta xin ngài tìm cha mẹ ruột của ta, ta thật sự không biết trên dưới, bây giờ cũng biết chuyện này là sai, đại nhân ngài không cần để chuyện này trong lòng....Ta sau này sẽ không hành sự như vậy nữa."

Nhìn Kim Hạ, Lục Dịch trầm ngâm do dự một lát, mới cố ý hỏi: "Thì ra là chuyện này, ta hôm qua bắt quá là thuận miệng hỏi một chút, vẫn chưa trả lời là sẽ giúp người tìm." Đang nói chuyện, hắn nhìn thấy Kim Hạ giương mắt nhìn hắn, nhìn thấy nước mắt đầm đìa làm hắn cũng đau lòng.

"Thì ra là như vậy...Vậy thì được rồi. Ty chúc xin cáo lui."

Kim Hạ yên lặng xoay người rời đi, còn chưa bước đi, liền bị kéo lại, khiến cho nàng quay người lại.

"Rõ ràng là trong lòng người luôn mong đợi ta có thể giúp người, vì sao còn muốn nói như vậy?" Hắn tức giận nói: "Lời nói đó khiến người sắp khóc đến nơi."

Hắn vừa dứt lời, hai giọt nước mắt chảy dài trên má Kim Hạ.

"Người...." Lục Dịch không biết như thế nào, thở dài: "Người vào đây đi, có gì từ từ nói chuyện."

Kim Hạ lắc đầu, im lặng không lên tiếng.

"Mau đi vào trong, đây là mệnh lệnh." Lục Dịch chỉ có thể nói

Kim Hạ chân chừ một lát, bước lên trước một bước, dùng cả hai tay hai chân leo vào cửa sổ nhà.

Nha đầu này, có phải hay không toàn bộ đầu óc cũng đang không biết bản thân đang làm gì? Lục Dịch chỉ biết nói: "..Cửa không khóa, từ cửa mà vào."

"...Được.."

Kim Hạ lúc này mới vòng ra ngoài cửa, do dự mở khế cửa vào, bước vào cẩn thận hỏi: "Đại nhân còn có gì phân phó?"

Lục Dịch đến bên cạnh bàn, chính mình đưa tay rót chén trà, sau đó quan sát Kim Hạ, mới hỏi: "Nói xem vì sao người tính tình thay đổi như vậy?"

"Ta đâu có thay đổi tính tình." Kim Hạ cảm thấy lời này nói ra không được cung kính, lại đổi thành: "Ty chức không có thay đổi tính tình."

"Người khi nào trở nên...như vậy cung kính với ta?"

"Ta, không ty chức trong lòng vẫn đối với ngài cung kính, thế nhưng do xuất thân tầm thường ở phố phường, thường nói những lời không hợp lẽ, còn chỗ mạo phạm, kính xin đại nhân tha thứ, sau này ty chức nhất định sẽ thận trọng lời nói."

Lục Dịch uống một hớp trà, nhìn Kim Hạ chốc lát, gật đầu nói: "Người là bị ai dạy dỗ?"

Kim Hạ cảnh giác lắc đầu một cái: "Không phải, là ty chức tự bản thân hối lỗi."

"Là Lưu đại nhân? Không đúng, lời nói của hấn ắt hẳn người nghe không lọt. Như vậy, chính là Dương bộ đầu, người hôm nay đã đi đến y quán sao?"

Kim Hạ đáp ứng: "Ta là đến y quán... Thế nhưng, việc này cùng thủ lĩnh không có liên quan."

Lục Dịch tiếp theo chậm rãi nói tiếp: "Người nhất định là cùng Dương bộ đầu nói chuyện gì, sau đó bị hấn nặng nề quở trách. Nói chuyện gì? Chuyện của Dịch cô nương hay là chuyện tìm cha mẹ ruột của người?"

Kim Hạ vẫn là phủ nhận: "Không phải, không có."

"Nếu là chuyện của Dịch cô nương, theo như tình hình thì Dương bộ đầu..." Lục Dịch suy nghĩ trong chốc lát: "Chỉ sợ không chỉ là quở trách đơn giản, hướng hồ việc này ta suy đoán người không dám nói với hấn biết."

Kim Hạ chỉ có thể không lên tiếng.

"Như vậy chính là chuyện tìm cha mẹ ruột của người. Hấn làm sao quở trách, trách người không nên cùng ta quá gần, đã để chuyện tư của người làm phiền ta?" Ánh mắt của hấn sáng ngời mà nhìn Kim Hạ.

Hấn phân tích đều có chứng cứ có lý lẽ, quả thực là như tận mắt chứng kiến, Kim Hạ cũng không có cách nào phản bác, chỉ đành phải nói: "Thủ lĩnh giáo huấn ta rất đúng, ty chức đã biết sai rồi, may

là...May là đại nhân thì ra là chưa từng đem việc này quan tâm một chút."

Lục Dịch hừ lạnh một tiếng:"Người làm ra bộ dáng e sợ muốn tránh ta, chẳng lẽ còn muốn ta giúp đỡ người sao?"

Kim Hạ nghe không hiểu lời này của hắn, chỉ nói:"Ty chức không dám."

"Dương bộ đầu chỉ một câu nói, người liền e sợ tránh ta không kịp." Lục Dịch đứng dậy, đi về phía cửa sổ phía Bắc, một tiếng bụi ngùi thổi dài:"Uổng công ở rừng hoa đào cứu người, lại mấy lần giúp người..."

Nghe hắn vừa nói như thế, Kim Hạ chỉ cảm thấy mình thực sự là người có lỗi, chỉ có thể lên tiếng trước vội vàng an ủi hắn:"Đại nhân, ta không phải..."

"Người đi ra ngoài đi." Hắn lạnh nhạt nói

"Đại nhân ta..."

"Đi ra ngoài đi, ta nghĩ muốn ở yên tĩnh một chút." Hắn nói

Kim Hạ không còn cách nào, một bên thối lui ra cửa vừa nói:"Vậy được...Ta thật sự cảm thấy ngài rất tốt, đại nhân, ngài đừng giận...cũng đừng thương tâm..."

Chờ nghe thấy tiếng Kim Hạ rời khỏi phòng, Lục Dịch mới xoay người lại, vừa tức giận vừa buồn cười, lắc đầu.

Xem ra, đây là thời điểm đi thăm thương thế của Dương bộ đầu.

Gần tối, Dương Nhạc thay cha đốt đèn sau đó liền lui ra sau, ngồi ở trên thềm đá yên lặng ngẩn người. Thềm đá rêu xanh ám lên trên quần áo của hắn. Ở đó có cỏ dại đung đưa trong gió đêm.

Hắn suy nghĩ không biết hắn và Kim Hạ, có phải hay không cùng loài cỏ dại này, đem hết toàn lực sống vui vẻ, thế nhưng mặc kệ bọn họ như thế nào đem hết toàn lực, cũng chỉ là cỏ dại, khô héo, bọn họ vẫn phải đối với người khác khúm núm cúi đầu.

Đang ngồi suy nghĩ miên man, một thân người mờ ảo đi tới trước mặt hắn, hắn vừa liếc mắt hắn, vội vàng đứng lên thi lễ: "Ty chúc tham kiến Lục đại nhân."

Lục Dịch hơi hốt nói: "Ta hôm nay vừa dùng cơm xong, đi tản bộ một chút, vừa vặn cũng tới thăm Dương bộ đầu một lát."

"Đa tạ đại nhân quan tâm. Xin đại nhân chờ một chút, ta đi vào nói cho cha."

Dương Nhạc vội vàng vào nhà báo cho Dương bộ đầu, lại gấp rút đi ra mời Lục Dịch vào ngồi.

"Tiền bối ngài hãy ngồi xuống." Lục Dịch vừa vào nhà, liền ngay lập tức ngăn cản Dương Trình Vạn muốn đứng dậy: "Ngàn vạn lần đừng đứng dậy, bằng không chính là hậu bối ta mới phải."

"Ngài xem bộ dạng ta thế này...Lễ nghi không chu đáo, kính xin đại nhân thứ tội."

"Tiền bối không cần như thế." Lục Dịch vừa nói, vừa ngồi bên cạnh Dương Nhạc trên chiếc ghế đôn tròn, cười nói: "Vừa nãy ta đã đi hỏi thăm Thảm đại phu, hắn nói chân ngài đã thực sự phục hồi, chỉ cần là thời gian tịnh dưỡng."

"Chân ta già yếu, kỳ thực không cần phải vội vàng gì, còn để đại nhân nhọc lòng." Dương Trình Vạn nói

"Đây là lời cha ta dặn dò, đều là điều hậu bối nên làm."

Chào hỏi xong, Dương Trình Vạn chần chờ trong chốc lát, mới hỏi:"Mấy ngày nay, đồ nhi của ta đã làm cho đại nhân thêm phiền toái."

Lục Dịch khẽ mỉm cười:"Cũng còn tốt, dù sao tuổi cũng còn trẻ, lỗ mẫn một chút, làm việc khó tránh khỏi sai lầm, thỉnh thoảng tình cờ cũng có thể dạy bảo. Công phu của Kim Hạ là do ngài dạy sao? Quyền cước thì ta không rõ lắm, nhưng khinh công cùng so với ngài thì chênh lệch khá nhiều."

Dương Trình Vạn mặt toát mồ hôi nói:"Việc này...Đứa nhỏ này tính tình vốn dĩ hoạt bát, luyện công phu khó tránh khỏi lười biếng, ta nghĩ nữ nhi tương lai chỉ cần tìm nhà khá giả, cho nên đối với Hạ nhi cũng không tránh khỏi nhường nhịn nuông chiều, để đại nhân phải chê cười rồi."

Lục Dịch cười nói:"Tiền bối nói quá lời...Đúng rồi, nghe nói Kim Hạ là bị đem về nuôi dưỡng."

"Phải...Việc này lại nhắc đến...." Dương Trình Vạn lại lắc đầu:"Đứa nhỏ này nhìn rất lanh lợi, nhưng thật ra không chút nào hiểu chuyện, làm sao có thể để việc này quấy rầy ngài."

"Tiền bối nói quá lời rồi, tại sao lại nói làm phiền, Kim Hạ là đồ nhi của người, ta tất nhiên sẽ tận lực giúp đỡ."

"Không không, đại nhân, việc này xin ngài đừng quản." Dương Trình Vạn nói tới nước này, quay đầu nhìn về Dương Nhạc nói:"Con

chần chờ ở đây làm gì, còn không mau mang trà đến cho Lục đại nhân."

Dương Nhạc đáp lại, chỉ còn cách ra khỏi phòng.

Dương Trình Vạn nhìn Lục Dịch trầm trọng nói:"Thực ra thân thể của Hạ nhi, ta đã sớm điều tra rõ, chỉ là không muốn nói cho Hạ nhi biết mà thôi."

"Sao?"

"Đại nhân không biết ngài có nghe nói mười năm trước tại kinh thành xảy ra vụ án bắt cóc, thủ lĩnh của bọn tặc Cổ Tiểu Phong bắt cóc phu nhân và nhi tử của Đại Lý Tự thiếu gia, sau khi thu được tiền chuộc lại giết con tin, phu nhân cùng con trai của thiếu gia thì thể mười ngày sau mới có người phát hiện trên núi."

Lục Dịch gật đầu:"Ta có từng nghe qua án này, sau đó Cô Tiểu Phong chết ở trong thành, tiền chuộc cũng không biết tung tích."

"Không sai! Lúc đó vụ án rất phức tạp, theo như điều tra, Cổ Tiểu Phong bắt cóc Đồng phu nhân, là bởi vì phu nhân cùng hài tử của hần cũng đã ở trong tay người khác. Hần là bị ép làm việc này, cho tới ngày đưa tiền chuộc vẫn chưa đưa họ về."

Lục Dịch không rõ:"Như vậy vụ án này cùng việc này có quan hệ gì?"

"Cổ Tiểu Phong có một đứa con gái, Kim Hạ chính là nữ nhi của hần." Dương Trình Vạn nặng nề nói

Lục Dịch choáng váng:"Kim Hạ...là con gái của Cổ Tiểu Phong."

"Vì lẽ đó mà ta không muốn nói cho Hạ nhi biết, cha ruột của nó là thủ lĩnh cường đạo, biết những chuyện này, trong lòng nó sẽ khó chịu." Dương Trình Vạn thở dài: "Bây giờ cha mẹ nuôi của nó rất tốt, ta thực sự không muốn Kim Hạ có những tâm tư khác."

"Ý định của tiên bối như vậy, nếu như Kim Hạ biết được, tất nhiên sẽ cảm kích vô cùng." Lục Dịch than thở

"Thói đời thật trêu ngươi người khác, năm đó Cố Tiểu Phong là thủ lĩnh cường đạo, ai ngờ con gái của hắn sẽ trở thành bộ khoái đây." Dương Trình Vạn hướng Lục Dịch nói: "Xin thứ cho ta mạo muội, việc này cũng xin đại nhân giữ kín, không nên để cho Hạ nhi biết được."

"Tiên bối yên tâm, ta đương nhiên sẽ không nói."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 58 (Đã Sửa Lại)

Kim Hạ lại chạy đến Tạ gia một chuyến, nhưng cha con Tạ gia vẫn chưa về, người làm nói rằng hôm nay là ngày giỗ của Tạ phu nhân, bọn họ có thể đi tới miếu, chắc hẳn là trọ lại một đêm mới về. Kim Hạ nghĩ sẽ đến y quán tìm Dương Nhạc ăn nhờ bữa cơm, nhưng Dịch Lan Diệp mất tích sự tình khiến trong lòng nặng nề, cô nương rốt cuộc là đang ở nơi nào cũng không biết, rốt cuộc là có nên nói cho Dương Nhạc biết hay không?

Tiến vào y quán, còn chưa vào phòng, liền bị Dương Nhạc đang cầm mâm trà đi đến gọi lại.

"Tiểu gia, người chớ vào. Lục đại nhân đang ở đây."

Kim Hạ kinh ngạc:"Hắn đến đây làm gì?"

Dương Nhạc lắc đầu một cái:"Ta cũng không rõ, hình như là đến xem thương thế của cha ta một chút."

Kim Hạ cảm thấy Lục Dịch là loại người vô sự cũng muốn làm, đã vào đêm, hẳn sao vô duyên vô cớ lại tới đây:"Người nghe thấy bọn họ nói gì không?"

"Đơn giản chính là chút lời khách sáo, cha còn hỏi người có gây phiền toái gì đến đại nhân không, hẳn cũng chỉ khách khí vài câu."

"Cái gì mà lại khách khí vài câu?" Kim Hạ không rõ

"Nói người công phu có chút kém, làm việc nhiều điểm lỗi mẫn, tuổi còn nhỏ, vì lẽ đó mà làm việc có sai sót một chút."

"Cái này sao lại gọi là khách khí, đây rõ ràng là đến tố cáo ta đây." Kim Hạ kinh hãi.

"Ngữ khí lúc hắn nói, nghe cũng không phải tố cáo chuyện gì." Dương Nhạc an ủi Kim Hạ.

Kim Hạ tiện tay cầm lấy bánh trên mâm bỏ vào miệng, vừa nhai vừa than thở: "Coi như ta không muốn ở lại đây, thủ lĩnh nghe xong chuyện xấu của ta khẳng định cũng không thoải mái, không cần thận lại giáo huấn ta một trận, ta không nên vào trong. Đối với ta hôm nay là một ngày dài chẳng suôn sẻ, không hài lòng chuyện gì cả...Đại Dương, người dọn cơm cho ta ăn đi."

"Được, người chờ ta mang trà bánh vào trong."

"Cho ta một bát mì thêm quả trứng gà được không?" Kim Hạ vô cùng đáng thương mà nhìn hắn

"Được được được."

Chờ Dương Nhạc mang trà bánh vào trong phòng, trở về bếp nấu cho Kim Hạ một bát mì, tất cả nguyên liệu đều có sẵn, làm xong nhanh chóng, nhưng Kim Hạ còn ăn nhanh hơn, chỉ mất một lúc cả bát mì đều ăn sạch.

"Người ngày hôm qua không có ăn cơm hay sao?" Dương Nhạc dọn bát đĩa, lắc đầu nói

Kim Hạ ngồi trong bếp nhìn hắn dọn dẹp căn bếp, tâm trạng trầm nghĩ: Chuyện của Dịch cô nương vẫn là tạm thời chưa nên nói thì tốt

hơn, nếu không trong lòng hắn sẽ trở nên sa sút, chờ tìm thêm manh mối, nói cũng không muộn.

"Ta đi đây, người đừng có nói với thủ lĩnh là ta tới."

Kim Hạ ra khỏi y quán, đứng ngoài đó, giương mắt nhìn vầng trăng sáng, chiếu lên mái nhà, có thể nói hôm nay trăng sáng kỳ lạ.

Phía sau có tiếng bước chân, hình như là người từ trong y quán bước ra, Kim Hạ vẫn không để ý, liền muốn bước nhanh đi, liền nghe có người gọi

"Ánh trăng đẹp như vậy, phụ lòng có chút đáng tiếc."

Giọng nói này rất quen thuộc.

Kim Hạ xoay người lại, Lục Dịch đang nhìn chằm chằm, đáy mắt không nhìn ra tâm tình của hắn, trên mặt tựa như có ý cười.

"Ty chức tham kiến đại nhân." Kim Hạ quy củ thi lễ:"Đại nhân, ngài cần có gì dặn dò?" Cùng lúc đó, nàng thầm nghĩ, ngàn vạn lần đừng sai bảo mình tra án, hôm nay thời vận không tốt, thực sự là nửa bước cũng không muốn rời khỏi cửa.

Hắn hít mắt lại, ngẩng nhìn vầng trăng kia, mới nói:"Nếu là ở bờ hồ ngắm trăng, nên ra ngoài dạo bước một lát, không bằng người ra ngoài cùng ta đi ngắm trăng."

"Chuyện này...không phải ty chức muốn từ chối hứng thú của ngài..." Kim Hạ không thể không nói:"Nếu là vì tra án, ty chức cũng sẽ không từ chối, nhưng đi ngắm trăng thì....Ta hôm nay xui xẻo nguyên một ngày. Ngài nói xem ta số phận xui xẻo, vạn nhất không nên liên lụy ngài, vậy coi như là tội lớn."

"Người không phải có thần kim giáp bảo hộ sao, sợ chuyện gì?"

Lục Dịch ung dung nói.

Kim Hạ không còn cách nào tiếp đón hắn, chỉ có thể tiếp tục từ chối: "Nhưng ta còn phải đi đến Tạ gia một chuyến."

"Vừa lúc ta cũng muốn gặp Tạ gia lão gia tử một chút."

Lục Dịch đưa tay ra hiệu Kim Hạ dẫn đường.

Kim Hạ đi được vài bước, quay đầu đối với Lục Dịch thành khẩn nói: "Đại nhân, ta nghĩ kĩ rồi, thực ra đi đến Tạ gia cũng không cần vội, vẫn là cùng ngài đi ngắm trăng là việc quan trọng."

"Như vậy thì rất tốt!" Lục Dịch tán thành gật đầu.

Tuy bảo trời tối liền đóng cửa thành, nhưng hai người bọn họ đều có lệnh bài ở thắt lưng, đi ra khỏi thành cũng không phải việc gì khó. Lập tức ra khỏi thành, Lục Dịch bước chân càng lúc càng nhanh, vừa bắt đầu Kim Hạ cùng đi, nhưng dần dần liền cảm thấy có chút vất vả.

Thế này sao gọi là ngắm trăng, quả thực so với là kẻ trộm còn phải... Kim Hạ trong lòng âm thầm thở dài, hai mắt còn phải ở phía trước nhìn chăm chăm người đằng trước làm sao đuổi theo kịp hắn.

Có điều khinh công của hắn tốt thật, đặc biệt là khi trời tối có ánh trăng.

Sương mù bay xung quanh cùng với ánh trăng đang len lỏi, cũng trở nên mơ mơ hồ hồ. Ngay cả bóng cây trúc xung quanh cũng cảm thấy như đang lướt thật nhanh qua, Kim Hạ suy nghĩ miên man, nhớ

đến đã từng thấy trong sách viết thần tiên phải cưỡi gió mà đi, nghĩ lại bây giờ bất quá mình cũng như vậy.

Một tiếng kêu của con chim hải âu bay tới, làm Kim Hạ sợ giật bắn mình, mắt thấy nó cùng đồng bọn như đang giải quyết việc gì ẩn náu trong màn đêm. Chờ cho chính mình hồi phục tinh thần lại, ánh mắt lướt nhanh, đã mất đi hình bóng của Lục Dịch.

"Lục đại nhân! Lục đại nhân!"

Kim Hạ thử hô vài tiếng, nhưng khắp nơi chỉ yên tĩnh, cũng không có người trả lời, liền thở dài, men theo hướng vừa mới đi tiếp tục tiến lên.

Đi vài bước phía trước là một mảnh sông, dõi mắt nhìn theo, bốn bề vắng lặng, chỉ có một chiếc thuyền nhỏ cũ kĩ bỏ đi đang ở trên bờ.

Kim Hạ nhảy lên thuyền, buồn bực ngán ngẩm tùy ý ngồi xuống, nhìn ánh trăng chiếu xuống sông, sông nước lấp loáng, xa xa ở chỗ tàu thuyền cập bến, có thể thấy được mờ mờ đèn đuốc. Có thể thấy xe ngựa ở gần bến thuyền ngoài quan gia còn có những phú thương, bây giờ vậy là ở đó đang tổ chức ca múa mừng cảnh thái bình...

Bên cạnh mình cách đó không xa trong bụi cỏ có động tĩnh, có cái gì đang thờ hỏn hển lung lay mấy lần, cũng không phải là bị gió thổi, Kim Hạ đột nhiên cảnh giác, nhẹ nhàng đứng lên, ở trên thuyền nhảy xuống, hai mắt nhìn chăm chú, chậm rãi tới gần bụi cỏ.

Vài tiếng ồ ồ của bầy vịt nước đang kêu lên trong bụi cỏ xa xa truyền đến, bỗng một con vịt nước lao ra bụi cỏ, cánh của nó hình

như bay sát gò má Kim Hạ đang giật bắn mình.

Hóa ra là nó, Kim Hạ thở dài một hơi, đang muốn quay trở ra, đột nhiên bị người bắt lấy cánh tay phải, Kim Hạ còn chưa kịp phản ứng, liền bị dắt vào bụi cỏ.

"Người...Đại nhân?"

Ở trong bụi cỏ mơ hồ như thế nào, không đầu không đuôi, Kim Hạ mới miễn cưỡng nhận ra người này là Lục Dịch.

"Suyt..."

Lục Dịch hướng nàng giơ ngón tay ra hiệu cấm mở miệng, tay hắn chưa buông tay Kim Hạ ra, tiếp tục hướng về phía trong sâu thẳm bụi cỏ mà đi.

Đi được khoảng chừng mười bước, hắn mới dừng lại, trước mắt toàn là bụi cỏ rậm rạp um tùm, ra hiệu cho Kim Hạ nhìn thử, trước mắt là quan tài bằng gỗ nhưng không hoàn chỉnh, không biết bị ai vứt bỏ ở đây, đàn vịt nước liên tiếp gặm từng nhánh cây nhỏ về đặt trong quan tài gỗ làm ổ cho chính mình, ở bên trong có mấy con vật nhỏ, có thể thấy trên người chúng là bộ lông mao mềm mại, cái cổ đang quăn quýt vào nhau, tựa đang say giấc. Đàn con cứ thế mà ngủ cạnh nhau dưới ánh trăng sáng, bộ dáng chúng khoan thai và điềm tĩnh đến kì lạ.

Kim Hạ thở dài an tâm, nhìn thấy Lục Dịch muốn đưa tay vuốt ve chúng, vội vã ngăn hắn lại.

"Không thể động vào, ngài mà đụng vào, lũ vịt con sẽ quen mùi, và không nhận biết được vịt mẹ của nó." Kim Hạ thấp giọng nói với hắn.

Lục Dịch rũ mắt liếc nhìn nàng nắm tay mình, trong mắt lộ vẻ buồn cười:"Ta chỉ sờ nhẹ một cái."

"Không được, ngàn vạn không nên động vào."

Kim Hạ kiên quyết túm lấy hấn, lắc đầu một cái

Chờ trở lại bờ sông, Kim Hạ mới phát giác ống tay áo của Lục Dịch bị chính mình nắm chặt, vội vàng buông lỏng tay, áy náy nói:"Nhất thời tình thế cấp bách, đại nhân ngài đừng trách ta."

Lục Dịch ung dung thong thả sửa lại ống tay áo, liếc Kim Hạ một cái, vẫn không nói gì, tự thân mình nhảy lên trên bờ sông, tìm một chỗ lại ngồi xuống.

"Người nhìn thấy chiếc thuyền kia không?" Hấn chỉ cho Kim Hạ về hướng của những chiếc thuyền.

Kim Hạ đứng ở mạn thuyền, gật đầu."Nhìn thấy!"

"Nhưng người có biết đó là thuyền của ai không?"

"Ty chúc không biết..." Kim Hạ vừa dứt lời, bỗng nhiên nhớ lại:"Chẳng lẽ, chính là vị kia từ kinh thành tới đây."

Lục Dịch khẽ mỉm cười:"Người cũng biết, vì sao hấn lại đến Dương Châu?"

"Bởi vì vụ án của Chu Hiển...Không đúng, người đều đã chết rồi, hấn còn tới làm gì, vì Dịch cô nương, cũng không đúng, theo lời của Dịch Lan Diệp thì hiểu được hấn căn bản không mấy quan tâm cô nương." Kim Hạ không rõ:"Hấn là vì khoản tu sửa sông mà tới."

Lục Dịch lắc đầu: "Các người mới vì khoản tu sửa sông mới tới, hấn thì không. Hấn là vì hưởng thụ."

"Muốn hưởng thụ?" Kim Hạ càng không rõ: "Hưởng thụ tại Dương Châu phong thổ?"

"Không, hưởng thụ bằng cách đem người khác chà đạp tổn thương ở dưới chân mình."

Lục Dịch lạnh nhạt nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn chiếc thuyền kia.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 59 (Đã Sửa Lại)

Kim Hạ nhìn chằm chằm hấn một lúc lâu, suy nghĩ rằng hấn không phải đang cố chấp hay cười châm biếm, một lúc lâu sau mới nói: "Ta cảm thấy đại nhân ngài đã quá mức lo xa rồi, hấn có thể hạ thấp ngài dưới chân hấn, vậy thì hấn nhất định sẽ bị lệnh tôn của ngài chẻ thành từng mảnh."

"Cha ta có hung ác như thế sao?" Lục Dịch liếc nhìn Kim Hạ.

"Có đáng sợ hay không ta không biết, nhưng là cha phải bảo vệ cho con. Cha ngài bình thường oai phong lẫm liệt, làm sao có khả năng cho phép người khác làm nhục ngài."

Lục Dịch khẽ mỉm cười, hấn phát hiện Kim Hạ lại không hề cung kính như lúc nãy, hồn nhiên không câu nệ

"Cha ta thật sự uy phong sao?"

"Đó là đương nhiên rồi..." Kim Hạ chống tay lên cằm ở mép thuyền, cười nói: "Ngài không biết, năm ngoái có lần cha ngài không biết vì chuyện gì mà tới Lục Phiến Môn, ta lúc đó núp phía sau nhìn trộm mấy lần, liền phát hiện cha ngài đến cùng cơn gió mênh mông mịt mù, đi ngang qua ngay cả cây cỏ cũng phải cúi rạp mình...."

"Đấy là Trư Bát Giới tiến vào không phải sao?" Lục Dịch chen lời nàng

Kim Hạ ngây ngốc nháy mắt, chỉ kinh ngạc hướng hần nói:"Đại nhân, chúng ta là người của thời Đại Minh triều, ngài làm sao có thể nói như vậy?"

"Người là kẻ ném đá giấu tay mà người không biết sao?" Lục Dịch nhú mày, quan sát Kim Hạ:"Nói thật, người đã xem sách được mấy lần."

Kim Hạ nghĩ:"Không ngờ hần cũng có lúc nói đùa như vậy!"

Lục Dịch mỉm cười:"Dương bộ đầu nói người lười biếng luyện võ công, thì ra là toàn trốn đi đọc sách."

"Thủ lĩnh nói ta như vậy sao?" Kim Hạ thật không tiện cười cợt:"Nhưng đại nhân, ngài cũng xem sách giống ta, mà làm sao công phu tốt như vậy."

Lục Dịch chậm rãi dùng ngón tay trở vào trán của Kim Hạ, lại chỉ chính mình:"Bản chất năng khiếu không giống nhau."

"Ngài sao lại so sánh ta với ngài có hơi ngốc một chút, thì ta cũng đành chấp nhận." Kim Hạ trừng mắt nhìn nói.

Lục Dịch ung dung khuyên giải:"Người so với ta có ngốc, nhưng cũng không phải là tất cả!"

Kim Hạ hơi nghiêng đầu chậm chạp nói:"Đều là quan gia, lời nói này có hơi lỗ mãng, không tốt." Kim Hạ nói xong lời này, chính mình liền chịu không được bật cười.

Lục Dịch tính cách nội tâm, từ nhỏ đã được nuôi dạy vui buồn giận dữ cũng không nên để lộ ra ngoài, lúc này thấy Kim Hạ cười

ngiên ngả, lại hồi tưởng lại chuyện nãy giờ, không nhin được cúi đầu mỉm cười.

Gió đêm thổi mạnh dần, trên mặt sông cuộn cuộn từng đợt sóng.

Kim Hạ vẫn còn thông thả cười không ngậm được mồm, Lục Dịch đột nhiên cảnh giác ngẩng đầu, hướng về phía Đông Nam nhìn, lập tức nhảy xuống, lôi kéo Kim Hạ vào sâu bên trong bụi cỏ.

"Có người?" Nói về nhĩ lực cùng thị lực, Kim Hạ không thể nào sánh bằng hắn, chỉ có thể hỏi

Lục Dịch còn đang nghiêng tai lắng nghe, một lát sau thấp giọng nói: "Là người Đông Dương, ở hướng Đông Nam, khoảng một trăm bước ở phía bên trong và đang hướng về bên này."

"...Ta đã sớm nói ngày hôm nay là một ngày xui xẻo với ta rồi." Kim Hạ lập tức áp sát lỗ tay xuống mặt đất, nghe động tĩnh trên mặt đất, một hồi lâu sau ngẩng đầu, hít vào một ngụm khí lạnh: "Theo ta dự đoán là có tới ba, bốn mươi người! Cần phải báo quan để họ có cách giải quyết."

Nên nghĩ cách như thế nào đi báo quan phủ xuất binh tiêu diệt bọn chúng? Trước mắt bây giờ là trời tối, lại là vùng hoang dã, chờ khi trở về thành báo quan, quan phủ lại phái binh, không chừng nơi đây sẽ trở nên hoang tàn.

Gió thổi qua, làm cỏ động, Kim Hạ loáng thoáng nghe thấy bọn chúng nói chuyện vài ba câu, chỉ là nàng nghe không hiểu tiếng Đông Dương, không biết bọn chúng đang nói cái gì.

Lục Dịch tập trung lắng nghe, lông mày càng nhíu chặt.

Kim Hạ trong lòng nghi ngờ hắn nghe hiểu được, nhẹ nhàng kéo ống tay áo của hắn, sốt ruột mà nhìn hắn.

Không cần nhiều lời hắn đã hiểu rõ ý của Kim Hạ, Lục Dịch ghé sát lại gần lỗ tai nói nhỏ: "Bọn chúng nói lần trước bức họa lá sen làm bằng bạc đó rất đẹp, hôm nay phải tới vợ vết, đừng để sót thứ tốt."

Đi tới vợ vết, bọn chúng đây là muốn cướp bóc xong rồi tàn sát cả thôn đây? Kim Hạ sắc mặt trắng bệch, bọn chúng lần này là muốn vào trong làng nào?

Lục Dịch cùng Kim Hạ lúc này đang tập trung suy nghĩ, chỗ bắt đầu là hắn từng xem qua bản đồ Dương Châu, đã xem qua hết ngoại thành thôn xóm trên bản đồ. Hắn hai mắt nhắm nghiền lại, trong đầu nhớ lại tám bản đồ, tất cả con sông, tất cả thôn làng, dựa vào vị trí mà hắn cùng Kim Hạ đang đứng, cẩn thận nhìn tứ phía tìm kiếm, khoảng cách gần đây nhất, cũng là nơi mà bọn giặc Oa sẽ theo hướng đó tới thôn - là thôn Lan Khê!

"Phía Tây Bắc, khoảng cách từ nơi này không đến một dặm chính là thôn Lan Khê." Lục Dịch hướng Kim Hạ thì thầm: "Người đi vào trong thôn báo tin, quan phủ đều đã dự tính phát cho các thôn thuốc nổ hoặc pháo hoa, một khi phát giác giặc Oa, lập tức châm lửa đốt pháo, quan binh sẽ chạy tới."

Kim Hạ sốt sáng mà gật đầu

"Phía Tây Bắc, khoảng cách một dặm, nhớ kỹ rồi chưa? Ban đêm người có biện pháp nào mà tìm phương hướng không?" Hắn hỏi

Kim Hạ ra sức gật đầu, dùng miệng ra hiệu nhưng không phát ra tiếng động mà nói: "Ta có thể."

Lục Dịch gật đầu nói: "Đi đi, cẩn thận một chút."

Kim Hạ chuẩn bị lên đường, mới hậu tri hậu giác nghĩ tới một chuyện: "Ngài thì sao?"

"Ta ở đây ngăn cản bọn chúng, nhưng không biết ngăn được bao lâu, vì lẽ đó người nhất định phải thật nhanh!"

"..Bọn chúng có đến hai, ba mươi người, hơn nữa trong đó không thiếu kẻ cao tay kiếm thuật cùng cao thủ ám khí, ngài..." Mặc dù biết Lục Dịch công phu rất cao, nhưng Kim Hạ vẫn cảm thấy hành động này quá mức nguy hiểm.

"Ta biết." Lục Dịch chợt thấy trong ánh mắt lo lắng của Kim Hạ, trêu chọc: "Công phu của người nếu là tiến bộ, có thể cùng ngăn cản bọn chúng, ta liền cho người ở lại."

Hắn tuy là đang cố chấp cười châm biếm, nhưng trên mặt Kim Hạ cũng không khỏi tỏ vẻ xấu hổ.

"Mau đi đi." Hắn giục Kim Hạ

"Đại nhân, ngài cẩn thận. Đặc biệt là ám khí của bọn chúng."

Kim Hạ căn dặn hắn, vừa lúc một cơn gió thổi qua, bụi cỏ lay động, nàng dựa vào thời điểm này mà cúi người vào trong bụi cỏ mà tiến bước nhanh, như vậy mới không dễ dàng để lộ hành tung.

Kim Hạ cũng vẫn tính toán lanh lợi, Lục Dịch khẽ mỉm cười, nhưng rất nhanh tập trung tinh thần, tiếng bước chân của người

Đông Dương càng lúc càng gần.

Hắn cũng không vội động thủ, cúi thấp người, kiên nhẫn chờ đợi bọn người Đông Dương đi tới, đồng thời yên lặng đếm số người....

Năm mươi chín đầu người, mà mỗi người bọn chúng đều trông như kẻ liều mạng, đối với hắn mà nói, nếu như muốn đồng thời giải quyết bọn chúng, rõ ràng là hơi khó khăn một chút.

Cũng may, hình như có thể vẫn còn chỗ không người, bọn người Đông Dương vẫn cứ vừa đi vừa nói chuyện, đi từng đoàn thưa thớt, cảnh giới của bọn chúng rất thấp.

Đoàn người Đông Dương cuối cùng đã đi ngang qua Lục Dịch cách đó không xa, đao của bọn người Đông Dương vô cùng sắc bén, nhưng khuyết điểm chính là việc tu sửa vũ khí, mỗi ngày đều cần dùng dầu để bảo dưỡng, bằng không chẳng mấy chốc sẽ bị rỉ sắt.

Khi hắn tiến lên phía trước được bước thứ năm, Lục Dịch đã ra tay.

Như một con chim điều hâu bay trong bầu trời đêm yên tĩnh, Lục Dịch nhảy ra từ bụi cỏ, bay nhào về phía cuối cùng của đoàn người Đông Dương, một tay ôm chặt miệng hắn, một tay nâng dưới cằm, dùng công phu, người Đông Dương ngay trong khoảnh khắc đã chết, thân thể ngã quập lên trên người Lục Dịch.

Hắn ôm thi thể đi vào trong bụi cỏ, nhẹ nhàng đặt xuống, rút cây đao trên thi thể của người Đông Dương, lần thứ hai lại bay vọt ra.

Lúc này có hai người Đông Dương cùng đi, một người trong đó còn cười vui vẻ.

Không cần nhiều lời, im lặng trong phút chốc, đao của người Đông Dương lướt qua cổ họng của chúng, người bên cạnh chưa kịp phản ứng, đã bị cán kiếm đánh vào huyệt thái dương, người kia rên lên một tiếng, Lục Dịch trở tay cướp đao, từ cổ họng của hắn mà...

Toán người Đông Dương phía trước, nghe thấy động tĩnh quay đầu lại, còn chưa thấy rõ tình hình, đã bị người phía sau từ cổ họng phun ra máu tươi vào mặt chúng. Hắn kêu lên, một bên rút đao, một bên lau mặt, đao còn chưa kịp rút ra, một luồng cảm giác như có cái gì giáng xuống đầu hắn, hắn một mực ngã xuống.

Nghe thấy tiếng kêu to, nhiều tên Đông Dương phát hiện ra có điểm khác thường, dồn dập nhìn lại, thấy có người đột kích, liền lập tức vung mấy đao ám khí bay thẳng đến Lục Dịch.

Lục Dịch dùng đao ngăn lại tránh được lập tức bay vào trong bụi cỏ, ám khí bay đến bị thân đao cản lại làm tiếng kêu vang vọng.

Trước mắt thi thể nằm lê lết, đều là một đao trí mạng, thậm chí có người cảnh giác im hơi lặng tiếng hành động, bọn chúng đối với Lục Dịch không dám khinh thường, quay vào trong bụi cỏ liên tục bắn ra mấy đao ám khí, toàn bộ bọn chúng từ từ bò vào trong bụi cỏ yên tĩnh.

Dẫn đầu bọn người Đông Dương, hai người bọn chúng tự nhiên gào thét lên, hai người không cam tâm rút trường đao ra, nắm thật chặt trong tay, từng bước từng bước tiến vào bên trong bụi cỏ...

Theo dấu ánh trăng sáng, bụi cỏ tựa như những ngọn đao sắc bén.

Bọn người Đông Dương vung đao lung tung vào bụi cỏ, nhánh cỏ bay tứ tung, vị cỏ xanh cùng với vị máu tươi hỗn hợp với nhau, hình thành nên một bầu không khí dữ dội.

Trong bụi cỏ không có ai chỉ có đao ám khí lác đác tứ tung.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 60 (Đã Sửa Lại)

Trong chớp mắt, một bóng người từ bên phải bụi cỏ nhào thân mình ra, người Đông Dương căng thẳng không kịp nhìn kĩ, ám khí bắn nhanh ra, mấy chuôi đao của người Đông Dương cũng chú ý hướng về người kia, đao chúng bổ xuống mới phát giác người này là là đồng bọn của chúng.

Ở thời khắc này, Lục Dịch mới bay vọt ra, thân đao chiếu sáng dưới ánh trăng, bóng loáng như tuyết. Thủ lĩnh bọn Đông Dương còn chưa kịp phản ứng, đao của Lục Dịch nhanh như quỷ, từ bên trái hướng về bên phải, trong chớp mắt cắt thẳng yết hầu của hai người, một người vai trái trọng thương, mùi máu ở đó tỏa ra bất chấp.

Ám khí cứ như thế mà bay tới hần, hần tiện tay đã nắm lấy thi thể làm lá chắn, trái phải đều né tránh được, thân thủ mạnh mẽ, cuối cùng đem thi thể nhắm theo hướng đông ném ra ngoài, lợi dụng chớp mắt này, thân mình lướt ra sau. Phía sau hần chưa đến mười bước rừng cây già cỗi, tiến vào bên trong, chắc chắn có che chắn, hần tranh thủ cơ hội.

Bọn người Đông Dương từ lúc tiến vào trong đất liền, đốt giết cướp của, còn tránh bọn quan phủ, làm sao có thể bỏ qua nỗi thiếu sót thiệt thòi này. Ngay lúc này, thủ lĩnh bọn người Đông Dương cũng nhìn ra được ý đồ của Lục Dịch, bàn tay nhanh nhẹn rung rẩy, ba đao ám khí từ trong tay áo hần bắn ra, thẳng bay đến chỗ hiểm.

Nghe được phía sau có ám khí bay tới theo tiếng gió, Lục Dịch cứ thể bay lượn bên trong, đem đao Đông Dương hướng về sau lưng mà chặn thành hai tiếng, đao ám khí lập tức rơi xuống đất.

"Đuổi theo!" Thủ lĩnh bọn người Đông Dương tức giận nói, rút đao đuổi theo phía sau. Những người khác cũng dồn dập cầm lấy trường đao đuổi theo.

Tiến vào trong rừng cây liễu già trong nháy mắt, đi theo hướng âm thanh của gió chát chúa, Lục Dịch nhìn thấy ở phía Tây Bắc trên bầu trời đêm có một đám khói và lửa bốc lên, làm sáng chói rung động lòng người.

So với hấn dự đoán trước có nhanh hơn một chút, nha đầu này, dùng toàn bộ sức lực chạy vội vào trong thôn.

Lục Dịch lướt qua, tiến vào trong rừng liễu, lông mày nhăn lại, nhưng khóe miệng lại có ý cười.

Mảnh rừng cây liễu này ở gần bờ sông không biết bao nhiêu năm rồi, thân cây to tráng kiện đến mức một người ôm không hết, nếu là ngày mùa đông, chỉ là một mảnh trống không, thật là tiêu điều, nhưng bây giờ lại là mùa xuân, ngàn vạn cây liễu tách ra nhiều nhánh, ở trong cơn gió đêm đung đưa xào xạc, như một mảnh rừng của tự nhiên.

Ánh trăng chiếu sáng qua nhánh liễu, lúc sáng lúc tối, dưới đất bóng cây đan xem bóng người, loang lổ nhiều vết.

Một tên lùn người Đông Dương không nhịn được dùng tay xoa hai bên những nhánh cây đang đâm vào cổ hấn, cành liễu cũng ngăn cản đường đi của hấn, một tay hấn cầm đao nghiêm nghị đi

tới, bỗng nhiên nghe thấy có người dùng tiếng Đông Dương nghiêm nghị nói: "Đồ ngu, hấn ngay bên trái người."

Tên lùn người Đông Dương theo bản năng nhìn sang bên trái mình, đúng là có một người, cùng lúc đó, trong ngực hấn bỗng truyền đến một cảm giác nhói đau, hấn chậm rãi cúi đầu, nhìn thấy chủ thủ của mình chẳng biết từ lúc nào cắm vào trên ngực mình...

Lục Dịch rút dao găm ra, đem thi thể hấn vào một gốc cây liễu, nhìn qua nhìn lại rồi đặt hấn xuống, máu tươi cứ tuôn ra, chảy qua xiêm y, thấm vào rễ cây.

Ánh mắt của hấn xuyên qua cành liễu, có thể nhìn thấy trên mặt sông có mấy chục chiếc thuyền đang hướng về phía này mà chèo tới, dựa theo quan sát trên thân thuyền, liền có thể phân biệt được đó là thuyền của quan phủ.

Rất tốt, bọn họ luôn nói rằng luôn chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu ngược lại cũng không phải là nói khoác.

Cảm giác được thân thể của mình chậm chạp mất đi sự khống chế, Lục Dịch hít sâu một cái, lấy tay đặt trên vai, rút ra thứ gì đó đang lún vào trong da thịt mình, chính là đao ám khí của chúng, độc tính thuốc mê này còn lợi hại hơn hấn tưởng tượng.

Ở bên trong lại có hai tên người Đông Dương đang đi tới, nghi ngờ hướng về phía Lục Dịch đang ở bên này, mới thấy có gì bất thường, một người trong đó trước hết tiến tới cầm đao vung chém.

Lục Dịch nghiêng đầu né tránh một đao, tìm sơ hở giấu trong tay áo của hấn mới tiến đến, dùng lực ấn vào yết hầu của hấn. Người

kia bị làm chấn động cuống hòng, không thể phát ra được âm thanh, trong miệng khàn khàn vang vọng, chỉ chốc lát sau hấn ngã ra sau.

"Hấn ở đây, ở nơi này!" Một người Đông Dương khác không dám tùy tiện tiến đến, trước tiên la toáng lên cho đồng bọn.

Lập tức mười mấy tên người Đông Dương tụ tập lại một chỗ, đứng bao vây Lục Dịch tứ phía khác nhau.

Lục Dịch lại nhìn về phía mặt sông, tàu thuyền ngày càng tiến gần hơn...

"Các người có nhìn thấy khói lửa bốc lên vừa nãy, còn nữa tàu thuyền trên mặt sông đã gần tới đây?" Hấn dùng tiếng Đông Dương nói cho rõ ràng:"Ta nói cho các người biết, các người đã bị quan phủ vây quét bao vây bên trong, đêm nay, cho dù các người có kế hoạch gì trước, đều không thể thoát được."

Nghe vậy, bọn người Đông Dương bước chân hơi ngưng lại, có vài tên không tự chủ được quay đầu lại nhìn mặt sông, quả nhiên nhìn thấy hàng chục chiếc tàu thuyền đang tiến tới đây, không khỏi lấy làm kinh hãi.

Tên thủ lĩnh người Đông Dương đúng là rất có dũng khí, hô quát nói:"Minh triều quan binh đều là lũ người dễ dàng lừa chúng ta, chúng ta không cần phải sợ sệt, trước hết giết hấn!"

Lục Dịch cười lạnh một tiếng:"Người trong lòng sợ ta, không dám đến gần, định gọi người khác phía trước chịu chết, người nói bọn họ không biết sao?"

Bên cạnh những người Đông Dương khác vốn đã cầm đao đi tới, nghe xong lời này, tâm trạng không cam lòng, đều ngừng bước

chân.

Thủ lĩnh bọn Đông Dương thấy thế, tức giận nói: "Hắn là đang khích bác ly gián, ý định kéo dài thời gian, lẽ nào các người nghe không hiểu sao?"

Lúc này nói ra quả thật không sai, Lục Dịch thật ra đang dùng kế sách kéo dài thời gian chờ tàu thuyền cập bến đến đây. Hắn có thể cảm giác được tứ chi của mình đang dần dần tê liệt, trên chân cảm giác nặng nề, nếu như bọn chúng tiến đến, hắn cũng không thể nào đánh lại, hành động không cẩn thận mạng cũng coi như xong.

"Các người..." Thủ lĩnh bọn người Đông Dương thấy không có ai tiến đến, càng tức giận nói: "Một lũ ngu ngốc!"

Nói xong, hắn cầm đao nhanh chân bước lên trước, nhìn chăm chăm Lục Dịch: "Bọn người Trung Quốc vô liêm sỉ, chịu chết đi!" Đao hắn dựng đứng lên, hướng Lục Dịch dùng sức đánh xuống.

Lục Dịch đã chờ đợi thời khắc này của hắn, dùng toàn thân né tránh đòn của hắn, người đã nghiêng sang một bên, dùng đao có trong tay chuẩn xác đặt trên cổ hắn, không nháy mắt, lạnh lùng quét mắt hết đám người Đông Dương, sau đó lướt đao vào cổ hắn.

Máu tươi trên cảnh liễu, mùi tanh dày đặc.

"Còn có kẻ nào muốn nhận lấy cái chết?"

Hắn nhàn nhạt hỏi, lặng lẽ không dấu vết mà dựa lên thân cây, vừa mới ra đòn này, hắn đã tốn khá nhiều sức lực nhằm giết được kẻ cầm đầu, những người khác sợ hãi thoái lui. Hắn thực sự không thể đối phó nữa rồi

Dọa không được bọn chúng, một tên trẻ tuổi người Đông Dương cầm đao xông lên, hét lên.

Lục Dịch hít sâu một cái, nỗ lực chống đỡ thân thể, nỗ lực ra đòn tập kích...Người kia vừa chạy tới, đột nhiên kêu lên thảm thiết, tay cầm đao buông xuống..

Bọn người Đông Dương còn lại thấy thế, không rõ nguyên do ở phía đó, không dám tiến lên nữa. Ở bên ngoài rừng liễu có tên người Đông Dương nói hô quát:"Quan binh đến rồi! Mau chạy đi!"

Lập tức bọn chúng không để ý tới Lục Dịch nữa, thi thể của đồng bọn cũng không cần nữa, bọn chúng ào ào đổ xô rút lui.

Lục Dịch khẽ buông lỏng, ngữ khí cũng nhẹ nhàng, cố gắng giương mắt nhìn.

Trên dọc đường bờ sông chạy đến thôn Lan Khê, nhìn thấy khói lửa bốc lên, thôn dân cũng đã bắt đầu rút đi lẫn trốn, Kim Hạ nhớ đến Lục Dịch an nguy, không ngại ngại vội chạy quay trở lại theo con đường bờ sông. Nguy hiểm như thế nào, Kim Hạ cho tới bây giờ cũng không liệu mạng như vậy mà chạy vội, luôn cảm thấy bất được kẻ trộm là đủ liệu mạng, mãi đến tận bây giờ mới phát giác trước kia vẫn còn lười biếng, hối hận ngày xưa không luyện công phu cho tốt, nếu không mình còn có thể chạy nhanh hơn nữa.

Đến bên bãi sông, ngoài mấy thi thể người Đông Dương ở trên mặt đất, không nhìn thấy Lục Dịch, cũng không nhìn thấy tên người Đông Dương nào khác.

Kim Hạ ngồi thụp xuống, tra xét vết thương trên thi thể, đều là một đao trí mạng, mà trong đó nhiều lần nhìn ra là bị đánh lén, hẳn

là bị Lục Dịch giết chết.

Ngoài trên bãi sông ra, trong bụi cỏ cũng không thiếu mấy đao ám khí, nhìn ra trong lòng Kim Hạ chột căng thẳng.

Cẩn thận kiểm tra dấu chân, sau đó hướng theo rừng liễu già mà đi, Kim Hạ không nghĩ ngợi nhiều, men theo dấu chân liền đuổi vào trong rừng.

Trong rừng liễu già, không nhìn thấy bóng người, nhàn nhạt mùi máu tanh tràn ngập trong không gian yên tĩnh.

"Lục đại nhân?" Kim Hạ từ từ đi tới, ánh mắt tìm tứ phía, chỉ lo bỏ sót bóng người, "Lục đại nhân? Lục đại nhân, ngài có ở đây không?"

Bốn phía yên tĩnh không hề có một tiếng động, chỉ có gió đêm xuyên qua cành liễu xào xạc.

"Lục đại nhân!"

Kim Hạ nhìn thấy bóng người dựa vào thân cây, vội vã bước lên phía trước, được nửa đường, liền đã thấy rõ người kia là người mặc trang phục của người Đông Dương, tay khoát lên cành cây không nhúc nhích, dưới bàn chân là một bãi máu tươi đã biến thành màu đen. Kim Hạ khom lưng cúi đầu, thấy rõ vết thương trí mạng là một đao trí mạng trên ngực.

Bên trái còn có một hàng dài người Đông Dương nằm thẳng tắp trên đất, hai mắt trợn tròn, chỗ cổ họng nửa đoạn đao kiếm vẫn còn nằm trên cổ, tứ chi của hắn có hơi co giật, không biết là rốt cuộc chết chưa?

Kim Hạ trợn mắt há mồm, lui ra phía sau vài bước, đang định quay người lại, nhưng có một cánh tay nhẹ nhàng khoát lên bả vai của cô ấy.

"Ta ở chỗ này." Một giọng nói trầm thấp quen thuộc từ phía sau truyền đến.

Kim Hạ nhanh chóng xoay người lại, nhìn thấy hấn vẫn còn sống.

"Lục đại nhân!"

Nàng miễn cưỡng đỡ được cánh tay rủ xuống của hấn, tay hấn rất lạnh, tâm trạng căng thẳng, lại phát hiện ra sắc mặt của hấn tái nhợt: "Ngài bị thương?"

"Trên lưng có một vết đao nhỏ." Hấn hời hợt, giọng nói suy yếu không che giấu sự uể oải.

"Ta xem một chút... Là đao ám khí..." Kim Hạ trong lòng đột nhiên trầm xuống: "Mặt trên có độc, có phải không? Ta, ta, ta biết sau khi trúng độc thân thể sẽ bị tê liệt, ngài không phải là cảm thấy động tác chậm đi nhiều sao?"

Lục Dịch chậm rãi gật đầu.

"Vậy vậy thì đúng rồi, ngài, ngài đừng quá căng thẳng. Sẽ không có chuyện gì." Bản thân của Kim Hạ đã lắp ba lắp bắp cố gắng an ủi hấn.

Lục Dịch nhìn Kim Hạ, nhẹ giọng nói: "Người bình tĩnh đi."

"Được được...." Kim Hạ hít sâu một hơi, bình tĩnh tinh thần, cảm thấy chưa được, liền hít sâu một cái: "Ngài yên tâm, ta ta rất bình

tĩnh! Có có ta ở nơi này, ngài ngài ngài yên tâm, sẽ không sao, sẽ không sao, nhất định sẽ không sao...Ta ta ta...Đúng rồi, trên người Đông Dương nhất định có giải dược trên người, ta đi lục soát bọn họ."

Kim Hạ trước tiên đỡ Lục Dịch ngồi tựa trên cây khô, lúc này mới hấp tấp đi lục soát thi thể của bọn người Đông Dương.

Lục Dịch đưa tay nắm lấy tay nàng, kéo lại nói:"...Người cẩn thận một chút!"

"Ta biết ta biết ..."

Kim Hạ nhanh đáp lời, trên tay đã bắt đầu lục soát thi thể dựa trên thân cây, không có thứ gì như trâm vàng, trâm bạc, cũng không có hộp thuốc giải nào, lo lắng nói:"Làm sao tất cả đều vô dụng thế này!"

Kim Hạ chuyển hướng lục soát thi thể trên đất, cũng không quản hấn đã chết hay chưa, trực tiếp lục soát quần áo hấn. Trong giây lát, hình như có tên người Đông Dương vẫn chưa chết giương đôi mắt, đôi môi hé mở.

"Cẩn thận!" Lục Dịch ở bên vẫn chú ý đến, giờ khắc này nhìn ra rõ ràng, lập tức lấy đá trên đất ném mạnh vào hấn.

Đồng thời từ chỗ trên cao có một vật gì bắn nhanh ra. Xuất phát từ miệng của người Đông Dương.

Bọn chúng vốn là muốn dùng châm ám khí ở miệng bắn tập kích Kim Hạ, chưa mở miệng lại bị đá đánh văng ra, ngay sau đó có thứ gì đó ném vào hấn khiến hấn tắt thở ngay lập tức.

Kim Hạ ngây người một lúc, lấy tay nhặt nó lên, phát hiện nó là chân gà...

"Thúc!" Nàng ngựa đầu kêu:"Đừng trốn nữa..."

Trên cây truyền đến tiếng cười hắc hắc, ngay sau đó một bóng người nhanh nhẹn bay xuống. Lục Dịch chỉ nhìn thấy tư thế hần bay xuống, liền biết người này công phu cực cao, cũng không dưới mình. Dựa theo ánh trăng, thấy quần áo hần rách rưới, râu tóc hoa râm, nhưng là kẻ ăn mày.

"Thúc, mạng người quan trọng, mau tới đây." Kim Hạ vội la lên:"Vết thương do đao ám khí có độc!"

Cái Thúc nửa ngồi nửa quỳ, híp mắt nhìn xuống Lục Dịch nói:"Người sốt ruột như vậy, là nam nhân của người?"

"Là tôn tử của ngài!" Kim Hạ tức giận đánh chính

Lục Dịch nhìn Cái Thúc, khẽ mỉm cười:"Đa tạ tiền bối vừa mới ra tay giúp đỡ, thứ cho ta có thương tích trên người, không thể đáp lễ."

"Chỉ là việc nhỏ, không đáng gì."

Cái Thúc không được tự nhiên vung tay, Lục Dịch nho nhã lễ độ, đúng là làm hần nhất thời không biết ứng đối ra sao.

Kim Hạ vẫn còn đang lục soát trên người Đông Dương, vẫn là không phát hiện gì, trong miệng lầm bầm:"Làm sao như thế này được? Trên người bọn chúng không có thuốc giải."

Cái Thúc vừa định nói chuyện, Kim Hạ đã lao ra bên ngoài rừng lục soát mấy thi thể khác.

"Nha đầu này...." Hấn lắc đầu một cái, nhìn về phía Lục Dịch chần chờ hỏi:"Cha ngươi là Lục Bình?"

Lục Dịch gật đầu

"Ngươi thực sự là con trai hấn? Con ruột?" Cái Thúc lại hỏi

Lục Dịch vẫn gật đầu

Cái Thúc vuốt râu, nhíu chặt mày, hung hăng nói:"Đại gia ngươi, ngươi thật sự là cháu của ta!"

Lục Dịch nhìn hấn không lên tiếng.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 61 (Đã Sửa Lại)

Cái Thúc tử mỉa mai cẩn thận quan sát sắc mặt của Lục Dịch, lắc đầu nói: "Tướng mạo của người ...không giống ta...ta cho người biết, nam nhân vẫn là phải lớn lên anh tuấn uy vũ, mới có thể ngang tang như ta...Nói cách khác, bản thân phải gánh vác trách nhiệm, nội tâm ngay thẳng chính trực..."

Hắn từ từ huyền thuyên, Lục Dịch cũng không chen lời hắn.

Kim Hạ bước nhanh quay trở lại, nhú mày nghiêm túc, rõ ràng có thể hiểu mấy thi thể trên bãi sông của bọn chúng cũng không hề có thuốc giải: "Ta nghĩ vẫn không hiểu, trên người bọn chúng tại sao không mang theo thuốc giải? Lẽ nào bọn chúng không sợ lỡ tay làm bị thương người của mình hay sao?"

Lục Dịch cố gắng chống đỡ thân thể: "Tìm không được thuốc giải cũng không cần gấp, ta vừa mới dùng qua thuốc Tử Viêm, nghĩ là sẽ không có chuyện gì."

Kim Hạ đỡ lấy hắn, cảm giác thân thể hắn nặng trĩu, hiển nhiên hắn cũng đã không còn cách nào khống chế tứ chi bị tê liệt: "Tử Viêm có thể mở độc rắn, nhưng không hẳn là có thể chữa độc của người Đông Dương....Thúc, người không phải là đã tìm đại phu có thể chữa trị giải độc này hay sao, nhưng cần người bị thương thử nghiệm hay sao? Mau dẫn bọn ta đi."

Cái Thúc nghe xong lời này, trên mặt có mấy phần lúng túng, không dẫn đường đi, chỉ do dự.

"Thúc?" Kim Hạ không hiểu nhìn hấn

"Cháu gái, không phải là ta không muốn mang các người đi, ở đây có một duyên cớ..." Cái Thúc khổ sở nói: "Vị đại phu kia làm việc có chút quy tắc, là quan gia thì không chữa bệnh."

Kim Hạ chỉ ngây ngốc trong phút chốc, lập tức nói: "Vậy thì cũng tốt!"

"Thích hợp sao?"

"Hấn cũng không mặc quan phục, ta lấy đi lệnh bài của hấn, ai biết hấn là Cẩm y vệ." Kim Hạ vừa nói chuyện, một bên lại muốn lấy đi lệnh bài, nhưng bị hấn ngăn lại.

Lục Dịch lạnh nhạt nói: "Nếu đại phu có quy tắc, ta cũng không mong muốn miễn cưỡng, Kim Hạ người đưa ta trở về thành."

Sớm biết hấn thực chất bên trong có lòng kiêu ngạo, nhưng trước mắt không nên phô trương sức mạnh của mình như vậy, Kim Hạ vội la lên: "Không được, trở về thành cũng không được, vết thương vẫn sẽ bị thối rữa, lần trước người đưa đến y quán, hai ngày sau đều chết."

"Sống chết có số, giàu có nhờ trời." Lục Dịch ngay cả nói chuyện cũng lao lực, đem đầu đặt lên bả vai Kim Hạ.

"Không được!" Kim Hạ vừa vội vừa tức, thẳng thắn dứt khoát nói: "Đã có đại phu tìm ra thuốc giải, đây là số mệnh có thể cứu chữa. Ngài nghỉ ngơi, đừng nói chuyện, việc này giao cho ta giải"

quyết !" Dứt lời, Kim Hạ trợn mắt nhìn về phía Cái Thúc, trong mắt tràn đầy khí tiết.

Cái Thúc bị Kim Hạ nhìn khiến cả người không dễ chịu, ngượng ngùng nói:"Cũng không phải là ta không muốn cứu hấn, là đại phu, bà ấy.....Ta cũng không có cách nào..."

"Làm theo lời ta là được, chỉ cần lấy lệnh bài ra khỏi người hấn, ai biết hấn là quan gia."

"Đây không phải là lừa bịp người khác sao? Nếu để biết được ta lừa bà ấy, chuyện này..."

Kim Hạ gương mặt buồn bã mạnh mẽ tranh cãi, nói:"Mạng người là quan trọng, nói làm sao chuyện này là lừa người khác. Nếu ta bảo thúc nói 'Hấn không phải là quan gia' khi đó mới gọi là lừa gạt."

"Hả?"

"Chỉ là không nói ra mà thôi, đương nhiên không thể xem như là lừa gạt."

"Chuyện này, lỡ như bà ấy hỏi thì làm sao bây giờ?"

"Chỉ cần hỏi ta đến trả lời, thúc không cần lên tiếng, người cũng có quyền nói không biết, đem hết sự tình đổ lên người ta, chỉ cần nói ta lừa người là được."

"Sao!!" Cái Thúc nghe được sửng sò

"Đừng lo lắng! Đi mau đi!" Kim Hạ giục hấn

Lập tức, Cái Thúc đem Lục Dịch lên lưng mình, phát huy khinh công, một đường đi nhanh, Kim Hạ cũng theo thật sát.

Chỉ cần nghe gió thổi qua sườn bên tai, Lục Dịch cũng có thể phán đoán ra tốc độ của bọn họ lúc này, gánh vác một người còn có thể nhanh như vậy, vị này không chỉ có khinh công tuyệt vời mà nội lực cũng vô cùng thâm hậu.

"Đa tạ tiền bối." Hắc nói

Cái Thúc vẫn bước đi liên tục, trong miệng than thở:"Chả trách người ta thường nói, một lần làm gia gia, thì cũng phải liên quan đến chuyện của tôn tử, châm ngôn thực sự không có điểm sai."

Được chừng nửa canh giờ, Cái Thúc bước chân mới chậm lại, cuối cùng dừng lại đứng một chỗ bên ngoài rừng trúc.

Kim Hạ nhìn quanh bốn phía cảnh vật, hậu tri hậu giác kinh ngạc nói:"Nơi này, có phải là thành Tây sát bên rừng hoa đào."

"Rừng hoa đào còn đang ở phía trước núi, nơi này là phía sau núi."

Cái Thúc để Lục Dịch xuống, từ trong áo lấy ra một bầu hồ lô nhỏ, mở nút lọ, hướng về phía lòng bàn tay một chút bột phấn, sau đó như người nữ nhân dùng để trang điểm, trực tiếp như thế thoa lên mặt, khắp người, chỉ cần để lộ đều toàn là phấn.

"Các người cũng cần phải thoa phấn lên người." Hắc đem hồ lô đưa cho Kim Hạ:"Trong rừng này ở đâu cũng có xà, không thoa phấn, chúng sẽ cắn dã man."

"Lại có xà!"

Kim Hạ nhớ lại con mãng xà màu đỏ kia trong lòng vẫn còn sợ hãi, tay chân lạnh lẽo thoa phấn lên người mình, lại hướng vào lòng

bàn tay,nhẹ nhàng thoa cho Lục Dịch...."

Phần này vô vị vô sắc, khá giống với bột trăn châu, xoa trên da thịt sẽ có một lớp sáng nhàn nhạt. Lục Dịch dường như mở mắt cũng không có khí lực, nhắm hai mắt, cứ mặc cho Kim Hạ thoa phần. Còn Kim Hạ không biết ra sao tay chạm vào mặt hắn, trong lòng bàn tay có cảm giác lạ thường, động tác liền không tự chủ được có chút chậm chạp.

"Nha đầu, người đây chính là lợi dụng hắn." Cái Thúc trêu ghẹo.

Kim Hạ tức giận lườm mắt nhìn hắn, càng lúc càng nhanh tay hơn, nhưng nhìn thấy hắn có cử động khóe miệng, cũng không tiếp tục nữa.

"Ngài làm sao lại cười, ta thật sự không có lợi dụng ngài." Kim Hạ đơn giản là dùng hai tay, xoa càng mạnh tay:"Ta chỉ muốn xoa phần đều cho ngài thôi.."

Cái Thúc ở bên cạnh cười không ngừng

Chờ Kim Hạ thoa xong, Cái Thúc lại đỡ Lục Dịch lên lưng, chậm rãi hướng trong rừng trúc mà bước đi, luôn miệng căn dặn Kim Hạ:"Cùng đi theo ta, tốt nhất là một bước cũng đừng đạp sai, bằng không bị xà chui ra từ trong lỗ, thoa phần cũng vô dụng."

"Ta biết rồi."

Kim Hạ hít sâu một cái, đi phía sau hắn, gần như mỗi bước chân của thúc đều đi theo vết chân, không dám có nửa bước đi nhầm. Gió thổi, theo tiếng sần sật, lá trúc phút chốc rơi đầy đầu.

Trên đất không biết bao nhiêu lá cây chồng chất, tràn đầy mục nát, cho thấy nơi đây người thường ít lui tới.

Ánh trăng chiếu xuống, bóng hình rừng trúc cùng bóng người đan xen vào nhau.

Kim Hạ chậm rãi ngẩng đầu, ngay trước mắt là con rắn nhỏ bò lượn quanh thân cây trúc, nửa người trên không trung giãy giụa, ngẩng đầu nhìn xung quanh, ở trong tầm mắt Kim Hạ là khoảng mười mấy con xà, có lớn có nhỏ xung quanh mấy thân cây.

Kim Hạ bỗng run người rợn tóc gáy, nhẹ nhàng kêu:"Thúc ...Ta nhìn thấy xà.."

"Chỉ cần không đụng tới chúng liền không sao." Cái Thúc tỉnh táo trả lời:"Bà ấy vẫn luôn khen chúng nó thật biết điều.."

"Chúng nhìn ra là rất biết nghe lời." Kim Hạ an ủi chính mình bằng giọng đáp lại, hỏi:"Bà ấy là ai? Những con xà này đều là do bà ấy nuôi?"

"Các người phải gọi bà ấy là Thẩm phu nhân."

Kim Hạ con mắt vẫn nhìn lũ xà, theo thật sát Cái Thúc, miệng vẫn không quên hỏi:"Thẩm phu nhân? Bà ấy cùng Thẩm đại phu là thân thích?"

"Nói đến đây, bà ấy cũng có thể có liên hệ với Thẩm đại phu, nhưng bà ấy cùng Thẩm đại phu chưa bao giờ gặp gỡ." Cái Thúc thờ dãi nói:"Bà ấy góa chồng trước khi cưới, đã định hôn, nhưng chưa cưới xin, không nghĩ rằng phu quân sẽ chết trên tàu như vậy."

"...Thúc, người làm sao quen biết bà ấy?" Kim Hạ hỏi

Cái Thúc trầm mặc chốc lát, mới lúng túng nói:"Ta là bị rắn cắn..."

Kim Hạ cười : "Hóa ra là mỹ nữ cứu anh hùng, như vậy cũng làm xấu mặt thúc..."

Đang nói chuyện, bọn họ vô tình đã đi xuyên qua nửa cánh rừng trúc, mơ hồ nghe thấy tiếng suối chảy róc rách, đi lên trước nữa là một vùng đất rộng mở, một cái nhà gỗ đơn giản lẳng lặng ở phía dưới ánh trăng.

Cái Thúc trước tiên hướng Kim Hạ thấp giọng nói:"Người nhớ yên phận, bà ấy không thích người ồn ào nói nhiều."

"Yên tâm đi.."

Kim Hạ không yên tâm quay đầu nhìn Lục Dịch, thấy hấn hai mắt vẫn nhắm chặt, thử xem hơi thở của hấn, hô hấp nhọt nhọt, lúc này mới thoáng yên tâm.

Cái Thúc nhìn vào trong nhà, quay đầu hướng Kim Hạ ngượng ngùng nói:"Bây giờ sắc trời vẫn còn tối, người xem đèn đều đã tắt, bà ấy chắc là đã ngủ, nếu không chúng ta trời sáng hầy..."

"Mạng người quan trọng thúc ! Người không cần cố gắng tỏ ra thương hại đâu?" Kim Hạ nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt

"...Được rồi, được rồi..." Cái Thúc hướng nhà gỗ cất cao giọng nói:"Thẩm phu nhân, tại hạ là Lục Đình, ta đem người bị thương tới."

Qua một hồi lâu sau cũng không có động tĩnh, Kim Hạ gấp gấp trực tiếp gõ cửa, mới nhìn thấy bên trong nhà gỗ có ánh nến sáng lên.

"Người xem, người xem..." Cái Thúc than thở: "Chúng ta làm mất giấc ngủ của bà ấy, chúng ta thật không đúng thời điểm."

"Thúc, người thật sự là nhiều chuyện."

Kim Hạ kiên nhẫn chờ đợi, mới thấy cửa mở ra, một người phụ nữ trung niên cầm ngọn đèn dầu đi ra. Xiêm y của người chinh tề, tóc chải gọn gàng, khuôn mặt ôn hòa, chút nào cũng không thấy vẻ giận dữ hay ủ rũ mất kiên nhẫn.

Cái Thúc vội vàng tiến lên: "Đêm khuya quấy rầy, thực sự xin lỗi, thật sự là việc bất đắc dĩ. Thấm phu nhân, người trên lưng ta bị thương bởi đao ám khí của người Đông Dương."

"Lục đại ca không cần khách khí, mau đem người vào trong." Thấm phu nhân ôn hòa nói, dứt lời liền quay vào nhà chỉ dẫn.

Cái Thúc bận bịu đưa Lục Dịch đi vào, Kim Hạ cũng theo vào.

Dưới sự chỉ dẫn của Thấm phu nhân, Lục Dịch được đặt nằm tại giường trúc, Thấm phu nhân cúi đầu kiểm tra vết thương của hắn, Kim Hạ nâng ngọn đèn dầu giúp bà ấy soi kĩ.

"Hắn là khi nào bị thương?" Thấm phu nhân hỏi

Kim Hạ vội nói: "Hình như là khoảng nửa canh giờ trước."

Thấm phu nhân nhíu mày: "Các người không phải là cho hắn uống qua thuốc gì chứ?"

"...Không, không có." Kim Hạ vội vàng nói: "Ta là đã lục soát trên người bọn Đông Dương cũng không có thuốc giải, đúng rồi, hắn có thuốc giải độc, là Tử Viêm, hắn là đã uống một viên."

"Tử Viêm!" Thảm phu nhân quay đầu nhìn Cái Thúc hỏi:"Hắn là người nào? Tại sao lại có tử viêm?"

"..Ta...ta"

Cái Thúc chỉ có thể nhìn Kim Hạ

"Gia đình hắn là dân buôn bán ở trong kinh thành, có chút giàu có, Tử Viêm là do hắn mua từ người khác mà có được, để phòng bản thân nên mới mang theo người." Kim Hạ hỏi:"Thuốc này, có gì sao?"

"Thuốc giải không đúng bệnh, làm sao giải được độc." Thảm phu nhân nhìn về phía Kim Hạ hỏi:"Vị cô nương này, người là người nào?"

"Ta là nha hoàn của hắn."

"Nàng là tình nhân của hắn."

Kim Hạ và Cái Thúc đồng thời nói

Vừa dứt lời Kim Hạ thầm than thở, lại quay sang trừng mắt nhìn Cái Thúc, lại cố gắng giải thích:"Thật ra ta là nha hoàn của hắn, sau đó thiếu gia nhà chúng ta liền vừa lòng ta, là..."

"Hắn vừa ý người sao?" Thảm phu nhân hỏi có chút ngoài ý muốn.

"Thưa đúng!" Kim Hạ nói tiếp:"Lúc đầu thiếu gia cũng không thích ta, ta liền ở bên hắn ngày đêm, sau đó hắn cuối cùng lại động lòng, hai bọn ta cùng đi Giang Nam..."

Cái Thúc cũng nhanh nhẹn chen lời: "Nha đầu này thời nay cũng là người chăm chỉ, ta nghe xong cũng đặc biệt cảm động. Thật sự là một đôi uyên ương khổ sở, rất vất vả đến Giang Nam, cuối cùng lại gặp giặc Oa, người mau cứu hẩn đi."

Thẩm phu nhân nhìn chằm Cái Thúc trong chốc lát, cũng không biết nên tin hay không tin, nhăn mày: "Hẩn nếu chưa dùng Tử Viêm, ta còn có thể cứu hẩn dễ dàng, bây giờ, hai loại độc tính trong cơ thể hẩn, muốn loại bỏ cũng không dễ dàng."

"Cầu xin phu nhân hãy thử một lần, Thẩm phu nhân." Kim Hạ khẩn thiết nói

Cái Thúc cũng khuyên nhủ: "Thử một chút, có người thử nghiệm còn hơn là không có."

Nghe vậy, Kim Hạ tức giận nhìn Cái Thúc nói: "Hẩn nhất định sẽ không chết!"

Thẩm phu nhân suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu nói: "Đem mang hẩn ra sau nhà, ta đi tìm dược liệu chữa trị."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 62 (Đã Sửa Lại)

Nếu nói đến tìm nguồn nước ở trong rừng, thì chính là một chỗ dòng suối nước nóng có ở gần núi, có thể thấy được ánh trắng soi mù mịt mờ.

"Lục đại ca, người trước tiên đem hần cởi áo ngoài ra, ta muốn thay hần rửa vết thương." Thẩm phu nhân lại chuyển hướng Kim Hạ: "Người đi lấy một chậu nước trong suối đến."

Kim Hạ lại vội vã đi ra ngoài.

Cái Thúc tiến lên thay Lục Dịch cởi áo bào hần ra, trong lúc vô ý, trong người Lục Dịch có hai phong thư rơi xuống, phong thư của quan gia dùng cùng người dân không giống nhau, vừa nhìn liền biết. Hần gấp rút nhặt áo bào cùng phong thư đem bọc lại, lên nhìn về phía Thẩm phu nhân.

Thẩm phu nhân cũng đang nhìn hần.

"Cái này..." Hần đáp ứng

"Lục đại ca, người nằm bò trên mặt đất làm gì?" Thẩm phu nhân lạnh nhạt nói: "Mau đứng dậy đi, lại ra ngoài lấy mấy chiếc đèn dầu vào đây, nơi này không đủ sáng."

"Được được.."

Đoán rằng bà ấy cũng không lưu ý đến, Cái Thúc trong lòng cảm thấy may mắn, mang áo bào để sang một bên, liền đi ra ngoài lấy ngọn đèn.

Thấy hắt ra ngoài gian nhà, Thẩm phu nhân liếc mắt nhìn xiêm y vừa được hắt để lên bàn, cũng không động thủ xem xét, lại nhìn phía Lục Dịch, chột suy nghĩ điều gì đó..

Bên ngoài men theo dòng suối nước nóng, sương mù cứ ra sức tấp vào mặt, mang theo một chút mùi gay mũi, Kim Hạ cầm gáo múc nước, cúi đầu nhìn nước suối, càng thấy dòng suối có màu sắc gì sất, dùng gáo khuấy nước thì thấy dưới nước lơ lờ hiện lên một vật gì đó. Nàng lấy làm kinh hãi, cố gắng đánh bạo mà nhìn, một lát sau có một con rắn nhỏ nổi lên trên mặt nước, ước chừng nó to bằng đầu ngón tay, từng con từng con cũng dập dờn theo sóng nước.

Nơi đây cũng thật là một nơi đất lành của những con xà, trông như động thiên của chúng, Kim Hạ hít sâu một cái, cố gắng không làm kinh động đến bọn chúng, lấy gáo nước đến suối nước nóng mà múc, đầy một chậu nước rồi mang cho Thẩm đại phu .

"Thẩm đại phu, nước đã tới." Kim Hạ cung kính nói

Thẩm phu nhân gật gù, cuốn ống tay áo của chính mình lên, từ chậu đồng đựng nước mà rửa tay, sau khi rửa tay thêm hai ba lần nữa, vội dặn dò nói:"Đem nước này đi đổ, lại lấy một chậu nước khác mang đến đây."

"Lập tức mang tới ngay." Kim Hạ không nói hai lời, đem nước đi đổ, lại lấy một chậu nước suối đến.

Thẩm phu nhân vẫn là dùng nước trong chậu rửa tay lần nữa, sau đó vẫn nói: "Lại mang một chậu nước khác đến."

Kim Hạ lại đi lấy một chậu nước khác mang tới, sau đó lại trở mặt nhìn Thẩm phu nhân vẫn cứ dùng đến chậu nước rửa tay.

Đưa tay rửa sạch, lấy ra một tấm khăn vải tỉ mỉ lau tay, Thẩm phu nhân ngân nga dặn dò: "Lại đi lấy một chậu nước tới đây."

"Được!" Kim Hạ một câu lời thừa thãi cũng không có, nhanh nhẹn mang chậu nước ra ngoài.

Nhìn bóng người của Kim Hạ, Thẩm phu nhân khẽ mỉm cười, chuyển hướng Cái Thúc nói: "Nha đầu này tuy còn trẻ tuổi, ngược lại có tính kiên trì, bằng không, chính là đối với người yêu không tính toán."

Cái Thúc cười hắc hắc: "Bà cứ một mực làm khổ nó, không có chuyện gì, nó kiên cường lắm."

Thẩm phu nhân nghiêng đầu nhìn hắn, sắc mặt hơi trầm xuống nói: "Chẳng lẽ trong mắt Lục đại ca, ta là người xảo quyệt sao?"

"Không đúng, không đúng. Đương nhiên không phải." Cái Thúc không ngớt lời cười gượng nói: "Ta là nói, bà làm thế nào cũng đúng. Là thật sự, nếu không bà sai bảo ta, ta cái gì cũng có thể làm."

Thẩm phu nhân nhìn chằm chằm hắn trong phút chốc lại nói: "Nếu ta bảo người cởi xiêm áo ra đây thì sao?"

Cái Thúc hai tay che trước ngực, biểu hiện căng thẳng, "Chuyện này không tốt lắm, ta có thương tích bị ăn mòn...Không đúng không đúng, chủ yếu là ta thân thể yếu, sợ bị cảm lạnh."

Đang nói chuyện, Kim Hạ lại mang một chậu nước đến, bây giờ bên ngoài phải là tiết lạnh mùa xuân se se lạnh, đi tới đi lui mấy chuyển, vậy mà trên chóp mũi của Kim Hạ lại lấm tấm mồ hôi. Đặt chậu nước xuống bàn, nàng trước tiên lại nhìn Lục Dịch, hẳn lúc này ở trần, đang nằm nhoài trên giường trúc, hai mắt vẫn cứ nhắm chặt, người hẳn là trong cơn hôn mê.

"Thẩm phu nhân, nước đã tới." Kim Hạ dùng ống tay áo tùy tiện lau mặt mình một cái, cười nói

Thẩm phu nhân lúc này lại không có rửa tay, nhìn Kim Hạ nói:"Người như thế cứ chạy tới chạy lui, nhất định là trong lòng có lời oán hận ta, đang thầm mắng ta phải không?"

"Làm sao có thể!" Kim Hạ trợn mắt, phản bác:"Ta như vậy là người không hiểu chuyện sao? Người như vậy bắt quá phải là cao nhân, khẳng định là có chút điệu bộ kiêu cách, đừng nói là mang bao nhiêu chậu nước đến rửa tay, thậm chí là nhiều hơn nữa, cũng là bổn phận của ta. Trong lòng ta chỉ đối với phu nhân thật sự sùng kính, làm sao có thể oán hận?"

Kim Hạ gương mặt đầy chân thành mà nhìn Thẩm phu nhân.

Thẩm phu nhân không quá thoải mái mà ghen lại, chuyển hướng Cái Thúc:"Ta lâu rồi không ra ngoài, bên ngoài thói đời người không giống nhau."

Cái Thúc vội nói:"Không phải như vậy, Kim Hạ so ra ở bên ngoài cũng coi như là người khó gặp."

Thẩm phu nhân cúi người lấy hộp gỗ của mình, bên trong lấy ra một tấm vải băng bó, trải ra trên bàn, dưới ánh nến nghiêm chỉnh,

bày biện ra những đồ vật chói mắt, nào là dao bạc đầy đủ kích thước khác nhau, lưỡi dao thì mỏng, còn có cái kẹp bằng bạc, kéo bạc...

"Lục đại ca, người giúp ta vào trong rừng trúc bắt con xà mang trở về." Thảm phu nhân chỉ vào bên cạnh cái sọt, dặn dò nói

Cái Thúc đáp lại, mang theo cái sọt ra ngoài.

Thảm phu nhân mang chậu đồng mang tới cạnh giường, lấy một mảnh khăn vải sạch, thấm nước, từ trên lưng Lục Dịch rửa vết thương.

Nước suối ở đây không giống như bình thường, lúc thấm qua vết thương, làm cho da thịt từng đốm như muốn chảy máu ra, Thảm phu nhân lúc này mới lấy ra một thanh tiểu đao bạc, lưỡi đao cực sắc bén, mổ vết thương, từ vết thương mổ ra một miếng thịt nhỏ. Máu, lập tức tràn ra.

Kim Hạ chỉ ở bên cạnh nhìn, trong lòng đều cảm giác run sợ, lại nhìn thấy Lục Dịch trong cơn hôn mê hai tay nắm chặt thành quyền, là đau đớn khó nhịn, không nhịn được duỗi tay đặt trên tay hắn, lại bị hắn ngay lập tức nắm thật chặt.

Thảm phu nhân tập trung tinh thần đem mổ vết thương vào sâu hơn, lần này xẻ miếng thịt từng miếng rồi đặt vào khay bạc, vừa vặn Cái Thúc bắt được xà trở về, bà ấy đem con xà chậm rãi ra ngoài.

Do mùi máu tanh dự dõ, mà tiểu xà lắc lư thân thể, trực tiếp hướng thân mình vào khay bạc, bò vòng quanh những miếng thịt, sau đó chúng cắn vào nó, rồi nuốt vào bụng.

Nhìn chúng ăn, Thảm phu nhân tựa như thỏ phào nhẹ nhõm, vừa cẩn thận quan sát chúng thay đổi.

Sau khi thấy tiểu thanh xà nuốt vào bụng, nguyên bản vảy ngọc màu xanh của nó, từ từ ảm đạm xuống, màu xanh vốn có cũng không còn, biến thành màu xám trắng, giống như đang thay lớp da mới từ đầu đến đuôi, còn lại một đoạn nhỏ là không biến màu.

Toàn thân con tiểu thanh xà đã biến thành tiểu bạch xà, chỉ một phần cuối đuôi là không biến màu, giãy giụa không ngừng.

"Được rồi, đem nó quay trở về đi." Thảm phu nhân mang nó trở vào trong sọt có chứa cỏ, trong mắt có yêu thương:"Mấy ngày nữa, chính nó sẽ tự mình tiêu hết độc, thay lớp da mới, có thể hồi phục đáng đáp ban đầu."

Kim Hạ không nhịn được chen lời nói:"Ý của phu nhân là, xà có thể loại bỏ độc này, có phải hẳn có thể được sống?"

Thảm phu nhân lạnh nhạt nói:"Làm gì có đạo lý như thế, hẳn cùng xà làm sao so sánh được, có thể cứu hay có thể sống là hai việc khác nhau. Có thể cứu không hẳn là có thể sống, việc này cũng phải xem mệnh của hẳn."

Kim Hạ tay lúc này vẫn còn nắm chặt tay Lục Dịch, nàng nặng nề gật đầu, nhìn Thảm phu nhân nói:"Hẳn có thể sống, đây là số mệnh của hẳn."

Thảm phu nhân nhìn Kim Hạ trong chốc lát hỏi:"Có một số việc ta cần làm rõ ràng trước, vừa nãy ngươi cũng nhìn thấy, xà đối với loại độc này, cũng phải thay da mới tróc vảy đi, con người muốn mổ loại độc này, đau đớn không thua gì đục khoét vào da cắn vào xương,

hắn sẽ không chịu nổi, có thể mà muốn chết, vậy thì ta cũng không trách."

"...Không được, ta sẽ không để hắn quyết như vậy, càng sẽ không trách đại phu, phu nhân chỉ cần chữa trị là được." Kim Hạ nói như đinh đóng cột.

Thẩm phu nhân gật gù, từ trong áo lấy ra một chuỗi sáo ngắn, đặt lên môi, một âm thanh kì lạ truyền tới. Nghe trong không bình thường bởi vì trong tiếng sáo có chỗ thấp chỗ cao.

Kim Hạ thầm nghĩ cao nhân thường thì ai cũng có thói xấu không được bình thường lắm, kinh ngạc nhìn về phía Cái Thúc, vừa thấp giọng dò hỏi một tiếng sáo khó nghe như vậy có nên khen hay tán thưởng hay không, liền nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến những tiếng sán sạt rợn tóc gáy, hơn nữa âm thanh có chút quen thuộc, đây mới là điều Kim Hạ lo sợ nhất.

Tiếng sáo dừng lại, còn chưa kịp hấp thu hơi lạnh, lại nhìn thấy một con mãng xà từ trước cửa sổ mò vào, toàn thân đỏ đậm, vào ban đêm, hai mắt của nó quả thực sáng lên như ngọn lửa cháy..

"Là ở rừng hoa đào." Kim Hạ ở trong lòng nói ba chữ này, sau đó không tự chủ được hướng Lục Dịch, lần này lại tay mình nắm chặt tay hắn.

Con xích mãng uốn người đến gần, Thẩm phu nhân chậm rãi tiến đến, sờ lên thân bóng loáng lạnh lẽo của nó, thở dài:"Kể từ đầu xuân tới nay, không nghe thấy bên ngoài có người cáo trạng, người rất biết nghe lời, phải không?"

"Con mãng xà này cũng thật không biết xấu hổ. Mấy ngày trước bọn ta bị người chặn ở rừng hoa đào, suýt chút nữa mất mạng." Kim Hạ oán thăm

Sờ vuốt ve nó mấy lần, Thẩm phu nhân từ trong áo lấy ra một hộp đồng nhỏ, mở nắp hộp, đưa tới trước mặt con xích mãng.

Kim Hạ vẫn còn kinh ngạc, liền nhìn thấy xích mãng cắn vào hộp đồng, dùng sức mãnh liệt, làm cho người khác lo sợ rằng nó sẽ cắn nát cái hộp, mà giữa chừng cổ họng nó kêu lên tiếng hí, cũng cho thấy nó đang chịu thống khổ.

Thẩm phu nhân gần như đau lòng mà nhìn xích mãng, nhưng vẫn đợi một hồi lâu, nhìn thấy mãng xà không còn cắn nữa, mới đưa hộp đồng xuống.

Vừa nãy là một hộp trống trơn, bây giờ lại có chất lỏng động lại.

Kim Hạ bây giờ mới hiểu được, thì ra là Thẩm phu nhân muốn lấy nọc độc, chỉ là không biết có phải con mãng xà này là Thẩm phu nhân nuôi từ nhỏ hay không, đương nhiên có thể khiến nó nhả nọc độc rắn, mãng xà cam tâm mà nguyện nhả nọc độc.

Thẩm phu nhân mang hộp sang một bên, vỗ về con xích mãng, sau đó mới thả nó đi, xích mãng vẫn từ cửa sổ chui ra, nhưng cũng không bò vào rừng, mà lén vào suối nước nóng.

Lấy nọc độc không dễ, nọc rắn này ở ngoài xem như hoàng kim rất quý, Kim Hạ là biết đến nó. Lập tức nhìn thấy Thẩm phu nhân từ trong tủ lấy ra một lọ sứ, từ trong lọ lấy ra hai viên thuốc nhỏ. Một viên dầm nát ra hòa cùng nọc độc, sau đó thoa vào vết thương của Lục Dịch.

Một viên khác hòa vào nước ấm mà Kim Hạ mang vào.

"Nếu hẩn mặt tái xanh, hô hấp dồn dập, liền cho hẩn uống vào."
Thẩm phu nhân dặn dò nói

Kim Hạ cẩn thận tiếp nhận bát, lo lắng nhìn sắc mặt của Lục Dịch.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 63 (Đã Sửa Lại)

Một ít nọc độc của xích mãng, đối với người thường mà nói, lập tức máu sẽ bị ngưng tụ lại, tuyệt đối không thể nào chịu đựng nổi. Thảm phu nhân sở dĩ dùng nọc độc, chính là bởi vì trong cơ thể của Lục Dịch còn có Tử Viêm, nọc độc ở trong cơ thể hắn vẫn sẽ làm mạch đập hắn chậm lại, toàn thân như nứt ra, rốt cuộc có thể chống đỡ được hay không.

Một lát sau, Kim Hạ liền cảm giác được bàn tay lạnh lẽo của Lục Dịch, cúi đầu nhìn, bàn tay của hắn một chút máu cũng không còn, thay vào đó là màu tím nhàn nhạt.

Kim Hạ lo lắng mà quan sát tay kia của hắn, phát hiện cũng giống thế.

Toàn thân hắn đều xanh xao, tím nhạt, tứ chi của hắn bắt đầu co rút xanh xao...Kim Hạ bưng bát thuốc, lo lắng nhìn về phía Thảm phu nhân:"Hiện nay có thể cho hắn uống thuốc được không?"

"Chờ một chút, chờ sắc mặt hắn xanh lại lúc ấy mới cho uống."
Thảm phu nhân nói

"Được.."

Kim Hạ đang hoảng đáp lời, nhưng trong lòng thì sốt ruột bất an, Lục Dịch bên cạnh, nàng có thể nghe rõ hắn hô hấp có chút ngưng trệ khó khăn, chắc là...Kim Hạ không dám nghĩ tới, chỉ có thể dùng

ánh mắt theo dõi hần, chỉ lo rằng sẽ bỏ sót một ít thay đổi trên sắc mặt của hần.

Từ cổ của hần cũng bắt đầu xanh xao, tím lạ thường, hô hấp không chỉ là chậm chạp, mà là càng yếu ớt, thậm chí lúc có lúc không.

"Thẩm phu nhân...hần..." Giọng nói của Kim Hạ không tự chủ được mà run rẩy.

Thẩm phu nhân trầm ngâm xem kỹ trong chốc lát, hướng Cái Thúc nói:"Lục đại ca, người có thể hay không truyền cho hần một chút nội công, giúp hần chống đỡ trong chốc lát."

Cái Thúc không nhiều lời, ngồi trên đất bên cạnh giường Lục Dịch, một tay đặt lên tay của Lục Dịch, đem nội lực không ngừng truyền vào thân thể Lục Dịch, máu tím lan khắp cơ thể hần vẫn chưa tan hết, nhưng hần vẫn hô hấp chậm rãi, dần dần hồi phục vững vàng.

Hô hấp mặc dù đã ổn, nhưng cũng ngừng được máu bầm đang lan tràn lên trên người hần, Kim Hạ trơ mắt nhìn hần, hướng Thẩm phu nhân vội nói:"Bây giờ cho hần uống thuốc được rồi."

Thẩm phu nhân bình tĩnh nói:"Chờ một chút...Không vội..."

Môi Lục Dịch cũng bắt đầu tím tái dần, nghe thấy hần bởi vì đau đớn mà giữa hai hàm răng phát ra âm thanh, Kim Hạ nhìn không được nữa, dùng muỗng múc chén thuốc liền hướng vào trong miệng hần.

Thẩm phu nhân cũng không ngăn Kim Hạ, chỉ ra hiệu cho Cái Thúc ngừng truyền nội công, cũng đưa tay bắt mạch Lục Dịch.

Bởi vì theo bản năng mà chống đỡ thuốc giải độc thấm vào trong cơ thể, Lục Dịch mới cắn chặt răng, muốn bạc cũng ở cạnh môi hắn, nhưng không thể nào để hắn nuốt vào. Kim Hạ lại thử cho chén thuốc vào giữa hai răng từ từ cho uống vào, nhưng cứ tràn ra hết, không cách nào vào trong miệng hắn.

"Bây giờ làm sao...Hắn không uống được."

"Mở miệng hắn ra!" Bây giờ trông Cái Thúc có vẻ rất quả quyết

Kim Hạ không rõ:"Vậy phải làm sao?"

Cái Thúc nhìn chằm chằm Kim Hạ, chỉ chốc lát sau, hắn cười...

Kim Hạ gật đầu hiểu ý, cầm chén thuốc đi về phía trước:"Thúc, người tới giúp ta."

Cái Thúc thoái lui ra sau, cả kinh nói:"Như vậy sao được,ta ta..Vẫn là thân nam nhân."

"Ta bảo đảm, sau khi cho hắn uống thuốc xong, người cũng vẫn là thân nam nhân." Kim Hạ khuyên hắn:"Người chỉ coi là giúp hắn uống thuốc mà thôi, tuyệt đối đừng nghĩ chuyện gì khác."

"Không được chuyện này không được, dù sao ta cũng có quyền từ chối..." Cái Thúc một mực từ chối

Tay vẫn còn đang xem xét mạch đập của Lục Dịch, Thẩm phu nhân chợt hơi nhường mảy:"Lục đại ca, lại truyền cho hắn nội công, phải nhanh cho hắn uống thuốc.."

Lại không thể trì hoãn, Kim Hạ ngăn người một chút, cúi đầu uống một hớp thuốc, cúi người đến bên môi Lục Dịch...

Bên ngoài, ánh trăng vẫn còn đang sáng lấp lánh dưới mặt suối nước, có xích măng vẫn còn vũng vầy đuôi, quấy nhiễu sóng nước. Hồ nước bao quanh sương mù...

Sau khi ngâm chân nước nóng cho cha, lại thay cha lau toàn thân, dọn sẵn giường chiếu, chăm sóc cho cha nằm xuống giường, Dương Nhạc lại ra khỏi phòng, vào trong y viện ngồi xuống bên cạnh giếng nước. Hắn lại đi qua đi lại mấy phen, đi đến bếp của y quán thấy hai thùng nước được đặt sẵn ở đó, sau đó lại rửa tay, lấy bột mì ra. Vào ngày mùa xuân nắm thường rất tươi, sáng mai muốn làm cho cha bánh bao nắm cải xanh, thì bây giờ phải làm bột mì nhân bánh thì mới tốt. Chờ khi làm xong, hắn dọn dẹp căn bếp gọn gàng, lúc này hắn mới lau mồ hôi trên mặt mình, theo thói quen ngồi trước thềm đá ngoài sân.

Một vầng trăng sáng giữa trời, cũng không biết là canh giờ nào, liền nghe bên ngoài tiếng gõ vang lên ba lần.

Không ngờ đã là canh ba, hắn đứng dậy thăm nghĩ nên trở về nhà nghỉ ngơi mới đúng, cũng không biết như thế nào hai chân đã đi ra ngoài y quán. Sau khi ra cửa, hắn đi xuyên qua thành phố Dương Châu chỉ còn lại một con phố yên tĩnh, băng qua những con hẻm nhỏ, lần này hắn lại đi tới bờ sông nơi mà đêm đó hắn cứu Dịch Lan Diệp.

Trời tối yên lặng, bờ sông tự nhiên bốn bờ vắng lặng, hắn cũng yên lặng đứng nhìn, hồi tưởng lại hình ảnh đêm đó. Cũng không biết giờ này cô nương ở Cô Tô sống như thế nào?

Nếu là ở chợ thêu, nghĩ đến là hàng ngày phải ở trên bàn thêu, nhất định là vô cùng tốn sức lực, cũng không biết cô nương có thích nghi được không?

Nếu như có thể đến Cô Tô thăm cô nương một chút, nói đúng hơn là có thể quan sát tình hình từ xa cũng tốt, nhưng đáng tiếc...Dương Nhạc thở dài, quay người trở về y quán, khóe mắt cũng đang thoáng nhìn một ngõ hẻm có cảnh tượng lạ thường gió thổi qua góc áo.

Một người mặc xiêm áo vải vóc màu đỏ, hiển nhiên là xiêm áo của nữ tử.

Dương Nhạc hơi nhướng mày, canh ba đã qua, một cô nương sao lại ở bên ngoài đi lang thang thế này? Bản năng của bộ khoái mà thúc giục hần cảm thấy ngờ vực cũng bước nhanh tới.

Ngõ hẻm này cũng không phải là con ngõ nhỏ, vì duyên cớ gì mà ngõ nhỏ quanh co, thăm thẳm. Có lúc Dương Nhạc cảm thấy cô nương kia rõ ràng cách đó không xa, khi vào một khúc cua khác lại không thấy hình bóng của cô nương đâu.

Nếu không còn nghe tiếng bước chân đằng trước nữa, hần cũng không tự mình đuổi theo, có thể chỉ là ma quỷ mà thôi.

Rẽ phải vào khúc cua, cho đến cuối con hẻm, Dương Nhạc mới vừa đi qua, trong âm u tối mịch nhìn thấy cô nương kia ở cùng một người khác. Hóa ra một đôi nam nữ ở đây gặp nhau kín đáo, hần cũng không muốn nhiều chuyện người khác, chỉ nhìn mà cũng không nhắc nhở, liền quay người rời đi.

Đi được khoảng mấy bước, hần đột nhiên nhớ lại Kim Hạ có nói đến một loại hình cụ, cẩn thận nhớ lại đôi nam nữ vừa nãy, cô nương kia cũng đang ở bên người nam nhân kia, được nam nhân kia ôm lấy, hai người không nhúc nhích

Nếu tiếng bước chân của chính mình không làm họ giật mình, nếu là gặp nhau lén lút thì họ phải vô cùng cảnh giác mới phải, sao lại không chú ý đến hần. Dương Nhạc cảm thấy bất thường, vội quay trở lại đó.

Đôi nam nữ kia vẫn còn đứng tại chỗ. Không nhúc nhích

Dương Nhạc ngừng thở, chậm rãi đi tới, đi thẳng đến bên cạnh cô nương kia.

Gió thổi qua, ánh trăng để lộ ra dáng vẻ.

Khuôn mặt của nam tử kia cũng nhìn thấy, da thịt bóng loáng nhẵn nhụi, hai mắt đen bóng, nhưng lộ ra một luồng khí nặng nề, Dương Nhạc chậm rãi tiến đến, chạm vào khuôn mặt nam nhân, cảm thấy vô cùng lạnh lẽo..

Loại người kỳ lạ này là con rối hình người, âm khí quanh người, tuy thân là bộ khoái, chuyện này cũng không khỏi làm hần lạnh người, vội rút tay về lại đến bên cô nương...

Vừa nhìn, hần lão đảo lui về mấy bước, kinh hãi tựa như không thở nổi...

Cô nương kia bỗng nhiên chính là Địch Lan Diệp

Nàng hai mắt nhắm chặt, trên mặt tím tái, hiển nhiên đã chết từ lâu....

Làm sao lại thế này? Nàng lúc này hẳn phải ở Cô Tô, tại sao lại ở chỗ này? Nhất định là do ảo giác của chính mình, nhất định là ảo giác... Dương Nhạc dùng hai tay mạnh mẽ xoa mặt mình, muốn làm cho chính mình tỉnh táo...

Còn chưa chờ hẳn hoàn hồn, sau gáy hẳn bị một người nào đó giáng một đòn, hẳn nhất thời ngất đi...

Cảm giác trên người chưa tiêu tan hết đau đớn, Lục Dịch nhíu mày, chậm rãi mở hai mắt ra, có ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa bằng trúc chiếu vào, khiến hẳn nghiêng người nhìn người kia đang khuyu gối trước giường.

Hắn cử động phát hiện tay trái của mình bị người kia nắm chặt, đang muốn rời ra, liền nhìn thấy có người vào cửa "Người đã tỉnh?!"

Kim Hạ vui vẻ nói, đặt mâm lên bàn, đi tới trước tiên là dùng sức nhẹ nhàng gọi Cái Thúc đang ngủ say sưa bên giường..

"Được được.." Cái Thúc vuốt mắt, trước tiên hít mũi: "Có đồ ăn rồi à?"

"Thúc ta nhờ người trông coi hẳn, người làm sao có thể ngủ đây?" Kim Hạ bất mãn nói: "Nếu như vết thương có biến hóa gì thì phải làm sao bây giờ?"

Cái Thúc chậm rãi xoay người đứng dậy: "Không có chuyện gì không có chuyện gì, tay của ta vẫn đặt trên mạch đập ở tay hẳn, hẳn có ngừng thở tức khắc ta cũng biết... Thảm phu nhân cũng nói hẳn đã sớm qua cửa ải này rồi hay sao, người xem, hẳn cũng đã tỉnh.."

Lục Dịch muốn ngồi dậy, Kim Hạ vội tới đỡ, để hấn ngồi dựa vào bên giường trúc.

"Đại..." Nhớ tới đây là chỗ ở của Thẩm phu nhân, Kim Hạ vội đổi giọng:"Ca ca, người đói bụng phải không? Ta nấu có nấu cháo, ăn một bát không?"

Lục Dịch không nói lời nào, chỉ nhìn Kim Hạ, phát hiện trên khuôn mặt nàng lộ vẻ mệt mỏi, mà trên môi lại có vết thương.

Thấy hấn không nói lời nào, Kim Hạ lại gần hấn nhỏ giọng nói:"Thẩm phu nhân không ưa quan gia, vì lẽ đó ta nói ngài là nhi tử của một phú thương, ta cũng không thể gọi ngài là đại nhân, quả thật tình thế bức bách, ngài tuyệt đối đừng tính toán."

"Người chỗ này làm sao vậy?" Hấn nghiêng đầu nhìn môi của nàng.

Ở gần như thế, vết thương trên môi của Kim Hạ càng rõ ràng, hình như có dấu vết răng cắn, hay là như bị vật gì đó cắn.

Kim Hạ theo bản năng che miệng lại, sau đó nói:"Cái này....Trong đêm qua, ta đến bên bờ suối không cẩn thận té ngã, đập đầu vào tảng đá."

Bên cạnh Cái Thúc tự mình múc cháo ăn, nghe vậy mà chà chà hai tiếng

Lục Dịch vẫn nhìn chăm chăm Kim Hạ:"Làm sao có thể trên môi còn có dấu răng?"

"Chính là lúc đập đầu, môi của ta bị răng đập theo....." Kim Hạ không được tự nhiên cười gượng hai tiếng:"Thật là ta thật xúi quẩy,

không cần ai lại đi cần chính mình, rất buồn cười phải không? Khà Khà.."

Cái Thúc đang ăn cháo, lại tặc lưỡi hai tiếng, gật đầu đáp lại lời:"Đúng, buồn cười! Rất buồn cười.."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 64 (Đã Sửa Lại)

Kim Hạ múc chén cháo, thổi thổi hơi nóng, đưa cho Lục Dịch nói: "Ca ca, đây là gọi là cháo Thần Tiên, người nếm thử."

Lục Dịch liếc nhìn, thấy chỉ là một bát cháo bình thường, không nhìn ra là có điểm nào đặc biệt: "Là cháo Thần Tiên? Ăn xong liền hóa thành tiên?"

Thấy hắn có thể ương bướng cười châm biếm như thế, thân thể hắn cũng không có gì đáng ngại, Kim Hạ cười gật gù: "Người nếm thử liền biết. Cháo này là dùng gạo nếp, gừng, sau đó bỏ vào nhiều hành tây trắng, ta đã luộc kĩ. Hể nhà ta mà có người bị bệnh, mẹ ta liền nấu cháo thần tiên, bồi dưỡng cực kỳ."

"Đây là người nấu sao?"

Lục Dịch tiếp nhận bát cháo, nếm thử một miếng, có mùi vị gừng cay, ngoài ra không có vị gì cả, so với khi hắn cháo hạt sen, cháo thịt bò, cháo khoai từ tất nhiên là chênh lệch rất nhiều.

"Đúng ta nấu hơn nửa canh giờ." Kim Hạ một đêm không ngủ, xoa xoa con mắt, chờ đợi mà nhìn hắn: "Người ăn ngon không?"

"...Cũng không tệ lắm!"

Hắn cũng từ từ mà tiếp nhận bởi vì trong bụng cũng đang đói, ăn hết cả bát cháo.

Thấy hấn ăn được, Kim Hạ trong lòng vui vẻ, lại muốn múc cho hấn bát cháo khác, vừa lúc Thẩm phu nhân đi vào.

Mặc dù trong phòng toàn là người đang nói chuyện, bà ấy cũng không lấy làm khách sáo, trực tiếp đi đến trước mặt Lục Dịch bắt mạch, một lát sau lạnh nhạt nói: "Trong cơ thể ngươi vẫn còn chất độc, chỉ mới một lát cũng không thể ép nó được, chỉ có thể chờ đợi chính nó tự tiêu tan mất, có thể là khoảng một năm mới hoàn toàn."

Kim Hạ lấy làm kinh hãi: "Hấn, trong cơ thể hấn còn có độc? Trong khoảng một năm đều không được cử động sao?"

Thẩm phu nhân trừng mắt nhìn Kim Hạ: "Ai nói không thể cử động được, chỉ trong khoảng một năm thể chất trong người hấn sẽ kém đi một nửa, dễ bị sốt, kỳ thực sốt là chuyện tốt, là hấn tự thân tiêu tan hết độc."

"Vậy....Độc tố còn sót lại còn có những trở ngại khác không?" Kim Hạ ân cần dò hỏi

"Những trở ngại khác..." Thẩm phu nhân trầm ngâm do dự, nhìn Kim Hạ nghiêm túc nói: "Một năm nay không thích hợp sinh con nối dõi, bằng không đối với con không được tốt."

"....À"

Kim Hạ ngây ngốc một lát, trong đầu cũng không nghĩ rõ ràng tại sao bà ấy lại nhìn mình chằm chằm nói nghiêm túc, nghĩ lại thì không biết Lục Dịch rốt cuộc đã có gia đình hay chưa.

"Đúng rồi, Thẩm phu nhân, ta có nấu cho phu nhân một nồi cháo riêng, đều đã sạch sẽ đặt tại bàn ở trong bếp." Nhìn thấy Thẩm phu nhân định đi ra, Kim Hạ vội ngăn lại nói

Thẩm phu nhân lạnh nhạt nói:"Nếu hần đã tỉnh, người cũng không cần mất công sức lấy lòng ta làm gì."

"Nghe phu nhân nói vậy, bảo ta là loại người đó hay sao? Chính là phu nhân trong rất gần gũi, giống như mẹ của ta, không, là phu nhân trẻ hơn, giống như dì của ta, ta chính là muốn đối tốt với phu nhân." Kim Hạ vừa nói, một bên ngăn cản Cái Thúc ăn nôi cháo của Thẩm phu nhân:"Thúc, người chớ ăn vội, ra bên ngoài ăn cơm cùng phu nhân, nếu không phu nhân sẽ phải ăn cơm một mình."

Cái Thúc vắn vẹo nhăn nhó:"Không được không được, ta đây một thân vừa bần vừa thối..."

Thẩm phu nhân liếc hần một cái, trong mắt nhìn không ra tâm tình gì:"Lục đại ca, mau ra đây đi, người là không nhìn ra hai bọn họ đang muốn ở một mình sao, sao người còn châm chọc muốn ở lại?"

"Hả?!...À.."

Cái Thúc bỗng nhiên tỉnh ngộ, vội vã theo sát Thẩm phu nhân đi ra ngoài

Nhìn dáng dấp của hần, ngoài miệng Thẩm phu nhân cũng không cự tuyệt nữa, là chính mình ra được tình hình, Kim Hạ trong lòng thở phào, quay người lại múc cho Lục Dịch một chén cháo nữa.

"Ca ca, người ăn thêm một bát nữa?" Kim Hạ ân cần nói

Lục Dịch lắc đầu một cái:"Không cần, người ăn đi...Ta với người đã xảy ra chuyện gì sao?"

Kim Hạ thấp giọng, cười gượng nói:"Là ta lừa bà ấy, khiến bà ấy tưởng rằng ta với ngài là một đôi nam nữ tư thông qua lại với nhau,

là tình nhân của người....Nhưng bà ấy lại tin là thật."

Dứt lời, bản thân Kim Hạ cũng không vui vẻ, nhưng nhìn nét mặt của Lục Dịch, không khỏi ngẩn ra

"Ngài giận sao? Chỉ là kể tạm thời mà thôi."

Lục Dịch liếc mắt nhìn Kim Hạ, nhàn nhạt nói:"Việc này có thể là người muốn lợi dụng ta."

"Ta đâu có!" Kim Hạ vừa dứt lời,vcảm thấy không được tự nhiên, ngữ khí cũng biến thành ngưng ngùng:"Là thật, không có, ngài đã nghi rồi, chúng ta đến đây để chữa thương, chữa trị vết thương mới là chuyện quan trọng,phải không?" Nàng vừa nói, vừa xoay người, bụng toàn bộ chén bát ra ngoài.

Lục Dịch thấy nàng bước đi được hai bước,lại bụng mâm bát đĩa trở về...

"Làm sao vậy?" Hấn hỏi

Kim Hạ rón rén đặt bát chén xuống, nhỏ giọng nói:"Thẩm phu nhân cùng thúc của ta đang dùng cơm ở bên ngoài, thúc ta thái độ hơi kỳ quặc, ta đều không thể quản được...Ta cuối cùng lại thấy hai bọn họ có chút không bình thường, ngài cảm thấy như thế nào?"

"Có gì kỳ quái, không phải là trong lòng hấn nhớ thương người ta, rồi lại không dám nói ra sao." Lục Dịch cũng không phản đối

"Đúng đúng , ta cũng cảm thấy như vậy."

Kim Hạ cố gắng hướng tai mình ra bên ngoài xem hai người bọn họ rốt cuộc đang nói chuyện gì, nhưng Thẩm phu nhân nói chuyện

vốn là nhỏ nhẹ, lại còn nhĩ lực của chính mình cũng bình thường, thực sự không nghe thấy chuyện gì.

Kim Hạ tiến đến giường Lục Dịch, thật thà nói:"Ca ca, ta biết người nhĩ lực tốt, người có thể nghe xem bọn họ nói gì không?"

"Nghe trộm ở góc nhà, không phải là hành vi của quân tử." Lục Dịch từ chối

"Chẳng lẽ, Cầm y vệ các người nếu không nghe từ góc nhà, vậy thì từ đâu có được tin tức." Kim Hạ sợ hấn tức giận, lại vội nói thêm:"Kỳ thực bọn ta cũng là Lục Phiến Môn, có lúc còn phải trốn trên nóc nhà. Nhưng chính là nhĩ lực của ta không bằng người, nếu không ta liền chính mình hành động."

Lục Dịch không làm sao làm khó dễ Kim Hạ nữa, đành chịu, nghiêng tai lắng nghe trong chốc lát:"...Thẩm phu nhân nói năm ngoái ở bên trong rừng hoa đào có chôn vài hũ rượu, bảo thúc rãnh rồi đi mang về..."

"Còn chuyện gì nữa không?"

Lục Dịch lại nghe thêm chốc lát:"Đều là làm chút việc vặt, ta không muốn nghe nữa."

Kim Hạ thẳng thắn ngồi xuống bên cạnh giường Lục Dịch, nghi ngờ hỏi:"Thẩm phu nhân sai bảo thúc đi làm việc vặt cho mìnhvậy là thấy được chân tình, tiếp đó...Thúc ta nói cái gì?"

"Chỉ nghe hấn bảo được được..."

"Nhìn ra ý đồ của hấn rồi." Kim Hạ thở dài nói:"Còn gì nữa không?"

"Thẩm phu nhân hỏi hấn làm thế nào quen biết được người..."
Lục Dịch nghiêng đầu liếc xéo Kim Hạ:"Bởi vì người bị chó cắn sao?"

Kim Hạ ngồi chống tay bên giường, ngượng ngùng nói:"Vì đây không phải chó bình thường, ta đã nói rồi, được gọi là tuyết sơn sư tử, sao hấn dám nói ta chuyện này, ta cũng không thật sự bị chó cắn."

Lục Dịch khẽ mỉm cười, tiếp tục nghiêng tai lắng nghe. Kim Hạ cũng nhắm mắt lại, thử nghiêng tai lắng nghe âm thanh bên ngoài.

"...Hấn nói hai ngày nay hấn đã ngủ ở giường tre ngoài chỗ mái hiên bóng mát, có được liệu cần hong khô cũng dễ dàng mang đến cho bà ấy....Thẩm phu nhân nói việc này không vội..."

Hấn vừa nói, nhưng không nghe thấy Kim Hạ trả lời, hướng nhìn nàng, mới phát giác hơi thở của nàng, không ngờ đã nằm nhoài bên cạnh giường ngủ thiếp đi. Đêm qua, gặp phải người Đông Dương, lại phải vội vàng báo tin, sau đó Lục Dịch trúng độc, Kim Hạ cũng lo lắng khôn nguôi, bây giờ Lục Dịch đã giải được độc hơn một nửa, tính mạng không còn nguy hiểm, Kim Hạ nhất thời thư giãn nghỉ ngơi, cơn buồn ngủ cũng không thể nào ngăn được nàng ...

Lục Dịch ngừng nói, lẳng lặng nhìn Kim Hạ, từ lúc quen biết đến nay, cũng là lần đầu tiên thấy nàng yên tĩnh như vậy, nghĩ đến nhất định đêm qua cực kỳ mệt mỏi...

Hấn đột nhiên nhớ tới lúc ở ngoài rừng trúc, Kim Hạ đã không ngần ngại thoa thuốc phấn lên mặt mình. Hấn không tự chủ được mà đưa lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa lên lông mày, rồi từ từ đến gò má, cuối cùng dừng lại ở bờ môi trên..

Bờ môi trên này thấy được rõ ràng vết thương đỏ sẫm, hần hơi nhẩn lông mày, lòng bàn tay nhẹ nhàng sờ vào vết thương, cuối cùng vươn người, dịu dàng hôn nhẹ....

Kim Hạ lại một lần nữa quay về nơi đường phố kia....

Một nơi huyền ảo phồn hoa, Kim Hạ cô độc một mình, chung quanh hoảng loạn, không biết mình đang rốt cuộc là tìm ai..

Kim Hạ thử đi về phía trước, từ trong khe hở của một đám người có thể nhìn thấy một nghệ nhân đang làm xiếc ảo thuật đem dầu ngậm vào miệng rồi phun tóe ra lửa, trên mặt hần thì cải trang thành một thứ gì đó kỳ lạ....

Ánh lửa trên không trung sáng sủa mà chói mắt...

Đột nhiên từ bên trong đám đông có người nắm lấy tay mình, lại kìm sắt nắm chặt, cứng đến nỗi thoát không được.

Kim Hạ liều mạng trốn thoát, muốn la lên nhưng dường như không thể la thành tiếng, thân thể như đang rơi xuống một vực sâu...Kim Hạ đột nhiên mở mắt tỉnh dậy, kịch liệt thở hổn hển, ánh mặt trời bây giờ đã xuyên qua giương trúc chiếu vào, bên cạnh lúc đó, là Lục Dịch đang nhìn chăm chăm Kim Hạ.

"Người lại thấy ác mộng?" Hần nhìn thấy nàng hoảng hốt chưa được hoàn hồn.

Hóa ra là mộng, Kim Hạ hít sâu một cái, bình phục lại:"...Chỉ là nằm mơ mà thôi, không có chuyện gì...Ta làm sao lại ngủ thiếp đi? Ngủ đã bao lâu?"

"Ngủ chưa tới một lát.."

"Sao?"

Kim Hạ dùng sức làm cho mình tỉnh táo lại

Lục Dịch cau mày lại: "Người mệt rồi nên ngủ một lúc nữa."

Kim Hạ đứng dậy, duỗi hai tay hai chân, cười nói: "Không có việc gì, ta không mệt, rửa mặt là đỡ hơn.."

Lục Dịch còn chưa kịp nói chuyện, Kim Hạ đã vội ra ngoài từ cánh cửa, một lát sau nghe thấy tiếng nước ào ào, hẳn là đang vốc nước bằng hai tay rửa mặt.

Sau đó âm thanh ngừng hẳn, yên tĩnh qua một hồi, hẳn không khỏi có chút bồn chồn lo lắng

"Kim Hạ?" Hấn thử gọi một tiếng

Kim Hạ vụng về đáp lại một tiếng, sau đó đi vào, biểu hiện trên mặt bất an, trong tay tựa như đang cầm một vật gì đó.

"Có chuyện gì vậy?" Hấn hỏi

Kim Hạ vẫn đi đến trước mặt hấn, đưa cho hấn xem một vật lấp lánh sáng trong tay, là một trang sức bạc màu mỏng manh..

"Ngài còn nhớ thứ này chứ?" Kim Hạ thấp giọng cực điểm nói: "Thứ này là của Dịch Lan Diệp, là trang sức của cô nương.."

"Làm sao xuất hiện ở chỗ này?"

"Đúng thật là ta ở trong dòng suối nước nóng phát hiện ra, có lẽ là không cẩn thận rơi nó ở đây."

Kim Hạ lông mày nhíu chặt, bình tĩnh nhìn hấn, trong lòng hai người suy nghĩ đều giống nhau, chẳng lẽ nơi đây Thẩm phu nhân và Dịch Lan Diệp đang mất tích có liên hệ?

Nghĩ như thế nào đi nữa, nơi đây là vô cùng nguy hiểm, Kim Hạ không khỏi lo lắng cho thương thế của Lục Dịch, ngộ nhỡ Thẩm phu nhân đã sớm biết thân phận của hấn, mà đã chữa thương cho hấn trong bí mật, đây chẳng phải là muốn hại hấn!

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 65 (Đã Sửa Lại)

"Ngài có thể đi được không?" Kim Hạ thấp giọng hỏi: "Trước mắt ta sẽ đưa ngài ra khỏi nơi đây."

Lục Dịch ngăn lại, trầm giọng nói: "Không vội, nếu có ở chỗ này, ta sẽ không ngại tìm ra trước bà ấy."

Kim Hạ vẫn cảm thấy không ổn, nhăn mày nói: "Ta trước hết đưa ngài rời đi, sau đó ta quay trở lại điều tra."

Nghe vậy Lục Dịch giương mắt nhìn, trong mắt mang theo ý giễu cợt, nhìn Kim Hạ sửng sờ.

"Sao lại không được? Ta tuy truy thuật tìm tung tích dấu vết so với thủ lĩnh cũng không bằng, có điều ở Lục Phiến Môn, cũng đứng hàng thượng." Kim Hạ cho rằng hẳn không tin tưởng năng lực của chính mình

Lục Dịch khẽ mỉm cười: "Không phải ta không tin người, mà là người bất quá không tin ta, ở trong mắt người, ta yếu đuối như vậy sao, còn phải đưa ta đi khỏi nơi này."

"Không phải....Ngài không phải là đang bị thương sao, lại nói thân phận ngài cao quý, vạn nhất đừng xảy ra sai lầm, cha ngài khẳng định là sẽ đem ta xử thành từng mảnh."

"Người rốt cuộc là lo lắng cho ta hay là sợ cha ta?"

"Ca ca, đây không phải là một chuyện." Kim Hạ không hiểu chuyện gì mà nhìn hấn

"Đúng, chuyện này làm sao có thể thành một chuyện?" Hấn nhăn mày:"Ta là ta, cha ta là cha ta."

Chuyện này chẳng qua chỉ là việc nhỏ không đáng kể, hấn cũng không bức tức, chỉ một mực nghiêm túc, Kim Hạ quả thật có chút không hiểu, chỉ biết giải thích cho hấn hiểu:"Ngài là ngài không sai, nhưng ngài là nhi tử của cha ngài, nếu bị đánh gãy xương còn có cốt liền với gân, đây chính là chuyện không thể thay đổi được."

Lục Dịch không tiếp tục nói nữa, chỉ cau mày nhìn Kim Hạ

Kim Hạ còn đang muốn nói chuyện, Cái THúc từ ngoài cửa thò đầu vào, ngó nhìn tình hình trong phòng, cười hắc hắc nói:"Hai vợ chồng đang cãi nhau à."

"Thúc, ngươi có việc gì?"

"Cháu gái ta, theo ta vào trong rừng hoa đào lấy vài hũ rượu, ta một mình không thể mang về hết như vậy."

"Được, nhưng mà..." Kim Hạ không yên lòng liếc nhìn Lục Dịch:"Một mình hấn ở đây...Không ai chăm sóc, không ổn đâu?"

"Ta không cần người chăm sóc." Lục Dịch đột nhiên lạnh nhạt nói

Cái Thúc cũng nói:"Hấn đã không sao rồi, dù sao cũng không chết được, ngươi có cái gì lo lắng."

"Có thể là...." Kim Hạ lại không thể nói mình lo lắng Thẩm phu nhân đối với Lục Dịch là làm hại

"Không nhưng gì cả.." Cái Thúc cười nói:"Lúc nào cũng ở với hấn như vậy, luôn không tách rời hấn lần nào, người đi một chút đi, chỉ một lát rồi quay về."

Kim Hạ bị hấn đẩy ra ngoài, vẫn không yên tâm quay đầu nhìn Lục Dịch, vừa lúc hấn cũng nhìn nàng rời đi, nàng vội hướng hấn nói gì đó

"Ngàn vạn lần cẩn thận." Khẩu hình miệng của Kim Hạ có ý

Lục Dịch nhìn về phía ngoài cửa sổ, có thể nhìn thấy mang cuộc đá lẻo đẻo đi theo Cái Thúc hướng về rừng hoa đào mà đi. Thấy Kim Hạ vẫn còn xoay người nhìn về phía cửa, hấn lập tức đóng cửa sổ lại, chỉ chốc lát sau, không khỏi âm thầm thở dài.

"Thúc, người cũng đừng gọi bọn ta là đôi vợ chồng, Lục đại nhân trong lòng khẳng định không dễ chịu..." Kim Hạ mặt mày không vui vẻ, cần năn nói:"Chờ khi trở về kinh thành, ta còn phải tra án cùng hấn, ngộ nữa trong lòng hấn không thoải mái tìm ta tra án. Vậy thì ta phải làm sao?"

Cái Thúc quay đầu nhìn Kim Hạ một lát, cười nói:"Hấn làm gì không thoải mái, ta xem ra trong lòng hấn rất thích đấy."

"Tuy rằng tâm tư của hấn ta cũng đoán không ra, nhưng khẳng định là không đắc ý gì, nói không chừng còn...uất ức? Thôi, ta mặc kệ, tùy hấn nghĩ như thế nào thì nghĩ." Kim Hạ vác theo cuộc, thở dài.

Dưới đất trong rừng hoa đào đã phủ một tầng cánh hoa đào, nhìn từ trên xuống dưới như một mảnh vải màu hồng. Cái cuộc bị Kim Hạ kéo lê trên nền đất tạo thành một đường, đột nhiên nghe thấy tiếng

thứ kim loại nào đó vang lên, âm thanh không lớn, Kim Hạ chỉ dừng bước, ngồi xổm xuống, đặt cuốc sang bên cạnh, mau chóng tìm xung quanh những cánh hoa..

Một đồ vật trang sức nhỏ nhắn thành hình linh nằm trong cánh hoa

"Người phát tài rồi?" Cái Thúc không biết từ lúc nào quay người lại, thò người tám tặc nói

Kim Hạ nhặt đồ trang sức lên, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn về phía Cái Thúc: "Thúc, ta có thể tin người chứ?"

"Chuyện này là như thế nào, con người của ta gánh không nổi chức trách lớn gì đâu." Cái Thúc lại tiếp tục nhìn chằm chằm thứ đồ trang sức: "Vì sao món đồ này có gì đó kì lạ?"

"Vật này ta đã từng thấy qua trên người của một vị cô nương, hai ngày trước, vị cô nương đã mất tích." Kim Hạ nhăn mày nói tiếp: "Mà đây là cái hoa tai thứ hai, còn một cái nữa ta tìm được ở suối nước nóng nhà Thẩm phu nhân. Kim Hạ lập tức tìm ra một cái khác, hai đồ vật nhìn tựa như nhau.

Cái Thúc loay hoay nhìn thứ đồ vật trên tay Kim Hạ: "Một cái là ở trong nước....một cái là rừng hoa đào....Người không phải là trong lòng nghi ngờ cô nương kia mất tích cùng Thẩm phu nhân có quan hệ?"

"Ta cũng không nói ra, việc tra án chỉ có thể tìm từ chứng cứ." Ngữ khí khẳng định

"Tiểu nha đầu sẽ không trở mặt vì chuyện này chứ!"

Cái Thúc ra vẻ như muốn đánh vào sau gáy nàng, Kim Hạ lui ra một bước, vội nói: "Ta đâu có, ta đây không phải là đang chịu ơn của đại phu sao? Thảm phu nhân trú ẩn ở trong núi đã lâu, tứ phía lại thuần phục xà như vậy, là có điểm gì quái lạ phải không?"

"Bà ấy, đây là có nỗi khổ trong lòng....Các người trẻ tuổi sao hiểu được thói đời gian nan." Cái Thúc thở dài: "Thảm phu nhân, bà ấy xưa nay chỉ có cứu người, chưa từng hại qua một người nào, điều đó thì ta đảm bảo, chỉ có tin hay không là tùy người."

"Ta tin ta tin, người là thúc của ta, lại là gia gia của Lục đại nhân, ta sao có thể không tin người đây." Kim Hạ cúi đầu nhìn thứ đồ trang sức: "Có điều thứ này tại sao xuất hiện ở đây? Kỳ quái?"

"Tìm thấy ở trong nước, lại còn có ở rừng hoa đào, hẳn là xà." Cái Thúc nhìn tỉ mỉ đồ trang sức: "Bề ngoài nhỏ nhắn mỏng manh như lá cây, có thể là rắn đã mang nó đến đây, nhưng không phải là rắn bình thường mà là mãng xà."

Hắn vừa dứt lời, Kim Hạ men theo dấu vết của xích mãng tìm đường xung quanh.

"Nha đầu, người chờ ta một chút!" Cái Thúc vội vàng đuổi theo

Con xích mãng thân mình khá lớn, nó trườn hết bao nhiêu là bụi cỏ, cánh hoa bị nghiền xuống bùn đất, vô cùng dễ dàng phân biệt, Kim Hạ trên người đã thoa thuốc, cũng không sợ sệt những con xà nhỏ, men theo dấu vết, bước nhanh lần theo.

Mãi cho đến khi tới gần sát khe núi, gần biên giới rừng hoa đào, dày đặc mùi hôi thối tràn ngập xung quanh, chính là mùi xác chết..

Kim Hạ lợi dụng khe hở, ló đầu nhìn vào trong khe núi, nhất thời chau mày, ở chỗ khe núi này bên trong có ít nhất ba bộ thi thể, từ xiêm y có thể nhận ra đây là nữ tử, mức độ thối rửa nhất, trên thi thể còn có những còng xà đỏ nhỏ ẩn hiện.

"Mùi này..." Cái Thúc cũng cúi đầu nhìn xuống, chỉ nhìn một chút lại rút đầu về, hít vào ngậm khí lạnh:"Đều đã mục rửa hoàn toàn, ta xem như là đã không xong rồi, nha đầu."

"Ta thấy hai cỗ thi thể khá là gay gắt, còn có một cái nhìn qua khá là hoàn chỉnh." Kim Hạ trầm giọng nói:"Ta muốn đi xem một chút, thúc, người.."

Kim Hạ lời còn chưa dứt, Cái Thúc đã mãnh liệt lắc đầu

"Ta không được, thật sự không được...Ta đối với cái này...Những thứ khác ta còn chịu được, nhưng xác thối như thế này ta thật sự không chịu được..." Hắn vừa nói vừa lùi.

Kim Hạ tức giận nói:"Nói thật, thúc, mùi trên người của người cũng không kém thứ này lắm."

"Đừng bắt ta ra mà so sánh với xác chết, ta mặc dù là tên ăn mày, nhưng vẫn có kiêng kỵ!" Cái Thúc một mực giải thích

"Được rồi thưa ngài....ngài ở trên đây đi."

Kim Hạ vác cuốc đưa cho hắn, chính mình nhẹ nhàng nhảy xuống một cái, rơi xuống bên trong khe núi. Cái Thúc một tay bịt mũi, miệng, một tay giữ cái cuốc, giữa lông mày cau lại, nhìn Kim Hạ khám nghiệm tử thi.

Bộ thi thể kia mặt nằm trên đất, mặc xiêm y hoàn chỉnh, thậm chí cũng không có một vết máu loãng nào đang chảy ra. Kim Hạ hết sức cẩn thận, không động đến những con xà nhỏ kia, từ từ đem thi thể lật lại, sau đó nhẹ nhàng vén tóc che trên khuôn mặt thi thể...

Địch Lan Diệp, quả nhiên là nàng!

Không để ý tới những suy nghĩ trong đầu mình, Kim Hạ kiểm tra thực hư trên thi thể của nàng có mấy chỗ vết thương, bất đồng ở chỗ gần ngực, có mấy dấu vết ôm áp của loại hình cụ đó, thế nhưng trên xiêm y vết máu không nhiều.

Nếu như lúc còn sống Địch Lan Diệp bị thứ này ôm vào lòng, máu tươi từ trong lồng ngực sẽ dâng trào ra, nhanh chóng thấm vào xiêm y, lưu lại những vết máu lớn. Nhưng trước mắt trên xiêm y, trên ngực chỉ là mấy vết nhuộm đỏ vì vết thương, bởi vậy Địch Lan Diệp có thể chết rồi mới bị đưa vào trong hình cụ này.

Tại sao lại hành động như vậy, Kim Hạ cũng không hiểu.

Cái Thúc ở trên cao nhìn xuống, nhìn con xà đỏ ở trên thi thể bò tới bò lui. Kim Hạ thì đứng đó suy nghĩ xuất thần, thêm vào xác thời rất nghiêm trọng, không nhin được hô: "Ta nói cháu gái, người xong rồi thì mau lên."

Bị hấn gọi, Kim Hạ phục hồi tinh thần, cũng không đáp lời, ngồi xổm xuống bên thi thể, muốn xác thực lại vết thương trí mạng là nằm ở đâu.

Trên người có mấy chỗ vết thương sâu đến tận xương, vết máu thì rất ít, hiển nhiên cũng không phải, Kim Hạ nhìn về phía Địch Lan

Diệp sắc mặt nàng xanh tím, mặt mày nhú lại, chắc hẳn trước khi chết cực kỳ đau khổ.

Chẳng lẽ là.....Kim Hạ thử nâng cằm của nàng, quan sát gáy, quả nhiên ở cổ họng trên da có hai khối vết bầm. Tay sờ cổ nàng, da thịt bên dưới, xương cổ dĩ nhiên nát tan.

Địch Lan Diệp là bị miễn cưỡng bóp nát xương cổ mà chết.

Kim Hạ theo bản năng nhớ tới vết bầm trên cổ mình, một luồng cảm giác lạnh sống lưng chợt đến, chẳng lẽ là hắn?

"Thúc, người xuống đây một chút!" Kim Hạ ngẩng đầu hướng Cái Thúc hô

Cái Thúc dứt khoát lắc đầu.

"Là chuyện chính đáng, thúc chỉ cần liếc mắt nhìn một chút là được."

Cái Thúc vẫn lắc đầu

"Người không tới, ta đem thi thể đến cho người." Kim Hạ cúi người xuống, chuẩn bị tư thế di chuyển thi thể

"Được được, ta xuống liếc mắt nhìn một chút."

Cái Thúc nín thở nhảy xuống, Kim Hạ chỉ vào vết thương trên cổ Địch Lan Diệp cho hắn xem, hắn đứng là chỉ liếc nhìn một lát, sau đó nhảy lên khe núi phía trên.

"Thúc...." Nhìn hắn chạy trốn còn nhanh hơn thỏ, Kim Hạ chỉ biết hô to:"Người có xem kĩ chưa đấy?"

"Ta nhìn rõ rồi, không phải là công phu Kim Cương Thiền ti thủ, nhưng với vết thương trên cổ người như thế, thì mạng người so với cô nương này cũng lớn đấy." Cái Thúc vội đáp lại

Có thể là A Nhuệ

Nhưng hẳn vì sao lại giết Địch Lan Diệp

Sau khi giết nàng, vì sao còn muốn đem nàng vào trong thứ này

A Nhuệ với hình cụ này có liên quan gì?

Những bí ẩn này càng lúc càng nhiều, Kim Hạ đứng tại chỗ, nhìn thi thể dưới chân, nhất thời không tìm ra manh mối gì.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 66 (Đã Sửa Lại)

Bởi vì Cái Thúc cảm thấy Kim Hạ trên người bị nhiễm mùi xác thối, thật sự là không thể chịu được, vì lẽ đó Cái Thúc trở về nhà của Thẩm phu nhân trước, Kim Hạ mới về sau.

"Mau nhanh chóng để cho đứa hài tử này tắm rửa sạch sẽ, bằng không tối nay mà có làm món thịt muối khăng định là nuốt không trôi." Cái Thúc hướng Thẩm phu nhân nói: "Bên trong khe núi rừng hoa đào, có vài thi thể chết, đều mục rữa thối nát không ra hình hài gì nữa. Đứa cháu này do dưới chân không cẩn thận, lại té xuống đó, trên người có mùi không thể chịu được...Ta biết phu nhân là người sạch sẽ, đương nhiên sẽ lo được việc này."

Lục Dịch nghe thấy tiếng, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, mơ hồ có thể thấy được Kim Hạ ở ngoài sân đang cầm một cành trúc, không thấy rõ được vẻ mặt của Kim Hạ, nhưng có thể nghĩ đến nét mặt lúc này của nàng đang buồn bực ngán ngẩm.

"Để cho Kim Hạ vào trong đi, tự mình tắm rửa sạch sẽ, đem xiêm y cũng đều đem đi giặt, ta tìm xiêm y cho người thay." Thẩm phu nhân quan sát nhìn Cái Thúc xiêm y rách rưới, buồn cười nói: "Lục đại ca, ta không biết ngươi cũng ruồng bỏ người khác như vậy, thật là ngạc nhiên."

"Kỳ thực ta cũng đặc biệt thích sạch sẽ, ta mỗi ngày đều rửa tay một lần." Cái Thúc cười khoái chí, quay đầu hướng Kim Hạ gọi to

Thẩm phu nhân quay người trở vào trong, từ trong rương xiêm y của mình tìm một bộ làm từ vải đình hương, bộ này là từ khi phu nhân còn trẻ, đã để ở dưới đáy hòm nhiều năm, cũng không nghĩ tới lại có khi dùng đến. Ngón tay của phu nhân nhẹ nhàng vuốt trên vải gấm, hồi tưởng lại mệnh mệnh chuyện cũ, nhất thời có chút hoảng hốt, một lát sau mới tỉnh người, đứng dậy mang xiêm y cho Kim Hạ.

Mặc dù có bức bình phong che chắn, nhưng nghe thấy tiếng mở cửa, vừa đang mặc xiêm y vào, Kim Hạ vẫn hoảng hốt, vội nhảy vào trong thùng gỗ to, quát lên: "Ai vậy?!"

"Là ta."

Nghe được giọng nói của Thẩm phu nhân, bỗng thở phào nhẹ nhõm. Kim Hạ đã điều tra qua thi thể, đã có bước đầu phán đoán ra việc này cùng Thẩm phu nhân không liên hệ. Thi thể là bị vứt bỏ, lại ở chỗ gần biên giới rừng hoa đào, gần sát khe núi, bốn phía dấu chân đều không có, có thể nhận thấy người vứt thi thể ở đây rất vừa ý nơi này, vừa yên tĩnh mà lại có xa qua lại, sau mấy ngày, xa sẽ gặm nhắm quanh thi thể, ngoại trừ thi thể của Dịch Lan Diệp khác biệt với những thi thể khác.

Như thế thì việc vứt bỏ thi thể mà không để lại dấu vết gì, đúng là.... Chẳng qua là việc vứt thi thể lại có liên quan tới xích mống mà chủ nhân của nó sao lại mang tới suối nước nóng. Kim Hạ cùng Lục Dịch vừa lúc cũng ở chỗ này chữa thương, theo vết tích tìm được trên thi thể. Tất cả những thứ này, chỉ có thể nói là do ý trời an bài.

Thẩm phu nhân mang xiêm y qua bức bình phong rồi nói: "Chờ lát nữa người nhớ mang xiêm y giặt sạch."

Kim Hạ chồm người ra trước, con mắt nhìn bộ xiêm y trên tay phu nhân, vui vẻ nói:"Đây là xiêm y cho ta thay sao?"

"Ta cho người mượn, người phải mặc cẩn thận!" Thẩm phu nhân nói

"Đó là đương nhiên, ta nhất định sẽ cẩn thận." Kim Hạ cười gật đầu:"Bộ xiêm y này rất đẹp, phu nhân, người thật là tốt, quả thực giống như người thân của ta."

Thẩm phu nhân mang quần áo đặt bên cạnh cái sào, cau mày nói:"Vừa gọi người khác là thúc, giờ lại gọi ta là dì, vậy thì ai cũng sẽ tưởng rằng là người thân ruột thịt của nhà người? Cô nương nhà người không biết thận trọng hay sao?"

"Được, ta theo ý người, ta cũng là người có chút thiếu thận trọng, Kim Hạ vâng lời khuyên giải, con mắt liếc về trên tay Thẩm phu nhân còn đang nắm hai quả trứng gà, ngạc nhiên nói:"Cái này,...dì, phu nhân tính cho ta ăn sao?"

"Ta định rửa sạch tóc cho người, là một cô nương, tóc phải giữ cẩn thận, phải cố gắng chăm sóc mới được." Thẩm phu nhân chẳng muốn uốn nắn Kim Hạ thêm nữa, đem trứng gà giao trên tay, bắt mắt nhìn chăm chăm tóc của Kim Hạ:"Ta nhìn ra được tóc của người đều bị xơ xác hết."

"Dùng trứng gà gội đầu sao..." Kim Hạ lắc đầu liên tục:"Như vậy không được rồi, nếu mẹ ta biết được, khẳng định là đánh chết ta. Phu nhân nên giữ lại mà ăn."

"Người đừng dông dài, mau mau đi rửa sạch."

Thẩm phu nhân cũng không cùng Kim Hạ phí lời, trực tiếp kéo nàng ra ngoài, dội nước lên đầu, dùng trứng gà xoa lên mái tóc, động tác nhẹ nhàng lên sợi tóc làm Kim Hạ thoải mái.

"Phu nhân, không trách mái tóc của người vừa đen vừa sáng như vậy."

Sau đó vốc nước rửa tay thật sạch, Thẩm phu nhân nhìn về phía Kim Hạ nhàn nhạt hỏi:"Người có thật là nha hoàn hay không? Lễ nào không biết sửa soạn tóc cho phu nhân?"

"Ta...ta không có hầu hạ qua phu nhân, ta chỉ phụ trách hầu hạ cho thiếu gia. Thiếu gia hẳn không thích điều này." Kim Hạ nghĩ

Thẩm phu nhân cũng không làm khó dễ, tìm trong xiêm y của Kim Hạ lấy ra một chế bài hỏi:"Người tại sao lại có chế bài của Lục phiến môn?"

Kim Hạ hoảng hốt ngạc nhiên, lát sau mới giải thích:"Việc này nói rất dông dài, là chuyện như thế này, ta có một ân nhân là thủ lĩnh Lục phiến môn, hẳn đối với ta có ân cứu mạng."

"Người nói tiếp đi." Thẩm phu nhân gật đầu nói

Kim Hạ gian nan tiếp tục nói:"Vì cảm động ân cứu mạng của hắn, nên ta mang theo chế bài tự làm mang theo bên người, để không quên công ân của Lục phiến môn."

Thẩm phu nhân tỏ ý khen ngợi gật đầu:"Người kể tiếp đi!"

"Kỳ thực chế bài này là giả, phu nhân xem ta nhờ người làm khéo tay cực kỳ, nhưng đồng được làm giả, chế bài của bọn họ thật ra cũng làm rất đơn giản không cầu kỳ.."

Thẩm phu nhân từ từ cầm lấy một chế bài khác lại bảo: "Thứ này so với chế bài của Lục phiến môn có trọng lượng hơn nhiều, nặng trịch."

Trong tay Thẩm phu nhân chính là chế bài của Cẩm y vệ, Kim Hạ vừa nhìn vừa hối hận không thể chui đầu xuống đất được

"Người không phải là mang ơn bọn người Cẩm y vệ chứ?" Bà ấy ung dung lạnh nhạt nói

Kim Hạ mặt mày ử rử mà đưa mắt nhìn phu nhân, dùng sức cắn môi, một lát sau mới ngoan cường nói: "Đúng vậy, phu nhân, người thật thông minh, liền đoán được mọi chuyện."

Hai người nhìn nhau một hồi lâu

Mắt thấy Kim Hạ thấp thỏm dáng vẻ bất an, Thẩm phu nhân mới chịu ngừng liếc mắt khẽ mỉm cười nói: "Người trước tiên đi tắm rửa, ta đi tìm thức của người nói chuyện."

Thẩm phu nhân đi mà không quên quay đầu lại dặn dò: "Lát nữa người nhớ rửa lại tóc bằng nước ấm, đứng quá nóng không chừng trứng sẽ..."

"Được..."

Kim Hạ đáp lại, nghĩ không biết Cái Thúc đối ứng ra sao, trong lòng cũng không chắc chắn, nàng nhanh tay rửa sạch tóc, tắm rửa thay quần áo.

Bên ngoài vẫn yên tĩnh vẫn không nghe ra là có cãi nhau gì.

Nàng sửa soạn lại rồi bước tới gian phòng của Lục Dịch. Đứng ở ngoài cửa, nghe thử xem có động tĩnh bên trong không, nghe không thấy tiếng gì, liền ló đầu nhìn qua cửa

Lục Dịch ở trên giường trúc ló đầu cũng nghiêng cổ nhìn Kim Hạ

"Người lén lút nhìn, làm gì vậy?" Hắc bất mãn nói

Thấy trong phòng chỉ có một mình hắc, Kim Hạ lúc này mới từ từ bước vào, chạy tới hỏi nhỏ:"Ca ca, Thẩm phu nhân đã tới đây chưa?"

Lục Dịch lắc đầu, ánh mắt quan sát nàng.

"Phu nhân không có tới đây sao?" Kim Hạ ngẩn người, mau hướng về hắc nói thật nhanh:"Xảy ra chút vấn đề, lúc ta thay quần áo, Thẩm phu nhân lại phát hiện ra chế bài, chẳng những của người mà còn có của ta. Ta tuy rằng đã nói dối, nhưng xem ra thì phu nhân cũng không tỏ vẻ tin tưởng. Vì vậy, có thể bà ấy sẽ làm khó dễ, chúng ta vẫn phải đi nhanh thôi."

"Xiêm y này là của Thẩm phu nhân sao?" Lục Dịch hình như vẫn không tiếp thu được lời Kim Hạ.

Kim Hạ gật đầu, lại nói:"Ta với ngài phải nhanh lên thôi, ngài cử động được chứ?"

Lục Dịch vẫn cứ không đáp lại lời của Kim Hạ, dựa vào giường trúc nói:"Người tại sao ngày thường lại không mặc xiêm y như vậy?"

"Bộ xiêm y này có thể nói là rất đẹp, có thể nhìn ra được vài liệu của nó, khẳng định là rất đắt, mẹ ta đời nào cam lòng mua cho ta. Lại nói, ta ở bên ngoài cả ngày, mua xiêm y như vậy, chỉ tội làm bẩn

chẳng phải đau lòng sao?" Kim Hạ vừa giải thích, không khỏi cúi đầu xoa xoa xiêm y: "Sau đó còn phải giặt sạch trả lại cho Thẩm phu nhân....Xiêm y này hình như là vải vóc từ mười năm trước, Thẩm phu nhân nhất định là tiểu thư khuê các..."

Hắn hơi mỉm cười nói: "Người ăn mặc như vậy, ngược lại cũng ra dáng cô nương mấy phần."

"Ta vốn là cô nương." Kim Hạ nói xong mới hậu tri hậu giác nhận thức được trước mắt không nên dành thời gian để nói đến chuyện này: "Ta đã bảo Thẩm phu nhân đã phát hiện chúng ta là quan gia, chúng ta phải mau rời khỏi đây, ca ca."

"Không vội, nếu như đã bị phát hiện, bà ấy lại mang xiêm y cho người, trong lòng có thể tức giận sao?"

Lục Dịch không nhanh không chậm nói

Kim Hạ ngẩn ngơ trong chốc lát, ngẫm lại mới thấy có lý: "Phu nhân bảo là đi tìm thức của ta, có thể hay không đã làm khó hắn trước?"

Đang nói Cái Thúc từ từ ở cửa thông thả bước vào, một thân trên người bộ xiêm y mới tinh, tóc gọn gàng, mặt cũng tằm sạch sẽ, nhìn qua có thể gọi đó là thanh lịch.

"Thúc?" Kim Hạ kinh ngạc hỏi một tiếng, lòng nghi ngờ người này có phải là thúc, hảo huynh đệ hay không

"Cháu gái, ta đây đã bị người hại thê thảm!" Cái Thúc chính là mở miệng oán giận: "Người tại sao không giữ chế bài đem giấu cẩn thận?"

"Ta đã giấu cẩn thận! Ai ngờ được khi ta thay xiêm y thì lại phát hiện." Kim Hạ thẳng thắn nói:"Đây không thể nào trách ta được...Mà phu nhân có chuyện gì với thúc?"

Cái Thúc tức giận liếc mắt nhìn Kim Hạ nói:"Nhìn dáng dấp của ta như vậy còn không biết sao?"

Kim Hạ vẫn không hiểu được, quay đầu nhìn Lục Dịch trao đổi ánh mắt, Lục Dịch lắc đầu, hẳn cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Quan sát một lúc lâu, Kim Hạ đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, tỉnh ngộ nói:"Ta biết rồi!Có phải là thân nam nhân của người bị mất rồi không?"

Vừa dứt lời, Cái Thúc vô cùng ngạc nhiên, ngay sau đó sau gáy của Kim Hạ bị Lục Dịch níu lại:"Người là cô nương gia, không nên nói lời này." Lục Dịch dạy dỗ

"Biết rồi, ca ca..." Kim Hạ ngẩng đầu hỏi hẳn:"Vậy ta nên hỏi như thế nào? Là động phòng rồi sao?"

Lục Dịch suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu nói:"Như vậy còn có thể."

Kim Hạ buồn cười nhìn về phía Cái Thúc:"Thúc, người động phòng rồi hả?"

"Đại gia nhà ngươi!" Cái Thúc không thể nhịn được nữa, tiến lên quát như muốn đánh Kim Hạ:"Ban ngày mà động phòng sao. Lại nói, mới được một lúc sao lại là động phòng?"

Kim Hạ cười đến cả người như muốn ngã xuống giường trúc,Lục Dịch nhanh chóng ngăn Kim Hạ dừng lại.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 67 (Đã Sửa Lại)

Đương nhiên là không thể nào đánh Kim Hạ được, Cái Thúc nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cười thì người cứ cười tiếp đi, người có tin ta đem chuyện đêm qua kể tỉ mỉ cho hẳn nghe?"

Kim Hạ nhin cười, vội la lên: "Thúc đã chấp thuận với ta rồi, không thể nói chính là không thể nói!"

"Vì vậy thì người cũng đừng ép ta, trêu chọc ta, chuyện gì của người ta cũng vạch trần." Cái Thúc giả vờ hung ác nói

"Đêm qua, đã xảy ra chuyện gì?" Bất thành linh Lục Dịch hỏi một câu, giọng nói vang bên tai Kim Hạ

Kim Hạ hấp tấp cười gượng vội nói: "Không có gì, chỉ là chuyện vặt vãnh mà thôi.....Đúng rồi, ta có chuyện khẩn yếu muốn nói, ta tìm ra thi thể của Dịch Lan Diệp, ngay ở vách núi rừng hoa đào, chậm một bước nữa là bị xà gặm nhấm sạch sẽ." Kim Hạ nụ cười biến mất, đổi khuôn mặt nghiêm nghị

"Đã chết như thế nào?"

"Trên thi thể có vết thương do thứ hình cụ đó gây ra, nhưng xuất huyết rất ít, cũng không phải là vết thương trí mạng. Xương cổ của nàng đã bị người nào bóp nát, trên cổ bầm đen..." Kim Hạ đưa tay lên cổ mình: "Giống vết thương trên cổ ta."

Cái Thúc chen lời nói: "Vị trí ra tay cùng thủ pháp, đều giống nhau như đúc, là Kim Cương triển ti thủ, ta nghĩ người tất nhiên đã nghe nói qua."

Lục Dịch kéo Kim Hạ ngồi xuống, nghiêng đầu cẩn thận tỉ mỉ vết thương bầm tím trên cổ, cau mày nói: "Ta nghe nói qua, nhưng ta không biết ai đã từng luyện công phu này... Là ai làm người bị thương?" Hấn hỏi Kim Hạ

"A Nhuệ." Kim Hạ đáp: "...Đưa Dịch Lan Diệp đến Tô Châu cũng là hấn."

Cái Thúc tấm tắc nói: "Hấn đối với nha đầu này động thủ khi đó, ta ở bên nhìn thấy, tiểu tử kia công phu không thường, khắp thành Dương Châu này cũng chỉ có ba, bốn tên cao thủ như hấn."

"Hấn trên thắt lưng có đeo một đoản đao nhỏ, chẳng lẽ vì muốn che giấu lai lịch của hấn?" Kim Hạ khó hiểu nói: "Công phu này thì có lai lịch ra sao?"

"Có thể là người xuất ra từ trong hoàng cung." Lục Dịch lạnh nhạt nói

Kim Hạ ngậy cả người nhìn về phía hấn: "....Chẳng lẽ, hấn là được chỉ định vào dò thám ở Ô An Bang?"

Lục Dịch liếc mắt nhìn Kim Hạ: "Người trong lòng nghi ngờ, hấn cùng ta là đồng bọn đồng mưu sao?"

"Không phải, đương nhiên không phải." Kim Hạ vội giải thích: "Tai mắt của Cẩm y vệ rất nhiều, người cũng không thể có thể đều nhận ra từng người, có thể là quân cờ do người khác sai khiến. Hấn xem

ra là từ hoàng cung ra ngoài thành, thứ hình cụ này là từ hoàng cung mà ra, đây cũng là có cơ sở."

Với lại chuyện này cũng liên hệ với chuyện lúc trước, lần thứ nhất nhìn thấy thứ hình cụ này là sau khi cáo từ Thượng Quan Hi cùng A Nhuệ, đã ở Thất Phấn Các cùng Tạ Tiều nhìn thấy, lần thứ hai chính là ở rừng hoa đào, là do tiểu ca bán cá sai người bảo đến, hoặc có thể là do A Nhuệ cải trang....

"Bên trong rừng hoa đào, có thể là chính hấn mang vào?" Chính mình có suy nghĩ rồi nói

Nhưng Lục Dịch lắc đầu:"Lần đó ở rừng hoa đào, không phải là hấn."

"Vậy thì là ai?" Kim Hạ ngừng nói, sau đó lại kinh ngạc hỏi:"...Ngài làm sao biết không phải là hấn?"

Lục Dịch vẻ mặt nhàn nhạt không trả lời

"Ca ca, chớ để chuyện quan trọng ngưng quăng, người cứ nói đi." Kim Hạ vội la lên

Cái Thúc ở bên cười trên sự đau khổ của người khác:"Người nhần nhin đi, tuyệt đối đừng nói, để cho Kim Hạ lo lắng vào."

"Thúc, rốt cuộc người đứng về phía nào?" Kim Hạ bất mãn nói

"Ngược lại cũng không phải là người." Cái Thúc đắc ý lắc đầu bước đi thông thả ra ngoài cửa

Kim Hạ trừng mắt nhìn theo bóng lưng của hấn, quay lại nhìn Lục Dịch, sốt ruột hỏi:"Rốt cuộc là ai?"

Lục Dịch do dự một lúc, mới chậm chạp nói:"Ta có thể nói cho người biết, có điều, người cũng đang che giấu ta chuyện gì, bây giờ cũng phải nói cho ta biết."

"Ta đâu có che giấu cơ sự gì?"

"Vừa nãy người không cho tiền bồi nói chuyện gì đêm qua." Lục Dịch nhìn Kim Hạ:"Rốt cuộc là chuyện gì?"

Kim Hạ ngay lập tức bị ghen ngay tại chỗ, nhanh chóng đưa mắt nhìn về phía nào đó, trong miệng ngượng ngùng nói:"Không có gì...chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể mà thôi."

Lục Dịch ung dung nói:"Người không muốn nói, ta cũng sẽ không miễn cưỡng người, nhưng ta cũng không muốn nói đến chuyện kia, người cũng đừng ép ta."

"Kỳ thực việc này, ta có thể khiến tiền bồi nói ra dễ dàng, cũng không phải việc khó. Giao dịch này đối với ta mà nói cũng không có lợi, vẫn là thôi đi." Hắn tiếp tục nói

Cái Thúc rốt cuộc cũng sẽ không giữ được bí mật, Kim Hạ cũng không tin tưởng lắm, không khỏi gấp rút nói:"Đừng, ta ta ta..."

Lục Dịch hơi nhú mày, hơi buồn cười nhìn Kim Hạ.

Sau một phen giao chiến cả một ngày, Kim Hạ cuối cùng cũng cảm thấy việc tra án cần khẩn thiết, dững cảm hết sức nói:"Ta đồng ý nói."

"Ta xem ra, thôi đi."

"Không được, ca ca, đồng ý là đồng ý...Có điều, người cần phải nói trước tiên, người nói xong ta lại nói." Kim Hạ cẩn thận nói

"Tại sao không phải là người nói trước?"

Kim Hạ vô cùng chân thành nói:"Tuy rằng ta không thừa nhận, nhưng ta có thể....,đại khái có khả năng là ta hơi ngốc hơn so với người, vì lẽ đó ta phải đề phòng người lừa ta. Nếu ta nói trước, người tùy tiện nói cho qua loa, vậy ta chẳng phải chịu thiệt lớn sao?"

Sau khi nghe xong, Lục Dịch mỉm cười nhìn Kim Hạ một hồi lâu, mới gật đầu nói:"Người thực sự lời này nói có lý, được, ta trước tiên nói cho người biết."

Nói tới chuyện này, thì phải nhớ đến ngày hôm đó ở Thẩm y quán.

Lục Dịch biết được từ lời nói của Dương Nhạc biết được Kim Hạ đang đi tới thành Tây rừng hoa đào, hắn khi đó không biết rừng hoa đào là nơi nguy hiểm đáng sợ, nhưng đối với Tạ Tiêu hắn vẫn luôn mang trong lòng cảm giác đề phòng.

Bình thường muốn cùng người khác nói chuyện bàn, ở trong quán rượu, quán trà, còn nếu muốn che giấu tai mắt còn có thể nói chuyện trên thuyền, Tạ Tiêu không biết vì sao phải chọn địa điểm là rừng hoa đào ngoại thành. Chờ Dương Nhạc đi vào, hắn liền đi vào trong viện, gọi tên y đồng hỏi rừng hoa đào ở đâu.

Tên y đồng trả lời xong, hắn lấy làm kinh hãi. Người đứng sau rốt cuộc là ai? Lập tức hắn cũng suy nghĩ nhiều, liền trước tiên hướng về rừng hoa đào mà chạy theo.

Đến được rừng hoa đào, hần trước tiên là thấy ngựa của Kim Hạ, trên thân ngựa có dấu hiệu là quan gia, hết sức rõ ràng, vừa nhìn liền biết là ngựa của nàng, con ngựa này được thắt dây thừng lẻ loi ở một bên cây, hiển nhiên chủ nhân của nó đã tiến vào rừng.

Những người Lục Phiến Môn này, bộ óc cũng hơi kém, nhưng lá gan cũng quá lớn.

Hần đứng ở bên ngoài rừng hoa đào, có rất ít dấu vết của người lui tới, thêm vào đó đêm qua có mưa ở đây, không cần tốn sức có thể tìm ra vết chân của Kim Hạ.

Không có dấu hiệu của con người, cũng không có côn trùng ruồi nhặng, ánh mắt quét nhìn xung quanh nơi rừng hoa đào sâu xa tràn ngập sương mù, đều có thể thấy được khí độc lợi hại, hần cũng không dám coi thường, trước tiên từ trong túi áo lấy viên Tử Viêm ngậm vào trong miệng. Lúc này mới men theo dấu chân của Kim Hạ mà đi.

Đi được một đoạn, từ dấu chân sâu cạn có thể nhận ra, nàng từng đứng ở đây do dự một hồi, cũng không biết là phát hiện ra chuyện kỳ hoặc gì. Lục Dịch nhíu mày, tiếp tục đi về phía trước.

Trong lớp sương mù mỏng manh, trên mu bàn tay mang theo cảm giác bản thân lạnh lẽo.

Có thể ngửi được một mùi vị thói rửa của cái gì đó ở đây từ năm này qua năm khác, đủ khiến người khác chóng mặt.

Không có dấu chân của người khác vậy mà có một mùi nồng nặc như vậy, mặc dù là người bình thường cũng cảm thấy kỳ lạ. Nhìn

thấy dấu chân của Kim Hạ vẫn còn tiếp tục kéo dài, Lục Dịch thật sự không biết nên nghĩ như thế nào.

Lại đi được một đoạn, hắn nhận ra cách đó không xa dưới cây đào có một bóng người, một bộ xiêm y màu lục, chính là xiêm y ngày hôm đó của Kim Hạ.

Hắn bước nhanh chân, đi xuyên qua vài cây đào, rốt cuộc cũng nhìn thấy Kim Hạ, nàng ngã thân mình vào dưới cây đào, sắc mặt trắng bệch, chau mày, thân thể bị không chế bị co rút lại...

Hắn dìu Kim Hạ ngồi dậy, muốn cho nàng ăn một viên Tử Viêm, mới vừa đưa vào miệng liền phát hiện trong miệng nàng đã ngậm một viên Tử Viêm

Kim Hạ làm sao mà có thuốc này? Lục Dịch ngẩn người, tiếp đó nghĩ đến Dương Trình Vạn trước đây từng là Cẩm y vệ, nói không chừng hắn cho đồ nhi giữ để cứu mạng .

Từ bên này cách hắn khoảng hai mươi bước từ xa, truyền đến tiếng động của cành đào bị gãy.

Còn có người!

Lục Dịch lập tức rời Kim Hạ, mũi chân nhẹ nhàng vút đi.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 68 (Đã Sửa Lại)

Người kia khinh công không yếu, ở quanh rừng đào linh hoạt nhanh nhẹn qua lại, dưới tầng lớp sương mù mỏng manh, Lục Dịch có thể phân biệt ra được người này là nam tử. Vì để tránh cho bên trong dùng kế diệu hồ ly sơn, hắn không dám rời Kim Hạ quá xa, mắt thấy người kia liền biến mất ở trong sương mù, hắn bẻ một cành đào, dùng nó bắn ra ngoài.

Phía sau cảm thấy có một sức mạnh đột kích, người kia lách mình tránh né, cành đào lướt qua bên tai hắn.

Sau khi hắn di chuyển khá nhanh, hắn lại biến mất trong mắt Lục Dịch.

Lục Dịch không tiếp tục đuổi theo mà quay người trở lại chỗ Kim Hạ ở dưới gốc cây đào, thăm dò mạch đập, thấy nàng trên người không có vết thương nào, trông như chỉ vền vẹn trúng độc chướng khí mà thôi.

Hắn thử gọi Kim Hạ vài tiếng, lay chuyển nàng vài lần, mí mắt cũng không mở một lần.

Trong miệng tự nhiên lẩm bẩm chuyện gì...

Chờ đến khi Lục Dịch hiểu rõ vài câu, không khỏi trong lòng cảm thấy buồn cười, dù sao cũng vẫn còn là một tiểu nha đầu, vẫn là Lục

Phiến Môn bộ khoái, dĩ nhiên cũng không khỏi nằm mơ mình đi ăn trộm...

Kim Hạ suốt từ nãy đến giờ vẫn còn trong cơn hôn mê, Lục Dịch cũng không còn cách nào, chỉ đành cúi đầu bế nàng lên.

"Thái Thượng Lão Quân....Chờ ta ở trong lò luyện đan, thân ta sắp thành than tro rồi..." Kim Hạ tự lẩm bẩm, mí mắt cố sức mở ra chịu đựng, hình như mơ mơ màng màng có mở mắt ra một chút, thoáng qua rồi lại ngất đi, siết chặt tóm lấy vai hắn.

"Tự coi chính mình đang trong lò luyện đan?"

Lục Dịch cũng ngậm Tử Viêm cũng cảm thấy phát huy hiệu nghiệm, lục phủ ngũ tạng đều cảm thấy như bị phát hỏa, hắn không khỏi hiểu ý cười cợt.

Cố gắng chịu đựng ra ngoài rừng hoa đào, Kim Hạ chưa tỉnh lại, hắn liền nhìn thấy Tạ Tiêu đang chạy nhanh đến đây, giữa lông mày cau lại, theo như lời Dương Nhạc từng nói, Tạ Tiêu bây giờ mới đến rừng hoa đào không chừng....

Hắn cố gắng bỏ mấy ngón tay đang nắm chặt hắn, đưa Kim Hạ tới bên một tảng đá lớn, sau đó chính mình vươn mình nhảy lên cây, ẩn thân vào tán cây rậm rạp.

Từ chỗ này, có thể tinh tường nhìn thấy Kim Hạ, nếu Tạ Tiêu muốn gây hại với nàng, hắn cũng có thể đúng lúc ra tay.

Tạ Tiêu rất nhanh lên tới núi, nhìn thấy Kim Hạ ở ngoài rừng bên một tảng đá, trên mặt hắn tựa như thở phào nhẹ nhõm, vội vã chạy đến bên cạnh nàng.

"Kim Hạ! Kim Hạ! Nha đầu!...Nha đầu này! Kim Hạ!....Mau tỉnh lại!"

Lục Dịch cau mày, nhìn Tạ Tiêu tấn công hai bên mặt của Kim Hạ, thầm thở dài. Tạ Tiêu có dáng vẻ lo lắng không giống giả vờ, mắt thấy mặt Kim Hạ sắp sưng lên vì hấn, xem ra việc này có người mượn danh nghĩa của Tạ Tiêu mà gọi người.

Xa xa lại có tiếng vó ngựa vang lên, hấn dõi mắt nhìn theo, nhận ra người trên lưng ngựa chính là Dương Nhạc, quay đầu nhìn lại thấy Kim Hạ đã mở mắt ra.

"Là người?"

Kim Hạ nhận ra người trước mặt là Tạ Tiêu, đồng thời dùng tay nắm lấy tay áo của Tạ Tiêu. Lục Dịch nhìn chột nghĩ đến lúc này khi bế nàng cũng như vậy, mặc dù trong cơn hôn mê, ngón tay vẫn tóm chặt lấy hấn.

Thấy Kim Hạ tỉnh lại, Tạ Tiêu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại nắm lấy tay nàng, hình như là tìm mạch đập.

Lục Dịch nhíu mày, vào lúc này mới nhớ là tìm mạch đập, Thiếu Bang chủ làm việc thế này cũng thật là thiếu kinh nghiệm.

"Cũng còn tốt, chương khí bên trong người người vẫn là tương đối khá ít. Ta nói người cũng thật là ngốc, trong rừng hoa đào này hàng năm đều có người chết ở bên trong, người cũng dám xông vào..." Tạ Tiêu ngay lập tức cầm tay Kim Hạ hướng trên vai hấn, vũng vàng để nàng trên lưng, hướng xuống núi mà đi.

Bên dưới ngọn núi còn có Dương Nhạc tiếp ứng, Kim Hạ đã không còn nguy hiểm.

Chờ đến khi bọn họ đi xa, Lục Dịch mới từ trên cây nhảy xuống, lợi dụng khi thuốc Tử Viêm vẫn còn công hiệu, hấn lại tiến vào rừng hoa đào một chuyến, nhưng người kia hiển nhiên đã rời đi, trong rừng lại không thấy người nào khác.

Đến tột cùng là người nào? Hấn cũng không có manh mối nào, cho đến khi hấn quay trở về quan dịch, nhìn thấy Cao Khánh, hấn mới phát giác có điểm gì không đúng.

Cao Khánh mặc ngoại bào thân áo bằng gấm xanh biếc, toàn thân bọc giáp, đang ở trong sân sau cùng thủ hạ Cẩm y vệ khác đang mài giũa công phu. Hai người trên tay đều có tú xuân đao, ánh đao lấp lánh, vô cùng chuyên tâm luyện võ. Chờ khi bọn lính bên ngoài thi lễ Lục Dịch, Cao Khánh mới hậu tri hậu giác ý thức được, vội vã ngừng tay chuyển hướng Lục Dịch muốn thi lễ, không ngờ đối thủ không ngừng đao lại kịp, nhát đao lướt qua một bên tai của Cao Khánh.

Ngay lập tức bên tai của hấn máu tươi chảy ra.

Tên cẩm y vệ này vô cùng kinh hoàng, một chân quỳ xuống nói: "Ty chúc đáng chết, đại nhân thứ tội."

"Vết thương nhỏ mà thôi, ta biết ngươi không phải cố ý, không ngại chuyện này, mau lui xuống đi." Cao Khánh vô tình sờ vết thương chuyển hướng Lục Dịch nói: "Ty chúc đàn độn, để đại nhân phải chế giễu."

Lục Dịch liếc mắt nhìn tai hấn, than thở nói: "Chỉ là một đao bình thường, cũng nên cẩn thận một chút mới phải."

"Đại nhân nói phải, là ty chức bất cần rồi." Cao Khánh vội vàng đáp lại

"Đi bồi thuốc đi, lát nữa đến phòng ta, ta có việc muốn dặn dò." Lục Dịch nói

"Đã rõ, ty chức xin cáo lui."

Cao Khánh lui ra, Lục Dịch nhìn bóng lưng của hắn rời đi, hình như có suy nghĩ điều gì, nhìn về phía sân vừa nãy tỷ thí.

Vừa mới tỷ thí trên thảm cỏ xanh đã trải qua một đêm mưa dầm hôm qua dội rửa, tuy có vài chỗ lồi lõm nhưng rất sạch sẽ, mặc dù Cao Khánh đã ở đây tỷ thí, nhưng lại không lưu lại dấu vết gì.

Lục Dịch ánh mắt dần lạnh...

Vừa nãy hắn cũng chú ý qua, trên ủng giày của Cao Khánh trên mặt được chải quét gọn gàng sạch sẽ, không chỉ vậy mà đế giày cũng được làm sạch sẽ.

Hiển nhiên là xuất phát từ nguyên nhân nào đó, hắn đã vô cùng cẩn thận xóa sạch dấu vết của chính mình.

Bên trong rừng hoa đào có lớp sương mù mỏng manh, lúc này có một cành đào do Lục Dịch bắn nhanh, chính là lướt qua một bên tai của người đó, mà lại trùng hợp đến thế, Cao Khánh ở ngay trước mặt hắn, ở tai cũng bị thương, vị trí giống nhau là ở tai trái.

Hắn muốn che giấu chuyện gì, đối với Lục Dịch mà nói, đã rõ ràng mọi chuyện.

Cao Khánh biết hôm nay Dương Trình Vạn ở y quán trị thương tật ở chân, vì lẽ đó tên bán cá không biết ở nơi nào có thể tìm được Dương Nhạc. Mấy ngày nay, cùng Kim Hạ, Dương Nhạc cùng vào ra hành động, thêm vào đó hai người này lời nói và việc làm cũng không có che giấu chuyện gì, Cao Khánh có thể rõ ràng suy đoán ra là họ đang ở chỗ chữa thương của Dương Trình Vạn. Dương Nhạc không đi được, Kim Hạ sẽ đi thay hắn.

Nhưng hắn rất cuộc vì sao phải lừa gạt Kim Hạ vào bên trong rừng hoa đào?

Nếu là muốn giết Kim Hạ, nguyên nhân vì cái gì?

Lục Dịch nhất thời không biết được đáp án.

Sau khi đã đi bôi thuốc, Cao Khánh trở lại trước mặt Lục Dịch, hắn thu lại ánh mắt hoài nghi lại, vẫn biểu hiện như bình thường, không chút nào che giấu chuyện ở rừng hoa đào ra nói một lần, đồng thời dặn dò bọn họ tận lực truy tìm tên bán cá kia..

"Đại nhân cảm thấy việc này cùng vụ án bây giờ có quan hệ sao?" Cao Khánh hỏi.

Lục Dịch gật đầu:"Viên bộ khoái mới tới đây không lâu, sẽ không có kẻ thù, nhưng lại có người muốn làm hại nàng, hắn là bởi vì hắn có liên hệ đến vụ án. Người nghĩ như thế nào?"

"Ty chức cho rằng đại nhân nói phải, chỉ là Viên bộ khoái cùng Thiếu bang chủ của Ô An Bang có thân thiết một chút, người kia lại giả danh tên gọi là Tạ Tiêu, nói không chừng việc này cùng Ô An Bang có liên hệ."

Lục Dịch nhìn hấn nói tiếp: "Cũng có khả năng này, tên bán cá đã đến y quán truyền lời, trên đường nhiều người ắt sẽ có người nhìn thấy hấn, các người từ đây mà hành động. Còn người đó ở rừng hoa đào, ta vẫn chưa thấy rõ mặt, vóc người....Đúng là gần giống người, khinh công không yếu, người cũng lưu ý một chút."

"Ty chức đã rõ."

"Còn nữa việc này cùng vụ án chính liên quan, chính các người cũng đều cẩn thận một chút, chớ đừng như những tên Lục Phiến Môn kia, đàn độn bị người khác lừa gạt." Lục Dịch lạnh nhạt nói: "Cẩn y vệ cũng nên giữ mặt mũi của mình."

"Ty chức đã rõ."

"Đi đi...Chờ đã, nghe nói tuyết tửu khá là nổi danh, người sai người trong bếp mang ra một bình." Lục Dịch lấy trong tay áo ngân lượng đưa hấn: "Ta đêm qua không ngủ ngon, uống chút rượu an thần, muốn nghỉ ngơi sớm một chút, ban đêm các người cũng không tới nữa."

Cao Khánh không nhận bạc, cười từ chối nói: "Chỉ là một vò tuyết tửu mà thôi, đại nhân ngài cũng đừng khách sáo với bọn ta, cũng đừng cho bạc làm gì. Có điều, thứ lỗi cho ty chức mồm miệng, nếu như muốn an thần, vẫn là rượu trái cây mới hiệu nghiệm tốt hơn. Ty chức có tích trữ một vò, vẫn còn niêm phong, ngài nếu không chê, ta mang đến cho ngài nếm thử."

Lục Dịch cũng không muốn khách sáo với hấn, cười nói: "Như vậy thì tốt."

"Lời đại nhân nói, ta đã rất tôn trọng ngài, chỉ lo là không có cơ hội thi lễ."

Cao Khánh lui ra ngoài, không lâu sau mang hai vò rượu đến, một vò rượu trái cây, còn vò kia là tuyết tửu.

"Rượu này chỉ sợ so với rượu trong kinh thành không ngon bằng, ngài coi như bỏ qua. Chỉ là tuyết tửu là mang hương vị của Dương Châu." Hấn nói

Mặt khác đồ ăn nhắm rượu so với ngày thường rất tinh tế, vừa nhìn liền biết là Cao Khánh đặc biệt phân phó.

Lục Dịch nhìn mỉm cười nói: "Làm phiền người."

"Vậy đại nhân cứ từ từ mà dùng, ty chức xin cáo lui."

Cao Khánh lui ra ngoài, chu đáo đóng cửa lại.

Lục Dịch một thân một mình, ngồi xuống, nâng đĩa gấp đồ ăn, tùy ý ăn vài miếng. Cái vò rượu ở bên cạnh, hấn cũng không định mở ra, bởi vì hấn vốn là không dự định uống rượu.

Gian ngoài sắc trời u tối, có thể dự đoán được ban đêm có mưa to, hấn ở trong phòng ngủ say.

Nếu như Cao Khánh muốn hạ thủ với Kim Hạ, tối nay chính là thời cơ tốt.

Kim Hạ kinh ngạc "A" một tiếng.

"Đêm đó người xông vào trong phòng ta, bởi vì người cho rằng Cao Khánh sẽ ra tay." Kim Hạ trợn tròn cặp mắt.

Lục Dịch nhàn nhạt "Ừ!" một tiếng:"Cẩn y vệ làm việc gì cũng có cách thức...Trên thực tế, tiếng sấm vừa mới vang lên, ta cũng đang chờ hấn."

Kim Hạ hồi tưởng lại đêm đó, sau cơn ác mộng ngoài chính mình ra, cũng không có điều gì lạ thường:"Hấn có đến sao?"

"Không có."

"Vì vậy .." Kim Hạ nghi ngờ nhú mày:"Hấn đêm đó là đổi ý, không muốn giết ta."

"Không. Lúc đó là ta phán đoán sai lầm, hấn căn bản là không muốn giết người, bằng không hấn sẽ không cho người ăn viên Tử Viêm." Lục Dịch nói

Nghe vậy đầu óc Kim Hạ càng mơ hồ:"Ngài là nói, người bên trong rừng hoa đào đã cho ta ăn Tử Viêm là hấn? Vậy người gạt ta vào trong rừng hoa đào là ai?"

Lục Dịch chậm chạp nói:"Cũng là hấn."

Kim Hạ ngây ngốc một hồi, mới nói : "Ca ca, người trêu ta sao?"

"Không phải ta trêu người, là có người muốn đùa giỡn với người." Lục Dịch dừng trong chốc lát:"Người ở Thất Phân Các tửu quán, ở rừng hoa đào nhìn thấy hình cụ đó, cũng không phải trùng hợp, mà là có người đặc biệt cho người nhìn thấy nó."

"Tại sao?" Kim Hạ một bụng nghi hoặc.

"Nói đơn giản chính là muốn trêu đùa người một chút." Lục Dịch bình thản nói

Kim Hạ tức giận nói:"Ai? Là Cao Khánh? Mang hình cụ đến đây, cùng mấy thi thể không rõ, chỉ là muốn trêu ta thôi sao? Đầu óc hẳn nghĩ gì? Vẫn là có người phía sau sai khiến hẳn?"

"Có một người, tự cho mình là quyền lực nhất, hẳn cho rằng tính mạng con người chỉ nằm trong bàn tay hẳn, hẳn cũng có thể lật mặt nhanh chóng. Đối với hẳn mà nói, giết người không là chuyện gì, chỉ có ý trêu chọc, cho rằng như loại mèo vờn chuột, không vội ăn nó, mà chỉ thỏa thích đùa giỡn." Lục Dịch ngữ khí không hề che giấu nỗi căm ghét của hẳn:"Người còn nhớ chiếc thuyền kia không? Người này ở trên thuyền đó."

Kim Hạ run người:"Chính là người ngài đã nói tới, vị đó muốn giẫm đạp ngài sao?"

Lục Dịch gật đầu

"Mục tiêu của hẳn nếu là ngài, tại sao còn muốn gây chuyện với ta?"

"Người chính là muốn hẳn trêu đùa ta sao?" Lục Dịch liếc nhìn Kim Hạ.

Kim Hạ ghen lời chỉ mau mau giải thích lòng trung thành:"Đương nhiên không phải, có thể giúp đỡ đại nhân, là vinh hạnh của ty chức."

Nghe lời này, biểu hiện của Lục Dịch cũng không mấy vui vẻ, chỉ nói:"Nói thật ra, ta cũng không rõ hẳn vì sao lại muốn trêu đùa

người, có thể Cao Khánh đã nói chuyện gì đó với hắn, để hắn cảm thấy việc trêu đùa người là một chuyện thú vị."

"Vì vậy ta chính là con chuột của hắn sao?" Kim Hạ nhăn mặt.

Lục Dịch nhìn Kim Hạ, hình như nghĩ điều gì, trên mặt tựa như có ý cười, cũng không nói gì.

"Cao Khánh là thủ hạ của ngài, làm không cẩn thận là bị người khác nghi ngờ, bây giờ hắn lại bị trọng thương..." Kim Hạ nghi ngờ nhìn về phía hắn: "Chẳng phải là ý muốn của ngài?"

"Người cho rằng hắn bị thương là đúng lúc sao?" Lục Dịch hừ lạnh một tiếng

Lần này Kim Hạ nhìn chằm chằm hắn ngây ngốc thật lâu mới nói: "Hắn bị thương, chẳng lẽ đều do sự an bài của ngài?"

Lục Dịch lạnh lùng nói: "Hành tung của ta đối với thân cận, vốn là hợp quy củ, ta không có giết Cao Khánh, đã là nhân nhượng cho hắn."

"Hắn..." Đầu óc Kim Hạ có chút hỗn loạn: "Nói như vậy, chuyện cướp tù của Sa Tu Trúc, là ngài biết rõ tình hình? Ngài biết được bao nhiêu?"

"Toàn bộ sự tình đều là ta an bài, người nói thử xem ta biết được bao nhiêu?" Lục Dịch nhàn nhạt nói

Kim Hạ nhất thời như bị sét đánh.

"Ngài, ngài,..." Kim Hạ nói lắp mấy tiếng, cũng không nói tiếp.

Lục Dịch giải thích:"Thượng Quan Hi giúp ta một số chuyện, ta thả Sa Tu Trúc, coi như báo đáp."

"Sao ngài không nói sớm?!" Kim Hạ nổi nóng, lại buồn phiền hối hận, lại ủ rũ:"Ta chẳng phải là trúng một đao không công!"

"Ta nào biết người sẽ đối với Thiếu Bang chủ tình thâm ý trọng như vậy, lại có thể sẵn sàng vì hắn mà chịu một đao." Lục Dịch nói

"Tại sao là vì hắn! Ta rõ ràng là...Ta sợ bị ngài trách phạt, sớm biết như vậy,ta..ta...." Bị người khác trêu đùa, Kim Hạ rầu rĩ không vui, chợt nghĩ đến kỳ thực chính mình cũng chính là một quân cờ trong tay hắn mà thôi.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 69 (Đã Sửa Lại)

Thấy Kim Hạ cúi thấp đầu, lặng im hồi lâu, Lục Dịch quan sát biểu hiện của nàng, một lát sau hỏi: "Người bây giờ, chẳng lẽ là trong lòng oán giận ta trước kia không nói trước sự tình cho người?"

Kim Hạ trầm giọng nói: "Ty chức không dám."

Nhìn dáng vẻ của nàng như vậy, chắc hẳn là lời nói không trúng tâm tình, Lục Dịch cũng không khuyên giải, chỉ nói: "Nếu không phải là oán giận thì cũng là buồn phiền hối hận. Lúc trước người tưởng đã lừa được ta, không ngờ rằng từ lâu ta đã hiểu rõ mọi chuyện, vì vậy người không can tâm."

"Ty chức không dám trêu chọc đại nhân."

"Người vì muốn để cho Sa Tu Trúc chạy thoát, đóng kịch bị thương, tính toán giấu diếm ta, nói cho cùng, người bị trêu chọc không phải là ta sao?" Lục Dịch ung dung nói: "Ta không tính toán với người cũng không sao, không nghĩ tới người lại cùng ta suy tính chi li."

Kim Hạ ngẩn người, cảm thấy lời hắn nói ngược lại có lý, việc này đúng là chính mình không hợp đạo lý trước.

"Đại nhân nói quá lời, ty chức sao dám cùng ngài tính toán."

Lục Dịch rất có phong độ nói: "Như vậy, người lừa ta một lần, ta cũng lừa người một lần, coi như hòa nhau rồi."

Kim Hạ là cảm thấy chuyện này không đúng chỗ nào, nhưng nếu Lục Dịch không có ý định truy cứu chuyện nàng giở trò lừa gạt, nàng cũng thuận theo đó mà gạt đầu: "Vậy thì hòa."

"Như vậy..." Lục Dịch tiến gần Kim Hạ: "Bây giờ người có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Kim Hạ lùi về phía sau, còn chưa được thanh thần, thẳng thắn đứng dậy ngồi cạnh bàn, trước tiên rót một chén trà uống sạch một hơi.

"Kỳ thực....cũng không phải chuyện đại sự gì....Chính là ..." Kim Hạ ấp úng một lát, bỗng nhiên nói: "Lục Phiến Môn bọn ta trong cách làm việc luôn luôn là giúp đỡ người khác trong lúc nguy nan, cứu sống người khác, đại nhân ngài có nghe qua chưa?"

"Chưa từng nghe nói." Lục Dịch đáp lại rất kiên quyết.

"Chưa từng nghe nói cũng không có chuyện gì, bây giờ ta sẽ nói cho ngài biết là được rồi." Kim Hạ trong đầu tựa như suy nghĩ nên nói như thế nào: "Ngày hôm qua ngài trúng độc vết thương, việc này ngài nhất định còn nhớ, Thảm phu nhân đã tìm ra cách chữa trị, thoa thuốc ngoài da chờ cho đến khi phát hiện khác thường thì phải uống chén thuốc vào ngay. Đương nhiên Thảm phu nhân y thuật không cần phải nói, ngài xem bây giờ đã khỏe hơn bảy, tám phần."

"Ừ!" Lục Dịch chờ nàng nói tiếp

Kim Hạ chỉ biết nói tiếp: "Lúc đó trong thuốc thoa ngoài da có pha trộn thêm nọc rắn, lúc đó lại dùng đao lấy chỗ vết thương bị độc ra,

thân thể ngài đau đến tột cùng nhưng ngài lại không kêu la, mà chỉ cắn răng thật chặt, chén thuốc cho ngài uống không cách nào cho ngài uống được. Vì vậy, ta liền nhờ thúc, miệng đối miệng cho ngài uống..."

Lục Dịch nhú mày:"Ừ!"

"Không nghĩ tới thúc của ta, hẳn lại coi trọng trình tiết nặng như sinh mệnh, đương nhiên, cũng không thể làm hại hẳn tính mạng, khuyên can đủ đường hẳn chính là vẫn không chịu." Câu nói kế tiếp, Kim Hạ nói nhanh:"Lúc đó tình huống nguy cấp, sợ sẽ sai lầm, đại nhân ngài có thể mất mạng, liền nghĩ tới mẹ ta từng nói cứu người một mạng còn hơn xây bảy tháp phù đồ, lại nghĩ tới cha ta đã từng nói có thể giúp người khác liền giúp họ, thủ lĩnh từng nói thấy chết mà không cứu là người vô ích, giúp đỡ người khác trong lúc nguy nan là người có trách nhiệm..."

"Ta đều sắp chết đến nơi, người còn có thể nghĩ nhiều như vậy được sao?"

"Vâng, chính là ta muốn cho ngài biết, ta thật không phải là muốn mạo phạm ngài...." Kim Hạ cắn môi nhìn hẳn:"Là ta đã cho ngài uống thuốc."

Tưởng chừng không ngờ đến Kim Hạ đau khổ như vậy mà thừa nhận, Lục Dịch nhìn Kim Hạ một lát, mới sâu xa nói:"Người là miệng đối miệng cho ta uống thuốc?"

"Đại nhân, ngài tuyệt đối đừng hiểu lầm, đúng là tình thế bức bách, bất đắc dĩ mà thôi." Kim Hạ buồn rầu: "...Ngài nghĩ lại xem, ta là cô nương, nói lý lẽ, ta cũng chịu thiệt, phải không?"

Lục Dịch nhàn nhạt nói: "Để ý thì thấy vậy...nhưng nếu lỡ người khóc lóc ầm lên đòi thắt cổ, xin ta cưới người xuất giá, ta cũng phải lo lắng một chút."

Kim Hạ vội vã nhấc tay ngăn lại: "Ngài tuyệt đối đừng suy xét, ta không nghĩ tới chuyện đính líu đến người cao như ngài. Chuyện này, ta vốn là muốn không cho ngài biết, chúng ta có thể coi như là chưa có chuyện gì xảy ra. Nếu ta làm việc này vì muốn ngài cưới ta, vậy thì đây là hành động lừa bịp không phải sao?"

Lục Dịch bị Kim Hạ nói cho ngẩn người.

Kim Hạ tiếp tục giải thích: "Ta thân là Lục Phiến Môn bộ khoái, ở bên ngoài, sao lại có thể thấy chết mà không cứu, sao có thể mang ân báo đáp. Chúng ta đều là người trong công môn, điểm này khẳng định là ngài cũng giống ta."

"Người thật sự xem trọng ta..." Lục Dịch ngồi dựa giường trúc, tay chống lên đầu: "Người thật là không muốn ta chịu trách nhiệm?"

"Thật sự không cần. Đương nhiên việc này ngài cũng không có thể nói ra, việc ngài cho rằng ta thừa dịp khiến ngài bị thương rồi lợi dụng ngài, ngài cũng không thể mù quáng mà truyền ra ngoài." Kim Hạ không yên tâm dặn dò: "Nếu như truyền đến tai mẹ ta, sau này ta sống cũng không dễ chịu gì."

Lục Dịch hừ lạnh một tiếng, cũng không trả lời, liếc mắt nhìn môi Kim Hạ: "Vết thương này của người, là do ta cắn."

"Đúng vậy.....Thôi chỉ là chuyện nhỏ, ngài đừng bận tâm."

Kim Hạ vung tay, không muốn bàn luận nữa.

"Đêm qua, nếu như người bị thương không phải là ta, mà là người bên ngoài, người cũng sẽ làm như thế?" Lục Dịch hỏi

Kim Hạ run người, suy nghĩ trong chốc lát, nhăn mày nói:"Nhất định. Nếu là cứu người, sẽ không phân sự cao thấp cấp bậc...." Lời còn chưa dứt, đã bị Lục Dịch ngắt lời

"Được rồi. Người đi ra ngoài đi, ta nghĩ ta nên nghỉ ngơi một lát."

Kim Hạ thăm dò ý tứ qua lời nói của hắn, hỏi:"Ngài giận sao? Vì lẽ đó, ta không muốn đem chuyện này ra nói với ngài, chỉ làm ngài thêm buồn phiền? Kỳ thực ngài cũng không cần phải nghĩ nhiều..."

"Đi ra ngoài!"

"...Vậy ngài nghỉ ngơi, nghĩ cho thông.."

Kim Hạ cẩn thận an ủi hắn.

Cho đến khi Kim Hạ hoàn toàn ra ngoài, Lục Dịch mới không thể nhịn được thở dài.

Kim Hạ tiến vào trong gian bếp mới thấy Thẩm phu nhân cùng Cái Thúc đang dùng cơm. Chỉ là bàn ăn đạm bạc nhưng phảng phất mùi thơm.

"Người sao không mang cơm đến cho hắn?" Cái Thúc vừa ăn vừa hỏi

Kim Hạ lắc đầu một cái:"Ta đã hỏi qua, hắn thấy không ngon miệng, không ăn. Hắn bây giờ còn đang nổi nóng, vẫn còn muốn trốn tránh."

"Hắn tức giận cái gì?" Cái Thúc không hiểu chuyện gì

"Chuyện tối ngày hôm qua, hấn truy cứu hỏi ta, ta không thể làm gì khác hơn là nói cho hấn biết." Kim Hạ thở dài nói:"Hấn quả nhiên là cảm thấy không thoải mái."

Cái Thúc vẫn không hiểu:"Hấn được lợi như vậy, hấn nên mừng vui mừng mới đúng, vì sao lại phải tức giận?"

"Thúc, người không nhớ hấn có thân phận gì sao. Hấn khẳng định là cảm thấy ta lợi dụng hấn, ta nên mừng thầm mới đúng." Kim Hạ than thở.

Thẩm phu nhân kinh ngạc nhìn Kim Hạ, hướng Cái Thúc hỏi:"Thối đời ở bên ngoài là như vậy sao?"

Cái Thúc vội vàng nói:"Không phải, không phải, nha đầu này có đầu óc vấn đề, phu nhân đừng để ý Kim Hạ...Người quả là mừng thầm sao?" Quay sang lại hỏi Kim Hạ

"Làm sao có thể, ta làm sao lại mừng thầm được chứ, còn bị vết thương như thế này." Kim Hạ sắc mặt ửng hồng.

"Là nói thật."

Kim Hạ lại đáp ứng nói:"Thật ra, chính là ta cảm thấy, cảm thấy...ta cũng không phải bị tổn hại gì..."

Nghe vậy, tuy là Thẩm phu nhân là người đoan trang kín đáo, cũng không nhịn được, che miệng cười.

"Nha đầu nhà người! Nghĩ như vậy là được rồi!" Cái Thúc vỗ vỗ lên vai Kim Hạ:"Cháu trai ta tuy rằng so với ta có khác nhau, nhưng có thể là người tài giỏi, người không chịu thiệt."

Kim Hạ bị hấn trêu đến té ngã, suýt nữa là đập đầu vào bàn, khó khăn lắm mới ngồi dậy...

"Phu nhân, để ta làm món đậu phụ tạ lễ người, khi nào rảnh rồi sẽ mang qua." Kim Hạ nhìn Thẩm phu nhân ân cần nói:"Mẹ ta có bí quyết làm món này.."

Thẩm phu nhân vẫn không trả lời, dừng hồi lâu mới nói:"Người không cần trở lại đây, bởi vì ta không lâu nữa sẽ rời khỏi nơi này."

"Hả?"

"Sao?"

Kim Hạ kinh ngạc, Cái Thúc cũng hoảng hốt

"Phu nhân muốn đi đến nơi nào?" Hấn khẩn cấp hỏi

Thẩm phu nhân hạ đầu, dùng khăn nhẹ nhàng lau miệng, nhìn về phía Cái Thúc:"Ta chỗ này có phép tắc của ta người còn không biết sao, bây giờ bọn họ đã đến được đây, lại là quan gia, tương lai khó đoán sẽ được thanh tịnh..."

"Sẽ không đâu, ta có thể đảm bảo...." Kim Hạ vội vàng nói

"Ta không phải trách các người." Thẩm phu nhân ngăn lời nàng nói, không cho Kim Hạ nói gì nữa:"Nếu Lục đại ca đã mang bọn người đến đây, đã nói rõ ràng rằng chúng ta có duyên phận. Nhưng ta có phép tắc của ta, nơi này ta sẽ không ở lại nữa."

Biết rõ tính tình của Thẩm phu nhân, Cái Thúc ảo não không thôi:"Đều là lỗi của ta, ta thực sự không nên....Phu nhân muốn đi nơi nào?"

"Rất nhiều năm ta đã không về nhà, ta nghĩ đây là thời điểm nên về rồi." Thấm phu nhân ánh mắt quay sang nhìn Kim Hạ, hình như nhớ đến chuyện xưa vô cùng:"Xiêm y người đang mặc hình thù trên cổ áo là do tỷ tỷ ta thêu đấy..."

Cái Thúc cau mày nói:"Nhưng người nhà của Thấm phu nhân vẫn còn sao? Những thứ này cũng không tầm thường, một mình người cũng xuất thân từ nhà gia giáo...Vậy sao?"

"Lục đại ca, người nói xem vậy thì nơi nào mới thật sự yên bình đây." Thấm phu nhân khẽ mỉm cười:"Ta bây giờ ngược lại là người, ở nơi nào cũng đều giống nhau."

Nghe vậy, Cái Thúc nhất thời không biết đối đáp như thế nào, lặng im không nói, trên mặt tràn đầy lo lắng.

Kim Hạ ở dưới bàn liền đạp chân hấn vài cái, nhưng hấn cũng không chút nào phản ứng.

"Ăn xong bữa cơm này, các người có thể đi đi, ta cần thu dọn đồ đạc." Thấm phu nhân hướng Kim Hạ nói:"Ta sẽ viết lại phương thuốc cho người, lúc hấn phát sốt, có thể sắc thuốc cho hấn uống."

Kim Hạ không thể làm gì khác hơn là gật gù, nghĩ đến còn bọn xà ở khắp nơi, không khỏi lo lắng nói:"Ngài đi rồi, bọn xà làm sao bây giờ?"

"Dân làng tứ phương hằng năm định kỳ sẽ đuổi thú hoang vào trong rừng cho chúng nó ăn, hơn nữa ta cũng sẽ điều chế thuốc phân phát cho người dân địa phương, có thể đuổi xà, có thể giải độc xà."

Việc này Thẩm phu nhân đã cân nhắc khá chu toàn, hiển nhiên đã quyết định tâm nguyện này, Kim Hạ lại không muốn dò hỏi vì sao nhất định phải đi, chỉ biết im lặng cúi đầu ăn cơm.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 70 (Đã Sửa Lại)

Kim Hạ lần nữa trở lại phòng Lục Dịch, mang cháo cùng thức ăn để lên bàn.

"Đại nhân, ngài ăn một chút đi." Kim Hạ đặt khay trên bàn, hướng hẳn nói: "Ngài trước tiên từ từ ăn, ta trở về nội thành thuê một chiếc xe ngựa tới đón ngài."

Lục Dịch vốn là rầu rĩ không vui, giương mắt nhìn Kim Hạ vẻ mặt cũng không vui vẻ gì, mở miệng hỏi: "Sao thế? Ai cho người không vui sao?"

"Không phải..." Kim Hạ do dự chốc lát, vẫn là xem tình hình mà nói: "Thẩm phu nhân muốn chuyển đi nơi khác, muốn thu xếp ở đây mấy ngày."

Lục Dịch ánh mắt sắc bén: "Là do chúng ta sao?"

Kim Hạ gật đầu, suy đoán mà nhìn hẳn: "Phu nhân là một người ở ẩn, tất nhiên là bất đắc dĩ có nỗi khổ tâm trong lòng. Hôm nay, chúng ta tự đến đây, lại là quan gia, bà ấy... kỳ thực, ta đã hứa là sẽ không tra xem lai lịch của Thẩm phu nhân, đại nhân ngài sẽ không chứ?"

Lục Dịch trầm ngâm nghiêm khắc nói: "Ta vẫn có thể."

"Ngài...." Kim Hạ ảo não thở dài: "Chẳng trách phu nhân cứ khẳng khẳng đòi chuyển đi, thúc của ta cũng đang hối hận..."

"Mặc dù bà ấy rời đi, ta cũng vẫn có thể điều tra ra thân phận thực sự." Lục Dịch lạnh nhạt nói

"Đại nhân, ngài! Vì sao nhất định ngài phải làm như vậy?" Kim Hạ tức giận nói: "Dù sao chẳng nữa, phu nhân cũng đã cứu ngài một mạng, xem như là ân nhân cứu mạng."

"Chính vì như thế, ta mới càng nên điều tra rõ lai lịch của bà ấy, nếu như sau này Thẩm phu nhân có gặp khó khăn, ta cũng sẽ tận sức giúp đỡ." Lục Dịch nói

Nghe vậy, Kim Hạ giật mình: "...Vẫn là ngài nghĩ đến chu toàn." Nói xong tựa như nghĩ đến điều gì, lấy từ trong túi áo ra túi tiền, lấy ra chỉ được bốn năm đồng, không khỏi lo lắng nhíu mày.

Thấy được tình cảnh của Kim Hạ nghèo nàn, Lục Dịch cảm thấy buồn cười, tâm trạng cũng tốt lên rất nhiều, trêu đùa: "Người dự định đem mấy đồng bạc này theo để thuê xe ngựa sao?"

"Xe ngựa chỉ cần đến quan dịch thu xếp, không cần bỏ tiền ra." Kim Hạ tính toán mấy đồng bạc: "Thẩm phu nhân trên đoạn đường đi cũng phải tốn chút ít tiền, ta là nghĩ..."

"Mấy đồng bạc này người còn tính như vậy sao?" Lục Dịch hừ lạnh nói

Kim Hạ cũng vô cùng ảo não: "Sớm biết ở trên người nên mang theo chút bạc."

"Ta có một ít." Lục Dịch ra hiệu tỏ ý Kim Hạ đi lấy áo bào, lạnh nhạt nói: "Trên người người chỉ mấy đồng lẻ, nếu gặp tình huống khẩn cấp thì phải làm sao? Cả bữa cơm còn không đủ?"

Bị dạy bảo một phen không cách nào cãi lại, Kim Hạ ngượng ngùng đáp lại, đem áo bào đưa cho hắn.

Lục Dịch mang ra một ít bạc vụn cùng vài tờ ngân phiếu, suy nghĩ chốc lát, lấy một tấm ngân phiếu đưa cho Kim Hạ: "Cầm lấy đưa cho Thẩm phu nhân."

Cầm lấy tấm ngân phiếu, Kim Hạ tấm tắc một hồi lâu, không quên tán thưởng Lục Dịch: "Đại nhân! Ngài quá trượng nghĩa! Thật tốt." Lúc đi ra ngoài nàng còn lầu bầu nói mấy câu.

Lục Dịch cũng không biết rốt cuộc Kim Hạ dùng cách gì để Thẩm phu nhân nhận lấy ngân phiếu, chỉ nhìn thấy nàng tươi cười rạng rỡ.

Trước mắt hắn không ngại đi lại, cũng không cần Kim Hạ thuê xe, đứng dậy mặc ngoại bào, ăn cháo xong, liền cùng Cái Thúc, Thẩm phu nhân và Kim Hạ ra rừng trúc.

Nơi đây là ngoại thành, về thành cần phải đi một đoạn nữa, nếu như là ngày thường, đi xa một chút cũng không sao, nhưng Kim Hạ lo lắng dù sao cũng bị thương, khó tránh khỏi sức lực không thể chịu đựng được, nếu như đang đi bỗng nhiên té ngã, chẳng phải gay go sao. Nàng đã rất nhiều lần đề nghị thuê một chiếc xe ngựa đưa hắn về thành, nhưng đều bị Lục Dịch gạt bỏ.

Hắn cứ như vậy mà sẵn lòng từ từ đi.

Sau một hồi lâu đã có thể nhìn thấy cửa thành, Kim Hạ lúc này mới đột nhiên nghĩ tới một chuyện, việc Dịch Lan Diệp đã chết, có nên hay không nói cho Dương Nhạc?

Theo tính cách thật thà của Dương Nhạc, việc này đối với hắn mà nói là đả kích thật lớn, Kim Hạ đương nhiên là không muốn nói,

có thể Dương Nhạc tưởng rằng nàng đang ở Cô Tô, nhất định sẽ nghĩ cách đi thăm, việc này cuối cùng cũng không thể lừa hẩn mãi, huống chi bên Thượng Quan Hi....

Đúng rồi còn có A Nhuệ

Kim Hạ quay đầu nhìn Lục Dịch, bất an mà nói:"Đại nhân, còn chuyện A Nhuệ, chắc Thượng Quan Hi còn chưa biết chuyện?"

"Không vội." Lục Dịch bình tĩnh nói:"Thượng Quan Hi đối với A Nhuệ rất là tin tưởng, nàng sẽ không tin A Nhuệ có vấn đề, khuyên người đừng châm dầu vào lửa."

Châm dầu vào lửa. Kim Hạ rõ ràng hiểu ý hẩn muốn ám chỉ điều gì, một khi A Nhuệ phát hiện ra lai lịch của mình bị vạch trần, sợ là sẽ không bỏ qua cho Thượng Quan Hi.

"Như vậy nên làm như thế nào? Vụ án này Ô An Bang đã giúp đỡ vận chuyển món tiền tu sửa sông, không biết có phải hay không có liên quan đến hẩn? Nếu A Nhuệ có liên quan, Kim Hạ cũng cảm thấy việc áp tải món tiền này là một chuyện không dễ dàng."

Lục Dịch nhàn nhạt liếc mắt nhìn Kim Hạ:"Chúng ta sắp tới rồi."

Kim Hạ nghe không hiểu:"Sao mà nhanh quá vậy?"

Lục Dịch dường như không muốn giải thích quá nhiều với nàng, trực tiếp lướt qua hướng thẳng của thành mà đi...

Trở lại quan dịch, mới miễn cưỡng bước vào tiểu viện, Kim Hạ liếc mắt nhìn thấy Dương Nhạc đang ngồi ở bên thềm đá, dáng vẻ mắt hờn mắt vía.

"Đại Dương?" Kim Hạ thấp thỏm kêu

Nghe thấy giọng nói của Kim Hạ, Dương Nhạc giương mắt, ngay sau đó đứng dậy tiến nhanh về phía trước, miệng nói: "Người đi đâu vậy? Bọn họ nói người đêm qua không trở về."

"À, có xảy ra vài chuyện, nên trì hoãn." Toàn bộ sự tình giải thích thực tại rất phiền phức, huống hồ trong đó có chuyện Kim Hạ không muốn đề cập tới, Kim Hạ liền hàm hồ nói qua loa.

Lục Dịch liếc mắt nhìn Kim Hạ một chút.

Dương Nhạc lúc này mới nhìn thấy Lục Dịch vội vàng thi lễ, nhưng sắc mặt thì lại căng thẳng khó nói.

"Người xảy ra chuyện gì sao?" Kim Hạ ngạc nhiên nói

"Là...trong đêm qua ta đã gặp một chuyện kỳ quái." Trong giọng nói của Dương Nhạc lộ ra vẻ hoảng sợ: "Ta không biết ta có phải là đang nằm mơ, toàn bộ sự tình đều quá kỳ quái."

"Chuyện gì?"

Ngay sau đó, Dương Nhạc liền đem chuyện đêm qua ra kể từ đầu đến cuối tỉ mỉ một lần, sau đó sốt sắng hỏi Kim Hạ: "Người cảm thấy việc này có thật không? Ta khiđã tỉnh lại thì người đang ở bên bờ sông, ta cảm thấy đây chính là mộng."

Kim Hạ nhìn chằm chằm hắn, nàng làm sao cũng không nghĩ tới A Nhuệ sau khi đem vớt thi thể của Dịch cô nương lại còn đến hù dọa Dương Nhạc, lát sau chính mình không tự chủ, quay đầu nhìn Lục Dịch, sau đó mới ngượng ngùng nói: "...Chắc hẳn là mộng, không có chuyện gì đâu, giấc mộng thường trái với hiện tại."

Dương Nhạc cũng rất nghi ngờ: "Ta sau đó có đi lại chỗ con hẻm nhỏ đó, nhưng cuối cùng lại không thấy gì, lẽ nào thật sự là mộng sao?"

"Có lẽ người đã quá lo lắng cho cô nương, vì vậy, ban ngày người suy nghĩ nhiều nên ban đêm nhìn thấy mộng." Kim Hạ giải thích.

Lục Dịch thờ ơ trong chốc lát, lắc đầu thở dài, trực tiếp vào trong.

Dương Nhạc đứng tại chỗ bàng hoàng, Kim Hạ cũng không dám quấy nhiễu hắn, vẫn là đứng cùng hắn. Sau một hồi lâu, Dương Nhạc lại nhìn về phía Kim Hạ, thăm dò hỏi: "Người cũng cảm thấy đây là mộng."

Cho dù là chột dạ, Kim Hạ cũng nặng nề gật đầu.

"Ta cũng cảm thấy như vậy." Dương Nhạc hít sâu một cái, quay đầu rời đi.

Phía sau Kim Hạ ám thở dài một hơi, nhưng lại càng lo lắng. Như vậy hắn tốn công sức mà đem thi thể để trên thứ hình cụ đó, chỉ là vì hù dọa Dương Nhạc, điều này hiển nhiên là một lời cảnh cáo, nhắc nhở Dương Nhạc không được đối với Dịch Lan Diệp động lòng...

Chính mình tuy rằng không muốn, nhưng cũng không nói cho người khác biết chuyện này.

Kim Hạ nhíu chặt lông mày, suy xét tất cả mọi chuyện này là do có người đứng sau thao túng, hắn là một người có tính cách kỳ quặc. Để cho mình nhìn thấy thứ này, hắn rốt cuộc là muốn làm gì? Chỉ vì tính tình thích trêu người khác hay sao?"

Vào tối, Kim Hạ không quên mang xiêm y của Thẩm phu nhân ra giặt sạch, chờ ngày sau, sẽ cẩn thận gói kỹ, cố gắng càng nhanh càng tốt mang đến cho Thẩm phu nhân, lại phát hiện nơi này đã là vườn không nhà trống.

Kim Hạ đứng sững lại đó, dù mới trải qua một đêm không gặp, cũng không biết tại sao, trong lòng cảm thấy thất vọng. Hôm qua vẫn còn ở đây với Cái Thúc, Thẩm phu nhân cười cười nói nói, bây giờ cũng là chẳng biết bao giờ mới gặp lại. Thẩm phu nhân suy cho cùng cũng là cao nhân, có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại.

Chậm rãi bước đến gian phòng nơi chữa thương Lục Dịch, nhìn thấy hình bóng hằn ở trên giường, Kim Hạ không tự chủ mà đỏ mặt, lại quay nhìn xung quanh phòng.

Toàn bộ gian nhà vẫn còn vẹn nguyên.

Kim Hạ phát hiện có một mẫu giấy cùng bình thuốc sứ được cố ý lưu lại, mở ra xem: "Chia làm hai, toa thuốc ngoài da, có thể giải độc của người Đông Dương."

Thẩm phu nhân chắc hẳn là đoán được Kim Hạ sẽ trở lại, đặc biệt đem thuốc giải để lại cho mình, Kim Hạ cảm thấy cảm động, dùng hết sức hít hít vài tiếng sau đó im lặng hồi lâu.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 71 (Đã Sửa Lại)

Kim Hạ cẩn thận cầm lấy bình thuốc bằng sứ trắng, quan sát trong ngoài một lần, không có phát hiện gì khác. Thẩm phu nhân là người sạch sẽ, chính là người đi rồi, vậy mà trong phòng đều gọn gàng ngăn nắp.

Cũng không biết tại sao Thẩm phu nhân như vậy lại gặp được Cái Thúc, làm sao kết thân bạn bè? Thực sự khiến Kim Hạ nghĩ mãi không thông.

Kim Hạ cưỡi ngựa trở về thành, vừa mới tới cổng thành, liền có hai tên Cẩm y vệ ngăn ngựa lại. Kim Hạ nhận ra hai người này chính là thủ hạ của Cao Khánh, bàn về cấp bậc, so với chức tiểu bộ khoái nho nhỏ của mình cao hơn nhiều, vì thế xuống ngựa vội thi lễ.

"Viên bộ khoái, mời theo chúng ta đi một chuyến, đi gặp một vị đại nhân." Hai người bọn họ ngữ khí cũng thật lễ độ, cũng không ở trước mặt Kim Hạ tự cao tự đại.

Kim Hạ ngăn người: "Gặp ai vậy?"

"Không cần hỏi nhiều, tới nơi liền biết."

Hai người xoay người dẫn người và Kim Hạ đi đến bến đò ở ngoài thành, lập tức đi gửi ngựa, lên một chiếc thuyền nhỏ. Người chèo thuyền không nói một lời, chỉ một mực chèo thuyền, tất nhiên cũng là người của bọn họ.

Kim Hạ hỏi vài câu, bọn họ vẫn giữ ý tứ chặt chẽ, chưa từng tiết lộ thân phận của vị đại nhân kia. Một ngày trước đó, đêm đó Lục Dịch đã từng chỉ về hướng có một chiếc lầu thuyền, lẳng lặng đậu ở giữa hồ, chiếc thuyền bây giờ chính là đang hướng về hướng lầu thuyền mà đi.

Là hán! Là người tai to mặt lớn ở kinh thành.

Muốn chà đạp Lục Dịch ở dưới bàn chân, rốt cuộc là người nào, Kim Hạ cũng hết sức tò mò.

Thuyền nhỏ đến được bên dưới lầu thuyền, hai tên Cẩm y vệ cũng không lên lầu thuyền, chờ cho Kim Hạ leo lên lầu thuyền bằng thang dây thừng, bọn họ liền cắt đi, để một mình nàng ở trên thuyền.

"Các người..."

Kim Hạ cầm lấy thang dây thừng, nghĩ lại nếu như có chuyện gì, bất quá nhảy xuống sông. Dựa vào khả năng bơi lội, từ giữa hồ đến bờ hoàn toàn không có khó khăn gì.

Nhĩ lại, trong lòng Kim Hạ cũng không sợ thuận theo thang mà trèo lên. Nhắc tới cũng kỳ lạ, thang thừng cũng không phải là từ boong thuyền buông xuống, mà từ lầu thuyền tầng ba buông xuống. Kim Hạ một mực cố gắng leo lên, đến được lầu ba của lầu thuyền.

Chân đạp lên thứ gì đó, cúi đầu xuống nhìn thấy dưới nền là tấm lông bằng da sóc, nhìn khắp khoang thuyền. Tuy loại này chỉ có quan ngoại thời thượng mới sử dụng, nhưng với quan nội thì cũng tốn không ít của.

"Thật là một người phung phí tiền của...." Kim Hạ lắc đầu.

Bước vào trong khoang, không có một ai, cả không gian yên tĩnh, không nghe thấy tiếng bước chân, là bởi vì chân đạp trên tấm da.

Kim Hạ cẩn thận bước về phía trước, ở sau bức bình phong, khoang phòng có vẻ tối tăm.

"Có người không?" Kim Hạ thử thăm dò hỏi

Không người đáp lại, một trận yên lặng hồi lâu, sau đó nghe thấy tiếng bắt lửa đốt đèn cầy, rất nhanh từ đằng sau bức màn có ánh sáng dấy lên..

Chỗ ánh sáng, thấy có một bóng người chiếu vào màn che.

Kim Hạ thấy rõ ràng hành động của người này, nhờ vào ánh đèn chiếu qua màn che bức bình phong.

"Ty chức tham kiến đại nhân." Kim Hạ cất cao giọng nói

Vẫn là không có người trả lời, người thì ngồi xuống bàn lấy ấm trà, bắt đầu châm trà rót vào ly, nhàn nhạt mùi trà tỏa hương khắp phòng.

Kim Hạ cất cao giọng nói:"Ty chức tham kiến đại nhân."

Hắn vẫn đối với Kim Hạ hờ hững, chỉ thông thả mà châm trà.

Kim Hạ trong lòng nghi hoặc, đứng tại màn che, luôn cảm thấy điều kỳ lạ, đang chờ vén màn che, định tiến lên xem rõ ngọn ngành, đã thấy hắn đứng lên.

Không chỉ đứng lên, mà cầm theo chén trà, có âm thanh của bước chân vòng qua bàn, hướng Kim Hạ trực tiếp đi tới. Kim Hạ run sợ, như là gặp phải ma quỷ.

Người đó lui tới đến trước mặt Kim Hạ, nhưng nhìn kĩ hắn thì lại là một người giả nhân, hình nộm y như người thật được thứ hình cụ đó tạo nên. Từ từ tiến đến nhưng vẫn không biểu hiện điều gì, đầu thì gục xuống, Kim Hạ phát hiện ra hắn là giả nhân, tiếp tục quan sát hắn một hồi. Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đen ngòm nhìn Kim Hạ, khiến nàng thối lui ra hai bước.

Phía sau lưng có người vịn lấy Kim Hạ.

Kim Hạ hoảng hốt, đột nhiên quay đầu lại, đối diện trước Lục Dịch đang nhíu mày.

"Đại nhân?"

"Ngài tại sao lại ở chỗ này?" Ở trên lầu thuyền nhìn thấy Kim Hạ, Lục Dịch như mang trong lòng lo lắng.

Kim Hạ thành thật nói: "Sau khi ta trở về thành, ở cổng gặp phải hai tên thủ hạ của Cao Khánh, bọn họ nói có một vị đại nhân muốn gặp ta, liền đưa ta đến nơi này, chính bọn hắn lại không lên thuyền."

Không phải Kim Hạ lỗ mãng mà tự ý xông vào, Lục Dịch thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ lại không biết chủ nhân nơi đây rốt cuộc muốn gặp Kim Hạ để làm gì, không khỏi nhăn mặt khó hiểu.

"Đại nhân, ngài xem người này có phải là giống thứ kia...." Kim Hạ nắm lấy ống tay áo của hắn

Lục Dịch hiểu ý Kim Hạ muốn nói điều gì, giả nhân này được làm khéo léo và tinh tế còn hơn người thật. Hắn thầm than thở, nắm lấy tay Kim Hạ thật chặt.

Tay Kim Hạ lạnh lạnh, chảy mồ hôi.

Là sợ hãi sao?

Đúng vào lúc này, con rối hình người vốn lặng yên bỗng chốc chuyển động, sau đó lại đi ra khỏi khoang phòng. Đồng thời trong phòng lúc này sáng hẳn lên, tất cả cửa đều được vén màn lên.

Có mấy người từ trong gian nhà vào trong, đều là những thiếu nữ đi chân trần, bàn chân của họ trắng nõn, nhỏ nhắn, từng bước chân đi nhẹ nhàng. Cuối cùng cũng có một người chậm rãi hướng bọn họ mà đi tới.

"Ty chức tham kiến Tả Thị Lang Nghiêm đại nhân." Lục Dịch hướng người kia khom người thi lễ.

Tả Thị Lang Nghiêm đại nhân? Nghiêm Thế Phiên?

Kim Hạ ngây cả người, mới lấy lại tinh thần, liền vội vàng khom người thi lễ: "...Ty chức tham kiến Nghiêm đại nhân."

Nghiêm Thế Phiên ngữ khí ôn hòa nói: "Không cần đa lễ. Ta thấy người sai người mang bức tranh đến đây, ta đã xem qua, thật là tuyệt phẩm. Không nghĩ tới bọn kẻ thù lại tang trữ những thứ này, chẳng trách ta không thể tìm được những thứ quý này... Còn không mau mời họ ngồi!" Hắn hướng người tỳ nữ quát

Đầy tớ gái lấy hai miếng đệm bằng nhung đặt lên ghế, mời Lục Dịch cùng Kim Hạ ngồi xuống. Nghiêm Thế Phiên thì ngồi dựa vào trên chiếc ghế gỗ dài có trải nệm êm, đầy tớ gái hay còn là cung nữ trong cung vòng quanh chỗ này mấy lần, trên bàn nào là trà, bánh, hoa quả, dọn lên đầy đủ. Mấy sự việc liên tiếp xảy ra, nhưng một tiếng động cũng không phát sinh.

Kim Hạ uống chén trà, nhìn lên quan sát Nghiêm Thế Phiên, nhắc tới cũng hiếm thấy, Nghiêm Thế Phiên trong kinh thành không phải là không ai nghe danh tiếng của hắn, Kim Hạ đã ở trong kinh thành lâu như vậy, nhưng lại đến Dương Châu lần đầu nhìn thấy hắn.

Trong kinh thành đồn đại, Nghiêm Thế Phiên là một người to mập, cổ ngắn. Nhưng lúc này, theo Kim Hạ quan sát, da dẻ hắn trắng nõn, so với cung nữ nhà hắn thì trắng hơn mấy phần, nhưng vóc người cân xứng, so với Lục Dịch hơi thấp hơn một chút, nhưng dù sao cũng không thể xem hắn vừa mập vừa lùn được, cùng với lời đồn tai to mặt lớn, chẳng liên quan gì.

Hắn có tật ở một bên mắt, tuy rằng hai mắt đều mở to, nhưng nhìn ra được mắt phải so với mắt trái vẫn đục hơn, mà con ngươi một mắt một còn, không biết có bất định hay không, ngược lại mấy phần quỷ dị.

"Tiểu cô nương, người muốn nhìn lên con mắt của ta, có thể tiến gần một chút để xem." Nghiêm Thế Phiên ung dung thông thả nhấp một ngụm trà, hắn dùng mắt trái liếc Kim Hạ.

Kim Hạ vội vàng thu hồi ánh mắt, cup mắt cup đầu nói:"Ty chúc không dám."

Lục Dịch không để ý đến Kim Hạ, hướng Nghiêm Thế Phiên nói:"Tên này chỉ là Lục Phiến Môn Tiểu bộ khoái, cử chỉ thô lỗ, lại không hiểu rõ thói đời, ở đây chỉ thêm bất tiện, không bằng hay là để Kim Hạ rời khỏi thuyền."

Nghe vậy, Nghiêm Thế Phiên cười nói:"Không vội, không vội, tiểu cô nương này tuy là có chút thô lỗ, nhưng cũng có mấy phần ý tứ."

Ta nghe nói người có chút năng lực tra án....Tiểu cô nương, người tới đây."

Kim Hạ đứng dậy, cẩn thận đi về phía trước hai bước, khoảng cách từ Nghiêm Thế Phiên khoảng ba, bốn bước thì dừng lại bất động.

"Đại nhân có gì phân phó."

"Ta hôm nay bộ dạng này, mặc đồ này...Người có thể nhìn ra được cái gì?" Hắn cười có vẻ hứng thú dào dạt, thậm chí còn mang áo choàng ra để Kim Hạ xem, trêu chọc một câu:"Giày người cũng có thể xem qua."

Kim Hạ thất thần, làm sao cũng không nghĩ đến Nghiêm Thế Phiên lại muốn mình phân tích hắn.

Với thân phận của Nghiêm Thế Phiên, tính tình, rốt cuộc là nên nói điều gì trước mặt hắn, cái gì không được nói, cái này quả là gây khó dễ, Kim Hạ thực tại trong lòng không chắc chắn, như thế nào cũng không dám tùy tiện mở miệng.

Lục Dịch ở bên cười nói:"Đại nhân ngài xem nàng đứng tại chỗ, chân đều phát run lên, chắc chắn trong lòng sợ không nên nói điều gì bất lễ, làm sao nói cho ngài nghe được."

Kim Hạ thừa dịp hắn đang nói, cũng vội ngượng ngừng nói theo:"Ty chúc, ty chúc làm sao có thể xem đại nhân giống như nghi phạm được, ngàn vạn lần không thể được."

Nghiêm Thế Phiên suy nghĩ trong chốc lát, chỉ về người đầy tớ bên cạnh hắn:"Là người cung nữ này, người mau nói đi, không được từ chối nữa."

Kim Hạ nhìn về phía cung nữ kia, nhìn người này tuổi khoảng hai mươi, mắt ngọc mây ngài, vô cùng xinh đẹp.

"Người qua đây, để cho Lục Phiến Môn nhìn kỹ." Nghiêm Thế Phiên nói với người cung nữ.

Tay hắn chạm vào người cung nữ, Kim Hạ nhìn không bỏ sót chi tiết nào, mắt thấy người cung nữ tỏ ra sợ sệt, căng thẳng, cho thấy mỗi lần hắn đụng chạm vào người cung nữ đều hết sức thống khổ.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 72 (Đã Sửa Lại)

Người cung nữ đã đi đến trước mặt Kim Hạ, đưa lưng về phía Nghiêm Thế Phiên, để lộ con mắt của nàng thể hiện vẻ lo sợ. Kim Hạ nhìn người cung nữ này có thể nhìn thấu được bí mật trên người nàng, có thể là nàng đã bị trừng phạt nghiêm khắc rất nhiều.

Ở dưới ống tay áo nửa che nửa chặn, Kim Hạ nhìn thấy cổ tay trắng muốt, có vài vết mờ mờ của trà đạo, ở phía trong cánh tay có vết chứng tỏ nàng đã bị trói lại. Nếu nàng có thể cởi xiêm y, Kim Hạ tin rằng trên người nàng sẽ còn nhiều dấu vết như vậy, có thể nhìn ra được rốt cuộc nàng bị cái gì hành hạ.

Trước mắt chỉ nhìn qua đôi mắt của nàng, Kim Hạ cũng không hẳn tâm hỏi nàng, chỉ nắm lấy tay, ở lòng bàn tay đến ngón tay đều tinh tế mò mẫm một lần, lại nâng lên ngửi thử.

"Làm gì vậy? Người xem ra được điều gì sao?" Nghiêm Thế Phiên hỏi

Kim Hạ lo lắng, trong lòng đã quyết định chủ ý rồi nói: "Vị cô nương này am hiểu trà đạo, gần đây hay thuê thừa quần áo. Gần đây có lẽ cô nương đã làm sai chuyện gì, có thể là lục lợi lò lửa, có thể là làm bể bát trà quý giá, đã chịu trách phạt. Còn có, ở chỗ khoang phòng cửa sổ của cô nương, có thể là bàn trang điểm, bên phải....." Đang định nói rằng nàng bị thương ở tay phải, nhưng lại không nói ra, ngay cả sự tình nàng bị hành hạ cũng cố ý nói sai.

Nghiêm Thế Phiên nghe xong, để hầu gái lui trở về, mới có nhiều hứng thú hỏi: "Người nói một chút xem, làm sao người biết được những chuyện này?"

"Làm việc bất đồng thì dấu vết cũng bất đồng, đặc biệt là trên lòng bàn tay có vết chai cũng khác biệt." Kim Hạ thành thật nói: "Ở hàng thêu, các chị, các cô thường dùng kim châm để may áo, nên vết chai trên đốt ngón trở ngón tay có vết chai cứng ngắc, cùng vết chai với người tập võ giống nhau. Vị cô nương này vết chai trên ngón trở không như vậy, vì vậy ta có thể đoán ra, nàng thường không dùng qua kim châm."

"Am hiểu trà đạo?"

"Trên ống tay áo của cô nương có dính một chút nước, từ màu sắc có thể phán đoán ra là nước trà, trên mu bàn tay của cô nương có vết bồng, hơi ửng hồng, vì có thể khi cô nương phụ trong bếp vô tình đụng phải lò lửa, ty chức cẩn thận người thấy dưới ống tay áo có nhàn nhạt hương trà, mà không có bất cứ mùi thức ăn hỗn tạp nào."

Nghiêm Thế Phiên hình như có vẻ khá hài lòng, gật đầu một cái nói: "Chuyện bị hành hạ hay không là không cần hỏi, nhất định là bởi vì người thấy trên cổ tay có vết thương."

Vừa nói hần vừa cầm cổ tay của cung nữ, khiến cho nàng lo sợ, cả người run bần bật.

"Đại nhân anh minh." Kim Hạ cung kính nói

"Cuối cùng người nói cho ta nghe, người làm sao biết được ở cửa sổ, bên phải có bàn trang điểm như thế nào?" Nghiêm Thế

Phiên đem chén trà hương một bên, cung nữ kia thấy vậy vội khom người tiếp nhận."

"Vị cô nương này bên phải có tóc mai chải không gọn bằng tóc mai bên trái càng thêm chỉnh tề, mùa này, dựa vào cửa sổ ánh nắng bên ngoài, thường sẽ phát sinh chuyện này."

Nghiêm Thế Phiên nhìn Kim Hạ, ánh mắt tỏ ý khen ngợi.

Lục Dịch ở bên chỉ lắng lắng nghe, ánh mắt là tình cờ liếc nhìn Kim Hạ, tựa như cũng cũng không cảm thấy hứng thú với bộ dáng của nàng lúc này.

"Lần này cùng hợp tác với Lục Phiên Môn phá án, có tiểu cô nương này ở bên, xem ra cũng cực kỳ thú vị." Nghiêm Thế Phiên chuyển hướng Lục Dịch cười nói

Lục Dịch khẽ mỉm cười:"Phải rất tốt, chỉ có lúc cũng cực kỳ phiền toái."

"Nữ nhân mà, nên phiền phức chút ít, không phiền phức không gọi là nữ nhân." Nghiêm Thế Phiên cười nói, xua tay tỏ ý bảo Kim Hạ có thể trở về ngồi xuống. Lúc hắn cười, tiếng cười kéo vang khiến lồng ngực hắn rung động, âm thanh khó chịu, khiến người khác cảm thấy tiếng cười của hắn còn ẩn chứa điều gì đó.

"Dương Châu tửu tuyệt, ta uống không quen, từ kinh thành ta có mang vài bình rượu tới đây, rượu này người thường hay uống phải không..." Nghiêm Thế Phiên ngón tay gõ nhẹ lên bàn nói

"Đại nhân trí nhớ thật tốt."

Trong giọng nói của Lục Dịch mang theo ý cười, Kim Hạ lại không tưởng rằng hẳn so với thường ngày khác nhau, lại nói đùa, nàng nhìn chăm chú hẳn một chút.

"Tiểu cô nương đây?" Ánh mắt của Nghiêm Thế Phiên quay lại liếc nhìn Kim Hạ: "Dương Trình Vạn là người cứng nhắc, có lẽ không cho phép các người bên ngoài uống rượu phải không?"

Hắn đến thủ lĩnh còn biết rõ như vậy, Kim Hạ tâm trạng hơi suy sụp, miệng nói: "Ty chức không uống rượu được, kính xin đại nhân thứ lỗi."

Nghiêm Thế Phiên lại cười phá lên: "Trước đây không lâu, tại Thất Phân Các lâu hai, tiểu cô nương đây đã cùng Ô An Bang Thiều Bang chủ uống hai bình tửu tuyệt này không phải sao?"

Ở Thất Phân Các gần bến sông...Kim Hạ hồi tưởng lại đêm đó lần đầu tiên nhìn thấy thứ hình cụ đó, sắc mặt hơi đổi một chút, không biết nên làm sao tiếp ứng hẳn.

Nghiêm Thế Phiên cũng đã chuyển hướng Lục Dịch cười nói: "Ta đã quá quen với trò đùa của nữ nhân, lúc đầu đều nói mình không uống rượu được, sau đó thì uống hết hai bình mới trở nên say khướt."

Lục Dịch cười cợt nói: "Vẫn là đại nhân sáng suốt."

Nghiêm Thế Phiên chỉ lên tiếng dặn dò, tất cả mọi thứ đều được cung nữ mang lên, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, từ gian phòng trống rỗng bỗng trở nên đầy đủ mọi thứ. Chân nến, bình rượu cũng là loại bình thượng phẩm, đương nhiên không cần nói, thì bàn trước

mặt Kim Hạ và Lục Dịch được làm bằng ngà voi, đến cả chén rượu bằng đá ngọc óng ánh long lanh bóng loáng...

Cái gì cũng mỹ đến lạ thường, chỉ là thực sự quá mức xa hoa lãng phí rồi. Kim Hạ thầm than, quay đầu nhìn bên cạnh có cái bình được làm bằng đồng triều đại nhà Hán, ở đó có đặt vài cành đào ở bên trong, cánh hoa kiều diễm, hình như là mới vừa chiết cành bỏ vào đây.

Từng mảnh từng mảnh hoa đào phấn hồng làm người ta cảm thấy đẹp để say lòng, đang nhìn lại thầm nghĩ đến ở rừng hoa đào có vài tử thi của nữ tử bị vứt ở đó.

Cung nữ mang tới mâm trái cây, ở trên đó chính là trái anh đào, màu đỏ thắm.

Nghiêm Thế Phiên cầm trái anh đào đưa vào miệng, hần nhai nhưng chưa nghiền ngấm nuốt xuống, ngay sau đó lại bùng chén rượu uống một ngụm, hần vẫn còn đang nhắm mắt hưởng thụ hương vị ngọt chua hỗn tạp, không vội nuốt xuống mà chậm rãi đợi cho vị của nó thấm từ từ, lát sau mới nuốt xuống.

"Khoản tiền tu sửa sông Giang Nam đã có manh mối gì chưa?" Hần bỏ lại hạt anh đào lên bàn, thuận miệng hỏi

Không biết là hần hỏi chính Kim Hạ hay là Lục Dịch, Kim Hạ thì không dám tùy tiện mở miệng.

"Đại nhân thật là muốn ra tay giúp đỡ?" Lục Dịch không trực tiếp trả lời, mà mỉm cười hỏi

Nghiêm Thế Phiên làm sao có khả năng lại ra tay giúp đỡ? Kim Hạ kinh ngạc nhìn Lục Dịch, thấy hần trong tay vẫn còn bùng chén

rượu, thoáng liếc thấy thân thể hần nghiêng người dựa vào bàn, bộ dáng mệt mỏi, có điểm xa lạ với trước đây.

Nghiêm Thế Phiên cười nói: "Nói đến Chu Hiễn, hần đã giữ chức bộ quan nhỏ trong kinh thành, cũng không ít lần làm khó dễ ta. Ta không quan tâm hần, nhưng hần vẫn làm khó dễ ta, sau đó ta phải tiến cử hần giao chức quan trong công bộ cai quản thủy bộ cho hần."

Nghe vậy, Kim Hạ quả thực trong lòng nghi ngờ không biết có nghe lầm hay không, Nghiêm Thế Phiên sẽ tiến cử một người không ngừng làm khó dễ hần như vậy, hơn nữa còn là chức quan trong công bộ cai quản thủy bộ.

Lục Dịch cũng không cảm thấy kì lạ, cười nhạt nói: "Nếu ty chức đoán không sai, để hần phụ trách vận chuyển món tiền tu sửa sông cũng là ý tứ của đại nhân."

Nghe vậy, trên mặt Nghiêm Thế Phiên trên mặt tràn ra ý cười, lại như một đứa trẻ ham mê nhất là chơi đùa, không ít hứng khởi, hướng Lục Dịch nói: "Người không biết hần nói với ta những lời nào đâu, hần bảo, hần sẽ chịu trách nhiệm vận chuyển toàn bộ tiền tu sửa sông này đến Dương Châu..."

Kim Hạ lại hồi tưởng thi thể mục rữa của Chu Hiễn, lại thấy Lục Dịch cũng cười, nhưng lại không cười nổi, Kim Hạ không biết những chuyện này buồn cười ở chỗ nào.

Nghiêm Thế Phiên hồi tưởng lại chuyện khi đó, trên mặt vẫn mang theo ý cười: "Ở trên thuyền ta đã sắp xếp người muốn dụ hần bài bạc, có điều hần là người có quy tắc, ta còn thừa nhận là khâm

phục hấn. Chỉ sau khi đến Dương Châu, gặp được mỹ nhân, hấn quả nhiên liền trúng kế, thật đáng tiếc...."

Thì ra Chu Hiển đã từng bước từng bước đều theo kế hoạch của Nghiêm Thế Phiên, Kim Hạ âm thầm suy nghĩ chuyện Ô An Bang có phận sự áp giải khoản tu sửa sông, nói như vậy, người được sắp xếp ở trên thuyền dẫn dụ Chu Hiển bài bạc, rất có khả năng chính là A Nhuệ.

Lục Dịch lắc đầu nói:"Cũng không quá đáng tiếc, nếu Chu Hiển đã như vậy, xưa nay tự cho mình là thanh liêm, xem người bên ngoài đều là bẩn thỉu không chịu được. Đến phiên hấn thì lại không thể không chế được tình cảm."

"Nói đúng!" Nghiêm Thế Phiên thở dài nói:"Đáng tiếc, chỉ dùng mỹ nhân kế hấn liền không thể kìm chế, ta phía sau vẫn còn nhiều cách khiến hấn...Nhưng đáng tiếc rồi."

Hấn còn có cách mà chưa làm sao...Kim Hạ nghe được mà run sợ, nghĩ đến, nếu Chu Hiển không động lòng với Dịch Lan Diệp cô nương, không biết Nghiêm Thế Phiên dùng cách gì đối phó với hấn.

Đối với Nghiêm Thế Phiên mà nói, Chu Hiển đã như một con chim trong lồng sắt, tùy ý hấn trêu đùa, cho đến khi nó chết trong lồng sắt.

"Còn có cách khác sao?" Lục Dịch tựa như rất hứng thú

"Làm sao cũng phải có nhiều chiêu trò để đùa bỡn hấn, đáng tiếc, hấn lại không chống nổi sớm như vậy."

Kim Hạ đột nhiên ý thức được, hấn cố ý để chính mình nhìn thấy thứ hình cụ đó, kỳ thực chính là đang nhắc nhở Kim Hạ, rằng mình

đang cản trở đường của hắn..

Vì sao lại muốn Kim Hạ để ý? Cũng là bởi vì cảm thấy lừa gạt trên đùa là chuyện vui của hắn sao?

Hay là trong mắt hắn, mình và Chu HIễn chỉ là con rối trong tay hắn

"Tiểu cô nương.." Nghiêm Thế Phiên gọi Kim Hạ

Kim Hạ bàng hoàng, hồi phục tinh thần, nhìn về phía hắn cung kính nói:"Đại nhân có gì phân phó."

Nghiêm Thế Phiên hơi nghiêng đầu, con mắt quý dị bình tĩnh nhìn Kim Hạ:"Người vừa nãy vì sao lại nói dối?"

"Ta...ty chức không có, sao dám lừa gạt đại nhân." Hắn đột nhiên làm khó dễ, Kim Hạ không rõ ý

"Vừa nãy người nói, bên trái tóc mai của cung nữ kia so với tóc mai bên phải thì không chỉnh tề, là bởi vì cửa sổ ở bên phải bàn trang điểm, kỳ thực còn có một nguyên nhân, người không nói ra....Tay phải của nàng có thương tích."

Nói xong, Nghiêm Thế Phiên đưa tay cầm lấy tay của cung nữ, hơi dùng sức, để lộ cánh tay trắng muốt, nhưng trên đó có những vết hằn bị hành hạ hằn sâu rướm máu.

Kim Hạ cắn chặt răng, không cần nhìn nét mặt cung nữ, cũng biết là nàng đang chịu bị làm nhục

"Người mặc dù là cô nương, nhưng thân là Lục Phiến Môn bộ khoái, đối với chuyện rõ ràng như vậy, không thể nào không biết?"

Trong giọng nói của Nghiêm Thế Phiên, trong ánh mắt cũng có tâm ý trêu đùa, cầm lấy tay cung nữ mà vuốt ve

"Chuyện này...ty chúc nông cạn rồi, xin đại nhân thứ tội."

Kim Hạ biết rõ hắn có ý gì, nhưng không chịu được chán ghét, cung kính trả lời

Lục Dịch cũng không nói chen vào, chỉ ngồi uống rượu, người hầu gái bên cạnh bận bịu thay hắn rót rượu.

"Không ngại chuyện này, kỳ thực người cũng chỉ là tiểu cô nương..." Nghiêm Thế Phiên cười phá lên, xoay người hướng Lục Dịch nói:"Có thể cũng có nhiều điểm tốt.."

Kim Hạ cũng nghe thấy Lục Dịch cười cợt, vẫn không nói gì.

Bữa tiệc này cũng đã kéo dài khá lâu, bên ngoài trời cũng đã tối, nhưng không thấy dấu hiệu kết thúc. Cũng là cho đến hôm nay, Kim Hạ mới biết được tửu lượng của Nghiêm đại nhân. Lục Dịch uống rượu cũng không kịp hắn, nhưng tính ra hắn cũng đã uống hơn hai bình rượu, vừa xem ca múa của cung nữ, trông có vẻ thong thả..

Càng uống rượu càng nhiều, tuy lời nói của hắn có vẻ đứng đắn, nhưng cử chỉ thì càng phóng đãng, đưa người cung nữ ngồi vào lòng, tùy tiện khinh bạc.

Kim Hạ ngồi trong bữa tiệc như ngồi trên đồng lửa, biết rõ ràng người này tuyệt đối không thể đắc tội, nhưng không nhịn được đứng lên nói:"Ty chúc còn có công vụ, xin phép cáo từ trước, xin mời đại nhân thông cảm."

"Người đến đây!" Nghiêm Thế Phiên gọi người cung nữ phân phó nói:"Đưa tiểu cô nương đến khoang khách nghỉ ngơi."

"Đại nhân, ty chức.."

Kim Hạ chưa nói xong đã bị Nghiêm Thế Phiên cắt ngang lời:"Người cũng chỉ là tiểu bộ khoái, công vụ làm sao quan trọng bằng công vụ của ta, nghỉ ngơi sau khi nói chuyện cùng ta, đêm nay, hai người nghỉ lại đây, sáng sớm mai liền đi, như vậy mới không phụ lòng ta."

Kim Hạ nhìn về phía Lục Dịch, hắc cười sâu xa:"Nghiêm đại nhân có ý tốt, người cũng nên cân nhắc."

Đến Lục Dịch cũng nói như vậy, Kim Hạ càng cảm thấy căng thẳng, mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn cung kính nói:"Đa tạ đại nhân, ty chức xin cáo lui."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 73 (Đã Sửa Lại)

Kim Hạ mới vừa ra khỏi khoang thuyền, Nghiêm Thế Phiên liền đẩy người cung nữ, hướng Lục Dịch chống tay lên cầm nói: "Quả nhiên vẫn còn là một tiểu cô nương, có điều vẫn có thể sửa tính được."

"Nàng như vậy là không biết đối nhân xử thế, may nhờ đại nhân khoan dung." Lục Dịch lắc đầu than thở: "Ta cũng là do cha ta, mới đối xử tốt với họ. Đại nhân cũng biết, thủ lĩnh Dương Trình Vạn bị thương lúc trước là thủ hạ đắc lực của cha. Cha ta nhớ tình bạn cũ, lần này còn tìm danh y đến chữa thương cho hắn."

Trong lời nói của Lục Dịch, Nghiêm Thế Phiên cũng không để ý lời hắn nói, lập tức cười nói: "Loại cô nương này không lắng lơ, cũng không phát triển nhiều, ta cũng không hứng thú, người nhìn người của ta một lượt xem, người nào cũng tốt hơn cô nương kia vạn phần....Người tùy ý chọn lựa, không cần khách khí, ta đảm bảo đêm nay cho người ở cùng cô nương người thích nhất.."

Lục Dịch cười liên tục từ chối: "Không được, không được, các cung nữ ở đây đều là nữ nhân mà đại nhân sủng ái cưng chiều."

"Không cần cùng ta khách khí." Nghiêm Thế Phiên nháy mắt ra hiệu, hai cung nữ chân trần nửa kẻ vai bên cạnh Lục Dịch: "Người mang bức vẽ đến tặng ta, thực tại ta rất hài lòng, không bằng người

hãy chọn hai người hợp ý người để ngày ngày hưởng thụ, chẳng phải tốt sao?"

Lục Dịch không còn cách nào khác, đưa tay đặt lên eo của cung nữ, trên mặt dăm chiêu, một hồi lâu sau mới hướng Nghiêm Thế Phiên nói:"Đại nhân...Thực không dám giấu diếm, ty chức lần này đến đây là có một chuyện muốn nhờ đại nhân giúp đỡ."

"Người và ta hà tất gì khách khí, cứ việc nói ra."

Hình như nói ra chuyện này đối với hắn rất gian nan, Lục Dịch để cung nữ rót rượu vào chén, uống cạn chén mới nói:"Đại nhân ngài có biết cha ta để ta tới Giang Nam giải quyết vụ án này, là muốn ta nhờ vào đó...nhờ đó mà thăng chức một bậc, nhưng trước mắt khoản tu sửa sông chạp trể vẫn chưa tìm ra được, thánh thượng(hoàng đế) có lẽ không vui...."

Hắn nhìn Nghiêm Thế Phiên, trên mặt cười lúng túng gượng gạo.

Nghiêm Thế Phiên cũng không nói tiếp, chỉ chậm rãi gật đầu, ra hiệu chính mình vẫn đang nghe.

Lục Dịch chỉ có thể tiếp tục nói:"Không biết đại nhân có được hay không giúp ty chức một chuyện, chỉ một câu nói của ngài, có thể...."

"Một câu nói sao?" Nghiêm THẾ Phiên nhún nhún vai

"Ngài cũng biết, ty chức thấp cổ bé họng, từ khi đến Dương Châu đến nay, liền phát giác quan phủ ở Dương Châu đối với vụ án lần này không quan tâm, chỉ tìm được manh mối ít, mà khi cần phải người đi tìm lại có hạn. Dương Châu tri phủ Phương đại nhân cũng là người của nha môn, nếu như đại nhân giúp ta nhắc nhở một câu, nói không chừng khoản tiền mười vạn lượng tu sửa sông sẽ nhanh

chóng tìm ra được, có thể có manh mối." Lục Dịch nói lời này cũng coi như đang nịnh bợ khom lưng uốn gối, ánh mắt cũng vô cùng thành khẩn.

Nghiêm Thế Phiên quan sát hẩn, lặng im trong chốc lát, tiện thể cười to nói: "Không dám, không dám, không phải chỉ là một câu nói thôi sao, người và ta hai nhà đã kết bạn lâu ngày, quan hệ rất mực thân thiết, lời này ta còn đợi đến người nói sao."

Lục Dịch tựa như thổi phào nhẹ nhõm, mặt lộ vẻ vui mừng nói: "Đa tạ đại nhân, chờ đến ngày ty chức được thăng chức, chắc chắn sẽ không quên ân đức của đại nhân....Đúng rồi, quà lần này là một chính phẩm, ty chức cũng sẽ cho người mang đến cho đại nhân bức tranh khác, xin đại nhân nhận lấy."

"Người thật hiểu ta."

Nghiêm Thế Phiên cười to, lại kéo người cung nữ ôm vào lòng...

Đêm nay ánh trăng đến đúng lúc, lại vừa có ca hát, hai người bọn họ uống đến canh tư, mới chịu tan tiệc.....

"Đại nhân mời tới bên này."

Thiếu nữ chân trần cầm theo chiếc đèn lồng khéo léo tinh xảo ở phía trước vì là dẫn đường cho Lục Dịch. Lục Dịch đạp chân lên đệm da sói, theo cung nữ xuống khoang tầng hai, cho đến khi đến một gian phòng.

Cung nữ thay hẩn đẩy cửa ra: "Đại nhân xin mời nghỉ ngơi, bên trong đã theo ý của chủ nhân an bài thỏa đáng. Đại nhân có cần bất cứ gì, xin hãy kéo chuông trong phòng."

Lục Dịch gạt đầu, bước vào bên trong, nghe thấy người cung nữ phía sau nhẹ nhàng thay hắt đóng cửa. Hắt quay đầu nhìn chốt cửa, suy nghĩ chốc lát, cũng không cài chốt cửa.

Trong gian phòng, bàn tròn cùng với khăn trải bàn gấm vóc, còn có nến đèn, nửa sáng nửa tối, có thể thấy hoa văn rèm giường buông xuống, bên trong hình như có bóng người.

"Ta đảm bảo đêm nay người được ở cùng với người người thích nhất." Hắt nhớ tới lời Nghiêm Thế Phiên vừa nãy nói, không khỏi nhú mày. Vết thương vừa mới khỏi, uống quá nhiều rượu làm cho thân thể hắt không khỏe, hắt liền vén màn giường liếc nhìn không có hứng thú, lại mệt mỏi ngồi ở trên bàn nghỉ ngơi.

Ánh nến đột ngột nổ một tiếng, hắt cố sức khiến cho mình tỉnh táo một chút, suy nghĩ không biết Kim Hạ ở nơi nào trong khoang thuyền? Hay là ở cạnh phòng của hắt?

Đang nghĩ ngợi, có người tới gõ cửa "Cộc cộc..."

"Ai vậy?"

"Đại nhân, ngài đã ngủ rồi sao? Ta có mang cho ngài nước canh giả rượu." Người ngoài cửa lễ độ nói.

Lục Dịch thầm than thở, đứng dậy đi đến bên giường ngồi xuống, một bên giả vờ cởi ủng giày vừa nói: "Vào đi."

Cung nữ đẩy cửa đi vào, cung cung kính kính mà đem bát canh đặt trên bàn, rồi quay ra ngoài, đóng cửa lại.

Lục Dịch ngấm nhìn bát ngọc trên bàn, chẳng muốn uống, đành cởi giày xong vén màn giường, liền giả say nằm xuống nghỉ ngơi.

Rèm giường bị xốc lên, hắn giật mình một đôi mắt tròn to rõ ràng đang nhìn hắn, không thể quen thuộc hơn được, chỉ là trông đôi mắt này có dáng vẻ bức tức rất lâu rồi hắn không nhìn thấy, bây giờ hắn nhìn không tự chủ được rất muốn cười.

"Tại sao lại là người?" Hắn nghiêng đầu nhìn, thuận tiện đưa tay thay nàng vén sợi tóc sang một bên.

Kim Hạ tựa như không thể động đậy, nhưng cũng không nói lời nào, cau mày, không biết mình nên làm gì.

Lục Dịch theo ánh mắt của Kim Hạ, phát hiện cánh tay của nàng tuy rằng không nhúc nhích, nhưng ngón tay lại cử động, liền đem tay đặt lên tay của chính mình.

"Có ống đồng." Kim Hạ khi ấy chậm rãi viết lên lòng bàn tay của hắn, ống đồng được đặt ở đâu đó, ở một đầu của nó nhờ vào đó mà nghe trộm. Thứ này thường thấy ở trong phòng giam.

Lục Dịch rõ ràng ý của Kim Hạ, cũng không đồng ý muốn tìm nó, vì đây là địa bàn của Nghiêm Thế Phiên, đương nhiên cũng sẽ không qua khỏi tai mắt của hắn, nếu như trốn tránh, ngược lại sẽ bị hắn nghi ngờ.

"Ta biết." Hắn lại vẽ trên tay Kim Hạ vài nét: "Người tại sao lại ở chỗ này?"

Trong mắt của Kim Hạ bỗng nổi giận, vẽ lên lòng bàn tay hắn làm cho ngựa ngựa. Hắn không nhịn được cười phá lên.

Kim Hạ bàn tay cảm nhận được thân thể của hắn có chút nóng lên, Kim Hạ không an tâm viết lên lòng bàn tay hỏi: "Ngài không phải là sốt chứ? Bởi vì uống rượu sao?"

"Không có chuyện gì." Hấn ngần gợn viết trên tay

Kim Hạ nghiêng đầu nhìn hấn thấy vẻ mặt của hấn mệt mỏi, nhăn mày viết: "Nghiêm Thế Phiên là người thật là khốn nạn."

Lòng bàn tay ngứa ngáy, Lục Dịch nhắm mắt nghỉ ngơi, cảm giác mỗi chữ Kim Hạ vẽ trên tay mình, cười dịu dàng.

"Hấn bắt nạt ngài sao?" Kim Hạ hỏi

Lục Dịch nhớ tới chuyện nịnh bợ Nghiêm Thế Phiên lúc này, sau đó chậm rãi lắc đầu.

"Ta cảm thấy ngài khi ở trước mặt hấn cũng có vẻ kìm nén bức tức." Kim Hạ tiếp tục hỏi

Hấn suy xét một lúc, trên tay nàng hấn viết hai chữ: "Yếu thế."

Yếu thế?

Trong binh pháp có nói, nếu phe địch so với ta lực lượng hùng mạnh hơn, không còn cách nào khác đánh bại địch chiến thắng, liền phải tỏ ra yếu thế, lơ là đối với phe địch, làm cho quân địch thiếu cảnh giác, sau đó tùy thời cơ mà hành động.

Tựa như Kim Hạ đang chăm chú suy nghĩ hàm nghĩa của hai chữ này, một hồi lâu sau, ngón tay Kim Hạ cũng không nhúc nhích nữa, thấy thế Lục Dịch bèn lấy ngón tay gãi gãi nhắc nhở làm nàng ngứa ngáy.

"Hấn vì sao đưa ta và ngài ở cùng một giường?" Kim Hạ không hiểu việc này.

Lục Dịch thành thật trả lời: "Hắn nói, sẽ cho người thích hợp nhất ở cùng ta." Nghiêm Thế Phiên có thể nhìn thấu, nói thật cũng như hắn đang che giấu chuyện gì đó. Nhìn thấu được điểm này, ở trước mắt mà nói, chỉ cần hai nhà Lục - Nghiêm không bức xé lẫn nhau, cũng không điều gì đáng lo ngại. Huống hồ, hắn xưa nay cũng không muốn cùng Nghiêm gia trở mặt.

Nghe những lời nói này, Kim Hạ lúng túng, lập tức nghĩ đến tác dụng phụ của thuốc mà Nghiêm Thế Phiên đã cho Kim Hạ uống vừa nãy, hắn muốn bỏ thuốc vì mục đích gì đó, vì lẽ đó mà khiến người ta suy nghĩ lung tung.

"Ngài xem hắn có biết bao nhiêu cung nữ, vì vậy mà bắt ta góp cho đủ người." Đây là khả năng lý do hợp lý nhất mà Kim Hạ có thể nghĩ đến.

Lục Dịch lặng yên, lặng yên quay đầu giương mắt nhìn Kim Hạ, dùng tay vẽ lên lòng bàn tay nàng: "Ta không vừa ý."

Kim Hạ lặng yên, tỏ vẻ cũng không vừa ý, nằm im một hồi cảm thấy cái bụng ùng ục kêu, lúng túng ngấm nhìn Lục Dịch.

"Đói bụng sao?" Hắn mở miệng hỏi

Kim Hạ gật đầu, việc này không thể trách nàng, gặp Nghiêm Thế Phiên ở trên chiếc thuyền kỳ quái này, chẳng trách Kim Hạ luôn đề phòng, đương nhiên là không đụng vào thức ăn gì, trước mắt đã là canh tư, tự nhiên đói bụng cồn cào.

"Ta bảo bọn cung nữ làm một chút đồ ăn mang đến." Lục Dịch muốn đứng lên, lại bị Kim Hạ kéo lại.

Kim Hạ lo sợ, nói nhỏ: "Bọn họ có thể trộn lẫn vào trong thức ăn."

Lục Dịch nói:"Nhuyễn Cân Tán đều ăn qua, người còn sợ gì sao?" Hấn nửa ngồi dậy, kéo sợi dây thừng bên giường.

"Người muốn ăn cái gì?" Hấn mở miệng hỏi.

Dù sao Lục Dịch cũng ở bên cạnh, Kim Hạ cũng dừng cảm hơn nói:"Ăn cái gì đều được."

Lục Dịch gật đầu, trong ánh mắt hiểu tâm ý

"Ta muốn ăn...bát mì thịt bò.." Kim Hạ kích động nói to.

Lúc này cung nữ gõ cửa đi vào, Lục Dịch căn dặn muốn một bát mì thịt bò, cung nữ vâng lời ra ngoài, một lát sau quả nhiên bưng bát mì nóng hổi vào phòng đặt lên bàn.

Kim Hạ than thở:"Xem ra trong bếp vẫn còn đồ ăn." Sau khi than thở, nàng mới hậu tri hậu giác phát hiện có vấn đề, chính mình vừa rồi bị trúng độc nhuyễn cân tán trong rượu, trên người không còn chút sức lực nào, cánh tay không thể nhấc lên nổi, làm sao có thể ăn mì.

Kim Hạ đang hoang mang lo lắng, Lục Dịch ngồi xuống, bưng lấy bát mì, dùng đũa quấy mì sợi trực tiếp đưa lên miệng nàng:"Người ăn mau đi."

Tuy rằng không còn cách nào khác, nhưng với thân phận của Lục Dịch, làm sao có thể để hấn làm việc này, Kim Hạ nhẫn nhịn trong bụng nói:"Hay là chờ ta cử động được, lát sẽ ăn."

"Người nhanh lên một chút, tay ta tê hết rồi đây." Ngữ khí của hấn không thể không nghi ngờ.

Lúc này Kim Hạ thật sự hối hận, sớm biết liền nói là muốn ăn bánh ngọt hay là quế hoa cao, dầu gì cũng có thể gặm được, lại một mực đòi ăn mì, bây giờ trở nên bất tiện.

Lục Dịch chậm rãi cho ăn, Kim Hạ từ từ ăn, trong lúc không để ý thì bát mì đã hết sạch.

"Nhuyễn cần tán thời hiệu cũng không lâu, người ngủ một giấc, tỉnh lại thì có thể sẽ hết."

Hắn để Kim Hạ từ từ nằm xuống, theo đó hắn cũng nằm xuống.

Kim Hạ vẫn còn muốn nói: "Ở chỗ này như vậy... làm sao ta có thể ngủ được."

Lục Dịch không nói gì, chậm rãi đưa tay nắm chặt lòng bàn tay.

Đại khái là do phát sốt, tay hắn ấm áp lạ thường, Kim Hạ tự nhủ ngày mai sau khi trở về trại quan, nhớ đi bốc thuốc theo toa thuốc mà Thẩm phu nhân viết để lại cho Lục Dịch uống.

Sau đó mệt mỏi ngáp dài, sau đó thì....Kim Hạ ngủ thiếp đi.

Ngay bên cạnh, có người vững vàng đều đều tiếng thở, Lục Dịch nghiêng người sang nhìn Kim Hạ. Tại thuyền này, lại là địa bàn của kẻ thù, nhưng ngược lại cũng không phải tất cả mọi chuyện đều khiến hắn chán ghét, hắn nghĩ.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 74 (Đã Sửa Lại)

Sáng sớm ngày kế, Kim Hạ tỉnh ngủ là lúc độc dược trong người đã qua, hai người bọn họ chuẩn bị rời thuyền trở về thành. Cung nữ nói chủ nhân vẫn còn đang nghỉ ngơi, không thể tiễn khách, an bài chiếc thuyền nhỏ đưa hai người rời đi.

Thuyền nhỏ dung đưa rời khỏi lâu thuyền, Kim Hạ ngồi trong khoang thuyền, ở trong lòng thầm thở phào một cái. Lục Dịch khá tự nhiên thả dựa vào người Kim Hạ, đặt đầu lên bả vai nàng. Kim Hạ ngây người, nhớ tới hắn vẫn còn đang sốt, không nhịn được dùng tay sờ lên trán hắn, vẫn là nóng, quả nhiên là vẫn còn sốt.

Sốt cả đêm, nghĩ đến hắn nhất định là khó chịu vô cùng.

Thân thể của Kim Hạ không dám động đậy, duỗi cánh tay đóng rèm cửa sổ trên khoang thuyền, ngăn cho gió sông vào trong.

Thuyền nhỏ dọc theo con sông tiến thẳng vào thành, tiến đến bến phà gần quan dịch. Sau khi rời thuyền, Kim Hạ trước tiên đi lấy thuốc, rồi mới trở lại quan dịch, sắc thuốc cho Lục Dịch.

Lúc này, một con chim bồ trắng bay qua bay lại ở cửa sổ phòng Lục Dịch, hình như nó đã đợi khá lâu.

Lục Dịch đón lấy nó, theo thường lệ hắn cỡi ống trúc nhỏ xuống, sau đó đem chim bồ câu để vào trong lồng trúc, cho nó ăn rồi uống nước, cuối cùng mới lấy tờ giấy cột ở chân nó.

Nhận ra nét chữ trên giấy, hắn liền nhăn mặt mày, đây là nét chữ của cha.

Lục Bình tự mình viết thư cho hắn, mà không cần phải sai người đưa tin, nói rõ việc này rất quan trọng.

Trong thư có viết: Chiết Giang tuần phủ nói đúng ra là quan tổng đốc Hồ Tông Hiến tỉnh Chiết Giang bởi vì nhiều lần dâng thư thỉnh cầu không nên đi giết Uông Trục (thủ lĩnh giặc Oa), mà bị kết tội là nhận hối lộ, bao che phóng túng giặc Oa. Thánh thượng không bằng lòng, ra mệnh lệnh tra rõ việc này. Việc này có gây ra sai lầm, Hồ Tông Hiến mất chức vào trại giam, Chiết Giang nhất định sẽ bạo loạn. Lục Bình muốn Lục Dịch mau chóng kết thúc vụ án ở Dương Châu, đi tới Chiết Giang toàn quyền phụ trách tra rõ án này.

Cha dù chưa nói rõ, nhưng thân là con của cha, những dòng chữ của cha có hàm nghĩa gì làm sao có thể không hiểu được.

Cũng may vụ án Dương Châu này cũng gần kết thúc, Lục Dịch thở dài, lần nữa lại nhìn vào bức thư nhìn kĩ vào ba chữ Hồ Tông Hiến...

Hồ Tông Hiến là người tỉnh Huy Châu, huyện Tích Khê, xuất thân là tiến sĩ, nhậm chức tri huyện đầu tiên ở Ích Đô (Sơn Đông), sau đó nhận chức tri huyện Dư Diêu (Chiết Giang)...Bây giờ nhậm chức Tuần án giám sát ngục sử ở Chiết Giang, trước khi nhậm chức lập lời thề:"Ta đây lần này nhậm chức không bắt được Uông Trục, Từ Hải (nhân vật trong Truyện Kiều), làm cho Đông Nam yên ổn, thề không

hồi kinh." Được Triệu Văn Hoa, ra sức đề cử, thăng chức Tả Thị Lang Đô sát ngự sử, lại thêm chức tổng đốc Chiết Giang, có thể điều binh ở Giang Nam, Giang Bắc, Chiết Giang.

[Hồ Tông Hiến, Triệu Văn Hoa, Uông Trục và Từ Hải là những nhân vật có thật trong lịch sử Trung Quốc nên có sai sót về lý lịch mong bạn đọc bỏ qua và chỉ tham khảo thôi]

Kim Hạ bưng chén thuốc đi vào, vừa lúc Lục Dịch đem tờ giấy đặt lên ánh nến để thiêu hủy.

"Đại nhân, ngài uống thuốc đi." Kim Hạ đem thuốc bỏ lên bàn

Lục Dịch bưng bát lên, vừa thổi vừa uống một mạch cho đến cạn. Kim Hạ để ý nét mặt của hắn không được vui vẻ, phỏng đoán tờ giấy khi này đốt đi truyền đến tin tức gì không tốt, hoặc cũng có thể là nguyên do thuốc đắng.

"Đúng rồi..." Để bát chén thuốc xuống bàn, hắn suy xét một hồi, sau đó quay sang Kim Hạ căn dặn: "A Nhuệ, hắn cũng không biết chúng ta đã phát hiện, đây là cơ hội hiếm có, người tuyệt đối không nên ở trước mặt hắn lộ ra sơ sót, tất cả bình thường không có chuyện gì xảy ra."

Kim Hạ lập tức rõ ràng ý hắn: "Đáng tiếc hắn từng câu từng chữ nói ra còn quý hơn vàng, muốn tìm tin tức từ miệng hắn nói ra, cũng không dễ dàng."

"Tìm ra điểm yếu của hắn, thì chuyện này dễ dàng." Lục Dịch lạnh nhạt nói

"Chỗ yếu của hắn sao..." Kim Hạ hồi tưởng lại khi gặp phải lũ giặc Oa, A Nhuệ từng đỡ đao trúng độc cho Thượng Quan Hi, chính

mình bị trúng ám khí:"Hắn xem ra rất xem trọng Thượng Quan tỷ tỷ, ngược lại là không hẳn là giả vờ, luôn bảo vệ cho tỷ tỷ."

"Hắn có hay không giả vờ, thử một lần liền biết."

Kim Hạ liền nhớ tới một chuyện, từ trong túi lấy ra một bình sứ nhỏ:"Đây là thuốc Thảm phu nhân để lại cho ta, nói là có thể trị độc ám khí của giặc Oa. Ngài lần sau gặp được Thượng Quan tỷ tỷ, không ngại đưa cho tỷ ấy mấy viên."

"Người vì sao không tự mình đưa cho Thượng Quan Hi?" Lục Dịch hỏi

Kim Hạ buồn rầu nói:"Bởi vì chuyện của Dịch Lan Diệp, tỷ cho rằng ta lừa gạt tỷ, chỉ sợ rằng tỷ ấy lại không tin tưởng ta nữa. Với thân phận của ngài, tất nhiên tỷ tỷ sẽ tin ngài không lừa gạt."

"Vậy thì cũng không hẳn, lừa gạt hay không lừa gạt, cùng thân phận kỳ thực không có quan hệ gì."

Lục Dịch cười nói, chợt bắt đầu nói dây lưng cởi áo bào, Kim Hạ sững sờ nhìn hắn.

"Người đứng đấy làm gì, thay ta lấy trong rương quần áo mang ra...." Hắn đã cởi hết y phục người một cái, nhăn mày nói:"Tất cả đều là mùi rượu, khó trách ta cảm thấy choáng váng đầu nặng nề."

"Ngài choáng váng đầu nặng nề là bởi vì ngài còn sốt."

Kim Hạ từ trong rương lấy ra áo bào cho hắn, vừa quay đầu, nhìn thấy Lục Dịch, khuôn mặt đỏ hồng ...

Lục Dịch đi đến lấy áo bào, cười lắc đầu, một bên mặc áo một bên than thở: "Lúc ta chữa thương, người cũng không phải là chưa từng thấy qua."

Kim Hạ tỏ ý bất mãn nói: "Khi đó là tình huống nguy cấp, làm sao có thể so sánh với lúc đó, ngài cũng không thể thành thói quen trước mặt người khác được..." Kim Hạ còn chưa nói xong, liền nghe thấy Lục Dịch rên rỉ kêu một tiếng, vội vàng xoay người.

Hắn chỉ mặc được một bên tay áo, cơ bản là do vết thương ở lưng cử động mạnh, cau mày bất đắc dĩ nhìn Kim Hạ.

Kim Hạ vội vàng qua giúp hắn mặc áo bào.

"Không thể trở thành thói quen được sao?" Hắn đứng đó, nhìn vòng tay của Kim Hạ vòng qua eo hắn buộc dây lụa, khóe môi hơi cong lên.

Kim Hạ đứng phía sau hắn tỉ mỉ thắt dây buộc lưng: "Chính là, chính là không thể ở trước mặt ta thay y phục."

Lục Dịch nhìn chằm chằm Kim Hạ, không để ý lời nói của nàng nói: "Người có thói quen như thế này là tốt rồi, sớm muộn rồi cũng thành thói quen."

Kim Hạ ngây ngốc, không hiểu ý của hắn tại sao gọi là: "Sớm muộn gì cũng thành thói quen.", chỉ thấy hắn sửa soạn ống tay áo, hướng ra cửa đi ra ngoài, nàng vội vàng nói: "Đại nhân, ngài còn đang sốt, ngài không nghỉ ngơi một chút sao?"

"Không."

"Ta có thể cùng đi." Kim Hạ đi theo sau

Lục Dịch dừng bước lại: "Không, người có chuyện quan trọng cần làm...Đem những quần áo của ta giặt sạch, mùi rượu không thể lưu lại."

Kim Hạ không thể tin được: "Ta dầu gì cũng là Lục Phiến Môn bộ khoái..."

"Vì vậy ta mới đem chuyện quan trọng giao cho người." Hấn căn dặn, xong xuôi bước nhanh ra cửa.

Không muốn Kim Hạ đi theo mình, cố ý để nàng ở lại quan dịch, bởi vì Lục Dịch bây giờ là muốn đi gặp A Nhuệ.

Với tính tình của A Nhuệ, bị bắt luận kẻ nào nhìn thấu được thân phận của hấn, hấn cũng sẽ có ý giết không tha. Kim Hạ này công phu không cao, căn bản là không phải đối thủ của hấn, Lục Dịch cũng không hi vọng Kim Hạ mạo hiểm gặp hấn.

Hôm nay khí trời quang đãng, tại bến đò Ô An Bang lên thuyền người làm lui tới, chuyển hàng hóa...Lục Dịch quét mắt nhìn một lượt, đại khái có thể phán đoán ra Thượng Quan Hi ở nơi nào.

Người hấn muốn gặp A Nhuệ

Nhưng người hấn muốn tìm là Thượng Quan Hi

Nhìn thấy Lục Dịch đến chỗ này, Thượng Quan Hi kinh ngạc, chuyện lần trước chính mình cùng Lục Dịch lén lút bàn kế sách, mỗi lần gặp mặt luôn là có giao hẹn trước, không bao giờ xông đến đây gặp như vậy.

"Lục đại nhân, tới đây có gì chỉ giáo?" Ánh mắt của Quan Hi thăm dò, nhưng trong lòng không khỏi cảnh giác.

Lục Dịch khẽ mỉm cười, trước tiên nhàn nhạt quét mắt nhìn A Nhuệ bên cạnh, mới nói: "Không có chuyện gì quan trọng, chỉ là đến Giang Nam nhiều ngày, vụ án vẫn không có được manh mối, trong lòng phiền muộn. Nghĩ đến Thượng Quan Hi Đường chủ là người Dương Châu, chẳng biết hôm nay lại rảnh rỗi, đưa ta đi dạo quanh phong cảnh Dương Châu."

Hắn chỉ đến đây yêu cầu mình đi du sơn ngoạn thủy cùng thôi sao? Thượng Quan Hi không hiểu hắn mang theo bình hồ lô để làm gì, nhất thời không từ chối, suy nghĩ một hồi, mỉm cười gật đầu: "Ta mấy ngày gần đây làm nhiều việc vặt, cũng đang đứng dịp muốn đi ra ngoài. Chỉ là ta ăn nói vụng về, không hướng dẫn chu toàn, đại nhân chớ ghét bỏ."

"Có Thượng Quan Hi Đường chủ tiếp đón, làm sao có thể từ chối được." Lục Dịch cười nói

A Nhuệ trầm mặt như nước, vẫn lẳng lặng đứng một bên, trông thấy Thượng Quan Hi chuẩn bị ngựa, hắn liền cũng muốn đi theo.

"Thế nào, vị tiểu huynh đệ này là cảm thấy Thượng Quan Đường chủ đi cùng ta không an toàn sao?" Lục Dịch cố ý hỏi Quan Hi

Thượng Quan Hi nhìn A Nhuệ một chút, chần chờ chốc lát, phân phó nói: "Người không cần đi theo, ở trong bang hội chờ ta."

A Nhuệ mặc dù trong lòng không muốn, cũng không dám làm trái ý, chấp tay lui ra.

Ngày hôm trước có tới ngàn binh lính vây quét nơi đây, thâm nhập vào trong nội thành, hơn bốn mươi tên giặc Oa đã bị tiêu diệt, lúc này thành Dương Châu ngoại thành lại náo nhiệt, ngày xuân ấm áp, người dân so với mấy ngày trước đông đúc hơn nhiều.

Bên dưới ngọn núi ngoại thành phía Tây, Lục Dịch cùng Thượng Quan Hi đi bằng ngựa, nghe trên núi truyền tới tiếng chuông, tiếng chuông này là để làm đám tang cho những cao tăng mà bị giặc Oa giết chết.

"Những huynh đệ trong bang của ngươi bây giờ như thế nào?"
Hắn hỏi

Thượng Quan Hi lắc đầu một cái:"Không tốt lắm."

Lục Dịch lấy từ trong túi ra một bình nhỏ:"Không gì trở ngại thì dùng thuốc này thử xem, có người nói thuốc này đối với độc dược của bọn Đông Dương chữa thương rất hiệu nghiệm."

Thượng Quan Hi đáp:"Đại nhân tìm ta, chính là vì việc này?"

Lục Dịch cười, hỏi ngược lại:"Thế nào, cùng ta đi dạo, ngươi nghĩ rằng ta có dụng ý khác sao?"

"Đại nhân sao lại nói như vậy..."

Lục Dịch cười nói:"Đúng rồi, nói đến vị tiểu huynh đệ kia đối với ngươi thật là trung thành tuyệt đối, hẳn là theo ngươi từ nhỏ sao?"

"Ngài nói đến A Nhuệ." Thượng Quan Hi lắc đầu một cái:"Hắn là ba năm trước ta gặp ở trại huấn luyện, đúng lúc cứu hắn ra ngoài, hắn bảo muốn ở lại trong bang. Có lẽ cảm thấy ta có ân với hắn, vì vậy....Hắn mặc dù trẻ tuổi, nhưng làm việc không lỗ mǎng." Thượng

Quan Hi nhún vai, A Nhuệ bình thường không nhiều lời, nói thật trong lòng hấn thật sự đang suy nghĩ cái gì cũng không hiểu, chẳng qua là cảm thấy hấn làm việc ổn thỏa, lâu ngày tự nhiên liền hết sức coi trọng hấn.

Lục Dịch gật gù, than thở: "Rất tốt, nhìn cũng to lớn như Thiếu Bang chủ, tính tình đúng là cũng có giống nhau."

Nghĩ đến Tạ Tiêu, Thượng Quan Hi cười khỏ nói: "Tạ Tiêu hấn...lần này đại nhân chịu mở đường cho hấn, Thượng Quan Hi thật sự vô cùng cảm kích, bằng không với tính cách của hấn, còn không biết sẽ làm mọi chuyện thành như thế nào."

"Việc nhỏ mà thôi."

Lục Dịch lấy tay che nắng, ra về che mặt trời, nhưng nhìn ngó xa xa cây cổ thụ to, có thể thấy được bóng người ẩn tại đó. Hấn khẽ mỉm cười, quả nhiên là đi theo tới đây, xem ra trong lòng hấn vô cùng lo lắng cho Thượng Quan Hi.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 75 (Đã Sửa Lại)

Hai người chậm rãi đi lên núi, cái miếu vốn cũng không lớn lắm, cũng không nhiều nhang đèn, còn lại mấy vị hòa thượng quỳ gối trước Phật đọc kinh cầu siêu. Lục Dịch đứng trước Phật lạy vài cái, sau đó đến hòm công đức, từ trong túi lấy ra mấy tấm ngân phiếu, liền thả vào trong đó mà không suy nghĩ.

Thượng Quan Hi hơi kinh ngạc, đối với nàng nghĩ rằng, Lục Dịch là con trai của quan lớn, trải qua quan trường đấu đá, hơn nữa tâm không tin quỷ thần, đối với lễ Phật cũng không quan tâm. Nhưng hôm nay xem ra, nhìn thấy biểu hiện của Lục Dịch thành kính như vậy hoàn toàn không giống giả vờ.

"Đại nhân, trong lòng hình như có việc gì muốn tìm ta?" Thượng Quan Hi hỏi

Lục Dịch khẽ mỉm cười, cũng không đáp lại, dạo quanh điện châu, đứng lặng lẽ trước mặt Bồ Tát. Hắn ngồi xuống đệm cối quỳ xuống, lạy lạy vài cái

Thượng Quan Hi ở bên nhìn, trong lòng cũng không rõ.

Lục Dịch đứng dậy, hướng Thượng Quan Hi cười nói:"Thượng Quan Đường chủ, không thường đến chỗ này phải không?"

Thượng Quan Hi gật đầu nói:"Thường ngày lễ Phật, đều cùng đi giúp Lão Bang chủ đi Đại Minh Tự, nơi này không thường đến, bên

kia nhang đèn so với bên này càng nhiều.."

"Đây là miếu nhỏ, đồ cúng mang đến cũng không có gì nhiều." Lục Dịch đang nói, khước mắt thoáng nhìn thấy một bóng người đứng bên ngoài ẩn nấp, liền hướng Quan Hi nói: "Đi được một đoạn đường, có chút khát, ta đi ra ngoài sau xem thử có giếng nước hay không, người chờ ta một lát."

Thượng Quan Hi chưa kịp gật đầu, liền thấy hần nhanh chân đi mất, khuôn mặt thanh tú khẽ nhăn mày, luôn cảm thấy chuyện này Lục Dịch thật kỳ lạ, nhưng rốt cuộc là có chuyện gì mà hần cứ nói không rõ ràng.

Từ góc nhà, Lục Dịch liền bay lượn ra ngoài, mấy lần di chuyển, ở sân sau của miếu A Nhuệ không kịp chạy thoát.

A Nhuệ đứng ở dưới cây bạch quả, mặt trầm như nước, nhìn chằm chằm hần, gió thổi qua lá cây lay động, trên mặt hần tâm tình bất định.

Lục Dịch căn bản là không muốn nói chuyện với hần, trên mặt như có như không nở nụ cười, ung dung thông thả đi đến bên cạnh giếng, một mình lấy một thùng nước, vốc nước rửa mặt, liền quay người rời đi, giả vờ không nhìn thấy hần.

A Nhuệ có chút sửng sò, không hiểu rốt cuộc Lục Dịch có ý gì, cho đến khi Lục Dịch rời đi, hần nhìn thấy gần giếng nước có một vật gì đó sáng lấp lánh. Đến gần xem, trong nháy mắt hần đã nhận ra đây là trang sức của Dịch Lan Diệp.

Quay trở lại cổng chính, Lục Dịch tâm tình vui vẻ, hướng Thượng Quan Hi nói: "Thời gian cũng không còn sớm, có lẽ Thượng Quan

Đường chủ còn có rất nhiều việc cần xử lý trong bang vụ, cũng đừng vì ta mà trễ nãi, trở về thành đi."

Thượng Quan Hi tuy là vẫn còn ngây ngốc, nhưng cũng âm thầm vui mừng vì không cần phải đi cùng hắn dạo quanh, nhanh nhẹn xuống núi trở về thành....

Sau khi giặt quần áo xong cho Lục Dịch, lại gặp Lưu đại nhân phân phó đi đến nha môn một chuyến.

Người trong Dương Châu nha môn nói cho Kim Hạ biết, ngày gần đây trong vòng điều tra, phát hiện có một người vô danh ở thành Bắc thuê một gian phòng bỏ trống đã nhiều năm, theo như tướng mạo được tả lại rất giống Chu Hề. Mà có liên quan đến vụ án của Lục Phiến Môn, vì lẽ đó mà chỉ chỗ ở phòng trống cho Kim Hạ biết, một mình đi thăm dò tìm manh mối.

Kim Hạ liền đi tới chỗ đó.

Chỉ là một căn nhà dân bình thường, không có gì lạ, Kim Hạ đi vào trong tiểu viện, trống rỗng, đi vào gian nhà chính cũng trống rỗng, chỉ có một chiếc giường với màn giường buông xuống.

Trước đây nhiều lần phá án, màn giường luôn luôn bị xốc lên, còn thấy có thi thể nằm đó, nhưng đáng tiếc lần này không có thi thể mà chỉ có cái rương gỗ to ở đó.

Trên thùng không chỉ có khóa mà còn có giấy niêm phong của quan phủ.

Mơ hồ ý thức được chuyện gì, Kim Hạ gỡ giấy niêm phong xuống, dùng một vật nhỏ luôn mang theo bên người mở khóa, mở nắp rương, khắp nơi toàn là ngân lượng, từng thỏi từng thỏi bạc, Kim Hạ lấy một thỏi nhìn thử thì thấy hoa văn được đúc trên thỏi bạc, rõ ràng chính là khoản tu sửa sông bị mất.

Đi đến Dương Châu mấy chục ngày, từ đầu đến cuối lại không có manh mối, quả nhiên bây giờ vô tình tìm được mà chẳng cần tốn công. Kim Hạ thở dài, chậm rãi đóng nắp rương, bắt đầu nhìn quanh nhà.

Cũng không có điểm gì đáng lưu tâm, sau khi quan sát, lòng mày của Kim Hạ càng nhúu chặt, cuối cùng nàng sắp xếp thu dọn mọi thứ trở về như chỗ cũ, yên lặng lui ra ngoài, đi dạo quanh trên phố thành Dương Châu, cuối cùng trở lại quan dịch.

Lục Dịch vừa mới trở lại quan dịch, liền nhìn thấy Kim Hạ ôm đầu gối ngồi trên thềm đá mang vẻ mặt lo lắng, suy nghĩ ngơ ngác, đối với tiếng bước chân của mình cũng hoàn toàn không nghe thấy.

"Giặt giũ vài bộ quần áo mà thôi, người không cần phải oan ức như thế?" Hấn cười hỏi

Nghe thấy giọng nói của hấn, Kim Hạ mới phục hồi tinh thần lại, từ trên thềm đá nhảy xuống, vội la lên: "Đại nhân ngài đã trở về, ta có việc....."

"Người nói đi."

"Nơi này thì...." Mặc dù đã ở trong tiểu viện của Lục Dịch, Kim Hạ vẫn cảm thấy không ổn: "Vào nhà nói."

Lục Dịch cũng không thắc mắc, liền theo nàng vào trong, nhìn Kim Hạ sốt sắng mà đóng cửa sổ, cửa phòng, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Kim Hạ ngẩng đầu lên trần nhà, cúi đầu kiểm tra gầm giường, xác định bốn bề vắng lặng, nhưng vẫn là thấp thỏm bất an: "Nói ở đây, không biết có ai nghe lén hay không?"

Lục Dịch suy nghĩ trong chốc lát, chỉ nhìn giường của mình rồi chân thành nói: "Có thể nói chuyện trong chăn."

Kim Hạ kéo hắn ngồi xuống bàn, đến gần bên tai hắn kể chuyện vừa nãy cho hắn biết

"Tìm được bạc, thì đây là chuyện tốt." Lục Dịch không tỏ ra sửng sốt, vô cùng bình tĩnh.

Kim Hạ nghi hoặc mà tỉ mỉ nhìn biểu hiện của hắn, chỉ chốc lát sau, lại kề bên tai hắn nói chuyện gì đó

"Phải, cái rương đều khóa lại, còn có giấy niêm phong trên đó." Lục Dịch một bên nghe Kim Hạ nói, một bên gật đầu: "Gián nhà cũng hình như có người đã quét tước qua, hình như rời đi chưa quá một ngày..."

Kim Hạ nhú mày nhìn biểu hiện của hắn.

"Ta đã sớm biết." Hắn nói hết sức bình tĩnh

"Ngài biết!" Kim Hạ không rõ, nhú mày, cẩn thận tự xem xét, hắn nói: "Ta biết việc này cùng Nghiêm Thế Phiên có quan hệ. Có lẽ hắn phái người đem bạc giấu đi, nhưng ta không nghĩ tới những bạc này vẫn còn, khoản bạc này căn bản là không bị vớt đi."

"Từ Dương Châu tri phủ quản lý kho bạc của sở vụ, tới Dương Châu nha môn, Đề hình án sát sử ti..." Lục Dịch ngáp ngừng, vẫn rất bình tĩnh: "Bọn họ cũng biết khoản bạc không bị vớt đi."

"Đây là bọn chúng liên thủ làm nên ván cờ này."

Kim Hạ trong lòng chập trùng bất định, cảm giận không dứt. Kim Hạ biết quyền uy của Nghiêm Tung trong triều chính, nhưng lúc gặp chuyện này, Kim Hạ mới rõ ràng trải nghiệm được quyền uy của hắn tới cùng có hàm ý như thế nào.

Hôm nay, vì sao bạc lại xuất hiện?

Kim Hạ cúi đầu nhìn về phía Lục Dịch, nhớ tới lời hắn nói lúc ở trên thuyền, bỗng nhiên toàn bộ mọi chuyện đều hiểu rõ.

Hắn nói người kia muốn giẫm đạp trên đầu hắn

Hắn viết trên lòng bàn tay của mình hai chữ 'Yếu thế'

Kim Hạ chậm rãi ngồi xuống trước mặt Lục Dịch, nghĩ đến hắn không thể không ở trước mặt Nghiêm Thế Phiên khúm núm. Kim Hạ giương mắt nhìn hắn: "Vì vậy, lúc trên thuyền, ngài...."

"Không chỉ có như vậy...." Lục Dịch lạnh nhạt nói: "Ta còn mang bức tranh chim loan phượng ở bộ quà sinh thần kia đưa cho hắn."

Những chuyện như thế này trong quan trường, Kim Hạ tự khắc tự hiểu: "Chuyện này ngược lại cũng phải... Vì vậy, vụ án này coi như kết thúc?"

Lục Dịch khẽ mỉm cười: "Kết thúc."

Một cảm giác chán nản to lớn bao phủ Kim Hạ, nàng trầm giọng nói: "Ta xưa này chưa từng phá vụ án nào như vậy, gặp được bao nhiêu xác chết nữ, cứ như vậy chết không rõ ràng, mà không có tin gì từ các tử thi này."

"...Cuối cùng cũng sẽ có một ngày..."

Lục Dịch chưa nói gì thêm nữa, trong đầu nhớ tới trong miếu thấy vị này.

Ngày đó, rốt cuộc là bao lâu, hắn cũng không thể biết

Rốt cuộc có thể chờ đến ngày đó hay không, hắn cũng không biết.

Đêm đến, Lục Dịch một thân một mình ở trong phòng mai mực, viết sổ sách

Gió đêm thổi nhẹ qua cửa sổ, làm cho ánh nến trong phòng một trận chập chờn một hồi.

"Ta chờ người đã lâu." Lục Dịch cũng không ngẩng đầu lên, vừa viết một bên lạnh nhạt nói

Gian ngoài bóng đêm yên tĩnh, gió thổi xuyên qua lá cây nghe tiếng sà sạt, vẫn không có tiếng vang gì khác. Qua một hồi lâu, một bóng đen từ trong nóc nhà tự vươn mình nhảy xuống, giống như lá cây nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, lạnh lùng nhìn về phía cửa sổ phòng Lục Dịch

"Đi vào trong chờ ta, trên bàn có trà, chờ ta viết xong sổ sách."
Lục Dịch chấm mực, tiếp tục cúi đầu viết công văn.

A Nhuệ đứng ở đó, chỉ chốc lát sau, đẩy cửa mà vào, quả nhiên ngồi xuống bên bàn.

Trong phòng yên tĩnh, sau một hồi lâu, Lục Dịch mới hạ bút, cười nói:"Vụ án khoản bạc tu sửa sông cuối cùng cũng đã kết thúc, người sẽ trở lại kinh thành sao?"

A Nhuệ lạnh lùng nhìn hắn:"Ta nghe không hiểu lời người nói."

"Nếu như nghe không hiểu thì người sẽ không tới đây." Lục Dịch sắp xếp xong sổ sách, đứng lên nói:"Với công phu này của người, ở Ô An Bang ba năm, không cảm thấy oan ức sao? Hay là không rời đi?"

A Nhuệ nhìn chằm chằm hắn

Lục Dịch tiếp tục nói:"Ta mặc dù không phải người trong giang hồ, nhưng quy củ trong giang hồ coi như là biết một chút. Kẻ phản bội trong bang vụ không thể thiếu được. Chỉ là không biết loại người như người, Cẩm y vệ triều đình ẩn náu trong Ô An Bang, Thượng Quan Đường chủ sẽ xử trí như thế nào với người?"

Ánh mắt của A Nhuệ mang theo sát ý

"Có điều người yên tâm, ta nếu như muốn nói, thì sớm đã nói ra. Sở dĩ chờ người đến đây, chính là muốn cùng người đàm luận một chuyện trao đổi." Lục Dịch giả vờ không nhìn thấy ánh mắt sát khí của hắn, ung dung ngồi xuống bàn trà, rót hai chén trà, một chén cho mình, một chén giao cho A Nhuệ.

"Ta chưa bao giờ muốn cùng người bàn luận đôi chác." A NHuệ lạnh nhạt nói

"Rất tốt, đối với người mà nói, thì hôm nay chính là khởi đầu."

Lục Dịch nụ cười ôn hòa.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 76 (Đã Sửa Lại)

A Nhuệ nhìn thấy hấn đẩy chén trà đến trước mặt, cũng không lấy nó, cũng không đụng đến nó.

"Nghe nói Vương Ân năm đó tính khí không tốt lắm, người cùng hấn giống nhau mấy phần." Lục Dịch nhấp một ngụm trà, thở dài: "Năm đó hấn phụng mệnh bảo vệ Đại Lý tự Tả Thiếu Khanh Đồng phu nhân và nhi tử đi tới Đại Bi tự thắp hương, không ngờ tới lại bị tặc nhân ám hại, Đồng phu nhân cùng nhi tử bị tặc bắt cóc."

Nghe tới, A Nhuệ sắc mặt càng âm trầm

Lục Dịch nói tiếp: "Vương Ân bị thương nặng, bị trách phạt là không làm tròn bổn phận, hấn mang thương tật muốn truy tìm tung tích của tên tặc nhân, nhưng bởi vì thương thế quá nặng mà đã hôn mê...."

A Nhuệ gắt gao nhìn chăm chăm hấn.

"Người đã ở đây trại quan trông chừng bên giường bệnh ba ngày, đáng tiếc là lệnh tôn nhà người bảo người đi đi." Lục Dịch nói

Trầm mặc một lúc lâu, A Nhuệ mới chậm rãi hỏi: "Người sao lại biết Vương Ân là cha ta?"

"Kim Cương Triền Ti Thủ, là do kế thừa mà có, cha người năm đó không thu đồ đệ, nếu không có người, ta còn tưởng công phu

này đã biến mất." Lục Dịch tinh tế uống ngụm trà:"Người năm đó vô cớ mất tích, không nghĩ tới lại theo Nghiêm gia, đến Giang Nam làm nội gián, đáng tiếc thay, Vương Ân nếu như biết được, trong lòng e rằng không sống yên ổn."

"Lời này có ý gì?" A Nhuệ vừa mở lời, liền phát hiện không thích hợp, lập tức lại nói:"Người chớ có gây xích mích với ta."

"Gây xích mích? Thật là buồn cười!" Lục Dịch lạnh nhạt nói:"Người nếu không muốn biết, năm đó người bắt cóc Đồng phu nhân rốt cuộc là ai, thì người cứ việc ra khỏi cửa."

"Tặc nhân là Cố Tiểu Phong, ta đã sớm biết được."

"Cố Tiểu Phong bắt quá chỉ là giặc cỏ, sự thật người đứng sau sai khiến là ai, người có biết không?"

A Nhuệ sửng sò:"Người đứng sau chuyện này?"

Lục Dịch lạnh nhạt nói:"Đại Lý Tự Tả Thiếu Khanh Đồng gia có một vị bạn tốt, Thẩm Luyện. Hắn bởi vì kết tội Nghiêm Tung có tội, bị giáng xuống làm dân thường, Ngày ấy, Đồng gia đã đưa hắn đi."

A Nhuệ đợi hồi lâu, Lục Dịch cũng không nói thêm gì

"Chỉ là đi tiễn hắn?" Hắn không nhịn được hỏi

"Người nên quen với việc phong cách hành sự của bọn họ." Lục Dịch gật đầu:"Nếu Cố Tiểu Phong bắt cóc Đồng phu nhân, thành công chuyện này hắn sẽ được thay thế chức vị của cha người, làm Cẩm y vệ."

A Nhuệ ngây ngốc hồi lâu: "Vì vậy, cha ta chết cũng là kế hoạch của bọn chúng."

"Việc này không cần có kế hoạch, cha người hoặc vì thương tật mà từ chức, hoặc vì không làm tròn trách nhiệm nên mất chức điều tra, đối với bọn hắn cũng không có gì khác nhau." Lục Dịch khá thông cảm nhìn hắn: "Ta không hiểu là làm sao, người dễ dàng từ bỏ kinh thành, ở đây làm gián điệp như thế?"

"Cha đi rồi, đột nhiên có rất nhiều chủ nợ thúc ép ở cửa..." Chỉ nói nửa câu, A Nhuệ liền ngừng nói, phần nộ đứng lên, cảnh giác nhìn chằm chằm Lục Dịch: "Người cho rằng cố ý nói như vậy, ta sẽ trúng kế?"

"Ta cho rằng người có thể vẫn không đàn độn đến mức không thể cứu chữa." Lục Dịch nói

"Hừ....."

A Nhuệ quay ra ngoài cửa, thân thể uyển chuyển, trong nháy mắt liền biến mất trong màn đêm.

Trong gian phòng, Lục Dịch nhìn A Nhuệ vẫn chưa uống chén trà, ánh mắt khó tả.....

Sau khi đích thân tự mình tìm ra khoản tu sửa sông, Lưu Tương Tả viết sổ sách đệ trình, đoàn người vẫn còn ở lại Dương Châu chờ thánh thượng phê chỉ thị, tháng ngày rảnh rỗi không có việc làm lại đến.

Kim Hạ vốn là muốn ra ngoài thành săn bắt một con gà rừng cho thủ lĩnh bồi bổ thân thể, đáng tiếc vận may không tốt, đi vòng vo nửa ngày cũng không tìm được, liền hái rất nhiều hoa hòe trở về, nghĩ rằng Đại Dương sẽ làm được một món gì đó. Lúc về đến y quán, ở cửa thì gặp phải Tạ Tiêu.

Bởi vì A Nhuệ duyên có, còn có Thượng Quan Hi đối với mình còn bất mãn, Kim Hạ vẫn không dám hướng đi đến Ô An Bang, lúc này tình cờ gặp Tạ Tiêu, nhớ tới có chuyện cần phải nói rõ cho hắn biết, vội vã gọi hắn vào y quán nói chuyện.

"Sao mấy ngày nay không thấy bóng dáng ngươi, ngươi bận rộn việc gì sao?" Tạ Tiêu vừa đi vừa hỏi

"Ca ca, ngươi ngồi xuống, ta có việc muốn nói cho ngươi biết." Kim Hạ kéo hắn ngồi xuống tại phiến đá sân sau, nghiêm mặt nói:"Thủ lĩnh đã nói với ta, chính là chuyện ngươi muốn hướng mẹ ta nói chuyện cầu hôn."

Tạ Tiêu cũng nghiêm mặt nói:"Ta cũng muốn bàn việc này, ở kinh thành quy củ ta không hiểu lắm, sính lễ như thế nào mới hợp quy củ."

"Không phải, ca ca, chúng ta bây giờ không phải thời điểm bàn chuyện sính lễ..." Kim Hạ đang chờ tiếp tục nói, liền nghe thấy Dương Nhạc từ đằng sau giọng nói cất lên.

"Tiểu gia, mẹ ngươi lại có tin này." Hắn đem phong thư đưa cho Kim Hạ, đưa tay lấy tay nải trong đó có hoa hòe vừa này Kim Hạ vừa mới thu hoạch, tự nhảm:"Đủ làm hai, ba món."

Kim Hạ mở thư ra, nhìn qua loa một lần, nhúu chặt lông mày, ngay sau đó lại tỉ mỉ nhìn một lần, bất mãn nói: "Mẹ ta làm sao có thể như vậy được, đây không phải là lừa người hay sao?"

"Chuyện gì vậy?" Tạ Tiêu ngạc nhiên nói

Dương Nhạc bên cạnh châm chọc cười nói: "Ta xem ra, mẹ ngươi là quyết tâm muốn hôn sự này thành."

"Cái gì hôn sự?" Tạ Tiêu càng lúc càng mơ hồ

Vốn dĩ mẹ của Kim Hạ muốn thúc đẩy Kim Hạ cùng Dịch gia tam công tử việc hôn sự, vốn là không biết ngày tháng sinh đẻ của Kim Hạ, vẫn cứ viện cớ cùng Dịch gia Tam công tử bất tự xứng đôi, lần này gửi thư chính là nhắc nhở Kim Hạ bất tự, ngàn vạn lần đừng lỡ miệng.

Sau khi nghe Dương Nhạc giải thích, Tạ Tiêu mới hiểu mọi chuyện, nhìn dáng dấp Kim Hạ khóc không ra nước mắt: "Người nhắc mẹ ngươi về ta, ta không cần tính đến bất tự."

Đúng rồi, sự tình đã đến nước này, trước tiên phải giả quyết một số chuyện trước mắt. Kim Hạ hít sâu một cái, bình tĩnh, đưa tay lên bả vai hắn: "Ca ca, người thực sự là người trượng nghĩa, có điều việc cầu hôn này, ngươi vẫn là nên quên đi. Ta nghĩ kĩ càng, thứ nhất nhà ta thì ở kinh thành, ngươi đang ở Dương Châu, mẹ ta khẳng định là không muốn gả ta đi xa, ta cũng không muốn gọi ngươi ở rể, thứ hai ta đây là bộ khoái, còn ngươi là người trong giang hồ, ta lại là quan gia, điều này thực sự có điểm bất tiện....Nói tóm lại, ca ca có phen ý tốt, ta cảm động sâu sắc, việc hôn sự không được, chúng ta hãy cùng nhau hòa nhã huynh đệ."

Đợi Kim Hạ nói xong, Tạ Tiêu nhìn chăm chăm một hồi lâu, mới nói: "Thì ra, người thích người có dáng dấp thư sinh?"

"Đương nhiên không phải, mẹ ta cũng đang nghĩ cách khác." Kim Hạ buồn rầu nhìn về phía Dương Nhạc

Hắn nhìn mặt Kim Hạ nói: "Đừng nhìn ta, ta không phải là đối thủ với mẹ ngươi, lập tức trở lại kinh thành, người mau nghĩ cách khác đi."

"Để thủ lĩnh nói cho mẹ ta biết, ta vẫn còn nhỏ, không vội kết hôn, đợi thêm hai năm nữa cũng không sao."

Kim Hạ nói xong, liền hướng đi đến phòng Dương Trình Vạn, lại bị Dương Nhạc kéo lại

"Lục Dịch đang ở trong phòng, người chờ một lát rồi vào." Hắn nói

"Lục Dịch ở bên trong?" Kim Hạ ngạc nhiên nói: "Hắn đến đòi tiền sao?"

Dương Nhạc lắc đầu một cái

Kim Hạ rón rén đi tới, vừa mới chuẩn bị nhìn qua khe cửa hở, cửa đã bị người bên trong mở ra....Lục Dịch đang đứng trước mặt Kim Hạ.

"Lục đại nhân...." Chóp mũi suýt chút nữa đụng vào cửa, Kim Hạ vội lui ra sau một bước

Lục Dịch quay người đóng cửa, lúc này mới nhìn thẳng Kim Hạ nói: "Nghe nói người sắp tới có việc vui, ta nên chúc mừng người

chăng..."

"Cái...Cái gì việc vui?"

"Mẹ ngươi cũng đã thay ngươi xem bát tự, bước kế tiếp nên chấp nhận rồi." Hấn nhíu mày nói

"Làm sao mà ngài đều biết chuyện này?"

Kim Hạ lần đầu tiên mới cảm thấy thủ lĩnh cũng không thật kín miệng.

Lục Dịch ung dung lướt qua bên cạnh Kim Hạ, miệng nói:"Đáng tiếc, ta vừa mới xin cho Dương Trình Vạn điều tạm đến Bắc Trấn Phủ..."

Nghe được mấy chữ Bắc Trấn Phủ, Kim Hạ trên người rung mình, đi theo phía sau hỏi hấn:"Vì sao phải đem thủ lĩnh điều tạm đến Bắc Trấn Phủ?"

"Thương tật ở chân của Dương Trình Vạn ít nhất cũng phải nghỉ ngơi vài tháng, điều tạm ở đây, hấn có thể dưỡng thương cho tốt mà Lục Phiến Môn cũng không có gì phải nói:" Lục Dịch hướng Kim Hạ nói:"Ngươi cùng Dương Nhạc là thủ hạ của hấn, cũng có thể điều tạm đến đây."

"Đại nhân nghĩ thật chu toàn." Kim Hạ vui vẻ nói:"Nói như vậy, thủ lĩnh có thể ở lại Dương Châu dưỡng thương."

"Đương nhiên, có thể, chỉ là...." Lục Dịch dừng một chút, hình như có việc gì khó nói

"Chỉ là chuyện gì, đại nhân cứ việc nói, có cần ty chức sẽ dốc sức hỗ trợ." Kim Hạ vội nói

"Ta đang có việc phải đi Chiết Giang, vốn là không mang theo thủ hạ, người rảnh rỗi ở chỗ này, chi đành theo ta làm việc vặt cũng còn tạm được." Lục Dịch lạnh nhạt nói:"Có điều nghe nói người có chuyện vui trước mắt, hay là người muốn trở về kinh thành kết hôn."

"Làm sao có thể!" Ước gì có cơ để không cần hỏi kinh, cơ hội trời cho lớn như vậy, Kim Hạ làm sao có thể buông tha, vội vàng hướng hần nói:"Đại nhân cần ty chức đi cùng, tất nhiên ty chức đồng ý bất kể dầu sôi lửa bỏng, không chối từ."

"Còn việc hôn sự?" Lục Dịch hỏi

"Ty chức tuy là người trong công môn, đương nhiên là lấy quốc sự làm trọng." Kim Hạ lời lẽ chính nghĩa

Lục Dịch dừng bước, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Kim Hạ:"Không hối hận?"

"Tuyệt đối không hối hận..." Kim Hạ nháy mắt, không nhìn được hỏi một câu:"Đi Chiết Giang, có trợ cấp sao?"

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 77 (Đã Sửa Lại)

Thấy Lục Dịch đi đến bên cạnh, Dương Nhạc vội vàng đứng dậy cúi đầu thi lễ, Tạ Tiêu từ trước đến giờ không thích đối đãi hần, lập tức ngênh mặt nhìn hần.

Lục Dịch vén áo bào ngồi xuống bên ghế đá, an vị ngồi đối diện Tạ Tiêu, điều này làm Tạ Tiêu bất ngờ.

"Ngồi đi, không cần giữ lễ tiết." Lục Dịch hướng Dương Nhạc nói

Thân phận khác biệt, Dương Nhạc không dám ngồi cùng bàn

Lục Dịch khẽ nhăn mày:"Muốn ta ngửa đầu nhìn ngươi sao?"

Dương Nhạc vội vã ngồi xuống, Tạ Tiêu ở bên nhìn thấy, cười thâm

Kim Hạ cũng không cần Lục Dịch phân phó, tự giác cảm thấy là nên ngồi xuống ghế còn lại, trong đầu còn đang phân vân chuyện trợ cấp, hai mắt chờ đợi tình hình, nhìn Lục Dịch....

Lục Dịch giả vờ không nhìn thấy, hướng Dương Nhạc nói:"Ta hỏi qua Thẩm đại phu, chân của Dương tiên bối hồi phục rất tốt, nhưng nếu muốn tránh bệnh cũ tái phát, còn phải dưỡng thương vài tháng, tránh khỏi đường dài mệt nhọc. Vì lẽ đó ta đã cho Dương tiên bối điều tạm tại Bắc Trán Phủ, các ngươi chỉ cần ở đây dưỡng thương cho tốt, không cần phải lo lắng sự tình ban vụ của Lục Phiến Môn."

Dương Nhạc nghe vậy vui mừng: "Đa tạ đại nhân nghĩ đến chu toàn."

Tạ Tiêu ở bên cạnh, nghe xong việc này, nhân tiện nói: "Nếu ở lại Dương Châu, không bằng ở lại nhà ta, cha ta đã mấy lần nói đến việc này. Hiện nay vụ án đã được phá, các người cũng không cần từ chối."

"Chuyện này...." Dương Nhạc do dự nói: "Có thể hay không làm phiền, dù sao cũng là dưỡng thương, có nhiều bất tiện."

Tạ Tiêu xua tay: "Không có chuyện gì, có Dương thúc ở cùng cha ta, trong lòng cha cũng vui lên không ít, người bàn lại việc này, coi như giúp ta được không?"

"Việc này ta thật sự không quyết định được, còn phải hỏi qua cha ta." Dương Nhạc nói

Lục Dịch lẳng lặng nghe xong chuyện, lúc này mới nói: "Dưỡng thương cũng cần lưu ý đến tâm ý người bệnh có thoải mái không, bên trong y quán người bệnh ra ra vào vào, đương nhiên không phải chỗ tốt để nghỉ ngơi. Dương tiên bối cùng Tạ Bang chủ là nhiều năm bạn tốt, Thiếu Bang chủ lần này đề nghị, ta cảm thấy rất tốt."

Không ngờ tới Lục Dịch sẽ giúp hắn nói chuyện, Tạ Tiêu ngây cả người...

Kim Hạ ở bên nói: "Đại Dương, ta cảm thấy cũng tốt, thủ lĩnh ở lại nhà Tạ gia nghỉ dưỡng, chúng ta cùng đến Chiết Giang đi."

"Đi Chiết Giang?" Dương Nhạc không rõ

"Lục đại nhân muốn đi Chiết Giang làm công vụ, ta theo để làm việc vặt, người cũng cùng đi đi." Kim Hạ trong lòng đã suy tính, Dương Nhạc nếu ở lại Dương Châu, chỉ sợ sớm muộn sẽ biết Dịch Lan Diệp đã chết, nghĩ rằng hấn rời đi nơi khác mới tốt, "Lục đại nhân, còn có trợ cấp phải không?"

Lục Dịch liếc nhìn Kim Hạ, thông thả nói: "Có, mỗi tháng bốn lượng bạc."

"Bốn lượng sao!" Kim Hạ hướng Dương Nhạc nháy mắt, tiền này nếu không dễ dàng kiếm được như vậy chẳng phải đáng tiếc sao

Dương Nhạc nhắc nhở: "Người còn đi Chiết Giang? Chớ quên mẹ người giục người trở về, Dịch gia tam công tử đang chờ người...."

Kim Hạ không nhịn được xua tay, chen lời hấn: "Để cho hấn chờ ta đi, tiểu gia ta kiếm bạc quan trọng hơn."

"Mẹ người...."

"Mẹ ta thâm minh đại nghĩa, sẽ không ngăn cản ta kiếm bạc." Nhớ tới Lục Dịch đang ở bên cạnh, Kim Hạ chưa quên nói thêm một câu, "Huống hồ là làm việc cho Lục đại nhân, nếu như không phải bạc, chúng ta cũng sẽ vì việc nghĩa mà chẳng từ bỏ đúng không?"

Lục Dịch nghiêng đầu nhìn Kim Hạ, trên mặt cười như không cười...

"Đại nhân, ngài khát nước rồi phải không, ta đi pha trà cho ngài." Kim Hạ cười hướng Lục Dịch nói, quay người đi vào trong bếp

Tạ Tiêu thấy vậy lắc đầu, không hiểu hỏi Dương Nhạc:"Kim Hạ ở trong công môn cũng như vậy sao, ai cũng nịnh bợ như vậy?"

Dương Nhạc cười nói:"Đó cũng không phải vì khi Kim Hạ ở trong bang Lục Phiến Môn với mọi người rất tốt, cũng không cần phải cố gắng ."

"Kim Hạ? Nhân duyên tốt?" Tạ Tiêu một mặt cũng không thể tin được:"Người lừa ta sao? Người đang nói tốt cho Kim Hạ sao?"

"Là sự thật, chỉ cần cho cái bánh nướng là Kim Hạ sẽ chịu giúp đỡ bạn bị tuần tra cả đêm, chỉ cần được đãi bữa cơm là có thể giúp đỡ chuyện gì cũng làm, mọi người ai cũng thích Kim Hạ."

Nghe vậy Lục Dịch dù chưa nói gì, nhưng cũng nhíu mày.

Tạ Tiêu tám tắc lắc đầu:"Nha đầu này thật sự là nghèo đến phát điên rồi sao?"

Dương Nhạc lại cười nói:"Đặc biệt vào ngày mùa nóng, đều gọi Kim Hạ ra gác đêm trong khu phố, cùng với mỗi lần tổ chức hội nghị đều gọi nàng."

"Đây là cái gì duyên có?" Tạ Tiêu không rõ

"Kim Hạ đặc biệt có tài diệt muỗi, người nghĩ xem, vào mùa hè nóng nực, ở đâu cũng có muỗi, chỉ cần gọi Kim Hạ còn hữu dụng hơn dùng ngải thảo..."

Dương Nhạc lời còn chưa dứt, liền nghe thấy Kim Hạ giọng lạnh lạnh

"Đại Dương, người lại nói không đúng đắn về ta phải không?"

Kim Hạ đặt khay nước xuống, trước tiên là rót vào chén Lục Dịch, sau đó lần lượt đến Tạ Tiêu, Dương Nhạc, cuối cùng rót một chén cho mình

Lục Dịch không tiếp trà, nhìn Kim Hạ hỏi: "Người thật sự vì cái bánh nướng liền đi tuần cả đêm sao?"

Chuyện này thì Kim Hạ đương nhiên gật đầu, sau đó cười nói: "Cũng không phải là vì bánh nướng, bởi vì ban đêm mới bắt được kẻ trộm, ngài cũng biết, ở Lục Phiến Môn, hễ ai bắt được kẻ trộm có chút tiếng tăm cũng sẽ được mức thưởng, ta ước gì mỗi ngày đều đi tuần cả đêm."

"Vậy người nghĩ, người khác đều là kẻ ngu si hết sao?" Tạ Tiêu khịt mũi: "Người không thấy mệt sao?"

"Ca ca, đây không phải là bắt kẻ trộm không công, cũng đều là bạc, kiếm bạc mà người mệt sao." Kim Hạ lắc đầu nói

Lục Dịch nhíu mày: "Chỉ cần đãi người bữa cơm, người liền đi điều tra xa sao?"

"Đi công tác cũng đều có trợ cấp! Ta cũng không ngốc mà làm không công."

Kim Hạ nghiêm túc nhìn hắn, ý tứ đã là không cần nói cũng biết

Lục Dịch yên lặng ánh mắt dời đi chỗ khác, âm thầm thở dài...

Không biết Kim Hạ tính toán như thế nào, đối với chuyện nàng đi Chiết Giang, Dương Trình Vạn rất là khó chịu, nhiều lần trách cứ Kim Hạ vì sao không thương lượng trước đó với thủ lĩnh mà liền tự ý đáp ứng Lục Dịch.

"Mẹ người liên tiếp gửi thư, chính là muốn người mau chóng quay về, chuyện hôn sự có vẻ đã bàn xong xuôi, như vậy người bảo ta nói rõ với mẹ người như thế nào?" Dương Trình Vạn nói

Chính là vì bản thân không muốn thành hôn nên mới không trở về! Kim Hạ lén lút le lưỡi, trên mặt biểu hiện ý khó xử: "Con đều đã đáp lời Lục đại nhân, hơn nữa, chúng ta hiện tại đã được điều tạm ở Bắc Trấn Phủ, Lục đại nhân bây giờ chính là người trực tiếp lãnh đạo, hắn đã mở miệng làm sao từ chối."

"Ta rõ ràng đã nói với hắn, việc hôn sự của người coi như đã định, phải về kinh thành thành hôn gấp, hắn làm sao lại...." Dương Trình Vạn nhíu chặt lông mày

"Ngài ấy.....nhất định là lấy chuyện công sự làm trọng, như thế nào lại cân nhắc những chuyện nhỏ nhặt này."

Kim Hạ thay Lục Dịch giải thích.

"Hơn nữa, giặc Oa gây bạo loạn ở Chiết Giang, nhờ có sơ xuất...." Dương Trình Vạn chuyển hướng Dương Nhạc, dặn dò nói: "Con theo Hạ nhi đi, chăm sóc cho nó cẩn thận."

"Chuyện này ta không yên tâm." Dương Trình Vạn lo lắng nhìn Kim Hạ: "Con nhất định phải trông coi nó, ngăn cản nó không được hấp tấp trong chuyện gì."

Kim Hạ là cảm thấy trong lời nói của thủ lĩnh mang thâm ý, không nhịn được hỏi: "Thủ lĩnh, trước đây con một mình ra ngoài tra án công vụ cũng là chuyện thường xảy ra, sao đến lúc này người lại cảm thấy không yên lòng? Người rốt cuộc là đang lo lắng chuyện gì?"

Dương Nhạc cũng cảm thấy cha hình như có chút lo lắng mãnh liệt: "Đúng vậy, cha, Kim Hạ theo cùng Lục đại nhân sẽ không có chuyện gì đâu."

"Chính vì ở cùng Lục Dịch...." Dương Trình Vạn nhìn hai đứa nhitử chằm chằm như đang nhìn hai kẻ ngu ngốc, thờ dail nói tiếp: "Các người cho rằng Lục đại nhân là người hiền lành, sẽ hầu hạ hấn sao. Nếu như chọc giận hấn, hấn để cho các người yên sao?"

Kim Hạ không dám nói tiếp, trong lòng thầm nghĩ: Đúng là dạo gần đây mình hầu hạ hấn rất tốt. Thủ lĩnh không thích Lục Dịch, có thể có liên quan đến Lục Bình quan hệ? Chẳng lẽ năm đó, thủ lĩnh còn là Cẩm y vệ, có hiềm khích với Lục Bình?

"Hài nhi đã rõ." Dương Nhạc theo thói quen gật đầu

Kim Hạ cũng vội vàng kính cẩn nghe theo: "Con cũng rõ rồi!"

Dương Trình Vạn tự nhủ nói: "Nếu đã hiểu được thì tốt....Hạ nhi, người mau quay về, suy nghĩ thật kỹ cách nào hồi âm cho mẹ người."

"Vâng..."

Kim Hạ đáp lời liền ra ngoài, Dương Nhạc vốn là cũng định ra ngoài, lại bị cha gọi lại.

Nghe thấy bên ngoài tiếng bước chân của Kim Hạ xa dần, Dương Trình Vạn mới hướng Dương Nhạc trầm giọng nói: "Con biết vì sao ta nhất định bảo con theo cùng đi với Hạ nhi không?"

Dương Nhạc gật gù, đành hoàng nói: "Vì Kim Hạ hay gây rắc rối, với lại dễ gặp nguy hiểm..."

"Không chỉ có vậy." Dương Trình Vạn nói: "Quan trọng là, chớ để Hạ nhi quá gần gũi với Lục Dịch."

Ngây ngốc trong chốc lát, Dương Nhạc bỗng nhiên hiểu ra: "Cha, người là đang lo lắng Lục đại nhân đối với Kim Hạ....Không thể, hẳn là thân phận gì, làm sao có khả năng đối với Kim Hạ mà đánh nhau."

Dương Trình Vạn trừng mắt nhìn Dương Nhạc, nhận thấy nhi tử thật quá ngốc nghếch: "Ta đang lo lắng Hạ nhi nói không ngừng, còn người cũng vậy. Đối với Lục đại nhân, chỉ cần cung kính mà thôi, chứ người nghĩ ta lo chuyện gì."

Dương Nhạc cảm thấy cha đang nói chuyện càng vòng vo: "Người rốt cuộc là có ý gì?"

"Cung kính mà phải lễ độ, kính trọng nhưng không được gần gũi." Dương Trình Vạn nói: "Nhớ kỹ câu này. Trông chừng Hạ nhi."

Dương Nhạc gật đầu như mỗ thóc.

"Đúng rồi, cha, Tà Tiêu muốn mời cha đến Tà gia dưỡng bệnh, nói là cùng ở chung với Tà thúc để bầu bạn, không cảm thấy cô quạnh."

Dương Trình Vạn suy nghĩ trong chốc lát nhưng vẫn lắc đầu nói: "Ta rốt cuộc cũng chỉ là người ngoài, ở nhà người khác sẽ gây nhiều phiền toái, quên đi thôi."

Không ngờ rằng qua ngày kế, Tà gia phái kiệu lớn được vác bởi mấy tên vạm vỡ với lời dẫn dò của Tà Tiêu trực tiếp mời Dương Trình Vạn lên kiệu. Dương Trình Vạn từ chối không được, không lay chuyển được lòng tốt này, liền đồng ý.

Qua hai, ba ngày sau thánh thượng mang lệnh đến báo

Lưu Tương Tả cùng thuộc hạ được khen ngợi, Lục Dịch được thăng làm Ngũ Phẩm Cẩm y vệ

Sau đó một ngày, lại có lệnh, với việc thăng chức vụ của Lục Dịch, giao cho hắn đi tuần tra ở Chiết Giang.

Qua hai ngày ngắn ngủi, hắn thậm chí lại được thăng cấp hai ba lần, đáng tiếc là bọn quan ở Dương Châu đều bị khiển trách, mà trong quá trình phá án, chúng cũng không hỏi thăm đến Lục Dịch.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 78 (Đã Sửa Lại)

Kim Hạ mấy ngày nay phân nửa thời gian là thay Lục Dịch trả lại sổ lễ tặng phẩm của các quan chức lớn nhỏ, thay Lục Dịch lựa chọn xem xét thứ nào có thể giữ lại thứ nào nên trả về, đến nỗi việc này làm người ta phải đánh xe ngựa vòng tới vòng lui toàn thành Dương Châu.

Vừa qua khỏi bữa trưa, Kim Hạ liền vội vã, nhớ tới giờ cơm, dừng xe ngựa, tiến vào sân sau của quan dịch, liền lại bị một người kéo quay ra xe ngựa.

"Đại nhân? Làm sao vậy?" Nhìn thấy Lục Dịch ngạc nhiên

"Lần trước Thẩm phu nhân đưa cho người thuốc, người có mang theo không?" Lục Dịch vào xe ngựa trước, hạ màn xe xuống sau đó mới thấp giọng nói

Kim Hạ gật gù

"Ra khỏi thành Tây, ta dẫn người đi gặp một người." Hắn nói

"Ai?"

"Đến đó người liền biết."

Kim Hạ ngây cả người, liền không hỏi thêm gì nữa, dẫn xe ngựa theo như lời hắn phân phó mà chạy đến thành Tây, cuối cùng dừng

lại ở rừng trúc xanh um

Xuyên qua mảnh rừng trúc này chính là nơi ở của Thẩm phu nhân, Kim Hạ kinh ngạc không lẽ hẳn biết Thẩm phu nhân đã trở về?

Theo Lục Dịch bước đi trong rừng trúc, cũng không biết Thẩm phu nhân rời đi rồi dùng cách gì trước kia trong rừng trúc hiếm khi có xà, tình cờ nhìn thấy nhìn thấy vài con, liền không muốn trở lại đây nữa.

Thẳng đi vào trong rừng trúc sâu xa, Lục Dịch trực tiếp bước vào gian nhà của Thẩm phu nhân

Kim Hạ đi theo sau đó, thấy trong phòng vẫn là trống rỗng, hiển nhiên là Thẩm phu nhân vẫn chưa trở về, đi vào trong phòng, mới nhìn thấy trên giường trúc nằm một người, đợi khi đến gần nhìn kĩ, không khỏi lấy làm kinh hãi.

"Hắn, hẳn...hắn là A Nhuệ?"

Lục Dịch mặt trầm như nước, gật gật đầu.

Kim Hạ không thể tin nói:"Hắn sao lại thế...Biến thành như vậy?"

Trước mắt nằm ở trên giường trúc A Nhuệ khoác lên mình chiếc áo bào của Lục Dịch, nhìn thấy khuôn mặt có nhiều chỗ vết thương, đã sưng đỏ thối rữa, nếu không phải là Kim Hạ từng chút từng chút nhìn kĩ những chỗ phân biệt thì không thể nào nhận ra hẳn là A Nhuệ.

Kim Hạ thoáng vén áo bào lên, nhìn thấy trên người A Nhuệ cũng có nhiều chỗ vết thương. Vết thương đều là giống như trên mặt đã

gần như thối rửa, tuy rằng đã dùng thuốc rửa sạch qua, nhưng vẫn không thuyên giảm. Kim Hạ nhíu chặt lông mày, ngồi xổm xuống bên giường cẩn thận kiểm tra những vết thương kia, phát hiện những vết thương cũng không sâu, không có bất kỳ vết thương chí mạng nào, quan trọng nhất là miệng vết thương có độc.

Thương thế trên người của hắc quả là như đang cố ý trêu đùa hắc, ở trên người hắc có mấy vết đao, nhưng không có đao nào trí mạng, hắc là có ý định muốn hắc từ từ bị vết thương thối rửa dẫn đến dần vật đau đớn mà chết.

"Đây là vết đao có độc của bọn người Đông Dương, cùng đại nhân lần trước vết đao cũng như vậy, chỉ là nhiều vết thương... Chẳng lẽ hắc gặp phải kẻ thù sao?" Kim Hạ khó hiểu, lấy từ trong túi ra lọ thuốc còn lại mấy viên của Thẩm phu nhân, đang muốn bôi thuốc cho hắc, lại bị Lục Dịch ngăn lại.

"Để ta." Hắc tiếp nhận lọ thuốc: "Thẩm phu nhân nói là thuốc này vừa uống vừa thoa ngoài da phải không?"

Kim Hạ gật gù: "Phải..."

"Người đi nấu nước đi."

Lục Dịch đợi Kim Hạ ra ngoài mới, vén áo bào lên cho A Nhuệ bôi thuốc, trong lúc hắc vẫn còn hôn mê. Chờ Kim Hạ nấu nước nóng xong đi vào, tất cả vết thương trên người A Nhuệ đã được bôi thuốc. Kim Hạ lấy viên thuốc hòa vào trong nước ấm, dùng thìa cho hắc uống vào.

Xong hết mọi chuyện, Kim Hạ thở dài hỏi Lục Dịch: "Đại nhân, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Lục Dịch nhíu mày:"Khi ta tìm thấy hấn, hấn đã như vậy..."

"Chẳng lẽ chung quanh đây còn có người Đông Dương? Lần trước vẫn còn diệt trừ sơ sót?" Kim Hạ phỏng đoán:"Có thể với công phu của A Nhuệ, nếu chỉ có một hai tên người Đông Dương thì không thể bị thương như vậy...Đại nhân, ngài nói ngài đi tìm hấn, vì sao lại tìm hấn?"

Có một số chuyện Kim Hạ cực kỳ nhạy bén, mà lại có một số chuyện lại không lan lợi đến kinh người, Lục Dịch nhìn về phía nàng, ăn ngay nói thật:"Ta cùng với hấn nói chuyện với nhau một lần, sau đó tưởng rằng hấn sẽ lại đến tìm ta, nhưng vẫn không thấy hấn đến, sau đó gặp Thượng Quan Hi thì vẫn đang tìm kiếm A Nhuệ..."

Kim Hạ hướng nhìn A Nhuệ, chuyển hướng Lục Dịch:"Cùng hấn nói chuyện gì?"

Lục Dịch cũng không nói vòng vo thêm nữa:"Ta suy đoán, là Nghiêm Thế Phiên đã phát giác chuyện gì, đối với hấn hạ thủ. Chỉ là ta không hiểu, Nghiêm Thế Phiên làm thế nào lại có độc của người Đông Dương?"

"Hấn cùng với người Đông Dương có thông đồng?" Kim Hạ ngờ ngác:"Thông đồng với giặc Oa, lá gan của hấn cũng to quá rồi."

Lục Dịch lặng lẽ không nói, nhìn chằm chằm trên giường trúc A Nhuệ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, tất cả phải chờ hấn tỉnh dậy rồi mới có đáp án.

Kim Hạ tay chống cằm, cũng nhìn A Nhuệ, chợt nghĩ đến một chuyện:"Đại nhân, chúng ta ngày mai lên đường đi Chiết Giang, hấn

phải làm sao bây giờ?"

"Đưa hắn theo."

Lục Dịch từ lâu đã nghĩ tới, tuy nói Nghiêm Thế Phiên đã rời Dương Châu, nhưng ở Dương Châu vẫn có tai mắt của hắn, A Nhuệ kiên quyết không thể ở lại đây, chỉ có thể dẫn hắn đi. Cụ thể an bài như thế nào cũng phải cân nhắc thỏa đáng: "Ngày mai người thuê hai chiếc xe ngựa, trong đó một xe chuyên chở hành trang cùng những món quà tặng kia, mệnh cho Dương Nhạc áp giải xe, thời điểm này cũng giấu A Nhuệ ở trong chiếc xe này."

Kim Hạ nhất thời đã hiểu rõ, trong xe có rất nhiều cửa vật, vút một cái cũng không có gì phiền toái, những người không có liên quan vì tránh hiềm nghi nên không muốn tới gần xe ngựa, thêm vào đó lại là Dương Nhạc đánh xe, càng thêm thỏa đáng.

"Hắnbị thương nặng như vậy, chết rồi làm sao bây giờ?" A Nhuệ trên người hàng trăm vết thương, so với vết thương của Lục Dịch càng nặng, Kim Hạ sợ rằng hắn sẽ gắng chịu không nổi.

Lục Dịch trầm mặt một lúc lâu, mới trầm giọng nói: "Trong lòng hắn còn có mối thù phải trả, người như vậy, hắn là kiên quyết cứng rắn mấy phần. Ngoài ra trong lòng của hắn còn nhớ nhung một người, ngày ngày nhớ nhung nàng, hắn sẽ không dễ dàng chết được."

Kim Hạ nghe, nhìn Lục Dịch, đột nhiên rất muốn hỏi hắn: Như vậy đại nhân trong lòng người có ai chăng?

Chuyện này cứ quanh quẩn trong lòng, cuối cùng do thân phận khác biệt, không dám lỗ mãng, không hỏi ra miệng.

Trông chừng A Nhuệ cho đến lúc gần tối, cũng không thấy hấn có gì chuyển biến tốt, Kim Hạ trong lòng có chút lo lắng, bởi vì tối nay Tạ Bách Lý đặc biệt chuẩn bị yến tiệc đưa tiễn Kim Hạ cùng Dương Nhạc đi Chiết Giang, nếu không ý sẽ lại làm phật ý Tạ Bách Lý, thực tại không thích hợp. Kim Hạ mãi do dự, không thể không hướng Lục Dịch nói rõ nguyên do.

"Hấn muốn đãi tiệc đưa tiễn người?" Lục Dịch nghiêng người tựa trên ghế tre, hơi nhíu mày:"Sao, thật sự coi người là con dâu rồi hả?"

"Làm sao có khả năng, hấn chính là xem trọng thủ lĩnh mà thôi." Kim Hạ thấy ngữ khí của Lục Dịch trở nên kì lạ.

Lục Dịch cũng không nhìn Kim Hạ, một mình tiếp tục nói:"Nói không chừng hấn không yên lòng, muốn cho Tạ Tiêu giúp đỡ người, đây mới là dụng ý của hấn thực sự. Dương tiên bối đại khái có muốn cũng phải đi."

"Làm sao có khả năng...."

"Không hấn là không thể..." Lục Dịch lạnh nhạt liếc nhìn:"Đối với hai người kia, việc hôn sự người rốt cuộc chọn ai?"

"Nhà ai ta cũng không có ý định chọn, Tạ Tiêu ta đã nói rõ cho hấn biết rõ rồi." Kim Hạ vội nói

"Chuyện như vậy, người có thể nói rõ mới là lạ." Hấn tức giận nói

"Thật sự là đã nói rõ." Mắt nhìn thấy ngoài trời đã tối, Kim Hạ sợ rằng sẽ không kịp khai tiệc, trong lòng thực rất vội vã:"Đại nhân, ta có thể đi sao? Quay về ta đem vài món ngon về cho ngài..."

"Người cứ việc đi đi..."

Lục Dịch lạnh lùng, xua tay cho Kim Hạ rời đi.

Đêm nay, tình hình tại Tạ phủ khiến Kim Hạ bất ngờ.

Vốn là tưởng Tạ Bách Lý chỉ là muốn đãi yến tiệc, xem như là tiễn Kim Hạ cùng Dương Nhạc đi công sự ở Chiết Giang, thì cũng là lúc Tạ Tiêu nhận được phong thư, một phong thư đến từ sư môn.

Tạ Tiêu cùng Thượng Quan Hi là học cùng một thầy, là Nam Thiếu Lâm Tự miếu đệ tử. Trước mắt ở Chiết Giang giặc Oa hoành hành, dân chúng không thể sống được, quan tổng đốc Hồ Tông Hiến lên núi bái kiến người trụ trì ở chùa Thiếu Lâm Tự, người trụ trì phái vài đệ tử xuống núi bảo vệ bách tính, nhanh chóng tiếp binh cho quân triều đình. Cùng lúc đó, người trụ trì ở chùa viết thư cho các đệ tử, xin bọn họ đến Chiết Giang để cùng giúp đỡ, cùng chống giặc Oa.

Vừa nhận được thư tín, Tạ Tiêu vừa nhìn vừa không an lòng, vội vã gọi Thượng Quan Hi, đưa thư cho nàng xem.

Thượng Quan Hi xem xong, không nói gì, chỉ hỏi: "Lão gia tử biết chuyện này rồi sao?"

Tạ Tiêu buồn phiền nhíu mày: "Chính là ta muốn trước tiên tìm tỷ thương lượng chuyện này, ta vừa trở về không bao lâu, lão gia tử chắc chắn sẽ không chịu, tỷ lại là Đường chủ, bang vụ cũng không thể bỏ được, lão gia tử càng sẽ không đồng ý."

"Mặc kệ thế nào, có đi hay không, cũng phải cho lão gia tử biết được." Thượng Quan Hi hướng hấn nói: "Như là ba năm trước người không chào mà đi, người cho rằng lão gia tử còn chịu được lần thứ hai sao?"

"...Ta biết rồi." Tạ Tiêu đã rõ ý: "Ta đi tìm lão gia tử."

Tạ Bách Lý xem qua tin này trầm mặt, không tỏ thái độ gì, chỉ dặn dò người làm đi mời cha của Thượng Quan Hi, Thượng Quan Nguyên Long vào trong phủ. Thượng Quan Nguyên Long tiến vào trong nhà lão gia tử, cửa đóng chặt lại, không biết đang thương lượng cái gì.

Hai tiểu bối không biết các vị trưởng bối ở trong phòng bàn chuyện gì, chỉ có thể ngồi ở ngoài chờ đợi. Thượng Quan Hi thì thôi, Tạ Tiêu càng đứng ngồi không yên.

"Sớm biết sẽ không nghe lời tỷ, tỷ nhìn xem, cha người cũng đều gọi tới." Hấn buồn phiền nói: "Hai người bọn họ ở cùng một nơi, khẳng định sẽ đem chúng ta giam giữ, tốt nhất trước mắt đừng đi để bọn họ đỡ lo."

Vừa lúc, Dương Nhạc đỡ Dương Trình Vạn tiến đến phòng khách, nghe thấy Tạ Tiêu oán trách, Dương Trình Vạn hỏi rõ duyên cớ sau đó thở dài.

"Dương thúc, ngài vì sao lại thở dài?" Thượng Quan Hi hỏi

Dương Trình Vạn nhìn bọn họ, lại hướng mắt nhìn Dương Nhạc, cười khổ nói: "Đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ, các người bây giờ còn trẻ, như thế nào hiểu được, chờ tương lai các người có hài tử, cũng hiểu."

"Chuyện tương lai, tương lai lại nói...." Tạ Tiêu đến trước mắt Dương Trình Vạn:"Dương thúc, ngài theo cha ta đã là nhiều năm huynh đệ, ngài có thể hiểu một chút, rốt cuộc cha ta có cho ta đi Chiết Giang không?"

"Người làm cha làm mẹ, người nào cam lòng để hài tử của mình đi mạo hiểm." Dương Trình Vạn đáp:"Huống hồ là đi địa phương xa như vậy."

Tạ Tiêu uể oải nói:"Vậy là sẽ không đáp ứng."

Dương Trình Vạn khẽ thở dài, đang muốn nói tiếp, thì Tạ Bách Lý cùng Thượng Quan Nguyên Long đi ra.

"Cha!"

"Cha..."

Tạ Tiêu cùng Thượng Quan Hi đều vội vàng tiến lên.

Tạ Bách Lý không để ý đến Tạ Tiêu, trực tiếp hướng Dương Trình Vạn, cười nói:"Đêm nay là để tiễn bọn nhỏ lên đường đi Chiết Giang, chúng ta mấy lão huynh đệ cùng uống rượu với nhau..."

"Cha, cha..." Tạ Tiêu đi theo bên cạnh Tạ Bách Lý:"Người trước tiên nói cho con biết đi, đừng để con đoán có được không?"

Tạ Bách Lý quay đầu lườm hấn một cái:"Thằng nhóc con! Gấp cái gì, lão gia còn không cho người đi đâu."

"Người làm sao không phân biệt rõ phải trái. Con đi ít ngày..."

Tạ Tiêu cuống lên, lời còn chưa dứt đã bị Thượng Quan Hi kéo lại, hướng hấn lắc đầu, ra hiệu không nói thêm gì nữa.

Thượng Quan Nguyên Long trước mắt đưa Thượng Quan Hi đến bên người hỏi: "Hi nhi, con nghĩ như thế nào?"

Thượng Quan Hi thành thật nói: "Sự môn ra mệnh lệnh, Hi nhi việc nghĩa chẳng từ, chỉ là trong bang sự vụ không người tiếp nhận, con lo lắng điểm này."

Tạ Bách Lý nghe được, tức giận hướng Tạ Tiêu nói: "Người xem Thượng Quan Đường chủ?"

"Tỷ ấy làm sao?" Tạ Tiêu không rõ ý của cha: "Con cũng lo lắng chuyện trong bang vụ, nhưng sự tình như vậy, luôn phải phân cái nào nặng cái nào nhẹ mà xem trọng."

"Người vẫn là đừng nói chuyện khiến ta nhức đầu." Tạ Bách Lý cắt ngang lời hắn, thấy tiệc rượu đã đầy đủ, nhưng không thấy Kim Hạ, mới hỏi Dương Trình Vạn: "Kim Hạ đưa bé đó, sao lại bận rộn như vậy? Tốt xấu gì cũng là cô nương gia."

"Đừng đợi nó, chúng ta ăn trước đi." Dương Trình Vạn nói

"Như vậy sao được, hôm nay đãi tiệc chính là vì bọn nó, chờ một chút cũng được."

Đang nói, Kim Hạ quay trở lại, vừa vào cửa lại bị Dương Trình Vạn trách móc vài câu, nàng vội vàng hướng mọi người xin lỗi.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 79 (Đã Sửa Lại)

Nhất thời mọi người vào bàn.

Kim Hạ trước đây chưa từng gặp Thượng Quan Nguyên Long, không ngờ đến hôm nay đái yến tiệc lại mời đến, trong lòng khó tránh khỏi kinh ngạc. Lại nhìn mọi người, Tạ Tiêu không giấu được tâm tư trên mặt, dù không nói gì nhưng trên mặt biểu hiện buồn bực rõ ràng. Tạ Bách Lý có vẻ kiên cường, giữa lông mày nhăn lại nhưng không che giấu được vẻ u sầu.

"Xảy ra chuyện gì?" Kim Hạ thấp giọng hỏi Dương Nhạc.

Dương Nhạc cứ như vậy mà kể đầu đuôi mọi chuyện.

Kim Hạ trầm nghĩ: đầu óc của quan tổng đốc Hồ Tông Hiến quả là không tầm thường, giặc Oa ở vùng duyên hải lẫn trốn, dựa vào quan sai trong nha môn nhất định là gánh không được, để Thiếu Lâm Tự hòa thượng xuống núi đánh giặc Oa, cách này thật sự rất hay.

"Tạ Tiêu ra ngoài ba năm, về nhà vẫn chưa tới một tháng, Tạ gia tử nơi nào cam lòng cho hắn đi." Dương Nhạc thấp giọng cùng Kim Hạ chau đầu ghé tai.

"Cái này gọi là hiếu trung khó cả đôi đường." Kim Hạ than thở: "Ngẫm lại vẫn là mẹ ta thâm minh đại nghĩa."

Nhìn một bàn món ăn, tưởng bối không ai động đũa, bọn họ là tiểu bối may mắn không dám động, Kim Hạ cơm trưa cũng chưa ăn, đói bụng đến bây giờ bụng đói còn cào, có thể nhìn mà không thể ăn, đối với Kim Hạ mà nói là một kiểu hành hạ bản thân.

Tạ Bách Lý mệnh cho người rót rượu, Dương Trình Vạn không thể uống rượu, cho trà thay thế.

"Hôm nay vốn là tiệc cho Dương Nhạc cùng Kim Hạ hai đứa nhỏ này lên đường đi công vụ." Tạ Bách Lý bưng chén rượu lên, thần sắc nghiêm túc: "Nhưng ta vừa thu được một phong thư, ở Chiết Giang giặc Oa đang lẩn trốn, bách tính sống lang thang khắp nơi, Tiêu nhi cùng Hi nhi thụ nghiệp ân sư xin cho bọn nó đến Chiết Giang cùng kháng giặc Oa. Ta cùng với Thượng Quan huynh vừa mới bàn bạc, liền để hai hài tử này cùng đi Chiết Giang..."

"Cha!"

Tạ Tiêu không ngờ đến Tạ Bách Lý lại đồng ý, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Tạ Bách Lý lườm hắt một cái: "Sao, người vui mừng như vậy, mong muốn rời xa nhà chứ gì?"

"Cha, con là không nghĩ tới là người chịu đồng ý cho con đi Chiết Giang, người có phải là đồng ý thật không?"

"Kháng giặc Oa là quốc gia nghĩa lớn, hướng hồ là do sư thầy ra mệnh này, vốn không nên làm trái." Tạ Bách Lý than thở: "Tính tình của con lẽ nào ta lại không biết sao, nếu như gắng gượng giữ con ở lại nhà, người cũng không yên ổn, sớm muộn cũng gây chuyện, chẳng bằng để người đi ra ngoài."

Lúc này Thượng Quan Hi mới nhăn mày nói:"Chuyện trong bang vụ, nên làm thế nào cho phải?"

"Ta và cha người đã bàn bạc qua, lão già chúng ta lại tiếp tục trông coi." Tạ Bách Lý cười:"Tay chân mặc dù không thể nào sánh được như hồi đó, nhưng vẫn hoạt động được."

"Cha..." Thượng Quan Hi nhìn về phía Thượng Quan Nguyên Long, mặt biểu hiện áy náy:"Bang vụ phức tạp, con lo lắng hai người sẽ quá mức vất vả."

Thượng Quan Nguyên Long cười nói:"Đứa con ngoan, cha con mấy năm nay ở nhà hưởng phúc, bây giờ là thời điểm để hoạt động cho gân cốt một chút."

Tạ Bách Lý cũng cười nói:"Đúng là, chỉ có chúng ta là không xuống núi, để cho bọn hài tử biết nghe lời này thực hiện quy củ của triều đình..."

Kim Hạ cùng Dương Nhạc nghe khen xong, âm thầm buồn cười.

Dương Trình Vạn nói tiếp:"Như vậy cũng tốt, ngày mai để cho bọn họ cùng nơi khởi hành, trên đường cũng tốt có thể giúp đỡ lẫn nhau."

Nghe vậy, trong lòng Kim Hạ hơi hồi hộp một chút: trên xe còn có A Nhuệ, nếu là cùng Thượng Quan Hi đồng hành, ngộ nhỡ để tỷ ấy phát hiện, chuyện gì cũng không dám kể, sợ làm mọi chuyện thêm phức tạp. Trong lòng Kim Hạ nghĩ ngợi nên làm gì để từ chối, liền nghe Tạ Tiêu mở miệng.

"Dương thúc, không phải là ta từ chối ngài, đồng hành tuy rằng có phối hợp, nhưng Lục Dịch đó là quan gia, bây giờ nghe nói đã

được thăng chức Tứ phẩm Thiêm sự, còn bọn ta là người trong giang hồ, cùng hấn đồng hành thực sự có nhiều bất tiện." Mặc dù hấn tha cho Sa Tu Trúc, nhưng Tạ Tiêu trước sau đối với Lục Dịch vẫn mang trong lòng khúc mắc.

Thượng Quan Hi cũng vì vậy mà nói:"Trong bang sự vụ còn cần bàn giao nhiều việc, ít ra một, hai ngày mới có thể xuất phát, ngày mai sợ là không kịp rồi."

Dương Trình Vạn cười nói:"Ta chỉ là thuận miệng nói, không cần bận tâm, các người chỉ cần tùy cơ ứng biến."

Nghe bọn họ nói như thế, Kim Hạ mới thở phào nhẹ nhõm.

Mọi việc đều được quyết định, Tạ Tiêu nghĩ trong lòng có thể cùng các huynh đệ hết sức cùng chung một khối kháng giặc Oa, trong lòng vui vẻ, uống hơi nhiều, lại ra về làm hài lòng Tạ Bách Lý.

Tạ Tiêu cùng Tạ Bách Lý uống rất nhiều, sau đó liền đi ngủ sớm, Thượng Quan Hi đưa Thượng Quan Nguyên Long trở về, Dương Nhạc cũng đưa cha trở về.

Kim Hạ bởi vì nhớ ra có công việc phải làm vào ngày mai, lại gặp trở ngại là Dương Trình Vạn đang ở đây, không dám uống nhiều, chỉ nhấp hai chén rượu. Ăn vài món ăn, sau đó vội vàng hướng về rừng trúc mà chạy.

Theo thói quen chạy vào rừng trúc mà không sợ sệt, Kim Hạ bước nhanh tiến vào trong gian nhà, đi vào trong gian phòng, chớp mắt, nhẹ nhàng bước chân.

Trong phòng, ánh sáng của đèn hầu như yếu dần, không gian yên tĩnh.

A Nhuệ vẫn cứ nằm đó, không mấy may cử động.

Kim Hạ liếc mắt nhìn Lục Dịch, hấn ngồi bên cửa sổ, chống tay lên cạnh cửa sổ, hai mắt hợp lại, hình như là đang nghỉ ngơi, tựa như đang ngủ.

"Đại nhân?" Kim Hạ thử thăm dò một tiếng

Vẫn lẳng lặng, hấn không có bất kỳ phản ứng gì, khóe mắt cũng như lông mày cũng không nhúc nhích.

Kim Hạ cẩn thận đem hộp đồ ăn đặt lên bàn, cẩn môi lúng túng nhìn Lục Dịch, trong đó thức ăn còn nóng phải ăn ngay mới ngon, nhưng nhìn hấn mệt quá, có nên hay không gọi hấn tỉnh dậy?

Ánh nến yếu ớt, trong lúc vô tình, tiến đến trước mặt Lục Dịch, quan sát

Đột nhiên, hấn chậm rãi mở mắt

Bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc

"Người đang nhìn trộm ta sao?" Bởi vì hấn mới tỉnh ngủ, giọng nói của hấn mang theo chút lười biếng.

Kim Hạ vội vã đứng thẳng người nói:"Không phải...đại nhân, ta mang cơm về, ngài thừa dịp ăn cho nóng."

Lục Dịch liếc mắt nhìn Kim Hạ:"Có mùi rượu, người đã ở nhà Tà gia ăn uống no nê rồi phải không?"

Kim Hạ chột dạ mím môi:"Hôm nay đãi tiệc mừng, ta liền uống hai chén mà thôi, có thủ lĩnh ở đó, ta cũng không dám uống nhiều."

Lục Dịch đứng dậy, trước tiên ngẩng nhìn giường trúc của A Nhuệ, thấy hần vẫn y như cũ, mới miễn cưỡng khoan khoái nói chuyện

"Có chuyện gì sao?" Ngữ khí của hần không quen.

"Tạ Tiêu cùng Thượng Quan Hi nhận được tin tức của sư môn, xin bọn họ đi Chiết Giang kháng giặc Oa, Tạ lão gia cũng gật đầu đồng ý, Tạ Tiêu mừng rỡ không ngừng, hần nói với lão gia từ mấy lời ngon ngọt sau này bù đắp, khiến lão gia từ vui không ngớt." Kim Hạ cười nói:"Sau đó hai người bọn họ đã uống rất nhiều."

Lục Dịch liếc mắt nhìn:"Ta xem ngươi cũng thật vui vẻ."

Cẩn thận tính toán ý tứ của Lục Dịch, Kim Hạ nghiêm mặt nói:"Không có, ta nhớ kỹ là ngài vẫn chưa ăn cơm, trên mặt cũng vui vẻ cười theo, nhưng trong lòng sốt ruột quay trở lại đây."

Biết rằng lời nói này của Kim Hạ chưa chắc là nói thật, Lục Dịch nhìn chằm chằm Kim Hạ, không khỏi không buồn cười.

Kim Hạ thấy thế, cũng cười, mang thức ăn ra, sắp xếp lên bàn cho hần.

Lục Dịch mới ăn được một chút, tựa như nhớ ra gì đó, lại hỏi:"Bọn người cùng Tạ Tiêu, sẽ không đồng hành cùng chúng ta chứ?"

"Sẽ không, Thượng Quan Đường chủ còn có chuyện trong bang vụ cần bàn giao, bọn họ có thể phải trì hoãn lại vài ngày mới có thể khởi hành."

Lục Dịch lúc này cũng không nói gì.

Nghe thấy bốn chữ Thượng Quan Đường chủ, trên giường trúc mặc dù A Nhuệ vẫn còn đang hôn mê, nhưng ngón tay hình như có cử động run rẩy.

"Ngài đối với Thượng Quan Đường chủ..." Kim Hạ tò mò hỏi: "Thật sự không có tâm tư gì khác?"

Lục Dịch tiếp tục ăn, cau mày hỏi: "Người cảm thấy, ta đối với Thượng Quan Hi có tâm tư gì khác?"

Kim Hạ nghĩ ngợi, giải thích cho hắn nghe: "Thượng Quan Hi mặc dù là người trong giang hồ, có điều bàn về tướng mạo tính tình, đều là hiếm thấy, ngài nếu như đối với tỷ ấy không chút động lòng thì là hơi khác người."

"Ta khác người sao?" Lục Dịch hơi nhướng mày

Kim Hạ vội vàng vỗ về hắn: "Đại nhân, ngài không phải là đã hứa hôn với người nào rồi chứ?"

Lục Dịch tức giận làm cho Kim Hạ ghen lại.

Xem ra nói chuyện này ngày hôm nay không thích hợp, Kim Hạ biết điều chuyển câu chuyện: "Trên đường đi Chiết Giang, là đi qua phủ Tô Châu hướng về phủ Gia Hưng sao..."

"Không, sẽ đi từ Nghi Hưng hướng về Hồ Châu phủ." Lục Dịch giải thích

Kim Hạ sửng sờ: "Trước đó đến Nghi Hưng sao?"

"Đúng, tổ mẫu của ta ở Lạc Dương, ta tiện đường ghé thăm tổ mẫu."

"Vâng...đã rõ, ty chúc xin về thành trước chuẩn bị xe ngựa..."

Ngày kế, sau khi chia tay Dương Trình Vạn, Kim Hạ ở trên xe ngựa mới cho Dương Nhạc biết việc của A Nhuệ, nhưng bởi vì cái chết của Địch Lan Diệp lại nói gạt hấn, vì vậy không dám nói tỉ mỉ, chỉ nói A Nhuệ bị người khác hại làm bị thương nặng.

Dương Nhạc không rõ:"Vì sao không đem người giao cho Thượng Quan Đường chủ, dẫn hấn đi Chiết Giang làm cái gì."

"Hấn là bị thương trúng độc của người Đông Dương, có thể là Lục Dịch muốn chờ hấn tỉnh lại, hỏi cho ra lẽ." Kim Hạ hàm hồ đáp:"Hành động của Lục Dịch, làm sao ta dám hỏi nhiều?"

Dương Nhạc từ đầu đến cuối cảm thấy đầu óc mơ hồ, sau đó nhìn thấy A Nhuệ bị nặng như vậy, cũng may hấn biết thân biết phận, cũng không hỏi nhiều.

Cứ như vậy mà một đường tiến thẳng về phía Nam, vượt qua sông, đi qua Trấn Giang, lại tới Lạc Dương, hai ngày sau đến Nghi Hưng.

Hai ngày này, Dương Nhạc cho A Nhuệ uống thuốc, hấn trước sau vẫn chưa tỉnh táo, một mực trong hôn mê, cũng may vết thương trên người cũng dần dần khép miệng lại.

Nhà tổ mẫu Lục Dịch là một gia đình giàu có, Kim Hạ đứng bên ngoài, nhìn gian nhà mái ngói xanh tường trắng, cảm thấy những gia đình giàu có thì hơn nửa vẫn là bọn khinh thường dân nghèo, nhà hấn xem ra cũng coi như là danh môn vọng tộc ở địa phương.

Gã sai vặt sau khi vào thông báo, thì sau đó có người quản gia từ trong nhà vội vã chạy đến, dẫn đám người bọn họ vào, kể cả xe ngựa cũng tiến vào trong trạch viện. Kim Hạ cùng Dương Nhạc được an bài một tiểu viện để nghỉ ngơi, Lục Dịch thì trực tiếp đi vào trong.

Sau khi ở chỗ này tạm nghỉ một đêm, chuẩn bị rời đi, Kim Hạ mới phát hiện có thêm hai chiếc xe ngựa nữa, so với của họ thì trông xa hoa hơn nhiều.

"Ta có biểu muội muốn hồi hương tảo mộ, vừa lúc cùng chúng ta đồng hành." Lục Dịch lạnh nhạt nói

Kim Hạ ngớ ngẩn:"Ngài còn có biểu muội sao?"

"Ta cũng không phải là không có họ hàng.."

Đang nói, có một thiếu nữ trẻ đang cùng lão bà từ từ bước ra ngoài, bên cạnh còn có hai nha hoàn theo hầu hạ.

"Đại ca ca." Thiếu nữ hướng Lục Dịch cúi chào, nhẹ giọng nói:"Năm ngoái ngày tết, Nhị ca ca có mang theo cây tường vi cùng một số ngọc phấn đến cho bọn muội, nói là đại ca ca đặc biệt gửi tặng."

Lục Dịch mỉm cười nói:"Chuyện này không đáng....Đây là hai vị Lục Phiến Môn bộ khoái, Viên Kim Hạ cùng Dương Nhạc, lần này hiệp trợ ta trong công vụ, đoạn đường bọn họ sẽ cùng đồng hành. Trên người bọn họ bên người đều mang theo đao, muội cũng đừng sợ."

Kim Hạ xem xét thấy mình mang đao bên người, yên lặng không biết nói gì.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 80 (Đã Sửa Lại)

Đoạn đường này đi về phía Nam, đường núi rất nhiều, quanh co, xe ngựa đi không được nhanh và thuận lợi lắm.

Dương Nhạc cho A Nhuệ đang hôn mê uống thuốc, lại bồi thuốc cho hắn một lần, mới leo ra ngoài xe ngựa, cùng ngồi bên cạnh Kim Hạ đánh xe ngựa.

"Hắn sao rồi?" Kim Hạ thấp giọng hỏi, chiếc xe ngựa của bọn họ là cuối cùng, khoảng cách so với ba xe ngựa phía trước có chút xa, ngược lại cũng không sợ bị người khác nghe thấy.

"Vết thương đúng là lành rất nhanh, nhưng hắn thì vẫn bất tỉnh, có phải hay không là hắn bị thương ở đầu?" Dương Nhạc dùng ngón tay chỉ lên đầu.

"Không đâu, ta đã kiểm tra đầu của hắn." Kim Hạ tuy rằng miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại có ý: "...Có điều ngộ nhỡ ám khí có độc như thế nào, có thể nhìn cũng không ra."

Dương Nhạc nói: "Ta nghĩ, hay là đi tìm đại phu cho hắn."

"Được, đợi lúc nghỉ trưa, ta tìm thời cơ nói cho Lục đại nhân." Kim Hạ nói

Nghe vậy, Dương Nhạc ngăn người, nhớ tới lời cha, liền nói: "...Có lẽ để ta đi nói."

Nghe thấy ngữ khí của hắn khác thường, Kim Hạ liếc hắn một cái: "Người sao lại như vậy? Mấy ngày nay ta liền cảm thấy người kỳ quái, giống như là cần thận đề phòng ta."

"Đâu có."

Dương Nhạc không được tự nhiên, tiếp nhận dây cương trên tay Kim Hạ, trở về bộ dáng chuyên tâm đánh xe, ánh mắt của Kim Hạ làm hắn tưởng bộ dạng hắn bất thường khiến hắn chột dạ.

"Nói mau, tiểu gia ta không có tính nhẫn nại người cũng biết." Kim Hạ đưa tay ra vẻ muốn nhéo eo hắn.

"Đừng phá ta, người làm cho ngựa sợ bây giờ."

Kim Hạ liếc xéo hắn: "Có phải thủ lĩnh dặn dò người chuyện gì mà không dám nói cho ta biết?"

Dương Nhạc không lên tiếng, hết sức tập trung đánh xe, Kim Hạ cũng không vội vàng, nhìn chằm chằm hắn. Qua một lúc sau, Dương Nhạc rốt cuộc cũng chịu thua, thở dài nói: "Cha ta bảo ta trông chừng người, cho người cách xa Lục đại nhân một chút."

Kim Hạ ngẩn người: "Thủ lĩnh là sợ ta gây tội với hắn?"

"Cha cũng nói không rõ ràng lắm..." Dương Nhạc rung dây cương: "Ta thấy thì ý của cha là, một mực suy nghĩ sợ người trong lúc vô tình đắc tội với hắn, ý khác thì có thể là việc nam nữ không nên ở cùng nhau, sợ người bị hắn lợi dụng."

"Thủ lĩnh chính là suy nghĩ quá nhiều rồi." Kim Hạ bắt đầu dĩ thử dài: "Người nhìn xem biểu muội của hắn tri thức lễ nghĩa, như hoa như ngọc của hắn, làm sao ta có khả năng vừa mắt hắn?"

"Nói cũng phải." Dương Nhạc hòa theo, thuận miệng hỏi: "Vị biểu muội kia tên gì?"

Tức giận quay đầu lườm hắt một cái, Kim Hạ mới đáp: "Thuần Vu Mẫn, nàng là con của đại ca của mẹ hần, bên nhà ngoại hần."

"Hả ?" Dương Nhạc lập tức nghe không hiểu lập tức phản ứng lại: "Nàng là cháu gái của bà ngoại Lục đại nhân, nói như vậy, nàng cũng là con gái nhà quyền quý."

"Còn phải nói, lão ma ma hầu hạ nàng so với mẹ ta phong thái cũng như vậy?" Kim Hạ tấm tắc nói

Đến giữa trưa mặt trời nắng gay gắt, thật vất vả mới tìm được một quán nghỉ trọ sơn dã, nhưng bên trong chỉ toàn là những món ăn thô sơ, đừng nói là Thuần Vu cô nương, chính nha hoàn của nàng còn phải nhăn lông mày.

Thấy biểu muội ăn không được, Lục Dịch liền bảo chủ quán đi làm chút thức ăn thanh đạm mang lên. Kim Hạ ở bên cảm thấy vô vị, tự mình lấy bánh nướng ra ngoài quán ngồi, vừa nhìn phu xe đang cho ngựa uống nước một bên xé bánh ăn. Không lâu sau, cả ổ bánh nướng đều ăn sạch sẽ, đến tận cùng hương vị của bánh có khó nuốt như thế nào cũng không biết, chỉ để ý no cái bụng là được.

Cho ngựa uống nước xong, hai tên phu xe đi lướt qua Kim Hạ, trực tiếp tiến vào quán. Kim Hạ hình như có suy nghĩ gì quay đầu liếc nhìn bóng lưng của họ, giữa lông mày nhăn.

"Thịt ở đây có hơi dai khó nuốt, người cũng nên là ăn một chút đi." Dương Nhạc nói

Kim Hạ lắc đầu một cái: "Người ăn đi, trời nóng, ta ăn không vô... Người có thấy hai tên đánh xe không?"

Dương Nhạc cũng không miễn cưỡng, rút tay về, gạt đầu nói: "Nhìn thấy, là lão luyện phải không?"

"Không phải là lão luyện thông thường." Kim Hạ nhú mày: "Nhìn dáng dấp của bọn họ, đâu phải như là một tội tó." "

"Có thể phu xe của gia đình giàu có so với phu xe tầm thường có chút khác biệt, lại nói, Thuần Vu cô nương đi xa nhà, nên bà ngoại trong nhà phái vài tên hộ vệ thân thủ cao cường đi cùng, cũng là hợp tình hợp lý." Dương Nhạc nói: "Sao vậy? Người trong lòng nghi ngờ bọn họ có vấn đề sao?"

"Chính là cảm thấy không giống phu xe.... Người nhớ nhắc nhở Lục đại nhân, lưu ý hai người này." Kim Hạ căn dặn hẳn

Dương Nhạc gạt gù

Đang nói chuyện, có người từ phía sau tiến đến, Kim Hạ trong lòng sinh ra ý nghĩ, quay đầu nhìn lại, chính là Lục Dịch, bên cạnh còn có Thuần Vu Mẫn.

Lục Dịch hướng Dương Nhạc phân phó nói: "Thuần Vu cô nương bởi vì xe ngựa xóc nảy, nghiêng ngã, tính khí suy yếu. Ta xem ra quán trọ này cơm nước cũng cực kỳ tầm thường, người có tài làm bếp, có thể hay không làm buổi ăn sáng cho bọn ta, dù sao thì cũng phải cho biểu muội ta ăn một chút."

"Đại nhân quá khen, ty chức chỉ lo lắng nơi sơn dã, chỉ sợ nguyên liệu nấu ăn hơi thô sơ..." Dương Nhạc khó xử

"Người đi xuống bếp nhìn thử, không cần phải làm sơn hào hải vị, ngon miệng là tốt rồi." Lục Dịch nhã nhặn kiên trì

Dương Nhạc chỉ biết vâng lời

Còn lại Kim Hạ đứng tại chỗ đó, mặc kệ hai người bọn họ nói gì, Lục Dịch một mực cũng không nói gì

"Chuyện là.....Quả là khó khăn cho Dương Nhạc, chờ tý nữa hẳn là không được, đại nhân cũng đừng trách mắng hắn." Kim Hạ nhìn Thuần Vu Mẫn nở nụ cười:"Thuần Vu cô nương cũng xin chiếu cố cho."

Thuần Vu Mẫn dịu dàng cười nói:"Viên cô nương nói khách sao, là ta làm cho các người thêm phiền toái, nên nhờ các người thông cảm cho ta mới phải."

Ân cần lời lẽ xã giao là tài năng của Kim Hạ, lập tức cười nói:"Đường núi gặp ghềnh khó đi, trời lại nóng, không trách cô nương, bọn ta cũng cảm thấy khẩu vị không ngon."

"Các người là bộ khoái, suốt ngày chạy ngược chạy xuôi, thật là khổ cực phải không?" Thuần Vu hỏi

"Việc nằm trong phận sự, đều phải làm." Kim Hạ cười nói:"Kỳ thực đoạn đường này vẫn còn suôn sẻ, nếu là gặp gỡ mưa to, đó mới là khổ cực."

Kim Hạ vừa dứt lời, liền nghe thấy ngoài trời tiếng sấm rền vang.

Lục Dịch liếc xéo Kim Hạ, cũng không nói gì, quay người rời đi, Thuần Vu Mẫn hướng Kim Hạ cười gượng, cũng theo sau Lục Dịch.

Kim Hạ nhìn xa xăm trên bầu trời, quả nhiên nhìn thấy có mây đen kéo đến

"Có thể chỉ là đám mây ngang qua, không nhất định là trời sẽ mưa." Kim Hạ lẩm bẩm

Ăn xong món ăn của Dương Nhạc làm, đoàn người lại tiếp tục khởi hành, mới đi chưa tới một canh giờ, thì mưa rơi như trút nước.

Vốn đường núi gập ghềnh không thể tả bây giờ càng thêm lầy lội, càng khó đi. Xe ngựa thỉnh thoảng bị kẹt vào vũng bùn, chỗ xe ngựa của Kim Hạ bởi vì chở nhiều đồ nhất, hơn nữa trên xe còn có A Nhuệ, vì vậy xe ngựa gần như bị rơi xuống vũng bùn.

Kim Hạ cùng Dương Nhạc vội vàng đẩy xe, lại giục ngựa cố sức chạy, người ướt sũng. May mà Lục Dịch để một tên phu xe ở đằng trước giúp đỡ, lúc này mới thuận tiện tiến lên.

Ngoài xe ngựa của Kim Hạ, các xe ngựa còn lại tình hình cũng không tốt bao nhiêu, khiến cho Lục Dịch cũng phải tự mình đến đẩy xe ngựa. Ngoại trừ Thuần Vu Mặc, bởi vì Lục Dịch không cho nàng xuống xe ngựa, còn mọi người thì toàn thân ướt đẫm.

Cuối cùng đến lúc hoàng hôn trời mới tạnh mưa, sau khi vào quán trọ, từng người trở về phòng thay y phục.

Kim Hạ mới vừa thay xong y phục, vừa mới nghĩ định hong khô tóc, nghe thấy có người gõ cửa, mở cửa thì thấy Lục Dịch đã thay đôi xiêm y đứng ngay cửa.

"Đại nhân...."

Kim Hạ vốn là muốn hỏi hấn có gì phân phó, nghĩ lại thì chính mình cũng có chuyện muốn nói với hấn, vội vã đưa tay dắt hấn vào trong, trực tiếp đóng cửa lại.

Thấy Kim Hạ sốt sắng mà đóng cửa, Lục Dịch cảm thấy có phần kỳ quái, yên lặng biến đổi sắc mặt.

"Đại nhân, có chuyện ta muốn nhắc nhở ngài." Kim Hạ nghiêm mặt nói: "Không biết Đại Dương có hướng ngài nói chuyện này chưa, Thuần Vu cô nương mang theo hai tên phu xe có điểm kỳ quái."

"Có gì kỳ quái sao?" Nghe nói đến việc này, Lục Dịch không hứng thú lắm, nhàn nhạt hỏi

"Hai người kia đều là lão luyện, hơn nữa công phu không kém. Hôm nay người kia giúp ta đẩy xe ngựa, nội lực rõ ràng mạnh hơn ta tưởng, thực sự không dám tởm đi theo bảo vệ chủ."

"Như vậy, người cảm thấy bọn họ là người như thế nào?"

Kim Hạ cau mày thấp thỏm hỏi: "Nói vậy không chừng, có thể hay không bọn họ là người giống như A Nhuệ, cũng là người của Nghiêm Thế Phiên?"

Lục Dịch thở dài, yên lặng trong chốc lát, mới nói: "Ta sẽ lưu ý bọn họ...Người cả ngày nay đều suy nghĩ việc này?"

"Đương nhiên, ta càng nghĩ càng cảm thấy bọn họ khả nghi, đại nhân ngài nhất định phải cẩn thận." Kim Hạ dứt lời, lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện trên tay Lục Dịch còn bưng chén canh, "...Đây là canh gừng?"

"Đúng.." Lục Dịch gật đầu

"Đại nhân ngài còn đặc biệt bưng canh gừng cho ta uống, ngài thật sự quá khách khí, ty chúc lòng dạ đối với ngài...."

Kim Hạ lòng tràn đầy vui mừng, một bên khách sáo, một bên tiếp nhận chén canh gừng, lại thấy Lục Dịch rút tay về.

"Không phải là đưa cho người, là cho người thay ta đem cho Thuần Vu muội muội, là cô nương trong nhà, ta không tiện bước vào phòng." Lục Dịch phân phó nói:"Người mau chóng bưng qua cho muội muội, canh gừng uống còn nóng mới tốt."

"...Ty chúc tuân mệnh."

Cũng là cô nương giống nhau, nhưng thân phận địa vị không giống nhau, quả nhiên là khác nhau một trời một vực, Kim Hạ thầm than khẩu khí, tiếp nhận chén thuốc trong tay, liền mang cho Thuần Vu cô nương chén canh gừng.

Đợi khi Kim Hạ quay lại, Lục Dịch đã rời đi, có một bát canh gừng nóng hổi đặt trên bàn trong phòng. Kim Hạ ngây ngốc, đoán chắc là Dương Nhạc mang cho mình.

"Vẫn là người trong nhà tốt nhất." Trong lòng Kim Hạ mặc dù nghĩ như thế, nhưng cũng không tự chủ thở dài.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 81 (Đã Sửa Lại)

Trong quán trọ có nhiều người qua lại, tuy rằng đã xin mời chủ quán đặc biệt đem đồ đặc cùng A Nhuệ, xe ngựa vào trong kho, trong phòng, Dương Nhạc chưa được yên tâm, sau khi dùng cơm lại vội vã chạy tới kho hàng, sợ A Nhuệ có chuyện gì trong khi hấn còn đang hôn mê mới cõng hấn trên lưng, xin Lục đại nhân mời đại phu.

Khi hấn kéo rèm xe, lại di chuyển A Nhuệ cùng mấy lễ vật tặng phẩm trên xe, nhìn thấy lúc này hai mắt A Nhuệ đã mở, yên lặng nhìn chằm chằm trần nhà xe ngựa, không chớp một cái.

"Người đã tỉnh!" Dương Nhạc vui vẻ nói

Nghe thấy tiếng nói của hấn, một lúc sau, A Nhuệ mới chậm rãi dờ mắt nhìn hấn, nhìn chốc lát sau đó cười lạnh một tiếng. Vết thương trên mặt hấn vẫn còn đóng mả, cơ mặt cử động, càng trông có vẻ kì lạ.

Dương Nhạc ngược lại không lưu ý, vẫn an ủi hấn: "Trên người người vết thương cơ bản đều đã khép lại, chỉ sợ người bây giờ cảm thấy khó chịu ngứa ngáy, có điều không cần lo lắng, nhẫn nại thêm mấy ngày, chờ cho đến khi tróc vảy da thì không sao rồi."

"Người..." A Nhuệ khô khốc khó khăn phát ra tiếng

Thấy thế, Dương Nhạc vội vã trước hết đỡ hấn ngồi dậy, đưa chút nước cho hấn uống.

Mặc dù cổ họng đã hết khô, ánh mắt của hắn vẫn lạnh lùng không chút nào thuyên giảm, nhìn Dương Nhạc nói: "Người, cứu ta? Người không biết mình đang làm gì sao?"

Dương Nhạc không hiểu chuyện gì mà nhìn hắn

"Đêm đó, sự việc trong ngõ hẻm, người chẳng lẽ đều đã quên sao?" A Nhuệ lạnh lùng nhìn hắn

Dương Nhạc hoàn toàn biến sắc: "Người đang ở đây nói cái gì, cái gì chỗ hẻm nhỏ? Chuyện gì?.."

"Chẳng lẽ người đã quên Dịch Lan Diệp,....người không nhớ tới sao?"

Trên mặt không còn một giọt máu mà sừng sốt, Dương Nhạc hai mắt nhìn thẳng hắn, không thể tin chậm rãi hỏi hắn: "Người chính là nói, đây không phải là mộng sao? Là thật?"

A Nhuệ cười mỉa mai, vết thương trên mặt vằn vẹo trong càng dữ tợn: "Đương nhiên không phải là mộng, đó là do ta tốn sức an bài, chính là vì muốn cho người thấy Dịch Lan Diệp đã chết, người làm thế nào cho rằng chuyện này là mộng?"

"Nàng chết rồi sao?" Dương Nhạc nhất thời cảm thấy thở không được: "Nàng thật sự đã chết rồi sao? Đây không phải là mộng?"

Lần này đến phiên A Nhuệ sừng sốt, từ lúc Lục Dịch tìm thấy món đồ trang sức của Dịch Lan Diệp, hắn liền xem như việc chính mình giết Dịch Lan Diệp mọi chuyện đã bại lộ, không nghĩ đến chuyện này mà Dương Nhạc chưa biết.

"Nàng chết như thế nào? Là ai giết nàng? Có phải là người không?!" Thần thái của Dương Nhạc thể hiện ra một cách điên cuồng, cũng không để ý thấy A Nhuệ đang mang vết thương trong người, hai tay sít sao nắm lấy cổ áo của hắn, suýt chút nữa là để hắn nghẹt thở.

Thấy hắn thở dốc gian nan, nói cũng nói không ra, Dương Nhạc thấy vậy buông lỏng tay, hung ác nói:"Nói mau!Người nói mau!"

A Nhuệ cười lạnh nói:"Hung thủ thật sự là chính ngươi."

Vừa dứt lời, Dương Nhạc tóm lấy hắn đánh một quyền, trên mặt vết thương rách toạc, máu tươi chảy ra, thật là kinh khủng.

"Nói! Rốt cuộc là ai!" Dương Nhạc gầm lên giận dữ

"Nếu ngươi không cố ý đưa Địch Lan Diệp đi, cô nương cũng không đến nỗi chết." A Nhuệ nhếch khóe miệng máu, cười lạnh nói:"Địch Lan Diệp là người như thế nào ngươi còn không biết rõ, liền dám đem cô nương rời đi."

"Nàng là người như thế nào? Nói!"

A Nhuệ cười to rồi lại ngậm miệng không nói.

Trong lồng ngực càng tức giận dữ dội, Dương Nhạc lại ầm ầm cho hắn hai quyền:"Nói mau! Nàng là người như thế nào? Rốt cuộc là ai giết nàng?"

"Ngươi cần gì phải tỏ ra như vậy, kỳ thực cô nương ấy cũng phải chịu khổ cực không ít." A Nhuệ mặt đầy máu, cười, chậm rãi duỗi tay mình rồi xoa lên cổ họng, "Là nữ nhân xương cốt cũng cực kỳ yếu, chỉ nhẹ nhàng sờ một cái liền chết."

"Là người giết nàng!"

Dương Nhạc trong lòng chỉ có một suy nghĩ, hai mắt sung huyết, hai tay bóp cổ hắn, dùng hết toàn bộ sức mạnh....

"Đại Dương!" Kim Hạ chẳng biết lúc nào đã vào bên trong xe ngựa, vội vã ngăn cánh tay của hắn: "Người điên rồi sao! Chớ quên người là bộ khoái, sao có thể tùy ý giết người."

Cánh tay Dương Nhạc buông ra, thoát ra khỏi cổ A Nhuệ khiến cho hắn mềm nhũn người, khi không còn bị khống chế nữa hắn liên tục ho khan.

"Địch cô nương đã bị giết!..." Dương Nhạc gào thét lên: "Ta nhìn thấy cô nương đêm đó, không phải là mộng, nàng đã chết thật rồi!"

Cuối cùng hắn cũng đã biết rồi! Kim Hạ sợ run người, không biết nên an ủi hắn như thế nào, cũng không biết nên nói gì.

Dương Nhạc nhìn chằm chằm vẻ mặt của Kim Hạ, hắn nhất thời hiểu rõ: "Người, đã sớm biết rồi sao?"

Kim Hạ khó khăn gật đầu.

"Lúc nào người biết được?"

"....Khi người nói cho ta biết, mơ thấy Địch cô nương chết ở trong ngõ hẻm, ngày đó ta cũng đã biết được."

Dương Nhạc hít sâu một cái, yên lặng nhìn chằm chằm Kim Hạ, trong ánh mắt có bi thương có phần nộ có thất vọng, quá nhiều tâm tình xen lẫn.

"Người vì sao không nói cho ta biết?" Hắn giận dữ nói

"Chính là ta sợ người biến thành như vậy....Ta không biết nên làm sao nói với người." Kim Hạ cũng thành thật:"Chuyện này liên lụy quá lớn, ta không dám nói cho người biết....Ta.."

"Người, người làm sao có thể...Người biết rõ ràng ta đối với Địch Lan Diệp....Người làm sao có thể gạt ta!"

"Ta sai rồi! Đại Dương, ta sai rồi..."

Kim Hạ khẩn thiết mà nhìn hắn.

Dương Nhạc yên lặng hồi lâu, không tiếp tục để ý đến Kim Hạ nữa, quay đầu nhìn về phía A Nhuệ, một rút dao găm trong ống giày..."

"Đại Dương, không thể!" Kim Hạ vội la lên.

"Ta không thể làm được gì cho Địch cô nương, ngoại trừ giết hắn!" Dương Nhạc trầm giọng nói:"Địch cô nương đã bị sát hại!"

"Đại Dương, người không thể giết hắn! Thật sự không được!"

A Nhuệ nói vậy nhằm chọc tức Dương Nhạc nhưng dường như hắn còn đang che giấu bí mật nào đó, Kim Hạ thò người cướp lấy dao của Dương Nhạc, nhưng hắn vẫn nắm chặt tay không buông, không cho Kim Hạ cướp lấy nó.

Hai người giằng co qua lại, còn A Nhuệ thì trên mặt vẫn cứ lạnh lùng.

"Đại Dương, chớ quên người là bộ khoái, sao có thể lén lút giết người!" Kim Hạ không cướp được dao găm, trong miệng khổ sở khuyên bảo.

"Đại Dương!" Kim Hạ cướp dao găm, bảo vệ A Nhuệ đang lẻ loi.

Đúng vào lúc này xe ngựa bị người khác làm nghiêng sang một bên, một người đứng ở bên ngoài xe ngựa chưởng một quyền phong thật mạnh, đánh về phía thân thể sau lưng của Dương Nhạc, người này chính là một trong tên phu xe mà Kim Hạ đã nghi ngờ một hồi lâu.

"Đại Dương cẩn thận!" Kim Hạ nhanh nhẹn quát lớn

Cảm giác sau lưng có một sức mạnh lớn, Dương Nhạc muốn nghiêng người né tránh cũng không kịp, từ sau lưng đã trúng một chưởng, phun ra máu.

Thấy Dương Nhạc bị tập kích, Kim Hạ lại không quản A Nhuệ nữa, ngay bên cạnh có một tảng phẩm to tướng liền lập tức ném thẳng vào người tên kia, lập tức lao thẳng người về phía tên đó ra ngoài xe ngựa.

Kim Hạ lần này vốn là muốn tới tìm Dương Nhạc, binh khí lại không mang theo bên người, thêm vào đó nội lực có hạn, không so sánh được với tên phu xe nội công thâm hậu kia, cùng ngăn cản lại đòn của hắn, cũng không được, chỉ chốc lát sau cảm giác như sắp không chịu đựng được nữa.

"Đại Dương! Đi mau, đi bẩm báo cho Lục đại nhân!" Kim Hạ hướng Dương Nhạc vội la lên.

Dương Nhạc đang muốn rời đi, ở cửa lại có một người tiến tới, chính là tên phu xe còn lại.

"Sầm Thọ, dừng tay!" Hắn quát lên

Tên phu xe đang giao thủ với Kim Hạ cũng chính là Sầm Thộ, lấy nội công của mình chưởng làm cho Kim Hạ thoái lui mấy bước, mới ngừng tay lạnh nhạt nói: "Bọn họ tính giết người trong xe."

Kim Hạ nghe được sững sờ: lẽ nào bọn họ là đến bảo vệ A Nhuệ?

"Là như thế này, Sầm Phúc." Sầm Thộ lại mở miệng, giải thích rõ ràng: "Tên nam bộ khoái này muốn giết người, cô nương này thì lại muốn ngăn cản, có điều ngăn cản không được, vì vậy ta mới ra tay."

Kim Hạ đỡ lấy Dương Nhạc bị thương, tức giận nói: "Các người rốt cuộc là người ở phương nào?"

Sầm Phúc cùng Sầm Thộ liếc mắt nhìn nhau, chỉ chốc lát sau, Sầm Phúc lấy ra một khối chế bài, phơi bày thân phận trước Kim Hạ, mặt trên rõ ràng là có chữ "Cầm"

"Các người là Cầm y vệ?" Kim Hạ kinh ngạc, tiếp đó lại ảo não, chán nản, bọn họ đến điều bộ, cách nói chuyện đều để lộ ra manh mối, chính mình nên sớm nhìn ra mới đúng: "Các người là từ kinh thành tới? Lục đại nhân cũng nhận ra các người?"

"Bọn ta phụng mệnh của đại công tử, đứng đằng sau bảo vệ."

Đại công tử hẳn là Lục Dịch. Kim Hạ âm thầm nghĩ: bọn họ gọi Lục Dịch là đại công tử, hiển nhiên không phải chỉ là Cầm y vệ quan hệ trên dưới, mà còn cùng Lục gia có mối quan hệ mật thiết. Việc này Lục Dịch có ý định không cho Kim Hạ biết, nói không chừng cũng gọi hai người này bí mật theo dõi mình, đại khái là vẫn không thể tin Kim Hạ.

Sầm Phúc giọng điệu quả quyết: "Ta biết được các người là Lục phiến môn, tạm thời được điều tạm đến làm thủ hạ cho Lục đại nhân, vốn cũng không muốn làm khó dễ các người, nhưng hấn có ý đồ giết người, việc này ta cần phải đưa hấn gặp đại công tử để giải quyết."

"Hấn là vì người hấn thương nhớ lại chết trên tay A Nhuệ, nhất thời xúc động, phẫn nộ, mới có ý định giết A Nhuệ." Kim Hạ vội trả lời

"Ta sẽ hướng đại công tử bẩm báo." Sầm Phúc chuyển hướng Sầm Thọ: "Người ở trong này không an toàn, người lạng lẽ mang người vào trong phòng đợi lệnh đi."

Sầm Thọ gật đầu

Dứt lời, Sầm Phúc đi tới đỡ Dương Nhạc, lại bị Dương Nhạc gạt tay qua một bên.

"Tự ta sẽ đi." Hấn mặt lạnh nhạt nói

Sầm Thọ ở bên hừ lạnh một tiếng, Sầm Phúc cũng không để ý, lạnh nhạt nói: "Vậy thì càng tốt."

"Đại Dương, người cảm thấy trong người như thế nào?" Vừa mới thấy hấn phun ra máu, Kim Hạ lo lắng.

Dương Nhạc lắc đầu, cũng không hé răng nói lời nào, trực tiếp đi thẳng ra cửa, Sầm Phúc sau đó đi theo sau.

Kim Hạ chân chờ chốc lát, nhưng vẫn không yên lòng, bước nhanh đi theo ra ngoài.

Mất thấy Sầm Phúc cùng Dương Nhạc thân thể yếu dần đang đi lên cầu thang, Kim Hạ liền vội vàng đi theo, trước mặt lại gặp Thuần Vu cô nương đang xuống lầu dùng cơm, hai nha hoàn đi cùng bên cạnh.

Nhìn thấy Kim Hạ trong chốc lát, Thuần Vu Mẫn sắc mặt trắng bệch, choáng váng đầu óc.

"Thuần Vu cô nương, không sao chứ?" Kim Hạ có ý tốt hỏi

Thấy Kim Hạ đến gần, nha hoàn vội che chắn trước mặt Thuần Vu tiểu thư, hoảng sợ quát mắng Kim Hạ: "Người, người mau tránh ra! Người làm sao toàn thân đều là máu?"

Kim Hạ cúi đầu nhìn xem, lúc này mới phát hiện chính mình trên y phục chẳng biết lúc nào dính toàn là máu, nhiều vết loang lổ, trong rất ghê sợ. Kim Hạ hồi tưởng lại trong chốc lát, hẳn là lúc Dương Nhạc phun ra máu không cẩn thận bắn vào người mình.

"...Đây không phải là...." Kim Hạ còn chưa dứt lời, Thuần Vu Mẫn thân thể mềm nhũn, đột nhiên ngất đi.

Nha hoàn không để ý tới lời nói của Kim Hạ, vội vã đỡ Thuần Vu Mẫn trở về phòng.

Thì ra vị Thuần Vu cô nương này mắc chứng bệnh choáng váng đầu óc khi nhìn thấy máu, Kim Hạ tâm trạng không khỏi áy náy. Tiếp đó, Kim Hạ bước đi đến phòng của Lục Dịch, đã thấy Sầm Thộ đứng canh ở ngoài cửa.

Hành động này không cần nói cũng biết, Lục Dịch không muốn ai quấy rầy.

Kim Hạ suy nghĩ trong chốc lát, tính toán ngăn cản bằng cách nào để giữ thể diện cho Dương Nhạc và thủ lĩnh, vì A Nhuệ vẫn không xảy ra chuyện gì, nghĩ rằng Lục Dịch cũng đối với Dương Nhạc quá mức hà khắc, liền quay về phòng mình trước thay y phục. Trong phòng, có hai bộ y phục của mình vẫn còn trên cây sào, còn chưa khô, do dự một lát, không thể làm gì khác hơn là lấy y phục mà Thẩm phu nhân cho mượn lúc trước đi thay.

Ở trong phòng đứng ngồi không yên đợi thật lâu, lại nghe thấy bên phòng bên cạnh có tiếng động, vậy là Dương Nhạc đã trở về, Kim Hạ vội vã chạy tới.

"Đại Dương..."

Tay còn chưa chạm vào cửa, muốn đẩy cửa đi vào, liền nghe thấy tiếng động bên trong, Dương Nhạc đem khóa chốt cửa lại.

"Đại Dương, ngươi còn giận ta sao?" Kim Hạ buồn phiền hỏi

Bên trong Dương Nhạc cất tiếng nói buồn rầu: "Ngươi đi đi! Để ta yên tĩnh một chút."

Dương Nhạc thường ngày tính tình ôn hòa, chất phác, nhưng có tính thẳng thắn, Dương Trình Vạn cũng sẽ không cứng nhắc mà đối với hắn, chỉ có thể đợi cho tâm tình hắn trở lại bình thường sau đó mới từ từ bàn bạc thương lượng. Lập tức, Kim Hạ cũng không dám tiếp tục khuyên bảo, chỉ nói: "Vậy ngươi nghỉ ngơi một chút đi, dù vậy... Tuyệt đối đừng suy nghĩ lung tung."

Trong phòng, lại không có động tĩnh.

Kim Hạ chậm rãi trở về phòng mình, ngồi xuống bên bàn, cũng không biết nên nói gì làm gì, chỉ lẳng lặng chú ý động tĩnh bên phòng

của Dương Nhạc, chỉ sợ hấn nhất thời tự mình hại mình.

Lát sau có người gõ cửa gọi Kim Hạ.

Kim Hạ uể oải nói: "Ai vậy, cửa không khóa, vào đi."

Người tiến vào là Sầm Thọ, vẫn là gương mặt lạnh lùng

"Đại công tử gọi người qua phòng." Giọng ra lệnh, cực kì cứng nhắc.

Kim Hạ vốn là trong lòng không thoải mái, thấy hấn nói chuyện kiểu cách nhà quan, trong lòng sinh ra tức giận, hỏi: "Hấn tìm ta có chuyện gì?"

Thấy điệu bộ của Kim Hạ, Sầm Thọ lại càng căm tức: "Đại công tử tìm người, tất nhiên là có chuyện, người bắt quả chỉ là kẻ ti tiện nho nhỏ, sao cho phép người dám hỏi nhiều."

"Ta tốt xấu gì cũng là Lục phiến môn, chỉ là tạm thời điều đến đây, vì sao không thể hỏi?" Kim Hạ hừ lạnh nói: "Bất quá, người cứ việc đi báo cáo với Lục đại nhân chuyện xấu của ta."

"...Người còn ngang tàng như vậy sao. Người có biết lúc nãy người làm cho Thuần Vu cô nương sợ đến ngất đi. Thuần Vu cô nương là thân phận như thế nào, ta cho người biết, tội lỗi này của người cũng đủ cho đại công tử trị tội người." Sầm Thọ dùng dùng nỗi giận trách cứ Kim Hạ.

Kim Hạ đập bàn một cái, giọng lớn quát hấn: "Cô nương chẳng qua là ngất vì sợ máu mà thôi, có cái gì quá đáng. Người vừa rồi làm cho Dương Nhạc phun ra máu, ta còn chưa tính sổ với người đây. Người có biết cha của Dương Nhạc là ai không? Là Lục Phiến

Môn có tiếng tăm lừng lẫy thủ lĩnh của bọn ta, ta cho người biết, dù có đắc tội thì một mình người cũng không gánh nổi."

"Người, người..." Sầm Thọ tức giận nhất thời không biết nói gì.

"Người cái gì người!" Kim Hạ cơn giận vẫn chưa tiêu tan nói:"Lại nói người còn là nam nhân, muốn cãi nhau ăn thua với ta, người tưởng ta dễ bắt nạt lắm sao?"

Trong lòng bực mình khó chịu, không muốn cùng Sầm Thọ ở trong cùng một gian phòng, nhấc chân rời đi ra cửa, ở cửa thì va phải Lục Dịch đang đứng đó.

Cũng không biết hắn đứng ở cửa từ bao giờ, rốt cuộc là nghe được bao nhiêu, Kim Hạ ngẩn người, trong lòng lại oan ức phần nộ, nhất thời không biết nên nói gì, chỉ nghe thấy phía sau Sầm Thọ cung kính hô:"Đại công tử."

Là đại công tử của bọn hắn, chính mình bắt quá cũng chỉ là người ngoài mà thôi.

Kim Hạ dứt khoát hướng Lục Dịch nói:"Ngài cứ việc đi cáo trạng ta đi, ta không hầu hạ ngài nữa."

Dứt lời, Kim Hạ dùng dùng bỏ đi xuống lầu, biến mất trong mắt Lục Dịch.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 82 (Đã Sửa Lại)

Từ giữa ngọn núi có một khe suối nhỏ gần đó, nó xuyên qua thị trấn nhỏ, cùng người dân bản địa sinh sống ở đó hằng ngày qua lại, không đông đúc như ở dưới núi. Kim Hạ chạy ra khỏi quán trọ, dọc theo hướng khe suối mà đi.

Lúc này mưa to đã ngừng, mặt trời lặn về hướng Tây, ánh chiều tà buông xuống chiếu xuống dòng khe suối làm cho dòng nước ánh đỏ thẫm long lanh óng ánh, Kim Hạ ngồi xuống bãi đá, mắt thấy mặt trời đã biến mất xuống núi, bốn phía bao trùm một tầng mây xám trắng mênh mông.

Trong lòng thất vọng buồn bã, Kim Hạ ngồi xuống, ôm lấy hai đầu gối, lẳng lặng nhìn dòng nước suối chảy.

Từ phía bên kia không xa có tiếng vang.

Kim Hạ quay đầu nhìn lại, khoảng cách chừng mười bước bên dòng suối nhỏ, chẳng biết lúc nào có thêm một người đạo sĩ trẻ người, một thân phân nửa mặc áo xám ngoại bào, trên đầu buộc tóc, nét mặt thì nhìn không rõ.

Hắn chính là đang thả câu.

"Trời sắp tối rồi mới đến câu cá, người này sao mà kì lạ như vậy?" Kim Hạ thầm nghĩ, lại chăm chăm hai mắt nhìn hắn.

Đạo sĩ kia xoay đầu lại, cũng nhìn về phía Kim Hạ, tiếp đó là vui vẻ nở nụ cười, hai mắt hấn trong sáng như tiết thanh minh, nụ cười chân thành giống như đứa trẻ, dù cho tướng mạo tầm thường, cử chỉ của hấn tự nhiên có một luồng cảm giác thoát tục lạ thường.

Kim Hạ vốn tính khí lượng thiện, cũng không giận chó đánh mèo với người ngoài, lập tức tuy rằng vẫn còn một bụng tức giận, nhưng thấy hấn cười thân thiện, cũng miễn cưỡng chào hỏi, làm ra bộ dáng vui vẻ.

"Người đi một mình hay sao?" Kim Hạ hô to hỏi

Đạo sĩ gật đầu cười, chỉ vào cần câu cá, hướng Kim Hạ đừng nói quá lớn.

Kim Hạ liền không lên tiếng, ôm đầu gối nghiêng đầu nhìn hấn thả câu.

Sắc trời từng lúc từng lúc tối tăm, mịt mù, cho đến khi từ phía bao phủ một màn đêm nặng nề buông xuống. Có thể nhìn thấy từng ngôi nhà trong thị trấn đèn đuốc trong nhà đều sáng lên, khung cảnh ảm áp, sáng bừng, có thể nhìn ra trong lòng Kim Hạ đang mệt mỏi...

Kim Hạ muốn về nhà, nghĩ đến cha mang về cho mình thức ăn ngon, nghĩ tới mẹ mình một bên ngồi may vá xiêm y vừa nhắc nhở mình đủ việc, nghĩ đến đệ đệ nằm nhoài trên chính bả vai mình chỉ trở khinh thường vì viết giấy sai lỗi chính tả. Nhà Kim Hạ gắn bó nhiều năm với cây đậu có mùi tanh trong nhà, đến giờ nhớ lại cũng hoài niệm....

Kim Hạ hít sâu một cái, thực tế tàn khốc lại quay trở về trước mặt, Kim Hạ không thể đem chuyện này mà trở nên buồn bã mãi

được, suy tính cẩn thận trước mắt nên làm như thế nào cho đúng.

Vừa mới nhất thời tức giận, lại hướng Lục Dịch nói ra những lời hung ác, sau này như thế nào còn dám đi công sự cùng hắn nữa?

Ngộ nhỡ, hắn đi cáo trạng thật, thì phải làm gì?

Kim Hạ phiền muộn thở dài, coi như suy nghĩ rằng hắn cũng có chỗ tốt, Lục Dịch sẽ không đến nỗi đi cáo trạng mình, nếu mình còn chống đối, tương lai hắn nhất định sẽ gây khó khăn cho Kim Hạ.

Như thế nào mới tốt? Càng nghĩ càng buồn phiền

"Tiểu cô nương, ta mời người ăn cá, có được không?" Kim Hạ quá sửng sốt, nãy giờ một tiếng động cũng không có, bất ngờ đạo sĩ kia im hơi lặng tiếng lại cất tiếng nói.

Kim Hạ lấy làm kinh hãi, trở mắt nhìn hắn:"Người là ai?"

Đạo sĩ đáp:"Thì ta chính là đạo sĩ."

"Đạo sĩ cũng phải có tên gọi chứ?"

Đạo sĩ cúi đầu nghĩ ngợi trong chốc lát:"Ta mặc áo lam, đạo hạnh không cao cũng không thấp, nếu không ngại cứ gọi ta là Lam Đạo Hành đi." (đạo hạnh có nghĩa là công phu tu luyện)

Người này đúng là cực kỳ thú vị, Kim Hạ dừng một chút mới gọi:"...Tiểu Lam đạo trưởng."

"Danh xưng này cũng được, vừa thân thiết lại vừa hay." Lam Đạo Hành vui vẻ, thân mình nhảy từ mỏm đá cao xuống, bắt chuyện cùng Kim Hạ nói:"Cô nương mau tới ăn cá đi."

Nhìn điệu bộ nhảy xuống của hắn trông nhanh nhẹn như bướm, khinh công chắc chắn là vô cùng tốt, Kim Hạ cũng nhảy xuống tảng đá, đi đến, mới nhìn thấy cái gọi là cá khô đang nằm hong khô trên tảng đá.

"Đây là...người câu được sao? Từ trong suối này?" Trông thấy vậy Kim Hạ hỏi hắn

Lam Đạo Hành lắc đầu, nghiêm túc nói:"Ta là đạo sĩ, tuy nói không được ăn mặn, ta làm sao có khả năng câu cá cho chính mình ăn đây."

"Vậy thì nãy giờ người không phải là đang câu cá sao?" Kim Hạ kinh ngạc nói

Lam Đạo Hành đưa cần câu cho Kim Hạ xem.

Trên dây câu không có cột lưỡi câu, nhưng có một hạt tiểu linh bằng đồng. Kim Hạ lung lay như lục lạc, nhưng không có tiếng vang, nhìn lại bên trong thì không có chuông trong hạt.

"Thứ này thường dùng nó để làm gì?"

"Dùng nó có thể nhận biết được mạch nước ngầm ở dưới đáy nước."

"Mạch nước ngầm ở dưới đáy nước?"

Lam Đạo Hành đứng ở bên dòng suối, nhìn trong màn đêm yên tĩnh chảy dọc trên khe suối đáp:"Người đừng xem thường mặt nước yên tĩnh như vậy, dưới đáy nước có một dòng sóng ngầm chảy xiết, những chú cá phải bơi ngược dòng nước, thực tại không dễ dàng."

Trong màn đêm không thấy rõ mặt hấn, Kim Hạ chỉ nghe thấy giọng hấn, luôn cảm thấy hấn dường như có ý nghĩ riêng hàm chứa điều gì đó, rồi lại không biết hấn rốt cuộc là muốn nói cái gì.

"Một số đàn cá bơi không ngoi lên được, chìm ở dưới đáy khe suối, xác của chúng cũng chồng chất lên nó, để cứu vớt mấy đàn cá đó thì chỉ có thứ này mới có thể làm được." Lam Đạo Hành yên lặng một lúc, chuyển qua cười cợt, bỗng nhiên thay đổi đề tài: "Kỳ thực đem bắt mấy con cá về phơi khô ăn chung với cơm nắm mùi vị cũng không tệ lắm..."

Một trận gió đêm lướt nhẹ qua, giữa núi rừng, cây cối chập chờn xào xạt.

Lam Đạo Hành nghiêng đầu hướng về phía núi rừng nhìn xa xăm, thu hồi cần câu, hướng Kim Hạ cười nói: "Ta đi lên núi xin chút cơm khô ăn qua đường, người đi cùng không?"

Kim Hạ lắc đầu một cái, chính mình còn chưa suy nghĩ kĩ làm sao quay về đối mặt với Lục Dịch

Hấn cũng không miễn cưỡng, ngược lại còn cười hớn hỏ: "Như vậy cũng tốt, tương lai nếu có duyên, ta lại mời cô nương ăn cơm."

Kim Hạ gật đầu, chấp tay cung kính: "Đạo trưởng bảo trọng."

Trên bãi đá gồ ghề khó đi như vậy, trong chớp mắt Lam Đạo Hành cũng đã đi khá xa, bóng lưng rất nhanh biến mất vào trong màn đêm.

Lam Đạo Hành vừa mới rời khỏi, hiện tại Kim Hạ chỉ một thân một mình, buồn phiền lại quay cuồng trở lại, lượm một hòn đá nhỏ ở khe suối ném xuống sông chơi đùa...

Một hòn đá đã chìm xuống sông, Kim Hạ cúi người xuống định nhặt thêm vài viên đá, nhưng nhìn thấy bàn tay đưa ra, lòng bàn tay mở ra, trong đó là năm, sáu viên đá cuội bóng loáng.

Kim Hạ ngẩng đầu về phía chủ nhân của nó, choáng váng....

Lục Dịch tìm kiếm mấy hòn đá để trên tay mình, tự mình mở miệng nói: "Người chọn đá cuội ném xuống sông phải như vậy thì mới phát ra âm thanh, có tiếng bắn lên... Cái này không được..."

Kim Hạ ngây ngốc nhìn hắn, chần chờ mở miệng nói: "Đại nhân, ngài ...ngài không giận ta sao?"

Lúc này Lục Dịch mới giương mắt liếc nhìn Kim Hạ, ngạc nhiên nói: "Ta cho rằng, người là đang giận ta mới phải."

"Ta đúng là....." Kim Hạ ngượng ngùng nói: "Ngài sẽ không thật sự đi cáo trạng ta chứ?"

Lục Dịch nhíu mày nhìn Kim Hạ: "Hối hận rồi sao? Ta liền biết người sẽ hối hận. Người đúng là thẳng thắn, ta nhắm mắt làm ngơ cũng không được, nếu không cho người lối thoát, ta xem người làm sao thoát khỏi."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 83 (Đã Sửa Lại)

Không biết như thế nào, nghe hắn nói như vậy, Kim Hạ trong mắt không tự chủ được tràn ngập một tầng nước mắt, liền cúi đầu khóc không nhớ tới Lục Dịch đang đứng bên cạnh: "Ta không phải cố ý muốn hù dọa Thuần Vu cô nương, ngài không thể bởi vì chuyện này mà trách ta, ta cũng không biết cô nương dễ bị ngất..."

Lời còn chưa dứt, Kim Hạ đã bị ôm vào trong ngực hắn, Lục Dịch một tay ôm lấy nàng, một tay kia đỡ sau đầu, đưa đầu nàng đặt trên vai mình.

"Sau này nếu như khó chịu, có thể cho người mượn bờ vai của ta." Tiếng nói của hắn ngay bên tai Kim Hạ, mang theo chút thở dài.

Cử chỉ thân mật như vậy, Kim Hạ chỉ là một lúc sau mới ý thức được mọi chuyện. Ý thức được lúc đó chính mình đã xảy ra chuyện gì với Lục Dịch trong thời khắc đó, Kim Hạ bối rối.

Giọt nước mắt vẫn rơi trên khóe mắt, Kim Hạ hoàn toàn quên đi chuyện vừa xảy ra vì sao đau lòng, ngơ ngác tựa trên vai hắn, một lát sau, Kim Hạ bỗng nhiên ngẩng đầu, hai tay đẩy Lục Dịch, tránh hắn mà lùi về phía sau.

"Ngài, ngài, ngài....ta mặc dù chỉ là tên quan nhỏ, ngài đừng tưởng rằng có thể tùy tiện khinh bạc ta." Kim Hạ tức giận nói

Lục Dịch tiến tới gần Kim Hạ khẽ cau mày nói: "Rõ ràng là người khinh bạc ta trước, người lại còn kể xấu đi cáo trạng ta trước không phải sao?"

"Ta!" Kim Hạ run người vừa sợ vừa nói: "Ta khi nào lại khinh bạc ngài?"

"Tại nhà Thẩm phu nhân, chính miệng người đã thừa nhận cho ta biết." Ngón tay thuận khẽ chạm nhẹ môi Kim Hạ, dựa vào ánh trăng, nghiêng đầu tinh tế quan sát: "Môi trên của người dấu răng biến mất rồi sao? Nhanh như vậy sao..."

"Đây là vì muốn cho ngài uống thuốc, sao có thể nói ta khinh bạc ngài đây."

Hắn tự nhiên áp sát gần như vậy, Kim Hạ không thể không lùi ra phía sau, nhưng bởi vì tâm lý hoảng loạn lại đang đứng trên bãi đá, bị vấp chân, thân thể suýt chút nữa là ngã, may mà Lục Dịch nhanh tay, đỡ lấy Kim Hạ vào lòng.

Kim Hạ muốn tránh ra, liền nghe thấy Lục Dịch trầm giọng nói: "Đừng nhúc nhích!"

Cho rằng tình huống này sao lại xảy ra, theo như bản năng mà bình tĩnh trở lại.

Sau một khắc Lục Dịch hơi nghiêng đầu, ôn nhu, đích thân hôn lên môi Kim Hạ...

Đối với chuyện này xa lạ, làm cho Kim Hạ hết hoảng gần như sắp đứng không nổi nữa, cũng không biết làm thế nào nữa. Ngay sau đó, Lục Dịch hơi nghiêng đầu, ôn nhu, hôn lên bờ môi của nàng. Bờ môi của hắn có chút nóng lên, đầu tiên là dừng ở khoe môi nàng,

nhẹ nhàng, điều này làm cho Kim Hạ cảm giác khó tả, lưng của nàng nhanh chóng cương trực. Nàng còn không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, hần thoáng di chuyển, hôn môi nàng mềm mại...

Đối với chuyện này xa lạ, làm Kim Hạ kích động cơ hồ đều nhanh chóng đứng không vững nữa, hai đầu không biết nên đặt ở nơi nào.

Cảm giác không biết nàng như thế nào, Lục Dịch nhẹ nhàng rời khỏi Kim Hạ một chút, tự quan sát chính nàng.

Kim Hạ trong lòng rối bời, nàng mở miệng nói:"Ngài...." Nhưng lại nhanh chóng không biết nói gì

Lục Dịch tiếp nhận lời của Kim Hạ, cười một cách tự giấu bản thân:"Trước đây ta đã từng suy nghĩ qua, nữ nhân trong tương lai cùng ta làm bạn đời, sinh con để cái có hình dáng như thế nào, làm sao cũng không nghĩ tới sẽ là bộ dáng này."

Lời này ý tứ của hắn không thể không hiểu rõ hơn nữa.

Kim Hạ cảm thấy chuyện trước mắt quả thật là như đang nằm mơ, không thể tin nên hỏi hắn:"Ngài, không phải là có ý nghĩ muốn cưới ta về nhà chứ?"

Lục Dịch gật đầu:"Ta chính là nghĩ như vậy."

Kim Hạ thử ngất véo chính mình một hồi, đau đến nhe răng.

"Ngài nói thật chứ? Không phải là vì muốn lợi dụng ta phải không?" Kim Hạ cau mày:"Mẹ ta nói rằng, nam nhân hể mà chỉ muốn lợi dụng mà không chịu kết hôn đều là tay ăn chơi, là dân tặc vô liêm sỉ."

Lục Dịch tiếp tục gật đầu: "Mẹ người nói rất đúng."

Cho rằng hắn nói như vậy, Kim Hạ vẫn là một bụng đầy nghi ngờ mà nhìn hắn, ngay sau đó, từ bàn tay đến mặt hắn, nàng ngất véo không thương tiếc...

"Người đang ở đây làm gì?" Mặt của Lục Dịch bị Kim Hạ ngất véo đến hình thù quái dị, hoàn toàn không hiểu trong đầu nàng đang suy nghĩ cái gì.

"Lục Dịch đại nhân sẽ không như vậy, người nhất định là dung mạo cải trang, chuyện này cũng không thể loại trừ."

Trên đời này chưa có ai dám làm cho mặt mình như thế, Lục Dịch cũng không làm gì mà lặng lặng nhìn Kim Hạ

"Kì quái...Ngài, ngài đúng là Lục đại nhân?" Kim Hạ ngượng ngùng thu tay về

"Lần này người chịu tin ta chưa?"

Kim Hạ vẫn cứ lắc đầu: "Còn chưa hẳn, ngài làm sao có khả năng...Việc này khẳng định là có điểm gì không đúng, ta phải tra ra một chút."

Lục Dịch đã không còn cách nào khác: "Người dự định tra như thế nào?"

"Đêm nay, ngài có phải hay không ăn trúng món gì rồi?" Kim Hạ tự phỏng đoán: "Nói không chừng ở nhà trọ, cất giấu một thứ gì kì quái, ngài có nghe nói qua Hàng Đầu Sư chưa...Còn có Miêu Cổ..Đều là những thứ tà đạo, làm mê hoặc khiến người ta không thể điều khiển bản thân, ta phải đi thăm dò mới được."

Vừa dứt lời, Kim Hạ quay đầu rời đi, lại đi xa rất nhanh.

Còn lại Lục Dịch một thân một mình đứng trên bãi đá, lắc đầu thở dài.

Cả đêm, Kim Hạ vào trong nhà trọ trên dưới đều xem xét qua một lần, ngoại trừ phát hiện ra phòng của chủ quán tiên sinh cùng bà quả phụ ở phòng đối diện có chút ám muội, ở phía sau nhà bếp giấu diếm thức ăn, ngoại trừ thứ khác cũng không phát hiện.

Có thể chính mình bỏ quên chi tiết nhỏ nào đó, Kim Hạ tắt đèn, nổi lòng băn khoăn rồi ngủ thiếp đi trên giường, chợt nghĩ đến chuyện khi nãy, nhất thời đỏ mặt....

Việc này nếu là thật....

Không thể.

Có thể nói không chừng là thật?

Sẽ không, làm sao có khả năng.

Kim Hạ chôn đầu vào trong chăn, ở trên bãi đá khi nãy dáng vẻ Lục Dịch nói chuyện khi nãy lại nổi lên trong đầu, tâm trạng mơ hồ cảm thấy hắn là đang nói thật. Nếu là nói thật, chính mình có chịu gả cho hắn hay không đây?

Chuyện này hình như cũng không cần suy nghĩ, trong lòng Kim Hạ liền có tiếng gọi nhỏ như đang trả lời: đương nhiên là bằng lòng. Ngay sau đó, Kim Hạ bị chính mình sợ hết hồn, khi nào đối với Lục đại nhân có ý niệm này?

Từng hình ảnh một trước kia lần nữa xuất hiện trước mắt nàng, đã vô số lần, hấn cùng với mình tình cảm dần dần thay đổi. Kim Hạ cảm thấy mấy mươi ngày gần đây, chính mình đối với hấn tin cậy trung thành còn hơn là với người ngoài, Kim Hạ không biết tình cảm này rốt cuộc là gì, có thể là trong lòng không muốn rời khỏi hấn.

Nếu đây là sự thật, thì tốt biết bao...

Kim Hạ ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Kim Hạ thức dậy rất sớm, đi vòng vo quanh nhà trọ, tìm thấy Dương Nhạc đang bận việc trong nhà bếp.

Dương Nhạc vẻ mặt trầm lặng, bên cạnh là vỉ bánh bao hấp, bánh mì hấp,...đầy đủ món ăn, đợi nấu cháo xong liền chuẩn bị mang ra ngoài.

"Đại Dương, người đang ở đây bận rộn...." Kim Hạ lấy lòng đến gần, nhiệt tình nói:"Ta đến, ta đến giúp người cùng mang ra ngoài."

Dương Nhạc lấy tay ngăn Kim Hạ:"Không cần người, tay người dơ như con khỉ."

Nghe thấy hấn khẩu khí không còn giận nữa, Kim Hạ vui vẻ, vội vàng nói:"Ai nói, ta vừa mới tắm rửa sạch sẽ."

"Người nhóm lửa lên đi, nấu nước ấm để pha trà mang lên là được rồi."

"Được, được, được."

Kim Hạ vui vẻ đi đốt lửa, một bên nhóm lửa một bên nhìn lên nét mặt Dương Nhạc.

"Đại Dương, người hôm qua bị trúng chưởng, bây giờ cảm thấy thế nào?" Kim Hạ hỏi

"Không sao rồi." Dương Nhạc nói: "Hôm qua khí huyết ta công tâm, cũng may nhờ bị chưởng lần này đem bao nhiêu buồn bực trong lòng ra ngoài, cũng xem như là chuyện tốt."

"Vậy thì tốt."

Dương Nhạc dừng lại một lát, thấp giọng hỏi: "Người là ở nơi nào nhìn thấy nàng chết?"

Ngẩn người, mới hiểu được hắn nói tới ai, Kim Hạ đáp: "Ở bên cạnh rừng hoa đào có một khe núi, ở đó cùng với mấy cỗ tử thi khác..."

Dương Nhạc gật đầu, trầm mặc một lúc lâu, mới nói: "Hắn là nói, là ta hại nàng, ta nếu như không đưa nàng đi Cô Tô, nàng cũng sẽ không chết."

"Việc này làm sao có thể trách người!" Kim Hạ đã không ngờ tới A Nhuệ lại nói câu này, tức giận nói: "Rõ ràng là hắn...Đại Dương, hắn có ý định nói như vậy, chính là muốn chọc giận người, người không nên trúng kế hắn."

Từng cái từng cái mang thức ăn lên, Dương Nhạc ngữ khí ôn hòa nói: "Ta biết, hung thủ thật sự là người đã phía sau nàng trước kia, dính líu đến hắn, mới có thể là chuyện như vậy."

"Người có thể hiểu rõ là tốt rồi." Kim Hạ thở dài một hơi, ngay sau đó không yên tâm dặn dò: "Người kia không phải là nhân vật tầm thường, người tuyệt đối đừng hành sự lỗ mǎng."

"Ta đã biết, hôm qua Lục đại nhân đã phân phó ta như vậy."

Nghe hǎn nói tới Lục Dịch, Kim Hạ nhất thời xoa mặt đỏ của mình, may mà có lẽ là đỏ vì ở bên lò lửa, nên Dương Nhạc không nhận ra bất thường.

Chờ món ăn xong xuôi, cùng Dương Nhạc dọn ra nhà trọ cùng Dương Nhạc ăn điểm tâm.

Lúc này, mọi người cũng từ từ xuống lầu trọ.

Trước hết xuống lầu là Sầm Phúc cùng Sầm Thọ, hai người vẫn trong trang phục của tên phu xe, xem tình hình trên đoạn đường này đều phải cải trang như thế.

Sầm Phúc trước tiên tiến đến, hướng Dương Nhạc cung kính cười nói: "Hôm qua vết thương như thế nào? Thân thể người còn khỏe không?"

Dương Nhạc đứng dậy nhường cho: "Đã không có gì đáng ngại....Ngồi đi, ta dậy sớm làm chút món ăn, nếu không chê, liền tạm ăn một chút."

Sầm Phúc cũng không khách khí, kéo ghế ngồi an vị, còn thuận tiện bắt chuyện cùng Sầm Thọ ngồi xuống.

Ca ca bắt chuyện, Sầm Thọ cũng không muốn làm mất mặt khó chịu, chỉ còn cách ngồi xuống. Hǎn ngồi bên cạnh Kim Hạ, hôm qua

hai người mới cãi nhau một trận, hấn nhìn thấy Kim Hạ ghen không nên lời, hôm nay gặp lại tự nhiên giả vờ không nhìn thấy.

Sầm Phúc thấy thế, hòa giải nói:"Sầm Thọ, việc hôm qua, tuy là có thông cảm cho, người cũng nên hướng Dương bộ khoái hòa giải phải không?"

Sầm Thọ hướng Dương Nhạc qua loa chấp tay:"Đã đắc tội, xin thông cảm cho ta."

"Không dám không dám." Dương Nhạc đáp lễ

Sầm Phúc tiếp theo phân phó nói:"Còn nữa, nghe nói hôm qua người cùng Viên bộ khoái có chút thất lễ, làm cho cô nương tức giận chạy ra ngoài, người ở đây tâm tính không quen, đây lại là cô nương gia, nếu là xảy ra chuyện gì, người tại sao nói những lời như vậy."

"Ta nói với cô ta thất lễ sao? Ca, người lúc đó không nghe thấy, căn bản là cô nương này đang mắng ta." Sầm Thọ không phục nói

Kim Hạ liếc hấn một cái, không để ý tới, chỉ để ý hướng Sầm Phúc nói:"Sầm đại ca, lòng tốt của người ta xin tiếp nhận, việc đêm qua, ta sớm đã quên, không cần nhắc lại."

"Viên cô nương quả nhiên thật lương thiện." Sầm Phúc lại hướng Sầm Thọ nói:"Người nhìn xem còn không sánh được với người ngoài."

Bị ca ca của mình nói như vậy, Sầm Thọ đã luyện thành thói quen, không nói tiếng nào, chỉ lo ăn thức ăn trên bàn

Lục Dịch tư thái nhàn nhã đi tới hỏi Dương Nhạc:"Nơi đây có món thịt không? Vào trong xem thử rồi mang ra cho mọi người ăn đi."

Dương Nhạc đáp lại, đứng dậy hướng vào trong bếp đi, Lục Dịch còn ngăn không cho Sầm Phúc cùng Sầm Thọ đứng lên thi lễ, mình thì ngồi vào vị trí của Dương Nhạc, ngay bên cạnh Kim Hạ, cùng hai người Sầm Thọ, Sầm Phúc hàn huyên vài câu nói chuyện đường đi tiếp theo.

Bây giờ Kim Hạ không biết như thế nào.....Kim Hạ toàn thân không được tự nhiên, lại nghĩ đến chuyện hôm qua, mặt liền nóng lên, bọn họ đang bàn luận chuyện gì, nàng hoàn toàn không nghe thấy.

"Đêm qua người ngủ ngon không?" Lục Dịch chuyển hướng Kim Hạ

Kim Hạ phải đợi một lát sau, mới ý thức được hắn đang nói chuyện cùng mình.

"Sao?"

"Ta hỏi, người đêm qua ngủ ngon sao?" Lục Dịch rất có kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa

"Tốt.." Kim Hạ dò xét Lục Dịch biểu hiện vẫn bình thường như mọi ngày, dường như đêm qua chưa từng xảy ra chuyện gì, liền sinh ra nghi ngờ:"Còn ngài, ta hỏi ngài ngủ ngon không?"

"Không tốt." Lục Dịch nói:"Đầu choáng váng nặng nề, có thể là do dầm mưa duyên cớ."

Chẳng lẽ là do sinh bệnh? Kim Hạ thăm dò hỏi: "Đầu choáng váng nặng nề? Chuyện ngày hôm qua ta cũng không nhớ rõ sao?"

"Chuyện gì?" Lục Dịch hỏi Kim Hạ, một mặt thẳng thắn: "Có chuyện gì quan trọng sao?"

"Không, không, không có gì quan trọng, chính là ta thuận miệng vừa hỏi."

Kim Hạ âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, lấy cái bánh bao ngậm vào miệng, rồi chạy ra ngoài....

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 84 (Đã Sửa Lại)

Mọi người dùng cơm xong sau đó trở về phòng mình thu dọn hành trang của mình, Kim Hạ chỉ mang theo một túi nhỏ, phiền não đang muốn xuống lầu trọ, lại bị người nào đó gọi vào.

"Ta làm rơi quạt ở trong phòng không tìm được, người tới tìm giúp ta."

Lục Dịch đứng trước cửa phòng, kêu một tiếng, thoáng qua rồi quay trở lại vào phòng, không cho phép Kim Hạ mở lời từ chối. Nàng nhìn chung quanh, ngoài mình ra không có ai ở bên ngoài, yên lặng mà thở dài.

Làm rơi quạt sao?

Kim Hạ bước chân hướng về phòng hắt, trong lòng âm thầm thì thầm, xưa nay cũng không nhìn thấy hắt dùng quạt bao giờ, quạt rơi là từ đâu ra?

Mới vừa vào trong phòng Lục Dịch, còn chưa nhìn thấy người, liền nghe thấy phía sau âm thanh cửa phòng đóng lại. Kim Hạ còn chưa kịp phản ứng, hơi thở ấm áp trực tiếp đến gần, cả người như bị ôm vào trong lòng Lục Dịch, môi của hắt nặng nề hôn mình, cảm giác hoàn toàn khác với đêm qua.

Ngay sau đó chân Kim Hạ cảm giác như mềm nhũn ra cũng sắp không thể thở được, có một chút tức giận, hắt rút cuộc cũng buông

lông Kim Hạ ra một chút, hấn kề sát tai mang âm thanh khàn khàn nói: "Người sáng sớm lo lắng ta quên chuyện quan trọng, có phải là cái này không?"

Tim Kim Hạ đập liên hồi nhưng chưa bình phục, Kim Hạ thở hổn hển, chưa quên lắc đầu một cái.

"Vậy là chuyện gì?"

Lục Dịch cùng Kim Hạ thân thể áp sát lại gần nhau đến như vậy, hình như mình có thể cảm thụ được hơi thở của hấn, ấm áp, làm cho Kim Hạ hơi ngửa một chút.

Kim Hạ ngẩng đầu lên, do dự một lát, hỏi: "Ngài nói chuyện muốn kết hôn với ta, là thật lòng sao?"

"Ta xưa nay không nói với người khác qua chuyện này." Lục Dịch nhìn chằm chằm Kim Hạ, chậm rãi nói: "Xưa nay cũng chưa từng đối với cô nương khác có ý niệm này."

Kim Hạ liếc mắt nhìn hấn một lát, cả đêm qua trần trọc trở mình vì việc này, rốt cuộc đã có đáp án, đuôi lông mày khóe mắt không thể tự chủ được từng điểm từng điểm lộ ra ý cười: "Vì lẽ đó ta mới phát giác là không đúng, ngài sao lại thế...Đương nhiên, ta biết được ta chỗ nào cũng tốt, có điều ngài xem vừa ý ta ở điểm nào?"

"Việc này ta cũng không nghĩ rõ ràng được, rốt cùng thì ta vừa ý ở điểm nào? Người tha cho ta suy nghĩ kĩ việc này..."

Lục Dịch buồn cười lui ra một bước, làm ra vẻ suy nghĩ, Kim Hạ hơi có chút bất an nhìn hấn.

"Quên đi, vẫn là đừng suy nghĩ." Chỉ chốc lát sau, Kim Hạ thành khẩn khuyên hấn nói:"Chuyện tình cảm vốn là còn mơ hồ, vẫn là nên ngẫm nghĩ thật tốt. Ngài chỉ cần trong lòng biết ta có nhiều chỗ tốt là được."

Lục Dịch nghe theo khuyên giải nhẹ nhàng gật đầu, hỏi ngược lại Kim Hạ:"Vậy ta có rất nhiều chỗ tốt, nhưng người có biết?"

"Đương nhiên! Ta vẫn luôn cảm thấy ngài văn thao vũ lược mọi thứ tinh thông, là nhân tài hiếm có, mẹ ta nhất định vừa ý ngài vô cùng..." Kim Hạ đột nhiên dừng lại, cả kinh nói:"Không được, mẹ ta đang bàn chuyện tác hợp ta với Dịch gia tam công tử, việc này làm sao bây giờ?"

"Chuyện này cũng không làm khó ta, chỉ là chính người là muốn gả cho ai?"

Lục Dịch mi mắt rủ xuống, sửa lại ống tay áo, ẩn dưới mắt hấn là nỗi lòng bất an chờ đợi.

"Ta còn là nghĩ...." Trước mắt, Kim Hạ xác định tâm ý của hấn, đáy lòng tràn đầy ngọt ngào, cười híp mắt nói:"Gả cho ngài."

Lục Dịch giương mắt, trong hai mắt, hào quang tỏa sáng, trên mặt cục lực hờ hững nói:"Như vậy thật tốt, người không cần lo lắng, việc này để ta giải quyết."

"Ngài giải quyết sao?" Kim Hạ đầu tiên là vui vẻ, ngay sau đó liền cảm thấy bất an nói:"Ca ca, ngài chớ đem Dịch gia tam công tử trực tiếp bắt đến Bắc trấn phủ này."

"Sao, bây giờ người liền bắt đầu thay hấn lo lắng? Hơn nữa, ta dù có như thế nào cũng không lỗ mǎng như vậy?" Lục Dịch trừng

mắt nhìn Kim Hạ

"Chính là ta thuận miệng vừa nói như thế..."

Kim Hạ lời còn chưa dứt, nghe thấy ngoài cửa có người nhẹ nhàng gõ cửa.

"Đại công tử, gian ngoài xe ngựa đều đã an bài thỏa đáng, có thể xuất phát." Là giọng của Sầm Phúc

Lục Dịch đáp:"Ta biết rồi!"

Sau đó là tiếng bước chân của Sầm Phúc đi xa.

Kim Hạ xoay người lại nhặt kiềm cùng hành trang túi nhỏ vừa rơi xuống đất lúc nãy:"Chúng ta nên xuất phát."

Tay Kim Hạ còn chưa chạm được vào cửa, lại bị Lục Dịch kéo lại:"Đợi lát nữa, không vội, người đem câu nói vừa nãy lặp lại lần nữa đi." Hắn cúi đầu hướng nàng nói

"Là câu nào? Chớ đem Dịch gia tam công tử cho tới Bắc trấn phủ?"

"Không phải." Lục Dịch chậm rì nói:"Là câu nói người muốn gả cho ai."

Kim Hạ ngây cả người, nghiêm túc chậm rãi nói:"Ngài nói ngài muốn kết hôn với ta, trong lòng ta rất vui vẻ, ta cũng đặc biệt muốn gả cho ngài."

Nhìn Kim Hạ cười híp mắt, Lục Dịch không khỏi cúi thấp đầu xuống, đang muốn hôn Kim Hạ, bất ngờ nàng tiến lên trước, dùng sức hôn hắn một cái.

"Ta có thể như vậy đúng không?" Kim Hạ lại cười híp mắt

"Ừ..." Lục Dịch nghiêng đầu nhìn Kim Hạ: "Thật ra người ở trong lòng đã từ lâu âm thầm suy nghĩ rồi phải không? Từ sau đêm đó tại nhà của Thẩm phu nhân."

Kim Hạ lại nở nụ cười, quay người đi ra cửa...

Bởi vì xảy ra chuyện hôm qua, lo lắng cho Dương Nhạc cùng A Nhuệ lại nổi lên xung đột, Sầm Thộ cùng Dương Nhạc đổi xe ngựa, Sầm Thộ phụ trách chở xe ngựa chứa tặng phẩm cùng A Nhuệ, mà Dương Nhạc lại bị điều đến xe ngựa của nha hoàn và lão ma ma chăm sóc Thuần Vu cô nương.

Kim Hạ ngồi ở trên xe ngựa, nhìn thấy bóng người Lục Dịch đằng trước, càng nhìn trong lòng càng cảm thấy vui vẻ.

Đi được một đoạn đường dài, Sầm Thộ bên cạnh ngồi chung trên xe ngựa không nhìn được, liếc mắt nhìn Kim Hạ: "Người tốt cuộc là cười vì duyên có gì?"

"Phong cảnh núi rừng, tiểu gia ta yêu thích, không được sao?" Kim Hạ nhanh mồm nhanh miệng đáp lại.

"Là cô nương gia, cả ngày 'tiểu gia, tiểu gia' người cũng không cảm thấy đáng ghét lắm sao." Sầm Thộ nhìn cô ấy cực kỳ không hợp mắt.

"Chuyện này thì sao chứ, ta đi ra ngoài tra án, mọi người đều không coi ta là cô nương gia, gọi là quan gia mà thôi.", "Lại nói,

trong Lục Phiến Môn, chuyện mà nam nhân làm ta đều có khả năng làm được, ta so với bọn họ, cũng không hơn không kém."

Nói đến chỗ này, đằng trước xa xa Lục Dịch quay đầu lại nhìn Kim Hạ, trong mắt rõ ràng ý cười.

Kim Hạ tâm tình thật tốt, quan hệ trước kia cùng Sầm Thộ bỏ qua sang một bên, cùng hắn nói chuyện phiếm:"Ca ca, hôm qua quyền chưởng của ngươi, hùng hổ cực kỳ, ngươi học được công phu gì vậy?"

"Nói rồi thì ngươi cũng không biết được." Sầm Thộ lạnh nhạt nói.

"Ngươi trước tiên phải nói, ta mới có thể biết hay không biết được chứ?"

Sầm Thộ hừ một tiếng, cũng không lên tiếng.

Cũng may Kim Hạ đối với hắn vốn là không cảm thấy hứng thú, ngược lại hỏi:"Đại công tử nhà ngươi là từ nhỏ đã luyện võ rồi sao?"

Sầm Thộ liếc Kim Hạ một cái, cảnh giác nói:"Ngươi hỏi thăm đại công tử làm gì?"

"Ta ngưỡng mộ! Ngưỡng mộ đã lâu!" Kim Hạ một mặt thành khẩn

"Hừ, ta vì sao phải nói cho ngươi biết." Sầm Thộ cũng thật là khó đoán:"Trong kinh thành nhiều người đều ngưỡng mộ đại công tử nhà ta, đã rất nhiều người muốn làm mối cho đại công tử."

Kim Hạ lắc đầu, âm thầm nghĩ thầm: ngươi không nói thì thôi, lẽ nào ta không thể tự mình hỏi hắn sao, đại công tử nhà ngươi tính tình so với ngươi còn tốt hơn nhiều.

Xe ngựa xóc nảy, bên trong xe ngựa truyền đến vài tiếng ho khan của A Nhuệ.

Không đợi Sầm Thọ có hành động, Kim Hạ đã vén rèm tiến vào trong xe ngựa.

Không biết đúng hay không bởi vì chưa thanh lọc hết được độc tố, vết thương của A Nhuệ mặc dù đã khép miệng vết thương lại, cũng không có dấu hiệu thối rửa nữa, thế nhưng hắn sau khi tỉnh lại, tứ chi vẫn không làm được gì. Lục Dịch cho người bắt mạch qua cho hắn, ngoại trừ mạch suy yếu, cũng không nhìn ra có gì khác quái lạ.

Chuyện quan trọng nhất là A Nhuệ cả người hoàn toàn không hề có một chút dấu hiệu muốn sống tiếp, sau khi làm cho Dương Nhạc tức giận, hắn lại không muốn nói chuyện

Có người quan tâm chăm sóc, cho hắn ăn thì hắn tỏ ra thần thờ mà ăn, nếu như không có người cho hắn ăn, hắn cũng tuyệt đối sẽ không biểu hiện đói bụng hoặc khát.

Hắn chỉ thần thờ nằm đó, hai mắt nhắm lại nghỉ ngơi, hoặc có khi hai mắt nhìn vào hư không nào đó, không ai biết được hắn rốt cuộc suy nghĩ như thế nào.

Nếu nói trước đây A Nhuệ bất cứ lúc nào cũng hùng hổ rút đao ra khỏi vỏ, bây giờ hắn chỉ là một nửa khối gỗ như bị chôn dưới đất.

Kim Hạ ló đầu liếc mắt nhìn hắn, bộ dáng của hắn so với một canh giờ trước giống y đúc, may mắn cũng không từng cử động.

"Người muốn uống nước sao?"

Hắn dường như không để ý tới Kim Hạ cứ thẫn thờ nhìn trần xe ngựa.

Nếu hắn không lên tiếng, Kim Hạ cũng không miễn cưỡng, đến gần quan sát vết sẹo của hắn, tự nhủ: "Dáng vẻ của người hiện nay, nếu như để Thượng Quan tỷ tỷ nhìn thấy, không biết có nhận ra người hay không nữa?"

Nghe thấy Kim Hạ nhắc đến Đường chủ, A Nhuệ cũng hơi cử động nhẹ, Kim Hạ không quên quan sát sự thay đổi này của hắn.

"Người nghĩ có thể quay trở lại gặp Thượng Quan Hi sao?" Kim Hạ tiếp tục nói, cố ý than thở nói: "Có điều đáng tiếc, đừng nói bây giờ người như một kẻ tàn phế không thể trở về được nữa, nhưng nếu có thể về đến Dương Châu, người cũng không thể gặp tỷ tỷ được nữa."

Nghe vậy, A Nhuệ hai mắt nhìn chăm chăm Kim Hạ, trong mắt ánh lên sự thù hận mãnh liệt.

"Đường chủlàm sao vậy?" Tiếng nói của hắn khàn khàn mà suy yếu, nhưng cũng đã dốc hết sức lực.

Kim Hạ không đáp, cũng không gấp gáp giải thích: "Thượng Quan tỷ tỷ hóa ra là đệ tử của Nam Thiếu Lâm Tự, ta cũng mới biết, người có biết không?"

Không chờ A Nhuệ trả lời, Kim Hạ liền nói tiếp: "Bây giờ vùng duyên hải có giặc Oa gây bạo loạn, lần trước không phải có một lần chạy đến Dương Châu sao. Đúng rồi, lần đó người cũng gặp phải bọn chúng, còn vì Thượng Quan tỷ tỷ mà bị thương... Trên người

người bây giờ cũng trúng độc của người Đông Dương, là bị ai hãm hại sao?"

A Nhuệ tàn nhẫn trừng mắt nhìn Kim Hạ, cũng không nói gì

"Người không chịu nói ra, thì ta cũng đoán được, tuy nói là người đã giết Địch cô nương, có thể ở đây trong mắt người đó, hai người các người cũng không quá khác nhau. Địch cô nương cũng là một quân cờ bỏ đi, người cũng là một quân cờ bỏ đi." Kim Hạ chậm rãi nói

Nghe được lời này, A Nhuệ cắn chặt răng mình.

"Thượng Quan tử tử chạy tới Chiết Giang kháng giặc Oa, cũng không biết là có nguy hiểm hay không, tử tử biến thành người như vậy...Người trừng mắt nhìn ta làm gì?"

"Không cho người được nguyên rửa Đường chủ." Giọng nói khàn khàn, từng chữ từng chữ, cực kỳ rõ ràng.

Kim Hạ lúc này mới cúi đầu nghiêm nghị nhìn hấn:"Hồ Tổng đốc mời Nam Thiếu Lâm Tự hòa thượng xuống núi kháng giặc Oa, người trụ trì ở chùa cho đệ tử, mời bọn họ chạy đến Chiết Giang kháng giặc Oa. Không phải một mình Thượng Quan tử tử, còn có Tạ Tiêu, ta ở Tạ phủ có tổ chức tiệc tiễn đưa bọn ta....Thượng Quan tử tử là người như thế nào lẽ nào người không biết? Thượng Quan Hi đang gặp nguy hiểm, người bây giờ lại như vậy, vẫn cứ nằm đây nhưng nhớ đến tử tử còn có ích sao?"

Hấn mím môi thật chặt, ánh mắt hấn thoáng do dự, nhưng lại không nói gì.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 85 (Đã Sửa Lại)

Bởi vì hôm qua trời mưa to, con đường lầy lội, đoạn đường này đi chậm, cho đến khi mặt trời đứng bóng lên cao không tìm được quán nào nghỉ chân, cũng không thấy một căn nhà nhỏ nào.

Trong đoàn người của Lục Dịch, cũng là người quen đi nhiều như Kim Hạ nên trên đường xóc nảy khó đi đều thành thói quen đi đường, ngược lại thì Thuần Vu cô nương, nha hoàn cùng bà nhũ mẫu không thể chịu đựng nổi cực nhọc, Lục Dịch tìm một nơi thoáng mát, làm các vị này xuống xe ngựa nghỉ ngơi. Sầm Phúc thì lại phụng mệnh trước tiên đi về phía trước dò thám đường đi.

Do thân phận có khác biệt, Kim Hạ trong lòng tuy rằng cảm thấy vui vẻ, nhưng trong cách ăn nói không dám lỗ mãng, liền không dám lại gần Lục Dịch sợ bị con mắt của người ngoài nhìn ra đầu mối, ngược lại đối với hắn càng xa lánh.

"Viên cô nương, đây là của cô nương nhà ta mang tới cho người." Một nha hoàn đi đến, trên tay là khay có một chén nước."

"Đa tạ Thuần Vu cô nương, ta có mang theo túi nước." Kim Hạ từ chối

"Đây là nước suối trong sạch trộn lẫn sương trên hoa hồng, giúp nâng cao tinh thần, tỉnh ngủ, là cô nương đặc biệt cho người." Nha hoàn mỉm miệng lạnh lợi, rất biết cách nói chuyện:"Cô nương ta nói, hôm qua ở trước mặt Viên cô nương có thái độ thất lễ, nghe nói

còn thiếu chút nữa khiến người ta hiểu lầm Viên cô nương, cô nương nhà ta thực sự xấu hổ, kính xin Viên cô nương lượng thứ."

"Không không không, chỉ là choáng váng vì nhìn thấy máu thôi, ta biết được bệnh này liền không trách cô nương." Kim Hạ vội nói, thấy nha hoàn vẫn một mực cầm khay đựng chén trà, chỉ có thể đem chén trà kia uống cạn sạch một hơi.

Nếu Thuần Vu cô nương có tri thức hiểu lễ nghĩa như vậy, Kim Hạ cũng nên biểu hiện lòng dạ rộng rãi của mình, đi đến trước mặt Thuần Vu Mẫn, cười nói: "Đa tạ cô nương, việc hôm qua, không cần để ý."

"Viên cô nương mau mời ngồi."

Thuần Vu Mẫn nở nụ cười xinh đẹp, vội sai nha hoàn đi lấy đệm vải, xin mời Kim Hạ ngồi xuống.

Kim Hạ nhìn sắc mặt cô nương trắng bệch, có thể là do đi đường núi hay xúc nầy: "Thuần Vu cô nương không thường đi đường xa phải không?"

"Bị người cười chê rồi..." Thuần Vu Mẫn xấu hổ cười nói: "Vì hôm qua trời mưa, xe ngựa có chút xúc nầy. Các người xưa nay ở bên ngoài phá án, nếu là gặp gỡ mưa to gió lớn, nghĩ đến cũng cực kỳ cảm thấy cực khổ."

Kim Hạ xua tay: "Kỳ thực gió to mưa to rồi thì cũng trôi qua, sợ nhất là gặp lún, đó mới gọi là khổ sở."

Cách đó không xa Sầm Thộ nghe thấy lời này của Kim Hạ, theo bản năng nhú mày, nhưng nhìn thấy bên cạnh Lục Dịch vô cớ đang

mỉm cười, hắn suy đoán không ra ý nghĩ của đại công tử, cảm thấy trong lòng cực kỳ khó hiểu.

Không lâu sau đó, nhìn thấy Sầm Phúc quay trở lại, trên mặt mang theo vẻ lo âu, tung người xuống ngựa, đi vội đến trước mặt Lục Dịch bẩm báo: "Bẩm đại công tử, đằng trước không tới hai dặm đường bị ngập lún, không còn cách nào qua được, sợ là chúng ta đi vòng về trở lại, hay là nên tìm một con đường khác mà đi."

Lún sao! Kim Hạ không thể tin lần này mình lại nói trúng.

Sầm Thộ tức giận trừng mắt nhìn Kim Hạ, trong ánh mắt hàm nghĩa không cần nói cũng biết, vô cùng căm ghét Kim Hạ.

Lục Dịch trong thần sắc không có chút rung động nào, tự mình cầm bản đồ kiểm tra, một lát sau nói: "Quay lại giao lộ vừa nãy, sau đó nhắm đến hướng Đông Nam mà đi, đi thêm nữa sẽ tới được huyền âm quán."

"Chúng ta sẽ đến đạo quán sao?" Kim Hạ không nhịn được ló đầu hỏi

"Huyền âm quan vốn là điện thờ của đạo sĩ, bởi vì là nơi thờ cúng, nhiều người lui tới, dần dần ở dưới chân núi liền tạo thành một thôn trấn cũng được gọi là huyền âm quan." Lục Dịch nghiêng đầu nhìn Kim Hạ, bỗng nhiên nở nụ cười: "Đến đó cầu xin nhiều thứ, ta nghe nói ở đó mọi lời nói đều rất linh nghiệm."

Kim Hạ cười thầm thoáng chốc có một ý nghĩ, mở miệng: "Ở nơi như thế người ta thường cầu xin từng bước thăng chức, sớm sinh quý tử.."

Cũng không nghĩ tới rằng Kim Hạ sẽ nói ra những lời này, Lục Dịch cũng ngẩn người, lại cười to, gật đầu liên tục: "Người nói rất đúng."

Sầm Phúc cùng Sầm Thọ đứng một bên ở đằng sau, hai huynh đệ hần vốn là người hầu trong gia đình Lục gia, từ nhỏ đã nhận ra Lục Dịch là đại công tử, biết hần tính tình trầm ổn, nội tâm vui mừng buồn giận đều ít thể hiện ra, hiếm thấy hần cười vui sướng như vậy. Hai người đối mặt nhìn nhau trong chốc lát, tỏ vẻ ngạc nhiên....

Thuần Vu Mẫn đối với Lục Dịch cũng không quen như thế, ở mấy lần đồng hành trước, cũng chỉ gặp Lục Dịch khi hần đến thăm bà ngoại mà thôi, mới chỉ hai lần đối mặt. Nhưng đối với chuyện của Lục Dịch, cô nương có nghe mọi người trong nhà nói chuyện không ít, nói rằng hần văn tài vũ lược, cực kỳ xuất chúng, làm việc có trật tự, tính tình thì trầm ổn, không giống như con cháu bình thường của quan lại thường ương ngạnh. Lần này cùng đồng hành, Lục Dịch đối với mình hết sức chăm sóc, lời nói cử chỉ tao nhã hữu lễ, nhưng thấy Lục Dịch đối với mình có cảm giác xa lạ ngăn cách. Lúc này nhìn thấy Lục Dịch cười to, cũng không thấy thường ngày thấy hần như vậy, Thuần Vu Mẫn cũng không khỏi ngơ ngác, nhìn về phía Kim Hạ bên cạnh....

Thay đổi đường đi đến huyện âm quan, nhìn trên bản đồ, tuy là đi vòng đường xa, nhưng đường dễ đi hơn nhiều, xe ngựa cũng thoáng chốc là chạy càng lúc càng nhanh....

Đi qua đoạn đường này, trên đường càng lúc càng nhiều người, lúc này đã là xế chiều, lúc đến gần huyện âm quan, quả thực là có rất nhiều người vây quanh đi về phía trước.

Kim Hạ ngấm nhìn tứ phía, tâm trạng thực tại kinh ngạc, ló đầu hỏi bên cạnh xe ngựa có một vị đại thẩm mập mạp đang hăng say đi: "Đại thẩm, ngài cũng là đến huyền âm quan sao?"

Bởi vì dốc sức mà đi nên mặt đỏ, vị đại thẩm thở không ra hơi, không để ý tới Kim Hạ đang bắt chuyện, chỉ gật đầu.

"Bọn ta cũng cùng đường, nếu không thì xin đại thẩm đến đây nghỉ một lát?" Kim Hạ bắt chuyện ngồi nghỉ ở bên ngoài xe ngựa, Sầm Thộ thì liếc nhìn Kim Hạ, nhưng không nói gì.

Đại thẩm do dự trong chốc lát, di chuyển tới gần Kim Hạ, ngồi xuống, một bên hướng Kim Hạ cảm ơn tiện thể hỏi: "Đa tạ... Có phải các người đến đây xem bệnh phải không?"

"Xem bệnh? Xem bệnh cho ai?" Kim Hạ ngạc nhiên nói

Vị đại thẩm cũng ngăn người: "Các người không phải vội vàng đi đến huyền âm quan gặp đạo trưởng hay sao?"

"Tìm vị đạo trưởng nào vậy?"

Đại thẩm thấy Kim Hạ hoàn toàn không biết gì, lúc này mới mở rộng lòng tốt nói cho Kim Hạ biết: "Ngày mai là cốc vũ (ngày trong tiết tháng tư), hai ngày nay trên thị trấn có hội chùa, có một vị đạo trưởng rất bản lĩnh đến huyền âm quan, ở ngoài cổng chùa đồn rằng người này có thể giải nạn tiêu tai, người cách đây khoảng tám thôn đến đây ngoại trừ đi trừ hội, hơn một nửa đều là vội vàng đi gặp vị đạo trưởng này."

"Vị đạo trưởng này? Xem bói sao?"

"Không riêng gì xem bói, hắn còn xem bệnh, hợp bát tự, linh nghiệm cực kỳ. Năm ngoái ta tìm đến hắn xem xét xem khi nào có thể gả đi, hắn tính toán được không sai chút nào, vì lẽ đó năm nay ta tìm hắn để xem xét xem khi nào ta có thể có một đứa con trai..."

Kim Hạ nghe được tâm tư này cũng có chút lung lay: "Linh nghiệm như vậy sao, vậy ta cũng phải đi xem thử, xem để biết khi nào ta có thể thăng quan tiến chức tăng lương?"

Nghe vậy, Sầm Thộ khinh thường mà nhìn chăm chú Kim Hạ

"Vị đạo trưởng kia tên gọi là gì?" Kim Hạ vội vàng hỏi

Đại tẩu biểu hiện tiếc nuối: "Vị đạo trưởng kia cũng thật sự là cao nhân, đi tới như Thần Long đi tới thấy đầu không thấy đuôi, tên gọi cũng chưa từng lưu lại."

Thân là bộ khoái, mấy năm qua trong nha môn mưa dầm thấm đất, Kim Hạ đã gặp qua hàng chục vị cao nhân nhưng ngược lại có tới chín vị là tên lừa đảo, lập tức yên lặng, âm thầm nghĩ ngợi: Nói không chừng là tên hành tẩu giang hồ lừa đảo nào đó, nên không dám lưu danh, nói không chừng sợ bị người khác đòi nợ.

Chẳng bao lâu liền tiến về phía trước, hoàng hôn tiến vào huyền âm quan, bên dưới là thị trấn nhỏ, bởi vì có hội chùa, vốn là ở nơi đó đường phố không rộng nhưng người đến càng rộ ràng, đi về phía đường mòn bên cạnh núi cũng nhìn thấy dòng người đang nhón nháo.

Nhà trọ bỗng nhiên chật ních người, Sầm Phúc khó khăn lắm mới tìm được một nhà trọ có hai gian phòng trống, bỏ thêm giá tiền, cuối cùng mới có thể thuận lợi để Lục Dịch cùng Thuần Vu Mẫn vào

trong ở, những người còn lại chỉ có thể ở trên xe ngựa chấp nhận một đêm.

Sầm Phúc mang hành trang của Lục Dịch vào phòng trọ, chuẩn bị tất cả, thấy Lục Dịch trước sau vẫn không nói gì, không thể không thăm dò hỏi: "Đại công tử, Viên cô nương kia, ty chức có nên tìm chủ quán thương lượng một chút, xem có thể hay không cho Kim Hạ gian phòng đằng kia không?"

Lục Dịch suy nghĩ trong chốc lát: "Không cần..."

Kim Hạ là ăn gió nằm sương quen rồi, những ngày trước kia đi bắt trộm thường ngủ qua đêm bên ngoài, trên một bãi đất hoang cũng có thể tùy tiện ngủ ..Trước mắt nhìn thấy Lục Dịch cùng Thuần Vu Mẫn vào tròng nhà trọ, không khỏi thán than cho thân phận khác biệt, lập tức có một nhà trọ cách đó không xa rực rỡ muôn màu hấp dẫn lấy tâm tư.

Bởi vì còn có người còn nghỉ trên xe ngựa, nên đồ đạc trên xe cũng không cần mang xuống, đỡ tốn công việc, thêm vào đó Sầm Thọ cực kì không ưa Kim Hạ, nên đành phải né tránh, liền hướng Dương Nhạc nói một tiếng, muốn đi dạo chung quanh nhìn phong cảnh một chút, liền men theo con đường nhỏ mà đi dạo.

Tuy là bộ khoái, trong hội chùa đông đúc như vậy cũng không khỏi hiếu kì, Kim Hạ cũng là một cô nương gia, nhìn thấy những đồ vật trang sức hay món đồ nào sáng chói, hay hàng thủ công được làm một cách tinh xảo cũng phải cúi người khom lưng nhìn kĩ từng thứ, sau đó lại tấm tắc thở dài...

Cứ như vậy mà chậm chậm đi, trong lúc vô tình đã đi đến con đường mòn men theo đường núi gần huyền âm quan, bốn phía đèn

đuốc đều rực rỡ, người người cầm theo lồng đèn đi từ trên cao xuống, đèn đuốc lấp lóe, Kim Hạ lại có một phen nhìn thấy cảnh tượng đặc biệt. Kim Hạ ngửa đầu nhìn bối rối không biết có nên đến đó xem một quẻ hay không, lại do dự ngượng ngùng sợ rằng không đủ bạc...

Có người kéo tay mình, nắm lấy tay mình bằng lòng bàn tay đôn hậu...

Kim Hạ ngẩn người, quay đầu nhìn lại, chính là Lục Dịch.

Lục Dịch biểu hiện thông thả, liếc nhìn Kim Hạ nói: "Đi dạo đến xuất thần như vậy sao, người có biết là đã bỏ lỡ giờ cơm hay không?"

Kim Hạ ngây người, như vừa tỉnh giấc chiêm bao, rồi thể hiện gương mặt hối hận: "...Mọi người đều đã dùng cơm rồi sao?" Không thể ăn cơm cùng mọi người, bây giờ lại phải tự mình bỏ tiền ra ăn cơm, đây đối với Kim Hạ tuyệt đối là sai lầm không thể tha thứ.

Lục Dịch gật đầu: "Sầm Phúc bọn họ, còn có Dương Nhạc đều ăn cả rồi."

Kim Hạ nghe liền hiểu ý: "Đại nhân, ngài còn chưa dùng cơm sao?"

Lục Dịch không lên tiếng, nhàn nhạt nhìn ánh mắt của Kim Hạ, liền ngửa đầu nhìn thấy đèn đuốc rực rỡ con đường

"Vừa lúc, ta cùng người đi, một mình ăn cơm thật là vô vị." Kim Hạ cười híp mắt, nghiêng đầu nhìn hắn: "Đại nhân, ngài muốn ăn gì?"

"Người thì sao?" Lục Dịch hỏi ngược lại nàng

"Ta cái gì cũng đều ăn." Kim Hạ mở miệng khoe

Lục Dịch đi dạo phía trước, mà tay vẫn cứ nắm lấy tay Kim Hạ, miệng nói: "Nghe nói nơi đây, có món thịt gà trúc rất nổi danh, thịt mềm lại thơm ngon, đã đến đây rồi, ta cũng không ngại thử."

Thấy bên cạnh có một quán cơm, Kim Hạ vui vẻ tiến vào trong cùng Lục Dịch, liền nhìn thấy bàn bên cạnh có một vị mặc áo lam quen thuộc, thích thú tiến đến gọi: "Tiểu Lam Đạo trưởng."

Lam Đạo Hành ngẩng đầu, nhìn thấy Kim Hạ cũng nở nụ cười: "Cô nương đêm nay so với đêm qua là có thần sắc hơn đây."

Đang nói chuyện, hắn nhìn thấy phía sau Kim Hạ là Lục Dịch, cũng nhìn thấy họ đang nắm tay, mỉm cười nhìn về phía Lục Dịch

"Xem ra ta cùng cô nương là có duyên, không ngại, mời cùng ngồi." Hắn đứng dậy nói

Kim Hạ đương nhiên là không ngại, nhưng không biết Lục Dịch có nguyện ý hay không, ánh mắt dò hỏi nhìn về phía hắn. Lục Dịch cảm thấy Lam Đạo Hành hai mắt trong veo, cử chỉ cũng không phải tầm thường, chần chờ chốc lát, nhìn Kim Hạ một chút mới ngồi xuống: "Làm phiền đạo trưởng!"

Lam Đạo Hành mang hành lý sang để cạnh mình, hắn có một cây trúc trên đó có một mảnh vải ghi chữ, Kim Hạ liếc nhìn lá cờ, lòng tràn đầy hứng thú: "Tiểu Lam đạo trưởng, người có thể xem bói sao?"

"Hành tẩu giang hồ, chỉ kiếm cơm ăn mà thôi." Lam Đạo Hành cười cợt, đưa tay cầm lá cờ giải thích:"Thi cử môn sự, tử vi, bát tử, âm dương ngũ hành, phong thủy...ta đều có thể xem được."

"Nhiều như vậy người đều biết sao.." Kim Hạ tám tắc:"Người là vì kiếm cơm nên thật sự rất liều mạng."

"Nào đâu, dám gạt cô nương, y thuật tinh thông của ta cũng có một không hai, còn có thể chữa trị bách bệnh, nổi khổ bệnh tật khó nói, ngay cả tiểu miêu, tiểu cầu trong nhà có tật xấu gì, ta đều có thể nhận ra.."

Kim Hạ nổi lòng tôn kính:"Đạo trưởng quả nhiên là học rộng tài cao...Quả nhiên là có thể xem được? Không phải là người lừa tiền xem bệnh phải không?"

Lam Đạo Hành không chậm không nhanh hờ hững đáp:"Trị khỏi bệnh là tốt, không thể chữa khỏi chính là số mệnh..."

Lục Dịch ở bên cạnh trước sau cũng không nói một lời, cho đến khi nghe được câu này mới khẽ mỉm cười hỏi:"Nếu là mệnh vậy thì nên làm gì?"

"Mệnh chính là trong tâm có bệnh, bỏ qua bát quái đời thường, luyện ngũ hành sơn, đồng tượng sắt lỏng, cũng có thể đạt được một tia hi vọng..." Lam Đạo Hành đáp lại lời rất nhanh, hình như đã sớm biết hắn sẽ hỏi như vậy

Hai người bốn mắt đối diện...

Đạo sĩ kia cũng không phải là người bình thường, hiểu biết của hắn khác với người thường, ngược lại cũng không thể khinh thường hắn, Lục Dịch trong lòng thầm nghĩ như vậy.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 86 (Đã Sửa Lại)

Kim Hạ cười hì hì, nhỏ giọng nói: "Tiểu Lam đạo trưởng, người có biết hay không chính mình đang xông vào đại họa, lại còn dám nói như vậy! Người cũng biết bọn ta là ai phải không?"

"Ta xem cô nương đương nhiên là khí phách hào phóng, còn vị công tử này toàn thân cũng khí thế, nên chắc là người trong công môn." Lam Đạo Hành biểu hiện tự nhiên nói

Được hần hết sức khen ngợi, Kim Hạ cười híp mắt quay đầu hỏi Lục Dịch: "Ngài không phải cảm thấy ta khí phách hào phóng sao?"

Lục Dịch suy nghĩ chốc lát: "Không cần nói đến mặt mũi thì đương nhiên là xác thực."

Kim Hạ cười nhe răng. Lục Dịch mau chóng an ủi nàng dễ như ăn cháo.

"Tiểu Lam đạo trưởng, người xem mệnh cho ta được không, ta muốn xem thử tiền đồ của ta như thế nào?" Kim Hạ nhanh chóng hướng Lam Đạo Hành: "Ta nghĩ không biết khi nào mới được thăng chức tăng lương."

Lam Đạo Hành cười gật gù

"Vậy thì chờ một chút, ta muốn hỏi xem tử vi hay xem bát tự cái nào đúng nhất." Kim Hạ không yên tâm hỏi.

"Cô nương đưa ta bát tự đi, chỉ cần năm đồng là ta sẽ xem."

Nghe nói tới chỉ có năm đồng, Kim Hạ nhất thời vui vẻ, ngay sau đó lại lo lắng nói: "...Người sẽ không lợi dụng ta mà không xem đàng hoàng đấy chứ?"

"Giá rẻ nhưng được điều ước muốn, không dám dối trên lừa dưới." Lam Đạo Hành cười

Ngay sau đó, xin mời chủ quán lấy giấy bút lại đây, Kim Hạ cầm lấy bút do dự viết, nghĩ thầm mình là Lục Phiến Môn Bộ khoái, liền trên giấy viết ngay chữ Bộ

Kim Hạ đưa giấy cho Lam Đạo Hành.

"Bộ" Lam Đạo Hành nhìn chữ trên giấy, suy nghĩ một lát

"Thế nào? Trong năm có thể thăng chức sao?"

Thấy Kim Hạ một mặt thân thiện, Lục Dịch ở bên nhìn không khỏi buồn cười.

"Bên trái là vi thủ, là người có tài, đối với quyền thuật thì cô nương không tránh khỏi cùng người khác động quyền cước, thật là cực khổ rồi. Bên phải là vi phủ..." Lam Đạo Hành giương mắt nhìn Kim Hạ, mới nói tiếp: "Mà phổ chính là có nước, là người mệnh thủy, làm việc gần sông nước thì mới có thể sinh sống được." (xem quẻ, xem bói ở Trung Quốc ntn mình không biết, nên có thể lướt qua phần này nếu ko hiểu)

"Chờ chút, chờ chút." Kim Hạ không rõ: "Vì sao phải ở gần nước, ở những nơi khác không được sao?"

Lam Đạo Hành cười chỉ bên cạnh tay, Kim Hạ mới cúi đầu nhìn xuống tiện tay uống chén nước trà.

"Vì cô nương muốn được thăng chức, thứ nhất là phải cùng người khác động quyền cước, thứ hai là phải ở nơi gần sông nước." Lam Đạo Hành nói tiếp

"Ở nơi gần nước sao? Phạm vi cũng hơi quá rộng, là nước giếng, hay là sông nước, hay là gần biển?"

"Phổ chính là cửa biển, hẳn là cửa biển sông Giang Hà rồi."

Kim Hạ trầm nghĩ, chuyến đi lần này chính là hướng về vùng duyên hải, cũng không hẳn là không gần nước, nói như thế trong năm có hi vọng thăng chức rồi. Nghĩ đến, Kim Hạ cực kỳ vui mừng.

Nhìn biểu hiện của Kim Hạ, Lục Dịch làm sao có thể không biết nàng đang suy nghĩ gì, kề bên tai nàng cười nói:"Xem ra lần này, ngươi là nên chuẩn bị được ghi tên lên bảng quan thăng chức, là chuyện đáng chúc mừng."

Kim Hạ tâm tình rất tốt, cũng không để ý đến Lục Dịch giấu cợt mình, mà nói:"Đạo trưởng này đúng là kỳ nhân, xem được quả thực chính xác, đại nhân ngài cũng xem đi, đại nhân ngài cũng nên xem bát tự đi.."

"Ta...."

Hắn vẫn còn chần chờ, Lam Đạo Hành đã mỉm cười đưa giấy bút trước mắt, dùng tay ra hiệu mời.

"Cũng được, ta coi như là cùng ngươi xem thử." Lục Dịch cười lắc đầu, tiếp nhận bút, vài nét lại thành một chữ

Kim Hạ nhìn xem thử, thì trên giấy hấn cũng viết chữ "Bộ". Hấn cũng viết bát tự giống mình, hành động này dù sao cũng thấy cố ý làm khó ý tứ Lam Đạo Hành, có thể là Lục Dịch vẫn cảm thấy Lam Đạo Hành là một tên bịp bợm giang hồ.

Lam Đạo Hành nhìn một chút, không chút hoang mang, trên mặt mỉm cười bất biến, hỏi:"Công tử muốn xem chuyện gì?"

Lục Dịch trầm ngâm một lát, hai mắt đối diện hấn, chậm rãi nói:"Chí nguyện của ta vẫn chưa hoàn thành..."

Lam Đạo Hành gật đầu, cúi đầu xem chữ của hấn:"Chữ Bộ, trái là thủ - phải là phủ, còn cần vi thủ...Xem đến quẻ cần, công tử muốn làm việc gì thì cũng làm được, muốn kết thúc việc gì thì sẽ kết thúc, nhưng tất cả nhất định là phải thận trọng."

Lục Dịch cười nhạt:"Đạo trưởng tuy là nói như vậy, nhưng thật sự còn mơ hồ, làm việc gì thì cũng làm được, kết thúc việc gì thì cũng kết thúc, lời này với ai cũng có thể dùng mà nói."

"Công tử chớ vội, trở lại mà xem, bên phải là vi phủ, nghĩa là bây giờ cần có thêm xe ngựa mới giúp đỡ được, bây giờ đang thiếu mất một chiếc xe ngựa."

"Chờ đã!" Kim Hạ ngạc nhiên nói:"Vừa mới nãy người nói ta phủ là nước, bởi vì sao lại là nước, vì sao hấn cũng là phủ mà lại là xe ngựa? Chẳng lẽ hấn trong đó có khác gì với ta sao?"

Lam Đạo Hành cười nói:"Vị công tử này cùng cô nương không giống nhau, hấn là quan lại của triều đình, là quân phò tá nhà vua, hấn vốn chính là nên xem địa vị thế nào. Chỉ là trước mắt, có một việc công tử đây chưa hoàn thành được."

Tựa như nghe ra một chút ý nghĩa lời nói của hắn, Lục Dịch sắc mặt dần dần nghiêm nghị, hỏi:"Xe phải như thế nào?"

"Có thể tiến quân thần tốc, có thể phá tan hoàn toàn, cuối cùng..."
Lam Đạo Hành dừng một chút, mới mỉm cười nói tiếp:"Còn có thể là xe đã cũ nhưng vẫn bảo vệ được chủ soái..."

Đối thoại của hai người lần này, Kim Hạ cho rằng là như nói năng lung tung, chỉ cảm thấy hai người biểu cảm khác thường.

Qua thật lâu sau, Lục Dịch mới nói:"Xin hỏi đạo trưởng từ nơi nào đến?"

Lam Đạo Hành hai mắt nhìn hắn, cười chậm rãi nói:"Ở Linh Đài Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Linh Động."

Kim Hạ ngẩn người, Tà Nguyệt Tam Linh Động, đây không phải là chỗ tu hành bá sư trong quyển Tây Du Kí hay sao? Người đạo trưởng này còn ở trước mặt Lục Dịch đùa giỡn như vậy, chỉ sợ Lục Dịch không dễ tha cho hắn.

Lục Dịch nghe vậy, vẫn không trách móc, lại hỏi tiếp:"Sư phụ của người là ai?"

Lam Đạo Hành không trả lời mà hỏi lại:"Ngài nói đến Lưu Sa Hà, vị Quyền Liêm Đại Tướng, có gì lạ hay sao?"

Nghe được lời này, Lục Dịch nhìn sâu vào trong mắt hắn, chậm rãi nói:"Có lẽ là một cao nhân, đáng tiếc là ta không biết ."

Lam Đạo Hành cười cợt, cuối cùng cũng không huyền thuyên nữa, đưa tay cầm lấy hai tờ giấy viết chữ Bộ, liếc nhìn, sau đó nhìn

về phía Kim Hạ cười cợt nói: "Cô nương tuổi cũng không còn nhỏ, sao lại không muốn hỏi một chút về nhân duyên của mình ?"

"Ta muốn chứ."

Kim Hạ chợt ý thức được một chuyện quan trọng, liền lấy tờ giấy ghi chữ Bộ của Lục Dịch nghiêm túc đặt trước mặt Lam Đạo Hành, nghiêng người thấp giọng hỏi: "Tiểu Lam Đạo trưởng, người giúp ta xem cho hẩn thử xem, sau này phu nhân của hẩn là người nào? Hẩn sẽ thu nạp thêm thiếp hay không? Bao nhiêu thì thiếp?"

Lời nói vừa thốt ra, Kim Hạ đã bị Lục Dịch nắm lấy tay, khiến cho Kim Hạ phải ngồi xuống...

"Tại sao người lại nghĩ đến chuyện tương lai làm gì?" Hẩn vừa tức giận lại vừa buồn cười

"Việc này, ta đương nhiên là muốn hỏi cho rõ ràng." Kim Hạ lâu lâu bàu: "Ngộ nhỡ, ngài có nghĩ đến sẽ có tam thê tứ thiếp thì sao..."

"Cái gì mà tam thê tứ thiếp, ta chưa từng nghĩ qua..." Lục Dịch tức giận nói

"Hai vị, hai vị." Lam Đạo Hành vội hòa giải nói: "Ta nhìn ra được vị công tử này không phải là người ham mê sắc đẹp, cô nương không cần lo lắng. Như vậy thì, ngoại trừ xem bói tình duyên ra, ta cho người xem một sợi dây có viên đá nhân duyên có được không."

Vừa đưa, Kim Hạ vừa cười híp mắt mà cầm lấy, cẩn thận nhìn xem, nhìn như thế nào thì viên đá nhỏ này cũng thấy cực kì tầm thường. Lục Dịch cầm trên tay thưởng thức, chăm chú nhìn xem nhưng cũng không nói là muốn có hay không

"Nó có hữu dụng gì?" Kim Hạ hỏi

"Nhìn sơ qua chỉ nhìn thấy vật này không đáng chú ý, đây chính là Tổng Thành Nguyệt Lão Từ trước đây đã từng làm ra nó." Lam Đạo Hành cười nói thêm: "Có thể từ tình nhân tiến đến thành người trong gia quyến."

Kim Hạ liếc nhìn Lục Dịch, hắn cũng liếc nhìn nàng.

"Đạo trưởng đưa vật này tốt như vậy, ngươi nhất định là muốn lấy nó, nhìn ta làm gì?" Lục Dịch nói

"Cũng phải, vậy ta nên lấy nó, nói không chừng liền hiệu nghiệm thật." Kim Hạ hướng Lam Đạo Hành cười nói: "Cảm tạ Lam Đạo trưởng." Nói xong, Kim Hạ từ trong túi lấy ra năm đồng bạc, luyến tiếc mà trả cho Lam Đạo Hành.

Vừa lúc, tiểu nhị đem món ăn được gói kĩ trong túi đưa cho hắn, thì hắn vội vàng thu dọn hành trang của mình, đứng dậy cáo từ Kim Hạ cùng Lục Dịch, liền nhanh chóng rời đi.

Lục Dịch nhìn bóng lưng của hắn biến mất trong dòng người, biểu hiện đăm chiêu...

"Sao vậy? Ngài cảm thấy hắn có gì đó kì lạ hay sao?"

"Ngươi cảm thấy thế nào?" Hắn hỏi ngược lại nàng.

Kim Hạ cẩn thận hồi tưởng lại: "Chiếc áo đạo sĩ nửa cũ nửa bạc màu, đôi ủng hắn đi cũng đã cũ, trên đầu tóc búi gọn gàng, hắn đích thực là đạo sĩ, hay ít nhất cũng từng là đạo sĩ, bằng không y phục của hắn sao lại vừa vặn đến vậy chắc chắn không phải giả danh. Chỉ là cách hắn nói chuyện, hành động, thật là kỳ quái." Nói xong,

Kim Hạ liền đem chuyện đêm qua Lam Đạo Hành mắc một chiếc lục lạc vào dây câu sự tình kể cho Lục Dịch nghe.

Nghe xong sự tình, Lục Dịch lại chìm vào trong suy tư, đột nhiên tỉnh ngộ khi nghe Kim Hạ la lên một tiếng "A"

"Ta biết rồi! Tà Nguyệt Tam Linh Động, chính là chữ "Tâm", hán hóa ra là môn khách tâm học, chẳng trách làm việc cùng người ngoài không giống." Kim Hạ đã sáng tỏ nói. Ngoài ra, Tâm học chính là một môn phái trong Nho giáo, do vua Minh triều xây dựng nên, cùng Tống Triều triết học đối lập, chính là học về sự thống nhất giữa nhận thức và hành động.

"Làm sao cho người nhận ra được đây là môn phái đó?" Lục Dịch hỏi nàng.

"Như thế nào mà ta biết được, chỉ là nghe nói Đường đại nhân và Từ đại nhân có một chút biết về nó nên mới biết, ở trong kinh thành ta cũng gặp những kẻ như vậy, tự xưng mình thuộc môn phái Tâm học, những người này hay làm nhiều điều không ai hiểu nổi, chỉ còn cách cho hán xung trận." Kim Hạ lắc đầu thở dài.

Lục Dịch cảm thấy buồn cười, một hồi lâu sau lại hỏi:"Chuyện đêm qua người gặp phải Lam Đạo Hành, đã nói với người khác chuyện này chưa? "

Kim Hạ lắc đầu:"Vẫn chưa!"

"Được, vậy chuyện liên quan đến hán, người đừng cho người thứ ba biết được, ngay cả Dương Nhạc cũng không nói." Lục Dịch trầm giọng nói, liếc nhìn Kim Hạ ánh mắt nghi hoặc:"Trước tiên chuyện

này ta muốn tìm hiểu nguyên có, sau này biết rõ ràng chuyện này ta sẽ nói cho người biết."

Nếu Lục Dịch đã nói như vậy, Kim Hạ liền không hỏi nguyên do, gật gật đầu.

"Ta chỉ muốn hỏi một câu." Kim Hạ không yên tâm cầm lấy sợi dây nhân duyên này hỏi: "Vật này ta có thể giữ lại không?"

Lục Dịch khẽ mỉm cười: "Tất nhiên có thể."

Kim Hạ vui vẻ đem sợi dây nhân duyên thắt trên thắt lưng, cũng thấy Lục Dịch cất nó cẩn thận vào trong túi.

"Ngài sợ bị nhìn thấy, có phải hay không?" Kim Hạ đùa giỡn: "Đường đường là Cẩm Y Vệ Chính Tứ Phẩm Thiêm sự, là người của triều đình, còn giữ thứ này, chỉ sợ người khác chê cười phải không?"

Lục Dịch sửa sang lại áo bào, lạnh nhạt nói: "Ta là lo lắng cùng người khác động thủ lúc không cẩn thận chạm hỏng thôi. "

Không ngờ đến hán cũng trân trọng chiếc vòng này, trân trọng tâm ý này, đương nhiên cũng trân trọng cùng nàng còn có duyên phận, Kim Hạ trong lòng cảm thấy bản thân không thể đuổi kịp hán, ngượng ngùng nở nụ cười, đem chiếc vòng của mình cất cẩn thận vào trong túi.

Đêm nay tất cả mọi người đều ngủ, cho đến nửa đêm cũng không có chuyện gì xảy ra.

Canh ba vừa khởi, nghe được bốn phía đều yên tĩnh, Lục Dịch khe khẽ đẩy cửa sổ, phi thân nhảy ra ngoài, lẻn vào trong màn đêm.

Trăng sáng sương mờ, một người mặc áo lam bạc màu, đưa lưng về phía Lục Dịch, dây câu của hắn là đang thả bên dòng suối.

Lục Dịch chậm rãi tiến đến, không nói một lời, cũng nhìn vào trong khe suối âm u.

Qua thật lâu sau, người mặc áo lam xoay đầu lại, chính là Lam Đạo Hành, nhìn về phía Lục Dịch cười: "Lục đại nhân tại sao biết ta ở chỗ này?"

"Lúc người uống nước trà, tay người gõ nhẹ ba lần, là có ý tứ nhắc nhở ta canh ba đến nơi có nước." Lục Dịch lạnh nhạt nói: "Kim Hạ có nói cho ta biết một chuyện, người thường ở đây ở bên dòng suối thả câu cùng với cái lục lạc, ta đoán là một nơi ở bên dòng suối, mà chắc chắn không phải là bên cạnh giếng."

Sau khi nghe xong, Lam Đạo Hành cười mỉm chốc lát, dường như hiểu được ý tứ của hắn, ngược lại sắc mặt bắt đầu nghiêm nghị, sắp xếp hành lý bên mình, hướng Lục Dịch chấp tay thi lễ: "Tại hạ phụng mệnh Hà Tâm Ân, trước kia từng giúp đỡ đại nhân. Đây là thư." Hắn lấy ra một phong thư đưa cho Lục Dịch

Quả nhiên là người của Hà Tâm Ân (Hà Tâm Ân, đại nho Tâm Học đời Minh, truyền nhân nhánh Thái Châu học phái của Tâm Học Vương Dương Minh, du học thiên hạ truyền đạo thụ nghiệp), là người trong môn phái của Lưu Sa Hà, là Quyền Liêm Đại Tướng. Lục Dịch từ lâu đã mơ hồ đoán được, nhưng vẫn không thể tin tưởng lắm, cho đến khi xem thư, đọc xong liền hướng Lam Đạo Hành nói

"Người có biết tại sao Hà Tâm Ân nói người đến gặp ta?" Hấn hỏi

Lam Đạo Hành nói:"Đương nhiên là ta hiểu rõ rồi mới đến, ta từ thuở nhỏ đã tu hành ở đạo quán, không cha không mẹ, không có bận tâm chuyện gì, cũng không muôn liên lụy ai."

Lục Dịch suy nghĩ rồi nói:"Chuyện tiền cung, muốn an bài phải có một chút công phu. Thánh thượng tính cách đa nghi, chờ đến khi thiếu người có thể bù vào một người."

"Tiểu đạo lắng lắng đợi đại nhân an bài."

"Người...lần trước có nhắc tới xe, là đang chỉ chính người hay sao?" Lục Dịch nhớ lại những câu nói kia của Lam Đạo Hành

Lam Đạo Hành cười cợt, không trả lời mà hỏi lại nói:"Đại nhân cảm thấy tiểu đạo có khả năng hay không?"

Lục Dịch không đáp, chỉ nhìn con suối nhỏ, khẽ thở dài:"Người vừa cam nguyện làm quân xe cho ta, lấy một chọi mười, tiến quân thần tốc, cho nên ta tất nhiên cũng sẽ tận lực bảo đảm chu toàn cho người."

"Lục đại nhân, lời này nói sai rồi." Lam Đạo Hành nghiêm nghị cắt ngang lời hấn:"Việc này muốn thuận lợi, thì không thể liên lụy đến bất luận người nào, bằng không tất sẽ bị Nghiêm Thế Phiên nắm lấy nhược điểm của mình. Đại nhân không thể để việc nhỏ mà hỏng việc lớn."

Hấn nói xong, Lục Dịch suy nghĩ, yên lặng trong chốc lát, lạnh nhạt nói:"Người nghĩ như vậy rất đúng."

Lam Đạo Hành cúi người đem lấy cần câu của mình, thẳng thắn dứt khoát ném vào trong khe suối. Chỉ nghe thấy tiếng suối vang vọng, một lát sau là tiếng nước chảy nhẹ nhàng.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 87(Đã Sửa Lại)

Mấy ngày liên tiếp trôi qua, mặc dù nghe những lời Kim Hạ nói, nhưng A Nhuệ hình như vẫn không tin tưởng, vẫn là không muốn ăn uống. Sầm Thộ không hổ danh là người của Bắc Trấn Ti phủ, dìu A Nhuệ ngồi dậy, kiềm lấy yết hầu của hắn, thủ pháp thành thạo đem cơm nước rót vào trong miệng hắn. Kim Hạ ở bên nhìn, than thở, luôn cảm thấy thủ pháp này của hắn ở Bắc Trấn Ti phủ trông giống như rót độc được vào người.

Hóa ra, bọn họ đến Hàng Châu.

Trên có thiên đường dưới có Tô Hàng, Hàng Châu không chỉ là nơi có nhiều quần áo, trang sức từ phương Tây mà nơi đó còn có đủ các loại món ăn ngon vật lạ, nghe đến mà thèm nhỏ dãi

Nếu như trước kia, đi tới những nơi tập trung đầy đủ mỹ vị như vậy, Dương Nhạc chắc hẳn là được khuấy động tâm tình, có thể trước mắt hắn chỉ nhớ đến là cái chết mù mịt của Dịch Lan Diệp mà thôi, không phải nói chỉ có nấu ăn là khiến tâm tư của hắn bình thường trở lại.

Kim Hạ thấy Dương Nhạc ngày càng trầm lặng ít nói, liền muốn dẫn hắn đi đến những nơi có thức ăn ngon, dù sao cũng là nơi khiến hắn hứng thú, nói không chừng sẽ khiến cho tâm trạng hắn tốt lên, mau chóng lấy lại tinh thần. Xa xa nhìn thấy cổng Hàng Châu, Kim Hạ không nhẫn nại được mà hỏi Sầm Thộ: "Đại công tử nhà người

đến Hàng Châu, những đại quan, tiểu quan ở đó có biết hay không?"

Sầm Thộ nghiêng người, liếc nhìn Kim Hạ: "Biết được thì làm sao? Không biết thì làm sao?"

"Đương nhiên là không giống nhau, nếu là biết được, sau khi tiến vào trong thành thì nên có một bữa tiệc tiếp đãi khách từ phương xa tới đây, món ăn vật phẩm nghĩ đến nhất định là không tầm thường." Kim Hạ hai mắt sáng lên

Sầm Thộ hừ lạnh một tiếng, giáo huấn Kim Hạ: "Tuy nói các người là Lục Phiến Môn, nhưng nếu hiện nay được điều tạm tới đây, lại còn theo Đại công tử, cũng đừng lộ ra bộ dáng chưa từng thấy sự đời hay bộ dạng nghèo túng của các người ra đây, bằng không sẽ làm mất mặt Đại công tử."

Kim Hạ nghe vậy, cũng hừ một tiếng, châm chọc nói: "Hôm qua dọn một bàn móng heo, tổng cộng có sáu người, cũng không biết là ai, một hơi liền gặm hết ba cái, làm cho người khác cũng không thể ăn được, thực sự là không giữ thể diện cho mình hay sao." Kim Hạ cố ý bằng giọng châm chọc.

Bị Kim Hạ nói như vậy, Sầm Thộ không khỏi đỏ mặt, món móng heo ngày hôm qua thơm ngon, hắn vẫn không ngăn lại miệng mình, ăn nhiều hơn hai cái, không nghĩ rằng mình bị nha đầu này nhớ trong lòng, thực tại cảm thấy đáng ghét.

Kim Hạ thấy hắn buồn không lên tiếng, liền thêm dầu vào lửa: "Hồi đó, người làm sao không nhớ kỹ rằng người có phải đã làm công tử mất mặt hay không?"

"Người..."

"Người cái gì mà người, dân dĩ thực vi thiên, chỉ là ta muốn ăn ngon, làm gì mất mặt." Kim Hạ ương bướng:"Đại công tử nhà người sẽ không chú ý, người còn thể hiện tác phong đáng tởm của người ra làm gì."

Trong lúc đang nói chuyện, tiếng móng ngựa cộc cộc trên phiến đá, đã bắt đầu tiến vào trong cổng thành.

Ngoài cửa thành, đừng nói tới là quan lại đứng trước nghênh tiếp khách quý, trên đường rộng lớn như vậy, nhưng bách tính xung quanh lại rất ít, có thể nhìn thấy một vài quán ăn mở cửa mà thôi...

Không ngờ ở Hàng Châu lại tiêu điều trống trải như vậy, không biết như thế nào, mọi người đều vô cùng ngạc nhiên. Sầm Phúc không chờ Lục Dịch phân phó mà vội vã đến bên cạnh quán nhỏ hỏi thăm:"Xin hỏi, trên đường sao lại ít người như vậy, trong thành này có biến cố gì sao?"

"Hôm nay giữa trưa ở ngoài cổng Bắc chém đầu cha con Uông Trực, tất cả mọi người ở đây tới xem trò vui." Lão chủ quán nói:"Chờ qua giữa trưa, cũng sẽ từ từ náo nhiệt lên thôi."

Uông Trực!

Không ngờ lại vừa lúc gặp phải chuyện này, Lục Dịch ngăn người, tiện đà tung người xuống ngựa, tiến lên hỏi:"Quan giám xử trảm là người phương nào, người có biết không?"

"Ta đây cũng không biết." Lão chủ quán thấy bọn họ đều trong trang phục quan gia, cũng không dám thất lễ:"Nghe nói có hai vị đại

nhân gọi là Tổng đốc Hồ đại nhân, còn có Ngự sử Vương đại nhân, tiểu nhân cũng không rõ lắm."

Lục Dịch suy nghĩ trong chốc lát, bước nhanh lên ngựa:"Đi, chúng ta đi đến cổng thành phía Bắc!"

Lúc này ở cổng thành phía Bắc dòng người chen lấn không có chỗ chen vào, vì đề phòng có kẻ cướp tù, quan binh cũng đã bao vây quanh thành. Ông Trực thân là thủ lĩnh giặc Oa, ở trên biển buôn lậu nhiều năm, Ở Nhật Bản Cữu Châu (Kyushu) Nam Bộ chiếm đất làm vua, chiêu mộ có rất nhiều người Nhật Bản, nắm giữ toàn bộ vũ khí hỏa thương cùng thuyền chiến, có thể trên biển hấn chính là bá chủ.

Ở vùng duyên hải, giặc Oa hống hách lộng hành, cùng những phần tử buôn lậu có quan hệ mật thiết. Ông Trực lần này bị bắt, toàn bộ bách tính tỉnh Chiết Giang dồn dập vỗ tay tán thưởng, họ bị giặc Oa làm hại đến cửa nát nhà tan không ít, đều là đối với Ông Trực hận thấu xương.

Bọn người Lục Dịch cùng chạy tới cổng thành Bắc, nhìn thấy bách tính mãnh liệt hô hào, trong miệng cổ hết sức chửi rủa Ông tặc, sự hận thù trong thâm tâm mà không lời nào miêu tả được, làm người khác phải run sợ.

Sắp xếp cho Thuần Vu Mẫn cùng nha hoàn ở trên xe ngựa bên góc đường, mệnh cho Sầm Thợ cùng Dương Nhạc bảo vệ, Lục Dịch vốn cũng muốn cho Kim Hạ lưu lại, nhưng trong nháy mắt liền tìm không được bóng dáng của Kim Hạ.

"Kim Hạ đâu?" Hần cau mày nói

"Xe ngựa vừa mới dừng lại, Viên bộ khoái liền chạy trốn ra ngoài." Sầm Thọ chỉ chỉ vào trong đám đông chen lấn gió thổi không lọt người, khó thể tin nổi lắc đầu lia lịa: "Nha đầu này là cá chạch hay sao, như vậy mà cũng có thể chui vào được."

Lục Dịch thầm than thở, không nói nhiều lời, ra hiệu cho Sầm Phúc đi phía trước dẫn đường.

Sầm Phúc gạt đầu lĩnh mệnh, lấy ra một lệnh bài Cẩm y vệ ra, dòng người chen chúc, nhìn thấy lệnh bài được làm bằng đồng, hoàn toàn dón dáp né tránh. Lục Dịch chậm rãi mà đi, cho đến hàng người phía trước đứng đầu, trước trượng đài hành hình, mới dừng bước lại.

Mấy đội quan binh cầm trong tay binh khí, đứng ở bốn phía đài hình xử trảm, trận địa sẵn sàng để đón quân địch.

Lúc này đã là đầu mùa hạ, sắp tới giữa trưa, mặt trời chiếu ánh nắng nóng hừng hực đến hình đài xử trảm. Lục Dịch hí mắt nhìn xem, cầm đầu quan giám trảm chính là Hồ Tông Hiến, bên cạnh hắn còn có bốn, năm người, có một người trong đó không đội mũ quan, cũng không mặc áo bào nhưng đứng ở khoảng cách gần Hồ Tông Hiến nhất, chau mày, thậm chí đáng đáp cũng không gấp gáp gì.

Hồ Tông Hiến mặc trầm như nước, ở dưới đài xử trảm tiếng hò hét, chửi rủa của bách tính dậy khắp muôn nơi, hắn vẫn cứ tự nhiên, mắt điếc tai ngơ. Lục Dịch đứng gần đài xử trảm, Hồ Tông Hiến quả nhiên là có lưu ý đến Lục Dịch, là do Lục Dịch bây giờ không mặc quan phục, trước đây cũng chưa từng đối mặt với nhau. Vì vậy, không nhận ra là ai, chỉ biết là Cẩm y vệ.

Cha con Ông Trục bị áp giải dưới xe tù, lúc bị đưa đến hình đài xử trảm, nổi bực tức của bách tính lên cực điểm, dồn dập tức giận chửi rủa, thậm chí còn ném đá vào người cha con Ông Trục, làm cho đao phủ nhất thời không thể tiếp cận.

Những uế vật bị ném lên người Ông Trục, mùi thối lại bốc lên, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn bách tính bốn phía, sau đó quay đầu về phía đài hành hình có Hồ Tông Hiến đang đứng, bên môi có nhoeo miệng cười...

Đối đầu trước ánh mắt của Ông Trục, trong mắt Hồ Tông Hiến cũng không nói rõ được tâm tình gì, chỉ là giữa lông mày nhíu chặt. Hai người đối diện một lúc lâu.

Kim Hạ đứng bên cạnh Lục Dịch kinh ngạc nói: "Hắn nhìn chằm chằm Hồ đại nhân làm cái gì, chẳng lẽ Hồ đại nhân đã từng chống lưng cho hắn vô sự, nay lại phản, vì lẽ đó hận hắn nói không giữ lời?" Lục Dịch không nói, chỉ lắc đầu một cái.

Vừa đến giữa trưa, Hồ Tông Hiến liếc mắt né tránh ánh mắt khinh bỉ của Ông Trục, ngón tay cầm lệnh bài xử trảm, hướng về trên hình đài mà ném....Tiếng lệnh bài rơi xuống đất, bốn phía nhất thời tĩnh lặng.

"Cha..." Con trai Ông Trục buồn bã kêu lên một tiếng.

"Hài nhi đừng sợ, trên đường hoàng tuyền có cha luôn giúp đỡ cho con." Ông Trục nói, vừa nhìn chằm chằm vào Hồ Tông Hiến, ngược lại nhìn về bốn phía bách tính, cất cao giọng nói: "Giết một mình ta không ngại, chỉ sợ khổ bách tính, sau khi ta chết thì nơi đây nhất định đại loạn mười năm."

Lời vừa nói ra, bốn phía tất cả đều là tiếng kêu la ồ ạt. Những người dân này đã ở đây từ lâu, đã chịu đựng nỗi khổ bọn giặc Oa làm loạn, ước gì có thể chém đầu tên thủ lĩnh giặc Oa, làm sao mà có thể tin lời hắn, chỉ cho rằng Uông Trục sắp chết chỉ đang ăn nói linh tinh.

Trên hình đài Hồ Tông Hiến nghe vậy nhưng vẻ mặt của hắn lại đau đớn tức tối, lần lượt vung tay nói:"Chém!"

Ánh đao lướt qua, đầu người rơi xuống đất, dân chúng bùng nổ tung hô reo hò.

"Tên tặc thủ lĩnh giặc Oa, lại còn nói sau khi hắn chết, bách tính sẽ đại loạn khốn khổ..." Kim Hạ lao lực suy nghĩ:"Nếu không phải hắn, thì vùng duyên hải giặc Oa đâu bạo loạn như vậy, không lẽ hắn còn cảm giác rằng mình có công.

Lục Dịch bất động, thấp giọng hướng Kim Hạ nói:"Người bên cạnh Hồ Tông Hiến đằng kia, người nên lưu ý đến .."

"Phải lưu ý.... Người trông giống như nhà sư kia sao?" Kim Hạ hí mắt nhìn xem, người kia vóc dáng không cao, bộ mặt vàng nhạt, chòm râu dài nhỏ, trên mặt có vẻ phẫn hận.

"Hắn không phải là nhà sư, hắn là Từ Văn Trường." Lục Dịch lạnh nhạt nói:"Năm đó cha ta có xin cho hắn vào trong phủ, lại bị hắn từ chối. Không ngờ tới, hắn là người dưới trướng Hồ Tông Hiến."

Kim Hạ tấm tắc nói:"Như vậy xem ra, quả nhiên hắn không phải người bình thường, đến cha ngài còn không xem trọng."

Lục Dịch liếc mắt nhìn Kim Hạ.

Kim Hạ vội vàng giải thích:"Kỳ thực cũng là do duyên phận, hắn vừa lúc cùng Hồ Tông Hiến có duyên, chuyện này cũng không còn cách nào khác, cho nên cha ngài đã nhận ra điều đó."

Lục Dịch không để ý lời Kim Hạ nói:"Vị này mặc dù không có công danh, nhưng hóa ra lại là người tài, tinh thông thi từ thư họa ,còn biết binh pháp... "

Nói đến chuyện này, Kim Hạ nhận ra được chuyện gì, liếc mắt hướng về đài hành hình, thì thấy vị họ Từ kia cùng Hồ Tông Hiến đã rời đi.

"Thời điểm chém đầu Uông Trực, hắn và Hồ đại nhân đều là khuôn mặt không bằng lòng .Vị Từ kia nếu là coi trọng người có danh lợi, thì đã không từ chối Lục Bình vào phủ, Kim Hạ nhớ tới vẻ mặt phẫn nộ của hắn:"Lẽ nào Uông Trực án này có ẩn tình khác?"

Lục Dịch chuyển hướng Kim Hạ:"Đây chính là mục đích của chúng ta trong chuyến đi này."

Thi thể cha con Uông Trực bị bắt đi, bọn binh lính đang cạo rửa dọn dẹp hình đài, bách tính vây xem cũng dần dần tản đi. Bọn người Lục Dịch cũng trở lại xe ngựa .

Thuần Vu Mẫn là phận nữ nhi khuê các, làm sao chịu được tình cảnh này, dù chưa tận mắt nhìn thấy hành hình, nhưng chỉ được âm thanh tứ phía, trong lòng cũng là hoảng loạn, một bước cũng không dám rời xe ngựa. Thấy Lục Dịch trở về, vội vàng kéo rèm xe lên, căng thẳng hỏi:"Là chém đầu người sao?"

Lục Dịch gạt đầu, thấy sắc mặt biểu muội trắng bệch : "Muội sợ hãi phải không?"

Thuần Vu Mẫn vội vàng lắc đầu : "Không có."

"Chúng ta trước mắt đi ăn gì đó bổ bụng." Kim Hạ đề nghị

Sầm Thợ không thể hiểu nổi nói: "Vừa xem xong xử trảm, người làm sao còn có thể ăn được?"

Lục Dịch chuyển hướng Kim Hạ, trên mặt tựa như có ý cười, hỏi : "Người đói bụng sao?"

"Ca ca, ta vừa mới bị dọa đến phát sợ, liền cảm thấy đặc biệt đói bụng." Kim Hạ mặt đầy thành khẩn: "Ta nghĩ Thuần Vu cô nương cũng là đang đói bụng."

Lục Dịch nói: "Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm trước rồi tìm chỗ nghỉ chân."

Kim Hạ cười híp mắt đang muốn nhảy lên xe ngựa, khóe mắt thoáng qua một bóng người hết sức quen thuộc, vóc người cao to, khôi ngô. Kim Hạ quay đầu nhìn chăm chú, người này không phải Tạ Tiêu thì còn là ai, sau khi rời Ô An Bang bộ dạng hăn đầy ria mép, rất có chút khí thế.

"Tạ gia ca ca." Kim Hạ vội vàng kêu

Đi cùng Tạ Tiêu còn có Thượng Quan Hi, vẫn là bộ dạng xinh đẹp tuyệt trần, ngoài ra còn có một người cao to khỏe mạnh, đầu đội nón vành, không nhìn rõ mặt .

Nhìn thấy Thượng Quan Hi, Kim Hạ so với nhìn thấy Tạ Tiêu càng vui mừng hơn nói: "Thượng Quan tỷ tỷ cũng tới rồi."

Âm thanh lạnh lẽo của Kim Hạ truyền tới trong xe ngựa, A Nhuệ sao có thể không nghe thấy, chấn động toàn thân, vểnh tai lên dò xét động tĩnh bên ngoài.

"Viên cô nương." Thượng Quan Hi hướng Kim Hạ dịu dàng nở nụ cười, tiện thể hướng Lục Dịch chấp tay thi lễ.

Dương Nhạc cũng lại gần hướng bọn họ chấp tay chào.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 88 (Đã Sửa Lại)

Bốn phía tiếng người âm ỉ, đến lao lực mới có thể phân biệt được giọng nói của Thượng Quan Hi, vài lời ngắn ngủi, đối với A Nhuệ mà nói trong lòng giống như dầu sôi lửa bỏng, trong đầu không thể nghĩ ai khác ngoài Đường chủ. Vèn vèn chỉ cách một vách ngăn xe ngựa hai người lại gần nhau đến vậy. Hấn đã từng nghĩ rằng sẽ không còn cơ hội gặp lại nàng, nhưng không ngờ giây phút gần như sắp chết này lại có thể nghe được giọng nói của nàng.

Tạ Tiêu gặp lại Kim Hạ cũng rất vui mừng, chỉ là nhìn thấy Lục Dịch ở bên liền tức giận giọng ồm ồm nói: "Các người khởi hành so với bọn ta sớm hơn, sao đến hôm nay mới đến đây?"

"Trên đường gặp mưa to, xe ngựa lại bị lún, còn có...." Kim Hạ không tiện nói bởi vì Thuần Vu Mẫn cùng đồng hành, vì chăm sóc cho cô nương, trên đường đi chậm đi rất nhiều: "Nói chung là nói bằng một lời thì khó nói hết. Các người thì sao?"

"Bọn ta vừa mới tới Gia Hưng liền gặp phải giặc Oa, đánh đuổi bọn chúng được một đoạn đường, hôm qua vừa mới ở ngoài thành nên tiện thể đi xem tên thủ lĩnh giặc Oa bộ dạng trông như thế nào." Tạ Tiêu ngạo nghễ nói:

"Trên đường gặp rồi đánh đuổi bọn chúng sao? Nghe thấy liền ngưỡng mộ oai phong thật." Kim Hạ cười nói: "Ca ca, người có nhớ hay không lần đầu gặp gỡ, ta liền đoán người là đại hiệp phong độ."

Tạ Tiêu nghe được trong lòng vui vẻ.

Lục Dịch ở bên nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Kim Hạ, vẫn chưa nói gì, đưa mắt nhìn tên kia bên cạnh Tạ Tiêu đầu đội nón vành im hơi lặng tiếng, bỗng nhiên lạnh nhạt nói: "Xem ra vết thương ở chân người đã không còn lo lắng nữa."

Người kia nghe vậy, ngẩn người, đem nón vành bỏ xuống, giọng nói lạnh nhạt đề phòng: "Lục đại nhân, ngài có khỏe không?"

Người này là Sa Tu Trúc, lúc trước Lục Dịch một cước đá gãy xương đùi của hắn, còn việc sau đó Lục Dịch cố ý thả hắn, hắn vẫn đối với Lục Dịch vô cùng cảnh giác.

Lục Dịch đối với hắn ngược lại có tâm ý khen ngợi: "Người là đi theo bọn họ tới đây chống giặc Oa sao? Như vậy xem ra lời người nói khi đó trên thuyền cướp đi quả sinh thần là vì bách tính, đúng là lời nói thật. Ta đây quả khâm phục."

Nghe hắn khen ngợi mình như thế, Sa Tu Trúc ngược lại không được tự nhiên, ngượng ngùng nói: "Lục đại nhân quá lời."

"Nếu đều là người quen cũ, vừa đúng lúc mọi người cùng nhau ăn bữa cơm đi thôi." Kim Hạ nhiệt tình nói.

Thượng Quan Hi khéo léo từ chối nói: "Không được, các sư huynh trong miếu còn đang nghỉ chân ở cách đây không xa, bọn ta còn phải cùng bọn họ hội họp, lập tức phải rời Hàng Châu rồi."

"Đúng rồi ta nhớ tới lúc còn ở Dương Châu tung tích của A Nhuệ không rõ, có đi tìm hắn chưa? " Kim Hạ cố ý dò hỏi.

"Vẫn không có." Thượng Quan Hi thở dài nói: "Cha ta nói sẽ giúp ta tiếp tục tìm kiếm, các người là quan gia, nếu như có tin tức của hần, nhất định phải nói cho ta biết."

"Đó là đương nhiên, hần nếu như biết được tỷ tỷ ở chỗ này, nói không chừng cũng sẽ đuổi theo giúp đỡ."

"Nếu hần ở chỗ này....." Thượng Quan Hi hình như có chút ngây người, chần chừ chốc lát, mới nửa thở dài nửa thương cảm nói: "Hần ở đây thì tốt rồi."

Bên trong xe ngựa A Nhuệ nghe được, ngón tay gắt gao nắm chặt thành xe, hai mắt đau đớn nhắm chặt.

Kim Hạ có chút hơi thất vọng: "Vậy các người đi sao, vậy sau này đi đến đâu gặp các người? "

"Trước mắt giặc Oa vẫn còn đang chung quanh lẫn trốn, bọn ta cũng không có chỗ ở cố định, chỉ theo các sư huynh trong miếu mà đi." Thượng Quan Hi cười nói: "Nói không chừng ngày nào đó chúng ta lại gặp nhau. Cáo từ."

Tạ Tiêu, Sa Tu Trúc cũng chấp tay cáo từ.

Kim Hạ nhìn ba người bọn họ từ từ đi xa, cảm thấy họ toát lên khí chất hùng dũng oai phong, tự nhiên cảm thấy chính mình sống không được như họ, mà phải chịu nhiều uất ức.

"Bọn họ đã đi xa, người còn lưu luyến sao?" Lục Dịch nói nhỏ: "Như vậy không nở sao?"

Kim Hạ chí lớn kịch liệt than thở: "Ta cũng muốn đi chống giặc Oa, nhìn họ rất tự tại."

Lục Dịch gật đầu đồng ý nói: "Công phu của người tuy rằng không tốt, có điều người đi theo các hòa thượng cũng có ích, bọn họ sẽ không thể chê bai bữa ăn đều là củ cải."

Kim Hạ lặng im không nói gì.

Vừa đến nhà trọ, mở cửa sổ nhìn hàng cây dương liễu cùng hương gió nhẹ lướt qua mặt, Kim Hạ nằm nhoài bên cửa sổ ngắm nhìn cảnh vật, vừa mới được ăn món ngon, Kim Hạ lại không thể không cảm thán với tên gọi thiên đường Hàng Châu. Sau đó quay người, ngắm người nằm trên giường nói

"Quy tắc cũ, nếu người không chịu ăn, ta liền đi gọi Sầm Thọ."

Lời còn chưa dứt, A Nhuệ đông cứng run sợ nói: "Ta không ăn cháo, ta muốn ăn cơm."

"Cuối cùng thì người cũng chịu mở lời." Kim Hạ cười nói: "Người đã biết là ta không lừa gạt người rồi phải không?"

A Nhuệ tiếp tục nói: "Cho ta xin mời đại phu, ta không muốn cứ nằm như thế này."

"Được, ta sẽ nói lại cho Lục đại nhân biết." Kim Hạ trầm hiểu

"Người nói cho hắn biết, chỉ cần để thân thể trở lại như bình thường, ta sẽ đem điều ta biết được nói cho hắn biết." Ánh mắt của A Nhuệ có vẻ lạnh lùng: "Hắn để ta sống dở chết dở cho đến bây giờ, không phải là muốn biết điều gì sao?"

Kim Hạ rất tò mò hỏi: "Người rốt cuộc là biết được gì đó sao? Nói cho ta nghe thử một chút."

A Nhuệ lạnh lùng trừng mắt nhìn Kim Hạ:"Ngoại trừ Lục đại nhân, ta sẽ không nói cho người khác biết."

"Người vẫn là rất khách khí, không biết lần này người mất tích, người trong Ô An Bang hội khắp nơi tìm người ." Kim Hạ không nặng không nhẹ đâm hấn một câu, lúc này mới lắc đầu đi ra cửa.

Lục Dịch vừa mới thay áo bào, Kim Hạ vào đúng lúc này liền chói mắt đỏ mặt, không biết hấn làm sao lại thay áo bào .

"Người tới vừa đúng lúc, giúp ta buộc thân áo bào." Lục Dịch phong thái tự nhiên gọi nàng.

"Được... "

Kim Hạ lấy dây ở bên cạnh, vòng qua bên hông hấn, cẩn thận buộc chặt.

Vừa mới buộc chặt, Lục Dịch xoay người lại, hai tay vòng lên hông của nàng, ôm lấy thật chặt, cau mày nói:"Rõ ràng trên đường này đều cho người ăn thức ăn ngon, đều không bỏ sót món nào, sao người lại không chút nào thay đổi lớn lên chút nào?"

Kim Hạ tách vòng tay hấn ra, cung kính nói lại tình hình:"Ty chức vì là ra sức phục vụ đại nhân, mỗi ngày lo lắng hết lòng, cũng rất mệt mỏi lắm chứ."

"Vì lẽ đó..." Lục Dịch đang chờ câu sau của Kim Hạ

"Đại nhân không ngại thử xem mỗi ngày lại thêm bữa ăn khuya được không." Kim Hạ thành khẩn đề nghị

Lục Dịch không nhịn được cười, đang muốn đáp lại, liền nghe bên ngoài cửa Sầm Phúc cung kính nói: "Đại công tử, Hồ Tổng đốc phái kiệu tới đón ngài, ty chức đã để cho bọn họ ngồi hầu ở bên ngoài rồi."

"Ta biết rồi."

Kim Hạ kinh ngạc nói: "Hồ Tông Hiến? Hắn biết được ngài đã đến Hàng Châu rồi sao?"

"Chúng ta đã đi dùng cơm, lại dùng chân, hắn làm sao không biết, là Tổng đốc của cả tỉnh Chiết Giang cơ mà." Lục Dịch sửa soạn lại ống tay áo.

"Đúng rồi, A Nhuệ bên kia..." Kim Hạ vội mang chuyện của A Nhuệ nói cho Lục Dịch biết.

"Trên người của hắn chứng bệnh rất cổ quái, có lẽ đối với độc của người Đông Dương có quan hệ. Ta đã cho Sầm Thọ đi hỏi thăm nơi đây có đại phu nơi nào am hiểu giải độc hay không?" Lục Dịch tựa như đã sớm ngờ tới.

Kim Hạ cũng thở dài: "Chỉ có Thẩm phu nhân mới là cao thủ giải độc, tiếc là bây giờ không biết phu nhân đang ở nơi nào."

"Không vội, ta đã cho người điều tra Thẩm phu nhân thân phận, bà ấy không phải đang về lại quê nhà sao, chờ điều tra được thân phận, dĩ nhiên sẽ biết được bà ấy đang ở nơi nào." Lục Dịch không yên tâm căn dặn Kim Hạ nói: "Buổi chiều ta về rồi sẽ về trễ, nơi đây giặc Oa hung hăng ngang ngược, không sánh được khi ở Dương Châu, người chó có chạy lung tung."

"Ta rất có chừng có mực."

Nhớ tới mấy ngày đầu gặp nhau, Kim Hạ còn lừa gạt Dương Trình Vạn lặn dưới dòng sông tìm kiếm quà sinh thần, Lục Dịch liền cảm thấy nàng đúng mực là khiến người khác không thể tin được, nói: "Chớ trách ta không nhắc nhở người, người nếu như lại đi ra ngoài, gặp phải chuyện gì, chắc chắn lại kiếm bạc."

Nhìn biểu hiện của Kim Hạ, Lục Dịch cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

"Bên ngoài núi Thanh Sơn, có lâu quán, có ca múa hát bên Tây Hồ, khi nào...." Thuần Vu Mẫn dựa bên cửa sổ, nhìn cảnh đẹp Tây Hồ, thuận miệng thì thầm.

Nha hoàn hướng trên người nàng khoác thêm áo choàng: "Cô nương, người cần thận gió lớn bị cảm lạnh."

Lão ma ma thì đem chăn đem đặt bên cạnh, thay đổi nhà trọ họ cũng phải tự chuẩn bị chăn mền cho cô nương, lại phải sắp xếp đồ đạc cho thỏa đáng, hướng Thuần Vu Mẫn nói: "Đi trên xe ngựa mấy ngày liền, cuối cùng cũng đến được Hàng Châu, có thể yên tâm nghỉ ngơi một chút. Cô nương có muốn hay không tắm rửa thay y phục? Ta có thể đi chuẩn bị nước nóng."

"Không vội, các người cũng đều mệt mỏi cả rồi, xuống nghỉ ngơi chút đi." Thuần Vu Mẫn ôn nhu nói: "Ta cũng muốn nghỉ ngơi một chút."

"Được, cô nương nghỉ ngơi trước, có việc thì gọi cho ta."

Nhìn thấy nha hoàn cùng lão ma ma đều lùi ra, Thuần Vu Mẫn mới khe khẽ thở dài. Bọn họ đều là người làm trong nhà, tuy nói vậy

nhưng họ cũng là người phúc hậu, ở trước mặt nàng cũng rất quan tâm chăm sóc, cũng không dám sai khiến bọn họ quá nhiều. Huống hồ lần này đi xa nhà, nghĩ đến trong lòng họ cũng không cam tâm tình nguyện.

Nàng ngồi bên cạnh bàn, thuận tiện lấy ra một quyển sách, lật được vài trang, nhưng là một chữ đều không xem nổi nữa. Trên đoạn hành trình này, nàng cùng Lục Dịch và bọn người dưới trướng kia đi cùng nhau, đặc biệt là nữ bộ khoái kia. Mặc dù có lúc cảm thấy như nữ tử nhưng lại múa đao đánh nhau không ra thể thống gì, có thể đã làm cho Thuần Vu Mẫn cảm thấy hiếu kì.

Vốn tưởng rằng nữ bộ khoái kia khác với mọi nữ tử, nhưng hôm nay chỉ cách màn xe lại nhìn thấy vị Thượng Quan tỷ tỷ kia, như vậy tứ thế oai hùng, thực tại khiến người ta hâm mộ.

Đưa tay muốn rót một ly trà nóng, để ý thấy bên trong ấm nước đã không còn, nàng định gọi nha hoàn, lại không gọi, thầm nghĩ bất quá lại gọi nha hoàn đi lấy nước, chút chuyện nhỏ này, chính mình cũng không phải không làm được. Nghĩ như vậy, nàng cẩn thận sửa soạn lại tóc cùng xiêm y, liền nhẹ nhàng mở cửa bước đi ra ngoài.

Bởi vì không muốn khiến người ta phát hiện ra A Nhuệ, Lục Dịch lệnh cho Sầm Phúc thuê cả một tiểu viện trong quán trọ, đỡ phải bị người khác quấy rầy. Thuần Vu Mẫn chỉ biết đi theo không để ý đến hành động của họ, bây giờ bước ra cửa, liền ngăn người, do dự đi chậm về phía trước, nghĩ là có thể gặp được nhiều người hay tiểu nhị trong quán.

Đi được vài bước, ngoái nhìn xung quanh góc tường, cũng không gặp ai cả, nàng chần chừ trong chốc lát, không biết mình có nên tiếp

tục đi về phía trước. Đúng lúc này, nàng nghe thấy gian phòng bên cạnh truyền đến một tiếng rên thống khổ...

Là giọng nam?

Chẳng lẽ có người bị bệnh? Là ai? Nàng thấp thỏm bất an, tay cầm chắc thành cửa sổ, thò đầu thử thăm dò

Không nhìn rõ bất cứ thứ gì, mà người kia vẫn còn đang rên rỉ, nghe như hấn là đang vật lộn với cơn đau.

Ở tại nơi này bên trong tiểu viện đều chỉ có một mình mình, nếu như bỏ mặc thì không được, Thuần Vu Mẫn lấy dũng khí đi tới cửa, gõ cửa, nhẹ giọng nói:"Ta đến đây." Lúc này mới đẩy cửa đi vào.

Lúc nàng đẩy cửa vào trong, ở trên giường có người đang đau đớn quần quai, A Nhuệ kêu lên một tiếng rồi nặng nề té xuống đất

Thuần Vu Mẫn sợ giật bắn người, ngây người chốc lát, mới nghĩ đến chính mình nên tiến đến đỡ hấn dậy.

"Người...không sao chứ?" Nàng thử thăm dò tiến lên trước, bởi vì A Nhuệ đang đưa lưng về phía cô nương, nàng chỉ có thể suy đoán lung tung:"Người không phải là Sầm Phúc, Sầm Thọ, như vậy người là Dương bộ khoái sao?"

A Nhuệ khó khăn ngồi dậy, đưa tay mình nắm lấy thành giường, trên mu bàn tay hiện ra rõ ràng vài vết thương do bị đao chém. Thuần Vu Mẫn vốn định đưa tay dịu hấn, nhìn thấy tay hấn, sợ đến mức vội vã thu tay về, gương mặt nhìn mặt A Nhuệ, nhất thời hoảng sợ kêu lên, không tự chủ được lui lại mấy bước, thân thể lại đụng phải bàn, ngã nhào ra đất

Kim Hạ ở trong bếp đang sắc thuốc, nghe thấy động tĩnh, liền cầm đũa khuấy liền chạy tới.

Cùng thời điểm đó, Sầm Thợ, Dương Nhạc cũng nghe thấy động tĩnh, tìm đến phòng của A Nhuệ.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 89 (Đã Sửa Lại)

Dương Nhạc chạy đến bên giường đỡ A Nhuệ ngồi dậy, thủ pháp của hắn tuy không như Sầm Thọ, nhưng cũng giải quyết xong mọi chuyện cho A Nhuệ.

"Thuần Vu cô nương, người tại sao lại ở chỗ này?" Sầm Thọ vốn muốn tiến đến đỡ cô nương ngồi dậy, nhưng nghĩ lại nàng dù sao cũng là tiểu thư khuê các, e sợ có nhiều bất tiện, chỉ đành gồng tay đứng đó.

Kim Hạ vội vàng đỡ Thuần Vu Mẫn, tiện thể thay cô nương sửa soạn lại y phục.

"Hắn, hắn... Hắn là ai?" Thuần Vu Mẫn sợ hãi không thôi: "Hắn rốt cuộc là người hay là quỷ?"

"Là người, tất nhiên là người." Kim Hạ giải thích cho nàng hiểu: "Cô nương nhìn thấy chân của hắn, thì chắc chắn là người."

Sầm Thọ ở bên lờm một cái.

Nghe vậy, Thuần Vu Mẫn tinh thần hơi ổn định lại: "Vậy hắn rốt cuộc là ai?"

"Chuyện này nói rất dài dòng, chỗ này cũng không phải nơi nói chuyện này, nếu cô nương không để ý, chúng ta ra tiểu viện uống chén trà nóng, từ từ nói chuyện." Kim Hạ đưa đĩa cho Sầm

Thọ:"Trong bếp, ta đã sắc thuốc lại thành một chén, người múc cho cẩn thận kẻo làm đổ."

"Người.... "

Có Thuần Vu Mẫn ở đây, Sầm Thọ giận mà không dám nói gì, tức giận cầm đĩa đi vào bếp.

Trong tiểu viện có một cái đình, nhỏ mà tinh tế ,Kim Hạ dìu Thuần Vu Mẫn đến ngồi trong đình, lại còn mang trà nóng đến, cho cô nương tâm trạng ổn định.

Thuần Vu Mẫn uống mấy nhấp nước trà, liền không nhịn được hỏi:"Hắn rốt cuộc là người ở phương nào? Sao bộ dạng lại như thế này?"

"Cô nương, người biết được ta là Lục Phiến Môn bộ khoái có phải hay không?" Kim Hạ không đáp, ngược lại cười híp mắt hỏi ngược lại nàng

Thuần Vu Mẫn gật đầu.

Kim Hạ lúc này mới nói tiếp:"Kỳ thực ở trong kinh thành, Lục Phiến Môn cùng Cẩm Y Vệ trước đến giờ là nước giếng không dám phạm phải nước sông, ta lần này cùng Lục đại nhân đồng hành, cũng là vì đúng lúc thiếu người nên mới điều tạm đến đây, bằng không chuyện của Cẩm Y Vệ, mặc dù là Lục Phiến Môn cũng chưa bao giờ dám hỏi qua. Cô nương có thể hiểu rõ ý ta rồi phải không?"

Thuần Vu Mẫn hơi run hỏi:"Người là muốn ta đừng hỏi có phải hay không?"

"Không hổ là tiểu thư khuê các, quả nhiên là thông minh nhanh trí. Quả thật nếu cô nương không biết, trái lại đối với người lại càng tốt hơn. Chuyện của Cẩm Y Vệ chung quy nếu là biết được càng nhiều càng nguy hiểm." Kim Hạ nhẹ nhàng hù dọa nàng, sau đó lại nói:"Cô nương xem, người là biểu muội của Lục đại nhân, thân phận cao quý, bọn ta còn phải bảo vệ, chăm sóc cho cô nương có phải hay không? Vì vậy, sau này ở gian phòng đó, cô nương cũng đừng vào, xem như chưa từng thấy qua, cũng không nên cùng người khác nhắc đến chuyện này, như vậy bọn ta mới yên tâm được, Lục đại nhân cũng yên tâm hơn, có đúng hay không? "

Bị cô nương làm khó có chút bối rối, có điều đại khái ý tứ Thuần Vu Mẫn nghe đã hiểu được phần nào, chỉ là nhắc nhở nàng không được hỏi đến chuyện này, cũng xem như nàng chưa thấy qua chuyện này.

"Ta hiểu." Nàng nhẹ giọng nói

Kim Hạ vui mừng, tiếp theo lại căn dặn nàng:"Với ma ma hay nha hoàn của người cũng tuyệt đối đừng nhắc đến mới được."

"Ta biết rồi." Thuần Vu Mẫn nhấp uống chén trà, ôn nhu nhỏ nhẹ nói:"Các người đều là người làm quốc công đại sự, ta tuy không giúp được gì, nhưng lại không muốn mọi chuyện xấu đi."

"Cô nương đã nói quá lời rồi." Thuần Vu Mẫn là người tri thức hiểu lễ nghĩa như vậy, cũng làm cho Kim Hạ cảm thấy có một chút hổ thẹn, liền lập tức nói lảng sang chuyện khác:"Thuần Vu cô nương quê nhà ở nơi nào?"

"Ta là người Chiết Giang ở gần sông Tân Hà."

"Ở gần sông Tân Hà...." Kim Hạ trong đầu ngẫm nghĩ:"Vậy thì muốn đến được đó còn cần chút thời gian đây. Quê nhà hiện nay có ai đang ở đó?"

"Vị bác cả nhà ta vẫn còn đang ở trong thành."

"Sao, vị bác cả nhà cô nương làm nghề gì vậy?"

Kim Hạ với bản năng là bộ khoái, nói chuyện phiếm với nhau nói một câu lại hỏi một câu. Cũng may Thuần Vu Mẫn tính tình tốt bụng, mời nàng nói ra từng người trong nhà, mỗi một câu đều thành thật trả lời. Hai người nói chuyện không được bao lâu, Kim Hạ liền hiểu rõ họ hàng mấy đời thân thích của nàng.

Nha hoàn nghe thấy tiếng trò chuyện mà tìm tới:"Thì ra là cô nương ở đây. Cô nương có đói bụng hay không. Điểm tâm ở đây là nổi danh nhất, ta gọi hầu bàn mang đến cho cô nương dùng thử."

"Đúng đúng, ta ở kinh thành nghe nói ở Hàng Châu có bánh Quế Hoa Cao làm rất ngon, nơi khác làm mùi vị không như vậy, chỉ tiếc là chưa từng thử qua." Kim Hạ ánh mắt sáng lên.

Thuần Vu Mẫn cười nói:"Vậy thì tốt, để chủ quán mang một chút đến đây, hai ta cùng nếm thử." Dứt lời cô nương liền quay sang dặn dò nha hoàn, nha hoàn thì lại không tỏ ra vui vẻ, liếc xéo Kim Hạ một chút rồi mới đi.

"Đại Dương nhà ta rất giỏi việc nấu nướng, ta gọi hắn tới thử."

Nói xong Kim Hạ liền kéo Dương Nhạc đến đó. Lúc đầu Dương Nhạc không hiểu chuyện gì, ngờ ngác liền đi theo, lát sau nhìn thấy Thuần Vu Mẫn đang ở đó liền vội ngừng bước.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Hấn hỏi Kim Hạ

"Tất nhiên là chuyện tốt, Quế Hoa Cao ở Hàng Châu, không phải người cũng rất muốn ném thử một lần sao?"

Nếu là từ trước đến nay tất nhiên không ngại gì, chỉ là Thuần Vu Mẫn nói thế nào cũng là tiểu thư khuê các, Dương Nhạc cảm thấy có nhiều bất tiện, từ chối nói : "Sau này hãy nói đi."

Vừa đúng lúc, nha hoàn bưng khay đến tiểu viện, một đĩa bánh Quế Hoa Cao, và một vài món khác cũng được đem đến .

"Thuần Vu cô nương cũng khách khí mà mời chúng ta, chỉ có một mình người là nam nhân nhăn nhó cái gì." Kim Hạ kéo Dương Nhạc vào trong đình, đẩy hấn ngồi xuống, vui vẻ nhìn về phía khay bánh mà trong lòng thở dài: "Đại Dương, người xem. Món bánh này làm thật tinh xảo, đẹp mắt."

Không nói đến những thứ khác, chỉ cần nói đến Quế Hoa Cao tuy là ở kinh thành Dương Nhạc chưa từng thấy qua. Mỗi miếng đều được làm thành đóa hoa năm cánh, được chia làm hai tầng, tầng trên làm thật lộng lẫy, tầng dưới thì lớp bột trắng muốt, chỉ cần nhìn thôi là cảm thấy đẹp mắt.

Dương Nhạc định cầm lên xem thử, trong lòng cũng âm thầm than thở, nhớ tới Thuần Vu cô nương vẫn chưa động, vội nhường cho nói: "Cô nương trước hết xin mời."

Thuần Vu Mẫn cười mỉm nói: "Dương đại ca không cần khách khí."

Hai người còn đang nhường cho nhau, Kim Hạ đã từ lâu thường thức nó một cách ngon lành: "Quả thật là ngon, bánh cũng không

ngọt lắm không chút nào thấy chán."

Dương Nhạc vội lấy một miếng cắn thử, cẩn thận thưởng thức, lúc trước ta còn tưởng họ dùng sữa đặc, thì ra là dùng gia tương (sữa làm từ dừa), vị ngọt khoan khoái, vị hoa quả thơm dịu, chẳng trách khi ăn trong miệng lại chẳng buồn ngán.

Thuần Vu Mẫn không ngờ hẳn một người cao lớn thô kệch như vậy mới thử một lần lại quan sát kĩ càng như vậy, bộ khoái mà cũng tinh thông việc này, không khỏi nhìn hắn chăm chăm.

"Người mau xin học cách làm, để sau này về kinh thành còn có thể ăn được." Kim Hạ sau khi ăn hai miếng Quế Hoa Cao, lại quay sang hai món còn lại.

Dương Nhạc lắc đầu: "Người tưởng gia tương dễ có được lắm sao, chính là học xong rồi cũng vô dụng."

Ở cửa tiểu viện, tiểu nhị đưa vào một đại đội người vào trong, còn có nhiều rương hòm mang đến và có một kiệu lớn cũng được đưa vào. Hai cỗ kiệu phải miễn cưỡng lắm mới chen được vào trong sân. Tiểu viện này vốn cũng chẳng lớn, nhất thời trở nên đông người đến vậy.

Kim Hạ vội nuốt miếng bánh đang ăn, tò mò quan sát bọn họ.

Người cầm đầu, đầu quấn khăn, hình như là chủ quán, quay đầu nhìn thấy Dương Nhạc cùng Kim Hạ quan gia, vội vã cười chấp tay nói: "Hai vị quan gia, trên đường đã vất vả nhiều rồi."

Kim Hạ chấp tay đáp lễ: "Cũng không quá cực khổ đâu, xin hỏi các người đây là?"

"À, bọn ta chính là tội tớ phụng mệnh do tổng đốc sai bảo, chỉ lo lắng rằng Lục đại nhân cùng chư vị quan gia đến ở đây, sinh hoạt hằng ngày có nhiều bất tiện, vì lẽ đó bọn ta mang đến cho các vị một chút đồ dùng thường dùng."

Tên đội khăn này vừa cười, thể diện tràn đầy hòa khí, cư xử rất phải phép.

Kim Hạ còn chưa đáp lại, liền thấy Sầm Thộ vội vã chạy tới.

"Các người là những người nào?" Sầm Thộ vừa mở miệng thì lại quát mắng

Tên đội khăn đem lời vừa nói với Kim Hạ, nói cho Sầm Thộ nghe một lần nữa, cũng không chờ cho Sầm Thộ trả lời, liền quay người ra lệnh cho người hầu mang tất cả đồ vào trong.

"Chờ đã..." Sầm Thộ vội vàng ngăn lại: "Đại công tử nhà ta trước mắt không ở đây, những thứ này bọn ta không thể nhận, các người đều mang về đi."

Tên đội khăn cười nói: "Lục đại nhân bây giờ đang cùng Hồ đô đốc cùng nhau đàm luận công sự, ta chính là được ra mệnh lệnh, các người yên tâm nhận lấy."

Trong lời nói ý tứ của hắn, Lục Dịch dường như đã biết được việc này, Sầm Thộ ngây cả người: Nếu là đại công tử đã đồng ý, lại nên làm thế nào cho phải? Huống hồ đối phương là Hồ đô đốc, vô luận như thế nào cũng không thể đắc tội...

Thời điểm hắn ngây người đứng đó, tên đội khăn đã dẫn cả đám người thối lui ra ngoài, chỉ để lại đồ đạc cùng hai cỗ kiệu rồi rời đi hết.

"Hình như bên trong kiệu có người phải không?"

Kim Hạ thực sự hiếu kỳ, vòng qua mấy rương hòm đồ, tiến lên muốn xốc màn kiệu xem thử, ngón tay vừa mới chạm bức màn, trong chớp mắt liền bị người bên trong vén lên, một nữ tử xinh đẹp ăn mặc bộ xiêm y màu đỏ nhạt lượn lờ đi ra ngoài kiệu hướng mọi người mỉm cười, cử chỉ yêu kiều, trong cổ kiệu còn lại, là một vị nữ tử mặc bộ xiêm y được làm từ cây tử đinh hương, khuôn mặt xinh đẹp, yếu điệu thướt tha.

"Người...Các người lại là người nào?" Sầm Thộ cau mày hỏi

"Ta là Liên Liên."

"Ta là Tư Tư....Bọn ta là tới hầu hạ Lục đại nhân."

Hai người cùng nhau đồng thanh đáp, hiếm thấy giọng nói như là chim hoàng oanh, nghe thật êm tai.

"Các người nhanh về đi, đại công tử nhà ta không cần các người." Sầm Thộ xưa nay không muốn cùng nữ tử dây dưa, phiền phức, huống hồ là loại nữ tử mảnh mai, yếu đuối, đánh không được mắng cũng không được, chỉ làm cho hắn thêm đau đầu.

"Bọn ta được đưa đến đây, liền đã là người của Lục đại nhân, tiểu ca ca người bảo bọn ta phải đi đâu bây giờ? Không phải là muốn bọn ta ngủ ngoài đường đêm nay chứ?" Liên Liên cô nương nũng nịu nói.

Đang nói chuyện, hai người bọn họ đã tự ý bước vào trong, Sầm Thộ vội vã ngăn lại ở phía trước

"Đại công tử vẫn chưa đồng ý, không cho hai người các người tiến vào trong." Hấn nói

"Tiểu ca ca tâm địa quá cứng nhắc, không cho bọn ta vào, là muốn chúng ta đứng phạt ở đây sao?" Tư Tư nửa giận nửa cần nhần.

Sầm Thộ cũng không nhìn bộ dạng của hai nàng, mặt không chút thay đổi nói:"Nói chung chính là không thể vào."

Ba người bọn họ lại vướng vào sự hỗn loạn không rõ, Kim Hạ ở bên nhìn chỉ muốn cười, Thuần Vu Mẫn như vậy mà vẫn chưa gặp loại nữ tử nào như vậy, chỉ mở mắt to nhìn chăm chăm các nàng, chỉ có Dương Nhạc là nhíu mày, khẽ đến bên tai Kim Hạ nhỏ giọng:"A Nhuệ đang ở đây, hai người này mà vào trong thật, có thể là cực kỳ phiền phức."

"Ta cũng biết được, vì lẽ đó Sầm Thộ nhất định sẽ không cho hai cô nương ấy vào."

Mắt thấy Liên Liên tay vuốt ve vai của Sầm Thộ, hấn thì đời này không muốn cùng nữ tử động thủ một lần, không động võ mà chỉ tránh thân thể sang một bên, Kim Hạ nhìn thẳng lắc đầu, cao giọng nói:"Hai vị tỷ tỷ, hà tất gì cùng hấn tính toán, lại đây ngồi xuống, uống chén trà đi..."

Liên Liên cùng Tư Tư quay đầu nhìn về phía Kim Hạ, bởi vì không biết rõ Kim Hạ rốt cuộc là thân phận nào, đều ngần ngại.

Trong xóm làng chơi ở kinh thành, ở đây thường thường cũng là nơi nhiều manh mối nhất, Kim Hạ thân là bộ khoái, ở mấy chỗ lầu xanh lui tới đều là chuyện thường, cùng những loại nữ tử này đều là

quen việc. Kim Hạ cười híp mắt lập tức đi tới, kéo cánh tay của Liên Liên: "Tỷ tỷ còn không thấy sao, chính hấn cũng không làm chủ được, lại lo lắng Lục đại nhân trở về trách phạt. Hai vị ngồi ở đây nghỉ chân một lát, chờ Lục đại nhân trở về, còn sợ không vào được hay sao?"

Sầm Thộ ở bên nghe Kim Hạ nói vậy, hừ lạnh một tiếng, cũng may Kim Hạ thay hấn giải vây, cũng không nói gì thêm.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 90 (Đã Sửa Lại)

Liên Liên thầm nghĩ, hờn dỗi nhìn Sầm Thọ, cuối cùng cũng coi như là buông tha cho hắn, cùng Tư Tư đồng thời theo Kim Hạ vào trong quán.

"Đại Dương, mau mau đi lấy ấm trà nóng cho các vị tỷ tỷ." Kim Hạ nhìn hắn liếc mắt ra hiệu

Dương Nhạc hiểu ý, cười cợt rồi đi.

Tư Tư theo Liên Liên ngồi xuống, lần lượt nhìn Kim Hạ, lại nhìn Thuần Vu Mẫn bên cạnh đứng ngồi không yên, mỉm cười hỏi:"Hai vị cô nương xưng hô như thế nào?"

Kim Hạ thay mặt giới thiệu cho các nàng:"Vị này chính là biểu muội của Lục đại nhân, Thuần Vu cô nương."

Từ trước đến nay chưa từng giao thiệp với loại nữ tử như thế này, Thuần Vu Mẫn cũng không biết nói gì, chỉ lúng túng hướng các nàng cười cợt.

"Ta họ Viên, ở dưới trướng Lục đại nhân, là chân chạy việc vặt mà thôi." Nói qua loa xong, không đợi các nàng nói chuyện, vội lôi kéo ống tay áo của Liên Liên bắt đầu tám tặc nịnh nọt:"Tỷ tỷ xiêm y thật là đẹp mắt, vải vừa mềm lại trơn, màu sắc cũng sáng rõ, làm nổi bật lên tiểu tỷ tỷ càng thêm yêu kiều hơn hoa.."

Sầm Thợ đứng dựa tường ở xa xa nhìn bọn họ, nghe Kim Hạ cùng hai người nữ tử này nói chuyện náo nhiệt, không khỏi nhúu chặt lông mày. Vừa đúng lúc gặp Dương Nhạc bưng khay trà ra mời, hấn cản lại tức giận nói: "Các người....Nhìn thử xem hai người kia quả là dạng người không đứng đắn chút nào, các người đã vội áy lòng bọn họ, Lục Phiến Môn dầu gì cũng là quan gia, các người làm việc gì cũng nên suy nghĩ sáng suốt một chút."

Dương Nhạc cầm khay đựng trà, cau mày nói: "Người đừng có mà đi đổ nước trà....Người nếu không biết rõ bọn họ là người như thế nào thì cũng phải cư xử phải phép. Lần này chúng ta đến đây là vì muốn điều tra Hồ tổng đốc không phải hay sao, bọn họ lại là người của Hồ tổng đốc, Kim Hạ lao tâm tổn sức như vậy, vì là để các nàng không nói lại tiếng xấu cho Lục đại nhân thôi."

Sầm Thợ mạnh miệng nói: "Chỉ là hai ả lâu xanh, có thể biết chuyện gì, hà tất gì phải phí thời gian, mau đuổi ra ngoài."

Dương Nhạc vốn là người hiền hậu, mấy ngày nay bởi vì chuyện của Địch Lan Diệp trong lòng vẫn còn sầu não uất ức, lập tức cao giọng nói: "Mới vừa rồi là ai khó xử trước bọn họ. Người nếu như có bản lĩnh, thì Kim Hạ đã không khách khí giải vây cho người."

"Người..."

Sầm Thợ ương ngạnh, đang muốn phản công hấn thì Dương Nhạc đã bưng khay trà đi mất.

"Được, ta ngược lại muốn xem nha đầu này có thể dẫn dụ được điều gì, hay là phí công vô sức rồi công dã tràng." Hấn hừ lạnh nói, quay người đi vào trong bếp, tiếp tục sắc thuốc, rồi mang vào phòng cho A Nhuệ.

Mới vừa vào trong phòng, Sầm Thọ phát hiện A Nhuệ cả người nằm lăn ra trên đất.

Hắn lắc đầu một cái, đem chén thuốc đặt ở trên bàn, cũng không vội vã đỡ A Nhuệ ngồi dậy: "Ngồi dậy uống thuốc đi, người nằm lâu thì nằm, đừng làm ta phải tốn sức."

A Nhuệ khó khăn đỡ lấy cạnh giường, muốn ngồi dậy, nhưng thân thể quá lao lực, bất lực lại té xuống giường.

"Gương, ta muốn soi gương." Hắn khàn giọng nói

Sầm Thọ trước mắt nhìn dáng dấp của hắn, toàn là vết đao chém, cũng là miễn cưỡng mới nhìn ra hắn là một con người. Tuy là người của Bắc trấn phủ đã từng thấy nhiều biết rộng, hắn cũng không nở đành lòng nói thẳng thắn, chỉ lớn tiếng nói: "Người đường đường là đại nam nhân soi gương cái gì, chờ người có thể di chuyển được, thì chính mình mà tìm nó, ta không phải để cho người sai khiến."

"Cho ta soi gương, ta muốn xem thử..." A Nhuệ nhắc lại một lần, con mắt từ từ liếc xéo hắn

"Đừng sai bảo ta, người có nghe không?"

"Ta muốn soi gương, soi gương..."

Từ lúc thấy Thuần Vu Mẫn bị hắn làm cho sợ đến ngã xuống đất, A Nhuệ tâm trạng liền bắt đầu sinh ra bất an, diện mạo của chính mình rốt cuộc bị hại thành ra như thế nào? Nếu có một ngày Thượng Quan Hi nhìn thấy chính mình, có phải là sẽ sợ hãi giống như Thuần Vu Mẫn nhìn thấy hắn sao?

Hắn cứ liên tục nói những lời này làm cho Sầm Thợ cảm thấy buồn bực khó chịu, đồng thời tức giận, đỡ hắn đến gian phòng trong nhà trọ có gương soi, đối diện gương:"Người soi gương đi, xem đi, người xem xong thì đừng hối hận."

A Nhuệ nhìn người trong gương, một lúc lâu đều không nói nên lời.

Hắn lấy tay từ từ sờ lên vết thương trên mặt mình, nhưng cánh tay nâng lên còn không có lực.

Sầm Thợ nhìn vẻ mặt của hắn, suy nghĩ một chút vẫn là muốn khuyên nhủ:"Là người chính mình muốn soi gương, ta không ép buộc người. Nam nhân mà, trên mặt có vài vết thương, kì thực không có gì ghê gớm, cũng không phải là nữ nhân, có đúng hay không? Chỉ có là nữ nhân mới buồn tủi vì không thể lấy chồng, nam nhân thì lo gì mà không có vợ."

A Nhuệ hình như đã hạ quyết tâm làm điều gì, dùng hết lực toàn thân, đột nhiên hướng về phía trước mà đánh tới.

Sầm Thợ nửa ngăn hắn nửa đỡ lấy hắn liền vô cùng khó khăn mà ngăn hắn hoàn toàn, bất thành linh hắn vung người về phía trước. Hai người đổ ầm về phía gương, chỉ nghe thấy tiếng gương vỡ nát ra, mảnh vỡ ào ào đổ xuống đất.

Kim Hạ đang ở bên ngoài đình nói chuyện cùng bọn người của Hồ tổng đốc, liền nghe thấy trong gian phòng của A Nhuệ truyền đến tiếng vang lớn, ngay sau đó lại là tiếng gương vỡ ào ào xuống đất, động tĩnh lớn đến mức Kim Hạ muốn giả vờ như không có chuyện gì cũng rất khó.

Nghe thấy tiếng động này, Thuận Vu Mẫn không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ sợ là tên quái nhân kia lại gây ra chuyện gì, trong lòng hoảng loạn vô cùng.

Liên Liên cùng Tư Tư tất nhiên cũng nghe thấy, kinh ngạc nói:"Có ai thất thủ đập phá đồ vật vậy?"

"Nhất định là." Kim Hạ vội đáp:"Nói không chừng là người mới gần mấy vị cô nương, hấn tay chân vụng về, ta đi xem thử kéo hấn đập phá đồ vật quý....Đúng rồi, ta xem thấy hình thù được thêu trên xiêm áo mấy vị cô nương thật là tinh xảo, cũng may có Thuận Vu cô nương ở đây cũng muốn học thêu, vừa đúng lúc có thể thỉnh giáo hai vị đây..."

Nói xong, Kim Hạ hướng mắt liếc mắt ra hiệu cho Thuận Vu Mẫn, rõ ràng đã hiểu ý của Kim Hạ bảo mình cùng hai vị cô nương ở đây cùng nói chuyện xã giao, nhưng trước giờ nàng chưa từng nói chuyện với người lạ, chỉ ngồi nghe hai vị kia nói chuyện nửa ngày, trước mắt là không biết nên làm gì.

Kim Hạ rời đi, còn lại Thuận Vu Mẫn một mình cùng hai vị cô nương kia nói chuyện

"Ta....ta kỳ thực cũng không biết cách thêu như thế nào." Thuận Vu Mẫn đắn đo, hơi nhỏ giọng nói:"Đối với hàng thêu này, còn phải xin hai vị tỷ tỷ đây chỉ dạy mới phải. Đây là hoa văn phức tạp, thêu không được." Thuận Vu Mẫn tiện thể lấy khăn tay của chính mình ra, khăn có thêu hình đóa hoa ngọc lan.

Liên Liên cùng Tư Tư là người như thế nào, mới vừa nhìn dáng dấp của nàng là biết được nàng là tiểu thư khuê các, sau đó lại biết được nàng là biểu muội của Lục đại nhân, xuất thân là gia đình giàu

có, chỉ sợ Thuần Vu Mẫn có ý nghĩ khinh thường các nàng. Trước mắt thấy Thuần Vu Mẫn chủ động mở lời nói chuyện, đối với các nàng lễ phép, dường như là chưa có tâm ý khinh thường, hơn nữa Thuần Vu Mẫn còn là biểu muội của Lục đại nhân, hai người chỉ là muốn tiếp cận thân cận, liền tiếp nhận khăn tay cùng Thuần Vu Mẫn nói chuyện vui vẻ...

Cách khỏi Liên Liên cùng Tư Tư tầm mắt, Kim Hạ vội vã chạy đến trong phòng của A Nhuệ, thấy Dương Nhạc trước đó đã chạy tới, đã chạy tới đỡ hai người. Trên tay Sầm Thộ bị sây sát như bị đao chém, thật là khó coi.

Nhìn thấy đầy mảnh vụn thủy tinh, Kim Hạ vội hỏi:"Xảy ra chuyện gì? Mà gây ra động tĩnh lớn như vậy?"

"Người hỏi hấn đi!" Sầm Thộ tức giận nói:"Hấn ồn ào muốn soi gương, ta liền dìu hấn đi soi, ai ngờ hấn soi rồi lại tức giận đập vỡ gương.."

"...Người!" Kim Hạ nghe được cảm thấy căm tức:"Người không suy nghĩ rồi quyết định sao? Thương thế của hấn vẫn còn chưa khỏe hấn, người để hấn soi gương làm gì?"

"May mà nhờ hấn không khỏe, nếu là không bị thương, không chừng tất cả đồ vật trong phòng này đều bị hấn đập vỡ." Sầm Thộ căm giận nói.

Sầm Phúc vừa mới trở về, đã chạy tới, nhìn thấy mảnh vụn thủy tinh cũng là kinh ngạc, lại hỏi:"Bên ngoài đình toàn là rương hòm đồ đạc, còn có hai vị cô nương nào tới đây?"

"Ca, người trở về thật đúng lúc."

Sầm Thọ đem sự tình ra nói cho Sầm Phúc nghe một lần, cuối cùng cũng không quên nói một câu: "Thuần Vu Mẫn là thân phận nào tại sao lại phải cùng hai vị nữ nhân lâu xanh kia trò chuyện, việc này tuyệt đối không thể để Lục đại nhân biết được."

Kim Hạ liếc hẩn một cái: "Người thật là hết thuốc chữa."

So với Sầm Thọ, Sầm Phúc lại là người rất thận trọng, bình tĩnh: "Rương hòm đồ đạc đợi đại công tử trở về giải quyết, trước hết cũng đừng để nó một chỗ ở bên ngoài, người tốt xấu gì cũng phải thu xếp lại để một bên. Còn hai vị cô nương nếu là người của Hồ tổng đốc, thì phải dùng lời lẽ tiếp đãi họ chu đáo, như vậy còn phải giữ thể diện cho công tử, Viên cô nương để các nàng ở lại trong đình, làm như vậy rất tốt."

Kim Hạ lắc lắc đầu: "Tiểu gia ta làm việc, tất nhiên rất thỏa đáng....Đại Dương, người đi ra trước nhìn một chút, Thuần Vu cô nương nếu là không ứng phó được, người cũng giúp đỡ được một chút."

Dương Nhạc không nhiều lời, trực tiếp đi ra ngoài.

Trên giường A Nhuệ nhắm nghiền hai mắt lại, bởi vì tâm trạng xao động, trên mặt vết sẹo càng thêm dữ tợn, Kim Hạ nhìn chăm chú hẩn trong chốc lát, mới nói: "Ta biết được người bây giờ rất thất vọng về dáng vẻ hiện tại không có cách nào gặp lại Thượng Quan tỷ tỷ, vì vậy trong lòng người ảo não cực kì phải không?"

"Đi đi!" A Nhuệ trầm giọng nói: "Các người tất cả đi đi."

Kim Hạ không để ý mà nói tiếp: "Trước mắt trên người người vẫn còn tích tụ chất độc, Lục đại nhân đã cho người đi tìm đại phu cho

người, chờ sau khi chất độc được giải hoàn toàn, vết thương chắc chắn sẽ khỏi hẳn. Người lúc này không phải lúc để tức giận chính mình."

A Nhuệ không có phản ứng

"Hôm nay Thượng Quan tỷ tỷ người cũng đã nghe thấy giọng nói, nếu như gặp được người thì càng tốt. Nghĩ đến đoạn đường này gặp không ít gian nguy, cho nên mới đặc biệt nhớ nhung người. Người cũng biết vị Thiếu Bang chủ kia không làm được gì, hẳn chỉ cần không gây ra rắc rối là may mắn lắm rồi. Người như vậy ở bên cạnh Thượng Quan Hi, người có yên tâm được sao?"

Vì muốn cho A Nhuệ vực dậy được tinh thần, Kim Hạ đem Tạ Tiêu ra đùa giỡn tàn nhẫn.

Nghĩ đến Tạ Tiêu lúc ở Dương Châu đã nhiều lần gây ra chuyện, A Nhuệ nhú chặt lông mày, lặng lẽ không nói

Sầm Phúc đứng lúc chen vào một câu:"Đại công tử đã căn dặn ta cho người hỏi thăm đại phu am hiểu giải độc, độc của người Đông Dương tuy rằng rất hung mãnh, nhưng đã có phương thuốc giải độc, người chỉ cần uống thuốc rồi tịnh dưỡng tốt qua thời gian tất có thể hồi phục."

A Nhuệ trầm mặc

"Người đi dọn dẹp chỗ này đi." Sầm Phúc hướng Sầm Thộ nói

Sầm Thộ bất mãn nói:"Tại sao lại là ta?"

Sầm Phúc không để ý tới, chuyển hướng Kim Hạ nói:"Chúng ta đi ra ngoài trước đi, để hẳn nghỉ ngơi."

Bọn họ còn chưa rời cửa, liền nghe thấy A Nhuệ trầm giọng nói: "...Ta nói cho các người biết, đại công tử nhà các người, đừng tin Hồ tổng đốc. Đây là một cái bẫy, có người muốn hại hắn."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 91(Đã Sửa Lại)

Trăng vừa lên cao, Lục Dịch vừa mới trở về

Vừa vào trong tiểu viện, hắn liền thất thần, trong đình bây giờ vẫn còn đốt đèn, chỉ nghe có tiếng truyền đến:"Hoa mai, phủ đầu, đồng chùy...."

"Đại...." Đứng ở ngoài đình náo nhiệt, Sầm Phúc trước hết phát hiện Lục Dịch trở về, đã thấy đại công tử ra hiệu đừng nói, hắn liền vội vàng không nói ra hai chữ còn lại.

Lục Dịch chậm rãi đi tới bên đình, đám người còn lại đều là chìm đắm vào trong ván bài đang chơi, nên không để ý đến hắn.

Ánh mắt hắn đầu tiên là liếc nhìn Kim Hạ, tư thế, thủ pháp thành thạo lật bài, đánh bài của nàng làm cho khoe môi hắn mỉm cười. Bên cạnh Kim Hạ là Thuần Vu Mẫn, trong tay chặt chẽ che bài, từng li từng tí cẩn thận quan sát, điều này cũng khiến cho Lục Dịch kinh ngạc, không biết Kim Hạ dùng cách gì lại đem biểu muội của mình làm chuyện xấu này. Còn hai vị cô nương kia, nhìn lạ mặt, ăn mặc hoa lệ, thần thái cử chỉ có chút tùy tiện...

Chia bài xong, Kim Hạ cũng không nhìn bài của mình, mặt bài hướng dưới, chỉ dùng lòng bàn tay ở mặt bài trên vuốt nhẹ chỗ trũng, liền biết được trong tay mình có bài gì.

"Phát tài rồi, chớ quên nợ ta ngân lượng." Có người ở bên tai Kim Hạ nhẹ nhàng nói

"...Sao?"

Kim Hạ vừa quay đầu đối diện với Lục Dịch mỉm cười

Những người khác lúc này vừa mới nhìn thấy Lục Dịch. Trong đó Thuần Vu Mẫn vẫn là một mực cuồng quýt, giống như đang làm chuyện sai lầm, vội vã đặt bài lên bàn, nhẹ giọng nói: "Đại ca ca, người đã trở về."

Liên Liên cùng Tư Tư thấy thế, lại nhìn Lục Dịch dáng người phong độ, vội đứng dậy, hướng hần thi lễ nói: "Ta tham kiến Lục đại nhân."

"Các người là?" Lục Dịch nhìn Kim Hạ

"Khởi bẩm đại nhân, hai vị tỷ tỷ đây là người của Hồ tổng đốc phái tới hầu hạ đại nhân." Kim Hạ tốt bụng thay hần giới thiệu: "Vị này chính là Liên Liên tỷ tỷ, người cũng như tên, nhìn thấy là thương, còn vị này chính là Tư Tư tỷ tỷ, từ chân trời nơi xa không là gì, chỉ có tương tư là khó tránh khỏi."

"Sao.."

Sầm Phúc tiến lên nói thêm: "Hồ tổng đốc còn phái người đưa tới rất nhiều thứ, đại công tử không dặn dò gì, bọn ta không dám động đến, bây giờ đều đặt bên ngoài...Đại công tử mời ngài ra ngoài xem thử."

Chờ đến khi dẫn Lục Dịch được dẫn ra xa, xác định được trong đình không có người nghe thấy đối thoại của bọn họ, Sầm Phúc mới

bầm:"A Nhuệ mới vừa nói, Đại công tử đừng nên tin lời Hồ Tông Hiến, nói đây là cái bẫy, có người muốn hại ngài. Bọn ta muốn hỏi kĩ càng, hấn lại không chịu nói, chỉ muốn đại công tử hỏi hấn mới chịu mở miệng nói."

Lục Dịch trầm ngâm do dự trong chốc lát, mới nói:"Ta biết rồi. Trước mắt sắc trời đã tối rồi, người gọi chủ quán mở hai gian phòng hảo hạng cho hai vị cô nương này, cách chỗ chúng ta ở càng xa càng tốt, những thứ đồ này cũng đều chuyển vào trong đó hết đi."

"Ty chúc đã rõ." Sầm Phúc vốn muốn đi, dừng lại nói:"Chuyện kia...Viên cô nương, Thuần Vu cô nương cùng hai vị kia chơi bài nguyên nhân là vì..."

"Ta biết rồi." Hấn còn chưa dứt lời liền bị Lục Dịch cắt ngang lời,"Người đi đi!"

"Ngài đừng trách các cô nương."

Sầm Phúc nói xong câu này, mới lĩnh mệnh rời đi.

Liên Liên cùng Tư Tư thấy Lục Dịch vẫn chưa nói gì với các nàng, ngược lại là do bên trong gian phòng đều là phòng nhỏ, đại nhân muốn ngụ ý mở hai gian phòng hảo hạng cho mình liên hiểu ý, thuận theo Sầm Phúc mà đi theo.

"Sắc trời không còn sớm, muội cũng nghỉ ngơi đi." Lục Dịch lúc này mới hướng Thuần Vu Mẫn lạnh nhạt nói

Thuần Vu Mẫn thấp thỏm bất an nhìn Kim Hạ, cuối cùng cũng không dám làm trái ý tứ của Lục Dịch, cúi thấp đầu yên lặng trở về phòng.

Bây giờ ở trong đình chỉ còn lại Lục Dịch cùng Kim Hạ. Gương mặt nàng thẳng thắn vô tư mà nhìn hấn, nhìn một lúc lâu cũng không thấy hấn mở miệng, liền thở dài

"Liên Liên tỷ tỷ, Tư Tư tỷ tỷ sao, người gọi hai vị cô nương kia cũng một mực thân thiết sao." Hấn nắm được tay nàng, không cho nàng đi, tức giận nói

Kim Hạ cười nói:"Hai vị tỷ tỷ kia xinh đẹp phải không? Ngài xem cũng phải động lòng phải không? Hai vị kia còn hướng ta hỏi thăm ngài, đối với ngài có để ý."

"Người trả lời như thế nào?"

"Ta nói Lục đại nhân nhà ta, đối với sắc đẹp nữ nhân cũng không quan trọng, chỉ là đối với tiền bạc mới xem ra là coi trọng."

"...Ta đối với tiền bạc xem trọng sao?" Lục Dịch nhú mày nói

Kim Hạ cẩn thận dời đi một bước, nhắc nhở hấn nói:"Ta không nói lung tung, chuyện ở Dương Châu ngài biết rõ ràng rằng ta trả không nổi, còn buộc ta trả tiền thuê thuyền, còn nữa, động một tí là muốn cắt xén lương bổng của ta."

Lục Dịch tới gần, dịu dàng nói:"Cái này người gọi là kẻ trộm bắt kẻ trộm. Đêm đó ở đầu cầu, là ai khóc lóc van nài nhất định phải hướng ta đòi hai lượng bạc, người không nhớ rõ sao?"

Kim Hạ hồi tưởng lại, ngang nhiên nói:"Ai khóc lóc van nài, các người đập phá gian hàng của mẹ ta, ta lúc đó mới cố gắng nói lý lẽ, vì lẽ đó người mới ngoan ngoãn đưa bạc cho ta."

"Ta lúc đó chán ghét người tranh cãi làm phiền ta, muốn mau chóng đuổi người đi." Nhớ tới chuyện ở đầu cầu lúc đó, Lục Dịch cũng không ngừng cười cợt, tay tùy ý lấy lệnh bài ra đùa giỡn hỏi tiếp:"Người cùng hai vị kia hao tâm tổn sức đến nửa ngày, có manh mối gì chẳng?"

Thủ pháp phá án của Lục Phiến Môn ít nhiều, hắn cũng biết được một điểm, bởi vì Tam Pháp Ti bị hạn chế, Lục Phiến Môn xử lý vụ án so với Cẩm y vệ điềm đạm hơn rất nhiều, có thể dẫn dụ ra nhiều tình tiết tuyệt đối mà không cần phải cưỡng bức đe dọa. Như Kim Hạ vừa mới cùng người lạ như vậy là thấy sang bắt quàng làm họ, cùng họ chơi bài, chính là làm vui lòng, làm cho đối phương mất cảnh giác, nghĩ đến có thể là dụ ra không ít sự tình

"Việc này không vội, chờ một lát rồi nói." Kim Hạ nhớ tới A Nhuệ, vội lôi kéo hắn hướng đến phòng A Nhuệ mà đi, trong miệng thầm nói:"Ngày hôm nay hắn đã phá vỡ một chiếc gương, nếu như là mẹ ta ở đây, cần phải đánh cho tên này gãy chân mất."

Vì muốn không để cho mọi người chú ý, A Nhuệ cùng Sầm Thộ ở lại trong gian phòng khách.

Lúc này toàn bộ mảnh vỡ của gương đều đã được Sầm Thộ quét dọn sạch sẽ, trước mắt dựa vào ghế tựa, một đôi chân ngẩng cao đặt trên bàn, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Nghe thấy tiếng gõ cửa, biết là Lục Dịch, hắn đột nhiên thức tỉnh, vội vã tới mở cửa:"Đại công tử."

Trên giường A Nhuệ đúng là vẫn tỉnh, nghe thấy Lục Dịch đến rồi, chậm rãi di chuyển đầu, không đợi Lục Dịch mở miệng, hắn liền nói giọng khàn khàn:"Để những người khác ra ngoài hết đi."

"Người được đà lần tới sao?" Sầm Thộ phẫn nộ

Lục Dịch nhàn nhạt phân phó nói:"Các người đều đi ra ngoài!"

Sầm Thợ không dám làm trái ý đại công tử, trừng mắt nhìn A Nhuệ, quay người đi ra ngoài, Kim Hạ cũng lui ra, không quên thay bọn họ đóng chặt cửa lại.

Nghe thấy gian ngoài không còn tiếng bước chân quanh quẩn ở một chỗ, A Nhuệ mới chậm rãi nói

"Hắn sở dĩ không có ở Dương Châu gây phiền phức cho người, chính là muốn buông thả cho người đến Dương Châu, cho người chết cùng với bọn Hồ Tông Hiến."

A Nhuệ nói tới "Hắn", tất nhiên là Nghiêm Thế Phiên, Lục Dịch cũng rõ ràng trong lòng.

"Hồ Tông Hiến rõ ràng là Nghiêm đảng, hắn vì sao để cho Hồ Tông Hiến chết?"

"Hồ Tông Hiến vốn là người của Triệu Văn Hoa, hắn vẫn đối với Triệu Văn Hoa phi thường chán ghét."

Lục Dịch không rõ ràng Nghiêm Thế Phiên vì sao lại căm ghét Triệu Văn Hoa, có lẽ là bởi vì Triệu Văn Hoa dám to gan vượt qua Nghiêm Tung, một mình kính rượu Bách Hoa cho Thánh thượng, có lẽ là bởi vì Triệu Văn Hoa đối với mẫu thân của Nghiêm Thế Phiên hết mực lấy lòng, cũng có thể sẽ là không cần bất kỳ nguyên nhân nào, hắn chính là đối với Triệu Văn Hoa cảm thấy ngứa mắt.

"Hắn vì sao muốn cho ta ở bên cạnh Hồ Tông Hiến?" Lục Dịch hỏi

"Ta không biết, bất quá hấn muốn cho Hồ Tông Hiến bị gán tội danh là tư thông với giặc Oa, người chỉ cần dính đến việc này, chắc chắn là phải chết."

Lục Dịch mặt trầm như nước. Thánh thượng nhìn như một lòng tu đạo, nhưng khi là quân vương một nước, tất nhiên là có chuyện kiêng kị, một bên là biên tướng kết giao với triều thần, ví như Hạ Ngôn, thân là đứng đầu quân cận thần, bảo chém liền chém ngay, một bên chính là cầu kết với địch bên ngoài, cái này cũng không phải phạm tội danh nhưng nếu đụng vào rồi không chừng chém đầu cả nhà.

Chiêu thức của Nghiêm Thế Phiên xác thực là đủ tàn nhẫn, nhất định là có người thay hấn làm mật thám trong nội bộ Hồ Tông Hiến làm căn cứ để kết tội giao cầu cùng giặc Oa. Lục Dịch thở dài hỏi tiếp: "Bên cạnh hấn, có thể có người cùng Hồ Tông Hiến hết sức thân cận? Hay là cùng giặc Oa thân cận?"

"Đúng thật là có một người, nhưng ta cũng không biết người này rốt cuộc là thân phận như thế nào?" A Nhuệ dừng một chút: "Lúc còn ở Dương Châu, người này trà trộn vào bọn giặc Oa, sẽ nói là người Đông Dương, vì chúng ta có thể nhận ra hấn, đáng tiếc là hấn chuồn mất. Sau khi tiêu diệt giặc Oa, ta phát hiện người này ở trên thuyền của hấn."

"Người kia hình dạng như thế nào, người còn nhớ không?"

"Nếu là nhìn thấy lẽ ra có thể nhận ra ngay. Đúng rồi, Viên cô nương cũng đã gặp hấn, còn thẩm tra hấn vài câu."

Kim Hạ lúc này đang kéo Sầm Thộ sang một bên tính sổ, chơi bài vốn là tiền của Sầm Phúc, vậy nên nếu thua coi như hấn chịu, nếu

thắng lại được một nửa

"Cô nương thắng được sao?" Sầm Phúc mang vài đồng bỏ vào trong túi tiền, ngoại trừ tiền vốn, mặc khác còn kiếm lời được ba đồng.

Lấy ba miếng đồng tỉ mỉ bỏ vào trong túi mình, Kim Hạ đối với tài vận của mình cũng rất thỏa mãn: "Ông trời phù hộ, tài vận sông sẻ."

Sầm Thọ ở bên cạnh khịt mũi khinh thường: "Chỉ là ba miếng đồng? Ta xem như việc này gọi là 'đã nghèo hèn mà còn vui vẻ, mới có được chút của lại lễ độ tặng quà....'"

Kim Hạ vừa định cãi lại, liền nghe thấy Lục Dịch mở cửa đi ra, trầm giọng kêu: "Kim Hạ, đến phòng ta!"

"...Hả...Được..."

Lục Dịch tiếp theo mệnh nói: "Sầm Phúc, chuẩn bị giấy, bút mực, bảo Dương Nhạc nấu chút canh giải rượu mang tới."

"Ty chúc đã rồi."

Sầm Thọ ở bên nhanh nhẹn vội nói: "Đại công tử, vậy còn ty chúc?"

Lục Dịch liếc mắt nhìn hắn: "Người...Không có việc của người, đi nghỉ đi."

Sầm Thọ nhất thời ử rồi, vô vị quay trở về phòng.

"Người cùng hai vị cô nương kia chơi bài cũng là đành, người làm sao còn lôi kéo Thuần Vu muội muội cùng chơi cùng các

người?" Lục Dịch tiến vào phòng, cởi ngoại bào, trực tiếp vứt cho Kim Hạ.

"Ta hỏi Thuần Vu cô nương có biết chơi bài hay không, nàng nói ở nhà cũng thường chơi cùng lão bà bà." Kim Hạ bị áo bào của Lục Dịch che đầu lại, kéo xuống bất mãn nói:"Đại nhân, ngài có thể hay không thận trọng một chút, đừng ở trước mặt ta thay y phục như vậy?"

Lục Dịch khoác thêm áo bào mặc thường ngày, sau một lát, hắn đưa tay ôm Kim Hạ vào trong lòng, đầu tựa trên vai nàng, hơi thở ấm áp nói bên tai nàng:"Thay y phục cũng cần phải thận trọng sao? Nếu không người ở trước mặt ta thay y phục một lần, coi như hai ta hòa nhau."

Kim Hạ đỏ mặt lên, đẩy hắn ra cả giận nói:"Nghĩ hay lắm!"

Lục Dịch cười nói:"Được được được, việc này sau này chúng ta lại nói tỉ mỉ, trước tiên người nói một chút về chuyện người cùng hai vị tỷ tỷ kia dẫn dụ ra được điều gì?"

Việc này còn cần nói tỉ mỉ! Kim Hạ cảm thấy da mặt mình thật sự không sánh được độ dày với hắn, sắc mặt nghiêm nghị nói:"Mặc dù không có nói rõ, có điều hai người bọn họ nhất định là nữ nhân Hồ Tông Hiến. Hai người bọn họ đối với Hồ gia sự tình biết được rất nhiều, chỉ tiếc là chỉ toàn kể chuyện mỹ nhân trong đó tranh giành tình nhân....Ngài xem, Hồ tổng đốc đem nữ nhân của mình tặng cho ngài, như vậy có thể đối với ngài tình cảm dài lâu." Kim Hạ nhìn lên biểu hiện của Lục Dịch.

Lục Dịch vẻ mặt không có chút rung động nào nói:"Tiếp tục nói đi!"

"Trong gia đình hẳn có nhiều thiếp như vậy, hơn nữa các nàng đều được sửa soạn đẹp đẽ, chính là hẳn đã không ngại tiêu tốn. Hồ tổng đốc không phải là nhân vật thanh liêm, trong sạch gì. Đúng rồi, cha ngài từng nhắc đến vị Từ Văn Trường, cũng hỏi hai câu, hẳn thật đúng là người tin cậy trước mặt Hồ Tông Hiến, những nữ nhân kia cũng là do vị họ Từ kia giới thiệu cho Hồ Tông Hiến.

"Nói như thế nào?" Lục Dịch rót chén trà, đưa cho Kim Hạ

Kim Hạ cười nói: "Còn có một chuyện cũ ta cũng mới biết được, nói rằng có một ngày Hồ Tông Hiến triệu tập thủ hạ tướng lĩnh ở phòng nghị sự bàn bạc quân vụ, người bên ngoài tuyệt đối không thể vào. Ai ngờ vị Từ Văn Trường này liền cửa cũng không gõ liền xông vào, làm rối loạn, không nói gì lại đi. Nếu là người bên ngoài làm chuyện này, đã sớm kéo hẳn đánh chết từ lâu. Nhưng Hồ Tông Hiến lại không cùng hẳn tính toán, cũng không thù hẳn chuyện này. Còn chuyện các nữ nhân trong nhà hẳn vừa có ước ao mà cũng có hay ghen ghét nhau, sau đó hình như có một vị được sủng ái nhất, họ cũng muốn xem thử, kết quả là bị thị vệ đứng cản ở cổng..."

Lục Dịch không phản đối: "Bất quá là lôi kéo người tin cẩn thôi, chẳng có gì lạ."

Kim Hạ nhún nhún vai: "Cho tới chuyện bên ngoài, Từ Hải, Ưng Trực sự tình, các nàng đều không biết rõ ràng. Có điều ta cảm thấy có thể xem đây là manh mối. Các nàng có nhắc tới ngày hội Trung Thu năm ngoái, Hồ Tông Hiến tâm trạng tốt, trong khoảng thời gian đó ở nhà mở yến tiệc còn từng hứa rằng sẽ dẫn các nàng đi núi Phổ Đà làm lễ."

"Trung Thu năm ngoái sao?" Lục Dịch hỏi trong chốc lát: "Ưng Trực nếu năm ngoái đi thì hẳn bị tóm rồi chứ."

"Những năm nay bởi vì giặc Oa náo loạn, trên núi Phở Đà lại nằm trên hải đảo, dường như không ai dám mạo hiểm đi lễ dâng hương. Hẳn nếu đã nói lời này, chí ít hẳn cũng phải dẹp loạn được giặc Oa." Kim Hạ kinh ngạc nói: "Vì sao Uông Trục lúc đó vẫn chưa bị tóm, hẳn có thời cơ lớn như vậy?"

Nói đến chỗ này, vừa vặn Sầm Phúc gõ cửa đi vào, mang khay giấy bút mực vào.

"Việc này chờ một chút lại nói..." Lục Dịch đứng dậy, đem giấy bày ra bàn, hỏi Kim Hạ: "Người nếu vào Lục Phiến Môn, Dương bộ đầu đã dạy người phân biệt nhân diện, có thể vẽ ra bản vẽ chứ?"

"Tất nhiên có dạy." Kim Hạ dừng một chút lại nói: "Chỉ có điều... Trong lòng ta nhớ rõ, chỉ là vẽ không được tốt lắm."

"Không quan trọng, có thể vẽ ra là được. A Nhuệ nói các người đã từng ở cùng một nơi phát hiện ra một tên người Đông Dương người Hán, chỉ là lại làm hắn trốn mất. Người vẫn còn nhớ tới tướng mạo của hắn không?"

Kim Hạ ngẩn ra, cau mày suy nghĩ một chút: "Cách đây khá lâu, ta lo lắng rằng không nhớ rõ ràng lắm."

"Không quan trọng, người có thể suy nghĩ kỹ một chút rồi hẳn đặt bút."

Lục Dịch ra hiệu cho Sầm Phúc mài mực.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 92 (Đã Sửa Lại)

Sự tình ngày ấy ở trên thuyền, Kim Hạ nhắm mắt tập trung tư tưởng, cẩn thận hồi tưởng dáng dấp của người kia van xin ở đầu cầu.

Sau khi nghĩ xong, Kim Hạ chấm bút mực, đặt bút trên giấy bắt đầu vẽ, khá là chăm chú.

Lục Dịch, Sầm Phúc ở bên chờ, cũng không làm phiền nàng.

Khoảng thời gian như ăn xong bữa cơm, Kim Hạ mới hạ bút, tỉ mỉ nhìn bức vẽ của mình, lại không yên tâm cầm bút phác họa lại, lúc này cuối cùng cũng đứng dậy, thở ra một hơi nói: "Vẽ xong rồi."

Lục Dịch đi lại gần nhìn, một lát cũng không lên tiếng, yên lặng sờ đầu Kim Hạ hai lần.

Thấy thế, Sầm Phúc cũng tha rồi bỏ qua cho, nhìn thấy bức vẽ liền chớp mắt, liền ngây dại: "...Đây là Quỷ Dạ Xoa sao?"

Người trên giấy, đúng là vẽ khá cẩn thận, mũi là mũi, mắt là mắt, chỉ tiếc mũi nghiêng mắt lác, tất cả đều vẽ loạn cả lên.

"Nói càn, nào có xấu như Dạ Xoa." Lục Dịch khe khẽ thở dài

"Các người không thể chỉ nhìn ngoại hình, mà phải xem nét thần vận. Ta cảm thấy vẽ chân dung người, dáng dấp ngược lại không

phải là thứ yếu, mấu chốt là phải sinh động." Kim Hạ chậm rãi mà nói, một lát sau do dự nói:"Nếu không, ta vẽ lại thêm một bức khác."

"Thôi khỏi, ta sợ ban đêm gặp ác mộng." Lục Dịch từ tốn kéo nàng ngồi xuống ghế, một lần nữa trải trang giấy ra, nói:"Người tới đây nói xem, để ta vẽ."

"Ngài cũng vẽ được sao?" Kim Hạ ngạc nhiên nói

Lục Dịch bắt đầu nhìn nàng:"Chí ít, so với với người cũng tốt hơn chút. Người để ý nói cho ta biết là được."

"Mặt người này trên rộng dưới hẹp, có được một đôi mắt dê trong veo, quai hàm một bên dài ngắn vàng nhạt, mũi đầy đặn, nhân trung lại ngắn." Kim Hạ vừa nói vừa nghiêng đầu xem Lục Dịch vẽ tranh, ngạc nhiên nói:"Là ngài thật sự vẽ sao? So với thủ lĩnh cũng rất tốt."

Sầm Phúc ở bên cười nói:"Những cái khác khỏi phải bàn, bàn về họa sĩ, trong kinh thành có rất nhiều họa sĩ không sánh được với công tử nhà ta. Đáng tiếc Đại công tử chỉ có bận công chuyện mới vẽ thôi, những lúc khác toàn là viết thư."

Lục Dịch say sưa, mắt cũng không rời, một bên vừa vẽ vừa nói:"Cả ngày các người đều ở bên cạnh một đám nam nhân, không gây ra phiền phức thì đành, làm gì có hứng thú vẽ."

Kim Hạ lại gần, nịnh nọt cười nói:"Đại nhân, sau khi trở lại kinh thành, không bằng rảnh rỗi bắt ta luyện viết một chút?"

Lục Dịch nghiêng đầu nhìn nàng, khẽ mỉm cười, vẫn chưa trả lời, quay đầu vẫn là tiếp tục vẽ.

"Ngài không lên tiếng coi như ngài đồng ý." Kim Hạ nhìn chăm chú hấn vẽ nói

Lục Dịch vẫn không lên tiếng, ung dung thông thả phác thảo theo như mô tả, cuối cùng đặt bút xuống, hỏi Kim Hạ nói:"Như thế nào, có giống hấn không?"

Kim Hạ liếc nhìn:"Có chừng hơi giống hấn thôi, chỉ là con mắt phải nhỏ đi một chút, lông mày thưa thớt chút, mũi cũng lớn hơn một xíu..."

Lục Dịch gật gật đầu, lại lấy trang giấy một lần nữa vẽ lên.

Kim Hạ ở bên nhìn hấn chăm chú cầm bút phác thảo, âm thầm hỏi nhỏ Sầm Phúc:"Đại công tử nhà người có chuyện gì hấn không làm được hay không?"

Sầm Phúc buồn cười nói:"Sao, bây giờ mới phát giác thấy đại công tử có rất nhiều chỗ tốt sao?"

"...Đại Dương nhà ta còn có thể nấu ăn, ngài ấy chắc chắn không biết."

"Là quân tử thì không gần nhà bếp, đại công tử làm sao học những thứ này."

"Ca ca, người đừng trêu ta, trong Cẩm y vệ nơi nào còn có quân tử." Kim Hạ mắt thấy Sầm Phúc cau mày, vội vỗ vai hấn nói thêm:"Thời đại này, người quân tử làm gì còn nữa, cũng đâu dễ dàng có được."

Sầm Phúc cẩn thận né tránh tay nàng, bất an nhìn Lục Dịch một chút, âm thầm cười rồi không dám nói tiếp nữa.

"Ta đã vẽ xong, người tới nhìn thử xem." Lục Dịch chợt gọi Kim Hạ

Kim Hạ tiến đến nhìn thử, vui vẻ nói:"Chính là hắc, chính là hắc! Quả thật giống y như đúc, nơi đầu tường dán bố cáo cũng không vẽ đẹp bằng ngài."

Chờ nét mực khô ráo, Lục Dịch đem bức vẽ giao cho Sầm Phúc, phân phó nói:"Người này chắc chắn là người Đông Dương, ở vùng duyên hải khẳng định đã ở một thời gian khá lâu, người đi tra thân phận của hắc, càng nhanh càng tốt."

Sầm Phúc cầm bức vẽ cẩn thận, lĩnh mệnh rời đi

"Sao đột nhiên ngài lại muốn tra hắc?" Kim Hạ cảm thấy kỳ quái, ở Dương Châu không tra, mà lại tra ở Chiết Giang.

"A Nhuệ nói, hắc thường ở trên thuyền Nghiêm Thế Phiên."

Kim Hạ kinh ngạc nói:"A Nhuệ trúng độc của người Đông Dương, chẳng lẽ chính người này đã gây ra thương tích cho hắc? Không nghĩ đến người này lại độc ác đến vậy? Chẳng lẽ hắc là vì báo thù ngày ấy trên thuyền sao?"

"Ta chỉ lo lắng, không chỉ có vậy...." Lục Dịch không nói thêm gì nữa

"A Nhuệ nói đây là một cái bẫy, có người muốn hại ngài, chỉ có thể là Nghiêm Thế Phiên? Như vậy người này cùng Nghiêm Thế Phiên có quan hệ?"

Trên chốn quan trường biết được càng nhiều, nguy hiểm càng nhiều, Lục Dịch hiểu rõ đạo lý này, hướng chi trước mắt tình huống

vẫn còn chưa rõ ràng, hắn cũng không muốn Kim Hạ sớm cuốn vào trong chuyện này, chỉ nói: "Từ từ rồi sẽ điều tra ra rõ ràng."

Hắn nói lời này đến vụng về, Kim Hạ lòng sinh nghi ngờ, quan sát kĩ biểu hiện của hắn.

"Sao, người hắn là trong lòng đang nghi ngờ ta?" Lục Dịch liếc nhìn nàng, cười nói

Kim Hạ định nói chuyện, vừa lúc Dương Nhạc gõ cửa bưng canh giải rượu vào phòng, Lục Dịch dặn dò hắn nói: "Người đi xem hai vị cô nương kia, chỗ ngủ như thế nào, có đói bụng không thì nhắc nhở chủ quán bảo rằng mọi chi tiêu để ta quản."

Dương Nhạc trong lòng tuy có nghi ngờ, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, nhìn Kim Hạ một chút, liền lĩnh mệnh đi ra ngoài.

"Ca ca, ngài dự định ngày mai đưa các nàng trở về sao?" Kim Hạ hỏi

"Vì sao ta phải đưa về?" Lục Dịch nhíu mày: "Hồ tổng đốc một phen có tình có nghĩa, làm mất mặt hắn chung quy cũng không tốt."

"Ngài vẫn đúng là dự định tiếp nhận sao...ngài chớ quên A Nhuệ nói đây là một cái bẫy, bảo người đừng tin thứ gì của Hồ Tông Hiến." Kim Hạ nhíu mày: "Hắn là, ngài quả thật coi trọng hai vị cô nương kia? Không nỡ đưa trở về?"

Lục Dịch lén đến gần nàng, tự cười tự nói: "Người bây giờ là đang ghen tị sao?"

"Ta...ta mới không có." Kim Hạ trong miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng không thừa nhận, bất kể là so về khuôn mặt

hay vóc dáng thì chính mình cũng không bằng hai cô nương kia.

Sau một khắc, nàng bị Lục Dịch trực tiếp ôm vào lòng, khẩu khí của hắn quả thực có thể xứng cho là làm thỏa mãn:"May mà người còn có thể ghen, hôm nay ta xem người gọi một tiếng tử tử, ta còn tưởng rằng người một chút cũng không đem ta để ở trong lòng."

Kim Hạ không tránh, thản nhiên nói:"Coi như là ta đang ghen....Chuyện kia, ngài cũng sẽ không nửa đêm lén lút chạy tới phòng của các nàng chứ?"

Lục Dịch ôm nàng, đầu thư thái đặt trên vai nàng, nghe vậy không nhịn được cười, liền đến sống lưng cười đến run người

"Ngài cười cái gì, có phải là bị ta nói trúng rồi hay không?"

"Sở thích nửa đêm chạy tới gian phòng của người khác, hình như là người, không phải ta." Hắn khẽ nâng đầu, nhìn nàng cười nói

"Ta khi nào...." Kim Hạ vừa nói được một nửa, liền nhớ lại đêm lần trước vì chuyện của Dịch Lan Diệp, chính mình nửa đêm lén lút âm thầm vào phòng hắn, chỉ ngượng ngùng ngừng ngừng nói

Lục Dịch không bỏ qua nói:"Người chột dạ sao?"

"Cái gì chột dạ, ta khi đó là có chuyện đứng đắn, tình huống ép buộc cho nên thân bất do kỷ, tất cả chỉ là bất đắc dĩ, chuyện đó....Làm chuyện quan trọng ngài không câu nệ tiểu tiết mà!" Kim Hạ nói lời chính nghĩa, nhưng mặt lại ửng hồng.

"Nói thật, khi đó người đối với ta là có ý đồ sao?" Lục Dịch trêu nàng

Kim Hạ mặt đỏ, dùng sức đẩy hấn ra: "Làm sao có khả năng....Ca ca, ngài uống hơi nhiều rồi, mau mau uống chén canh giải rượu, nghỉ sớm một chút." Dứt lời Kim Hạ bước nhanh ra khỏi phòng

Lục Dịch vẫn ngồi tựa bên cạnh bàn cười cợt, tâm trạng thông thả thở phào: Tối nay cũng có thể trêu được nàng, chỉ là nàng như vậy quá thông minh, lại còn truy tận gốc cặn kẽ, không biết còn có thể kéo dài được bao lâu.

Hôm sau trời vừa sáng, liền nghe nói có sự tình.

Một cỗ quan tài được đặt ở gần cổng thành Đông cách đây không xa khoảng mười trượng, ngay ở giữa đường. Dù sao thì cũng là vật xúi quẩy, tuy rằng chôn ở giữa đường, nhưng bách tính lui tới không ai dám di chuyển nó, đều tránh không động đến vật đó. Mãi cho đến khi có người phát hiện ở gần quan tài có vết bụi bặm đều bị dính máu, lộ ra máu đã tím đen, lúc này mới có người vội vàng đi báo quan.

"Sau đó thì sao?" Kim Hạ vừa gặm bánh, vừa nhìn chăm chăm hầu bàn: "Sau khi quan tài được cạy ra, bên trong là ai?"

Hầu bàn dùng tay áo lau mồ hôi, chỉ sợ làm kinh động các khách quan xung quanh, đề thấp giọng nói: "Nghe nói đó là con trai nuôi của Hồ đồ đốc, đã bị chém thành từng mảnh, hoàn toàn không nhận dạng ra được. Hồ đồ đốc tự mình chạy tới, đem quan tài chở về phủ, đang khắp nơi mời thầy cúng linh nghiệm, muốn đem thi thể nối lại rồi mới chôn cất đàng hoàng."

Thuần Vu Mẫn ngồi ở bên cạnh chưa từng nghe qua những chuyện như thế này, mặt cả kinh trắng bệch.

Lục Dịch lại trầm tĩnh không nói, điều này hiển nhiên là do giặc Oa báo thù, Hồ Tông Hiến chém đầu cha con Uông Trục, vì vậy giặc Oa cũng đưa con nuôi của hắn chia cắt tàn nhẫn.

"Sầm Phúc, người đi chuẩn bị chút tiền biếu, theo ta hướng về phủ của Hồ đô đốc." Hắn phân phó nói

Kim Hạ vội nói:"Ta cũng đi."

Lục Dịch lắc đầu:"Người ở lại."

"Tốt xấu gì thì ta cũng thử khám nghiệm thi thể của hắn." Kim Hạ ra sức nói

Thuần Vu Mẫn quay đầu ngạc nhiên vạn phần nhìn Kim Hạ

"Hắn trước mắt là nỗi đau mất con, làm sao khoan dung cho chúng ta đi khám nghiệm tử thi." Lục Dịch phân phó nàng:"Người liền ở tại quán trọ, chờ ta phân phó, không cho sinh sự."

Kim Hạ không làm sao được, cúi đầu đem nửa bát cháo huyết nóng một mạch ăn hết toàn bộ. Chờ sau khi Lục Dịch cùng Sầm Phúc rời đi, lại sẵn dịp đi cùng Sầm Thọ ra chỗ ngựa, Kim Hạ hướng Dương Nhạc nói:"Đại Dương, chúng ta thử đi ra ngoài thành xem thử một lát."

Dương Nhạc một cái liền đoán được tâm tư của Kim Hạ:"Người là muốn đến xem chỗ đặt cỗ quan tài kia?"

"Như thế nào cũng phải để ta coi một chút, vụ án lớn như vậy mà." Kim Hạ không được tra án, khắp người cảm thấy không thoải mái:"Bọn chúng đặt cỗ quan tài ở giữa đường sau đó liền chạy, bây

giờ khẳng định là vẫn chưa bắt được, chúng ta đi xem xem có manh mối gì hay không."

Dương Nhạc do dự nói:"Không được.... Lục đại nhân vừa mới dặn dò người..."

"Ta chỉ đi xem thử một lát thôi, ta sẽ không sinh sự." Kim Hạ giục hấn:"Đại Dương người mau đi, trong thành này ra vào đều là người, đi đến càng chậm trễ, manh mối càng ít."

Dương Nhạc từ trước đến giờ đều không cãi lại Kim Hạ, một bên đứng dậy nói:"Người nói đúng, đi xem thử rồi sẽ trở lại."

"Các người...." Thuần Vu Mẫn muốn ngăn Kim Hạ lại

"Yên tâm đi, bọn ta rất nhanh rồi sẽ trở về."

Kim Hạ cùng Dương Nhạc hai người vừa chạy ra khỏi cổng liền không thấy bóng dáng đâu.

Vừa cho ngựa ăn xong, quay trở lại bàn, chỉ thấy có một mình Thuần Vu Mẫn, Sầm Thộ kinh ngạc hỏi:"Thuần Vu cô nương, bọn họ đâu rồi?"

Thuần Vu Mẫn chỉ biết thành thật báo cho biết.

"Lục Phiến Môn tiểu bộ khoái, hừ, vẫn đúng là không biết tự lượng sức." Sầm Thộ lắc đầu một cái.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 93 (Đã Sửa Lại)

Ở bên ngoài cổng thành, chỗ quan tài đặt ở đó có dấu vết máu tươi, khá là dễ thấy. Dân chúng bởi vì họ kiêng kỵ nên chỉ đi vòng quanh chỗ đó. Ở chỗ vết máu, Kim Hạ ngồi xổm xuống quan sát, ngón tay chấm vào vết máu bụi bặm, tinh tế xem xét, cau mày nói: "Người này chết chắc chắn là không vượt quá ba canh giờ."

Dương Nhạc đo đạc dấu vết cũng như kích thước của cỗ quan tài.

Ở cuối quan tài có nhiều vết máu nhất, mà trên đất lại có nhiều dấu vết hơn, Kim Hạ xung quanh đi tới đi lui, không biết từ chỗ nào lượm được một khối móng ngựa sắt, tập trung quan sát xung quanh mặt đất, mấy lần dừng lại, nửa ngồi nửa quỳ xuống cẩn thận kiểm tra.

"Quan tài không phải là được khiêng tới đây, là một xe ngựa chở đến rồi bỏ xuống đây." Kim Hạ chỉ dấu vết ở trên đất, hướng Dương Nhạc nói: "Từ chỗ vết máu có thể thấy được, có thể chảy nhiều máu như vậy, là do vừa mới chết đã bị mang đến đây. Chỗ này cách chỗ giết người không vượt quá hai dặm, Đại Dương chúng ta đi xem thử đi."

Dương Nhạc vội vàng lôi kéo Kim Hạ: "Hay là bẩm báo cho Lục đại nhân trước đã."

"Cách đây chỉ hai dặm mà thôi, chúng ta hãy đi trước lén lút xem thử một lát, sau đó trở về bẩm báo. Ngộ nhớ giặc Oa đã đi rồi, để bọn họ một chuyến tay không, chẳng phải trở về lại trách cứ chúng ta nhiều chuyện sao, chúng ta liền đi liếc mắt xem thử, lại không giao thủ cùng bọn chúng đâu."

Dương Nhạc không còn cách nào khác hậm hừ: "...Lại là muốn đi liếc mắt nhìn thử."

Kim Hạ lôi hấn đi, dương dương tự đắc cầm trong tay móng ngựa sắt: "Đại Dương, người cũng lưu ý xem ở trên đất, là một cỗ xe có hai con ngựa, sau khi bỏ dỡ quan tài, xe ngựa hơi nghiêng về sau, lúc ngựa đuổi chân ra là thời điểm nó làm rơi móng."

Hai người bọn họ men theo đường đất vàng, đoạn đường này đứt quãng nhưng lại có manh mối, hướng theo hướng đông nam mà đuổi sát, quả nhiên vẫn chưa tới hai dặm, đã nhìn thấy một thôn xóm.

Chỉ là một thôn xóm rất bình thường, tốp ba tốp năm đầy khói bếp, gà gáy chó sủa, ở bên cạnh giếng có một gia đình nông dân đang nấu nước, còn có trẻ con đang nô đùa chạy nhảy, tất cả đều hết sức bình thường.

"Chỗ này không giống như là có giặc Oa." Dương Nhạc hướng Kim Hạ thấp giọng nói: "Người có nghĩ hay không rằng chúng đã đi ngõ khác."

Kim Hạ nhăn lông mày, tiếp theo kiểm tra vết bánh xe ngựa trên đất cùng móng ngựa: "Sẽ không sai đâu, nhất định là chiếc xe ngựa này."

Vết bánh xe cuối cùng quẹo vào một nhà của gia đình nông dân, Kim Hạ cách ba bức tường nhìn vọng vào bên trong, nhìn thấy chiếc xe ngựa cùng con ngựa màu đỏ thẫm yên tĩnh ăn cỏ ở trong chuồng, ở chân sau của nó quả nhiên là không có móng ngựa.

Một người nông phụ (phụ nữ nhà nông) tự trong nhà bước ra, nhìn thấy Kim Hạ cùng Dương Nhạc đang dòm ngó xung quanh, ngạc nhiên nói: "Cô nương, người có chuyện gì sao?"

Quay đầu nhìn thấy người nông phụ này, Dương Nhạc càng khẳng định là nhìn nhầm, lôi kéo Kim Hạ rời đi, hướng nông phụ cười nói: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì."

"Đại tẩu, ta lượm được một khối móng ngựa bằng sắt, không biết có phải là của nhà người."

Kim Hạ không chịu đi, hướng nông phụ cười nói.

Nông phụ sửng sờ: "Móng ngựa sắt sao?"

"Đúng vậy, người nhìn xem có phải con ngựa nhà người rơi mất một móng ngựa sắt không." Kim Hạ đi tới hàng rào ngoài cửa, đưa móng ngựa cho nông phụ xem

Nông phụ không đến xem, khoát tay một cái nói: "Không phải là của nhà ta, người đi đi."

"Đi thôi, đi thôi...." Dương Nhạc cũng lôi kéo Kim Hạ

Kim Hạ cũng không kiên trì nữa, thuận theo Dương Nhạc, cho đến khi đi được hơn mười bước, mới âm thầm thở dài nói nhỏ: "Đại Dương, người cũng phát hiện là không bình thường phải không?"

Dương Nhạc lúc nói chuyện liền môi cũng không động: "Lúc người tra hỏi, xung quanh mấy gian phòng đều có người ló đầu ra xem, nơi này chính là một ổ cướp, chúng ta đi nhanh đi."

"Thôn này người già, trẻ nhỏ tất cả đều có, làm sao ẩn thân giặc Oa nhiều như vậy." Kim Hạ cũng không hiểu

"Đừng suy nghĩ nữa, người không nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau sao?"

"Hình như là có đến bảy, tám tên?" Kim Hạ bước chân tuy rằng không nhanh không chậm, nhưng cảm thấy sống lưng phả ra hơi lạnh đờng đờng sát khí, trước mắt Kim Hạ, mấy nông phụ đang nhanh chóng ôm hài tử của mình đi vào trong nhà, "Đây là bọn chúng đã sẵn sàng tư thế diệt khẩu, chúng ta đánh hay là chạy?"

"Phải trở về báo tin mới được." Dương Nhạc nói

Hai người liếc mắt nhìn nhau, lòng có hiểu ngầm, đồng thời đột nhiên chạy thật nhanh

Mới chạy được không tới mấy trượng, có mấy đao ám khí bay tới trước mặt, hai người đều bị ép bức dừng bước, mà mấy người sau lưng cũng đã đuổi theo.

Kim Hạ cùng Dương Nhạc đứng lưng tựa lưng, trước mặt có ba tên ám hiệu ám khí, sau có bảy người đứng cầm đao.

"Còn muốn chạy!" Một người trong đó hung ác nói, "Giết bọn họ!"

"Chờ đã!" Một tên dáng dấp như kẻ đứng đầu ngăn lại, hướng Kim Hạ quát lên: "Các người là làm sao tìm được tới đây? Có phải là quan binh cũng đã tới đây?"

"Đại ca, mặc kệ bọn chúng có hay không đem quan binh tới đây, đều phải giết chúng."

Tên thủ lĩnh tay nhắc lên:"Không vội, dù sao bọn chúng cũng không trốn thoát, hỏi cho rõ ràng đã."

Kim Hạ ngẫm đoán ý của hắn, không biết được là sau khi hỏi rõ ràng dự định thả bọn họ, hay là sau khi tra vấn lại giết bọn họ?

"Hiểu lắm, hiểu lắm chỉ là hiểu lắm!" Kim Hạ cười nói

"Thế nào, cần phải ra tay với bọn người thì mới chịu nói thật sao?" Tên thủ lĩnh lướt ánh mắt, tên ám khí bên tay áo đã chuẩn bị sẵn sàng, từ tay áo bắn nhanh ra ba viên ám khí nhắm vào Kim Hạ, Dương Nhạc nhanh nhẹn dùng đao cản hết ba đường, hai người từng người toàn thân né tránh.

Lúc đó, bên hông Dương Nhạc lộ ra chế bài của Lục Phiến Môn, bị tên thủ lĩnh thu vào ánh mắt, lập tức hung hăng nói:"Thì ra các người chính là người của quan phủ! Vậy thì không cần cùng các người khách khí, giết!"

"Chờ một chút!" Kim Hạ nhanh nhẹn lên tiếng:"Các người vì muốn báo thù cho Ôn Trục, ra tay hành hạ giết chết con của kẻ thù, lẽ nào các người cho rằng Hồ đồ đốc sẽ bỏ qua cho các người sao! Rất nhiều quan binh ngay tức khắc sẽ đến." Kim Hạ muốn cho bọn chúng đều sợ hãi nhanh chóng rời khỏi thì Kim Hạ mới cùng Dương Nhạc thoát thân được.

Tên thủ lĩnh cười lạnh nói:"Hồ đồ đốc ngày đó đem hắn tới giao nộp cho bọn ta, đã nghĩ đến ngày này. Lão chủ thuyền đã bị giết, chẳng lẽ còn muốn con trai hắn còn sống trở về sao!"

"Là do Hồ Tông Hiến đưa đến chỗ giặc Oa sao?" Kim Hạ sửng sốt

"Tiến lên! Giết bọn chúng, không để cho trở lại báo tin." Tên thủ lĩnh vùng tay đáp

Người người vùng đao chém tiến lên, Kim Hạ nghiêng người né tránh, nắm được đòn của đối phương, nỗ lực đánh trả lại. Bọn chúng cũng không phải là cao thủ võ lâm, ra chiêu cũng không có kết cấu, nhưng ra tay cũng rất được, khí lực cũng lớn, có thể là do quanh năm ở trên biển. Kim Hạ ngược lại càng khó khăn hơn khi đánh bọn chúng.

Dương Nhạc cũng cố gắng đoạt lấy chuôi đao, mà phi thân đã ngã lăn hai người.

Kim Hạ cùng Dương Nhạc thật nhanh trao đổi ánh mắt, đồng loạt hướng tên thủ lĩnh mà tấn công. Bắt giặc thì phải bắt vua trước, tóm được tên thủ lĩnh, bọn chúng mới kiêng nể, vậy thì mới có thể toàn thân quay trở về. Mà nếu như độ sức cùng bọn chúng, ám khí bay ra cũng dễ dàng bị thương, nên bọn họ không dám động đến chúng.

Hai thanh đao miến cưỡng bỏ về phía tên thủ lĩnh, bỗng nhiên từ bên cạnh duỗi ra một thanh đao Đông Dương, vững vàng mà chặn đao của hai người. Sức mạnh to lớn, chấn động mạnh đến mức Kim Hạ mơ hồ cảm thấy đau đớn.

Đông Doanh lẳng nhân!

Tên thủ lĩnh hướng người Đông Dương này nói một tràng tiếng Đông Dương, Kim Hạ cùng Dương Nhạc nghe như thế nào cũng không hiểu được, đã nhìn thấy tên thủ lĩnh phát phát tay, bọn giặc

Oa ở phía sau cầm đao lui ra một chút, chỉ một mình tên kia cất bước tiến đến bọn họ.

"Hắn đây là muốn một mình đấu với hai chúng ta, lá gan của hắn cũng không nhỏ rồi." Kim Hạ cảm thấy tên Đông Doanh lăng nhăng này có thể là một trong số những tên luyện tập kiếm đạo, hắn thường hay hoành hành ở vùng duyên hải, chắc chắn là vô cùng hung hăng càn quấy.

Dương Nhạc nghiêng răng nói với Kim Hạ: "Không cần thiết phải cùng hắn liều mạng, thoát thân quan trọng."

"Ừ..."

Hai người giả bộ làm dáng, sẵn sàng cùng Đông Doanh lăng nhăng ứng chiến.

Hắn ta cầm đao chậm rãi bước, nhìn chăm chăm hai người bọn họ hết sức khinh thường.

Sau một khắc, Kim Hạ không có phản ứng báo trước mà dùng móng ngựa sắt đang cầm ném đi, đánh thẳng vào mặt của tên Đông Dương, thừa dịp hắn không phản ứng lại, Kim Hạ cùng Dương Nhạc bay lượn ra ngoài

Trên mặt bị ném trúng thẳng ra máu, tên Đông Dương tức giận hét lớn lên, tên thủ lĩnh cũng nổi giận.

Mấy đao ám khí bắt đầu tung ra giữa trời, hướng Kim Hạ mà bắn nhanh tới

Kim Hạ phản ứng coi như là nhanh nhẹn, thoát được một, dùng đao ngăn một, nhưng vẫn bị hai đao ám khí trúng vào chân, đau đến

ngã quỵ ra trên đất, không còn sức chạy nữa.

Cứ như thế toàn là đao hướng Kim Hạ mà đánh...

Trong thành Hàng Châu...

Sầm Thợ ở trong tiểu viện không biết là đi tới đi lui bao nhiêu lần. Thuần Vu Mẫn thấy hấn nộ nóng bất an như vậy, không nhịn được mở miệng nói: "Ta ở đây cũng tốt, còn có nha hoàn cùng lão ma ma ở đây chăm sóc. Người nếu có chuyện, cứ việc đi đi."

"Thuần Vu cô nương nói gì vậy, ta không có sự tình gì muốn làm, đại công tử vốn là muốn ta trông chừng cô nương, không thể thất lễ được." Sầm Thợ vội cung kính nói

"Người.... Là đang lo lắng cho Viên bộ khoái phải không?" Thuần Vu Mẫn thăm dò hỏi

Không nhắc đến thì càng tốt hơn, nhắc đến liền khiến Sầm Thợ dùng dùng nổi giận: "Đại công tử ra lệnh cho bọn họ ở tại nhà trọ, lần này lại trốn ra ngoài, chờ lát nữa Đại công tử trở về ta làm sao giải thích?"

Thuần Vu Mẫn nghĩ ngợi nói: "Ta nhớ rằng Viên cô nương có nói chỉ là đi xem một lát rồi trở lại, nói là muốn đi cổng thành Đông, vì sao bây giờ vẫn chưa trở về."

"Nha đầu kia mở miệng ra thì có khi nào nói thật, nói là đi ra cổng thành Đông, không chừng lại đi dạo Tây Hồ cũng nên." Sầm Thợ tức giận nói

Đang nói Sầm Phúc cùng Lục Dịch vào trong tiểu viện

"Ai đi dạo Tây Hồ rồi hả?" Sầm Phúc cười hỏi

"Viên...." Sầm Thọ áp ứng nói, "Viên cô nương cùng Dương huynh đệ đi ra ngoài."

"Bọn họ đi dạo Tây Hồ sao?" Lục Dịch hỏi, hẳn vốn là muốn cùng nàng nhân dịp đi đến Hàng Châu, đi dạo chơi Tây Hồ, không nghĩ tới Kim Hạ lại trốn đi ra ngoài chơi.

"Không phải, bọn họ nói là muốn đi ra ngoài cổng thành xem một lát, cũng không biết sao, bây giờ vẫn chưa về."

Lục Dịch nhíu mày:"Đi khi nào? Người sao lại không ngăn cản bọn họ?"

"Bọn họ thừa dịp thấy ta ra ngoài chặn ngựa liền lén trốn đi." Sầm Thọ oan ức nói:"....Đại công tử vừa đi khỏi, bọn họ liền chạy theo sau."

Sầm Phúc nhìn thấy Lục Dịch nhăn mày, ôn nhu khuyên nói:"Bọn họ là lần đầu đến Hàng Châu, tuổi vẫn còn trẻ, yêu thích náo nhiệt, đi dạo phố quen canh giờ cũng là chuyện bình thường, ty chúc bây giờ liền đi dọc đường tìm thử xem, đại công tử ngài không cần quá lo lắng."

Lục Dịch đối với Kim Hạ cực kỳ hiểu rõ tính tính của nàng, nhớ khi ở rừng hoa đào suýt chút nữa là mất mạng, vậy mà sau đó nàng lại quay trở lại đó điều tra, bây giờ ở ngoài thành nếu như phát hiện ra manh mối gì, nhất định sẽ điều tra ra tận nguồn. Điều duy nhất an ủi chính là Dương Nhạc cùng đi với Kim Hạ, ngộ nhỡ gặp nguy hiểm, có thể cùng nhau phối hợp.

"Sầm Phúc, đi cùng ta ra cổng thành phía Đông."

Lục Dịch nhàn nhạt phân phó nói, không để ý những lời Thuần Vu Mẫn nói, liền mau chóng đi ra ngoài.

Sầm Phúc cứ nhìn chăm chăm trách cứ Sầm Thộ rồi vội vàng đuổi theo.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 94 (Đã Sửa Lại)

"Kim Hạ!" Dương Nhạc vòng trở lại, lấy đao Đông Dương chặn lại, đỡ lấy Kim Hạ, sốt ruột bất an không ngớt.

Bởi vì trên ám khí có độc, Kim Hạ cảm giác được tứ chi của chính mình đang chậm rãi tê dại, đối thủ nhiều người như vậy, trước mắt Kim Hạ lại bị thương, muốn cùng Dương Nhạc thoát thân, dường như là chuyện không thể nào.

Dương Nhạc không kịp suy nghĩ quá nhiều, đem Kim Hạ cõng trên lưng, nghiêng người né tránh một thanh đao chém tới, đá ngã lẫn hai người, liền sẵn sàng chém giết hết tất cả.

"Đại Dương, cho ta xuống, mau mau đi báo tin." Kim Hạ nhìn hấn vội la lên, "Người cõng ta, mạng của hai chúng ta sẽ không thể giữ được đâu."

Dương Nhạc dường như hoàn toàn không nghe thấy gì, đao nắm thật chặt trong tay, chỉ nghe thấy hai tiếng đao "Đang, đang", chỉ là một nhát đao mà đánh bay hai viên ám khí.

Đông Doanh lẳng nhên vết thương trên mặt vẫn còn chảy máu, cầm trong tay trường đao, trực tiếp xông đến Dương Nhạc mà đánh, lưỡi đao miễn cưỡng bị chạm vào trong nháy mắt, không biết từ chỗ nào bay tới mấy cây sào tre dài, rầm rầm mà liên tiếp đánh bại mấy người, Đông Doanh lẳng nhên cũng không ngoại lệ.

Dương Nhạc còn không kịp quay đầu nhìn xem, liền có một chiếc xe ngựa chạy đến gần bên cạnh mình, một người kêu to: "Mau lên đây!"

Lập tức tình thế không thể tự chủ được, Dương Nhạc liền cồng lấy Kim Hạ nhảy lên xe ngựa, thấy Kim Hạ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ kêu lên một tiếng: "Thúc! Người tại sao lại ở chỗ này?"

Cái Thúc cũng không cùng bọn họ nhiều lời, hai tay giữ chặt dây cương, chỉ nói: "Ngồi vững vàng đấy!"

Trong tay hắn cầm lấy mấy cục đá, bắn nhanh ra tứ phía bọn người chặn xe ngựa, trong nháy mắt, xe ngựa xông ra vòng vây.

Vài tên Đông Dương đang muốn hướng về trên xe ngựa mà bắn ám khí, lại bị tên thủ lĩnh vội vã ngăn lại, phát điên kêu to: "Ai cũng không được nhúc nhích, vợ ta cùng hài tử đang ở trên xe ngựa!"

Dương Nhạc đặt Kim Hạ xuống, Kim Hạ nhìn Thẩm phu nhân gian nan cười nói: "Dì, thật tốt khi gặp người ở đây." Bên cạnh còn có một vị nông phụ đang chặt chẽ ôm lấy hài tử, hài tử trông trắng trẻo, thật là khả ái.

"Người khi nào lại nhận phu nhân là dì?" Cái Thúc ngạc nhiên nói

"Thúc đừng xía vào, mau mau để ta hỏi thăm dì một chút." Kim Hạ sắc mặt tái nhợt cười nói

Dương Nhạc chấp tay nói: "Đa tạ hai vị cứu giúp!"

Thẩm phu nhân khẽ mỉm cười, trước tiên xem xét vết thương trên đùi Kim Hạ, thủ pháp nhẹ nhàng mà lấy hai đao ám khí ra, tiếp đến lấy viên thuốc, uống thuốc rồi thoa ngoài da, từng cái xử lý đều

thỏa đáng, xe ngựa xóc nảy đối với phu nhân mà nói cũng không hề ảnh hưởng.

"Dì, bà ấy là ai vậy?"

Kim Hạ uống chút nước, hướng người nông phụ hiếu kỳ hỏi

Thẩm phu nhân nói: "Bà ấy là người trong thôn, hôm qua con bà ấy bị rắn cắn, ta vừa lúc đi qua đây, liền ở lại xem bệnh cho con trai bà ấy. Hôm nay cũng tình cờ, liền đụng phải các người gặp sự tình này."

Phía sau có tiếng vó ngựa, Dương Nhạc vén nhẹ màn xe, nhìn thấy chính là tên thủ lĩnh trong thôn mặt đầy sốt ruột đuổi theo, kỳ quái là phía sau hắn cũng không có những người khác, là một thân một mình đuổi theo.

Thẩm phu nhân cũng liếc mắt nhìn thấy, hướng nông phụ nói: "Cha của con người đang đuổi theo, người yên tâm, đến ngoài cổng thành không xa, ta sẽ đưa các người xuống."

Nông phụ gật gù, trong mắt hình như có ý cầu khẩn, lại không dám nói nhiều lời.

"Đứa nhỏ này sẽ khỏi bệnh, những thứ thuốc này người giữ lấy, mỗi ngày nghiền nát thoa trên chỗ đau, cho đến khi vết thương hết sưng sẽ hết thôi." Thẩm phu nhân giao cho bà ấy một ít thuốc.

Nông phụ như ngàn vạn lần sống lại mà cảm tạ Thẩm phu nhân.

Kim Hạ mặc dù trên người có vết thương, vẫn không che giấu được lòng hiếu kỳ, hỏi: "Bên trong thôn của các người những người đàn ông kia đều là giặc Oa, các người có biết không?"

"Bọn họ mấy năm trước ra ngoài tìm nghề nghiệp, khi vừa bắt đầu bọn họ cũng không nói gì, bọn ta cũng không biết rốt cuộc là nghề gì, chỉ biết là kiếm ra tiền rất nhiều, sau này mới biết được là họ theo chân Uông lão bản xuống biển. Đây là chuyện lớn có thể bị chém đầu, nhà ai cũng không nói ra bên ngoài, đều chỉ nói chồng mình là người buôn bán." Nông phụ thấp giọng nói .

"Bọn họ đang bắt giữ ai đó, các người có biết không?"

Nông phụ lắc đầu một cái:"Hắn là ai?"

Dương Nhạc thờ dãi nói:"Những việc này, bọn chúng sẽ không nói cho người trong nhà biết được."

Cổng thành vừa ở trước mắt, Cái Thúc dừng xe ngựa lại, phía sau tên thủ lĩnh đuổi theo cũng không dám đến gần nữa, xa xa ghì chặt dây cương, trừng mắt nhìn về phía này...

"Quan binh rất nhanh sẽ tới, các người cùng hài tử, có thể trốn tránh một chút đi." Lúc người nông phụ xuống xe, Kim Hạ không nhìn được khuyên họ một câu.

Nông phụ biểu hiện có chút sững sờ nhưng cũng gật gù, xuống xe ngựa ôm hài tử cúi chào Thẩm phu nhân mới xoay người đi về phía chồng mình.

Bên trong xe ngựa, Kim Hạ chịu đựng đau đớn, hướng Dương Nhạc than thở:"Một làng nam nhân đều đi làm giặc Oa, chuyện này ai mà ngờ được? Chúng ta hôm nay thực sự đã đi vào ổ trộm cướp."

Dương Nhạc hồi tưởng lại, một thân mồ hôi lạnh:"Lần tới người mà nói muốn đi liếc mắt nhìn thử, ta cũng không tiếp tục tin người

nữa."

Hai người đang nói, liền nghe thấy giọng nói quen thuộc ở đầu xe ngựa:"Hai vị tiền bối, không biết có nhìn thấy Kim Hạ hay không?"

Vừa mới nghe thấy giọng nói này, Kim Hạ liền hai mắt khép lại, quay đầu đi, trực tiếp giả bộ mê man, Dương Nhạc tức giận trừng mắt nhìn Kim Hạ, vén rèm xe lên nhảy ra ngoài, thi lễ nói:"Lục đại nhân, bọn ta ở đây. "

Lục Dịch nhìn thấy bóng người Kim Hạ trên xe không nhúc nhích, giọng nói không thể che giấu được vẻ lo lắng:"Kim Hạ làm sao vậy?"

Thẩm phu nhân nói:"Trên đùi có vết thương nhẹ, cũng may chưa động đến gân cốt."

"Các người đã gặp chuyện gì?" Lục Dịch nhìn về phía Dương Nhạc, ngữ khí trong đó có tâm ý chất vấn.

"Bọn ta, bọn ta chính là... "

"Cháu gái ta suýt nữa mất mạng, người dữ dằn như vậy mà còn định hỏi tội sao!" Cái Thúc mở miệng liền răn dạy hấn, thuận tiện đem dây cương xe ngựa đưa cho Lục Dịch:"Mau mau vào thành tìm một chỗ nghỉ chân cho chúng ta đã."

Sầm Phúc thấy thế, tiến lên khiển trách:"Người là người phương nào, cả gan dám đối với đại công tử vô lễ."

"Hừ! Tên tiểu tử nhà người từ đâu chui ra, ta quản giáo cháu ta, người quản được sao?" Cái Thúc ra hiệu Lục Dịch:"Cháu ta, buổi tối cho tên này ngủ trong chuồng ngựa đi, bằng không đừng trách gia gia đây không khách khí."

Lục Dịch dở khóc dở cười, không còn cách nào khác là giải thích cho Sầm Phúc, rồi đưa dây cương cho hắn: "Hai vị tiền bối có ân với ta, không được vô lễ."

Sầm Phúc tiếp nhận dây cương không dám hỏi nhiều nữa.

Xe ngựa vào trong thành, suốt dọc đường Dương Nhạc đem chuyện đã xảy ra khi nãy bẩm báo cho Lục Dịch. Lục Dịch nhăn mày suy nghĩ, dặn dò Sầm Phúc mau mau hướng Hồ Tông Hiến bẩm báo việc này.

Đến quán trọ, Lục Dịch thò người vào bên trong xe ngựa, ôm lấy Kim Hạ đi ra ngoài.

Bởi vì cảm thấy hiện tại việc này không biết nói như thế nào, Kim Hạ vẫn còn đang giả vờ ngủ. Cái Thúc ló đầu vào bên trong xem thử: "Mới vừa rồi còn tỉnh, làm sao bây giờ lại ỉu xìu thế này? Không lẽ là do trúng độc."

Thẩm phu nhân cười cợt nói: "Độc của người Đông Dương chỉ sợ công hiệu không mạnh đến vậy."

Dựa vào lồng ngực của Lục Dịch, nghe nhịp tim đập của hắn, Kim Hạ không nhịn được lặng lẽ mở khép hai mắt, nhưng lúc đó lại đối diện hai mắt của Lục Dịch, nàng mau chóng nhắm mắt lại.

"Người thật sự mệt liền ngủ đi, cứ giả bộ như vậy không mệt sao?" Lục Dịch vừa ôm nàng vừa nói, trong giọng nói không thấy được tâm tình gì.

Kim Hạ lén nhìn biểu hiện của hắn, muốn biết được hắn có lo lắng cho mình hay không.

Mới vừa về tiểu viện Thuần Vu Mẫn vẫn là bất an trạng thái, nhìn thấy Kim Hạ bị Lục Dịch ôm vào lòng, đầu tiên là sửng sờ, ngay sau đó lo lắng hỏi: "Viên cô nương làm sao vậy? Bị thương sao?"

Kim Hạ vội vàng giãy giụa nhảy xuống: "Ta không sao chỉ là bị thương ngoài da mà thôi."

Để chứng minh mình thật sự không sao, Kim Hạ khập khễnh đi vài bước, đến gần Thẩm phu nhân, dặt tay cười nói: "Dì, chúng ta còn có chuyện riêng chưa nói, mời người theo ta."

"Đứa nhỏ này quả thật nhiều chuyện rắc rối." Cái Thúc thẳng lắc đầu: "Như người thì lúc nào cũng xảy ra chuyện, phải nên cho người ở Thái Y Viện đi theo mới đúng."

"Thúc, Thái Y Viện nơi nào sánh được với dì của ta."

Kim Hạ kéo Thẩm phu nhân, dẫn người tới phòng của A Nhuệ mà đi, lại quay đầu nhìn Lục Dịch một chút, ánh mắt tràn đầy muốn nói rằng ta đi chuyến này cũng coi như là có thu hoạch, ngài đại nhân đại lượng, cũng đừng cùng ta so đo trách móc.

Trong phòng A Nhuệ, Thẩm phu nhân đang bắt mạch của hắc tử, tự nhiên nhíu mày, lại lấy ngân châm ra thăm dò huyết đạo của hắc tử, đến mười mấy châm mới dò được huyết đạo của hắc tử.

"Như thế nào?" Lục Dịch hỏi

A Nhuệ cũng nhìn chằm chằm Thẩm phu nhân.

"Có thể chữa trị." Thẩm phu nhân nói ngắn gọn: "Chỉ là..."

"Tiền bối cứ nói đừng ngại."

"Sau khi trúng độc, trên người hấn kinh mạch đã bị hao tổn, độc mặc dù đã lấy ra, nhưng muốn khiến kinh mạch hồi phục, cần mỗi ngày dùng kim châm đâm huyết, bởi vậy để kích thích kinh mạch, để kinh mạch chậm rãi hồi phục."

"Cần bao lâu mới có thể hồi phục?"

"Nhanh thì mấy ngày, chậm thì cả tháng, phải tùy vào thân thể của hấn mà định."

Lục Dịch hỏi : "Không biết tiền bối có thể hay không lưu lại thay hấn chữa thương?"

"Chính việc này mới làm khó dễ ta." Thẩm phu nhân giương mắt nhìn hấn, không tránh mà nói: "Ta chính là không muốn cùng bọn quan gia có liên quan. Ngày đó như vậy, bây giờ cũng thế. "

A Nhuệ trong mắt vốn là có một chút ánh sáng, nghe xong lời này nhất thời ảm đạm.

"Dì...." Kim Hạ cũng không ngờ đến bà ấy cũng như vậy mà từ chối .

"Nhưng hấn cũng không phải là người trong quan phủ, tiền bối có thể hay không suy nghĩ thêm một chút." Lục Dịch khuyên nhủ: "Về tiền chữa bệnh ta có thể trả gấp đôi."

Thẩm phu nhân lắc đầu một cái, hướng Cái Thúc nói : "Chúng ta đi thôi ."

Kim Hạ khập khểnh, nhảy lên đuổi theo, vội kêu : "Dì...dì... "

"Vết thương của người, chỉ cần uống hai lần thuốc là được rồi." Thầm phu nhân dừng bước, nhìn Kim Hạ:"Người nên biết, ta cũng không nợ các người, muốn trị bệnh cho người nào, tất cả đều do ta làm chủ."

"Vâng vâng, dì, tất cả đều nghe người!" Kim Hạ cười theo, đỡ phu nhân ra ngoài, vừa đi vừa nói:"Người nói cái gì chính là cái đó, bọn ta đêm đó là ai, khẳng định là vẫn chưa nói một ra một chữ "Không". Ta cùng Đại Dương hôm nay, mạng này là do dì cùng thúc cứu bọn ta, người thế nào cũng phải để bọn ta cảm tạ người cho phải phép, Đại Dương nhà ta giỏi nhất là nấu cơm, dì, người liền nhận lời ăn bữa cơm cùng bọn ta, thúc cũng phải uống chén rượu rồi mới đi có được không?"

Thầm phu nhân liếc mắt nhìn Cái Thúc

Cái Thúc lập tức làm ra vẻ phụ xướng phu tùy, kính cẩn nghe theo nói:"Ta đều nghe lời Thầm phu nhân, rượu cái gì chứ...Ta không để ý."

Thầm phu nhân không nhịn được cười

Kim Hạ nhân thời cơ mà nháy mắt với Dương Nhạc, Dương Nhạc hiểu ý vội nói:"Hai vị mời ngồi, ta bây giờ đi làm cơm,rất nhanh,sẽ rất nhanh thôi." Dứt lời, hắn liền vội vã chạy đi vào trong bếp

"Nói rõ trước, ta dùng cơm xong lập tức rời đi." Thầm phu nhân nói

"Đó là tất nhiên, người ngồi chờ một lát, ta đi pha bình trà ngon mang đến." Kim Hạ ân cần nói

Thẩm phu nhân không làm sao được phải đành kéo Kim Hạ:"Người đừng đi lung tung nữa, vết thương nếu là hở ra, phải bôi thêm một lần thuốc."

Kim Hạ nghe rằng nói:"Hình như là đã hở ra rồi."

Chờ Thẩm phu nhân bôi thuốc cho Kim Hạ một lần nữa, Lục Dịch mới đưa nàng trở về phòng nghỉ ngơi.

Đưa Kim Hạ đặt trên giường, Lục Dịch khe khẽ thở dài, tuy rằng biết được vết thương của nàng đã được Thẩm phu nhân chữa qua, không đáng lo ngại, có thể nghe Dương Nhạc giải thích lần này, nàng thực tại hôm nay mạo hiểm vạn phần, nếu không đúng lúc gặp Cái Thúc, nói không chừng bây giờ đã...Hắn không dám nghĩ thêm nữa.

Kim Hạ trong đầu vẫn suy nghĩ vẫn là làm sao mới có thể để Thẩm phu nhân lưu lại:"Chuyện Thẩm phu nhân, làm thế nào mới tốt được?"

"Chuyện của Thẩm đại phu như thế nào ta không biết, có điều người một mình hành động, là muốn ta cắt bạc của người sao." Lục Dịch chậm chậm nói

Kim Hạ bất mãn nói:"Ca ca, có thể hay không đừng đem bạc ra mà nói chuyện, làm tổn thương tình cảm."

Lục Dịch lại gần, Kim Hạ tựa vào vai hắn, trầm giọng nói:"Ngài có thể hay không nghe ta nói."

"Ngài thật sự lo lắng cho ta sao?" Kim Hạ hỏi

Cũng không biết tại sao, nàng tuy rằng biết được Lục Dịch thích mình, có thể là nàng luôn cảm thấy không chân thực, nghĩ rằng hắn chỉ là cảm giác thấy mình thú vị, thích mình cũng chính là yêu thích tiểu miêu tiểu cầu. Thêm vào đó Lục Dịch bình thường đối với nàng cũng toàn là trêu đùa, trêu chọc, nàng cũng không từng nghĩ hắn sẽ thật sự vì mình mà lo lắng.

Lục Dịch không nói, ánh mắt dời đi, nhẹ tay vén tóc nàng.

"Không cần lo lắng, ta mạng rất lớn, không phải ngài cũng biết sao, ta có kim giáp bảo hộ, gặp dữ hóa lành..." Hắn như vậy, Kim Hạ trong lòng cảm thấy áy náy cực kỳ, cảm thấy còn không bằng bị hắn quở trách nặng nề, chỉ biết nói linh tinh mà an ủi hắn

Nghe vậy Lục Dịch khẽ cười, qua một lát, mới nói:"Coi như là vì ta, cẩn thận hơn một chút, có được hay không?"

"...Được, ta biết rồi." Rất ít khi nghe hắn nói lời nhẹ nhàng như vậy, Kim Hạ trong lòng cũng không dễ chịu.

Lục Dịch lúc này mới thở dài, tựa như đã xóa đi nỗi bất an trong lòng mình.

Kim Hạ lại nói:"Thẩm phu nhân không chịu lưu lại chữa trị cho A Nhuệ, việc này phải làm sao bây giờ?"

"Thẩm phu nhân đối với quan gia bài xích cực kỳ, xem ra là không còn cách nào khác."

"Ca ca, ngài đường đường là Cẩm y vệ tứ phẩm Thiêm sự, sao lại không có cách nào sao."

"Thẩm phu nhân đối với ta có ân." Lục Dịch thở dài nói:"Dùng thủ đoạn của Cẩm y vệ, ta không muốn đối với bà ấy dùng ."

"...Nếu là thúc ta mở miệng, nói không chừng Thẩm phu nhân sẽ chịu thay A Nhuệ chữa thương." Kim Hạ không còn cách nào khác nói:"Chỉ là không biết thúc có chịu giúp chúng ta hay không? Đúng rồi, lần trước thúc chịu giúp ngài, bởi vì các ngài là người thân, nếu không, chúng ta cũng nói là A Nhuệ cũng là huynh đệ nhiều năm li tán?"

Lục Dịch nhìn nàng cười cợt, một lát mới nói:"Ta thay cha ta cảm ơn người."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 95

Trong lòng chứa đầy tâm sự, mà trên người còn có vết thương, Kim Hạ cũng ngủ không được, chờ Lục Dịch vừa đi khỏi, Kim Hạ liền khập khểnh đi xuống bếp xem Dương Nhạc làm cơm.

"Làm bánh sao?" Kim Hạ nhìn thấy Dương Nhạc đang nhào bột bằng nước sôi, rồi vo tròn viên bột. "Chuyện này Lục đại nhân đã ra bạc, người cứ làm không cần tiết kiệm."

Dương Nhạc cười cợt: "Người nghĩ xem Thẩm phu nhân là người ở phương nào?"

"Thẩm phu nhân đi theo hướng Đông Nam, nếu không phải là người Chiết Giang thì chính là Phúc Kiến."

"Ta đoán là người Phúc Kiến, lúc vừa thấy hầu bàn mang trà ra, ta thấy bà ấy không uống trà Long Tĩnh, mà là muốn An Khê Thiết Quan Âm."

Kim Hạ vỗ tay cười nói: "Vẫn là Đại Dương người thật thông minh, biết làm vừa lòng người khác."

Chờ Dương Nhạc mang thức ăn lên đủ, sắp xếp đặt trên bàn, mới mời Thẩm phu nhân cùng Cái Thúc vào bàn, Kim Hạ chân mặc dù bị thương, nhưng vẫn rất tận tình: "Dì, hai người không phải là lần đầu tiên tới Hàng Châu sao? Ở Hàng Châu cảnh đẹp rất nhiều, Tây

Hồ, tháp Lô Phong, chùa Linh Tự....Chi bằng ở lại thêm hai ngày, ta dẫn hai người đi dạo."

"Chân đã cà nhắc,vậy mà vẫn ham chơi!" Cái Thúc nói,"Nha đầu, ta nhớ người cũng là lần đầu tiên đến Hàng Châu? Vậy sao còn dẫn bọn ta đi dạo?"

Thẩm phu nhân nhìn thấy bánh Dương Nhạc mang ra quả nhiên ngỡ người.

"Người sao lại biết làm món này?" Thẩm phu nhân hỏi

Dương Nhạc nói:"Cha ta thích ăn, lúc ở nhà cũng thường hay làm, chỉ là tảo rêu xanh ở bến nước này không dễ kiếm."

Kim Hạ ở bên cười híp mắt nói:"Dì, nếu như người thích món Đại Dương làm, thì nán lại ở đây mấy ngày, Đại Dương hằng ngày nấu cơm, ta đảm bảo là món ăn người thích."

Thẩm phu nhân biết ý nghĩ của Kim Hạ là muốn khuyên mình ở lại, cười lắc đầu một cái, cũng không để ý tới Kim Hạ, quay sang hỏi tiếp Dương Nhạc:"Cha người cũng là người Phúc Kiến?"

"Cũng không hẳn, vì từ nhỏ ta có ăn qua, nên vẫn nhớ kĩ mùi vị này."

Thẩm phu nhân cười, lấy tay cầm cái bánh rồi gấp thức ăn nói:"Ta nhiều năm nay cũng chưa được ăn, thật không nghĩ tới là ở đây có thể ăn được....Cha người là ai?"

"Cha ta là Lục Phiến Môn bộ đầu, Dương Trình Vạn."

Nghe đến cái tên, Thẩm phu nhân biểu hiện đột nhiên bất ổn định.

Dương Nhạc vẫn không để ý đến vẻ mặt bất thường của Thẩm phu nhân, lúng túng cười nói: "Thẩm đại phu đây có thể là chưa từng nghe nói đến cha ta, trên đùi cha ta có vết thương, cũng ít khi nhận vụ án lớn, vì vậy bọn ta không có tiền đồ..."

Kim Hạ thì lại để ý đến vẻ mặt bất ổn của Thẩm phu nhân, thăm dò hỏi: "Dì, người có nghe qua sư phụ của bọn ta sao?"

"...Không, không có, cũng không hẳn." Thẩm phu nhân trạng thái ổn định trở lại: "Chỉ là tên này nghe giống với một vị cố nhân, xin hỏi chữ 'Trình Vạn' trong bộ chữ nào vậy?"

"Chữ Trình Vạn bên trong chữ 'Bằng Trường Vạn Lý'." Dương Nhạc đáp

"Vậy...cùng âm nhưng không giống chữ, là ta nhìn nhầm."

Thẩm phu nhân cúi đầu tiếp tục chậm rãi ăn bánh, chẳng biết vì sao, tay người có hơi run lên. Kim Hạ vẫn để ý, tâm trạng không khỏi sinh nghi, chỉ là nhớ đến chuyện thương thế của A Nhuệ, cũng không nghĩ nhiều đến việc này, phải mau mau nghĩ cách khuyên Thẩm phu nhân lưu lại mới được.

"Dì, không phải là người muốn tìm cố nhân ở trong kinh thành sao? Nếu không ta giúp người tìm. Ta tốt xấu gì cũng là Lục Phiến Môn Bộ khoái, tuy cũng không phải là quan lớn, nhưng khả năng nhận diện người lại có, tìm người lại không thành vấn đề." Kim Hạ ân cần nói

Thẩm phu nhân quay đầu nhìn Kim Hạ, cũng không nói lời nào, chính là nhìn chăm chăm Kim Hạ, lâu đến nỗi Kim Hạ có chút sợ hãi.

"Thúc..thúc...dì ta bị làm sao vậy?"

Cái Thúc cũng không hiểu, ngửi thử bát súp:"Các người sẽ không ở trong thức ăn mà đầu độc bọn ta chứ?"

Kim Hạ giận dữ:"Thúc, đầu người chính là để trang trí sao,cũng chỉ có dì ta mới không chê người."

Lúc này,Thẩm phu nhân mới chậm rãi mở miệng, biểu hiện chăm chú hỏi:"Viên cô nương,người vì sao lại gọi ta là dì?"

Kim Hạ ngẩn người:"Chính là, chính là cảm thấy người đặc biệt thân thuộc với ta."

"Nha đầu này xem ai cũng đều thân thuộc." Cái Thúc đúng lúc xen vào một câu nói

Kim Hạ bất mãn nói:"Người là thúc ruột của ta sao?"

"Người là cháu gái ruột của ta sao?"

"Người đừng quên, người còn có cháu trai ruột đang ở đây đấy." Kim Hạ háng giọng, tiếp tục nói lý lẽ:"Lục đại nhân vừa ở trên lầu cùng ta bàn chuyện,đặc biệt hi vọng người sẽ ở thêm ít ngày,muốn tỏ lòng hiếu thuận với người, như vậy khi trở về kinh thành, mới có thể hướng cha hấn nói rõ, mới có thể hướng tổ tiên nói rõ. Thúc, người xem hấn là một lòng hiếu thuận, nếu như người không oan ức vậy thì đồng ý giúp hấn đi."

Cái Thúc nghe được lời này nhưng cũng không bận tâm, cười nói: "Nếu như hấn có ý định như vậy, hấn nên mời ta tới kinh thành, đến chỗ cha hấn rồi từ từ báo hiếu sau, vậy thì mới có thể coi là thành ý, có phải hay không."

"Được!" Kim Hạ phóng khoáng nói: "Ta đi bẩm báo với Lục đại nhân mau chóng viết thư cho cha hấn, để cho bọn họ ở kinh thành chuẩn bị, thúc ở đây thêm mấy ngày chờ hồi âm, sau đó liền đón thúc vào kinh thành."

Dương Nhạc ở bên không ngừng ho khan, ra hiệu cho Kim Hạ đừng nói lung tung.

Đang nói chuyện Lục Dịch chậm rãi thông thả bước đến, ôn hòa nói: "Kim Hạ, tiền bối nếu như chủ ý đã định, người cũng không cần tiếp tục khuyên họ nữa. Chuyện của A Nhuệ ta lại nghĩ cách khác chính là tìm đại phu. Chỉ là bây giờ bên ngoài không yên ổn, hai vị tiền bối đây lại đi về phía nam, nhất định phải thận trọng. Cái này ngoại trừ là một ít lộ phí, còn có một phong thư do ta viết, nếu là gặp phải chuyện gây khó dễ, hi vọng thư này có thể giúp tiền bối giải vây." Lục Dịch cầm lấy một hộp gỗ đưa cho Cái Thúc.

"Người viết phong thư gì vậy?" Cái Thúc muốn mở hộp gỗ lại bị Lục Dịch đề tay lại.

"Sau này lúc dùng đến thì hãy mở." Lục Dịch cười nói

Kim Hạ đoán không ra được dụng ý của Lục Dịch, trong lòng nghi hoặc, lại nghe thấy Thẩm phu nhân nói.

"Bọn ta không đi, trước tiên liền lưu lại thay hấn chữa trị vết thương."

"Dì.." Kim Hạ vui vẻ nói : "Người thật sự là chịu lưu lại sao?...Tại sao?"

Cái Thúc cũng không hiểu: "Vì sao lại không đi?"

Thẩm phu nhân bình tĩnh, nhàn nhạt giải thích: "Bọn nhỏ một phen có lòng, món ăn chúng làm lại rất ngon, chính là cũng không ngại ở thêm mấy ngày."

Lục Dịch cũng không nghĩ tới Thẩm phu nhân đột nhiên lại thay đổi chủ ý, cười nói : "Như vậy thì rất tốt, ta bảo chủ quán chuẩn bị cho hai vị tiền bối đây hai gian phòng hảo hạng."

"Không cần." Thẩm phu nhân nhìn về phía Kim Hạ: "Hà tất gì phải tiêu tốn, ta cùng đứa nhỏ này ngủ chung là được."

Kim Hạ lần thứ hai sửng sốt.

Thẩm phu nhân từ tốn nói: "Chân người còn có vết thương, ở cùng một chỗ chăm sóc người cũng dễ dàng một chút, cũng không thể để người như vậy được."

"Vậy ta..." Cái Thúc chuyển hướng Dương Nhạc, thâm tình nói: "Người ngủ không ngáy đấy chứ?"

Thừa dịp Thẩm phu nhân cho A Nhuệ chăm cứu, Kim Hạ cà nhắc kéo Lục Dịch sang một bên trầm giọng nói: "Ngài tra ra thân phận của Thẩm phu nhân rồi sao?"

"Chuyện gì?" Lục Dịch cau mày nhìn: "Người sao không đi nghỉ ngơi một chút mà lại đến đây?"

"Ngài đừng giấu ta,nếu không biết được thân phận của Thẩm phu nhân,ngài hà tất gì phải viết phong thư." Kim Hạ nói:"Bọn họ có gặp qua giặc OA , thư của ngài có thể dùng vào việc gì, nhất định là sẽ có lúc Thẩm phu nhân gặp phải quan gia khiến họ phiền phức, lúc đó có thể nhờ phong thư này mà giải nguy."

Lục Dịch thầm than thở, không biết nên oán giận vì nàng quá thông minh, hay là vui mừng vì nàng quá thông minh

"Ta cũng vừa mới nhận được thư từ bồ câu đưa thư." Hấn không thể làm gì khác hơn là thành thật nói:"Thẩm phu nhân,bà ấy là người Phúc Kiến-Tuyền Châu trước kia là người trong Lâm gia,sáu đời làm nghề y, Thẩm phu nhân là con gái của Lâm gia, tiểu thư khuê các, mười mấy năm trước hứa gả cho Thẩm Đoàn, còn chưa kịp xuất giá, Thẩm Đoàn liền xảy ra chuyện."

"Thẩm Đoàn là người phương nào?"

"Người không biết Thẩm Đoàn, thì nên nhớ tới người tên là Thẩm Luyện, Thẩm Đoàn là đệ đệ của hấn."

"Thẩm Luyện!" Kim Hạ sau đó kinh ngạc, đã hiểu rõ một chút:"Thẩm Luyện ngày đó bị Nghiêm Tung làm hại, hai đứa con trai đều chết, nói như thế thì đến đệ đệ của hấn cũng khó tránh khỏi? Chẳng trách Thẩm phu nhân góa chồng trước khi cưới...Không đúng, Thẩm phu nhân nếu như chưa xuất giá, chẳng phải nên ở lại nhà mẹ đẻ mình, lẽ nào nhà của Thẩm phu nhân cũng bị liên lụy sao?"

Lục Dịch thở dài:"Việc này cũng không đến nỗi liên lụy đến vậy, chỉ là trong nhà tử tử của bà ấy, chồng của tử tử là Hạ Trường Thanh."

"Hạ Trường Thanh?" Kim Hạ cảm thấy cái tên này tựa như có chút quen thuộc.

"Hạ Trường Thanh là con trưởng của Hạ Ngôn."

Thì ra là con trưởng luôn phụ cận bên Hạ Ngôn, Kim Hạ lần này đã hoàn toàn minh bạch.

"Tổ chim đã bị phá thì trứng cũng không được an toàn, Hạ Ngôn chết rồi, Lâm gia cũng bị cướp nhà, lúc đó Lâm gia sống nhờ bên ngoại nhà chồng, mới tránh được kiếp nạn này." Lục Dịch nhìn về phía Kim Hạ:"Vì vậy Thẩm phu nhân chịu giúp người, ta cũng đã vô cùng cảm kích, không muốn làm khó dễ cho bà ấy sau này nữa."

"Thật không nghĩ tới thân thế của Thẩm phu nhân lận đận như vậy." Kim Hạ khẽ thở dài:"Có điều vì sao Thẩm phu nhân lại đồng ý ở lại?"

Lục Dịch lắc đầu nói:"Ta cũng không hiểu,chẳng lẽ những lời nói ngon ngọt của người có tác dụng?"

"Lời nói ngon ngọt sao...." Kim Hạ nhe răng

Sầm Phúc vội vã từ bên ngoài chạy về,hướng Lục Dịch bẩm:"Đại công tử,quan phủ đã phái binh tới,người trong thôn xóm đã đào tẩu toàn bộ,đuổi theo ra mấy dặm cũng chỉ bắt được phụ nữ già trẻ cùng hài tử."

Lục Dịch gật đầu.

"Hồ đồ đốc cũng tự mình đi,còn tìm thấy Hạ Chính đã bị giết trong gian phòng,hung khí là một cái lưỡi liềm." Sầm Phúc thở dài:"....Thật đúng là bị bọn chúng xử giáo ,róc xương lóc thịt,ngĩ

đến Hạ Chính là chịu không ít tội.Nghe nói trên đường trở về,Hồ đồ đốc từ trên lưng ngựa mà ngã xuống,cuối cùng bị đưa trở về phủ."

"Hắn bây giờ ra sao?"

"Nghe bảo là đau khổ tột cùng,người thì đã tỉnh,không có gì đáng ngại."

Kim Hạ không rõ:"Chắc chắn biết là có ngày này,hắn hà tất gì phải đem Hạ Chính ra giao nộp.Thời điểm chém Ưng Trục,hắn chắc chắn biết được Hạ Chính đã bị giết."

Lục Dịch nhớ lại biểu hiện của Hồ Tông Hiến ngày hôm qua.Khó trách hắn từ đầu đến cuối có dáng dấp mang tâm sự nặng nề,cùng Lục Dịch mở tiệc ăn uống linh đình,lúc đó tâm trạng của hắn cũng thấp thỏm lo sợ,chính là đợi tin của Hạ Chính được truyền đến."

"Hạ Chính rời khỏi là khi nào,người có thể điều tra rõ không?"
Lục Dịch hỏi Sầm Phúc

Sầm Phúc gật đầu nói:"Chính xác là rời khỏi vào mùa thu năm trước,Hạ Chính tới Chu Sơn,lúc đó con trai nuôi của Ưng Trục cũng tới đây.Sau đó Hạ Chính cũng không trở lại nữa."

"Trung Thu năm ngoái." Kim Hạ nhắc nhở Lục Dịch nói:"Đêm qua hai vị cô nương kia có nói,Trung Thu năm ngoái Hồ Tông Hiến tâm tình rất tốt,đã từng nói với các nàng là muốn du ngoạn trên núi Phổ Đà,chẳng lẽ cùng việc này có quan hệ?"

Lục Dịch im lặng không nói,mắt đảo qua nhìn nóc nhà,nhìn thấy bóng đen hiện lên rồi biến mất,cười nhàn nhạt

"Sắc trời cũng không còn sớm,đều đi nghỉ chút đi." Hắn nói

Sầm Phúc cung kính lui ra

Kim Hạ cũng quay người trở về phòng, mới đi được vài bước, suýt ngã thì đã bị Lục Dịch ôm lấy

"Ta không trở về phòng, ta muốn đi xem A Nhuệ!" Kim Hạ nói

"Hắn đang toàn thân châm cứu, quần áo đều cởi..."

Kim Hạ không rõ: "Không sao, ta không ngại."

"Ta để ý!"

Đường Đường là một đại nam nhân, lại còn là Cẩm Y Vệ Tứ Phẩm Thiêm Sự, sao lại cổ hủ như vậy, nàng dùng miệng lưỡi giải thích với hắn rằng nhìn thấy nam nhân không mặc quần áo sẽ không bị đau mắt hột, nàng làm Bộ Khoái đến nay, người sống người chết đều xem qua, căn bản là không có chuyện gì. Kết cuộc Lục Dịch nhú mày không thua không kém, chỉ hỏi nàng một câu: "Nếu là có nữ nhân không mặc quần áo đứng trước mặt ta, ta vẫn cứ xem hay sao?"

"Đương nhiên không thể nhìn! Mắt sẽ bị kim châm!" Kim Hạ dùng lời lẽ chính nghĩa

"Người biết được là tốt rồi!"

Lục Dịch thản nhiên rời đi.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 96

Đợi đến khi Thảm phu nhân trở về phòng, Kim Hạ vẫn còn đang vắt óc suy nghĩ vì sao Thảm phu nhân có thể ở lại đây xem bệnh cho hần, mà nhìn bà ấy cũng không nhìn ra được tâm tình gì, vắt hết óc cũng không có kết quả.

"Dì, người cực khổ rồi. Ta đâm bóp chân cho người? Ngâm chân cho người?..."

Thảm phu nhân ngăn Kim Hạ đang muốn đứng lên: "Người cứ ngồi ở đó đừng nhúc nhích, cứ yên tĩnh là tốt đối với ta, lại làm cho vết thương phải băng bó lại, thì càng thêm phiền toái."

Kim Hạ chỉ còn cách ngồi bất động, cười híp mắt nói: "Vẫn là dì của ta có lòng thương người."

Thảm phu nhân sau khi xong xuôi thành thới, ngồi trước bàn trang điểm, tỉ mỉ đem búi tóc tháo ra, chậm rãi chải mái tóc dài. Kim Hạ dựa vào cạnh giường, nhìn bà ấy chải đầu, cười nói: "Tóc của người bảo dưỡng thật tốt, tựa như vải sa tanh vậy."

"Người năm nay bao nhiêu tuổi rồi hả?" Thảm phu nhân một bên chải đầu một bên hỏi Kim Hạ

"Mười sáu." Kim Hạ cười nói: "Mẹ ta suốt ngày lo liệu cho ta lấy chồng!"

"Nhìn người tính tình nóng nảy, sinh vào mùa hè phải không? Vì lẽ đó mới gọi là Kim Hạ."

"Có lẽ là vậy."

"Có lẽ?" Thảm phu nhân xoay đầu lại, ánh mắt phức tạp nhìn nàng: "Người chẳng lẽ không biết chính mình khi nào sinh ra?"

"Ta là mẹ ta nhận nuôi từ trong tử viện, vì vậy cụ thể ngày tháng ta không biết." Kim Hạ thành thật nói

Thảm phu nhân im lặng không nói gì, qua một lúc lâu mới nghe thấy hỏi: "Năm ấy nhận nuôi người? Người bao nhiêu tuổi?"

"Gia Tĩnh năm 28, ta hình như là ba, bốn tuổi." Kim Hạ nhớ lại, cười nói: "Mẹ ta kể, trong tử viện đứa trẻ ăn giỏi nhất chính là ta, mẹ ta đã nghĩ rằng sẽ dễ nuôi, liền nhận ta về nuôi."

Thảm phu nhân cầm siết chặt cây lược, nghiến răng, bình tĩnh lại không nói gì.

"Dì, người làm sao vậy?" Kim Hạ hỏi

Thảm phu nhân hít sâu một cái, nỗ lực bình tĩnh dùng lời lẽ đáp: "Không có chuyện gì... Chỉ là không nghĩ tới người là một đứa trẻ đáng thương."

"Không đáng thương như vậy đâu." Kim Hạ cười nói: "Trong đám trẻ đường phố kia chỉ có ta là giỏi đánh nhau nhất, ngoại trừ mẹ ta, không ai dám động đến ta."

Kim Hạ mặt đầy phấn khởi hồi tưởng lại mấy chiến tích thời trẻ con, Thảm phu nhân quay đầu nhìn nàng, trong mắt vô hạn ôn nhu.

.....

Ở trước chùa Linh Ẩn có mấy đứa trẻ vừa chơi vừa hát.

Gần đó,có một vị lão phu nhân tóc mai điểm bạc cùng đi với lão phu nhân già hơn, tóc càng trắng xóa.Lão phu nhân tóc trắng hai mắt vẫn đục,trong tay cầm trượng bằng trúc run run đâm mạnh xuống thềm đá,vì là không nhìn thấy đường đi,nên dựa cả vào lão phu nhân tóc bạc dẫn đường.Trên người hai người quần áo đều thơm tất nhưng đã bạc màu,bước chân lão đảo từ từ dọc theo thềm đá đi về phía trước.

Đến chùa Linh Ẩn,lão phu nhân tóc bạc gặp được một vị tiểu tăng:"Tiểu sư phụ,bọn ta muốn tìm đại hòa thượng làm pháp sư cho tướng công nhà ta."

Tiểu tăng hai tay hợp thành chữ thập,cúi chào:"Hai vị thí chủ,sư phụ ta cùng chư vị sư thúc hôm trước đã không còn ở trong chùa.Xin mời hai thí chủ ngày khác trở lại."

Lão phu nhân tóc trắng thất vọng nói:"Xin hỏi sư phụ người khi nào trở về?"

"Quan binh ở Sầm Cảng thương vong hàng ngàn người,sư phụ cùng sư thúc đi làm lễ cầu siêu vong linh,e rằng trong thời gian ngắn sẽ không thể trở về."

"Sầm Cảng..." Lão phu nhân tóc trắng trong miệng lầm bầm,chuyển hướng lão phu nhân tóc bạc:"Ai vậy,ai ở Sầm Cảng?"

"Là Tiểu Phong,Tiểu Phong hán ở Sầm Cảng."

Lão phu nhân tóc bạc thở dài.

"Hắn có lẽ cũng đã chết rồi..." Lão phu nhân tóc trắng làm ầm xoay người rời đi, cầm cây trượng trúc mà run lẩy bẩy.

Tiểu tăng hiểu được người thân của hai vị phu nhân này cũng ở trong quân đội, trước mắt giặc Oa hoành hành, trong quân đội thương vong rất nhiều, nghĩ đến họ cũng đang lo lắng cho an nguy của người nhà. Hắn thở dài, quay người trở lại trong miếu, quỳ gối cầm mõ lẩm bẩm đọc kinh...

Đường xuống núi đi được so với ban đầu càng chậm hơn

"Nương, ta đỡ người nghỉ ở đây một lát." Lão phu nhân tóc bạc, dùng ống tay áo phủi phủi thêm đá sạch sẽ, cẩn thận từ từ đỡ lão phu nhân tóc trắng ngồi xuống.

Cách đó không xa, bọn trẻ con vẫn còn đang hát

Lão phu nhân tóc trắng ngây ngốc ngồi nghe hát, đột nhiên nhớ tới nói: "Ngũ nhi cũng thích ăn bánh đậu phụ, trong nhà không có, ta phải đi mua cho nó... Ta muốn về nhà."

"Được, vậy thì chúng ta về nhà." Lão phu nhân tóc bạc thuận theo nói

"Về Huy Châu, về An Huy."

"....Nương." Lão phu nhân tóc bạc không ngờ tới mẹ mình lại nói những lời này, ngây cả người.

"Những năm này, oan ức cho con rồi...." Lão phu nhân tóc trắng an ủi lão phu nhân tóc bạc: "Ngũ nhi đi làm ăn buôn bán lớn như vậy, con cũng không hưởng được một ngày hạnh phúc."

"Nương, người đừng nói như vậy....Người ngồi một chút,ta đi xin một chút nước cho người uống."

Lão phu nhân tóc bạc vội quay lưng rời đi,không muốn cho mẹ thấy mình rơi nước mắt,hướng về phía trước mà đi.Mới đi được vài bước,liền nghe thấy phía sau có động tĩnh,quay đầu nhìn lại,không biết từ chỗ nào xuất hiện hai người bịt mặt,cầm trong tay kiếm sắc bén,hướng lão bà tóc trắng mà đâm tới

"Nương!" Bà ấy sợ hãi kêu to

Lão phu nhân tóc trắng không thể nhìn thấy,mặc dù không biết phát sinh chuyện gì,nhưng khi nghe con dâu mình kêu lên sợ hãi cũng phát giác ra mọi chuyện. Bà ấy không sợ hãi không né tránh,ngược lại trên mặt còn vẽ ý cười...

Mũi kiếm miễn cưỡng đâm vào lão phu nhân tóc trắng trong nháy mắt,đột nhiên từ đâu đó bay ra một cánh trúc,nhìn thì yếu thế nhưng không ngờ lại đánh bay hai thanh trường kiếm...

Một người mặc áo lam, chân đi nghiêng ngả,nhẹ nhàng đi đến trước mặt lão phu nhân tóc bạc,đối diện với tên bịt mặt nói:"Hai người xin cho biết danh tính?"

"Ở đâu ra tên đạo sĩ dõm này,mau rút!"

Người bịt mặt đương nhiên là không muốn để ý tới hắn,trường kiếm run lên,hắn vung tay vài nhát kiếm,lại hướng Lam Đạo Hành mà tấn công.Chỉ thấy trường kiếm bị cánh trúc kia đánh gãy kiếm,hai tên bịt mặt trong phút chốc không còn tấn công được nữa..

"Còn không mau đi?" Lam Đạo Hành cười nói:"Ta xin khuyên người một câu,mặt thì khỏi nói,nhưng nếu quần áo của người bị

rách rưới thì trông khó coi lắm."

Sau khi nhất thời giao thủ, người bị mặt cũng đã ý thức được chính mình ngàn vạn lần cũng không phải là đối thủ của hắn, bọn chúng liếc nhìn nhau rồi nhảy đi biến mất.

"Nương, nương, nương..." Lão phu nhân tóc bạc lay động lão phu nhân tóc trắng, gọi người liên hồi

Lão phu nhân tóc trắng cũng không nhúc nhích, trên người dù không bị thương nặng nhưng lại không thấy động đậy nữa.

Lam Đạo Hành quay trở lại, tìm mạch đập của bà lão, thảm thở dài: "Tuổi của bà lão đã cao, kính xin thí chủ kìm nén bi thương mà thuận theo ý trời." Hắn vội vàng cống thi thể của lão bà tóc trắng hướng về phía dưới núi mà chậm rãi đi, lão phu nhân tóc bạc tập tễnh đi theo.

Ở trong tiểu viện của quán trọ

Sầm Phúc vội vã đi vào, Kim Hạ còn không kịp gọi hắn, chỉ thấy hắn một mực nghiêm túc bước nhanh đến phòng của Lục Dịch.

"Khẳng định là xảy ra vấn đề gì rồi!" Kim Hạ đi đứng bất tiện, xúi giục Dương Nhạc đi tới chân tường nghe lén một chút, nhưng hắn lại thẳng lắc đầu.

Một lát sau, Sầm Phúc vừa mới đi ra, Kim Hạ vội mời hắn dùng cơm chung, ân cần thay hắn dọn bàn ăn ra trước mặt.

"Xảy ra chuyện gì?" Kim Hạ nhanh nhẹn mang đĩa xú mại Tứ Hỉ để trước mặt hắn.

Sầm Phúc liếc Kim Hạ một chút, ngược lại cũng không nói gạt nàng: "Triệu Văn Hoa, người có biết hay không?"

"Công bộ Thượng Thư Triệu đại nhân, ai có thể không biết được."

Sầm Phúc gật đầu: "Triệu đại nhân bởi vì xây dựng Chính Dương Lâu gặp bất lợi, bị giáng chức xuống làm thứ dân."

"Lâu Chính Dương sao?" Kim Hạ nhớ lại, "Là phòng tân hôn của con trai thánh thượng, nghe nói năm ngoái đã được khởi công, nhưng đến nay vẫn chưa hoàn thành tốt sao? Không oán trách thánh thượng lại sốt ruột như lửa đốt như vậy. Có điều, Nghiêm đại nhân tại sao lại không giúp hẩn khuyên giải, giúp cho nhi tử của hẩn một chút?"

Triệu Văn Hoa đã nhận Nghiêm Tung làm nghĩa phụ, là người tài giỏi trọng yếu trong Nghiêm đảng, ở trong triều đình hoành hành nhiều năm. Năm ngoái mặc dù vì hẩn một mình hướng thánh thượng dâng tặng bách hoa tiên tử mà đắc tội với Nghiêm Tung, cũng may đã xoay chuyển ngược tình thế mà được cứu trở về lần nữa. Chẳng lẽ Nghiêm Tung vẫn là mang trong lòng có kẻ hở, cố ý không ới cứu viện sao?

Hoặc là, đây là ý tứ của Nghiêm Thế Phiên?

"Đại công tử nhà người nghe xong việc này nói như thế nào?"
Kim Hạ hỏi Sầm Phúc

"Đại công tử nói....'Sao?' "

"Chỉ như vậy thôi sao?"

"Chỉ như vậy."

Sầm Phúc bắt đầu ăn bữa cơm

Kim Hạ ở bên một mạch sững sờ, cũng không tiếp tục ăn, càng nghĩ càng thấy Nghiêm Thế Phiên đương nhiên nhìn ra tâm tư đối trá của Triệu Văn Hoa, chính là do Nghiêm Tung nhớ tình bạn cũ năm xưa mà tha cho Triệu Văn Hoa. Nhưng đối với tính cách của Nghiêm Thế Phiên như thế nào dễ dàng buông tha cho hắn.

Lục Dịch một thân một mình ở trong phòng, lông mày chau lại, đang cẩn thận suy xét, chuyện Triệu Văn Hoa bị giáng chức, như A Nhuệ từng nói, như vậy là do Nghiêm Thế Phiên đã lên kế hoạch, cũng là nước cờ thứ nhất của hắn, Triệu Văn Hoa là chỗ dựa ở trong triều đình, nhưng hắn bị giáng chức, Hồ Tông Hiến cũng không còn người ở trong triều nói giúp, một khi kết tội, đặc biệt là tội giao cấu với giặc Oa là tội lớn, chắc chắn phải chết, rất có thể đây là nước cờ thứ hai mà Nghiêm Thế Phiên đưa ra, cho tới nước cờ thứ ba thì.....

Như A Nhuệ đã nhắc nhở, Triệu Văn Hoa nếu như giúp Hồ Tông Hiến, như vậy là cũng có một phần dính dáng đến tội danh giao cấu với giặc Oa, tội danh của Hồ Tông Hiến được cáo trạng, hắn liền không tránh khỏi liên hệ, đến lúc đó chính cha mình cũng khó nói chuyện.

Điều Lục Dịch nghĩ mãi mà không ra chính là, Nghiêm Thế Phiên vì sao cho là hắn nhất định sẽ giúp Hồ Tông Hiến?

Từ khi đến Chiết Giang tới nay, hắn điều tra chứng cứ, đều là bất lợi cho Hồ Tông Hiến, thêm vào đó hắn cùng Hồ Tông Hiến không có giao tình, căn bản là không có lý do để giúp Hồ Tông Hiến

Đêm xuống,Lục Dịch ngồi bên cạnh bàn,khoác áo bào,đốt đèn đọc sách.

Cửa sổ bị một nhánh cây gõ gõ nhẹ,thấy vậy Lục Dịch đứng dậy mở cửa,chính là nhìn thấy bóng người của Lam Đạo Hành bay lượn bên ngoài,đứng ở cách đó không xa nhìn Lục Dịch

Mặc thêm áo bào,tắt đèn,Lục Dịch nhảy ra ngoài cửa sổ,đuổi theo Lam Đạo Hành

Hai người khinh công đều tuyệt vời,võ nghệ cao cường ,bay lượn dưới ánh trăng sáng,cho đến một chỗ ngôi nhà củ hỏ lánh trong thành Hàng Châu,Lam Đạo Hành mới dừng lại.

"Mẫu thân của Uông Trực,sáng nay vừa tạ thế." Lam Đạo Hành nói ngắn gọn

Lục Dịch hơi nhướng mày

Lam Đạo Hành nói thêm:"Không phải như người nghĩ,bà ấy là vì già yếu mà chết ,không phải là do người giết chết.Có điều,ngài dự liệu cũng không sai,quả thật là có người muốn giết bà ấy."

"Nơi này là nơi nào?"

"Nơi đây nằm ngoài sau khi mẫu thân Uông Trực được đặc xá,đặc biệt cho hai người mẹ chồng nàng dâu sống tại nhà này." LAM Đạo Hành nhìn ánh mắt của Lục Dịch,nhún nhún vai nói:"Chỗ này đã bị niêm phong đã lâu,Hồ Tông Hiến làm sao cũng không dám nghĩ rằng bọn họ dám trở về....Đi,ta dẫn ngài đi gặp bọn họ."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 97

Một chỗ ở tối đen như mực, bởi vì không thể đốt đèn, chỉ có ánh trăng yếu ớt chiếu vào trong nhà. Vợ của Ông Trục- Ông Dương thị yên lặng mà ngồi bên bàn, nhìn thấy Lục Dịch đi vào cũng không chút nào lúng túng lo sợ, tựa như trên cõi đời này không có gì có thể làm bà ấy thay đổi được xúc động lúc đó.

"Lam Đạo Trưởng là người tốt, giúp đỡ ta cho mẹ chồng được chôn cất đàng hoàng, trong lòng rất cảm kích hấn. Hấn nói, có người muốn hỏi ta một số chuyện, có phải là ngài không?" Ông Dương thị mở miệng hỏi

Lục Dịch gật đầu: "Chính là tại hạ."

"Ngài muốn hỏi chuyện gì cứ nói đi, ngày mai ta phải quay trở về rồi."

Ngón tay lướt nhẹ qua tay vịn trên ghế, bị dính vào một lớp bụi bẩn, hấn trầm ngâm suy tính trong vài khắc, mới hỏi: "Nơi này là nhà mà Hồ Tông Hiến để cho các người ở, trông thấy nhà cửa như vậy, xem ra hấn cũng đối xử tốt với các người."

Ông Dương thị giọng điệu bình tĩnh nói: "Khi đó hấn rất tốt, hấn tiếp đón cho ta cùng mẹ chồng ra khỏi lao, cho mời đại phu chữa mắt cho bà ấy, còn đưa nhân sâm, nhục quế cho bọn ta chăm sóc thân thể. Khi đó ta đã nghĩ, có phải là thánh thượng quyết định bỏ lệnh cấm biển rồi không? Tương công nhà ta cũng có thể trở về nhà rồi?"

"Hắn đã rất nhiều năm không trở về sao?"

"Đã rất nhiều năm rồi,quan phủ đem dán bảng cáo trạng khắp nơi đều là hắn,hắn đã lên bờ mà lại không thể quay trở về được.Trước khi hắn bị xử trảm,tạ mới gặp lại hắn ,thời gian cũng đã hai mươi năm trôi qua." Ông Dương thị nửa ngược đầu,ánh mắt cũng mờ màng,tựa như chìm đắm trong ký ức."Hồ Tông Hiến lại dễ dàng lừa gạt mẹ chồng ta,nói tướng công ta sắp trở về,lập tức có thể đoàn tụ gia đình,mẹ con ta thật sự rất vui mừng,ngày ngày ngóng trông hắn trở về."

"Tướng công của người có gửi thư sao?"

"Có,sau khi chuyển đến đây sống,tin tức của tướng công gửi đến thường xuyên.Trong thư cũng viết là sẽ về thăm bọn ta,còn nói sẽ về nhà ăn mừng tân niên." Ông Dương thị chỉ tay về hướng hư không nói:"Mẹ chồng ta còn làm cả thịt khô rồi treo ở nơi đó,nói là chờ đợi lúc tướng công ta trở về đoàn tụ sẽ ăn."

"Người thật sự nhận ra đó là tin tức của tướng công người sao? Có thể Hồ Tông Hiến sai người giả mạo thư từ bút tích,cố ý lừa gạt các người?" Lục Dịch hỏi

"Sẽ không đâu,có một số chữ là tướng công có cách viết khác,nếu là nhờ người ngoài viết thư,không hiểu được những nét chữ này,vừa nhìn thấy là ta biết liền.Tin tức là thật,chỉ là tướng công ta đã bị Hồ Tông Hiến lừa." Ông Dương thị bình tĩnh mà tự thuật,bây giờ đã không gặp bi thương như vậy.

"Sau đó,các người vì sao phải rời khỏi đây?"

"Trung thu năm ngoái vừa qua, khắp con phố lớn ngõ nhỏ đều nói tướng công ta bị bắt, ta vốn là không tin, lúc đó Hồ Tông Hiến vẫn còn thường xuyên mang thuốc bổ đến, còn khuyên bọn ta bỏ ngoài tai những lời đàm tiếu xung quanh. Mãi đến khi Tiểu Phong đưa tin đến, ta mới biết được là Hồ Tông Hiến đã trở mặt. Tiểu Phong lo lắng Hồ Tông Hiến sẽ làm hại bọn ta, muốn tiếp đón bọn ta lên thuyền, mẹ chồng ta không chịu đi, hấn liền an bài cho chúng ta ngụ ở Ngưu gia thôn."

"Tiểu Phong..." Lục Dịch suy nghĩ, liền hiểu được: "Là Mao Hải Phong sao?"

Uông Dương thị kinh ngạc một hồi lâu, mới đáp: "Tiểu Phong, nghe nói hấn hiện nay ở Sầm Cảng, Hồ Tông Hiến có lẽ cũng muốn hấn chết.... Vị công tử này, ta biết được ngài là quan gia, người có thể gặp Hồ Tông Hiến không?"

"Có thể."

"Vậy thì tốt, phiền người giúp ta chuyển lời cho hấn..." Uông Dương thị dừng một chút, sau đó từng câu từng chữ nặng nề nói: "Lẽ trời đã an bài, nhất định có báo."

Lam Đạo Hành vốn đứng bên ngoài, nghe thấy lời này cũng phải xoay người lại, nhìn về phía Uông Dương thị.

Qua một lát sau, Lục Dịch mới nhẹ nhàng gật đầu: "Được, ta nhất định chuyển lời."

Uông Dương thị vẻ mặt cười ôn hòa, đứng lên nói: "Lam đạo trưởng, ta hơi mệt, ta có thể trở về phòng nghỉ ngơi?"

Lam Đạo Hành nhìn về phía Lục Dịch, thấy hấn gật đầu, nhưng lại muốn hỏi vài câu nhân tiện nói: "Ta đỡ bà vào trong phòng được không?"

"Không cần, người giúp ta đưa tiễn vị công tử này ra ngoài."

Uông Dương thị run rẩy chậm chạp đi vào trong, mặc dù không có đèn đuốc, nhưng như vậy đã thành quen thuộc với bà ấy, dò đường đi về phía trước, ban đêm yên tĩnh, có thể nghe thấy được tiếng bước chân của bà ấy xa dần.

Ánh trăng vắng lặng, Lục Dịch chậm rãi đi ra ngoài sân đình, thờ dài

"Bà ấy, ngài định làm như thế nào?" Lam Đạo Hành hỏi

"Bà ấy tuy là thê tử của Uông Trục, thế nhưng..." Lục Dịch lắc đầu một cái: "Bà ấy nêu muốn quay về nhà, người liền sắp xếp đưa bà ấy về Huy Châu."

Lam Đạo Hành gật đầu: "Việc này không khó, chỉ là Hồ Tông Hiến chưa chắc chịu buông tha cho bà ấy, hôm nay gặp hai tên sát thủ, nếu ta đoán không sai, chính là thủ hạ của Hồ Tông Hiến."

"Hắn cũng sai người theo dõi ta, đại khái là lo lắng ta biết được quá nhiều." Lục Dịch trong lòng có nghi ngờ, "Sao bây giờ hấn mới thủ tiêu họ?"

"Hay là Tiểu Phong đã đưa họ đi trốn, hấn vẫn không tìm ra được nơi này. TA nếu không ở gần bãi tha ma hai ngày một đêm, cũng không tìm được bọn họ."

"Có thể cũng không phải...."

Lục Dịch nhăn mày nhớ lại lời Ôn Dương thị từng nói, Hồ Tông Hiến vừa bắt đầu liền có ý định lừa gạt họ, vừa có thể giết được Ôn Trục, Hồ Tông Hiến chẳng những ngược lại còn biếu tặng thuốc bồi bổ cho họ. Trừ phi là....

"Sao vậy?" Lam Đạo Hành hỏi

"Ôn Dương thị từng nói, tuy là sự thật, mấy ngày nay phải chịu đựng đau khổ, e rằng trong lời nói có tâm ý bất công mà bản thân bà ấy cũng chưa ý thức được." Lục Dịch nói: "Trượng phu của bà ấy, nhitử đều chết dưới tay thủ hạ của Hồ Tông Hiến, bây giờ mẹ chồng chết, con trai nuôi lại bị bao vây tiêu trừ, bà ấy đối với Hồ Tông Hiến nhất định là hận thấu xương, cho rằng hắn là loại tiểu nhân hèn hạ, vì vậy muốn ta chuyển lời nói kia đến hắn."

"Ngài cảm thấy không phải Hồ Tông Hiến làm sao?"

"Người đừng quên, con trai nuôi của hắn cũng đã chết." Lục Dịch thở dài: "Thi thể của Hạ Chính được đưa tới trước mặt Hồ Tông Hiến, hắn đã bị đả kích rất lớn." Lục Dịch nhớ lại lúc thăm viếng nhìn thấy Hồ Tông Hiến luôn ở bên quan tài tay khẽ run....

Lam Đạo Hành than thở: "Hồ Tông Hiến nếu như trong lời Ôn Dương thị nói hắn là kẻ tiểu nhân, ít nhất nói rõ hắn có giao kết với giặc Oa hay không. Nhưng nếu hắn và Ôn Trục quan hệ lại không giống như vậy, chuyện này mà bên trên có, sẽ chịu tội lớn dẫn đến phải giết cả nhà hắn. Ta xem ra Hồ Tông Hiến có thể làm đồ đốn tỉnh Chiết Giang này cũng không dễ, hắn cũng không phải tự nguyện đi đến đây, tất cả là do có người đứng sau...."

Lục Dịch cười cợt: "Người cũng nên chú ý điểm này." Dứt lời Lục Dịch nhanh nhẹn nhảy lên nóc nhà, rời đi như một cơn gió rồi dần

xa...

Lam Đạo Hành một mình đứng trong sân một hồi lâu, mới quay người đi vào, bước vào gian phòng của Uông Dương thị, nghiêng tai lắng nghe trong chốc lát, lại không nghe thấy động tĩnh gì, tâm trạng bất an, mới mở cửa vào trong, nhìn thấy Uông Dương thị an nhiên nằm trên giường, trên tay cầm một cây kéo dính đầy máu, ở cổ tuôn ra một dòng máu tươi nhuộm đen...

Bà ấy vốn muốn trở về nhà, vậy mà cuối cùng lại như vậy.

Lam Đạo Hành đứng lặng người, nhắm mắt lại, thở dài...

Đêm khuya thanh vắng, Thẩm phu nhân ân cần thay Kim Hạ sửa lại tư thế chân đang ngủ trên giường, Cái Thúc thì đạp chân lên người Dương Nhạc đang ngủ, A Nhuệ mặt không thay đổi nhìn chằm chằm nóc giường, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, bốn bề yên tĩnh không có một tiếng động.

Trăng sáng sao thưa, Lục Dịch từ cửa sổ nhảy vào trong phòng, vừa đặt chân xuống đất, liền phát hiện có điều bất thường, hai bên trái phải có một sức mạnh nào đó kéo tới, mặc dù hấn phản ứng rất nhanh, hai chân đi về phía trước, ngửa mặt thấp eo, hai thanh trường kiếm xẹt qua mặt hấn...

Hấn không dùng binh khí, chỉ dựa vào bước né tránh tinh xảo mà điều luyện. Sau khi tiếp mấy chiêu, nhìn thấy bọn chúng sơ hở mà nhanh tay cướp đao.

Lục Dịch toàn thân đứng vững, cũng không vội vã xuất kiếm, dựa vào ánh trăng mà quan sát bọn người tới đây.

Tiếng đánh nhau làm kinh động,ngoài cửa Sầm Thọ vội vã chạy tới:"Đại công tử,có việc gì sao?"

"Hai vị khách ghé thăm!"

Qua lời nói của Lục Dịch,mánh khỏe này khiến bọn chúng run rẩy,trường kiếm bắn nhanh ra,kiếm xẹt qua vai của một người,đẩy bọn chúng dính chặt vào cửa,người kia kêu lên thảm thiết.

Tên còn lại thấy tình thế không ổn,cầm kiếm muốn chạy trốn,Sầm Thọ phá cửa mà vào,thấy thế liền lấy Tú Xuân Dao ra tấn công.

Để cho Sầm Thọ đối phó tên còn lại,Lục Dịch cũng không để ý tới.

Ngoài cửa Sầm Phúc cũng vừa tới,Kim Hạ cà nhắc cũng chạy tới..."Đại công tử,ngài không sao chứ?" Sầm Phúc vội hỏi

"Không có chuyện gì." Lục Dịch quay đầu nhìn thấy Kim Hạ,tiến lên đỡ lấy nàng,nhàn nhạt quở trách:"Người vẫn đúng là thích tham gia náo nhiệt."

Nhìn thấy Lục Dịch không bị thương,Kim Hạ liền an tâm,ló đầu nhìn người ở cửa:"Bọn họ là ai?"

"Người thấy như thế nào?" Lục Dịch đến gần kéo vải che mặt của người kia xuống,hỏi ngược lại Kim Hạ

Kim Hạ nói:"Nhìn rằng tuy lạ mặt,có điều lục soát người có thể biết được gì đó."

Bên này có Sầm Phúc giúp đỡ,Sầm Thọ rất nhanh chế ngự được một tên mặc áo đen còn lại,dùng sức kéo vải che mặt của hắn.

"Ta nhận ra hần,hần là phó quan bên cạnh Hồ Tông Hiến." Sầm Phúc nhận ra

Lục Dịch liếc mắt nhìn hai người bọn chúng một lát,trên mặt không có chút nào vẻ kinh ngạc:"Các người không phải là luôn theo dõi ta sao?Hôm nay làm sao cả gan vào phòng của ta?"

Hai người trầm mặc không nói,trao đổi ánh mắt lẫn nhau,liền mãnh liệt dùng sức cắn lưỡi.

May mà Sầm Thọ cùng Sầm Phúc đã kinh nghiệm ở trong chiếu ngục nhiều năm,sớm có phòng bị,nhanh tay,lập tức dùng tay kèm cổ họng bọn chúng lại,để cho bọn họ không thể động đậy.

"Như vậy là các người muốn tìm đến cái chết sao?Thực sự là người hán tử,đáng tiếc là công phu không được thuần thục." Kim Hạ tiếc cho nói

"Công phu của bọn họ mạnh hơn người đây." Lục Dịch đỡ lấy Kim Hạ ,cho nàng ngồi xuống,mới chuyển hướng người áo đen nói:"Hai vị một lòng một dạ ,hết sức trung thành với Hồ Tông Hiến,ta đây cực kỳ nể phục.Các người cũng không cần phải vội vã tìm đến cái chết,ta có lời muốn nói lại với Hồ đô đốc...'Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ,liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.'"

Dứt lời,hắn ra lệnh cho Sầm Phúc thả người.

Hai tên áo đen thấy Lục Dịch quả nhiên là cho thả bọn họ,nhặt kiếm lên,từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

"Cứ như vậy mà thả bọn họ sao?"Cũng không lợi dụng được bọn họ được chuyện gì ?" Sầm Thọ căm giận nói:"Dám động đến Đại

công tử, chán sống rồi, Hồ Tông Hiến là ăn gan báo, hấn chính là không sợ lão gia sao?"

Kim Hạ lòng tốt giải thích cho hấn nghe: "Người nếu chết ở đây, Hồ Tông Hiến khẳng định là nói cho lão gia các người biết, chính là do giặc OA làm ra, nói Đại công tử nhà người đã hi sinh cho nước nhà, nói không chừng là sẽ được khen thưởng, tiền an ủi cũng không ít."

"Người vẫn đúng là coi trọng ta."

Lục Dịch thuận tay thay nàng vén tóc, bởi vì Kim Hạ đang ngủ chạy tới, tóc đều xõa. Sầm Thộ nhìn đại công tử chuyện này cảm thấy không quen mắt, Sầm Phúc chỉ biết quay đầu ra ngoài cửa.

Chú thích: 【Giải nghĩa】 Trong tiếng Trung, thành ngữ "liễu ám hoa minh" là chỉ mắt nhìn thấy tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng.

【Ví dụ】 Sau khi anh ấy trải qua hết lộn độn trong cuộc sống, giờ đây đúng là đã 'liễu ám hoa minh' rồi (trong hoàn cảnh khốn khó, mà tìm được lối thoát).

【Gần nghĩa, trái nghĩa】 'hoa hồng liễu lục, hoa kiều liễu mị' (hoa đỏ liễu xanh, hoa đẹp liễu tươi-chỉ cảnh sắc tươi đẹp); 'sơn cùng thủy tận' (núi cùng nước tận-lâm vào cảnh tuyệt vọng).

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 98

"Bình thường không thấy người phản ứng nhanh như vậy,đêm nay sao so với ta còn chạy tới sớm hơn?" Sầm Phúc hỏi Sầm Thọ,gian phòng còn cách đây khá xa

"A Nhuệ nói trong phòng Đại công tử có người,ta lúc đầu không tin,sau đó phát hiện có điều bất thường nên mới chạy tới."

Sầm Phúc không dám tin tưởng:"Tai của hấn tốt như vậy sao?"

Lục Dịch nói:"A Nhuệ trước khi bị thương,công phu của hấn trên các người vài phần,ta cảm thấy không kỳ quái."

Ngoài cửa,Thuần Vu Mẫn cùng nha hoàn cẩn thận lén lút ló đầu vào,lập tức nhìn thấy trên cửa có vết máu,sợ đến run cầm cập,giọng nói run run:"Có phải có người chết phải không?"

"Không phải." Lục Dịch trầm giọng phân phó nói,"Sầm Phúc ,đưa cô nương trở về phòng,nói rõ nguyên do,chớ dọa các cô nương."

Sầm Phúc lĩnh mệnh,thấy Sầm Thọ vẫn còn đứng đó làm phiền đại công tử,liền ngay cả hấn cũng kéo đi ra ngoài.

Lục Dịch cúi đầu nhìn thấy chân của Kim Hạ,giày cũng không mang,dưới ánh nến,lộ bàn chân trắng nõn.

"Cả giày cũng không kịp mang vào, liền chạy tới đây." Hấn đưa nàng đặt trên giường, kéo chăn phủ lấy chân, mỉm cười nhìn Kim Hạ: "Xem ra người thật sự lo lắng cho ta."

"Chuyện là.... Chuyện này, đại nhân rốt cuộc là đã đi điều tra chuyện gì, mà khiến Hồ Tông Hiến sai người giết ngài?" Kim Hạ sờ lấy mặt hấn: "Không cho ngài gạt ta, không được giấu ta. Ngài đừng tưởng ta không biết chuyện gì, ngài vừa mới từ bên ngoài trở về, vừa về đúng lúc trong phòng có hai kẻ lạ mặt."

Lục Dịch tỏ ý khen ngợi nói: "Người nói thử một chút, ta chỗ nào để lộ dấu vết?"

"Dưới đáy ủng của ngài có dính râu xanh cùng nước sương đọng lại, ngài nhìn xem nó vẫn còn dính trên cửa sổ một ít, còn có cả trên đất..." Kim Hạ chỉ tay vào thành cửa sổ, "Ngài từ cửa sổ nhảy vào, một thân một mình mà trốn thoát được bọn đánh lén, sau đó xoay người phản công... Không phải đã quá rõ ràng rồi sao."

"Khâm phục, khâm phục, tại hạ khâm phục." Lục Dịch nói xong, ôm nàng vào lòng, nhân tiện hôn nàng.

Bị hấn hôn, trong đầu Kim Hạ có điểm hơi mơ hồ, lại luôn cảm thấy mọi chuyện vẫn chưa rõ ràng, sau một lát, mãnh liệt đẩy hấn ra, giận dữ nói: "Chờ đã, ngài vẫn chưa trả lời vì sao Hồ Tông Hiến lại muốn giết ngài... Không cho ngài đối với ta dùng nam nhân kế."

Không nghĩ tới nàng lại nhớ kỹ việc này, Lục Dịch mím môi, nghiêng đầu nhìn nàng: "Sắc đẹp ở trước mặt, rất có định lực vậy mà cũng không lung lay, xem ra Viên bộ khoái trong năm có hi vọng thăng chức."

Thấy hấn tiếp tục đánh trống lảng, Kim Hạ càng thêm xác định hấn cố ý muốn gạt mình chuyện gì. giữa lông mày nhíu lại: "Sao, ta như vậy làm ngài không thể tin ta sao? Chình là không thể cho ta biết được sao?"

"Không phải..."

Lục Dịch thở dài, liền đem chuyện tối nay gặp Ôn Dương thị nói cho nàng biết, chỉ là không nói ra thân phận Lam Đạo Hành.

Kim Hạ nghe xong, suy xét một hồi, cảm thấy chuyện này thật sự là một khối rối tung, không thể nào phán đoán ra chuyện gì, chỉ đành phải nói: "Như vậy, Hồ Tông Hiến rốt cuộc có giao cấu với giặc Oa không?"

"Người cảm thấy như thế nào?" Lục Dịch theo thường lệ hỏi ngược lại nàng

"Theo như lời Ôn Dương thị nói, Hồ Tông Hiến đem Ôn Trục lên bờ, Ôn Trục bị bắt, chứng minh Hồ Tông Hiến đã có sách lược từ trước, cũng không phải là giao cấu với giặc Oa, mặt khác thể sau khi Ôn Trục bị bắt, Hồ Tông Hiến còn thăm viếng nhà vợ Ôn Trục như vậy, vậy thì thật khả nghi, chẳng lẽ chuyện này là do nhất thời hiểu lầm, hấn còn muốn thả Ôn Trục ra, vậy thì hấn nhất định là có giao cấu với giặc Oa, nhưng ta lại nghĩ, có thể Hồ Tông Hiến vì thận trọng với giặc Oa, cũng không hoàn toàn tha cho Hạ Chính, vì lẽ đó ra vẻ đối xử tốt với bọn họ.." Kim Hạ miệng lười phân tích ra tất cả các tình huống rồi nói: "Có điều quan trọng nhất là chuyện, đêm nay Hồ Tông Hiến phái người ám sát ngài, hiển nhiên là trong lòng có âm mưu, nói rõ hấn là giao cấu với giặc Oa rồi!"

"Vậy cũng không hẳn, trên quan trường, có nhiều sóng gió, hẳn có thể là đối với ta có điều hiểu lầm, vì là muốn bảo vệ cho bản thân nên hẳn ra tay trước thì chiếm được lợi thế, cũng có khả năng như vậy." Lục Dịch lạnh nhạt nói

Kim Hạ nghi ngờ quan sát hẳn: "Ta như thế nào mà có cảm giác như ngài đang nói giúp hẳn? Ngài nghĩ, Hạ Chính là bị hẳn đưa tới Mao Hải Phong, hẳn lại phái người truy sát người nhà của Ưng Trục, bây giờ hẳn lại muốn giết ngài, nhưng chuyện này cứ đến dồn dập, nói rõ hẳn có giao cấu với Giặc OA, nhất định là hẳn có vấn đề."

"Án này chứng cứ không đủ, không thể tặc trách mà kết án, cần phải cẩn thận điều tra."

Lục Dịch giọng điệu nhất quyết là không muốn nàng nghĩ đến chuyện này nữa..

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa, là giọng của Thẩm phu nhân: "Kim Hạ, người đang ở trong đây phải không?"

"...Ta ở đây!"

Kim Hạ xóc chặn, vội vàng ngồi dậy đi mở cửa nhưng bị Lục Dịch ngăn lại, mà chính hẳn đi mở cửa.

Thẩm phu nhân đứng ở cửa, mang theo giày của Kim Hạ, cũng không đi vào, khẩu khí không tốt trách nói: "Kim Hạ, người là một cô nương, phải ra dáng vẻ cô nương, hơn nửa đêm ở trong phòng nam nhân thì không ra thể thống gì, mau mau trở về."

Kim Hạ có chút thất thần

Lục Dịch trên mặt thì bình tĩnh, mang giày tới cho Kim Hạ.

Kim Hạ mang giày vào, mang theo một bụng nghi ngờ mà ngoan ngoãn theo Thẩm phu nhân trở về phòng.

Lục Dịch đồng cửa lại, vừa có chút không ổn, rồi lại thở dài một hơi, nếu nàng còn ở lại, tìm cách truy cứu, hẳn vẫn đúng là không biết đối ứng như thế nào.

Sáng sớm ngày kế, Dương Nhạc bưng cháo đến cho Kim Hạ, tiện thể hỏi: "Đêm qua xảy ra chuyện gì sao?"

Kim Hạ vừa ăn, một bên kinh ngạc nói: "Người ngủ như chết vậy sao, trong đêm qua náo loạn dữ dội, một chút người cũng không biết sao?"

Dương Nhạc rất là phiền muộn: "Ta đã sớm nghe thấy động tĩnh, muốn chạy tới, nhưng lại bị thúc của người cản lại. Hẳn nói Lục đại nhân có thể ứng phó được, không cần ta nhiều chuyện, nói như thế nào cũng không cho ta đi. Hẳn công phu tốt như vậy, lực mạnh lại lớn, ta đâu phải là đối thủ của hắn, bị cản lại không cho động đây."

"Không nghĩ rằng là thúc ta thật thông minh, không cần nhìn liền hiểu Lục đại nhân khẳng định không có chuyện gì." Kim Hạ than thở vài câu

Dương Nhạc hỏi: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Kim Hạ lại gần tai hắn, đang muốn nói cho hắn biết, chợt thấy hầu bàn dẫn đến một tên sai vặt đi vào.

"Tại hạ phụng mệnh Hồ đô đốc, đem vật này đến trình cho Lục đại nhân, cũng xin mời Lục đại nhân đến phủ."

"Hồ đô đốc sao?"

Kim Hạ nheo mắt lại, nghi ngờ quan sát gã sai vặt này, đêm qua vừa gây ra trận chiến náo loạn như vậy, sáng nay Hồ Tông Hiến xem như không có chuyện gì phải người tới cửa, còn muốn mời Lục Dịch đến phủ của mình, thật sự là coi người bên ngoài đều là tên ngốc sao.

Sầm Phúc tiến lên đón ,xong xuôi,liếc mắt nhìn tráp,mới cau mày khép lại.

"Đại công tử,Hồ tổng đốc phái người mời ngài đến phủ.Mặt khác còn đưa tới..."

Nghe thấy giọng Sầm Phúc hơi ngừng một chút,Lục Dịch đẩy cửa định bước ra,liền nhìn thấy bên cạnh một tên lính sai vặt,trong tay nâng cái hộp dài.

Sầm Phúc lập tức mở hộp ra cho Lục Dịch xem.

Bên trong có hai thanh trường kiếm,còn có hai cánh tay chảy máu đầm đìa,nhìn ra được đây là cánh tay của bọn người mặc áo đen đánh lén đêm qua.Lục Dịch nhíu mày,ra hiệu cho Sầm Phúc khép nắp hộp lại,hướng về gã sai vặt than thở:"Ta đêm qua đã thả bọn họ,Hồ đô đốc hà tất gì phải như vậy."

Hồ Tông Hiến đêm qua phái người giết hắn,hắn là sau khi đã nghe được Triệu Văn Hoa bị giáng chức,sợ mình gây bất lợi cho hắn,nhanh chóng rối loạn chạy chữa.Trước mắt lại chém cánh tay của thuộc hạ để cầu hòa,có thể hi vọng Lục Dịch không tính toán hiềm khích lúc trước...Xem ra Hạ Chính đã chết rất thảm,hơn nữa Triệu Văn Hoa bị giáng chức,sổ sách vạch tội trong triều của hắn chồng chất như tuyết rơi,những chuyện này đều khiến cho Hồ Tông Hiến ruột gan rối bời.

"Hồ đồ đốc vốn là muốn uy hiếp hai người thủ cấp của hấn,nhưng Từ sư gia nói Lục đại nhân là người có lòng dạ rộng lớn,vừa thả bọn họ,thấy vậy liền quyết lấy mạng hai người bọn họ để tạ tội." Gã sai vật nói

"Từ sư gia?" Lục Dịch hơi nhú lông mày

"Là,là vị Từ Văn Trường."

Lục Dịch chỉ hơi trầm ngâm,gật đầu nói:"Được,ta theo người đi."

Sầm Phúc không yên lòng nói:"Đại công tử,để ta cùng Sầm Thọ đi cùng đi."

"Không cần,ta nếu như đến,thì tự nhiên có thể tin được Hồ Tông Hiến." Lục Dịch xua tay từ chối,đi vào thay y phục.

Thấy Lục Dịch một thân mặc y phục thiên lam cùng với hoa văn rồng phượng bằng vàng,từ từ đi tới nội đường,Kim Hạ bất an nói:"Ngài xem ra là muốn vào phủ của hấn,ngài đừng quên..."

Lục Dịch chen ngang lời nàng:"Không ngại chuyện này,trong lòng ta hiểu rõ."

"Ta cùng đi với ngài?"

"Chân người còn chưa khỏi hấn,khập khểnh trước mặt Hồ Tông Hiến có phần hơi thất lễ." Hấn khẽ mỉm cười,quay người rời đi.

Thấp thỏm mà nhìn bóng lưng của hấn,Kim Hạ nhut chí mà cắn môi...

TRước lúc đi phúng viếng Hạ Chính,Lục Dịch đã từng tới Hồ phủ một lần,chỉ có điều là ở bên ngoài phủ dừng chân chỉ một lát rồi cáo

từ.Hôm nay được gã sai vặt dẫn đi,một đường đi thẳng vào trong phía sau hoa viên.

Bây giờ là đầu hạ,trong vườn mấy cây thạch lựu tháng giêng bây giờ đã nở hoa,đỏ rực như lửa.

Hồ Tông Hiến trầm mặt,đứng chấp tay,ánh mắt không biết nhìn về phía nào.Người ngồi bên cạnh,tay vỗ cốc trà,cũng là không nói một lời,một mạch xuất thần.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau,Hồ Tông Hiến xoay người lại,nhìn thấy gã sai vặt cùng Lục Dịch,sắc mặt thoáng nhẹ lòng bởi chuyện đêm qua,hắn vẫn lo lắng Lục Dịch không đến,trước mắt thấy hắn đến rồi,ngĩ chuyện này còn có cách mà thương lượng.

Vị họ Từ cũng nhìn về phía Lục Dịch,bởi vì thấy hắn trải qua chuyện đêm qua,lại dám một mình đến đây,trong mắt tỏ vẻ tán thưởng

Hồ Tông Hiến nhanh chân tiến lên đón,trên mặt tỏ vẻ cười nói:"Người chịu đến là tốt rồi,ta chỉ lo lắng bởi vì đêm qua xảy ra chuyện hiểu lầm,không chịu đến đây."

Lục Dịch cười nói:"LÀ chuyện hiểu lầm,ty chúc sao lại lo lắng."

"Tốt!Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên từ xưa nay,xem ra lòng dạ của ngươi,lão gia của chúng ta cảm thấy không xứng." Hồ Tông Hiến dùng sức vỗ vai,mời hắn ngồi.

Lục Dịch cũng không vội vàng ngồi xuống,lăn lạng đứng bên cạnh vị Từ thi lễ nói:"Vị này, nhân xưng chính là Thanh Đằng cư sĩ Từ sư gia phải không?"

Vị Từ đúng mực đáp lễ nói:"Văn Trường tham kiến Lục đại nhân."

"Nghe danh tiếng tiên sinh đã lâu,hôm nay gặp lại,thật là phúc phận."

"Văn Trường không dám nhận."

Hồ Tông Hiến cũng không ngờ Lục Dịch lại đổi với tên họ Từ này kính trọng,lập tức mời bọn họ vào chỗ.Người hầu sau khi dâng trà,hắn để cho bọn họ lui ra ngoài,không cho kẻ nào bắt lượn được vào trong hoa viên này.

Mất thấy bọn họ đều lui ra,Lục Dịch biết được Hồ Tông Hiến muốn nói chuyện chính sự quan trọng,nhưng người mở miệng trước lại là vị Từ.

Vị này hỏi:"Lục đại nhân hôm nay một mình đến đây,tất nhiên là tin tưởng được Hồ Đô Đốc,Như vậy chúng ta nên nói thẳng vào vấn đề,không cần phải kiêng kỵ.Đêm qua Lục đại nhân chuyển lời lại cho bọn họ truyền lại câu nói 'sơn cùng thủy tận nghi vô lộ,liễu ám hoa minh hựu nhất thôn' là muốn nói điều gì?"

Lục Dịch cười,nhưng cũng không nói rõ,chỉ nói:"TA biết được bởi vì chuyện Triệu Văn Hoa bị giáng chức,hơn nữa bây giờ trong triều lại có rất nhiều người kết tội HỒ đại nhân nhận hối lộ giặc Oa,thông đồng lén lút với giặc...,trong lòng HỒ đại nhân chắc chắn cực kỳ khổ cực,vì vậy ta tiện thể nhắn họ gửi lời an ủi đại nhân."

Nghe hắn nói mơ hồ,không rõ ràng,vẫn là đối với mình còn kiêng kị,Hồ Tông Hiến liền dứt khoát nói:"Ta biết được người lần này đến Hàng Châu tỉnh Chiết Giang này là để làm việc quan trọng,chính là muốn tra án xem ta có tư thông với giặc Oa hay không phải không?"

"Đó là chức trách của ta,xin đại nhân lượng thứ."

"Không cần phải xin phép ta thứ lỗi,người hôm nay chịu một thân đến đây,ta đối với người cũng không giấu giếm nữa." Hồ Tông Hiến nói:"Văn Trường,người đem chuyện chúng ta khổ tâm đi làm ăn buôn bán mấy năm nay,đều nói cho hần biết,rốt cuộc là có tư thông giặc Oa hay không,tự hần định đoạt."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 99

Từ sư gia gật đầu, đưa tay mở bức vẽ bản đồ phòng ngự tỉnh Chiết Giang, mời Lục Dịch xem.

"Lục đại nhân nên biết được, khoảng thời gian tám, chín năm trước đây, ở vùng duyên hải đã bắt đầu xuất hiện giặc Oa, nhưng không gây ra đại loạn gì, chém giết như bây giờ, những năm gần đây thì giặc Oa mới càng lúc càng kịch liệt, giặc Oa đại loạn như vậy chỉ vì sau lưng có hai người đang thao túng. Một người là Từ Hải, năm ngoái bị chúng ta dùng kế đầu hàng khuất phục, đã nhảy xuống nước tự sát, còn người còn lại chính là Uông Trục."

"Uông Trục không giống như Từ Hải, hấn ở trên biển nhiều năm, được tôn xưng là lão thuyền trưởng, hấn dùng thế lực để thôn tính trên biển." Từ sư gia lấy tay chỉ trở lên trên bản đồ: "Những thế lực này bên trong đều do người Đông Dương làm chủ, còn ngư dân ở vùng duyên hải, người nước khác... Uông Trục đều có thể làm cho bọn họ một lòng ngoan ngoãn nghe theo. Một khi Uông Trục bị giết, bọn họ mất đi sự khống chế, lại càng gây ra nhiều phiền phức."

"Ta cùng Đô đốc nghiên cứu một hồi lâu, chỉ có thể trừ tính dụ Uông Trục lên bờ, hơn nữa sau đó lại còn tìm cách chế ngự được hấn, để có thể điều khiển được thế lực trên biển, dẹp yên bọn giặc Oa bạo loạn. Kết quả..."

Nói đến chỗ này, Từ Văn Trường thở dài rồi mới nói tiếp: "Đại sự sắp thành, thế nhưng Ngự sử vương bản trong triều đình, vốn kiên quyết ngăn chặn, liền đem Ôn Trục bỏ vào trong lao, chuyện sau đó, Lục đại nhân, ngài cũng đã biết."

Chuyện sau đó, huyên náo xôn xao như vậy, Lục Dịch tất nhiên biết rõ. Ôn Trục bị tóm, trong triều đình đều kêu gọi giết hắn, chỉ một mình Hồ Tông Hiến dâng thư thỉnh cầu không nên giết Ôn Trục, để giữ hắn lại phục vụ cho đại sự, có thể ràng buộc giặc Oa, đáng tiếc thay không ai tán đồng. Trong triều đồn dập chỉ trích Hồ Tông Hiến phóng túng với tội phạm, tất có nội tình. Cũng bởi vì chuyện này, Lục Dịch mới phụng mệnh thánh thượng đến Chiết Giang điều tra rõ việc này.

Lúc này hồi tưởng lại cảnh Ôn Trục trước khi chết, hắn có nói: "Giết một mình ta không ngại, chỉ là khổ cho bách tính Chiết Giang, sau khi ta chết, nơi đây nhất định bạo loạn mười năm!"

Sự tình từng chút từng chút một tương ứng, chân tướng dĩ nhiên ngay ở trước mặt Lục Dịch, hắn biết rõ Hồ Tông Hiến cũng không hề nói dối.

"Đem Hạ Chính đến chỗ của Mao Hải Phong, là do Ôn Trục yêu cầu?" Lục Dịch hỏi

Nhắc tới Hạ Chính là nhắc lại nỗi đau đớn của Hồ Tông Hiến, hắn nặng nề nhắm mắt lại, bất đắc dĩ gật đầu: "... Là ta đã hại đứa nhỏ này."

Từ Văn Trường hung hăng nói: "Ôn Trục trong lòng rất nghi ngờ, Đô đốc những năm này vì muốn mời hắn lên bờ, có thể nói là phải hao tâm tổn sức, làm tổn hại đến Hạ Chính. Nếu không phải cái

tên lù đừ vương bốn kia,làm sao đến mức này.Làm cho tâm sức của Đô đốc mấy năm nay hủy hoại chỉ trong một ngày."

Lục Dịch cúi đầu nhìn tấm bản đồ phòng ngự,trầm mặt trong chốc lát,sau đó nói:"Ta nghĩ đến nên đi vào quân doanh một lần ở Sầm Cảng,không biết có thuận tiện hay không?"

Hồ Tông Hiến vẫn còn đang phỏng đoán dụng ý của hắn,Từ Văn Trường tự khắc đã hiểu rõ ràng.

"Lục đại nhân là muốn thâm nhập để hiểu rõ tình hình giặc Oa,sau đó là bẩm báo lên triều đình?" Từ Văn Trường nói

"Đúng là như thế,tuy nói Hồ Đô đốc vì Uông Trực mà mấy năm nay hao tâm tổn sức,nhưng nếu không có chứng cứ làm sao có sức thuyết phục,chỉ sợ người trong triều sẽ hiểu lầm Hồ Đô đốc." Lục Dịch nói:" Huống hồ chuyện này đối với thánh thượng,ta chỉ cần hỏi bẩm tường tận thì sẽ rõ ràng mọi chuyện."

Hồ Tông Hiến gật đầu nói:"Việc này không khó,thủ hạ của ta Du Đại Du trước mắt là đang ở Sầm Cảng cùng với Mao Hải Phong đối đầu với nhau,nếu ngài có hứng thú,có thể đến Sầm Cảng một lần.Ngài nghĩ khi nào sẽ khởi hành?"

"Càng nhanh càng tốt."

"Sáng sớm ngày mai,ta phái người đến dẫn ngài đi."

"Như vậy rất tốt,đa tạ Đô đốc."

Hồ Tông Hiến vẫn là còn lo lắng:"Hiếm thấy được ngài xử lý việc này công bằng chính trực,Hồ gia ta vô cùng cảm kích,nhưng điều ta lo lắng là...Bên trong kinh thành,những lời lẽ của những tên quan kia

vẫn không ngưng nghỉ,ta ở trong triều không ai giúp đỡ,chỉ sợ thánh thượng lại tin lời của bọn tiểu nhân kia."

Lục Dịch khẽ mỉm cười:"Đồ độc ngài hiểu sai rồi,thánh thượng nếu như tin bọn người kia,thì sẽ không mệnh cho ta đi tra án chuyển này."

"Cái gọi là cô độc chịu lời đồn lời mắng,trong triều không ai đứng về phía mình,chung quy không phải là kẻ sách lâu dài."

Lục Dịch tựa như cười mà không phải cười:"Đồ độc,ý của ngài là?"

"Nghiêm Tung-Nghiêm đại nhân nơi đó có..."

Hồ Tông Hiến mới nói một nửa,liền bị Lục Dịch cắt ngang lời,hắn lấy ra một tấm chân dung,mở ra cho Hồ Tông Hiến xem.

"Đồ độc có thể nhận ra người này?"

"La Văn Long!"

Hồ Tông Hiến liền lập tức nhận ra người này.

"Hắn từng là thuộc hạ của Đồ độc sao?"

"Là kẻ phản bội,vốn từng giúp ta tiếp cận Từ Hải,sau đó hắn lại cùng giặc Oa hòa làm một ở một nơi nào đó." Hồ Tông Hiến hung hăng nói:"Người này đối với ta ghi hận trong lòng,ta đã rất lâu không có tin tức về hắn,ngài sao lại có chân dung của hắn?"

Thân phận của La Văn Long hoàn toàn nằm trong dự liệu của Lục Dịch,Nghiêm Thế Phiên nếu muốn đối phó Hồ Tông Hiến,thì

phải tìm một người hết sức thân cận,cùng thu thập chứng cứ,cùng tạo ra chứng cứ giả,đều có thể tùy cơ ứng biến.

"Theo ta được biết,người này hiện nay đang cùng phe với Nghiêm Thế Phiên." Lục Dịch chăm chăm nhìn hấn nói.

Hồ Tông Hiến ngây người thật lâu,đồng thời như vừa được tỉnh mộng chiêm bao,gương mặt hấn giống như là tai họa sắp xảy ra:"Hấn là thủ hạ của Nghiêm Thế Phiên,chẳng lẽ hấn cùng Nghiêm Thế Phiên cố tình như vậy để tìm cách trừng trị ta?Nghiêm gia thế lực lớn cỡ nào,ta chẳng lẽ không phải không còn đường sống sao?"

"Đồ đồc chó quên,Nghiêm gia thế lực to lớn như thế nào đi chẳng nữa,thiên hạ này vẫn là thánh thượng định đoạt." Lục Dịch hảo ý nhắc nhở hấn.

Hồ Tông Hiến nghe không ra được ý của hấn:"Ý tứ của hiền đệ đây là?"

Lục Dịch cười nói:"Đồ đồc không ngại mời ngài tịnh tâm suy nghĩ một chút,có thể có chuyển biến....Phải rồi,mấy ngày hôm trước,Đồ đồc có đưa tới hai vị cô nương,còn mấy hòm rương của vật,ta vẫn chưa động tới,không có việc gì thì xin phép ngài ta nhượng lại không dám nhận.Trước mắt tình thế như thế này,khiến người ta hiểu nhầm là thừa cơ hối lộ làm chuyện xấu,nói lời dèm pha sẽ không tốt."

Lúc trước Hồ Tông Hiến vừa đưa tới mỹ nhân lại còn đưa tới biết bao của cải dâng lên cho Lục đại nhân,vì là tiện thể muốn lấy lòng Lục Dịch,để hấn viết vào sổ sách thay mình nói tốt vài câu,mà trước mắt xem ra,việc này ngộ nhỡ bị phát hiện,Lục Dịch sẽ bị hoài nghi là nhận hối lộ,mà chính hấn lại có thể có kết cục càng thảm hại hơn

bây giờ, quả thực chính là nâng tảng đá ném vào chân mình. Hồ Tông Hiến thở dài nói: "Ta lập tức phái người đi làm việc này."

"Đa tạ Đô đốc thông cảm, ta xin cáo từ trước." Lục Dịch chấp tay thi lễ chào Hồ Đô đốc, rồi quay người rời đi.

Từ Văn Trường hướng Hồ Tông Hiến nói: "Ta đi tiễn Lục đại nhân."

Dứt lời, hắn bước nhanh đuổi theo Lục Dịch.

Trong lòng đối với vị Từ này rất tôn kính, Lục Dịch chậm lại bước chân, cùng hắn chậm rãi song hành.

"Đúng rồi, mấy ngày trước Đô đốc có đưa tới hai vị cô nương, còn có mấy hòm rương của vật, tiên sinh cho người đến lấy lại cho thỏa đáng." Lục Dịch nói

Từ Văn Trường gật đầu: "Nói đúng lắm, đã làm khó Lục đại nhân."

"Ta có một chuyện rất hiếu kỳ, năm đó cha ta xin mời tiên sinh xuống núi, tiên sinh cự tuyệt, vì sao Hồ Đô đốc mời tiên sinh, người liền đáp ứng?" Lục Dịch khó hiểu trong lòng.

Từ sư gia nói: "Ta là người Thiệu Hưng, giặc oa hoành hành tỉnh Chiết Giang, ta sao lại khoanh tay đứng nhìn được."

Lục Dịch cười mỉm: "Tiên sinh thật cao cả, không phải vì danh lợi, đáng học hỏi, ta đây khâm phục."

"Đô đốc ở Chiết Giang đã nhiều năm, đều nhằm vào bọn giặc Oa mà thao luyện binh mã, thủ hạ cũng có mấy người tài giỏi đặc lực." Từ Văn Trường nói: "TA lo lắng không chỉ vì chức quan của Hồ Đô

đốc,mà là một khi Chiết Giang Tổng đốc thay người,trong quân tất nhiên phải thay đổi cơ cấu,rồi mấy năm tâm huyết lại trôi đi như dòng nước.Cứ như vậy,đến năm nào tháng nào mới có thể dẹp loạn được giặc Oa."

Hắn dùng bước,chuyển hướng Lục Dịch,khom người thi lễ,Lục Dịch vội đỡ hắn,hắn cũng không động đậy.

"Thi lễ này của Văn Trường,cũng không phải là vì một mình Đô đốc,mà là vì bách tính tỉnh Chiết Giang."

"Ta đây đã rõ ràng,tất sẽ làm hết sức." Lục Dịch đỡ hắn,trầm giọng nói.

....

Trải qua hai lần châm cứu của Thẩm phu nhân,thương thế của A Nhuệ rõ ràng là có chuyển biến tốt,mặc dù không thể bước đi bình thường,nhưng cũng đã cảm được thìa mình ăn,tránh khỏi gây cho Sầm Thộ thêm phiền phức.

Ngày hôm đó theo thường lệ Thẩm phu nhân sau khi đã châm cứu cho A Nhuệ,thu xếp túi thầy thuốc đi ra ngoài lại gọi Kim Hạ để đổi thuốc.

"Thuốc của ngày hôm nay sao không giống như mọi ngày?" Kim Hạ kinh ngạc hỏi

Thẩm phu nhân tỉ mỉ xoa thuốc lên vết thương,rồi dùng băng bó lại:"Ta có bỏ thêm một ít bột thuốc vào trong,khi vết thương khép lại sẽ không để lại sẹo."

"Vẫn là dì đối với ta là tốt nhất." Kim Hạ cười nói.

Cái Thúc lướt qua,ngáp dài chen lời nói:"Đó là,trời còn chưa sáng liền bắt ta ra ngoài thành đi hái thuốc,chạy đi tìm kiếm khắp nơi mới tìm thấy.."

"Vậy là thúc đã đi hái thuốc sao?" Kim Hạ cũng không ngờ tới là Thẩm phu nhân lại để Cái Thúc đi hái thuốc,trong lòng không khỏi khó hiểu tại sao lại được sủng ái như vậy:"Dì,không phải phiền toái như vậy,ta đây vết thương không phải ở trên mặt,có lưu lại sẹo cũng không có ai nhìn thấy,không có chuyện gì."]

Thẩm phu nhân cau mày nói:"Người là cô nương gia,như thế nào cũng không được để lại sẹo.Đúng rồi,trên tay người đây là....bị muỗi đốt?"

Kim Hạ thản nhiên gãi gãi tay:"Phải,ta đặc biệt thu hút muỗi,trong phòng này chỉ cần có ta so với hun ngải thảo còn hữu hiệu.Bọn người trong nha môn ,những ngày mùa hè,đều thích ở cùng ta làm việc một nơi."

Nghe lời nói này của Kim Hạ,Thẩm phu nhân trầm mặt,đáy mắt dăm dĩa nước mắt,trầm giọng nói:"Cùng tỷ tỷ giống nhau...."

"Sao?Cùng ai giống nhau?" Kim Hạ kinh ngạc nói

Ý thức được thái độ của chính mình,Thẩm phu nhân hồi phục tâm trạng,miễn cưỡng cười nói:"Không có gì,ta trước đây cũng gặp người như vậy,lại đây ta lấy túi hương của ta,lấy một ít thuốc,bôi lên vết muỗi đốt cho người."

"Có làm phiền không?"

"Không có chuyện gì phiền phức."

Thẩm phu nhân đứng dậy,lưng quay lại lạng lẽ lau nước mắt rồi rời đi.

Kim Hạ ngồi không nhúc nhích,nhìn bóng lưng của Thẩm phu nhân,hướng Cái Thúc than thở:"Thúc,Thẩm phu nhân thực sự là có tâm địa bồ tát,ta bị muỗi đốt có vài chỗ,dì liền phải khổ sở vì ta như vậy."

Cái Thúc cũng cảm thấy có chút kỳ quái:"Trời chưa sáng đã bắt ta đi hái thuốc,sau đó lại đi bào chế thuốc,bận rộn hơn mọi lần,đối với ta cũng không tốt như thế bao giờ.Người nói đây chỉ là vết thương nhỏ vậy mà sao lại...."

"Thúc,người không phải là đang ghen chứ?" Kim Hạ nghi ngờ nhìn hấn

"Đúng vậy,ta chính là đang ghen tức." Cái Thúc thẳng thắn thừa nhận:"Bà ấy lúc nào cũng quanh quẩn bên người,cho người uống thuốc,bôi thuốc,chờ bà ấy rảnh rồi lại muốn rủ bà ấy đi dạo Tây Hồ,bà ấy lại nhớ rằng phải đi mua một ít vải vóc,nói người suốt ngày ăn mặc không ra dáng cô nương,bào là muốn làm cho người mấy bộ y phục..."

Kim Hạ ngoác mồm lè lưỡi:"Dì ta còn muốn may y phục cho ta sao?"

"Người nói xem,có phải bây giờ trong đầu bà ấy toàn là nghĩ đến chuyện của người không?" Cái Thúc mấy phần oan ức nói:"Ủng của ta bị rách,bà ấy còn không phát hiện ."

"Không sao,ta bảo Đại Dương giúp thúc vá lại ủng."

Kim Hạ một mặt an ủi hắn, một mặt trong lòng âm thầm nói, chợt nghe giọng nói khách khí của Sầm Phúc, biết được Lục Dịch đã trở về, vội vàng cả nhắc đi ra ngoài tìm hắn. Để lại Cái Thúc một mình, hắn lắc đầu than thở: "Đều nói nữ nhi đều thích hướng ngoại, thực sự là một điểm cũng không sai."

Lục Dịch chính là đang dặn dò Sầm Phúc: "Ta sáng sớm ngày mai muốn lên đường đi Sầm Cảng, người thay ta chuẩn bị hành trang, bởi vì lần này đi vào trong quân doanh, hành trang càng ít càng tốt."

"Hồ Tông Hiến vì sao lại cho ngài vào trong quân doanh."

Kim Hạ què chân cả nhắc đi ra ngoài, kinh ngạc hỏi

"Là ta đề nghị trước, vào trong quân doanh tìm hiểu tường tận tình thế giặc Oa ở vùng duyên hải." Lục Dịch đáp

Sầm Thọ cũng ra đón: "Đại công tử, ngài muốn đi vào quân doanh, ta đi cùng ngài."

"Không cần, trong quân doanh không so được với nơi khác, ta chỉ cho Sầm Phúc đi theo bên người. Ngày mai, người hộ tống Thuần Vu cô nương hướng về phía sông Tân Hà để nàng cúng tổ tiên." Lục Dịch phân phó nói

Kim Hạ vội hỏi: "Ta cùng Đại Dương thì sao?"

"Các người đi đến quan phủ ở phía sông Tân Hà, qua một thời gian, ta sẽ cùng các người hội hợp." Lục Dịch dứt lời, liền về phòng trước thay y phục.

Mọi người tuân mệnh tản ra, Kim Hạ vẫn còn đứng một chỗ nhăn mày suy nghĩ, Cái Thúc nhắc khéo nàng: "Nha đầu, không nữa sao?"

"Không nữa chuyện gì?" Nàng không hiểu ra sao mà nhìn thúc

"Không nữa xa cháu của ta."

Kim Hạ lờm hẩn một cái, không để ý tới Cái Thúc nữa, cà nhắc hướng về trong phòng Lục Dịch mà đi.

*****Trong truyện có một số nhân vật là có thật, muốn biết thêm chi tiết thì tìm kiếm tên gồm Hồ Tông Hiến, Từ Hải(trong Truyện Kiều), Nghiêm Tung, Nghiêm Thế Phiên, Hạ Ngôn...*****

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 100

"Đại nhân, chẳng lẽ ngài nhận lời giúp Hồ Tông Hiến sao?"

Kim Hạ cũng không kịp gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa đi vào hỏi.

Lục Dịch mặc thêm áo bào mặc thường ngày, nghiêng đầu hỏi: "Người vì sao lại nghĩ như vậy?"

"Ngài muốn vào trong quân doanh, nhất định là cần phải có sự cho phép của Hồ Tông Hiến. Trái lại, hấn nếu bằng lòng cho ngài vào trong quân doanh, nhất định là tin tưởng ngài sẽ giúp hấn." Kim Hạ cau mày: "Sáng nay, hấn mời ngài đến phủ, là vì ép buộc ngài sao? Không lẽ..."

Lục Dịch ôn hòa cười nói: "Người không cần phải suy đoán, cũng chưa hấn, hấn vẫn chưa đến bức uy hiếp ta, chỉ là ta nghĩ nên hiểu tường tận tình thế bên trong của giặc Oa đang ở vùng duyên hải này."

Kim Hạ nghi hoặc mà nhìn hấn: "Lục đại nhân, ngài không tiếp tục tra án xem hấn có tư thông với giặc Oa hay không sao?"

"Ta đi vào trong quân doanh chính là vì việc này, nếu như hấn chỉ là muốn dùng kế dụ Uông Trực lên bờ, hơn nữa hấn lại không thể kiểm chế bản thân mình, vậy thì cùng Uông Trực trước khi chết có điều gì đó. Chính là ta muốn kiểm tra lại điều này thử xem."

"Chứng thực sao?" Kim Hạ vô cùng thông minh, lập tức đoán được, "Chính miệng hắn nói với ngài là hắn đối với Ông Trực có dụng kế sao?"

Lục Dịch gật đầu.

"Đúng là lão hồ ly!" Kim Hạ hung hăng nói: "Ta hiểu rồi, hắn thấy không giết ngài được, cũng không ngăn được chúng ta tra ra nội tình của hắn, vì vậy hắn mới lựa lời giải thích lừa gạt ngài. Đại nhân, ngài cũng đừng trúng kế của hắn!"

Lục Dịch buồn cười nói: "Trước đó, người không phải cũng suy đoán hắn đối với Ông Trực cũng là lợi dụng sao?"

"Ta chỉ suy đoán thái quá thôi, có thể là.... Ngài chớ quên, đêm qua hắn còn muốn giết ngài, hôm nay lại thẳng thắn nói thật với ngài, vậy mà có thể tin được sao? Lại nói trong quân doanh đều là người của hắn, chung quanh toàn là vũ khí, hắn một khi ra lệnh, liền có thể làm hại đến tính mạng của ngài, ta cảm thấy thực sự nguy hiểm cực kỳ."

"Ta biết, trước mắt 'núi dựa' của hắn cũng đã đổ, Nghiêm gia cũng không trông cậy nổi, chỉ còn đường sống là dựa vào ta, hắn chỉ có thể coi ta là nhánh cỏ cứu mạng, nơi nào cam lòng hại ta." Lục Dịch xoa má nàng, cười nói: "Người không cần phải lo lắng cho ta, ngày mai các người một đường hướng về nội thành gần sông Hoàng Hà, trên đường chỉ cần thật cẩn thận. Cũng may người chỉ què chân, ngược lại cũng không thể gây chuyện được nữa, ta cuối cùng cũng thoáng yên tâm một chút."

Kim Hạ trừng mắt nhìn hắn nhe răng, dương dương đắc ý nói: "...Thảm phu nhân nói rồi, vết thương của ta khép lại, qua hai ngày nữa là có thể đi đi lại lại như bình thường."

"Thẩm phu nhân quả nhiên y thuật hơn người."

"Chuyện là Thẩm phu nhân đối với ta vô cùng tốt." Kim Hạ liền cảm thấy ấm áp trong lòng:"Thúc ta nói,bà ấy còn đặc biệt mua vài vóc,muốn làm y phục cho ta.Còn nữa,hôm nay bà ấy thấy trên tay ta bị muỗi đốt,lại đau lòng chảy nước mắt,ngài xem có kì lạ không?Mẹ ta cũng không đau lòng như thế!"

Nghe xong lời này,Lục Dịch xác thực cũng cảm thấy kỳ quái:"Có phải là Thẩm phu nhân cảm thấy cùng người đặc biệt hợp ý?"

"Ta cũng không biết,luôn cảm thấy mình không làm gì mà vẫn hưởng lộc vậy,trong lòng không chắc chắn."

Kim Hạ lặng lẽ thở dài.

Thẩm phu nhân đột nhiên chịu ở lại,Lục Dịch cũng cảm thấy kỳ quái,trước mắt bà ấy lại vô duyên vô cớ đối với Kim Hạ tốt như vậy,càng làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc.Hắn cẩn thận hồi tưởng lại,hỏi Kim Hạ:"Ta nhớ ra rằng,Thẩm phu nhân đồng ý ở lại,là bởi vì người cùng Dương Nhạc mời bà ấy dùng cơm,trong bữa ăn các người đã nói tới chuyện gì chẳng?"

"Chỉ là nói bánh mà Dương Nhạc làm,là món ăn đặc sản của người Phúc Kiến...." Kim Hạ cố gắng nghĩ lại:"Đại Dương đã nói bởi vì thủ lĩnh cũng thích ăn..phải rồi,bà ấy nghe xong tên của thủ lĩnh,nói rằng có một vị cố nhân ở trong kinh thành,tên gần giống với thủ lĩnh,đáng tiếc là cùng âm mà khác chữ.Ta nói ta có thể giúp bà ấy tìm cố nhân,sau đó...Sau đó bộ dáng của bà ấy liền rất kỳ lạ."

"Chẳng lẽ cùng Dương tiên bối có quan hệ?"

"Không biết thủ lĩnh có phải là cố nhân quen biết với bà ấy hay không,có thể bà ấy không muốn nói ra thân phận của chính mình,nên không dám nói rõ." Kim Hạ suy đoán nói:"Cho nên bà ấy thấy ta là đồ nhi của thủ lĩnh,nên đối với ta đặc biệt tốt."

"Nếu là như vậy,Thẩm phu nhân nên đối với Dương Nhạc tốt mới đúng." Lục Dịch hỏi:"Bà ấy đối với Dương Nhạc như thế nào?"

"....Khen hần nấu ăn ngon,còn những việc khác đều không có nói gì."

Lục Dịch nghiêng đầu nhìn Kim Hạ,làm tư thế suy nghĩ:"Nói như vậy,hần là bà ấy xem ngươi là người có thiên tư thông minh,là người lanh lợi."

Nghe vậy,Kim Hạ cảm thấy thực tại vui sướng cực kì,cười như hoa:"Chỗ nào,chỗ nào."

Đến đêm,Thẩm phu nhân xuống bếp nấu thuốc,vừa lúc thấy Dương Nhạc ở trong bếp nhào bột.

"Ngươi không ăn cơm sao lại ăn mì?" Thẩm phu nhân hỏi

Dương Nhạc cười nói:"Không phải ngày mai chúng ta sẽ khởi hành đi về hướng nội thành gần sông sao,ta nghĩ nên nướng một chút bánh ăn đi đường."

"Ngươi không dọn hầu bàn chuẩn bị sao."

"Vẫn là bản thân tự làm sẽ ngon hơn,với lại Kim Hạ lại thích ta làm món này." Dương Nhạc một bên làm một bên nói:"Hồi trước bọn

ta đi ra ngoài làm công vụ,đều phải mang theo một ít bánh bên mình cho đỡ đói."

"Người đối với Kim Hạ thật tốt." Đem dược liệu vào bình thuốc,Thẩm phu nhân một bên múc nước vừa nhìn hướng hấn nói.

Dương Nhạc cười nói:"Đều là người trong nhà,không có gì gọi là tốt cả,hai bọn ta từ nhỏ đã cùng lớn lên,Kim Hạ cùng ta giống như huynh muội vậy."

"Nghe Kim Hạ nói,cha người đối với Kim Hạ cũng rất tốt."

"Chuyện là cha ta cũng luôn xem Kim Hạ là con gái ruột." Dương Nhạc hồi tưởng lại nói:"Trong nhà nếu như có đồ ăn ngon,dù sao vẫn để lại cho nhà Kim Hạ một phần."

"Hai nhà các người là hàng xóm sao?" Thẩm phu nhân tựa như đã quen thuộc cầm thìa bạc mà khuấy thuốc,thuận miệng hỏi.

Dương Nhạc cũng không quá đề phòng,nói:"Ta gặp Kim Hạ ở trên phố ,khi nhà ta vừa chuyển đến,hai bọn ta lại xảy ra đánh nhau,lúc đó Kim Hạ khí thế rất mạnh mẽ,khiến cha ta vừa ý,còn bảo ta kết nghĩa huynh muội.."

"Lúc đó người bao lớn?"

"Cũng ước chừng sáu tuổi..." Dương Nhạc nhìn thấy ấm thuốc để trên bếp đang sôi,Thẩm phu nhân ngồi bên cạnh canh chừng,liền sốt sắng nói:"Tiên bồi,ngài đi nghỉ ngơi đi,ta ngồi thổi lửa là được rồi,chờ thuốc sắc xong,ta lại gọi ngài."

Thẩm phu nhân dặn dò:"Sắc thành một chén thuốc là được."

"Được,ta nhớ kỹ rồi."

Trước khi Thẩm phu nhân ra khỏi bếp,ở chỗ khúc quanh để lộ một góc áo y phục của mình thì ra là Lục Dịch đang ở gần đó đi ngang qua bếp,tiếp tục đối mặt với Cái Thúc,tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra mà trở lại phòng mình.

Sáng sớm ngày kế,hành trang của mọi người đều mang lên xe ngựa,toàn bộ chuẩn bị sẵn sàng.

Kim Hạ ngồi ở càng xe,ló đầu xem Lục Dịch ở cách đó không xa hình như đang dặn dò Sầm Thộ điều gì,sau đó hấn đi đến xe ngựa của Thuần Vu Mẫn hình như cũng nói vài câu,tiếp đến là Thẩm phu nhân cùng Cái Thúc...

Mãi cho đến lúc hấn hướng về phía bên mình,Dương Nhạc nhìn thấy xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng,vội lên dây cương,cho xe ngựa chạy về phía trước.

Kim Hạ cuống lên:"Đại Dương,chúng ta chờ một chút...Lục đại nhân chắc chắn còn có lời muốn dặn dò."

Dương Nhạc chỉ còn cách ghìm dây cương lại

Lục Dịch hướng về xe ngựa của Kim Hạ,hướng Dương Nhạc nói ngắn gọn:"Trên đường cẩn thận một chút,đi thôi."

Kim Hạ đỏ mắt chờ mong hấn cả nửa ngày,không ngờ đến hấn và chính mình ngay cả một câu nói đều không có,không khỏi buồn bực,hai mắt trừng trừng nhìn hấn...

Trước khi xe ngựa rời đi,ánh mắt trong chốc lát nhìn nàng,Lục Dịch khẽ mỉm cười,môi mấp máy,tựa như muốn nói với nàng hai

chữ,nhưng cũng không lên tiếng.

Nói ra hai chữ "Chờ ta!"

Kim Hạ phân biệt ra khẩu hình hấn nói,trong lòng bao nhiêu buồn bực nhất thời hóa thành hư không,trong lòng tâm tư lại tăng thêm ngọt ngào.Xe ngựa đã đi xa mà Kim Hạ vẫn còn liếc nhìn.Chỉ cảm thấy hấn ở nơi đó,dáng người kiên cường,ấm áp khôì ngò,không nhìn được ở đáy lòng mau chóng gả cho hấn.

Mãi cho đến khi xe ngựa rẽ ở góc đường,Lục Dịch mới thu hồi ánh mắt,lúc này Sầm Phúc mới cùng một vị quân sĩ dắt ngựa tiến đến.

Lục Dịch giữ lấy dây cương mà Sầm Phúc dắt ngựa đến,vươn mình nhảy lên,nắm cương giục ngựa:"Chúng ta đi!"

Móng ngựa tung bay,cưỡi gió ra thành Bắc,hướng về Sầm Cảng mà chạy như bay.

Trước một đêm đi Sầm Cảng,Sầm Phúc cũng đã kiểm tra kĩ càng đưa tư liệu của Du Đại Du cho Lục Dịch xem qua.

Lục Dịch xem xong nhắc nhở hấn nói:"Vị Du tướng quân này thật sự là dựa vào chiến công mà thăng chức,mong rằng đối với ta tiếp đăi không phải là dựa vào chức vụ của cha ta mà tiếp đăi như một vị đại công tử.Người nhớ kỹ,đến quân doanh thì phải theo quy củ làm việc trong quân doanh,không thể tự cao tự đăi,lời nói cũng phải chừng mực."

Sầm Phúc cười nói:"Đại công tử,ngài cũng đừng quá xem thường ta,tạ khi nào lại ra ngoài đánh người,rồi đi rêu rao."

"Vị Du tướng quân này hay còn gọi là Du gia quân, thân thủ của hắn đã trải qua quá trình thao luyện, không thể xem thường được. Đến quân doanh này, chính là địa bàn của hắn, chúng ta làm việc cũng nên cẩn thận."

Sầm Phúc ngạc nhiên nói: "Với thân phận của đại công tử, ai dám không dùng sắc mặt mà nói chuyện sao?"

Lục Dịch cười nói: "Đi đến đó liền biết."

Bọn họ đi đường cố gắng đến đó càng nhanh càng tốt, trong vòng một ngày đã đến núi, Du gia quân có toán binh đang đóng quân ở đây, còn chưa đến quân doanh, đi dọc trên đường liền gặp phải xác người tan tác, người bị thương nhẹ đỡ người bị thương nặng tập tễnh mà đi....

"Đại công tử?" Sầm Phúc thấy Lục Dịch tung người xuống ngựa, chẳng biết chuyện gì, vội vàng cũng theo xuống ngựa.

Lục Dịch không nói một lời liền đem ngựa đưa cho người bị thương, Sầm Phúc không dám hỏi nhiều, đưa ngựa của chính mình cho họ. Thấy tên binh sĩ kia như vậy, Lục Dịch là thân phận gì mà lại đưa ngựa cho họ, chính mình cũng phải làm theo đại công tử. Không thể để bản thân mình đi ngựa mà đại công tử lại đi bộ.

Mặt trời gay gắt chói chang, Lục Dịch cùng hội binh đi trở về quân doanh, trên đường biết được địa hình nơi Sầm Cảnh, núi non trùng điệp quanh co, đường mòn thì nhỏ hẹp gập ghềnh, mà binh lính thì khá đông, địa hình phức tạp, dễ thủ khó công. Lần này tiến công, toàn bộ lũ tặc Oa lại chắn kín ngay cửa ải nhỏ hẹp này, chỉ để lại một con đường, mà lại gian nan khó đi. Quân ta tiến công không còn lựa chọn khác, tránh cửa ải mà nối đuôi nhau vào, cho đến gần cuối đường lũ

tặc Oa lại chặn đường lui,từ đầu đến cuối xung kích,quân ta đại bại,tử thương hơn phân nửa.

Lục Dịch khẽ cau mày, với địa hình như vậy quân ta dễ dàng bị giặc Oa đánh lén sau lưng,Du Đại Du khẳng định trong lòng hiểu rõ,vì sao còn muốn mạo hiểm tấn công?

Đi đường được hai canh giờ,rốt cuộc cũng tới quân doanh của Du gia quân,sau khi biết được Du tướng quân vẫn chưa quay về,bọn họ chỉ còn cách chờ ở ngoài.

Đợi thêm một canh giờ,mới nhìn thấy một người đàn ông vạm vỡ mặc quân bào,có râu quai nón nhanh chân tiến vào trong quân doanh,trên người còn vác lấy một tên lính trọng thương,mọi quân lính trong doanh trại đi đến nghênh đón,đỡ người trọng thương xuống,sau đó Du Đại Du mới nhanh chân hướng vào trong lều lớn.

"Tướng quân!" Đứng đợi trước lều là một tên tiểu quân sĩ vội vàng cung kính gọi.

Du Đại Du ừ một tiếng,nhìn về phía Lục Dịch cùng Sầm Phúc,ánh mắt kinh ngạc,quân sĩ ở trước Lục Dịch vội tiến lên nói rõ,cũng từ trong túi lấy ra một phong thư đưa cho Du Đại Du.

Chắc là thư mà Hồ Tông Hiến tự tay viết,Lục Dịch thấy Du Đại Du cau mày xem xong thư,sau đó giương mắt lại nhìn về phía mình.

"Lục Thiêm sự đại nhân,đúng không....Chuyện này,người trước tiên dẫn bọn họ đi dùng cơm,sau đó thu xếp nơi ở cho họ." Hắn dặn dò tên quân sĩ,lại hướng Lục Dịch nói:"Đợi ta xử lý chuyện quân vụ,sẽ thết đãi Lục đại nhân bữa tiệc chào đón." Qua loa nói xong,hắn liền một mạch tiến vào trong lều.

Thấy Du Đại Du đối với Lục Dịch có chút thất lễ, tên quân sĩ lúng túng giải thích nói: "Vừa đánh một hồi đại chiến, nghĩ đến Du tướng quân thật sự uể oải, kính xin Lục đại nhân thông cảm....Ta còn phải chạy trở về hướng Đô đốc hồi bẩm, trước tiên xin cáo từ."

Lục Dịch gật đầu.

Hắn đang muốn đi, thì tấm màn của lều đột nhiên bật lên, Du Đại Du nhanh chân bước ra, một tay bắt hắn lại.

"Tướng quân, tướng quân...Ngài làm gì vậy?" Tên quân sĩ bị tóm cổ áo bào lại, suýt nữa thì không thở được, vội vàng xin tha.

Du Đại Du sắc mặt giận dữ: "Ta hỏi ngươi, Đô đốc rốt cuộc là dự định khi nào phái binh tiếp viện?"

"Tướng quân, ngài cũng không phải không biết, hiện nay các nơi đều bị giặc Oa làm loạn, nhân thủ căn bản đều không thể tới. Mấy ngày trước ở Đài Châu lại báo nguy, Thích tướng quân vừa mới chạy thoát được, chờ yên ắng, Đô đốc khẳng định là phái binh tiếp viện Sầm Cảng....Ngài buông lỏng tay chút, để ta thở...."

Du Đại Du buồn phiền buông hắn ra: "Những lời nói này ta nghe được đều đã là câu nói của nửa năm trước rồi, nhưng người vẫn chưa đến."

"Đô đốc luôn luôn chờ mong tin tức Sầm Cảng đại thắng, cũng có nỗi khổ tâm của mình, tướng quân, ngài cũng thông cảm cho." Tên quân sĩ chấp tay cung kính nói: "Ty chúc xin được cáo lui trước."

Mặt mày cau có, Du Đại Du ngay cả Lục Dịch đứng bên cạnh mà cũng không thèm để ý lấy một lần, trực tiếp trở về lều.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 101

Theo Lục Dịch ra ngoài làm việc nhiều lần, còn chưa bao giờ bị người như vậy coi thường, Sầm Phúc sắc mặt trông khó coi hơn.

"Hai vị đại nhân mời theo ta đi trước dùng cơm."

Tiểu quân sĩ tên gọi là Tường Tử tuổi còn quá nhỏ, chỉ biết Lục Dịch là Thiêm sự, nhưng rốt cuộc là thân phận như thế nào cũng không hiểu, dẫn bọn họ đi dùng cơm. Cơm nước cũng không dọn đồ nhà bếp làm mà chỉ mang ra thức ăn dành cho quân lính tập thể, thức ăn thô sơ cực kỳ, nhưng xem ra cũng có canh, có đồ chay, nghĩ đến thì xem họ cũng giống như quân lính vậy.

Sầm Phúc tự mình ăn không kén chọn, nhưng thấy Lục Dịch ăn bữa cơm này đậm bạc quá mức, không khỏi cảm thấy phần nộ cực kỳ. Nhưng nghe theo lời Lục Dịch đã căn dặn trước đó, cũng không nổi giận ra mặt.

"Tiểu huynh đệ, ta xem người tuổi tác không lớn, sao lại được Du tướng quân trọng dụng?" Lục Dịch thử ăn vài miếng, quay sang ôn hòa hỏi tiểu Tường Tử đứng bên cạnh nói

Dù sao cũng là một thiếu niên, nghe Lục Dịch nói mình được trọng dụng, Tường Tử trong lòng rất thoải mái, dùng sức ưỡn ngực tỏ vẻ đáp: "Khởi bẩm đại nhân, ty chức đây đã không còn nhỏ."

Lục Dịch buồn cười nhìn hắn: "Người cầm tinh con gì?"

"Khởi bẩm đại nhân, ty chức cầm tinh con heo."

Lần này thì đến cả Sầm Phúc cũng cười:"Mới mười bốn tuổi, còn nói chính mình không còn nhỏ."

"Khởi bẩm đại nhân, mười bốn tuổi không còn nhỏ, Tướng quân nói chừng hai năm nữa, liền cho ty chức lên thuyền theo học dùng hỏa súng." Nói lời này, tiểu Tường Tử hai mắt sáng lên.

Lục Dịch cười hỏi:" Thế nào,ngươi thích học dùng hỏa súng sao?"

Tường Tử gật đầu liên tục.

"Theo Tướng quân nhà ngươi rèn luyện cho tốt, nói không chừng mai này có cơ hội vào trong trại Thần Cơ." Lục Dịch cười nói

Tường Tử lập tức cự tuyệt lắc đầu:"Ty chức chỉ đi theo Du tướng quân,nơi nào cũng không đi."

Sầm Phúc cười lắc đầu hướng Lục Dịch nói:" Rõ ràng vẫn còn là con nít."

Mắt thấy bọn họ cũng ăn sắp xong rồi, Tường Tử mời đầu bếp mang ra hộp cơm cùng mấy món ăn nói:"Tướng quân vừa trở về,vẫn còn chưa dùng cơm."

Sầm Phúc thấy thức ăn bên trong cùng bọn họ vừa ăn xong cũng không khác gì mấy,không khỏi tò mò hỏi:"Du tướng quân cũng ăn cơm như thế này sao?"

Tường Tử nghĩ đây là chuyện đương nhiên mà gật đầu.

Đúng thật là không nghĩ tới Du Đại Du thật sự là có thể đồng cam cộng khổ cùng binh lính, Sầm Phúc nhìn về phía Lục Dịch, thấy hắn cười nhạt, cũng không kinh ngạc.

Dùng xong bữa cơm, Tường Tử dẫn bọn họ đến chỗ nghỉ tạm, cũng không phụ giúp bọn họ sắp xếp hành trang, liền vội vàng đi đưa cơm cho Du Đại Du, một mạch mà chạy đi tới đó.

"Đứa nhỏ này....." Sầm Phúc lắc đầu một cái, con mắt liếc nhìn xung quanh gian nhà, lại thở dài: "Đại công tử, nếu không tiện ngài ra ngoài đi dạo, ta đi chuẩn bị sắp xếp một chút, ngài lại trở về."

Gian nhà này cực kỳ đơn sơ, chỉ có những đồ dùng thô sơ đơn giản, bốn phía đều là tường, chưa có thêm bất kỳ đồ trang trí gì.

Lục Dịch cũng không ngại: "Không cần, ở trong quân tất nhiên mọi thứ đều phải thuận theo."

Sầm Phúc dùng chậu đồng lấy nước cho Lục Dịch rửa tay sạch sẽ, tuy hắn so với Sầm Thọ tính tình trầm ổn hơn nhiều, lúc này cũng giải tỏa bức tức trong lòng nói: "Đem chúng ta gạt bỏ sang một bên, vị Du tướng quân này thật là tự cao tự đại, lại nói, Đại công tử cùng hắn thứ bậc quan gia tương đồng, vậy mà hắn ở trước mặt ngài đùa bỡn, ra vẻ uy phong gì chứ!"

Mang chậu nước giếng lạnh lẽo đến, khăn vải lau mặt sạch sẽ, Lục Dịch sau một lát mới nói: "Tuy nói là Tứ phẩm quan gia, nhưng hắn có quyền cầm quân, thật là so với ta có trọng lượng hơn nhiều."

"Vậy thì hắn cũng không thể khinh thường ngài như vậy." Sầm Phúc nói

"Người mang đến đây một lần nữa về tư liệu của Du Đại Du." Lục Dịch thở dài:"Nếu hấn có cách giải quyết công việc linh hoạt khéo léo, là người mạnh vì gạo,bạo vì tiền,thì những năm này sẽ không quản nhiều chuyện không quan trọng như vậy,lại có thể như vậy giải quyết nhiều lần.

Du Đại Du,là người Phúc Kiến.Gia Tĩnh năm 14 được bổ nhiệm làm Thiên hộ,thủ ngự ở Kim Môn,Gia Tĩnh năm 21 thăng quan Đô đốc Chỉ huy Thiêm sự,Gia Tĩnh năm 35 lấy chiến công mà thăng chức.

Nhưng mà so với kinh nghiệm thăng chức làm quan trong triều thì kinh nghiệm ở quan trường của hấn thì nhiều hơn.

Chỉ có một thân một mình lại có tài dẫn binh,nhưng không được trọng dụng.Binh bộ Thượng Thư Mao Bá Ôn đối với hấn vô cùng ưa thích,từng khích lệ hấn nhưng cũng không trọng dụng hấn,sau đó hấn được Mao Bá Ôn đề cử cho Tuyên Đại Tổng đốc,người này đối với hấn cũng nể phục,nhưng cũng không trọng dụng hấn.Sau đó ở sông Kinh Hà quân ta đại thắng,rõ ràng là hấn dẫn quân đánh thắng trận,nhưng công lao lại người khác lĩnh,lại giáng chức quan của hấn,sau đó nữa hấn lại tham gia vào trận chiến truy kích của Hồ Tông Hiến,tuy rằng thua trận,nhưng cũng dốc hết toàn lực vô cùng anh dũng,kết quả cuối cùng bị thánh thượng xóa bỏ lệnh cha truyền con nối phải làm Bách hộ,giao trách nhiệm an phận thủ thường ở đây,bằng không đem ra chặt đầu thị chúng...Có thể nói,từ khi Gia Tĩnh năm 14,Du Đại Du ở trong quan trường đã chịu nhiều thiệt thòi,gánh vác vô số oan ức.

"Có thể nghĩ đây là một người trong quan trường không được các thủ lĩnh ưa mắt,không bị chinh đốn mới là lạ." Sầm Phúc nhìn quanh gian nhà,tuy nói là sạch sẽ nhưng đồ dùng cực kỳ thô sơ."

Hắn bây giờ còn có thể mang binh đi đánh giặc,ta cũng cảm thấy kỳ quái."

"Hắn bây giờ có thể mang binh lính đi đánh giặc,là bởi vì hắn có quả thật là người tài giỏi."

Sầm Phúc mang khăn phoi trên giá ,xoay người hỏi:"Hắn xem ra là người của Hồ Tông Hiến sao?"

"Sợ rằng hắn thì không nghĩ vậy." Lục Dịch nghiêng đầu nghĩ trong chốc lát,"Bây giờ trong triều đình,người nghĩ xem không dễ dàng tìm ra người nào mà không bẻ phái,hắn có thể coi như là một trong số đó,chỉ một lòng một chí hướng đánh giặc,phe phái hoàn toàn mặc kệ.Người nghĩ,trước kia hắn thắng trận,được nhiều người nể phục nhưng không được trọng dụng là vì cái gì,không bao lâu sau hắn tham gia hỗ trợ Hồ Tông Hiến,bị người khác coi là người của Hồ Tông Hiến...Thắng hắn bị giáng chức,thua hắn chịu oan ức,chuyện như vậy người có làm được không."

Sầm Phúc cười nói:"Ty chức tự hỏi,điểm ấy có thể không so bằng Du tướng quân được."

"Không chỉ là người,chỉ sợ ta còn không làm được." Lục Dịch nói,"...Nghe nói hắn võ nghệ tuyệt vời,am hiểu Kinh Sở trường kiếm,nếu như có cơ hội ta muốn thử với hắn một phen,ngược lại cũng không làm mất mát đến chuyện hệ trọng."

"Trước mắt Sầm Cảnh vẫn còn chưa đánh hạ,chỉ sợ hắn không có tâm tình cùng Đại công tử lượng sức." Sầm Phúc nói.

Thật ra, Du Đại Du không chỉ là không có tâm tình,mà là vì lo chuyện quan trọng không dứt ra được,bận rộn việc quân vụ, trải qua

hai ngày, sau khi quân sĩ đến thông báo,mới dẫn Lục Dịch đến lều lớn trong quân doanh.

"Khởi bẩm tướng quân,Lục Thiêm sự đã tới." Quân sĩ hướng cúi đầu bẩm báo trước mặt Du Đại Du đang dùng cơm.

Mặc dù lường trước được cảnh chiến sự của các tướng lĩnh trong quân doanh sẽ bận bịu như thế nào,dáng vẻ lồi thoi lếch thếch,nhưng nhìn thấy trước mắt vị Du Đại Du tướng quân này,Lục Dịch lại không khỏi ngẩn người, vị này vẫn còn đang mặc y phục mà lần trước trở về quân doanh,áo bào của hần vẫn còn dính thuốc súng,quần áo chưa thay,mặt cũng chưa rửa,trên người dính phải máu...

Du Đại Du không đứng dậy,phát tay để quân sĩ đi ra ngoài,lại phát tay ra hiệu Lục Dịch ngồi xuống,tùy ý mà ra lệnh.

"Chờ một lát, ta đây ăn xong bữa cơm đã." Hần một bên nhai một bên hướng Lục Dịch nói.

Lục Dịch nói:"Tướng quân xin cứ tự nhiên,ta đây cũng không vội."

Du Đại Du quả nhiên lại không để ý tới Lục Dịch,ngay sau đó tiếp tục ăn cơm.Dáng vẻ ăn của hần giống như là đói ba năm mà chưa ăn cơm.Lục Dịch ngay cả nhìn cũng không nhẫn nại mà nhìn,một bên ngồi nhắm mắt suy nghĩ cũng nghe thấy động tĩnh của hần, cảm giác khổ sở cực kỳ.

Trải qua một khoảng thời gian không lâu,chỉ trong chốc lát,cả căn lều đều tĩnh lặng,Du Đại Du đem bát đĩa đẩy sang một bên,dùng ống tay áo tùy tiện chùi miệng,hướng Lục Dịch miễn cưỡng cười

cột,nói:" Khiến ngài cười chê rồi! Bọn ta là quân lính đánh trận,không biết khi nào lại có bữa cơm như thế này nữa cho nên không quen nhai kĩ nuốt chậm.Ngài xem bây giờ trời bên ngoài đã ấm áp hơn rồi,đến khi trời lạnh rồi mới khổ."

Lục Dịch cười nhạt:"Trước đây lúc đến quan ngoại,ta từng trải qua cảm giác này."

Vẫn nghĩ hắn chỉ là đại công tử suốt ngày trong kinh thành,không nghĩ tới hắn lại từng đến quan ngoại,Du Đại Du không khỏi nhìn chăm chăm Lục Dịch.

"Không biết Hồ đồ đốc trong thư đã nói rõ ràng như thế nào." Lục Dịch nhìn hắn nói:"Ta đây mặc dù bất tài,nhưng lần này đến quân doanh,cũng hy vọng có thể góp một chút công lao nhỏ."

Du Đại Du cười gượng hai tiếng:"Lục Thiêm sự chuyện ngài là khách quý,Đô đốc cũng đã bàn giao,như vậy..."

Ngón tay của hắn hướng về bên cạnh bàn là một cái rương màu đen,bên trong là đủ loại bản đồ tác chiến,tư liệu,sách,chiến báo,dụ lệnh..

"Đô đốc đã lên tiếng,để ta cùng phối hợp với Lục Thiêm sự,bản tướng đương nhiên sẽ không làm trái lệnh,các tư liệu tác chiến tất cả đều ở đây,xin mời Lục Thiêm sự suy xét từng cái." Du Đại Du đứng lên,suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:"Ngày mai có hội nghị tác chiến,nếu Lục Thiêm sự có hứng thú,ta cũng sẽ phái người đến mời ngài dự thính."

Lục Dịch đang muốn nói chuyện,Du Đại Du cũng đã đứng lên,hướng hắn chấp tay nói:"Lục đại nhân,ngài từ từ mà xem xét,ta

còn có việc trong quân vụ, còn phải lên thuyền một chuyến, không thể tiếp đón ngài chu đáo, xin thứ lỗi."

"...Tướng quân xin cứ tự nhiên." Lục Dịch chỉ có thể nói

Lại không một câu thừa thãi, Du Đại Du nhanh chân đi ra lều trại, ra hiệu cho Tường Tử trông coi Lục Dịch. Bên trong lều lớn, Lục Dịch cười khở trong chốc lát, thầm nghĩ lá thư đó của Hồ Tông Hiến chỉ sợ rằng cũng không giúp được gì, Du Đại Du hiển nhiên coi mình là tới giám sát quân doanh.

Lục Dịch đứng dậy, tiện tay lấy từ trong rương đen một cuộn bản đồ, ở trên bàn bày ra, chăm chú nhìn kỹ...

Sáng hôm sau, Du Đại Du trở lại lều lớn sau đó lại nhìn thấy Tường Tử dựa vào ghế đang say ngủ, liền tiến lên lay hấn tỉnh dậy.

"...Tướng, tướng quân ngài đã trở về." Tường Tử dụi mắt đang còn buồn ngủ, nhìn tứ phía, "Lục Thiêm sự đâu rồi?"

Du Đại Du cau mày nói: "Người chỉ có một người mà cũng không canh chừng được sao?"

"Ta vẫn luôn canh chừng hấn, Lục Thiêm sự cả đêm đều ở đây, sau đó ta...." Tường Tử phiền muộn nói: "Ta có lẽ là quá buồn ngủ, nên ngủ thiếp đi."

"Hấn cả đêm đều ở đây sao?"

"Đúng vậy, hấn nói muốn mau chóng hiểu rõ tình hình tác chiến đánh giặc Oa, vì lẽ đó cả một đêm đều ở đây xem những thứ này. Ta có khuyên hấn đi nghỉ, hấn chỉ nói không mệt." Tường Tử nói, "Nếu

không chừng ta đi đến gian phòng hấn xem thử, hay là hấn đã trở lại nghỉ tạm."

Du Đại Du đi tới bên cạnh bàn, ánh mắt chậm rãi nhìn lướt qua mặt bàn, bản đồ, tư liệu rất nhiều nhưng không lung tung lộn xộn, trên cùng là tấm bản đồ hải chiến Sầm Căng....

"Hấn có hay không hỏi người việc gì?"

"Cũng có hỏi một chút, cũng đều là chút việc vặt, hỏi ta bao nhiêu tuổi, quê nhà ở nơi nào, ta liền dựa vào tình hình thực tế mà nói." Tường Tử cẩn thận quan sát nét mặt của Du Đại Du, "...Tướng quân, không thể nói được sao?"

"Còn có hỏi những chuyện khác không?"

"Những cái khác..." Tường Tử cố gắng nhớ lại, nhưng vẫn lắc đầu, "Không có".

Du Đại Du suy nghĩ trong chốc lát, nghĩ rằng Lục Dịch dù sao cũng là Cẩm y vệ, hấn chính là muốn điều tra gì đó, chỉ sợ sẽ không thẳng thắn như vậy.

Mặc dù thức cả đêm, Lục Dịch trở lại trong phòng, mặc dù cảm giác mệt mỏi, nhưng không hề buồn ngủ. Cả đêm nhìn tư liệu, tình hình ở Sầm Căng so với hấn dự đoán còn suy yếu hơn mấy phần.

Sầm Căng khúc khuỷu hẹp hòi, địa hình phức tạp, dễ thủ khó công; hướng hồ MAo Hải Phong khôn khổ bấy lâu nay, chuyện sinh tử cũng không để ý, hơn nữa lại đến mùa lũ, không ít tên giặc OA tiếp viện ở Sầm Căng, toàn bộ tình hình trận chiến đối với quân Minh là cực kỳ bất lợi. Nói vậy Hồ Tông Hiến cũng gây áp lực rất lớn cho

Du Đại Du, bằng không Du Đại Du sẽ không mạo hiểm vượt ải này mà công kích giặc Oa.

Sầm Phúc khuyên Lục Dịch nghỉ ngơi một lát, Lục Dịch trong đầu trước sau vẫn luôn nghĩ về tấm bản đồ phòng thủ hải chiến, đi rửa mặt bằng nước lạnh, nhanh chóng tỉnh táo quên mệt mỏi, thay áo bào, nghĩ đến ý định sẽ đi lên thuyền, tốt nhất là có thể đi xung quanh Sầm Cảng xem tình hình một chút. Chiến tranh trong đất liền gian nan như vậy, nếu như tiến công từ trên biển không chừng có thể có khả năng chuyển biến tốt.

Hai người một đường đi thẳng băng qua quân doanh, dù cho Lục Dịch chỉ mặc áo bào bình thường, không phải là áo bào của Cẩm y vệ, nhưng vẫn nhận được sự chú ý của tứ phía quan binh liếc nhìn. Cẩm y vệ luôn luôn không được người khác vừa mắt, hần từ trước đến giờ là biết được, nhưng ánh mắt của quan binh lúc này cùng bách tính trong triều đình không giống nhau, ánh mắt căm ghét hầu như không thể che giấu được họ, cũng không hề né tránh.

Đi tới gần cổng doanh trại, thấy có vài kỵ binh phi mã mà tới, mặc trên người một thân là áo bào của Cẩm y vệ, người cầm đầu tung người xuống ngựa, đứng ở cổng doanh trại, mệnh cho quân sĩ thông báo cho Du Đại Du mau tới tiếp chỉ.

Nghe nói có thánh chỉ giá lâm, quân sĩ chạy vội vào thông báo, Du Đại Du rất nhanh đi ra nghênh đón, quỳ xuống tiếp chỉ.

"....Chiết Giang Thống soái Du Đại Du, tác chiến bất lợi, kỳ hạn một tháng, phải đoạt được Sầm Cảng! Nếu đến kỳ hạn vẫn không được, từ chức Thống soái trở xuống, toàn bộ mất chức điều tra!" Cẩm y vệ cất cao giọng nói.

"Thần tiếp chỉ."

Du Đại Du tiếp nhận thánh chỉ, thể diện của hắn hoàn toàn u ám
mịt mờ.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 102

Thông báo xong thánh chỉ, Cẩm y vệ vẫn chưa nhìn thấy Lục Dịch, cũng không ở lại lâu, vỗ vỗ vai Du Đại Du, khách sáo hai câu tự giải quyết ổn thỏa, xoay người trở lại ngựa, rất nhanh rời đi.

"Tướng quân..."

Tường Tử thấy Tướng quân đứng tại chỗ một lát bất động, cẩn thận dò xét hỏi.

Du Đại Du cầm chặt thánh chỉ, đầu đầu không ngớt chà xát trán, ra lệnh nói: "Gọi người đến đây, du kích tướng quân trở lên tất cả đều gọi đến đây."

"Tuân mệnh."

Tường Tử mau mau đi gọi người.

"Tù Thống soái trở xuống, toàn bộ mất chức điều tra..." Sầm Phúc trợn mắt há mồm, "Xem ra thánh thượng thật sự là để ý chuyện này."

Lục Dịch thàn than thở: "Hiện nay người đã rõ ràng, vì sao Hồ đô đốc đề nghị ta đến Sầm Cảng chưa?"

Sầm Phúc suy nghĩ một chút: "Hắn đã sớm biết được trận chiến ở Sầm Cảng đã kéo dài quá lâu, trong triều đình đã có rất nhiều lời bàn tán, thánh thượng đã không còn kiên nhẫn. Hắn mời đại công tử đến

đây, chính là muốn chứng minh trận chiến ở Sầm Cánh không thể thắng trận được bởi vì có nguyên do, tuyệt đối không phải vì hấn tự thông với giặc Oa. Hấn không phải vì muốn chúng ta nói tốt cho hấn chứ?"

"Đây là một ý tứ, nhưng còn ý tứ sâu xa khác..." Lục Dịch nhẹ giọng nói: "Thánh thượng bây giờ cảm tức như vậy, cũng không vì những câu nói của chúng ta mà lắng lại. Sầm Cánh này không thể thắng trận, nỗi oan ức này phải có người gánh vác...."

Nghe vậy, Sầm Phúc ngây cả người, bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhẹ giọng nói: "Du Đại Du không quen xã giao giao du qua lại, huống hồ trước mắt chiến sự căng thẳng, hấn đắc tội với nhiều người, chắc là chịu oan ức là người được chọn."

Lục Dịch khẽ thở dài: "Đây chính là quan trường, Du Đại Du tuy là một viên tướng tài, nhưng cùng Hồ Tông Hiến so ra thì chính hấn bất lợi hơn nhiều, dĩ nhiên là không coi trọng hấn."

Lúc này vừa lúc Du Đại Du xoay người lại, xa xa nhìn thấy Lục Dịch, trên mặt dường như không biểu cảm gì, nhưng trong đáy mắt lại đối với vị này có ý nghĩ rằng là tên Cẩm y vệ tới giám quân, không thể che giấu được sự phiền chán.

"Ta nghĩ muốn quan sát Sầm Cánh từ đường biển, không biết Tướng quân có thể hay không thuận tiện phái một chiếc thuyền được không?" Lục Dịch chậm rãi đi tới trước mặt hấn, ra vẻ không biết chuyện gì, cười nói: "Tất nhiên, nếu như Tướng quân có thể đồng hành thì tốt."

Vừa nhận được thánh chỉ Du Đại Du trước mặt liền khách sáo nở nụ cười xòa nói: "Ta bây giờ muốn mở hội nghị họp bàn, Lục Thiêm

sự lại muốn ra biển,vậy thì ta sẽ phái cho một chiếc thuyền,để
Tường Tử đi theo ngài."

"Đa tạ tướng quân." Lục Dịch cũng không miễn cưỡng

Du Đại Du khẽ vuốt cằm,đang muốn rời đi,chợt xoay người lại
nặng nề nói:"Trên biển có nhiều cường đạo,mong Lục Thiêm sự bảo
trọng...Không nên liên lụy bọn ta!"

"Tướng quân lo xa rồi!" Lục Dịch đối mặt cười yếu ớt

Du Đại Du dừng mãi xoay người,sải bước rời đi.

Sầm Phúc thực tại tức giận:"Cái gì gọi là không muốn liên lụy bọn
ta?"

"Nghĩ theo hướng tốt là được,chỉ ít Du tướng quân nói chuyện rất
thẳng thắn,chúng ta không cần đoán trong lòng hắn muốn điều gì."
Lục Dịch vỗ vỗ vai Sầm Phúc.

"Đại công tử,ngài nghĩ như thế nào?"

"Dựa vào tình hình chuyện quan trường tạm thời đặt qua một
bên."

Lục Dịch lạnh nhạt nói

Đợi chờ trước cổng doanh trại thật lâu,Lục Dịch cùng Sầm Phúc
mới thấy Tường Tử chạy ra thở hổn hển.

"Tướng quân nói,để ngài đi trên thuyền lớn." Tường Tử cho Lục
Dịch xem lệnh bài trong tay,lại nói thêm một câu:"Đây chính là kỳ
hạm của Tướng quân,muốn cho khách đến mà tiếp đãi."

Lục Dịch cười cợt:"Ta phải cảm tạ tướng quân của người thật chu đáo."

Bố trí quan binh hơn một trăm hai mươi người,thuyền lớn có đến hai mươi chiếc, súng có hai mươi cỗ,thần cơ tiền một trăm cây,ống phun ba mươi ống,hỏa nổ súng ba mươi cái.Lục Dịch quan sát trên boong thuyền,nhìn ra được Du Đại Du điều quân rất chặt chẽ cẩn thận,vũ khí đều được đi lau sạch sẽ,từng ống súng đều cẩn thận cọ sát,đạn được canh giữ nghiêm ngặt trong kho,bên trong không cho người không phận sự tới gần.

Sau khi Tường Tử cầm lệnh bài dặn dò,thuyền lớn chậm rãi ra khỏi quân cảng.

Ngày hôm đó khí trời trong lành,trên mặt biển không có sương mù ngăn cản tầm nhìn,có thể thấy được Sầm Cảng ngay cách đó không xa,ở bên cảng có hình thù ba góc,cùng tám bản đồ phòng thủ vẽ ra như thế,mà nhìn trên bản đồ không nhìn thấy hai bên bến cảng là thiên nhiên vách đá lại còn có công trình đang xây dở,xa xa liền có thể nhìn thấy trên vách đá có ống pháo...Lục Dịch vừa nhìn liền biết,nếu phải đánh hạ Sầm Cảng từ đường biển chỉ sợ là so với đường bộ càng khó khăn.

"Tướng quân nhà người từ đường biển tiến công qua mấy lần?" Hấn hỏi tên cầm súng ở trên thuyền.

"Đi thuyền ra phía sau núi,từ đường biển tiến công qua năm,sáu lần." Tên cầm súng đáp:"Nhưng bến cảng ở Sầm Cảng vừa sâu vừa dài,thuyền mà lái vào là phải chịu đánh ba mặt giáp công,thuyền đã bị đánh chìm vài chiếc."

Lục Dịch hướng Sầm Cảng nhìn một lúc lâu, quay người hỏi tên ống hỏa tiêu: "Nếu phun ống tiêu từ trên thuyền tầm bắn xa nhất là bao xa?"

"Đại khái mười mấy trượng."

"Mười mấy trượng, như vậy có thể đánh tới thuyền của bọn giặc Oa ở Sầm Cảng."

"Tuy vậy lực của ống sát thương có hạn, chỉ có thể để thuyền của giặc Oa tự bốc cháy lên, không thể nào mà đánh bại địch được. Nếu như giặc Oa ở trên biển, thuyền bị thiêu cháy, bọn họ liền không thể nhảy xuống biển, nhưng thuyền ở trên bên cảng, bọn họ chỉ cần lên bờ dập lửa." Tên sử dụng ống bắn cũng thật phiền não, "Nếu có thể đem giặc Oa ra dẫn dụ thì tốt, đáng tiếc bọn họ rất gian xảo, bất kể khiêu chiến như thế nào, đều ẩn trốn ở trong bến cảng."

"Vậy thì..." Lục Dịch nhìn về phía Tường Tử vẫn theo sau lưng, "Vì vậy Tướng quân nhà người sau đó cũng chỉ có thể tiến công bằng đường bộ sao?"

"Tướng quân cũng không còn cách nào khác, thuyền đã chìm vài chiếc, cấp trên cấp bậc lại có hạn, mua thêm hỏa khí cũng không đủ, hơn nữa cũng không thể sửa lại thuyền."

Đường biển không có cách nào dụ chúng ra đánh, đường bộ lại càng không thể đánh hạ bọn chúng, thánh thượng còn giáng chức điều tra, Lục Dịch chỉ tưởng tượng ra thôi mà cảm thấy đau đầu, Du Đại Du bị bức ép đến mức này, trọng trách trên vai hẳn thật nặng nề.

Cùng lúc đó, ở quân doanh đại tướng Du Đại Du xác thực đã là cùng đường không còn lối thoát, đối mặt với các vị tham tướng, du

kích tướng quân,hắn cũng không cố gượng ép tỏ ra mắt mặt,lấy thánh chỉ ra,một chữ cũng không sót đọc một lần.

"...Từ Tổng binh trở xuống,toàn bộ bị mất chức!"

Câu cuối cùng vừa đọc xong,rất nhiều tướng quay mặt nhìn nhau,đều có cảm giác u ám bao trùm trên gương mặt họ.

Thu hồi thánh chỉ,Du Đại Du nhìn về phía mọi người,tựa như đang chờ bọn họ nói gì,nhưng đợi một lát cũng không ai hé răng,không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói:"Ý tứ của thánh thượng,các người cũng biết,tình hình ở Sầm Cản,các người cũng rõ ràng...Nói thử xem,ai có biện pháp gì hay cứ nói ra,chỉ cần là có thể đánh hạ được Sầm Cản!"

Bọn quan tướng ai cũng cúi thấp đầu,bốn phía không hề có một tiếng động.

Đợi rất lâu,mới có một vị du kích tướng quân do dự mở miệng nói:"Tướng quân...."

"Người có cách gì,nói!" Du Đại Du khích lệ hắn.

"Không phải,chỉ là ta đang nghĩ,trong quân doanh của chúng ta không phải có vị Lục Thiêm sự đến rồi sao?Nghe nói hắn là con trưởng của Lục Bình,mà Lục Bình rất được thánh thượng hợp ý,chúng ta có thể hay không mời Lục Thiêm sự thay chúng ta nói tốt...Cũng không là nói tốt,chính là ăn ngay nói thật,đem tình hình của chúng ta báo cho thánh thượng biết,để thánh thượng thư thả cho chúng ta thêm vài tháng?"

Du Đại Du xoa trán,tức giận hỏi ngược lại hắn:"Hắn cùng thánh thượng có giao hảo,nhưng lại không cùng chúng ta có giao

hảo, người dựa vào cái gì mà muốn nhờ hấn giúp chúng ta nói chuyện.Đưa hấn bạc sao,bạc chúng ta toàn bộ mua hỏa khí còn không đủ,người là muốn cho hấn cái gì?"

Bị Du tướng quân nói đến á khẩu không trả lời được,du kích tướng quân thở dài.

"Các người!Còn cách nào khác nữa hay không?" Du Đại Du nhìn về phía những người khác.

Phó sứ Vương Sùng Cổ cau mày nói:"Tướng quân,chúng ta đã tấn công qua vài lần,với Sầm Cẩ địa thế,căn bản không còn biện pháp khác,chỉ có thể dùng người mà cố gắng chiến đấu,từng điểm từng điểm dịch chuyển về phía chúng."

Những quan tướng khác cũng không lên tiếng,Du Đại Du cũng biết lời của Vương Sùng Cổ là lời nói thật,nhưng hiện thực mà nói thì càng thêm tàn nhẫn,với đội binh lực của Du tướng quân cả doanh trại này,cho dù toàn bộ đồng ý đèn mạng để đánh giặc,nhưng trong vòng một tháng cũng không thể đánh thắng Sầm Cẩ được.

Nhìn trên bản đồ Sầm Cẩ gần trong gang tấc,Du Đại Du tay nắm nện xuống bàn:"Nếu chỉ còn một tháng,chúng ta chỉ có thể tiếp tục đánh!Nhưng tuyệt đối không thể để các huynh đệ không công chịu chết,các người quay về từng người định ra kế hoạch tác chiến cẩn thận,sáng sớm ngày mai đưa ta xem.Ai có kế hoạch tác chiến có thể hạ được Sầm Cẩ,chính là lập được đại công,ta sẽ vì hấn mà thỉnh công!"

"Chúng thần lĩnh mệnh!"

Bọn quan tướng rời đi,một mình Vương Sùng Cổ ở lại.

Vương Sùng Cổ đi theo Du tướng quân nhiều năm, theo hấn nhiều lần xuất chiến, đối với tính cách của Du tướng quân, tất nhiên là hiểu rõ.

"Tướng quân, nếu muốn đánh tiếp, có thể chúng ta cũng phải ngấm lại đường lui...." Vương Sùng Cổ khuyên hấn: "Không thể hạ được chính là có duyên có, thế nào cũng phải để thánh thượng biết được, chúng ta không thể luôn thay người cấp trên chịu oan ức."

"Người nghĩ ra điều gì cứ việc nói thẳng đi."

Du Đại Du nhìn về phía hấn.

"Vị Lục Thiêm sự kia bây giờ đang đi đến Sầm Cảng, tuyệt đối không phải đúng lúc, Tướng quân, ngài cẩn thận ngấm lại."

"Ta đã sớm nghĩ tới rồi!" Du Đại Du lấy ra một bức thư do Hồ Tông Hiến đích thân viết, "Người xem một chút, Đô đốc trong thư đã giải thích rõ ràng, viết rất nhiều lý do nói chúng ta phải chờ hấn suy xét, biết gì nói vậy, còn phải coi hấn là Bò Tát đến đây. Mọi thứ, có thể làm ta đều làm, những tư liệu bản đồ tác chiến, chỉ cần hấn muốn xem, ta đều đưa hết cho hấn. Sáng nay, hấn nói phải ra biển xem xét một vòng, ta liền đưa thuyền lớn cho hấn đi, người nói thử xem, ta còn có thể làm gì được nữa... Toàn thân tài sản gộp lại của ta cũng chưa tới hai mươi lượng bạc, coi như là dâng hết cho hấn, liệu hấn có vừa ý hay không?..."

Xem xong bức thư của Hồ Tông Hiến, Vương Sùng Cổ nghe Du Đại Du nói tới xúc động phần nộ, không khỏi cười khở.

"Nếu không, khi hấn quay về ta tìm cơ hội, cùng Lục Thiêm sự ăn bữa cơm, thăm dò hấn thử xem muốn gì." Hấn nói: "Có một số

chuyện, Tướng quân không tiện nói ra, ta tới nói sẽ tốt hơn."

Du Đại Du thở dài, từ trong túi lấy ra một ít vụn bạc: "Người thu xếp chuẩn bị."

"Chút bạc này thì ta có, ngài giữ đi."

Vương Sùng Cổ đem bạc cất cẩn thận, lo lắng hấn từ chối, vội vàng đi nhanh.

Đi về hướng Nam được hai ngày, được Thẩm phu nhân chăm sóc cho, Kim Hạ đã có thể đi lại bình thường, đến A Nhuệ cũng có thể chậm rãi vài bước, nội lực của hấn đã từng bước khôi phục lại.

Ngày hôm đó lúc nghỉ trọ, Kim Hạ tiến đến bên cạnh Sầm Thộ thiện ý nói: "Ca ca, có thể hay không đưa bản đồ cho ta nhìn một cái."

Sầm Thộ sợ bị nghi ngờ tránh ra xa ba trượng, luôn mồm nói: "Không có, không có..."

"Trước khi rời đi ở quán trọ, Sầm Phúc rõ ràng là đưa bản đồ cho người, ta đều nhìn thấy." Kim Hạ vạch trần hấn, đưa đẩy hấn nói: "Một mình người là đại nam nhân, nhỏ mọn như vậy cũng không cười được lão bà."

"Người....." Sầm Thộ tức giận đem bản đồ giấu trong người ra đưa cho Kim Hạ, thàn nói, "Thật không thể hiểu Đại công tử coi trọng người ở điểm nào?"

Kim Hạ vẫn cứ thính tai, tiếp nhận bản đồ dương dương tự đắc nói: "Đại nhân tất nhiên là cảm thấy ta chỗ nào cũng tốt, ánh mắt của

người như thế nào so sánh được với hấn."

Sầm Thọ nói không lại Kim Hạ, mặt lạnh lùng đi lấy nước uống.

Bản đồ này là của Cẩm y vệ thường hay dùng, so với bản đồ của Lục Phiến càng thêm chi tiết, một vùng đất một mảnh sông đều có thể đánh dấu được, Kim Hạ xem rồi cảm thấy hứng thú, không buông tay, cẩn thận tỉ mỉ xem vị trí Sầm Cảng, vị trí thành Tân Hà, còn có vị trí của thành Hàng Châu, âm thầm tính toán đoán thử Lục Dịch lúc này đã đến Sầm Cảng chưa.

Thuần Vu Mẫn không cho nha hoàn đi theo, một mình đến bên cạnh Kim Hạ, ôn nhu hỏi: "Viên cô nương, chúng ta bây giờ đang đi tới đâu rồi vậy?"

"Cô nương tới đây xem." Kim Hạ đưa ra cho nàng xem: "Đi một đoạn nữa là phải qua sông.... Cô nương xem, thành Tân Hà là ở chỗ này...."

Thuần Vu Mẫn vừa nhìn vừa gật đầu.

"Trên đường đi chỉ hai ngày là tới." Kim Hạ cầm tấm bản đồ, thuận tiện lấy trong túi ra bánh lạc đưa cho cô nương nói: "Ném thử đi, tay nghề của Đại Dương, so với bánh ở bên ngoài ngon hơn nhiều."

"Đa tạ."

Những ngày qua bọn họ ở chung, Thuần Vu Mẫn cùng bọn họ đã hiểu nhau rất nhiều, cũng không ngần ngại ăn.

Dương Nhạc đến đưa cho Kim Hạ túi nước, thấy Thuần Vu Mẫn ăn bánh, cười nói: "Bánh thô sơ cực kỳ, Thuần Vu Mẫn cô nương cảm

thấy như thế nào?"

"Ăn rất là bùi bùi ngọt ngọt,tay nghề thật tốt." Thuần Vu Mẫn cười nói

"Không có gì." Dương Nhạc khiêm tốn nói:"Cô nương quá khen."

Đi qua mảnh rừng cách đó không xa là quán trọ, họ dừng lại nghỉ, Kim Hạ chậm rãi đi tới xe ngựa của Cái Thúc.

"Thúc,Thẩm phu nhân làm gì mà không ra ngoài hóng gió một chút?" Kim Hạ hỏi thúc

Cái Thúc tức giận:"Còn đang bận may áo cho người,xe ngựa xóc nảy,bị kim châm mấy lần,chính là không chịu dừng."

Hắn vừa dứt lời,bên trong màn xe liền truyền đến giọng nói của Thẩm phu nhân:"Đừng tin hắn,ta bắt quá là không muốn nhàn rồi,may quần áo chỉ để có việc mà làm thôi."

Kim Hạ vén màn xe:"Dì có đói bụng không,ta đi lấy một chút thức ăn mang đến?"

"Không cần,Đại Dương đã để một chút lương khô ở trên xe,có đói cũng có mà ăn." Thẩm phu nhân liếc nhìn Kim Hạ nói:"Lát nói người tới mặc thử xem,chỉ sợ là mặc không vừa."

Kim Hạ nhìn trong tay Thẩm phu nhân bộ xiêm áo màu tím nhạt đã hình thành,khuyên nhủ nói:"Không cần vội vã,dì cũng đừng làm quá sức." Dứt lời Kim Hạ hạ màn xe xuống,kéo Cái Thúc ra ngoài nói chuyện.

"Thúc, nhìn thấy bọn người bên kia sao?" Kim Hạ khẽ nói

Cái Thúc liền hiểu lời Kim Hạ:"Sớm đã nhìn thấy,đều đã đi lánh nạn,trước mắt ở vùng duyên hải giặc Oa đang huyên náo rất nhiều..."

"Loạn như vậy liền có thể khó bảo toàn được tính mạng,thúc cô gắng chăm sóc Thẩm phu nhân,cẩn thận chút mới phải."

"Yên tâm đi,có ta ở đây,ai cũng không thể làm gì được."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 103

Sau khi dừng lại nghỉ chân thì lại tiếp tục đi về phía trước, trên đường càng ngày càng nhiều người qua lại, trong đó có những bà mẹ đang cõng con trên lưng, bên cạnh là những lão ông, lão bà từ từ dắt mấy đứa trẻ là nhiều, họ đẩy xe cút kít, hoặc là sử dụng xe đẩy tay, giống như là chuyển nhà đi, di cư sang nơi khác vậy. Sầm Thợ đi đến hỏi thăm mới biết được giặc Oa đang tấn công Ninh Hải, những dân chúng này đều đi chạy nạn, trong đó có rất nhiều người đi về thành Tân Hà gần bờ sông.

"Thật không nghĩ tới, tỉnh Chiết Giang lại loạn thành như thế này." Kim Hạ ngồi ở trên xe nói, đôi mắt nhìn theo, trước mắt đường đi rất đông người, không đếm xuể là khoảng bao nhiêu người được nữa.

Trong dòng người, xe ngựa gian nan tiến lên, cho đến sau giờ Ngọ họ mới đến bến phà.

Mà nhìn thấy tình hình ở bến phà, Kim Hạ lại càng thở dài, dòng người như nước thủy triều dâng lên, bờ sông ngược lại thành đê, ở trước bờ sông dòng người càng bị nghẹt cứng.

Dưới những bóng cây bên bờ sông cũng có rất nhiều người ngồi chỉ có chờ đợi đò ngang hay người đi qua phà.

Tình cảnh thế này, đừng nói là bọn người Kim Hạ trong kinh thành, chính là Cái Thúc cũng chưa từng thấy qua.

"Có tìm thấy người cho thuê thuyền chưa?" Kim Hạ ở trong xe vén màn hướng nhìn xung quanh bờ sông.

Dương Nhạc dùng tay đập mái che nắng, đã nhìn tình hình xung quanh: "Nhiều người như vậy nếu muốn qua sông, cho dù có thuyền cũng phải đợi đến mai, huống hồ chúng ta còn có xe ngựa, còn phải thuê một chiếc thuyền lớn mới thỏa đáng."

Kim Hạ hướng trên mặt sông mà quan sát, chỉ có một hai chiếc thuyền đưa đồ, mà đều là thuyền nhỏ, có thể đem xe ngựa qua sông đều là quá sức chắc chắn không qua được.

Sầm Thộ chen chúc ra bến phà dò hỏi, một hồi lâu sau mới quay lại, nhíu mày như một cục sắt vụn: "Trong quân cấp bách phân phối lương thực, tốt hơn hết là trưng dụng một vài chiếc thuyền mới đúng, nơi này chỉ còn lại hai chiếc thuyền nhỏ... Nghe nói những bến phà khác đều như vậy."

"Không còn cách nào khác, chỉ có thể ở lại nơi này." Kim Hạ tự xem xét rồi quyết định, "Trước tiên tìm một nơi nghỉ chân, sau đó đem ngựa đi bán, chờ đến bên kia xong lại thuê xe ngựa."

Muốn hướng về phía thành Tân Hà, chỉ có thể qua sông, hắn không nghĩ được gì, Sầm Thộ cũng nghĩ không ra biện pháp khác, để Thuần Vu Mẫn, nha hoàn cùng lão ma ma xuống xe ngựa, tìm nơi bóng mát cho nàng nghỉ chân. Dương Nhạc đưa Thẩm phu nhân cùng Cái Thúc xuống xe ngựa. A Nhuệ có thể tự mình đi vài bước, chỉ là trên mặt vết sẹo chưa lành, thật là ghê rợn, Kim Hạ tìm cho hắn một cái nón đen có vải che kín đầu.

Qua lại vài chuyến, hành trang trên xe ngựa cũng đều chuyển xuống, Sầm Thộ đem ngựa rời đi tìm người bán lại, để mọi người ở

dưới tán cây đọi hần.

"Cô nương, uống nước đi." Nha hoàn từ túi nước rót vào chén nước, đưa đến tay Thuần Vu Mẫn, đồng thời bắt an liếc mắt nhìn người bên cạnh toàn thân áo đen che hết người.

Thuần Vu Mẫn cầm lấy, nhấp một hớp nhỏ, ánh mắt dừng lại nhìn bốn phía, cảnh tượng người người chạy nạn như thế này nàng chưa từng nhìn thấy qua.

Dù đã từng trải qua đại loạn, Thẩm phu nhân trong lòng cũng không suy nghĩ chuyện khác, ngồi nghỉ mệt, Cái Thúc cũng không biết từ nơi nào bẻ lá chuối ngồi quạt mát bên cạnh. Kim Hạ rãnh rỗi không chịu nổi, ở dưới bóng cây, một bên hóng gió một bên ngấm nhìn xung quanh.

"Kim Hạ..."

Dương Nhạc khẽ gọi Kim Hạ một tiếng.

Kim Hạ quay đầu, theo hướng hần chỉ mà nhìn tới, hơn mười người hòa thượng mặc áo vải xám trong tay cầm trường côn hướng về hướng bên phà mà đi, đằng sau mấy người hòa thượng còn có bóng người quen thuộc...

"Là Thượng Quan tỷ tỷ! Bọn họ chính là võ sư ở Nam Thiếu Lâm tự." Kim Hạ không nghĩ tới ở chỗ này có thể gặp bọn họ, vừa mừng vừa sợ.

Nghe được hai chữ Thượng Quan, thân thể A Nhuệ nhất thời cứng ngắc, ánh mắt xuyên qua tấm màn đen trước mắt mà nhìn, quả nhiên nhìn thấy bóng người của Thượng Quan Hi. Tuy rằng biết được trước mắt bộ dạng của chính mình như thế này, đứng trước

mặt Bang chủ, rồi cũng sẽ không nhận ra mình, A Nhuệ lập tức tránh một bên không dám nhìn nữa.

Bên này, Kim Hạ bước nhanh hướng đến Thượng Quan Hi, Tạ Tiêu nghênh đón.

"Thượng Quan tỷ tỷ!"

Thượng Quan Hi cùng Tạ Tiêu cũng nhìn thấy Kim Hạ, hiển nhiên cũng là chưa từng ngờ tới, hai người đều ngây cả người. Tạ Tiêu bước chân lớn, đi trước Thượng Quan Hi, đến trước mặt Kim Hạ cau mày nói: "Người sao lại ở đây? Người đến đây chạy nạn sao?"

"Chúng ta muốn đưa một vị cô nương hướng về nơi thành Tân Hà mà đi." Kim Hạ hướng nhìn Thuần Vu Mẫn

Dương Nhạc cũng tiến lên hướng bọn họ chấp tay.

Tạ Tiêu qua loa chấp tay, lại nhíu mày càng chặt, ngữ khí không tốt nói: "Nơi này nguy hiểm, các người đi nhanh đi."

"Không thể đi được, ca ca, bọn ta còn đang chờ thuyền." Kim Hạ nhìn sang Thượng Quan Hi cũng đang nhăn mày: "Hai người cũng cần qua sông sao? Bây giờ có hai chiếc thuyền nhỏ qua lại trên sông, có thể đợi."

Thượng Quan Hi lắc đầu, thấp giọng nói: "Nơi đây có giặc Oa."

Kim Hạ nghe vậy rung mình, nhìn về phía Tạ Tiêu, những người phía sau cũng gật đầu.

"Bọn ta là một đường đuổi theo tới đây, bây giờ bọn chúng rất có khả năng cải trang, trà trộn vào trong đám người này. Nơi đây rất

nguy hiểm,các người vẫn là mau mau rời đi cho thỏa đáng." Thượng Quan Hi trầm giọng nói.

"Bọn chúng nếu như cải trang,các người có thể phân biệt được sao?" Kim Hạ cùng Dương Nhạc liếc mắt nhìn nhau,thấp giọng hỏi.

Thượng Quan Hi lắc đầu:"Chúng ta đi trên đường nhìn thấy có người bị bọn chúng giết ,quần áo đều bị cởi bỏ,vì lẽ đó suy đoán bọn chúng đã lẫn trốn vào dân chúng đang chạy loạn này.Nhưng tướng mạo của người Đông Dương cùng chúng ta không khác nhiều,thật khó nhận biết,các sư huynh trong chùa cũng rất lo lắng."

Lúc này có thể thấy được dân chúng đang chạy loạn tới càng ngày càng nhiều,chỉ nhìn từ quần áo không có cách nào phân biệt được,mà nhìn từ mặt thì càng khó phân biệt hơn,nhìn mấy lần cũng đều không có thu hoạch gì.

"Người là người nào?" Tạ Tiêu nhìn thấy A Nhuệ mặc áo đen đang che mặt,đi đến gần hỏi hắn:"Tại sao người lại che mặt?"

A Nhuệ muốn tránh khỏi,bất đắc dĩ nội lực vẫn chưa hoàn toàn hồi phục,tay Tạ Tiêu như sắt gọng kiềm,hoàn toàn không thể thoát được,Thượng Quan Hi cũng ở ngay bên cạnh,trong lòng hấn căng thẳng,càng buồn bực bất an.

Kim Hạ liền vội vàng tiến lên giải vây:"Ca ca chớ làm khó hấn.Hấn là người của bọn ta,Cầm y vệ,trên mặt bị thương không muốn người khác thấy."

Tạ Tiêu lúc này mới buông lỏng tay,ngây cả người:"Là Cầm y vệ sao?"

"Hắn cũng bị giặc Oa gây thương tích, trên người trên mặt đều bị thương, may mà giữ được mạng." Kim Hạ nói thêm.

Nghe vậy, Thượng Quan Hi không khỏi nhìn chăm chăm hắn, thấy hắn toàn thân che mặt kín đáo, thấy được hắn đang tự ti mặc cảm không muốn người khác nhìn thấy, không khỏi lòng sinh thương hại, khe khẽ thở dài: "Bọn giặc Oa thật quá độc ác?"

Cách tấm màn che mặt, A Nhuệ thật nhanh liếc nhìn Bang chủ, trong lúc vô tình chạm mắt nhau, hắn vội vã cúi xuống.

"Ta giúp người tìm bọn chúng!" Kim Hạ nói

Tạ Tiêu nói: "Bọn ta cùng bọn chúng đã giao thủ với nhau mà không nhận ra, người cũng đừng đi theo quấy rầy."

"Ca ca, ta được rèn luyện trở thành bộ khoái, người không nhận ra chưa chắc ta không nhận ra." Kim Hạ chuyển hướng Dương Nhạc nói: "Người chăm sóc Thuần Vu Mẫn cô nương, Thẩm phu nhân đã có Thúc ta lo liệu."

Dương Nhạc không yên lòng nói: "Người cẩn thận một chút, sau khi nhận ra lặng lẽ nói cho họ biết, không nên tùy tiện động thủ."

Tạ Tiêu hướng Kim Hạ tiến một bước: "Yên tâm, ta đi theo Kim Hạ, một tắc cũng không rời."

Bách tính tụ tập ở nơi này rất đông, Kim Hạ trước tiên mang các lão cụ cùng trẻ con gặt ra ngoài. Tuy nói giặc Oa cũng là người, trong nhà bọn chúng cũng có người thân, nhưng mang theo người già, trẻ con đi cướp bóc, thì thật là tự làm liên lụy. Phần lớn người Đông Dương thường dùng đao Đông Dương rất dài, quan sát những

người còn lại,nhìn kỹ có hay không trong hành trang của bọn người đó có gì đặc biệt.....

Kim Hạ rất nhanh đã phát giác ra điểm kỳ lạ,có rất nhiều tên tiểu phu tỏa ra khắp nơi đều tụ tập trong đám người qua sông, trên người là quần áo bình thường của bách tính, trên vai vác lấy một bó củi. Mới nhìn qua, cũng không có gì khác biệt, nhưng cẩn thận suy xét lại, liền cảm thấy có trăm ngàn chỗ sơ hở. Thứ nhất, nếu là người chạy nạn, đống củi cũng để nấu bữa cơm ăn qua ngày, nhất định sẽ không lấy một bó củi lớn như vậy. Thứ hai, sau khi qua sông vào rừng là có thể chặt được củi, vậy mà lại ôm bó củi từ đây. Thứ ba, đống củi này bọn họ quý còn hơn lúa, nhìn họ trông coi rất kỹ càng, người qua đường không cẩn thận đụng phải đều bị họ hướng ánh mắt hung tàn.

Kim Hạ cúi thấp đầu, ánh mắt lén lút đảo qua nhìn giày đi của người tiểu phu, đây là điểm thiếu sót của chúng mà dễ dàng bị bỏ sót nhất. Quả nhiên chân của họ có thể mang vừa loại ủng này thì là người Đông Dương mới có thể mang được, có thể khẳng định, những tên tiểu phu này chắc chắn là người Đông Dương giả trang.

Và đao của chúng được giấu kĩ trong bó củi!

Tạ Tiêu tính tình nóng vội, Kim Hạ lo lắng một khi nói cho hắn biết, hắn sẽ lộ ra sơ sót, liền ra vẻ không tìm ra manh mối gì, lắc đầu chậm rãi quay trở lại bên cạnh Thượng Quan Hi.

Kim Hạ còn chưa mở miệng, Tạ Tiêu lên tiếng nói: "Ta đã sớm nói, việc này không dễ, những tên giặc Oa kia khôn ngoan xảo trá cực kỳ."

Kim Hạ giả vờ bức tức, đẩy hắn ra xa, Tạ Tiêu cũng không tình toán, cười cợt rồi lại quay lưng đi thong thả, hai mắt tiếp tục nhìn chằm chằm quan sát bách tính.

Thượng Quan Hi đang muốn khuyên Kim Hạ bớt giận, liền nghe Kim Hạ trầm giọng nói: "Thượng Quan tử tử, bây giờ bất luận ta nói gì, tử cũng phải cúi đầu thờ dài, ánh mắt không được nhìn xung quanh, để tránh khỏi đứt dây động rừng."

Mặc dù nghe xong ngây người, nhưng Thượng Quan Hi rất nhanh hiểu ý, trước tiên thờ dài.

"Những tên tiểu phu gánh củi kia có vấn đề, giày của bọn họ là ủng khác biệt với chúng ta, chỉ có người Đông Dương mới có thể mang ủng như vậy, đao Đông Dương rất có thể bọn chúng giấu trong bó củi." Kim Hạ tiếp tục nói

Thượng Quan Hi trên người rung mình, theo bản năng ánh mắt đã nghĩ đến những tên tiểu phu kia, may mà đúng lúc nhớ lại lời Kim Hạ, cúi đầu thờ dài.

"Ta tính toán có khoảng mười tám tên, dự rằng hai người là một nhóm, chia làm ba nhóm đứng ở mỗi góc thành thế đối chọi, cùng nhau canh gác bọn chúng." Kim Hạ tiếp tục trầm giọng nói: "Bên cạnh bọn chúng có rất nhiều dân chúng tầm thường, các người muốn động thủ, nhất định phải thừa dịp nào đó tất cả sẵn sàng tốc chiến tốc thắng, bằng không rất có thể liên lụy đến người vô tội."

Thượng Quan Hi nhăn mày, thờ dài, lần này không phải giả vờ thờ dài, mà là tình huống trước mắt xác thực khó làm: "Ta cùng các sư huynh thương lượng một chút, Viên cô nương, người cũng đi cùng ta thử xem sao?"

"Được..."

Kim Hạ vừa đáp lại, liền phát hiện có người vỗ vai mình, quay đầu nhìn lại là A Nhuệ.

A Nhuệ nhĩ lực rất tốt, lại một mực chú ý hai người bọn họ, những lời nói Kim Hạ vừa nói hắn đã toàn bộ nghe thấy, lúc này cũng không nói gì. Kim Hạ ngây cả người, mới thử dò xét hỏi: "Người... Cũng đi theo ta thử xem sao?"

Hắn gật đầu.

"Hắn..." Thượng Quan Hi nhìn hắn nếu như cùng hành động sẽ rất không tiện.

A Nhuệ giọng khàn khàn nói: "Ta cùng giặc OA từng giao thủ, đối với các người rất hữu dụng."

Giọng nói của hắn trầm thấp, lộ ra một chút tâm ý thỉnh cầu, ngược lại cũng không giống như điệu bộ của mấy người Cẩm y vệ cao cao tại thượng. Thượng Quan Hi không khỏi nhìn chằm chằm hắn, hắn thì lại càng cúi thấp đầu xuống.

"Được, các người cùng ta đi bàn bạc." Thượng Quan Hi nói

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 104

Đợi sau khi Thượng Quan Hi hướng thủ lĩnh Nam Thiếu Lâm tự Quảng Trại nói rõ nguyên do, mới hướng bọn họ nói về Kim Hạ và A Nhuệ.

"Đại sư huynh, vị này chính là Lục Phiến Môn Viên cô nương, còn vị này là..." Thượng Quan Hi nhớ tới chính mình cũng không biết của tên Cẩm y vệ này.

"Gọi ta là A Kim là được rồi." A Nhuệ đúng lúc nói.

"...A Kim, hấn từng giao thủ với giặc Oa, vết thương trên người cũng do bọn chúng gây ra."

Quảng Trại hướng hai người vừa chấp tay thi lễ: "Đa tạ hai vị thí chủ trượng nghĩa giúp đỡ."

Kim Hạ vội vã chấp tay nói: "Đại sư huynh nói quá lời, các người là đệ tử ở Nam Thiếu Lâm, tâm tưởng luôn hướng về bách tính, xuống núi chống lại giặc Oa, các sư huynh mới đáng khâm phục, mới gọi là lòng người từ bi."

Quảng Trại cười nói: "Thí chủ quá lời không dám nhận."

Bởi vì bàn chuyện không được đề giặc Oa phát giác, Quảng Trại lập tức an bài mấy vị sư đệ phụ trách canh gác, Kim Hạ lấy cành cây trên đất vẽ ra vị trí của bọn giặc Oa cho bọn họ xem, đồng thời thấp

giọng nói:"Việc này khó khăn nhất chính là dễ dàng liên lụy đến dân chúng vô tội.Bọn chúng tổng cộng có mười tám người,chỉ cần đồng thời chế ngự,không biết các sư huynh có bằng lòng hay không?"

Tạ Tiêu đến lúc này mới hiểu ra rằng Kim Hạ đã phát hiện từ lâu,vậy mà không nói cho hắn biết,đến khi bàn chuyện hắn mới được biết.Tạ Tiêu không khỏi liếc Kim Hạ mấy lần.

Quảng Trạm do dự trong phút chốc,hỏi:"Người mới vừa nói,suy đoán rằng đao của bọn chúng được giấu trong đồng củi sao,người có chắc chắn không?"

"Ta chắc đến tám phần mười."

"Chỉ cần không cho bọn chúng cơ hội lấy đao,phần thắng sẽ lớn hơn."

"Chúng ta có thể ra vẻ không cam lòng,lần nữa quay về rừng để kiểm tra." Thượng Quan Hi nói,"Tốt nhất là mỗi người canh chừng một tên,khiến chúng động thủ,mặc dù cho giặc Oa có chống lại,cũng không kịp tương trợ lẫn nhau.Đại sư huynh,người thấy như thế nào?"

Quảng Trạm lắc đầu nói:"Người chúng ta không đủ,chính là tính cả người cùng Lão Tứ,bên chúng ta cũng chỉ có mười lăm người."

Kim Hạ vội nói:"Cũng có thể tính ta thêm vào,hơn nữa ta còn có đồng bọn,võ công không kém." Kim Hạ nghĩ đến Cái Thúc,dự tính đối với công phu của Cái Thúc,một chọi hai cũng không thành vấn đề."

"Còn có ta." A Nhuệ trầm giọng nói

"Người là A Kim đúng không....." Quảng Trạm nhìn thấy hấn đi lại bất lợi," Thương thế của người vẫn chưa lành, không cần phải gắng gượng mạo hiểm."

"Ta có thể." A Nhuệ chậm rãi duỗi thẳng tay, nhưng vẫn che chắn bởi ống tay áo, chỉ nhìn thấy mu bàn tay hấn bị chém nhiều vết, hấn gắng gượng di chuyển ngón tay, trầm giọng nói: "Tay của ta đã phục hồi cảm giác, ta có thể cầm đao."

"Đại sư huynh, ta vừa lo lắng cho chúng ta không còn cách nào khác để đối phó với giặc Oa, để hấn giúp chúng ta đi." Thượng Quan Hi mở miệng nói, bản thân mình cũng không biết tại sao lại đồng tình để hấn giúp.

Quảng Trạm gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt."

Tạ Tiêu nhìn về phía Kim Hạ: "Người đã vài lần chỉ toàn múa may tỏ vẻ biết võ, cũng đừng để giặc Oa gây thương tích, giúp ta một tay hạ một tên đi."

"Ca ca, người...."

Kim Hạ trong lòng cũng biết rõ công phu của chính mình không sánh được với bọn họ, hơn nữa ở chân còn có vết thương, mặc dù đi lại không ngại, nhưng cùng bọn chúng giao thủ thì không được thuận tiện, vì vậy cũng không tranh cãi với Tạ Tiêu nữa.

Tạ Tiêu hướng Quảng Trạm nói: "Phía bên ta còn có lão Sa, công phu của hấn không yếu, có thể giúp một tay."

Trừ Kim Hạ cùng A Nhuệ không được tính vào, Quảng Trạm tính toán nhân thủ, lắc đầu nói: "Còn kém hai người."

"Ta đi gọi Thúc ta cùng Đại Dương tới đây." Kim Hạ nói.

Tạ Tiêu trước hết phản đối nói:"Dương Nhạc công phu cũng là so với người hơn một tí nhưng cũng không được.Còn Thúc ngươi,là lão ăn mày kia sao?Hắn biết võ công?"

"Công phu của Thúc ta,có thể là đỉnh nhất,người chớ coi khinh hắn." Kim Hạ quay đầu nhìn,vừa lúc nhìn thấy Sầm Thọ đã quay trở lại,mặt lộ vẻ mừng rỡ:"Còn có một vị cao thủ,các người chờ ta,ta đi gọi hắn."

Xe ngựa không bán được giá tốt,gần như là nửa bán nửa tặng lại còn lời lẽ nhiều lần,Sầm Thọ cũng đang tự buồn phiền,lại nhìn thấy Kim Hạ không yên một chỗ ở dưới tán cây,trái lại còn đi khắp nơi,không khỏi càng thêm căm tức.Chờ Kim Hạ đi đến trước mặt hắn,không chờ Kim Hạ mở miệng,hắn liền nói trước:"Không phải nói rằng các người ở dưới tán cây chờ ta sao,người lại như vậy đi loanh quanh khắp nơi,nhỡ có xảy ra chuyện gì,ta làm sao hướng Đại công tử nói rõ!"

Kim Hạ nhìn ra được hắn đang nóng giận,nếu là bình thường Kim Hạ sẽ cãi nhau với hắn,nhưng trước mắt muốn thỉnh cầu hắn,không thể không chịu đựng.

"Là ta quá lỗ mãng." Kim Hạ mặt thành khẩn nói.

Sầm Thọ sửng sốt,từ lúc cùng Kim Hạ quen biết tới nay,còn không gặp được lúc nàng nói chuyện như vậy:"Ngươi....Trúng tà rồi hả?"

"Ca ca,chuyện là có vị kia....." Kim Hạ liền đưa hắn đi:"Nam Thiếu Lâm Quảng Trạm Đại sư huynh đối với ca ca ngưỡng mộ cực

kỳ, đến xin ta gặp người một lần." Kim Hạ không quên kéo Cái Thúc cùng đi.

"Ngưỡng mộ ta sao? Không thể nào!"

Sầm Thọ đúng là nhìn thấy đoàn người của Nam Thiếu Lâm, chỉ là không hiểu bọn họ sao lại muốn gặp mình.

Chờ đến khi kéo Sầm Thọ cùng Cái Thúc đi đến trước mặt Quảng Trạm, xác định giặc Oa không phát giác, Kim Hạ mới nói rõ nguyên do hướng bọn họ nói một lần.

Cái Thúc người tài cao có gan lớn, tất nhiên không từ chối, cười hướng Kim Hạ nói: "Ta liền biết nha đầu người lén lén lút lút chính là không có chuyện gì tốt."

"Việc này....."

Sầm Thọ có chút do dự, trước khi đi Đại công tử đã dặn dò hẳn bảo vệ tốt cho mọi người, không nên gây rắc rối.

"Công phu của người tốt như vậy, một mình đối phó với một tên giặc Oa, cũng không thành vấn đề phải không?" Kim Hạ làm tưởng Sầm Thọ do dự là vì lo lắng việc giao thủ với giặc Oa.

Tạ Tiêu ở bên hừ lạnh nói: "Cầm y vệ chỉ là Cầm y vệ, bọn họ cứ bắt bọn phản đảng của triều đình, đối với giặc Oa bạo loạn đối với bọn họ không có liên can gì cả."

"Lão Tứ, không được nói bậy." Quảng Trạm nhìn ra được vẻ khó xử của Sầm Thọ: "Nếu thí chủ là có việc khó khăn, không sao cả...."

Lúc này,một tên trong bọn người hòa thượng phụ trách canh gác vội vã tới nói:"Đại sư huynh,trên sông lại có thêm vài thuyền qua đò này."

Quảng Trạm dõi mắt quan sát thấy,quả nhiên có thêm hai,ba chiếc thuyền đi ngang,nhưng đều là thuyền nhỏ,có thể là quan phủ biết được nơi này dân chạy nạn rất nhiều,đặc biệt sai thuyền đánh cá phụ giúp đưa đò.

Tạ Tiêu vội la lên:"Đại sư huynh ,không thể đợi thêm được nữa."

Thượng Quan Hi cũng cau mày nói:"Lỡ như để cho bọn chúng qua sông,sẽ mất tung tích,và sẽ gây ra bao nhiêu tai họa cho bách tính."

"Không được trước mắt nhân thủ không đủ,động tay sơ suất thì sẽ liên lụy cho dân chúng vô tội." Quảng Trạm vẫn là lắc đầu:
"Người già và trẻ nhỏ rất nhiều,nếu như không chắc chắn rằng tốc chiến tốc thắng được thì không thể động thủ."

"Đại sư huynh!" Tạ Tiêu nhìn trên mặt sông,vội vã kêu lên

Sầm Thộ ở bên,nhìn thấy ánh mắt của mọi người,do dự trong chốc lát,kiên quyết nói:"Xem như tính cả ta vào."

Kim Hạ vui mừng đáp:"Đa tạ người!"

Quảng Trạm hướng hẳn chấp tay nói:"Đa tạ thí chủ giúp đỡ."

Dương Nhạc sau khi biết được chuyện,không nói hai lời,để Kim Hạ ở lại dưới tán cây,hắn đi đến tiếp viện thay Kim Hạ.

"Đại Dương,ta...."

Kim Hạ cố gắng thử, Thảm phu nhân ở bên không thể không ngăn lại: "Chân người còn chưa lành hẳn, người đừng có hồ đồ."

"Dì...." Kim Hạ không thể lay chuyển được họ, chỉ đành đồng ý: "Được, được, ta sẽ trung thành mà ở đây."

Trong lúc nhất thời mọi việc an bài thỏa đáng, giao ước rằng lấy tiếng huyết của Quảng Trạm làm mật hiệu, mọi người cùng nhau động thủ, chế ngự giặc Oa.

Kim Hạ không được động thủ, chỉ biết đứng tựa ở trên thân cây, ra vẻ đưa ống tay áo lau mồ hôi, kì thực là đang quan sát tình hình của người đi đường. Tạ Tiêu, Dương Nhạc, Cái Thúc cùng mấy tên hòa thượng đi một hướng, chầm chậm hướng mấy tên giặc Oa đang tiến đến gần bờ sông, trong đó Cái Thúc là có điệu bộ bình tĩnh nhất, một bên đi theo một bên nói chuyện cùng Dương Nhạc, còn Thượng Quan Hi, A Nhuệ cùng Quảng Trạm Đại sư huynh cùng các huynh đệ đi một hướng, A Nhuệ trước sau trầm mặc cùng Thượng Quan Hi vẫn duy trì khoảng cách nhất định, nhắm về hướng Đông của đám giặc Oa mà đi theo, cuối cùng là Sầm Thọ cùng mấy vị hòa thượng còn lại một hướng, bọn họ phụ trách đám giặc Oa ở phía Tây.

Không cần thời gian quá lâu, bên phe của Cái Thúc tất cả đã sẵn sàng, mỗi người đều quan sát thật cẩn thận bọn giặc Oa, khoảng cách giữa họ rất gần, chỉ cần hai, ba chiêu thì sẽ đánh bại địch giành chiến thắng.

Cái Thúc nhàn nhã tựa vào cây, nhìn mặt sông, rất có tâm tình liên ngâm thơ: "....." Hắn ra hiệu cho Dương Nhạc đọc tiếp theo thơ mình

Dương Nhạc ngây cả người, căn bản chính là ý thức được dụng ý liền đọc : "....."

Cái Thúc rất say sưa nghe, tiếp theo dùng tay chỉ trở Tạ Tiêu, ra hiệu hẳn cùng ngâm thơ.

Lập tức Tạ Tiêu toàn thân căng thẳng như dây cung, nơi này mà còn ngắm cảnh ngâm thơ, nhú chặt lông mày khoát tay áo một cái nói: "Nơi này cũng không phải sông Trường Giang, ngâm thơ cái gì."

Cái Thúc oán trách nói: "Tên tiểu tử nhà ngươi, thật là mất hứng...."

Đại sự trước mắt, lại gặp phải lão già nói lời nhai như thế này, Tạ Tiêu cực kỳ đau đầu.

Tình cảnh này bị Kim Hạ theo dõi này giờ, đúng là yên tâm cực kỳ, Cái Thúc quấy rầy như vậy, vì để cho giặc Oa không phát hiện dụng ý thật sự của họ.

Khiến cho người ta lo lắng chắc hẳn là phe phía Tây, trong đó có vài tên hòa thượng trẻ người non dạ không giấu được sự tình trong lòng, thỉnh thoảng ánh mắt sắc bén cứ nhìn chằm chằm vào mấy tên tiều phu giả trang. Kim Hạ quan sát nhìn thấy chúng đã có chút nghi ngờ đứng ngồi không yên, có người đã lặng lẽ đưa tay về phía đồng củi, tựa như lúc nào cũng có thể rút đao ra đối mặt.

Kim Hạ lo lắng nhìn về phe của Quảng Trạm, cuối cùng cũng thấy bọn họ đã sẵn sàng mọi thứ.

Quảng Trạm không chút nào do dự mà kéo dài nữa, một tay nắm chặt trường côn, rồi nghiêng răng huyết lên một tiếng thật to.

Trong phút chốc còn tựa mình vào thân cây,rãnh rồi ngâm thơ,Cái Thúc đã tập trung toàn lực đánh một cước vào bó củi của tên tiểu phu bay ra ngoài,bó củi tản ra,một thanh trường đao từ không trung nặng trĩch rơi xuống đất.Giặc Oa đang muốn nổi dậy,bị hấn đánh một quyền vào cổ giặc Oa,âm thanh xương vỡ vụn,không thể kháng cự mà ngã xuống.

Tạ Tiêu cùng Dương Nhạc bên này cũng nhanh nhẹn chế ngự được mấy tên giặc Oa.

Đáng lo ngại chính là giặc Oa ở phe phía Tây,bởi vì với sự chú ý của mấy tên hòa thượng ,bọn chúng đã có ý nghi ngờ đề phòng,sau khi có lệnh động thủ,bốn tên giặc Oa rất nhanh công kích mấy tên hòa thượng,đồng thời rút đao ra,một bên đánh một bên lui.

Bọn chúng cũng uy hiếp một vài bách tính,còn họ thì đối với người Đông Dương hoảng sợ ,thấy thế dồn dập tứ phía chạy trốn,hỗn loạn không thể tả.Quảng Trạm chính là muốn đi qua giúp đỡ,trong lúc nhất thời lại bị bách tính cản trở...

Nam Thiếu Lâm hòa thượng ngoài trận này ,trước đó đã liên tiếp đánh thắng giặc Oa,ở vùng duyên hải tên tuổi thật vang dội,những tên cướp biển này đã tận lực hết sức,nhưng không phải đối thủ với bọn họ,trong lúc giao thủ cũng chờ thời cơ mà đào tẩu.Mắt nhìn thấy bách tính hoảng loạn,chúng tiện tay nắm một tên phụ nhân,đem đao Đông Dương chống lên cổ,buộc mấy tên hòa thượng lui lại....

Chỉ lo cho bọn chúng làm hại đến bách tính,hòa thượng nhất thời không dám tiến lên,chỉ trơ mắt nhìn bọn chúng bắt người phụ nhân mà từ từ thối lui.

Cách bọn chúng không xa, chính là Kim Hạ đang đứng sau tán cây, bên cạnh có giữ ba con ngựa. Mấy tên giặc Oa vừa thấy ngựa liền nảy ra ý muốn cướp, kéo người phụ nhân bước nhanh về hướng này.

Kim Hạ đoán ra được dụng ý của bọn chúng, nhanh chóng mở dây cương giữ ngựa, đánh mạnh mấy lần, làm ngựa giật mình kinh hãi, chạy như bay.

Đi đến mà không có được ngựa, giặc Oa thấy thế giận dữ, đẩy phụ nhân ra, chạy nhanh đuổi theo ngựa. Không may Thuần Vu Mẫn cùng nha hoàn đang trốn phía sau cây, không muốn đụng phải giặc Oa, bọn chúng vừa đuổi theo vừa vung đao chặt liên hồi. Ánh đao lướt qua, Thuần Vu Mẫn cùng nha hoàn hai người ngã xuống đất.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 105

Dạo này bận học lắm nên mình mỗi tuần ra một chương nha, các bạn chờ theo dõi truyện chờ phim luôn nha. :)))

Kim Hạ vô cùng kinh hãi, liền muốn xông lên, lại bị Thẩm phu nhân gắt gao kéo lại.

Lúc này mấy tên hòa thượng từ sau đuổi theo, Thượng Quan Hi và Quảng Trạm cũng từ một hướng khác nhanh chóng chạy về, vẫn còn đang ra sức chặn đường bọn giặc Oa.

Mất nhìn thấy không còn đường nào để chạy, lũ giặc Oa phần nộ múa đao Đông Dương hướng về phía Thượng Quan Hi, muốn vây bắt người yếu kém trong bọn người, A Nhuệ xông đến đỡ đao, nhưng lại không cẩn thận bị đao Đông Dương hất đi cái nón vành, lộ ra toàn là vải băng bó và vết tích trên khuôn mặt.

Đột nhiên nhìn thấy mặt hắn, Thượng Quan Hi cũng không khỏi kinh hãi, nhất thời sững sờ đứng ở góc không phòng ngự giặc Oa, trên chân bị ăn một đao. Vết thương đau đớn, đau đớn nổi nang nữa quỳ trên mặt đất, A Nhuệ thấy Bang chủ bị thương, vừa giận vừa hối hận, biết rõ công lực của mình chưa khôi phục hẳn, ngăn chặn không nổi giặc Oa, bèn liều mạng tư thế chống đỡ trước người Thượng Quan Hi.

Thấy Thuần Vu Mẫn và Thượng Quan Hi đều bị thương, vết thương của Kim Hạ mới vừa khỏi, không được vững vàng, không thể

tránh khỏi Thẩm phu nhân, không biết từ khi nào mà Thẩm phu nhân kéo tay mạnh mẽ đến như vậy. Kim Hạ vội vã, hướng Thẩm phu nhân vội la lên: "Dì mau buông tay ta ra."

"Không được! Ta không thể để người lại đi chịu chết!"

May mà bởi vì dáng dấp kinh hãi của A Nhuệ, thêm vào cơn thịnh nộ của hắn khiến cho bọn người Đông Dương lại càng kinh hãi, không thể tiến gần hơn được.

Quảng Trạm một mình đánh ngã hai tên giặc Oa, chạy đến ra tay giúp A Nhuệ, đúng lúc các sư đệ môn cũng nhanh chạy tới, dùng côn gậy vung náo loạn, giặc Oa không còn chỗ trốn, thương tích đầy mình, ngoan ngoãn chịu trói.

Cho đến lúc này, Thẩm phu nhân mới buông lỏng tay Kim Hạ ra, Kim Hạ vội chạy đến.

"Thượng Quan tỷ tỷ, người thế nào rồi?" Kim Hạ sốt ruột hỏi

Tạ Tiêu cuối cùng cũng đuổi tới đây, vội la lên: "Tỷ!"

Quảng Trạm trước tiên thay Thượng Quan Hi cầm máu, Thượng Quan Hi sắc mặt tái nhợt, miễn cưỡng nói: "Bất quá chỉ là thương ngoài da, lão Tứ, người không cần phải kinh hãi như thế."

Kim Hạ trước hết quan sát rõ ràng vết thương của tỷ, vết thương sâu có thể thấy được tận xương, tuyệt đối không phải là thương ngoài da, mà trên đao trúng phải không biết có bôi độc hay không.

"Dì ,dì,...Người đến giúp Thượng Quan tỷ tỷ nhìn một chút đi." Kim Hạ quay đầu khẩn cầu Thẩm phu nhân.

Lúc này,Thẩm phu nhân không chối từ,mang túi y thuật đến,ngồi xuống kiểm tra miệng vết thương.Thượng Quan Hi dù là sư muội,nhưng dù sao cũng là nữ tử,Quảng Trạm cùng các sư đệ quay người tránh sang một bên.Chỉ mình Tạ Tiêu không hiểu chuyện,lo lắng đến mức chăm chăm mắt nhìn Thượng Quan Hi,sau đó Quảng Trạm mới lôi hấn rời đi để tránh làm náo loạn.

A Nhuệ không dám lại gần,yên lặng mang nói vành đội lên đầu,đi ra xa.

"Viên cô nương,bên này!" Sầm Thộ cao giọng gọi Kim Hạ

Kim Hạ bước nhanh chạy đến,nhìn thấy hấn đang cố đỡ nha hoàn của Thuần Vu Mẫn ,mà cô nương khắp người dính máu,đã bất tỉnh nhân sự.

"Nha hoàn đã không còn thở." Sầm Thộ đặt tay lên gáy,thì thấy mạch đã không còn đập

"Còn Thuần Vu cô nương?"

Kim Hạ lo lắng nhìn vũng máu dưới đất bên Thuần Vu Mẫn,xem xét thương thế của nha hoàn không biết là có bị thương chỗ nào,nhưng lại không dám động chạm.

Nếu như Thuần Vu Mẫn xảy ra chuyện,làm sao nói chuyện với Đại công tử,Sầm Thộ nhíu chặt lông mày,trước tiên thăm dò mạch đập của Thuần Vu cô nương, thở dài:"Hoàn toàn còn sống."

Kim Hạ thăm thở dài,quen biết nàng đã lâu,lại biết Thuần Vu Mẫn là người yếu đuối,với lại còn là biểu muội của Lục Dịch,về tình về lý,Kim Hạ phải để ý chăm sóc Thuần Vu Mẫn mới phải.

"Người xem thương thế của Thuần Vu cô nương thế nào?"

Sầm Thọ không động thủ kiểm tra được, quay người đi.

Kim Hạ từ đầu đến chân đều tỉ mỉ kiểm tra Thuần Vu Mẫn có vết thương không, lạ lùng nói: "Trên người cô nương không có vết thương, quần áo cũng không bị rách. Máu trên người nàng chắc hẳn đều là máu của nha hoàn."

"Vậy thì cô nương sao lại...."

Sầm Thọ vừa nói được một nửa liền hiểu ý, nhìn Kim Hạ cũng đã hiểu ra.

Thuần Vu Mẫn có chứng sợ máu, chắc là do kinh hải tột độ, nên bất tỉnh nhân sự.

Hai người thở dài.

"Ấn huyết nhân trung-giữa mũi và miệng là có thể tỉnh lại." Sầm Thọ ra hiệu cho Kim Hạ

Kim Hạ do dự trong chốc lát, nhìn thi thể của nha hoàn bên cạnh, thầm than thở cùng Sầm Thọ thương lượng nói: "Bây giờ làm cho nàng tỉnh lại, đoán rằng nàng sẽ lại ngất đi, để cô nương nghỉ một hồi đi."

"Người...."

Sầm Thọ mặc dù cảm thấy không thỏa đáng, nhưng cũng không thể không thừa nhận theo như Kim Hạ nói thì là tốt nhất.

Lúc này bách tính đã chạy thoát được rất nhiều, ban đầu gần như là đông nghẹt ở bờ bến phà, bây giờ đã thoáng đãng hơn. Nam Thiều

LÂM hòa thượng nhanh chóng chữa trị cho người bị thương, còn lại thì chôn cất người chết, có điều thi thể của bọn giặc Oa cũng được chôn cất thỏa đáng. Chờ sau khi xong xuôi, Quảng Trạm cùng các sư đệ quỳ xuống niệm kinh cầu phật...

"Bọn giặc Oa cũng được các người tụng kinh sao?" Kim Hạ không hiểu hỏi.

Tạ Tiêu nhún vai nói: "Đại sư huynh nói chúng sinh đều có thể thành phật, thôi quên đi.... Ta cũng không hiểu."

Thẩm phu nhân đã thay Thượng Quan Hi băng bó vết thươngだらだら hoàng, căn dặn nói: "Miệng vết thương khá sâu, phải chờ ngày tháng tịnh dưỡng mới khỏi, không thể động thủ, kinh mạch mới có thể từ từ phục hồi như cũ."

Thượng Quan Hi nhú mày nói: "Nhưng mà ta..."

Lúc này Quảng Trạm đã hoàn thành mọi việc tụng niệm, lại bên cạnh nói: "Thượng Quan sư muội, chúng ta đưa người trở về chùa, nghĩ là người nên về Dương Châu tịnh dưỡng."

"Một mình ta bị thương, làm sao có thể liên lụy đến các sư huynh môn." Thượng Quan Hi cắn răng nói: "Giặc Oa nổi loạn chưa dẹp yên, ta tạm thời không muốn về Dương Châu. Ta có thể một mình tịnh dưỡng lại đây, chờ thương thế đỡ hẳn ta liền đi tìm các sư huynh."

Kim Hạ khuyên nhủ: "Thượng Quan tỷ tỷ, qua được sông này chính là thành Tân Hà, không bằng tỷ cùng bọn ta đi đến đó, sư huynh môn của tỷ cũng yên tâm hơn được không?"

Quảng Trạm gật đầu nói:"Như vậy thật tốt,thành Tân Hà là nơi trú binh của Thích tướng quân,nghe nói binh lính tinh nhuệ,trong thành cũng giữ trật tự nghiêm chỉnh,sư muội người có thể ở lại đó dưỡng thương,qua ít ngày bọn ta sẽ đến tìm người."

Suy nghĩ kĩ càng,đây xác thực là phương án thỏa đáng nhất,cũng không đến nỗi làm liên lụy đến các sư huynh đồng môn lo lắng chăm sóc mình,Thượng Quan Hi gật đầu.

Tạ Tiêu suy nghĩ chốc lát,hướng Quảng Trạm nói:"Đại sư huynh,ta cùng nhị tỷ ở lại thành Tân Hà,cũng có người trông nom nhị tỷ."

"Lão Tứ...."

Thượng Quan Hi không nghĩ đến hắn cũng lưu lại cạnh mình,dù sao Tạ Tiêu tính tình như lửa,lại hào hiệp vì nghĩa,cũng nói lên tinh thần càn quét giặc Oa của hắn càng mãnh liệt dần.

"Ta phải coi trọng tỷ hơn cả,nếu như xảy ra bất trắc,cha ta nhất định sẽ đánh gãy chân ta," Tạ Tiêu ngăn lại không cho nói nữa:"Việc này quyết định thế đi."

Thì ra là hắn lo lắng lão gia trách mắng,Thượng Quan Hi khẽ mỉm cười,đáy lòng nổi lên một tia khổ sở.

Thuần Vu Mẫn sau một lúc cũng từ từ tỉnh dậy,phát giác chính mình ngồi dựa vào trên thân cây,trên người không biết khi nào được khoác lên một chiếc áo ngoại bào.Nàng giương mắt nhìn,tứ phía trông thật yên tĩnh,không còn nhiều bách tính xung quanh chạy nạn,bọn người hòa thượng đâu cũng không thấy, bọn người Kim Hạ thì đang hướng về bến đò,vận chuyển tư trang lên thuyền.

Chẳng lẽ vừa mới trải qua giấc mộng,nàng thong thả ngồi dậy,mông lung đi đến bên họ....

"Thuần Vu cô nương,người đã tỉnh,vừa lúc lên thuyền thôi."
Dương Nhạc ôn hòa nói

"Dương đại ca...." Thuần Vu Mẫn nhìn tới nhìn lui chờ đợi,muốn tìm nha hoàn cùng lão ma ma của mình:"Bọn họ đâu rồi?"

Dương Nhạc khó xử thở dài:"Chuyện là.....Nha hoàn của cô nương đã bị giặc Oa sát hại,lão ma ma nhà cô nương,bọn ta cũng chưa tìm thấy,chắc hẳn là lẫn vào bọn người chạy loạn rồi lạc đường.

"Bị giặc Oa sát hại?"

Đầu óc Thuần Vu Mẫn vẫn còn mê man,vậy sự việc xảy ra lúc nãy đều không phải là mộng,giặc Oa xông đến đây là thật,bị đao chém cũng là sự thật,nha hoàn Bích nhi bắn ra máu ngã trên người nàng,chuyện này tất cả đều là sự thật.

"Bích nhi chết rồi"

Thấy nàng muốn ngất,Dương Nhạc không thể không đưa tay đỡ nàng một lúc,nhanh chóng giải thích nói:"Chúng ta đã đem nha hoàn chôn cất cẩn thận,ngay ở bên trên cánh rừng,khắc dấu ghi nhớ,sau này người nhà muốn tìm lại có thể tìm thấy....Kim Hạ mau tới đây!"Hắn gọi Kim Hạ đến giải vây.

Kim Hạ quay đầu nhìn thấy Thuần Vu Mẫn tỉnh rồi,chạy nhanh đến:"Thuần Vu cô nương người đã tỉnh."

Thuần Vu Mẫn mắt ngấn lệ,nói:"Có thể dẫn ta đi nhìn nơi nào chôn cất Bích nhi được không?"

"Được...."

Kim Hạ đỡ lấy nàng hướng về ven rừng,đi không bao xa thì dừng lại,chỉ vào mộ đất tằm thường nói:"Đã chôn cất cẩn thận tại đây,bên cạnh cây có khắc dấu hiệu.Các sư huynh Nam Thiếu lâm cũng đã cầu kinh cầu siêu cho nha hoàn ổn thỏa."

"Đa tạ các người đã nghĩ đến chu toàn."

Thuần Vu Mẫn cảm tạ Kim Hạ,liền hướng mộ phần quỳ xuống,ngghiêm túc dập đầu.Kim Hạ ngây người,Dương Nhạc đứng ở xa thấy vậy cũng ngẩn người...Chuyện này mà nói,Thuần Vu Mẫn chính là chủ nhân,nha hoàn Bích nhi là người làm,bây giờ nha hoàn chết rồi,chủ nhân lại niệm kinh cầu khẩn,cũng có thể lo cho người nhà hậu thuẫn,nhưng cũng chưa từng thấy chủ nhân mà lại dập đầu trước mộ phần người làm.

"Nha hoàn vì ta mới gặp phải giặc Oa mà chết."

Lúc sinh tử,Thuần Vu Mẫn nhớ kỹ,Bích nhi đã dùng thân thể che chắn cho nàng.

Kim Hạ cũng quỳ xuống mà vái lạy trước mộ phần:"Không nghĩ tới Bích nhi cô nương chỉ là nữ tử nhỏ bé,lại có nghĩa khí như thế này,ta xin khâm phục."

Thuần Vu Mẫn đứng dậy,lần nữa nhìn xung quanh một lần nữa,đều không thấy bóng người của lão ma ma.

Mặc dù cảm thấy thất lễ, Kim Hạ cảm thấy vẫn phải nói để Thuần Vu Mẫn biết được: "Ma ma tìm không thấy, chúng ta tìm bốn phía cũng không tìm thấy bóng dáng bà ấy đâu. Nếu ta nhớ không nhầm, đồ vật tùy thân của cô nương đều trong hành trang ở chỗ ma ma, có lẽ là biết hai người đã xảy ra chuyện, khi ấy đại loạn cực kỳ, vì vậy mà...."

Lão ma ma mang theo tất cả hành trang một mình đào tẩu, Thuần Vu Mẫn yên lặng trong chốc lát, trên mặt cũng không có vẻ trách cứ gì, chỉ nói: "Bà ấy không xảy ra chuyện gì là tốt rồi, những thứ ấy chỉ là việc nhỏ."

Trải qua đại loạn này, mới biết được lòng dạ của con người, Kim Hạ trước kia tưởng nàng bất quá chỉ là thiên kim tiểu thư, bây giờ thật sự phải nhìn nàng bằng con mắt khác.

Ngồi yên vị trên thuyền, nhìn thuyền thông thả rời bến phà, sắc trời đã dần dần tối sầm lại.

"Nghĩ chuyện gì?"

Sầm Thộ thấy Kim Hạ một mình ngồi ở đuôi thuyền, áo bào bị nước bắn vào ướt hết cũng không để ý, tiếp tục xuất thần.

Kim Hạ than thở nói: "Ta chỉ hy vọng, Lục đại nhân cùng ca ca của người không gặp phải chuyện gì?"

"Yên tâm đi, không có người, bọn họ chắc chắn không gặp chuyện gì." Sầm Thộ trêu chọc nói

Kim Hạ liếc hán một cái, bực dọc nói: "Mất mát bao nhiêu, người đã kiểm tra hết chưa? Còn lại bao nhiêu bạc?"

Vừa mới trải qua một trận đại loạn, bọn họ vốn đã để đồ đạc ở dưới gốc cây, tính cả ngân lượng mà Sầm Thộ đi bán ngựa cũng không được bao nhiêu, chắc hẳn là có người thừa nước đục thả câu, thừa dịp loạn lên lại cướp bóc không ít, dân chạy nạn cũng chạy đi gần hết.

Theo như Sầm Thộ nói thì không còn lại bao nhiêu bạc, mặt không biểu lộ nói: "Bá phụ của Thuần Vu cô nương ngay trong Tân Hà thành, cũng là một bá hộ trong vùng, sẽ không nỡ để chúng ta ở ngoài đường...Đội Đại công tử cùng ca ca của ta đến là tốt rồi."

"Ăn nhờ ở đậu sao?" Kim Hạ cũng không phải không có sĩ diện, không khỏi lo lắng: "Chúng ta ở đây có hai người bị thương. Nhiều bất tiện như vậy, lão ấy sẽ không chịu để cho chúng ta ở lại lâu dài."

"Nếu thực tại không được thì phải đến quan dịch."

"Thúc ta cùng Thẩm phu nhân đều không phải là quan gia, Thượng Quan tỷ tỷ cùng Tạ gia ca ca càng không phải quan gia, quan dịch sao chịu nhún nhường cho bọn họ ở lại?" Kim Hạ cảm thấy không thỏa đáng.

Sầm Thộ hừ một tiếng: "Người của Cẩm y vệ, ai lại dám truy hỏi nhiều chứ."

"Bớt giận ca ca." Kim Hạ nói: "Cách làm việc của Lục Phiến Môn cũng không dám dùng quan hệ như vậy."

Qua được bên kia sông, phía trước không xa chính là thành Tân Hà, bọn họ trước hết cùng đi đến nhà bá phụ của Thuần Vu Mẫn.

Sầm Thọ cũng hiểu được Kim Hạ và Dương Nhạc cũng không còn bao nhiêu bạc,những người khác thì hẳn không dám hỏi đến,mà trên người hắn ngân lượng cũng có hạn.Nếu như một đám người ngụ lại ở quán trọ,chi ra thật sự tốn kém,ngụ ở quan dịch thì bởi vì có A Nhuệ lại không tiện,cho nên có thiện chí muốn trọ lại nhà của bá phụ của Thuần Vu cô nương ít ngày,chờ Sầm Phúc cùng Đại công tử trở về.

Lúc này sắc trời đã tối,rẽ qua nhiều dãy phố mới đến được nhà của bá phụ,Dương Nhạc tiến lên gõ cửa,đợi rất lâu mới có một vị lão bá ra mở cửa.

"Từ bá." Thuần Vu Mẫn tiến lên trước nhẹ nhàng gọi.

Kim Hạ từ khi thấy mở cửa,ló đầu nhìn xung quanh,nhìn thấy một nơi tối đen như mực,hình như cũng không có gia quyến trong nhà,trong lòng thầm kêu không ổn.

Từ bá mắt mờ chân chậm,cầm đèn lồng đi ra quan sát, nhận ra Thuần Vu Mẫn nói:"Người...người là Nhị cô nương phải không?"

"Đúng vậy,lão tổ tông để ta trở về cúng tổ tiên,đại bá cùng đại bá mẫu có ở trong nhà không?" Thuần Vu Mẫn hỏi

"Cô nương đến không đúng lúc rồi,bây giờ không giống như những năm trước,nơi nào cũng bị giặc Oa làm loạn,trước đó vài ngày cũng không biết ở đâu có được tin tức,nói là giặc Oa sẽ tấn công Tân Hà thành này.Lão gia cảm thấy nơi đây thực tại không yên ổn,vì vậy cả nhà họ đi đến Thường Sơn ở ít ngày,chờ thái bình lại quay về."

Cả một nhà bá phụ đều đi cả sao!Thuần Vu Mẫn kinh ngạc,nhất thời không biết nên làm gì mới phải.

"Không phải trong thành có Thích tướng quân trông coi canh giữ sao,yên ổn trật tự trong thành?Sao lại đi trốn ở nơi khác hết vậy?" Kim Hạ lạ lùng hỏi.

Từ bá trông thấy Kim Hạ không giống như nha hoàn,Dương Nhạc cùng Sầm Thọ bên cạnh trông giống như tướng quân nhà võ,ở phía sau bọn họ là Tạ Tiêu đang cõng lấy Thượng Quan Hi, A Nhuệ thì che mặt bằng vải đen,lại thấy Cái Thúc trông rất lôi thôi đứng cùng với Thẩm phu nhân,đối với cả đoàn người như thế lão nổi lên lo sợ ngơ vực,không nhìn được hỏi

"Nhị cô nương,người không mang theo nha hoàn sao?Ma ma đâu?Những người còn lại là ai?"

Thuần Vu Mẫn chỉ biết giải thích rõ ràng trên đường gặp phải giặc Oa,nha hoàn không may đã mất,ma ma thì lạc đường,đến nỗi đám người Kim Hạ ,Dương Nhạc cũng phải thành thật thân phận của mình.Sầm Thọ lo lắng lão bá sẽ cự tuyệt tất cả mọi người ở bên ngoài,tiến lên đưa lệnh bài Cẩm Y Vệ ra,lại đặc biệt có nhắc tới Lục Dịch phụng sự lão phu nhân bảo vệ đưa Thuần Vu Mẫn trở về hồi hương.

Đã biết được bọn họ là quan gia,mà còn là Cẩm y vệ.Từ bá nhất thời nhiệt tình vui vẻ hơn nhiều,suy nghĩ một chút nói:"Bây giờ lão gia dù không có ở nhà,cô nương cũng bất tiện mà ngụ lại đây,nhưng đi về phía Tây còn có một sân biệt viện,cô nương nếu không chê,dọn dẹp một chút có thể trước tiên để cho chư vị ngụ lại.Chỉ là biệt viện này chỉ có vài đồ dùng,không ai dùng đến đã lâu,cũng

không có người làm sai bảo, chờ đến ngày mai ta giúp cô nương gọi người làm đến hầu hạ."

"Không cần, không cần..." Sầm Thộ vội vàng ngăn lại: "Bọn ta không có thói quen có người hầu hạ, cũng không bận việc gì, chính bọn ta ở lại là được." Gọi thêm người hầu rất tốn bạc, trước mắt nói qua loa như vậy, có thể tiết kiệm được không ít bạc.

Từ bá vội vàng nói: "Thưa, không được, phải gọi người hầu, ta hiểu các vị quan gia đều có kiêng kỵ của mình." Ta bây giờ liền đi tìm chìa khóa cổng biệt viện, chớ vị chờ chốc lát." Đang nói, lão xoay người đi vào trong lấy chìa khóa.

Bên ngoài cửa, Kim Hạ liếc Sầm Thộ một cái: "Người chọn giặt quần áo hay là làm cơm đây?"

"...Người rót cuộc là muốn nói chuyện gì?"

"Sự tình trước mắt như vậy, ở biệt viện chúng ta không có người hầu, tất cả mọi chuyện cũng là chính mình làm, từ việc nhỏ đun nước châm trà đến giặt giũ nấu cơm, chúng ta cũng phải làm mới được." Kim Hạ ngay thẳng nói: "Thẩm phu nhân cùng Thúc ta là khách đi cùng, khẳng định là không thể để họ làm, còn có hai người đang bị thương, cũng không thể làm việc. Những người còn lại là chúng ta, người vẫn là nam nhân, phải phân chia công việc rõ ràng phải không?"

"Lục Phiến Môn các người có thể hay không có chút tiền đồ, sao cả ngày chỉ nghĩ đến làm những việc vặt linh tinh thế này...."

Sầm Thộ chưa nói xong, Thuần Vu Mẫn dè dặt nói: "Viên cô nương, người xem ta nên làm gì mới tốt?"

Kim Hạ ngăn người,ngay lập tức liền bị Sầm Thọ lườm mắt.

"Thuần Vu cô nương,người đừng có nghe Kim Hạ nói mò,làm sao có thể để người làm việc." Sầm Thọ vội vã nói,lại hướng Kim Hạ nháy mắt ra hiệu giải thích:"Người đừng nói lung tung,mau hướng cô nương giải thích đi."

"Chuyện này....,ta cảm thấy nên để Thuần Vu cô nương làm chuyện may áo,vá áo không tệ,người đã từng học qua nên có thể làm tốt." Kim Hạ khích lệ nàng.

Biết được mình cũng có thể góp một chút công sức,Thuần Vu Mẫn cảm thấy an tâm cực kỳ,hướng Kim Hạ cười gật đầu.

Sầm Thọ thực không nghĩ đến Kim Hạ lại dám sai bảo Thuần Vu Mẫn làm việc,nhưng chính Đại công tử lại thật sự coi trọng Kim Hạ,chỉ với thân phận nhỏ bé là tiểu bộ khoái,thực tại làm trong lòng hắn không vui.

"Chỉ biết chỉ thị người khác,người sao,người có thể làm gì?" Sầm Thọ hỏi Kim Hạ

Kim Hạ một bên thông thả:"Không vội,chờ các người phân công đã định,thì ta sẽ làm những việc còn lại."

"Người chỉ được nói khoác!" Sầm Thọ khịt mũi coi thường

Dương Nhạc chỉ ở bên cười cợt không lên tiếng.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 106

Từ bá đi lấy chìa khóa, dẫn bọn họ đến biệt viện, đồng thời dẫn đi xung quanh mọi nơi trong biệt viện, thấy bọn họ thu xếp xong thỏa đáng mới quay về. Lão nói ngày mai sẽ cho người mang những vật dụng cần thiết đến .

A Nhuệ bởi vì hôm nay đã làm kinh hãi Thượng Quan Hi, làm hại nàng bị thương một đao trên chân, trong lòng tự trách bản thân vừa xấu hổ với vẻ ngoài xấu xí này, trên suốt đường đi đều cách Thượng Quan Hi một khoảng cách nhất định, lẳng lặng theo sau lưng nàng đang được cõng trên lưng Tạ Tiêu. Trước mắt hắn thấy Thượng Quan Hi được an bài ở phòng phía Đông, liền một mình đi về hướng dãy phòng phía Tây.

"A....A Kim, người hướng đi đâu vậy, phòng người ngụ ở chỗ này." Kim Hạ gọi hắn , chỉ vào phòng bên cạnh nàng nói

"Không, ta ở bên này thì hơn."

"Người ở tại phòng này, thì Thẩm đại phu mới thuận tiện chữa trị, người cũng phải nhường nhịn bà ấy khỏi phải chạy qua chạy lại hai nơi." Kim Hạ nói : "Hơn nữa, Thuần Vu cô nương đã nhường hai người bị thương hai phòng ở phía Đông này dương khí rất tốt, có lợi cho dưỡng bệnh, làm phụ lòng tốt của nàng cũng không phải phép, vì chúng ta nhờ có nàng mới ngụ lại ở đây được..."

Kim Hạ huyền thuyên một hồi, A Nhuệ thật sự không có chỗ nào chen lời, vất vả đợi Kim Hạ nói xong, đúng lúc đang nói chuyện thì từ sát vách bên cạnh dãy phòng phía Đông Tạ Tiêu bước ra ngoài nói

"Ta ra ngoài kiếm chút đồ ăn, các người muốn ăn gì không?" Tạ Tiêu thuận miệng hỏi

Từ lúc chuẩn bị qua sông đến giờ, ai nấy đều chưa dùng cơm, thêm nữa thì tại biệt viện này chỗ bếp thì vô cùng lạnh lẽo, bên trong cũng không có vại nấu nước, trong lúc gấp gáp không có mà sử dụng. Phải đành chờ đến ngày mai mua thêm vài thứ để nấu rau thịt quả, cũng mới có thể nấu cơm được.

"Cũng đúng, thúc, dì ta cùng Thuần Vu cô nương cũng đều đói bụng rồi." Kim Hạ suy nghĩ trong chốc lát : "Ca ca, người đi tìm trên đường xem có hàng gánh mì hoành thánh, gọi hán gánh đến đây, chúng ta ăn ở đây có sẵn bao nhiêu người, lại vừa nóng vừa no bụng, chẳng phải thuận tiện sao?"

Tạ Tiêu nghĩ tới có lý, bước nhanh rời đi.

Cái Thúc chờ Kim Hạ bàn bạc xong liền gọi : "Cháu gái ta, Thẩm phu nhân gọi người đây!"

"Ta tới đây!" Kim Hạ đáp lời chạy đến, trông thấy A Nhuệ vẫn còn loay hoay , vội dặn dò hần: "Người cứ ở yên trong phòng này, đừng đi đâu lung tung, khi nào dì ta vào phòng chữa trị thương cho người thì không cần phải ra ngoài."

Đang nói, lại nghe thấy Cái Thúc gọi mình , Kim Hạ cho rằng có chuyện gì khẩn yếu, vội vàng rời đi để lại một mình A Nhuệ đứng tại hành lang.

Kim Hạ an bài cho hấn ngụ ở cạnh bên phòng của Thượng Quan Hi, hấn trong lòng nghi ngờ là Kim Hạ cố ý, yên lặng đứng trong chốc lát, đang chuẩn bị rời đi, liền truyền ra ngoài phòng giọng nói của Thượng Quan Hi: "Bên ngoài là A Kim huynh đệ sao?"

A Nhuệ giật mình, đi về phía trước cửa phòng nói: "Là ta, hôm nay...."

Không đợi hấn nói xong, Thượng Quan Hi đã chen lời nói: "Hôm nay là ta thất kính, có nhiều mạo phạm, xin A Kim huynh đệ đừng để trong lòng."

"Không có gì, không có gì.. " A Nhuệ luôn miệng nói: "Là ta không tốt, liên lụy đến cô nương bị thương."

"Chính mình không đủ sức đối địch với bọn chúng, có thể nào lại oán trách huynh đệ." Thượng Quan Hi dừng một chút lại nói: "Ta nghe nói vị Thảm phu nhân kia xuất thân là danh y, y thuật tinh thông, chân của ta được bà ấy chữa trị bằng bó, cũng cảm thấy đỡ hơn rất nhiều."

"Đúng là có bà ấy ở đây, cô nương rất nhanh khỏi hấn, không cần lo lắng, an tâm tịnh dưỡng là được." A Nhuệ ở bên ngoài cửa nói.

Ở trong phòng, Thượng Quan Hi ôn nhu nhẹ giọng an ủi: "Có bà ấy ở đây, vết thương của ngươi cũng sẽ khỏi thôi."

"Ta biết!"

Rõ ràng biết lúc này Thượng Quan Hi không nhận ra chính mình là A Nhuệ, vẫn bản năng không dám làm trái lời nàng. Nàng nếu đã lên tiếng an ủi, hấn tất nhiên sẽ không dám làm nàng thất vọng.

"Thượng Quan cô nương, người nên nghỉ ngơi, ta về phòng trước." Hấn nhìn xuyên qua cửa phòng thấy ánh đèn nền vẫn còn, mới lấy hết dũng khí nói: "Ta, ta ở bên cạnh phòng cô nương, nếu có việc gì liền kêu ta một tiếng, ta thay cô nương đi gọi Thẩm phu nhân đến."

"Được, đa tạ người."

A Nhuệ lưu luyến nhìn ở cửa phòng, mới từ từ trở về phòng, tựa trên giường, nghĩ đến nhiều ngày trước còn tưởng rằng kiếp này còn khó gặp nhau, không thể tưởng được rằng bây giờ lại cùng nàng cách vách, thực tại cảm thấy vô cùng may mắn.

Kim Hạ bị Cái Thúc thúc giục một hồi, còn nói Thẩm phu nhân gọi có chuyện khẩn yếu, vội vàng đuổi đến phòng bà ấy, đã thấy Thẩm phu nhân cầm chiếc áo màu xanh nhạt vuốt ve...

"Dì, người tìm ta có việc gì?"

"Người đến đây thử xem xiêm y có vừa người không?" Thẩm phu nhân hướng Kim Hạ cười nói: "Xem thử có chật hay không, tối nay còn sửa lại nữa."

Kim Hạ chần chừ đi đến, ánh mắt lướt qua nhìn thấy trên bàn có hộp may vá, lại lướt nhìn qua trên giường thấy tay nải quần áo, không ngờ rằng Thẩm phu nhân sau khi đến đây cũng không sắp xếp quần áo của mình ra mà trước hết lại may áo cho mình. Trong lòng Kim Hạ cảm thấy cảm động, lại có điểm không hiểu nổi mà chột dạ, cảm thấy Thẩm phu nhân gần đây tốt với mình có điểm hơi thái quá.

"Chính là có việc này muốn hỏi?" Kim Hạ nhin không được hỏi một câu, mắt lại nhìn Cái Thúc

Cái Thúc ho khan hai tiếng:"TA muốn hỏi,Đại Dương nhà người đâu,ta đói bụng rồi!"

"Trong bếp không gạo không củ,hắn cũng không có cách nào nấu ăn cả,Thúc người vẫn đói bụng sao." Kim Hạ vỗ vai nói

"Người bụng dạ thật hẹp hòi! Cái Thúc làm bộ gõ đầu nàng,bị Kim Hạ tránh được:"Lúc người cần đến ta thì lời lẽ ngon ngọt,hiện nay không còn cần đến ta nữa,liền mặc ta sống chết sao.Chờ cháu của ta trở về,ta lập tức sẽ đi cáo trạng người."

Kim Hạ cười nói:"Ta là muốn nói,người hãy kiên nhẫn trong chốc lát,Tạ gia ca ca đã đi ra ngoài,lát nữa sẽ gọi một hàng gánh hoành thánh trở về,lúc đó ăn thêm hành lá,hay rau ngò gì cũng cho người ăn thêm..."

Cái Thúc căm giận bất bình mà so đo,bị Thẩm phu nhân đẩy nhẹ đi ra cửa.

"Chỗ cô nương gia thay quần áo,người đừng tiến vào." Thẩm phu nhân nói.

Đối với Thẩm phu nhân mà nói Cái Thúc một tiếng cũng không dám cãi lời.Ra ngoài nhìn xung quanh tìm phòng của Dương Nhạc.

Tuy rằng trong bếp không có gạo không có thứ gì cả, Dương Nhạc vẫn trong bếp bận rộn,tới trước giếng nước lấy một thau nước cọ rửa cái lu,tiếp đó lại gánh nước chứa đầy lu.Rồi mới dùng bàn chải cọ rửa nồi, cọ sạch toàn bộ nhà bếp,may thay còn thừa chút củi liền đốt lửa nấu nước.

"Trong số bọn trẻ,liền thấy người là cần mẫn nhất." Cái Thúc vác hai bó củi đi vào.

Dương Nhạc ngẩng đầu, cười nói: "Tiền bối mệt mỗi cả ngày, sao ngài lại không nghỉ ngơi?"

"Ta nào có mệt." Cái Thúc đem bó củi đưa cho hắn, nhìn thấy mặt hắn gần lửa hồng toàn bộ mặt thành thang, ra vẻ không thèm để ý nói: "Kim Hạ được Thẩm phu nhân gọi đến thử quần áo, lát nữa ta đi gọi Kim Hạ đến giúp ngươi một tay."

"Không cần, ta ở đây cũng chẳng có việc gì." Dương Nhạc vội nói: "Tiền bối ngài cũng đi nghỉ ngơi đi, chờ một lát có nước nóng, ta mang đến cho."

"Không cần, không cần ta cũng là đang nhàn rồi."

Cái Thúc tựa người bên kệ bếp, một bên đang chần chừ muốn nói gì đó.

Dương Nhạc bình thường ngu muội, cũng phát hiện ra điều gì bất thường, thăm dò hỏi: "Tiền bối, ngài có việc gì sao?"

"Ừ....Ngươi là một đứa trẻ trung thực, không giống như Kim Hạ miệng lưỡi thoăn thoắt thôi." Cái Thúc trước tiên khen hắn một hồi mới trộm hỏi: "Thẩm phu nhân đã cùng ngươi nói chuyện gì vậy?"

"Thẩm phu nhân sao?" Dương Nhạc nói

"Thẩm phu nhân đã nói với ngươi hôm mới đến trọ lại chỗ các ngươi."

"Thẩm phu nhân cùng ta cũng không nói chuyện gì đặc biệt." Dương Nhạc tựa như không hiểu dụng ý của Cái Thúc.

Cái Thúc chỉ đành phải đi thẳng vào chuyện sắp hỏi:"Người không thấy Thẩm phu nhân đối với Kim Hạ tốt cực kì sao?"

"Đúng vậy." Dương Nhạc gật đầu cười nói:"Kim Hạ hay nói ngọt,rất giỏi dỗ dành người khác,tạ cũng không ngạc nhiên."

Cái Thúc cắn răng,quyết định không vòng vo nữa nói:"Thẩm phu nhân có phải hay không hỏi qua người một chút sự tình?Hay là sự tình của Kim Hạ?"

Dương Nhạc mặt vẫn hướng vào lòng bếp củi lửa đang cháy,ho khan vài tiếng nói:"Chỉ là nói chuyện phiếm vài câu,không có liên quan gì,cũng không để ý nhớ rõ nữa."

"Người...."

Cái Thúc lắc đầu,không hiểu được hần như thế nào mà có thể lên làm Lục Phiến Môn được,ngược lại hiểu ra rằng,thì ra cha hần là bộ đầu,tức khắc càng thêm bất mãn xoay người rời đi.

Dương Nhạc quay đi nhìn hần,không biết nói gì,tiếp tục thổi lửa.

Qua một lúc sau,Kim Hạ bưng chén hoành thánh tiến vào,mở miệng nói:"Ta biết chắc chắn người ở chỗ này,liền chạy nhanh đến đây mang cho người,ăn không no ta liền gọi thêm một chén."

"Từ từ đã." Dương Nhạc gọi Kim Hạ lại,trước tiên nhìn một lượt xiêm áo màu xanh của nàng:"Thẩm phu nhân may xiêm áo bào cho người sao"

Kim Hạ gật đầu,cẩn thận tránh khỏi bếp để không bị dính vết bẩn lên áo mới,mới dò hỏi hần:"Người có cảm thấy hay không Thẩm phu nhân tốt với ta có điểm thái quá?"

"Không riêng gì ta,thức của người cũng đến tìm ta,dò hỏi thử xem Thầm phu nhân đã hỏi ta về sự tình của người không?" Dương Nhạc nói

"Người nói như thế nào?"

"Ta nghĩ việc này có chút kì quái, định tìm người thương lượng,sau đó lại cùng hắn nói tránh khiến hắn một phen bỏ đi."

Kim Hạ nhíu mày : "Nói cách khác ,bà ấy vì sao lại đối với ta tốt như vậy,ngay cả nguyên nhân như thế nào Thúc ta cũng không hiểu ...Đại Dương, hôm nay tại bãi sông,Thuần Vu Mẫn bị ngã xuống ,vốn ta muốn xông lên,lại bị bà ấy gắt gao giữ chặt,không nghĩ lại quyết tâm như vậy,bà ấy giống như là.... " Kim Hạ cũng không thể nào nói ra được cảm giác ấy.

"Giống như nương của mình không cho con đi mạo hiểm phải không?" Dương Nhạc thay nàng nói.

"Là nương ta sao?" Kim Hạ không được tự nhiên nhớ tới những chữ này, cau chặt lông mày nói : "Không thể nào, Thầm phu nhân sinh ra trong gia tộc lớn,nghĩ cũng phải như Thuần Vu cô nương vậy.Nói cho cùng bà ấy lại không thích quan gia,càng lại không nên đối tốt với ta như vậy....Ta luôn nghĩ rằng nguồn gốc của chuyện này chính là từ khi bà ấy nghe nói đến tên của thủ lĩnh sau đó bà ấy không được bình thường

Dương Nhạc xem xét một hồi nói:"Nếu không ta viết thư cho phụ thân,hỏi xem cha có nhận ra người này không?"

Kim Hạ suy nghĩ một chút:"Đợi thêm mấy ngày nữa đi,dù sao chuyện này cũng không gấp gáp.Chờ khi Thượng Quan tỷ tỷ thương

thể đỡ hơn hẳn viết thư. Thủ lĩnh hiện nay đang ở tại Tạ gia, nếu không nói rõ chuyện Thượng Quan Hi bị thương, sau này lão Tạ gia tử biết được trong lòng sẽ có kẻ hờ nghi ngờ. Có thể nói cho bọn họ biết, không để họ lo lắng, hay thì chờ tỷ tỷ thương thế tốt hơn liền viết thư, để bọn họ biết mà yên tâm."

"Cũng tốt" Dương Nhạc gật đầu

Mọi người cùng nhau ăn mì hoành thánh, sau đó vào phòng nghỉ ngơi, một đêm vô sự.

.....

"Tóc của người nên bảo dưỡng thật tốt, không thể để mọc lởm chởm như vậy được." Sáng sớm Thẩm phu nhân bên cạnh thay Kim Hạ chải đầu bên cạnh nhũ mào nói: "Ngày mai mua chút mè đen cùng hà thủ ô mài thành phấn, người mỗi đêm ăn một chén mới được."

Kim Hạ nhìn trong gương, nhin đau không được đau mà nói: "Không cần phải phiền người như vậy, đầu ta tùy tiện một nhúm là được...A..a người nhẹ một chút, không cần làm kiểu tóc rườm rà gì đâu."

Thẩm phu nhân đem đầu nàng thành chính thất: "Đừng động! Người phải nhớ kĩ, người là cô nương gia, tuy là người trong công môn, nhưng không thể mất bộ dáng của một cô nương. Vừa dịp mấy ngày này rảnh rỗi, ta sẽ dạy cho người, dù sao cũng phải khiến người thành bộ dáng sao cho không phụ lòng" Phần sau lời nói bà ấy kịp thời thu lại.

Kim Hạ từ gương nhìn thấy bà ấy như vậy liền kinh ngạc liếc nhìn một chút quay đầu hỏi:"Không phụ lòng chuyện gì?"

"Không phụ lòng người gọi ta một tiếng 'Dì'!...Đừng động"

Thẩm phu nhân tiếp tục giúp nàng chải đầu.

Sau khi sửa sang đầu tóc,Kim Hạ không được tự nhiên nhìn vào gương,ngưng lại nhìn thấy Thẩm phu nhân đang tìm gì đó liền thừa cơ trốn đi,đứng dậy liền hướng ra ngoài cửa,nói nhanh:"Giống như có tiếng Đại Dương gọi ta,ta đi đây!"

"Chờ chút đã" Thẩm phu nhân quát lên

Kim Hạ đã ở tại cửa, không thể ngừng lại bộ dáng hấp tấp,quay đầu cười nói : "Đúng rồi, ta còn phải đi mua bánh nướng,người muốn ăn loại nào?"

Thẩm phu nhân không để ý tới câu hỏi của nàng,ngghiêm túc dặn dò nói:"Đi ra ngoài,cũng phải cho ra dáng cô nương một chút,đừng hấp tấp."

"Được..... "

Kim Hạ đáp, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa, thở phào,chắc rằng ở ngoài cửa bà ấy sẽ quan sát qua màn cửa sổ,liền từng bước đi nhẹ nhàng,cho đến thềm cầu thang, chạy một mạch ra ngoài.

Cái Thúc đang cùng Dương Nhạc ra ngoài mua bánh bao trở về,Kim Hạ nhìn thấy liền túm lấy Cái Thúc sang một bên hỏi

"Thúc,người chuẩn bị khi nào cưới hỏi dì của ta?"

"Mới sáng sớm, đứa nhỏ này trong đầu người nghĩ gì vậy?" Cái Thúc mở to mắt nhìn Kim Hạ, không hiểu chuyện gì nói

Kim Hạ thúc giục hẳn:"Người nhanh lên đi." Nếu không ta liền thay mặt dì ta xem xét tuyển người khác."

"Người dám?!"

"Người xem ta có dám hay không?" Kim Hạ bừng khí thế:"Nhìn thấy đầu của ta không,trời vừa sáng liền đem ta sửa soạn bím tóc,đau muốn chết,còn nói muốn dạy dỗ ta ,mới không phụ lòng ta kêu bà ấy một tiếng 'Dì'"

"Bà ấy còn muốn dạy dỗ người!" Cái Thúc cân nhắc một lát mới nói:" ...Dù sao cũng không phải là ta."

Kim Hạ giận dữ nói:"Thúc,người bây giờ vẫn chưa rõ hay sao,dì ta đã đến tuổi,cần có đứa hài tử.."

Cái Thúc hoàn toàn sững sốt.

"Người nhanh nhen một chút được không,sau khi cưới bà ấy về,sẽ có hài tử để dạy dỗ,không cần ta phải thế chỗ.

Trong lòng nhớ đến họ vừa mới mua bánh bao đã lâu sợ nguội mất,liền để Cái Thúc sang một bên chạy đến chỗ Dương Nhạc.

Cái Thúc đứng tại chỗ suy nghĩ thất thần

Thuần Vu Mẫn vén tay áo lên,phụ Dương Nhạc tẩy rửa cái thùng gỗ rồi chén bát,toàn bộ đều tẩy rửa bằng nước sạch sẽ rồi mới lấy khăn lau qua một lần.

Dương Nhạc đang lau bàn ghế, liền phát giác nàng đã rửa xong chén đĩa, vội nói: "Thuần Vu cô nương, đây là chút việc nặng, ta làm cũng được."

"Không có việc gì...ta chính là, chính là đã lâu không làm chuyện này, bây giờ ta cũng phải tự mình chăm sóc chính mình nên học từ từ." Thuần Vu Mẫn ôn hòa cười nói, sắp ngay ngăn chén đĩa rồi bày biện ra bàn.

Bởi vì hôm qua tại bến phà gặp phải giặc Oa, nha hoàn của nàng chết, lão ma ma thì chạy lạc, Sầm Thộ lại được Đại công tử ủy thác bảo vệ mọi người, nên trong lòng bất an. Hơn nữa nghe Từ bá nói trong Tân Hà thành này giặc Oa sắp sửa xông đến, không biết thật giả, làm cho bọn họ càng thêm thập thò. Sầm Thộ cả đêm qua thức trắng, chỉ mới lờ mờ sáng hần mới chớp mắt được một chút, lúc này đáng vẻ mệt mỏi đi ra ngoài phòng, nhìn thấy Thuần Vu Mẫn đang làm việc cực nhọc, vội vàng tiến đến la lên.

"Thuần Vu cô nương, người sao có thể làm chuyện này, có phải hay không Viên cô nương cố ý sai người làm không?"

Hần không cần suy nghĩ cho rằng Kim Hạ chắc chắn sai vật Thuần Vu Mẫn.

"Thuần Vu Mẫn vội giải thích: "Không phải là ta chính mình muốn làm...."

Nàng chưa nói xong đã bị Sầm Thộ cắt ngang lời cả giận nói: "Ta nói cho người biết, đừng tưởng rằng Thuần Vu cô nương tốt tính dễ người dễ dàng sai bảo. Nàng ấy cùng người không giống nhau, việc nặng nhọc như thế này sao có thể để nàng làm."

Kim Hạ không vội phản bác, quan sát hần một hồi thấy mặt hần không tốt, nói: "Đêm qua người không ngủ được sao? Khó trách sáng sớm lại giận dữ như vậy? Có chuyện gì mà lại không ngủ yên? Hay là do sự tình ngày hôm qua ở bến đò, không chăm sóc bảo vệ cho Thuần Vu cô nương được tốt, lại còn lo lắng Đại công tử sẽ trách phạt? Hay là nghe nói giặc Oa sắp sửa càn quét nơi này, người cảm thấy nơi này không được an toàn, lại còn phải chờ Đại công tử trở về đoàn tụ, cũng không thể rời khỏi đây, cho nên người suốt đêm trần trọc. khó ngủ?"

Sầm Thộ sửng sốt, không hiểu sao Kim Hạ lại đem tâm tư trong lòng hần nói không sai điểm nào: "Gặp phải quỷ nhà người thì có!"

Kim Hạ phì cười: "Bị ta nói trúng tim đen rồi phải không? Ca ca, đừng nóng nữa.. mau tới đây ăn bánh bao đi!"

Thuần Vu Mẫn che miệng cười, thấy Kim Hạ cuối cùng cũng trấn tĩnh được Sầm Thộ.

"Thuần Vu cô nương, người cũng ngồi đi!" Kim Hạ tiếp đón Thuần Vu Mẫn nói

Thuần Vu Mẫn cười nói: "Các người ăn trước đi, ta đi gọi hai vị tiền bối."

Chuyện này mà đến cô nương cũng phải làm, Sầm Thộ lại muốn mở miệng, liền nghe thấy Kim Hạ nói

"Cô nương thật tốt! Ca ca người rót cuộc có hiểu hay không, Thuần Vu cô nương là tiểu thư khuê các, chúng ta tất cả đều biết, từ nhỏ đều có người hầu hạ, che chở. Nhưng nàng không như

vậy,cái này gọi là nàng trước mắt thấy gian nan,cho nên muốn cùng chúng ta đồng tâm hiệp lực."

"Người có ý gì vậy?"

"Kì thực ca ca người cũng đều hiểu hoàn cảnh,chỉ là người thương hoa tiếc ngọc ,không đành lòng thôi."

Bị Kim Hạ một mạch cãi lại không tha,Sầm Thộ định duỗi tay lấy cái bánh bao,ngẫm lại liền hỏi:"Đợi mọi người tới rồi ăn vậy,còn vị Thượng Quan tỷ tỷ cùng Thiếu Bang chủ thế nào rồi?"

"Chắc là không tiện,thương thế của nàng chưa khỏi,ta đem vào phòng cho nàng sau.Còn có A Nhuệ nữa."

Nói xong Kim Hạ liền mang bánh bao đi đến phòng hai bọn họ.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 107

Mọi người dùng xong bữa sáng, cũng không thấy bóng dáng của Cái Thúc đầu. Hắn luôn luôn không rõ hành tung trước đây, Kim Hạ cũng không lấy làm kỳ lạ, đoán rằng hắn đi dạo trong thành một vòng, nửa ngày rồi cũng trở về thôi.

Thẩm phu nhân dùng cơm xong liền gọi Kim Hạ đến phòng, đem tới mấy tấm vải, nói là muốn dạy Kim Hạ thêu thùa. Kim Hạ cả kinh không ít, tìm vô số cớ muốn trốn đi, đều bị Thẩm phu nhân biết rõ, và muốn nàng chỉ cần đành hoàng ngồi trên ghế nói chuyện vài câu.

"Thêu chỉ là bước đầu tiên, sắp tới ta còn muốn chỉ người cắt may." Thẩm phu nhân mang hộp may vá đến trước mặt, "Mau lại đây, khâu kim."

Kim Hạ uể oải nói: "Dì à, ta chỉ là bộ khoái, lại không có ý định thêu thùa sau này, học cái này sau này cũng không dùng đến."

"Xiêm y bị rách, người cũng không sửa được thì làm thế nào?"

"Có Đại Dương đây!" Kim Hạ nói đương nhiên: "Nếu không thì, người dạy hắn đi!"

Thẩm phu nhân nhíu mày trừng mắt nhìn Kim Hạ: "Tương lai người có phu quân, xiêm y của phu quân bị rách, người chẳng lẽ cũng gọi Dương Nhạc đến làm sao? Người không thể ngay cả quần áo của phu quân mà cũng không sửa được."

"Dì,những điều này người nghĩ đến cũng còn quá xa.Lại nữa,ngoài phố cũng có cửa hàng may quần áo,cùng lắm ta mang ra ngoài đưa ngân lượng cho họ sửa cũng không được sao?"

"Quần áo may tại cửa hàng cùng với người tự mình làm,có thể giống nhau sao." Thảm phu nhân chút nào cũng không nhượng bộ,nhìn chằm chằm Kim Hạ nói:" Mau mau khâu kim,hôm nay trước tiên dạy người những cái đơn giản,thêu trên cái khăn bên cạnh là được."

Kim Hạ nhìn chiếc khăn tay,khổ não nói:"Cái khăn này sao lớn quá vậy,có thể nhỏ một chút được không?"

Thảm phu nhân nghiêng đầu nhìn nàng,mặt tràn đầy bất đắc dĩ,đang định lên tiếng,liền nghe thấy tiếng Dương Nhạc gọi.

"Kim Hạ,thức của người như thế nào cũng vẫn đứng trong sân,gọi hấn ăn cơm cũng không nghe,người rốt cuộc là nói với hấn chuyện gì?Nói xong hấn dường như là bị trúng tà vậy."

Nghe thấy lời Dương Nhạc nói,Kim Hạ như được cứu thoát,đặt chỗ thêu vá xuống,nhảy dựng lên:"Ta đi xem một chút!"

"Hấn làm sao vậy?"

Nghe nói Cái Thúc bị trúng tà,Thảm phu nhân cũng có chút lo lắng,đứng dậy đi theo ra ngoài xem.

Vừa đến trong viện,quả nhiên theo như lời Dương Nhạc nói,Cái Thúc vẫn đứng ngây ngốc tại chỗ mà Kim Hạ nói chuyện cùng lúc nãy,duy trì một tư thế,ánh mắt nhìn chằm chằm không biết là nơi nào,cũng không động đậy một chút nào.

Sầm Thợ,Tạ Tiêu,Thuần Vu Mẫn đều vây quanh hấn xem,ngay cả A Nhuệ cũng đến đây,tóm lại ngoại trừ Thượng Quan Hi đi đứng bất tiện không có cách nào xuống giường,tất cả đều đến đông đủ.

Kim Hạ đẩy mọi người ra,theo thói quen đưa tay dò xét hơi thở của hấn,quay đầu an ủi mọi người:"Không có việc gì,còn thở."

"Nói nhảm,ta đã sớm thở qua." Sầm Thợ nói

Thuần Vu Mẫn suy đoán nói:"Có phải hay không là bị trúng tà vật lên người rồi không?Ta đã nghe lão tổ tông nói qua."

"Không thể,thức ta nội công cao bao nhiêu,kẻ nào dám ản tà pháp lên người của thức."

"Ta mới vừa gọi hấn một hồi lâu nhưng cũng không trả lời,giống như là không nghe thấy lời ta nói." Dương Nhạc lo lắng cau mày lại,"Ta cũng không dám đụng hấn,công phu của hấn cao cường như vậy,ngộ nhỡ là trong cơ thể chân khí tán loạn,tẩu hỏa nhập ma,làm sao bây giờ?"

"Ta nghe nói trên giang hồ có một loại công phu điểm huyết,có thể làm cho người khác bất động,hay là hấn không phải là bị người khác điểm huyết sao?" Tạ Tiêu chẳng biết lúc nào cũng tham gia náo nhiệt,suy đoán nói

Thẩm phu nhân im lặng không lên tiếng,đẩy mọi người ra,cầm lấy tay trái của Cái Thúc trực tiếp lấy kim đâm lên ngón trỏ của hấn.

"A,a,a!"

Cái Thúc gào khóc kêu gào, phục hồi tinh thần lại,trố mắt nhìn mọi người vây kín nhìn chăm chăm mình,không hiểu chuyện gì

hỏi:"Tại sao các người lại vây quanh ta rồi nhìn ta trông giống như ta là con khỉ vậy?"

Thấy hấn vô sự,Thẩm phu nhân thở phào nhẹ nhõm,cầm lấy kim châm,quay trở lại phòng:"Kim Hạ mau đi thôi,còn phải luyện thêm tiếp."

"Ta lập tức tới đây!" Kim Hạ trong miệng đáp lời,nhưng chân còn chưa muốn động đậy,níu chặt ống tay áo của Cái Thúc:"Thúc,người nhìn thấy chưa!Còn bắt ta phải học thêm!"Người rớt cuộc định khi nào cưới hỏi dì của ta?"

Mọi người tản ra,nghe thấy lời này của Kim Hạ quát lên,cũng đều rồi rít dừng bước.

Cái Thúc gãi đầu,chau mày ủ ê nói:"Ta mới vừa suy nghĩ chuyện này,ta tất nhiên là muốn cũng cầu không được,cũng không biết bà ấy nghĩ như thế nào?Ngộ nhỡ mạo phạm đến bà ấy,về sau lại không để ý tới ta thì phải làm thế nào cho phải?"

"Dì ta đối đãi với người tốt như thế,khẳng định nguyện ý." Kim Hạ khích lệ hấn

Cái Thúc lắc đầu như trống bỏi,không tin tưởng được nói:"Bà ấy đối đãi với ta cực tốt là do trước đây ta đã từng giúp bà ấy.Người cũng đã biết,bà ấy năm đó mặc dù nói không giả đi,có thể là bà ấy góa chồng trước khi cưới,giải thích rõ ràng trong lòng bà ấy vô cùng nhớ kỹ chuyện này..."

"Không thể nào,đối với người chồng kia ngay cả mặt dì ta còn chưa thấy qua,làm sao có thể liên tục nhớ nhung." Kim Hạ lắc đầu

liên tục,quay đầu đi hỏi mọi người,"Các người cảm thấy dì ta đối với thúc ta có quá tốt hay không ?"

Mọi người gật đầu liên tục như gà mổ thóc.

"Người xem!" Kim Hạ vỗ vai Cái Thúc,"Đi đi!"

"Không được,không thể được...Các người chỉ là đám nhóc không hiểu chuyện!Ngộ nhỡ chọc giận bà ấy,ta phải làm sao bây giờ?" Cái Thúc đuổi bọn họ đi,"Các người đều là đừng nói chuyện không đau thất lưng,đi đi!"

Kim Hạ khuyên giải hấn không được,đành phải nói:"Như vậy,người không dám mở miệng,ta thay người đi dò thám ý của dì ta như thế nào?"

Cái Thúc chột nhìn về phía Kim Hạ,mặc dù không nói lời nào,nhưng hai mắt sáng ngời,bao hàm ý kỳ vọng,mong đợi...

"Được rồi,thúc người không cần nhiều lời,có thể tin tưởng ta!"

"Dì,người cảm thấy thúc ta là người như thế nào?"

Kim Hạ vừa đang hoàng lấy chiếc khăn tay ngồi chăm chỉ miệt mài,vừa nhìn trộm Thẩm phu nhân vẻ mặt.

Cái Thúc ở trên nóc nhà nghe lén,bình tĩnh chờ Thẩm phu nhân trả lời.

"Là người tốt." Thẩm phu nhân đáp lại lời cũng thật ngắn gọn,chỉ lo nhìn Kim Hạ thêu mà luôn miệng nói:" Người phải làm như thế này...Đây chính là như vậy...."

Cùng Tạ Tiêu, Sầm Thộ nằm sấp lên mái nhà, tất cả đều đồng tình nhìn Cái Thúc một cái.

Kim Hạ làm vài lần rồi tiếp theo hỏi: "Thúc ta muốn hỏi cưới xin người, ý người như thế nào?"

Nghe vậy, Cái Thúc thiếu chút nữa từ trên nóc nhà lăn xuống, trong bụng tràn đầy chua xót, trong đầu nghĩ: Đã nói là muốn dò hỏi, Kim Hạ đưa nhóc này tại sao lại hỏi trực tiếp như vậy, lần sau không thể tin nó!

Thẩm phu nhân run người chớp mắt một cái, thần sắc rất nhanh khôi phục lại như bình thường, nhàn nhạt hỏi: "Là hấn muốn người đến hỏi ta?"

"Đúng vậy, người cũng biết lá gan của thúc ta như thế nào mà, việc này hấn cũng có nghĩ đến nhưng lại không thể hỏi thẳng." Kim Hạ nói, "Ta xem hấn thực tại đáng thương, cho nên liền thay hấn hỏi thử."

Lời nói của Kim Hạ làm Cái Thúc giận đùng đùng, hấn nắm chặt miếng ngói, trong phút chốc dùng nội công làm nó nát thành từng mảnh, hận đến nổi hàm răng cắn chặt.

Không ngờ nội lực của hấn thâm hậu như vậy, Sầm Thộ cùng Tạ Tiêu thấy vậy, hai người trao đổi ánh mắt, ngay cả thở cũng đều hết sức cẩn thận.

"Hấn tại sao chính mình không đến tự hỏi? Thẩm phu nhân nói

"Hấn nào dám, sợ làm người giận, người không để ý đến hấn nữa." Kim Hạ ngừng kim khâu vá, chân thành nói: "Nói thật, thúc ta

ngoại trừ vẻ ngoài lôi thôi,nhưng không có khuyết điểm gì khác,có văn có võ,đối với dì chung tình một mảnh."

"Người đây là đang thay hấn tâng bốc chính hấn?" Thẩm phu nhân nghi ngờ

"Thúc ta là ai,người so với ta rõ ràng cũng biết nhiều lắm,ở đâu mà còn cần ta phải nói tốt cho hấn."

Thẩm phu nhân khẽ mỉm cười.

Kim Hạ không thể không hỏi tiếp:"Vậy người rốt cuộc chịu hay không chịu?"

Thẩm phu nhân một hồi lâu cũng không trả lời,trên nóc nhà Cái Thúc ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh,chờ câu trả lời của Thẩm phu nhân.

Chờ lâu đến nỗi Kim Hạ thiếu chút nữa cho rằng Cái Thúc cũng không còn cơ hội nữa,Thẩm phu nhân mới nhẹ giọng thờ dài nói:"Theo như lời người nói,thì ta sẽ liên tục chờ hấn đến hỏi thẳng ta."

Cái Thúc lặng người thật lâu,nhẹ giọng hỏi Tạ Tiêu:"Bà ấy có ý gì?Chịu hay không chịu?"

Tạ Tiêu do dự một lát,mới nói:"Chính người nên đi hỏi thẳng người không biết sao?"

"Người đi sang chỗ khác..." Cái Thúc hỏi tiếp Sầm Thộ:"Bà ấy có ý gì?"

Sầm Thọ trầm ngâm một lát, nghiêm cẩn phân tích nói: "Những lời nói của Thẩm phu nhân trọng điểm kỳ thật là ở hai chữ 'liên tục', nói cách khác, trải qua thời gian dài, bà ấy đều hiểu tình nghĩa mà ngài đối với bà ấy, cho nên có hai loại khả năng, thứ nhất là bà ấy hi vọng sẽ xuyên phá tầng cửa sổ này cùng ngài nên duyên từ đây...."

Cái Thúc vẽ mặt hạnh phúc.

Sầm Thọ tiếp tục nói: "...Thứ hai, bởi vì bà ấy lúc nói chuyện còn thờ dài, như vậy bà ấy có thể là muốn cùng ngài nói chuyện rõ ràng, phải làm cho ngài hiểu rằng không nên có ý nghĩ như vậy, lời nói cử chỉ phải luôn chừng mực không được phép vượt khuôn hơn nữa..."

Cái Thúc sắc mặt khó coi.

"Nói nửa ngày, cũng không giải quyết được gì. Đúng là hai người vô dụng thật!" Cái Thúc xua đuổi hai người rồi đi, chính mình cũng lặng lẽ tung người nhảy xuống.

Sau khi tiếp thánh chỉ, đối với Sầm Cảnh mà nói càng ngày càng nhiều đợt tấn công, quân Minh cơ hồ là ngày đêm tấn công, nhưng thấy cuộc chiến vẫn không có hồi kết, hậu quả tang thương gây ra, Du Đại Du ngày ngày cũng đốc chiến, mấy ngày nay chưa từng trở về doanh trại. Đám người Lục Dịch ở trong quân doanh chỉ có thể nhìn thấy đoàn người lũ lượt không dứt trở về điều trị thương, muốn tìm Tham tướng bàn chuyện nhưng vẫn không thấy trở về.

Lục Dịch ngoại trừ ở trong lều đại tướng quân xem tài liệu quân sự, chính là đến thăm các thương binh định hỏi thăm về tình huống

nơi tiền tuyến, Oa tặc tiến công Sầm Cảng bằng con đường gập ghềnh hiểm trở, hấn mới hiểu rõ tình hình là như vậy, lông mày càng nhíu chặt.

"Đại công tử, chúng ta đã tại nơi này nướng nấu gần hai mươi ngày..." Sầm Phúc nhắc nhở hấn nói.

Vẫn như cũ Lục Dịch liên tục nhìn tấm bản đồ phòng thủ, ngăn lại lời Sầm Phúc đang nói, ra lệnh rằng : "Sầm Phúc , người đến đại doanh giữ cửa, chỉ cần Du tướng quân vừa về đến, lập tức tới hồi bẩm."

"Ngài đây là...."

"Chuyện gì cũng đừng hỏi nhiều, nhanh đi! Ta có chuyện quan trọng cùng Du tướng quân thương lượng."

Sầm Phúc không dám hỏi lại, chỉ còn cách lĩnh mệnh.

Qua được hơn nửa ngày, Lục Dịch không đợi được Du Đại Du nhưng thật ra Sầm Thọ có dẫn Vương Sùng Cổ tới. Xem hình dạng là Vương Sùng Cổ cũng là vừa mới từ chiến trường trở về, mặt đầy khói do bom đạn, áo bào vài chỗ rách bươm.

"Lục thêm sự, ta nhìn thấy vị huynh đệ này vẫn luôn đang đợi Du tướng quân, lo lắng nơi này ngài có việc gì gấp." Vương Sùng Cổ nói chuyện ngược lại ngữ khí ôn hòa cực kỳ, "Tướng quân, những ngày này quần áo còn chưa thể thay, một mực tiền tuyến đốc chiến, khi nào mới có thể trở về ta cũng không biết rõ được. Du tướng quân, trước đó đã dặn dò ta, có thể mời ngài dùng cơm, nhưng ngài xem chiến sự vẫn chưa chấm dứt, trong lòng ta có

nhớ đến ngài,nhưng chính là không tới được,ngài ngàn vạn lần đừng trách móc.."

"Vương phó sứ khách khí!" Lục Dịch ra hiệu cho Sầm Phúc châm trà,"Không biết chiến sự tiền tuyến như thế nào?"

Vương Sùng Cổ lắc đầu:"Ta cũng không cần phải giấu ngài,chiến sự đang thực sự căng thẳng.Bọn Oa tặc quả thật giảo hoạt,trước đó có vài ngày mưa to,bọn chúng ở chân núi đắp đê trữ nước,thừa dịp quân ta lại tiến vào chỗ trũng,liền mở đê tràn nước,khiến cho nhiều huynh đệ chúng ta chết đuối."

"Thật là gian nan như thế,sao không quay trở về nghỉ ngơi hồi phục?" Lục Dịch hỏi

"Ở Sầm Cảng còn dư lại vài tên giặc Oa kỳ thực không nhiều lắm,tướng quân nghĩ đến là chúng ta nên một mực đánh tiếp,làm cho giặc Oa không có cơ hội thờ dốc,đoạt lấy Sầm Cảng...."

"Thứ lỗi cho ta nói thẳng,Uông Trục vừa chết,Mao Hải phong ghi hận trong lòng,hắn cũng không muốn chạy trốn cũng không muốn thắng,hắn chỉ là muốn nhiều quân Minh chết ở Sầm Cảng,hắn là muốn báo thù!" Lục Dịch trầm giọng nói

Vương Sùng Cổ ngẩn ra, trên sơn đạo,bên trong chỗ hiểm nguy,thi thể của từng toán binh lính từng người từng người ngã xuống trước mắt hắn,máu tươi cũng chảy thấm cả quãng đường.....

Lục Dịch tiếp tục nói:" Ta đã cẩn thận điều tra qua tư liệu của Mao Hải Phong,đại khái rõ ràng phương thức tác chiến của hắn,cũng tính toán qua mấy trận chiến sự hỏa dược tiêu hao,lấy chỗ hỏa dược tích trữ ở Sầm Cảng không đủ để chống đỡ Mao Hải

Phong,hắn nhất định là sẽ vận chuyển súng ống đi thông qua đường cái."

"Nếu như là đường cái,hắn vì sao không trốn đi?"

Vừa nói xong câu đó,không cần Lục Dịch trả lời,Vương Sùng Cổ liền đã hiểu rõ ràng rằng mặc dù là có thể chạy trốn,Mao Hải Phong cũng không đi,lại hao tổn tâm tư ở lại Sầm Cảng bày ra đủ loại cạm bẫy,đáp án đúng như lời của Lục Dịch,hắn là vì muốn lợi dụng nhiều quân Minh chết ngay tại Sầm Cảng.

"Ngài....là như thế nào nghĩ đến điểm này?"

Nhìn trước mắt báỉ phục vị tuổi trẻ tài cao Lục Dịch,Vương Sùng Cổ đột nhiên ý thức được hắn và tướng quân đều đánh giá thấp Lục Dịch.

"Cái gọi là kẻ trong cuộc thì mê,kẻ bàng quan thì tỉnh,huống chi Du tướng quân còn muốn đeo lên lưng áp lực nặng nề, dùng quân ta để đoạt lấy Sầm Cảng là chuyện quan trọng nhất, Lục Dịch nói:"Nhưng xin thứ cho ta nói thẳng,bây giờ tướng quân như vậy ngày đêm tấn công,kỳ thật là đang trúng kế của Mao Hải Phong."

"Nói không sai."

Vương Sùng Cổ khẽ cắn răng,đứng dậy hướng Lục Dịch chấp tay,rời bước nhanh rời đi.

Nhờ Vương Sùng Cổ nỗ lực khuyên giải,thêm vào đó binh lính ngày ngày tác chiến,mệt mỏi không thể tả,hao tổn nghiêm trọng,Du Đại Du rút cuộc đến sáng sớm hôm sau rút quân trở về doanh trại nghỉ ngơi hồi phục.

Ở trong doanh trại ,chờ đợi Du tướng quân trở về chính lại là một thánh chỉ đang chờ.

Đương kim thánh thượng là người nôn nóng,một tháng kỳ hạn còn chưa tới,liền hạ chỉ giáng chức Du Đại Du tổng binh chức,cả đám quan dưới trướng cũng không thoát khỏi,từ tổng binh trở xuống đều bị giáng chức.Nhưng cuối cùng thánh thượng không đem mọi chuyện chấm dứt,cuối cùng trong thánh chỉ có ghi rằng yêu cầu đám người Du Đại Du lập công chuộc tội,nếu có thể đoạt lấy Sầm Căng,thì phục nguyên chức quan cho bọn họ.

Du Đại Du xem xong thánh chỉ này liền dờ khóc dờ cười,mấy ngày liên tiếp tác chiến làm cho thể xác hần và tinh thần đều mệt mỏi,ngay cả lời nói cũng không muốn nói,phất tay để cho chúng tướng thân cận tản đi,buông lỏng cương bộ trở lại lều lớn.

"Tướng quân!" Trong lều lớn chờ hần đã lâu chính là Lục Dịch đứng dậy nói.

Du Đại Du trông thấy hần,sắc mặt trầm như nước,không nói một lời,đi ngang qua hần,như thể là không nhìn thấy hần.

Dù sao thì Du Đại Du là đã mười ngày đánh trận trở về,mệt mỏi như vậy có thể lượng thứ,Lục Dịch ngược lại cũng không so đo thái độ của hần,vẫn nói:"Tướng quân, ta cần thận nghiên cứu qua bản đồ phòng thủ,phía Tây có một chỗ rất khả nghi,hần là có chỗ sơ hở...."

Cực lực áp chế cơn giận,Du Đại Du lấy tay ngưng lời của hần,cầm trong tay thánh chỉ giơ lên hỏi:"Chuyện này,chắc hẳn Lục thêm sự đã biết được?"

Lục Dịch chỉ đành phải gật đầu.

"Kỳ hạn một tháng còn chưa đến,thánh thượng đã giáng chức của ta." Du Đại Du nhìn chăm chăm hấn,làm bộ hỏi:"Việc này cùng ngài có quan hệ hay không?"

Lục Dịch ngăn người,trong lòng biết Du tướng quân nhất định là đang hiểu lầm.

"Ta nếu như nói không có,tướng quân có thể tin ta không?" Hấn hỏi ngược lại.

Du Đại Du cười lạnh một tiếng:"Lời của Lục thêm sự nói ra,ta sao dám nghi vấn,lại nói,ta hiện tại đang bị giáng chức,hai chữ tướng quân này,thật tại ta đảm đương không nổi.Nơi đây chỉ có một cái miếu nhỏ,e rằng cũng không thể đáp lễ cho ngài được,việc này tháng ngày còn dài,làm oan ức đến Lục thêm sự.Không biết Lục thêm sự chuẩn bị khi nào lên đường trở về kinh thành?" Thực ra hấn là nghĩ,chính mình thì ngày đêm liều chết tấn công, Lục Dịch ở trong doanh trại tập kích sau lưng hấn,khiến cho thánh thượng trước tiên giáng chức mình,hấn tất nhiên là không thể nhẫn nhịn.

"Cho tới bây giờ ta vẫn một mực ở đây tìm hiểu tình hình chiến đấu ở Sầm Củng,còn chưa kịp bẩm báo với thánh thượng." Lục Dịch vốn là người không thích giải thích mọi chuyện,nhưng trước mắt lấy chiến sự làm trọng, muốn cho Du Đại Du nghe được đề nghị của Lục Dịch,liền không thể không giải thích,"Thánh thượng cũng là nóng lòng,thánh chỉ lần này thật ra là ngài ấy nóng lòng muốn Sầm Củng đại thắng,đây là cách thúc giục tướng quân mà thôi,tướng quân cũng không cần chú ý việc này."

Hiển nhiên là cũng không tin lời hắn hoàn toàn, Du Đại Du mặt trầm ngâm: "Ý tứ của Lục thiên sư là, vẫn muốn tiếp tục ở lại Sầm Cảng?"

"Ta chỉ hy vọng có thể tận lực giúp một chút công sức, năng lực của mình." Lục Dịch nói

"Ngài cũng đã tận lực.....Ta còn quân vụ chưa giải quyết, thỉnh ngài."

Du Đại du đem vút thánh chỉ lên trên bàn, dùng tay chỉ hướng nơi cửa lều ý bảo Lục Dịch đừng ở đây làm phiền.

"Ta xin cáo từ!"

Mắt thấy hắn đang giận dữ, nói cái gì cũng không nghe lọt lỗ tai, Lục Dịch thở dài, chỉ có thể cáo từ đi ra ngoài.

"Đại công tử, mất chức là chuyện của hắn, chúng ta làm gì quản chuyện của hắn làm gì, hà tất gì phải nể hắn..." Sầm Phúc thay Lục Dịch bắt bình

"Im ngay! Người khi nào biến thành hình dạng như thế này, càng ngày càng nói lời khó nghe!"

Lục Dịch nặng nề nói

Sầm Phúc ngó người không dám nói nữa. Hắn cùng với Lục Dịch dù là chủ tớ, nhưng hắn thuở nhỏ ở ngay Lục phủ, có thể nói là cùng Lục Dịch lớn lên, tập võ chơi đùa cùng nhau, cảm tình thân thuộc sâu nặng. Lục Dịch cũng rất ít khi trách mắng hắn, như hôm nay trách mắng nặng nề như vậy chưa từng thấy qua.

Lục Dịch trách cứ nói:"Chuyện này sao lại nói là không ra gì....Những ngày này,người theo ta ở trong quân trại,cũng biết được,chúng kiến thấy rằng phải đánh hạ Sầm Cánh,quan binh tử thương vô số.Vậy người đường đường là Cẩm y vệ đã lâu,trong đầu chỉ toàn chuyện đấu đá ở triều đình,quan với quan đánh nhau,đã quên cái gì gọi là quốc sự làm trọng rồi hay sao?"

Sầm Phúc mau chóng quỳ xuống:"Đại công tử,ta biết sai rồi!"

"Người so với Sầm Thọ lớn tuổi hơn,ta luôn cho rằng người so với hần trăm ổn hiểu chuyện,nhưng ta không nghĩ đến,trong mắt người chỉ có ta là đại công tử,chỉ biết có Lục gia,mà hoàn toàn không hiểu chuyện của người khác."

Sầm Phúc hổ thẹn chỉ biết cúi đầu.

Mắt thấy bộ dáng của hần như vậy,Lục Dịch thăm thở dài,đưa tay kéo hần đứng dậy:"Đứng lên đi,thay ta đi mời Vương phó sứ đến đây,Du tướng quân không muốn nghe lời ta,chỉ có thể trông mong Vương phó sứ có thể khuyên giải được hần."

"Ty chúc đi ngay!"

Sầm Phúc vội vàng đi mời Vương Sùng Cổ,không lâu sau liền mời Vương phó sứ thỉnh vào trong phòng.

Khi gặp mặt hai người vội vã miễn nghi lễ khách sáo,cùng nhau nói chuyện chính,Lục Dịch lên tiếng nhân tiện nói:"Ta vốn có chuyện muốn cùng Du tướng quân thương lượng,vô tình hần hiểu lầm ta đã khiến cho thánh thượng làm hần mất chức,căn bản là không nghe lời ta nói."

Thánh chỉ của thánh thượng, Vương Sùng Cổ cũng khó tránh khỏi, hấn cười khổ nói: "Mấy ngày liên tục tác chiến, tướng quân đã mấy ngày không ngủ, tinh thần thủ lĩnh cũng không tốt, vừa lúc mới trở về quân doanh lại nhận được thánh chỉ giáng chức, khó tránh khỏi nghĩ sai hướng, trách làm Lục thêm sự. Ta thay tướng quân tạ lỗi, xin ngài ngàn vạn lần thông cảm."

"Chuyện này ta là muốn mời Vương phó sứ thay ta giải thích, dù sao chiến sự vô cùng cấp bách, trước mắt không nên tránh nhau như vậy." Lục Dịch nói: "Đợi Du tướng quân hết giận, hấn về lần này chính là muốn nhất định đánh hạ Sầm Cản, ta muốn cùng hấn nói chuyện một chút."

Wương Sùng Cổ nghe vậy liền nói: "Chẳng lẽ, ngài nghĩ ra cách đánh hạ Sầm Cản hay sao?"

"Đến tốt cùng có thể đánh hạ Sầm Cản hay không, ta vẫn chưa thể quả quyết, nhưng tình hình trước mắt như vậy, miễn cưỡng chỉ còn cách này, chỉ cần tướng quân cho phép."

"Được, được, chuyện giải thích với tướng quân để ta lo." Vương Sùng Cổ gấp gấp không thể chờ được, vội đi ra ngoài: "Ngài yên tâm, nếu như có biện pháp, thì tướng quân có thể nhận lỗi với ngài." Nói chưa xong, hấn đã chạy nhanh ra ngoài.

Đóng cửa lại, Sầm Phúc lạ lùng nhìn về phía Lục Dịch: "Đại công tử, ngài thật là có biện pháp đánh hạ Sầm Cản sao?"

Lục Dịch gật đầu.

"Là cách gì?" Sầm Phúc hiếu kỳ hỏi

Lục Dịch nhìn hẩn một cái nói ngắn gọn : "Biện pháp chính là...không cần phải tấn công Sầm Cẩng nữa...."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 108

Thật vất vả mới khâu xong vài đường trên chiếc khăn tay, vừa thoát thân từ chỗ Thẩm phu nhân, Kim Hạ trước tiên đi tìm Cái Thúc, biết được hắn ở trên nóc nhà nghe lén chuyện hai người nói chuyện khi nãy, phỏng đoán trong lòng hắn bây giờ đang nở hoa.

"Thúc, chuyện vừa nãy người đều nghe thấy rồi phải không?" Kim Hạ cười, đi vào trong, nhưng lại thấy Cái Thúc đang rầu rĩ: "Sao lại như vậy? Dì ta đều nói đến nước này, người như thế nào còn ngồi ở chỗ này?"

"Bà ấy cũng không có nói là có chịu hay không, vạn nhất không chịu thì sao?"

"Lời nói ý tứ của Thẩm phu nhân đương nhiên là chịu, hơn nữa nói liên tục chờ ngài mở miệng.... Ta phải nói như thế nào thúc mới thông suốt được đây?" Kim Hạ có chút nóng nảy, "Chẳng lẽ người vẫn chờ dì ta mở miệng trước?"

"Ta đây không phải là.... Ta sợ chỉ làm bà ấy khó xử."

"Người không nói mới gọi là làm khó dì của ta."

Kim Hạ túm hắn đứng dậy, hung hăng mà kích tướng hắn: "Thúc, chuyện này ta đã giúp người hỏi qua, dì ta cũng bảo rằng sẽ chờ người đến nói chuyện, nhưng người đường đường là nam nhân, nghe được lời bà ấy vừa nói, lúc này phải nên vui mừng đi đến

trước mặt bà ấy mà nói người muốn kết hôn mới phải. Người bây giờ lại như con rùa rút đầu, ta thật sự phải khinh thường người thôi!"

"...Bà ấy chờ ta tự mình đi nói chuyện, có phải hay không là muốn làm cho ta hết hi vọng?" Cái Thúc do dự nói

"Chớ suy nghĩ lung tung, nhanh lên đi..." Kim Hạ vốn là muốn chuẩn bị đem hấn ra ngoài nói: "Người đi tắm rửa sạch sẽ, ăn mặc gọn gàng vào...."

"Còn phải tắm rửa sao? Không cần phiền toái như vậy?"

.....(lược bớt đoạn mọi người chuẩn bị đám cưới cho Cái Thúc).....

Hôm qua khi vào trong thành lúc sắc trời đã tối, đối với Tân Hà thành này, Kim Hạ còn xa lạ cực kỳ, đi dạo quanh tản bộ, liền phát giác đúng như lời Từ bá nói, cả thành đồ người người trở nên hoảng loạn, người đi đường đều ra vẻ vội vã, cửa tiệm bên đường ai nấy đều không kì kèo mặc cả, mà gấp rút trả tiền dứt khoát, vội vã rời đi...

Vào năm canh tuất, thời điểm nguy cấp, trong kinh thành đại khái cũng là tình cảnh như thế này. Kim Hạ ám thử dài, đi tìm một cửa tiệm bán nhang đèn, liền đi vào mua hai cây nến đỏ, suy nghĩ một lát lại mua thêm vài tấm giấy đỏ cắt chữ dán trên cửa nhất định rất vui vẻ.

Ôm cuộn giấy đỏ cùng hai cây nến đỏ đi trở về, có một người đi đường vô tình chạm mặt, nàng lơ đãng nhìn một cái, đang chuẩn bị tránh sang, lại phát hiện người vừa chạm mặt là bọn hải tặc trong thôn của giặc Oa ở thành Hàng Châu, hấn xách một bó bánh quẩy.

Hấn tại sao lại ở đây?

Kim Hạ trong lòng rung mình, nghiêng người né tránh, cũng không quên khẽ cúi đầu xuống. Lúc này nàng đang mặc xiêm áo của Thẩm phu nhân màu tím nhạt, đầu tóc cũng cầu kì hơn làm ra dáng một cô nương gia hơn, cùng với lúc giao thủ lần đó bộ dáng hoàn toàn khác nhau, tên đó mặc dù cùng Kim Hạ cũng thấy thoáng qua, nhưng có lẽ là hắn không lưu ý đến nàng sẽ là tên bộ khoái hôm đó.

Sau khi đi được vài bước, Kim Hạ tự nhiên xoay người, ra về quên đồ đã mua, tiện thể đi về phía trước, không gần không xa đuổi kịp hắn.

Đối với chuyên gia truy tìm tung tích như Kim Hạ mà nói thì theo dõi là chuyện thường ngày, rất nhanh chóng mà lên theo dõi từ cửa tiệm này sang cửa tiệm khác, chỉ dùng khước mắt mà dõi theo tên kia, chẳng mấy chốc đã đi rất xa, tên kia đi qua mấy góc đường, tiếp theo đi vào trong con hẻm, Kim Hạ cảm thấy bất an liền dừng lại một quán điểm tâm, cố tỏ vẻ xem xét món đồ bộ dáng.

Đứng tại hàng quán đã lâu cũng không trông thấy tên kia đi ra, Kim Hạ chọn lấy mấy túi bánh bột tiện thể hỏi chủ quán nói: "Cho ta hỏi lát nữa ta muốn đi đến thành phía đông tìm quý phủ của Thuần Vu lão gia, từ ngõ hẻm này đi đến đó có thể gần hơn hay không?"

Chủ quán lắc đầu nói: "Con ngõ này đi về bến sông xanh, người muốn đi đến Thuần Vu quý phủ thì phải đi đường vòng khá xa đấy."

"Bờ sông xanh sao? Đúng rồi, ta cũng muốn mua một ít cá, nơi này chợ cá bắt đầu buôn bán lúc nào vậy? Ở nơi nào?" Kim Hạ lại hỏi

"Đi xuyên qua con hẻm này, nhắm về hướng đông mà đi, nhìn thấy có một gốc cây đại thụ, phía dưới tán cây chính là chợ cá. Cô nương

muốn mua được cá ngon thì nên tới sớm, chợ cá bắt đầu bán vào đúng giờ mọ và giờ thìn thì cũng đã bán xong."

Kim Hạ tạ ơn chủ quán,giao vài tiền đồng,cầm lấy túi bánh điểm tâm liền trở về.

Vừa vào biệt viện,Kim Hạ liền trông thấy Cái Thúc rạng rỡ chào đón,ngĩ đến chắc là Thẩm phu nhân đã bằng lòng.

"Người chạy đi đâu vậy?"

Kim Hạ đem đồ vừa mua đưa cho hấn:"Biết rõ thúc sắp có chuyện tốt,ta liền chạy đi mua thứ này.Không có nó,người nghĩ làm sao động phòng được?"

"Đứa nhỏ nhà ngươi,đứng đắn một chút được không?"

"Ta là đang nói chuyện đứng đắn đây"

Kim Hạ cầm lấy bao bánh bột vừa ôm một xấp giấy đỏ đi vào trong tiểu viện, đặt lên bàn mà luôn miệng gọi Dương Nhạc tới giúp,ngoại trừ Thượng Quan Hi đi đứng bất tiện,tất cả đều ra ngoài phòng của mình

Thuần Vu Mẫn tiếp nhận xấp giấy đỏ,lần lượt mở xem từng cái....Nàng không khỏi nhoẻn miệng cười nói:" Viên cô nương, chủ quán kia sợ không bán được số hàng cuối ngày này mà lấy hết cho cô nương hay sao,nhìn xem,còn có giấy dán mừng thọ năm mới,dùng khi năm mới, không phải dùng khi có hỉ sự."

"Không phải, nghe chủ quán bảo là giấy dán hỉ sự không còn nhiều,ta liền bảo những thứ khác cũng đưa cho ta luôn vậy ." Kim Hạ cầm giấy dán cắt thành đèn lồng cá chép cười nói : "Không việc

gì, tất cả những thứ này đều có thể dán hết. Cưới được dì ta đối với thúc ta mà nói ,thì giống như lễ mừng thọ năm mới mà. "

"Ai nói!" Cái Thúc phản bác nói, nghiêm túc sửa chữa: "So với cái này ta vui mừng gấp trăm lần lễ mừng năm mới đấy."

Mọi người cười to.

Thừa dịp mọi người bận rộn, Kim Hạ lặng lẽ túm Dương Nhạc ra ngoài ,đem chuyện gặp phải hải tặc hôm nay nói cho hắn nghe. Dương Nhạc lấy làm kinh hãi: "Hắn làm sao cũng đến được Tân Hà thành này, chúng ta phải mau chóng đi báo quan."

"Người đứng quên chúng ta chính là quan gia."

"Bọn quan gia giống chúng ta có thể là cũng không đối phó được hắn."

Dương Nhạc phiền não lo lắng: "Phải rồi nơi đây chính là nơi trú quân của Thích tướng quân ,chúng ta có thể hướng Thích tướng quân mà bẩm báo"

"Đợi đã, không vội việc này ." Kim Hạ nói: "Người nghĩ hắn đến Hàng Châu là có chuyện gì quan trọng, chắc chắn là Mao Hải Phong đã giao hắn một việc. Ta đã nghĩ ra được vì sao hắn lại ở đây. "

Sầm Thộ đột nhiên xuất hiện từ sau lưng Dương Nhạc, làm Kim Hạ hết cả hồn.

"Nhà người cầm tinh con mèo hay sao, đi đến sao không nghe thấy tiếng động?"

Ngay sau đó Tạ Tiêu cũng xuất hiện

"Phát hiện hải tặc sao không nói cho ta biết,hai người định giấu ta sao?" Hấn vỗ vai Dương Nhạc hỏi

Định giấu hấn mọi chuyện mà không thành, Kim Hạ liền thở dài ảo não:"Ca ca ,ai dám lừa người ...Ta biết công phu người rất giỏi ,nhưng tình hình hiện tại người không nên đụng tới hấn, ta muốn thả dây dài bắt cá lớn !"

"Người muốn lập công lớn một mình sao?" Tạ Tiêu kể bên đấm chột nằng.

"Thật sự không có... "

Sầm Thộ hai tay ôm trước ngực, tức giận nhìn bọn họ:"Hai người các người dám cả gan lớn,hôm trước chuyện ở bãi sông xảy ra đã chịu không ít thiệt thòi,vậy mà chuyện quan trọng hiện tại còn dám giấu ta,ta làm sao hướng đại công tử bẩm báo."

"Được, được, ta nói cho các người biết,toàn bộ nói cho các người biết."

Kim Hạ không còn cách nào khác ,đành phải đem chuyện gặp phải tên kia ở chợ từ đầu đến cuối kể cho hấn nghe.

Tạ Tiêu sau khi nghe xong,lặng người thật lâu:"Người mất dấu hấn, thì còn nói chuyện gì, bây giờ chúng ta làm sao tìm hấn?"

Kim Hạ không để ý tới hấn,thăm dò Sầm Thộ.

Sầm Thộ trầm ngâm nói : "Hấn có mang bánh quẩy trở về, nhất định chỗ ở không xa."

"Định tìm từng nhà sao?" Tạ Tiêu thẳng nhú mày

"Không cần tìm từng nhà, ngày mai sáng sớm đến bãi sông gần gốc cây hòe đại thụ ngay chợ cá có thể tìm thấy hấn." Kim Hạ nói.

Tạ Tiêu kinh ngạc nhìn nàng

"Ca ca, người không phải là bộ khoái, ta không so đo với người." Kim Hạ giải thích cho hấn nghe: "Ta vừa rồi có nói với người, là hấn có mang theo một bao bánh quẩy, trên người hấn có mùi cá, ta và hấn chỉ gặp thoáng qua, trên tóc hấn có điểm vài cánh hoa hòe, trên giày hấn lại có vẩy cá, hơn nữa không phải là một loại vẩy cá. Ta cũng có hỏi qua chủ tiệm bánh, biết được chợ cá ở gần bãi sông và ở ngay dưới gốc cây hòe lớn, cho nên... Ngày mai chúng ta có thể ra đó mua cá về, Đại Dương có dịp chưng hay hấp cá. Đầu cá có thể nấu cháo, thân cá thì lại ăn bổ dưỡng, ta đã lâu không ăn cá..."

Phần sau đoạn nói chuyện Kim Hạ đã lạc sang chuyện khác, Tạ Tiêu cùng Sầm Thộ không khỏi nhìn chăm chăm nàng.

"Người nói chuyện chính được không?" Sầm Thộ nhắc nhở Kim Hạ quay lại chuyện chính.

Kim Hạ liền tổng kết cuộc nói chuyện: "Tóm lại các người hiện tại không thể đụng vào hấn, đây là chuyện quan trọng nhất ta muốn nói."

"Gặp hải tặc không giết hấn, giữ lại phơi thành khô cho người ăn với cơm sao?" Tạ Tiêu nói: "Bọn ta từ Gia Hưng đến đây, cũng không biết đã gặp bao nhiêu hải tặc, ta chưa từng nghe là không được giết chúng."

Sầm Thộ vẫn còn tỉnh táo nói: "Không nên giết hấn sao, người nói thử xem lí do tại sao?"

"Ta nhìn thấy trong áo của hấn lộ ra một thứ đồ chơi của trẻ con." Kim Hạ nhìn về phía Dương Nhạc:"Người cũng biết hấn có vợ và một hài tử còn rất nhỏ."

Dương Nhạc nhíu mày : "Nói như vậy, thì hấn đã mang vợ con đến Tân Hà thành này sao?"

Tạ Tiêu phẫn nộ nói : "Hấn đã giết bao nhiêu người, chẳng lẽ hấn có vợ con thì được kim bài miễn chết sao,thật là đáng chê cười!"

"Ca ca ,người hãy nghe ta nói,hôm trước ở ngoài thành Hàng Châu,hấn không hấn là người Đông Dương ,chỉ là thôn của hấn cho bọn hải tặc trú ngụ.Hôm nay ngay cả thức ăn đều là chính hấn đi mua,có thể thấy được bên cạnh hấn không có người sai khiến,lại dẫn theo vợ con ngụ tại Tân Hà thành này ,xem ra là có chủ tâm ngụ ẩn trong thành này." Kim Hạ giải thích

"Chẳng lẽ hấn cải tà quy chính,quyết tâm thoát ly khỏi bọn hải tặc." Tạ Tiêu suy đoán

Kim Hạ lắc đầu:"Không thể nào,nếu là nghĩ đến muốn cải tà quy chính,hấn cần phải mang vợ con cao chạy xa bay,càng xa càng tốt."

Sầm Thộ tiếp lời:"Cho nên người cảm thấy hấn ngụ ẩn tại nơi này là có mưu đồ khác?"

"Không sai,Mao Hải Phong có thể giao hấn làm một chuyện quan trọng,hấn không phải là hải tặc dễ đối phó." Kim Hạ nhìn về phía bọn họ : "Mấy vị ca ca,tại sao chúng ta không thả dây câu cá lớn, xem hấn tột cùng là âm mưu chuyện gì."

Sầm Thộ trầm ngâm một lát:"Được thì được thôi, chỉ là tìm một người đối mặt nói chuyện với hấn,nhưng không thể làm lộ chân

tướng .Người cùng Dương Nhạc, hấn đều gặp qua,hai người các người tốt nhất là không nên xuất hiện trước mặt hấn lần nữa ,để trách quân thù biết được."

"Chuyện này thú vị rồi đây." Tạ Tiêu ưỡn ngực nói:"Hấn không phải là người bán cái sao,ta cũng tìm một chiếc thuyền mà đi bán cá,chắc không thể nào nghi ngờ."

"Người,người sẽ đi bán cá sao?" Sầm Thọ không tin tưởng hấn lắm nói.

"Ta đây từ nhỏ sống ở gần sông,đánh cá là chuyện dễ dàng."

"Ca ca ,ta biết đánh cá không thành vấn đề với người,nhưng người ngàn vạn lần đừng để lộ ra chân tướng,hấn có thể nhận ra một chút sơ hở của người."Kim Hạ không yên lòng nói

"Trong lòng ta biết rõ,yên tâm đi,thả dây câu bắt cá lớn, ta nhất định sẽ thận trọng."

Lập tức Kim Hạ nghĩ cách thay đổi bề ngoài của Tạ Tiêu ,Dương Nhạc còn nghĩ đến cách là làm cho xiêm y hấn có vài chỗ rách ,Sầm Thọ thì trực tiếp đem quần áo của Cái Thúc đổi cho Tạ Tiêu thay.

"Không được mùi này....ít nhất phải giặt sạch một lần mới có thể thay được." Tạ Tiêu thẳng bịt mũi.

Kim Hạ thay hấn giải vây:"Không được, hấn ở Hàng Châu đã từng gặp qua thúc ta,không thể mặc quần áo của thúc,ngộ nhỡ hấn nhìn thấy quen mắt,chẳng phải lộ chuyện sao?"

Nghe vậy, Tạ Tiêu như trút được gánh nặng .

Cuối cùng Kim Hạ lấy quần áo của hắn, đi làm cũ đi. Mọi chuyện đều do Kim Hạ giải quyết .

"Lục Phiến Môn các người thật đúng là" Sầm Thọ kì thực trong lòng có vài lời tán thưởng nhưng nhất thời lại không biết nói như thế nào.

Dương Nhạc tưởng rằng hắn lại mở miệng mỉa mai đôi câu, tiện thể nói : "Chuyện này cứ giao cho Kim Hạ là có thể yên tâm , Kim Hạ tinh thông xử lý nhanh việc nhỏ không đáng kể này , mặc dù không muốn gọi là vô cùng nhanh trí, nhưng ngay cả người nhà đều có thể không nhận ra kẻ hở."

Sầm Thọ vỗ vỗ bả vai hắn , ra vẻ chính mình cũng không xem thường bọn họ , cười nói : "Ta bây giờ mới hiểu được , đại công tử lại sai Lục Phiến Môn các người điều tạm đến đây , thật đúng là có đạo lý của công tử."

Lúc tiến vào bưng thuốc cho Thượng Quan Hi uống, Tạ Tiêu liền đem chuyện này nói hết cho nàng biết, cười nói : "Ta còn nghĩ những ngày này không có chuyện để làm , tất nhiên trong lòng khó chịu, không nghĩ tới lại gặp chuyện này, theo như lời nha đầu kia thì làm việc này có thể bắt được cá lớn."

Hắn một mình mạo hiểm, Thượng Quan Hi thật không yên tâm, lại muốn ngăn cản hắn, trên mặt thần sắc không khỏi lo lắng.

"Tỷ, hay là tỷ lo lắng không có người chăm sóc phải không?" Tạ Tiêu nhìn thấy vẻ mặt buồn bực của nàng liền an ủi : "Ta cùng Kim Hạ đã tính toán qua, Kim Hạ sẽ chú ý chăm sóc cho tỷ, còn có Thẩm

phu nhân ở chỗ này ,thương thế của tử không cần lo lắng .Đúng rồi, Thầm phu nhân, chúng ta sẽ mau chóng phải gọi bà ấy là Lục phu nhân rồi."

Thượng Quan Hi cười nói:"Ta biết được Lục đại thúc đã đợi nhiều năm, cuối cùng cũng đến ngày này."

"Ta nói hấn đáng đời, chính hấn nhát gan,không dám mở miệng, nếu sớm mở miệng mấy năm trước thì bây giờ đã có chuyện vui." Tạ Tiêu tưởng chừng bát thuốc đã nguội liền đưa Thượng Quan Hi uống.

Thượng Quan Hi tiếp nhận thuốc, uống từ từ, lại thấy Tạ Tiêu lại đứng ngồi không yên,không khỏi lo lắng hỏi:"Người định đi đâu mà vội vàng?"

"Nha đầu kia đem quần áo của ta đi làm cũ, không biết đã cọ xát như thế nào,ta định đi xem một lát." Tạ Tiêu nói

Thượng Quan Hi ngăn người:" Quần áo của người làm như thế nào được như vậy?"

....

Ở phòng bên cạnh cách một vách tường, A Nhuệ ngồi tựa lên giường nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người vừa mỉm cười khổ. Trên mặt vết sẹo của hấn từng trện ngứa ngáy,hấn quả thật nghĩ không được, dùng bàn tay cọ xát lại thấy từng tế bào da chết rơi xuống, hấn đột nhiên lấy làm kinh hãi, nghĩ đến muốn soi gương nhưng tìm trong phòng lại không thấy.

Thì ra là Kim Hạ lo sợ rằng hấn sẽ soi gương nên cố ý lấy toàn bộ gương ở trong phòng lấy đi.

A Nhuệ không còn cách nào khác ,chỉ còn cách lấy thau nước nhìn mặt mình trong nước, mặc dù đã bị lột da nhưng vết thương vẫn còn để lại sẹo nhưng hoàn toàn không giống vẻ dữ tợn trước đây của hắn.

A Nhuệ không hiểu tại sao, rồi trí sau đó nỗ lực ổn định tinh thần, bước nhanh ra đi tìm Thẩm phu nhân.

Mọi chuyện hoàn toàn nằm trong dự liệu của Thẩm phu nhân, bà ấy chỉ nhìn những chỗ vết thương bị lột da của hắn, sau đó nói:"Những vết sẹo khác cũng sẽ bắt đầu lột da, người kiên nhẫn chờ một chút. Tiếp tục dùng thuốc,bôi lên da vài lần nữa thì vết sẹo sẽ mờ dần."

Trời vẫn còn chưa tới vì muốn để cho A Nhuệ thấy rõ mặt mình, Kim Hạ đi lấy ánh nến, cái gương đưa cho hắn soi.

A Nhuệ tay khẽ run, không dám đụng vào mặt mình, hắn chỉ tỉ mỉ chăm chú nhìn mặt mình, không thể tin được nói:"Đời này còn có thể lại nhìn thấy khuôn mặt của ta sao?"

"Da người nếu trước kia trông rám nắng thì sau này ngay cả vết sẹo trên mặt cũng khó mà thấy được, dĩ nhiên sẽ giống khuôn mặt trước kia của người ." Thẩm phu nhân đáp

Kim Hạ trong lòng không kìm chế được vui mừng ,cười nói :
:"Không lâu nữa thì người cũng không cần mang mũ che mặt, chúng ta cũng không cần lừa gạt Thượng Quan tỷ tỷ nữa. "

A Nhuệ ngây cả người, thoáng qua liền nói:"Không, ngàn vạn lần đừng nói cho Đường chủ biết,ta... "

"Là vì cái gì lại không được nói.Tỷ tỷ lại đang tìm kiếm người?"

"Không được, nếu Đường chủ biết được trước kia ta vào trong bang vì làm mật thám,tất nhiên sẽ không tha thứ cho ta." A Nhuệ nghĩ đến chuyện này, trong lòng hoảng loạn, ban đầu vui sướng hóa thành hư ảo, xoay người yên lặng rời đi.

Thấy thế Kim Hạ thở dài : "Sớm biết được có ngày này, tại sao ngày trước lại.... "

Thẩm phu nhân nhẹ nhàng thổi tắt ngọn nến , mới nói : "Có nguyên nhân thì phải có hậu quả , không có chuyện có thể hối hận được. "

.....

"Thẩm phu nhân, thúc ta cuối cùng cũng đã mở miệng nói thẳng ,người cũng chịu hấn." Kim Hạ tò mò hỏi : "Hai người định khi nào mở hỉ sự?Tất cả ta đều đã chuẩn bị xong."

"Cần gì mở tiệc hỉ sự,chờ trở về quê quán,đứng trước mộ phần cha mẹ dập đầu ,coi như xong mọi chuyện."Thẩm phu nhân thản nhiên nói .

"Người cùng thúc ta trở về quê quán ở Phúc Kiến,Tuyền Châu sao?" Kim Hạ không nghĩ nhiều liền hỏi,vừa mới dứt lời mới phát hiện đã bị bại lộ

Thẩm phu nhân khẽ nheo mi,chậm rãi hỏi : "Ta nhớ là ta chưa nói với người quê quán của ta trước đây ,làm sao người biết được là ở Phúc Kiến ,Tuyền Châu?"

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 109

*** Các bạn bắt đầu từ chương này có thêm cộng tác viên giúp mình dịch truyện. Cảm ơn Đâu đã đóng góp dịch truyện. Chương này siêu chất lượng nha. Mong mọi người vẫn ủng hộ truyện. Mọi người comment đánh giá chương này để có thêm động lực dịch tiếp nhé*****

"Là thúc ta nói." Kim Hạ phản ứng nhanh, "Bất quá người đừng trách hấn, hấn cũng là không cẩn thận nên lỡ miệng nói ra, ta mới biết được."

"Ta hết lần này đến lần khác dặn dò hấn không nói, không nghĩ hấn lại chẳng giữ kín." Thẩm phu nhân mặt trầm như nước. "Hấn biết rõ ta kiêng kị nói ra chuyện cá nhân, lại tùy tiện nói cho người khác biết, xem ra hấn không phải là một người đáng tin cậy."

"Thẩm phu nhân,..... "

Kim Hạ thấy Thẩm phu nhân thật sự nổi giận, có điểm hoảng hốt

"Nếu như hấn như vậy, đem gia thế của ta nói chuyện với nhiều người khác nữa, ta làm sao có thể dẫn hấn đi đến trước mộ phần của cha mẹ ta..."

"Dì, ta sai rồi, ta sai rồi, không phải là thúc nói ,thật sự không phải hấn ,ngàn vạn lần đừng oan uổng hấn." Kim Hạ vội vàng giải thích ,
"Về gia thế của người,thúc ta một chữ cũng không nói đến, hấn thực sự kín miệng."

"Không phải là hấn thì là ai?"

Kim Hạ khổ não nói ra:"Người vẫn luôn biết được ,ta là quan gia.Kể từ khi gặp người ở rừng hoa đào ,ta liền âm thầm cho người điều tra việc này ,xin lỗi dì,ta chỉ là hiếu kỳ ,không nghĩ đến có ý hại người..."

Thẩm phu nhân một khắc cũng không buông lỏng hỏi tiếp :
"Ta cũng biết người là quan gia,còn biết được người là Lục Phiến Môn tiểu bộ khoái ,người có thể sai khiến người khác,nhưng ta thấy chỉ có Dương Nhạc đi cùng người,ta nghĩ người cũng không thể có quyền lớn ở đây.Người nói cho ta biết, làm sao người tra được?"

"Chuyện này... Có tiền là có thể thông thần quảng đại điều tra ra được..."

Kim Hạ cười khổ,âm thầm quyết tâm :Đánh chết cũng không thể khai Lục Dịch ra.

"Người có quyền hạn nhưng chỉ có vài vụn bạc lẻ,người làm thế nào mà có thể thông thần?" Thẩm phu nhân nhìn chằm chằm Kim Hạ.

"...Ta có thể kí sổ nợ,đây là quy củ của Lục Phiến Môn bọn ta,người không hiểu được. " Kim Hạ đáp có vài phần gian nan,cảm thấy không thể bị hỏi tới như vậy được ."Đúng rồi, Dương Nhạc bảo

ta đi xem nồi cháo ,ta thiếu chút nữa là quên mất ,ta đi trước xem thử,.... "

Nói xong,Kim Hạ chạy đi mất.

Thẩm phu nhân ngồi trong phòng nghe tiếng chân chạy đi của Kim Hạ, tự nhiên mỉm cười:" Đứa nhỏ này ,lại còn che chở cho Lục đại nhân, chết sống cũng không chịu khai ra."

Kỳ thực bà ấy làm sao không biết,chuyện gia thế của mình đã là vụ án nhiều năm phủ bụi, ngoại trừ có mật thám của đám người Cẩm Y Vệ mới tra ra được chuyện này. Trong đám người bọn họ chỉ có Lục đại nhân mới dễ dàng tra ra lai lịch của Thẩm phu nhân.Cũng may hắn cũng không có ác ý gì,bất kể là vì muốn tạ ơn hắn mới tìm hiểu về gia thế của bà chứ không có ý vạch trần thân thế trước kia.Đối với chuyện này, Thẩm phu nhân trong lòng hiểu rõ.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Tạ Tiêu liền mặc nguyên bộ y phục cũ cùng vợ già, chuẩn bị đi ra chỗ thuyền đỗ gần bờ sông dưới cây hòe lớn. Vừa đi đến cửa lớn của biệt viện, liền trông thấy một vị lão phụ tóc trắng xóa, khom lưng ở cửa, dạo bước đi tới đi lui.

" Xin hỏi, bà là ai?"

Lão phụ này là ai, Tạ Tiêu nhất thời không nghĩ ra, bà chỉ nói là có thân thích với Thuần Vu gia

" Chàng trai trẻ, hôm nay ngươi đi đánh cá, vì nương không yên lòng, muốn cùng đi xem một chuyến" Lão phụ run run rẩy rẩy tiến lại gần hắn, lấy tay áp lên mặt hắn, Tạ Tiêu cả kinh lùi lại.

Nhìn thấy Tạ Tiêu bị dọa đến như vậy, lão phụ liền thẳng người vòng tay qua eo hắn, không ngừng cười khanh khách, lúc này mới

khôi phục lại giọng nói bình thường: " Ca ca, thấy ta đóng giả giống hay không, liền bị ta dọa cho một trận rồi."

Tạ Tiêu nghe ra giọng của Kim Hạ, cau mày cẩn thận xem xét nàng: " Người làm thế nào đóng giả được như vậy?"

" Đóng giả như vậy đi mua cá, không dễ dàng gì để người khác phát hiện ra." Kim Hạ đối với lớp hóa trang này của mình quả thực rất hài lòng, "Đi thôi!"

Tạ Tiêu cũng vì ham chơi, thấy thú vị, cũng không ngăn cản nàng. Vì tránh để người khác phát giác, hai người một trước một sau đi đến cây hòe lớn...

Con đường trước mắt hỗn loạn, bờ sông dưới cây hòe lớn đã trở thành chợ cá duy nhất trong thành, mỗi ngày ở đây tụ tập tầm mười thuyền bán cá, số lượng cá cũng chỉ có hạn, trước tiên họ còn phải đem cá lớn đưa đến các hộ quan gia cùng tửu lâu, số cá còn lại mới bày ở thuyền để bán.

Chợ cá có quy tắc của chợ cá, chủ buôn cá đến mới có thể mở cửa bán cá, chủ buôn cá chưa đến nơi, thì một con cá cũng không thể bán, nếu làm trái quy tắc, sau này nhất định không được đặt chân đến chợ cá nữa.

Mãi mới chờ đến lúc vị đại nhân một thân nhung lụa khoác áo bào, toàn thân từ trên xuống chỉ có thể dùng từ mượt mà để hình dung, nam tử trung niên ngáp một cái đi tới, đám người tự giác nhường đường, nam tử này ngay cả lời cũng chẳng buồn nói, híp mắt xem xét những khoang thuyền chứa đầy cá, bấm ngón tay từng chút từng chút, đánh giá phân lượng, tính đại khái ra giá cả, xem mình có thể lãi bao nhiêu bạc. Lúc này mới phát tay áo, đem cánh

tay trắng trắng mập mập quơ quơ giữa không trung, kéo dài âm điệu: " Mở -- chợ --"

Chợ cá tức khắc lâm vào một trận ồn ào, sục sôi.

Chọn cá, cầm cân, kén cá chọn canh, cò kè mặc cả... Kim Hạ tận dụng mọi ngách mà dịch lên phía trước, hướng đến chỗ thuyền cá

Trong khoang thuyền, cá tươi nhảy nhót tung tăng, cây hòe lớn dưới thềm mặt đá, người người tấp nập chuẩn bị mua cá. Kim Hạ đóng giả lão phụ tự nhiên thành khó chen với người khác, chỉ có thể đứng ở đám người phía sau chờ mua cá

" Có hay không, năm cân cá vược?" Nàng dùng thanh âm già nua hỏi

" Không có không có..." Tiểu đầu mục không kiên nhẫn mà xua tay, liền đem một khúc đầu cá trắm cỏ nặng nề ném lên trên bờ, hét to: " Mười hai cân cá trắm cỏ, người lấy hay không?"

Kim Hạ đảo mắt ngó vào khoang thuyền của hắn, bên trong cá không nhiều lắm, khác với những chiếc thuyền xa xa kia, xem ra hắn ở đây đánh cá cũng chỉ để ngụy trang, căn bản không hề nghiêm túc đánh cá.

Bên kia, Tạ Tiêu tìm được chủ chợ cá, tỏ vẻ chính mình cũng muốn bán cá .Chủ chợ cá đang ngồi trên ghế mây dưới tàng cây, thường thức trà, đung đưa hai chân ngắn nhỏ, híp mắt đưa nhìn Tạ Tiêu dò xét một phen

" Vị kia người từ đâu tới?"

" Là người Dương Châu"

"Ồ, đúng là một địa phương tốt. Biết bơi chứ?"

Tạ Tiêu lòng vui mừng không kiên nhẫn, cũng giả bộ ra vẻ ngoan ngoãn, liền nhẹ nhàng gật đầu.

"Người muốn đánh cá?"

Tạ Tiêu tiếp tục gật đầu

Chủ chợ cá ừng ực nhấp một ngụm trà, rồi chậm rãi nói: "Ta không hiểu được quy củ đất Dương Châu, tại chỗ của ta, quy tắc được ba lấy một, mình bạch chứ?"

Ô An Bang được năm lấy một, ông này thế mà đánh ba con cá đã lấy một, thật xấu xa! Tạ Tiêu trong lòng âm thầm mắng chửi, trên mặt lại kính cẩn đáp: "Cứ như vậy, theo quy tắc của ngài"

"Được! Theo ta."

Chủ chợ cá lúc này mới đứng dậy, hẩn chầm chậm từ thềm đá đi xuống, lập tức đi đến chiếc thuyền của tiểu đầu mục phía trước. Mới vừa rồi Tạ Tiêu thoáng thấy Kim Hạ mua cá trên chiếc thuyền này, đoán chắc chiếc thuyền này do giặc Oa đóng giả, chủ chợ cá liền dẫn hẩn lên thuyền, ngược lại hẩn có chút bị động, trong lòng thầm nghĩ không ổn, hẩn là mình cùng Kim Hạ đã bị phát hiện.

Kim Hạ ở trên bờ xách lấy đầu cá vược, thấy vậy, không khỏi cảm thấy căng thẳng.

"Đồng Tam, hôm nay người đánh được nhiều hay ít cá?" Chủ chợ cá cau mày hướng vào khoang thuyền đầu xem xét. "Người ta đều chừng trăm cân cá, người đến bốn, năm chục cân cũng chưa tới, ai cũng giống như người, định hít gió Tây Bắc sống sao?"

Đồng Tam, chính là tiểu đầu mục, cũng không biết hấn lấy tên thật hay là dùng tên giả, đại khái bình thường bị chủ chợ cá gọi đã quen, lười nhác đáp: " Ngày mai ta đánh nhiều cá chút là được"

" Ngày mai? Người ngày nào cũng nói lời này... Ta cũng không cần chờ đến ngày mai, bắt đầu ngay hôm nay, vị tiểu huynh đệ này sẽ cùng người đánh cá, còn hai người chia chát nhau thế nào , ta không quản, dù sao chiếc thuyền cá này cứ theo quy tắc đánh ba lấy một cho ta." Chủ chợ cá liền đẩy Tạ Tiêu lên thuyền

"...Ai!Ai!" Đồng Tam có chút nóng nảy: " Không được, nhìn hấn chỗ nào cũng không ra dáng, dựa vào đâu bắt ta đánh cá cùng hấn"

" Chỉ bằng lời nói này của ta!" Chủ chợ cá tức giận nói: " Mỗi ngày số tiền người đưa còn không đủ nhét kẽ răng ta, không đồng ý thì cút."

Đồng Tam không so đo được với chủ chợ cá, trừng mắt nhìn Tạ Tiêu, tức giận: " Giờ Dàn sẽ đi ra sông đánh cá, có đi không?"

"Được!" Tạ Tiêu phản kích, khiến sắc mặt Đồng Tam càng thêm khó coi.

Việc này tiến triển có thể nói thuận lợi ngoài dự liệu, nhưng không chỉ có Đồng Tam là giặc Oa, mà còn có giặc Oa trà trộn trong những chiếc thuyền kia, Tạ Tiêu đơn độc lại ở cùng tên kia, vạn nhất hấn không vừa mắt Tạ Tiêu...

Việc này không chỉ Kim Hạ nghĩ tới mà Thượng Quan Hi vừa rồi nghe được chuyện này cũng nghĩ đến.

" Không được, lão Tứ, người không thể đi!" Nàng nói

Tạ Tiêu xem nhẹ đáp: " Lão Tứ ta mới thêm sợ hấn, lại nói ở trên thuyền, hấn lấy năng lực gì so với ta, nếu đã vào được đây rồi, lại là chuyện tốt."

" Lão Tứ, hấn không phải mao tặc tầm thường, là giặc Oa!" Thượng Quan Hi thật sự nôn nóng, " Thuyền mới rộng lớn, lỡ hấn lựa thời cơ ám toán hại người, người căn bản tránh không khỏi, đến lúc đó, hấn đem người ném xuống sông, người..." Nàng không nói thêm nữa, thần sắc trên mặt đã biểu lộ hết thấy.

" Tỷ, người trông chờ tin tốt của ta được không?" Tạ Tiêu bị nàng nói có chút phiền, cau mày đáp, " Cái gì mà ta bị người khác vứt xác xuống sông."

Thượng Quan Hi cố gắng di chuyển, chỗ chân bị thương liền đau, không khỏi đau đớn nhúu chặt mày: " Lão tứ, ta không phải có ý đó, ta là lo lắng người bị hấn ám hại"

" Ta biết tỷ muốn tốt cho ta, chuyện gì cũng là vì tốt cho ta." Tạ Tiêu phiền não gãi gãi đầu, " Chính vì ta không còn là đứa trẻ, ta một mình bên ngoài lang bạt hai, ba năm nay... Là ta từng chịu bị đánh, bị đau, tiến vào đại lao, nhưng bây giờ không phải ta vẫn lành lặn đứng ở đây sao."

" Lão Tứ..."

Thượng Quan Hi định nói tiếp, liền bị Tạ Tiêu ngắt lời: " Tỷ, lần này ta không đi, Kim Hạ bọn họ nhất định sẽ lại nghĩ cách trà trộn vào đó. Đã là số mệnh của ta, càng không liên quan đến người khác."

" Ta không phải có ý này, người dù sao cũng phải vì lão gia suy nghĩ kĩ, vạn nhất người xảy ra chuyện gì..." Thượng Quan Hi vội vã nói

" Hôm nay ta đem lời nói đặt ở đây, cứ coi như lão gia tử biết được việc này, cha cũng tuyệt đối không nói nửa chữ, người tin hay không?" Tạ Tiêu ngang nhiên

" Lão Tứ, người bình an trở về, chuyện này mới là quan trọng nhất."

" Tỷ lần này tới đây, cũng là vì ta mà đến, có đúng không?" Tạ Tiêu trầm mặc một chút, thở dài, mơ hồ nhìn Thượng Quan Hi, " Tỷ!, có câu này ta nhất định phải hỏi, có phải lâu nay tỷ vẫn luôn xem thường ta? Cảm thấy ta lỗ mãng, dễ xúc động, làm gì cũng không xong?"

"..... Ta không có....." Thượng Quan Hi có ý đồ phản bác, Tạ Tiêu hoàn toàn không nghe thấy, tiến gần nàng.

" Ta ở bên ngoài phiêu bạt ba năm, lại không mang về chút công danh gì, nhưng trời đất bao la lại khiến ta vô cùng vui thích! Muốn ta trở lại bang, người nói là vì lão tử, bắt ta phải ở lại làm Thiếu bang chủ, được, ta coi như là Thiếu bang chủ, nhưng chức Thiếu bang chủ này với ta đâu được gì, mọi việc trong bang đều do cha ta phân phó, ta chính là bức họa treo tường! Còn có lần này đến Nhị Chiết, người không nói, ta cũng biết người vì ta mà tới. Cùng ở trong chùa với các huynh đệ, người là sư tỷ, quần tay chân đối với ta, ta không có gì để nói, ta thân làm sư đệ mọi việc đều do người quyết định. Nhưng hiện nay, ta muốn giúp Kim Hạ bọn họ làm việc đúng đắn, người lại không cho ta đi. Là người đã giúp ta rất nhiều chuyện,

nhưng người không phải mẹ ta, người suốt ngày trông coi ta, trối tay trối chân, rốt cuộc đến khi nào ta mới ra trường thành được."

" Ta..." Lời chưa nói xong, nước mắt không ngừng rơi, nàng nhanh chóng lau đi, cực lực làm thanh âm ra vẻ ổn định, " Được, ta biết rồi, sau này sẽ không cản người. Người đi ra ngoài trước đi, ta muốn yên tĩnh."

Tạ Tiêu đang giận, liền xoay người đi ra.

Lẳng lặng trong phòng, Thượng Quan Hi lấy khăn che mặt, kìm nén không khóc lớn, Nàng thế nào cũng không nghĩ tới, đối với Tạ Tiêu mà nói, sự quan tâm của mình lại làm hắn chán ghét như vậy.

Đầu cá được chế biến vừa vặn, hoàng kim óng ánh, lớp vỏ bên ngoài giòn xốp, vừa mới bưng ra khắp nơi lan tỏa mùi hương, khiến Kim Hạ đói bụng. Nàng đem đồ ăn bày lên bàn, nhanh miệng gọi Cái Thúc: " Thúc, mau gọi dì xuống ăn cơm, để nguội rồi sẽ không ngon nữa..."

Thuần Vu Mẫn dọn xong bát đĩa, nhìn dáng vẻ thèm ăn của Kim Hạ, nhấp miệng cười nói: " Đừng nóng vội, Dương đại ca còn đang làm nước sốt trong bếp, hắn nói cá này phải ăn với nước sốt mới ngon."

" Đại Dương thật tốt!" Kim Hạ tấm tắc khen, " Cô nương nào cười được hắn thật có phúc khí lớn."

Vừa vặn nhìn thấy Tạ Tiêu, Kim Hạ vội vàng mời hắn: " Tới vừa lúc, mau tới ăn cơm!"

Tạ Tiêu không trả lời, vừa mới chuẩn bị bước tới, phía sau liền có người đuổi theo, không nói không rằng, ra một chưởng mạnh đánh vào Tạ Tiêu, lực đạo to đến kinh người, trực tiếp khiến hắn lảo đảo mấy bước, ngã ngay bên bàn.

"A..... A Kim, người điên rồi sao!"

Kim Hạ đem cá đặt xuống bàn.

Tạ Tiêu lảo đảo đứng lên, tức giận nhìn vào A Nhuệ, " Người điên rồi!"

A Nhuệ công phu dù đã khôi phục một phần, nhưng quyết không phải đối thủ của Tạ Tiêu, vừa rồi là đánh lén mới tạm thời đắc thủ. Lúc này, hắn giãy giụa đứng lên, lại một quyền vung đến. Tạ Tiêu xoay người cùng đấu với hắn, nghiêng người tránh ra, hắn không thu thế về được, ngã xuống bàn, màn che mặt cũng rơi xuống.

Thuần Vu Mẫn sợ tới mức đem cơm bưng lên trốn ngay bên cạnh. Kim Hạ tán thưởng liếc nhìn hắn một cái.

" Tỷ ấy đối với người tốt như vậy, thế nhưng người lại làm tỷ tổn thương!" A Nhuệ giọng nói khàn khàn, quay đầu trừng mắt với Tạ Tiêu

" Người là..." Tạ Tiêu có chút ngẩn ra, tiếp theo hiểu được, " Chuyện giữa ta và sư tỷ, người hiểu cái gì! Từ lúc nào đến phiên người nhiều chuyện?"

" Người làm tổn thương tỷ ấy là không được! Bộ dạng người xứng đáng với tỷ ấy sao!"

A Nhuệ cả giận nói.

Lời này có chút quen tai, tựa hồ đã từng nghe qua, Tạ Tiêu giật mình, tiến gần gương mặt kia của A Nhuệ, một lát sau, cuối cùng hắn đã nhìn thấu: " Người là A Nhuệ"

A Nhuệ ngây ngốc, liền cuống quýt tìm màn che đội lên, luôn miệng nói: " Không phải, không phải, người nhận lầm người rồi."

Xông lên phía trước đá bay mũ của A Nhuệ, Tạ Tiêu nắm chặt yết hầu hắn, khiến hắn khó khăn hô hấp không cử động được, đưa tay xem xét vết sẹo trên mặt hắn...

" Ca ca, không được!" Kim Hạ bật tiếng nói, buông đĩa, ngăn tay Tạ Tiêu

" Người nhận ra hắn?"

Kim Hạ thở dài, nhỏ giọng nói: "Hắn bị trọng thương, được Lục đại nhân cứu, bởi vì... Mặt của mình, nên hắn không muốn cho các người biết, cho nên vẫn luôn gạt các người cùng Thượng Quan tỷ."

Tạ Tiêu lúc này mới buông tay, bất mãn nói: " Ta nói mà, cảm thấy hắn luôn lén lút nhìn chằm chằm chúng ta, liền biết được có vấn đề."

" Thương thế của hắn tốt lên rất nhanh, vốn dĩ định hai ngày này nói với các người" Kim Hạ nói thêm một câu

" Không... đừng để Đường chủ biết được." A Nhuệ nhặt màn che, đội lên, trong giọng nói còn run rẩy.

" Rốt cuộc là vì sao? Ta nói cho người biết, tỷ của ta không thích bị người khác lừa gạt." Tạ tiêu nhìn vào vết thương dữ tợn của A

Nhuệ, chắc chắn là rất khổ tâm, liền không so đo việc vừa rồi, vỗ vai hắn nói: " Không việc gì, tỷ nếu biết được người là A Nhuệ, chắc hẳn sẽ rất vui. Ở Dương Châu, người mất tích mấy ngày, tỷ sai rất nhiều người đi tìm người. Người nói nghe xem, người vì sao vậy mà gạt tỷ ấy, không phải khiến tỷ ấy thất vọng rồi sao."

" Ta có lỗi với tỷ ấy.."

A Nhuệ giọng rất nhỏ, rồi không nói gì thêm nữa, đè nặng tấm màn che, vội vàng đi ra ngoài.

Tạ Tiêu không hiểu nhìn theo bóng dáng hắn, chuyển hướng sang Kim Hạ: " Lời này là có ý gì! Có phải hắn đã làm gì có lỗi với ta và tỷ tỷ không?"

Lại nhắc tới chuyện này, chỉ sợ ăn cơm cũng không xong, Kim Hạ thở dài: " Ca ca, chúng ta trước tiên là ăn cơm, sao lại đem ra nói chuyện khác rồi."

" Không được." Tạ Tiêu không buông tha, " Việc này không nói rõ, không ai nuốt trôi được."

" Ta nuốt trôi."

Kim Hạ hết sức thành khẩn nhìn hắn.

Tạ Tiêu trước nay dễ mềm lòng, chỉ đành nói: " ...Vừa ăn vừa nói đi."

Cùng lúc Dương Nhạc từ bếp bưng nước tương tới, Sầm Thộ giúp bưng canh cá viên lên, Thuần Vu Mẫn đặt lại ghế ngồi, Kim Hạ giúp dọn cơm, Cái Thúc cùng Thẩm phu nhân cũng đi tới.

" Chưa gì đã phá cửa phá nhà, có tiền đồ!" Cái Thúc thoáng nhìn phiến gỗ rơi ở cửa, tấm tắc nói, kia vốn là ván cửa bị Tạ Tiêu đập vào khi đánh ngã A Nhuệ.

Kim Hạ liên tục gạt đầu, " Dì, hôm nay ta mua được rất nhiều cá tươi, lại còn có tay nghề của Dương đại ca, người đợi lát ăn nhiều một chút."

Thẩm phu nhân mỉm cười.

" Để ta giữ cửa đặt lại là được, đâu phải làm lớn chuyện." Tạ Tiêu thúc giục Kim Hạ, " Người cũng mau nói sự thật đi."

Ngồi xuống bàn ăn, Kim Hạ hàm hàm hồ hồ bên cạnh vừa nhai vừa nói: " Là như thế này... Chuyện là... Cái kia... cái kia...cái này... hoa đào...con cá này thật tươi... sau đó hấn liền..."

Giữa một đồng, " Cá viên, canh cá, đầu cá điều" Tạ Tiêu cuối cùng cũng nghe ra chút chuyện quan trọng: " Người nói, Dịch Lan Diệp là do hấn giết!?"

Dương Nhạc đang lấy thìa ăn, nghe được lời này, tay liền cứng đờ, canh đổ phân nửa, Thuần Vu Mẫn nhìn được.

" Không chỉ có nàng ta, trong rừng đào còn có... ba bộ thi thể nữ nhân khác, bị rấn cắn đến biến dạng" Kim Hạ nhún vai, " Đoán chừng đều do hấn hạ thủ... Ngẫm lại sau đó hấn cũng chịu rất nhiều đau khổ, như vậy sống không bằng chết, thật đáng quả báo!"

Tạ Tiêu một lúc sau mới cau mày nói: " Tiểu tử này, thường ngày trầm mặc như tảng đá, thật không nghĩ tới hấn lại tàn nhẫn như vậy, hạ thủ với cả nữ nhân. Ta cũng không thể để hấn tiếp cận tỷ tỷ của ta được. Thật quá nguy hiểm!"

Dương Nhạc ăn xong chén cơm, lặng lẽ rời bàn ăn.

" Dương đại ca xảy ra chuyện gì rồi?" Thuần Vu Mẫn nhỏ giọng hỏi Kim Hạ, " Hấn giống như có quan hệ với việc này."

Kim Hạ nhìn theo bóng lưng Dương Nhạc vừa ra ngoài, ảo não liên tục vỗ trán: " Không xong rồi, ta không nên nói chuyện này... Đều tại người, một hai bắt ta phải nói!" Sau đó liền hướng Tạ Tiêu mắng.

Tạ Tiêu không hiểu được nhìn nàng: " Hấn xảy ra chuyện gì? Hấn và việc này có quan hệ gì với nhau?"

" Không nói, không nói....."

Kim Hạ cơm cũng không buồn ăn nữa, vội vàng ra ngoài an ủi Dương Nhạc.

Một lần nữa cảm ơn Đâu đã giúp đỡ. Hãy ủng hộ truyện nha*

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 110

Tiến vào trong phòng bếp, Dương Nhạc lại bỗng yên lặng khắc tĩa hoa trên củ cải.

"Đại Dương?"

Kim Hạ thăm dò tiến đến, trông thấy hắn, liền đi tới cùng ngồi xuống với hắn, nhưng cũng chưa nói chuyện.

"Ta không sao, người không cần lo lắng." Qua một hồi lâu, Dương Nhạc liếc nhìn Kim Hạ một cái, rồi cuộc mở miệng nói.

"..Người chịu tha thứ cho A Nhuệ, ta cho rằng chuyện này trong lòng người đã không còn nghĩ tới nữa." Kim Hạ thấp giọng nói

Dương Nhạc không lên tiếng, lại tiếp tục dùng dao tỉ mỉ cầm củ cải khắc hoa, qua thật lâu hắn mới nhẹ giọng nói: "Vừa rồi, ta cũng phát giác nhận ra rằng ta cũng không còn nhớ rõ khuôn mặt của nàng nữa rồi."

Kim Hạ suy nghĩ một hồi, ra vẻ chân thành nói: "Ta còn nhớ rõ, người nếu không chê ta vẽ xấu thì ta đã vẽ họa lại bức chân dung của nàng cho người rồi phải không?"

Biết Kim Hạ là đang cố ý nói đùa, Dương Nhạc mỉm cười nói tiếp: "Ta chỉ nghĩ đến có một ngày gạt A Nhuệ ra khỏi tâm trí mình, không bận tâm đến hắn nữa....Người cũng biết, trước sau chỉ

có một mình ta tương tự đến nàng, nàng cũng chưa từng đối với ta có tình ý gì."

"Người đã một lòng giúp nàng, nàng trong lòng biết được người là người tốt." Kim Hạ an ủi hắn.

"...Là người tốt sao?" Dương Nhạc tự giấu bản thân mà cười cười, "Có đôi khi ta cảm thấy uất ức chính bản thân mình, cái gì cũng không làm được, cứu không được nàng, cũng không thể thay nàng báo thù, thậm chí bây giờ còn ở chung với sát thủ giết chết nàng."

Kim Hạ nghiêm nghị nói với Dương Nhạc: "Đại Dương, đây không phải là uất ức. Người có thể tha thứ cho A Nhuệ, là bởi vì người biết được hắn chỉ là quân cờ đáng thương bị vứt bỏ, người đứng đằng sau là một kẻ khác. Cái này gọi là hiểu biết sâu xa, người có thể hiểu chuyện như vậy thủ lĩnh biết được khẳng định vui mừng trong lòng."

"Ta không tốt như thế..." Dương Nhạc lắc đầu: "Có lẽ, nói cho cùng là vì tâm ý của ta đối với nàng chưa đủ."

"Không phải là tâm ý chưa đủ, là do duyên phận không đến." Kim Hạ chính mình nói ra cũng khiến mình run sợ: "Bất quá duyên phận ta không thể cầu xin được. Người cũng đã là người trưởng thành, chuyện sau này cứ để trời tính thôi...."

Dương Nhạc nhìn chằm chằm Kim Hạ: "Người lại nói mơ hồ chuyện gì đây....."

Ở ngoài bếp bên góc tường truyền đến một âm thanh, Kim Hạ đoán là Sầm Thộ hoặc là Cái Thúc, cao giọng nói: "Là ai, lén lén lút lút nghe lén?"

Tiến vào bếp lại là Thuần Vu Mẫn trên tay bưng một chồng chén, vẻ mặt áy náy, ôn nhu, nhỏ nhẹ nói: "Thực thất lễ, ta vừa lúc mang chén đĩa đến đây, nghe thấy các người đang nói chuyện, sợ làm phiền, cho nên đứng bên ngoài đợi...."

"Không có việc gì, không có việc gì...Ta chỉ là thử xem là ai thôi, người đừng để bụng chuyện này."

Kim Hạ một mực đứng lên, cầm lấy đồng chén đĩa trên tay nàng, vội vàng đến bên cạnh giếng múc nước rửa chén.

Dương Nhạc cũng từ từ đứng dậy, đặt dao tỉa và củ cải xuống bàn, hướng Thuần Vu Mẫn áy náy cười một tiếng, thuận miệng hỏi: "Hai vị tiên bối cũng đã dùng cơm rồi sao?"

Thuần Vu Mẫn lắc đầu nói: "Nghe nói Thượng Quan Đường chủ miệng vết thương xảy ra chút vấn đề, Thẩm phu nhân chưa ăn xong liền chạy tới."

"Thượng Quan tỷ tỷ làm sao vậy?"

Kim Hạ thính tai nghe được, vừa rửa chén lại vừa nghe họ nói chuyện, từ bên cạnh giếng cao giọng hỏi.

"Hình như là bởi vì Tà đại hiệp cùng cô nương ấy nói chuyện gì đó, là cùng vị A Kim có nói chuyện, ta cũng không rõ ràng lắm." Thuần Vu Mẫn đối với bọn họ, lúc thì chón giang hồ, lúc thì chón quan trường, lúc thì bang phái lẫn lộn, chuyện thực tại cũng không hiểu rõ.

Nghe vậy Dương Nhạc bồng thờ dài.

"Ta biết chắc là... Tà gia ca ca tính tình nóng vội." Kim Hạ một bên tay ướt nhẹp cũng lắc đầu thờ dãi, "Thượng Quan tỷ tỷ nếu là biết được A Nhuệ trong bang chính là gian tế, A Nhuệ chắc chắn là không muốn sống nữa. Tà gia ca ca cũng thật là, một chút kiên nhẫn cũng không có, hắn không thể chờ vài ngày nữa hắn nói sao?"

Kim Hạ tại chỗ ngây ngốc trong chốc lát, ngẫm lại không an tâm:"Đại Dương, người đi xem A Nhuệ thế nào rồi, không chừng hắn làm ra chuyện gì điên rồ. Còn ta đi xem Thượng Quan tỷ tỷ thế nào?"

Kim Hạ cùng Dương Nhạc vội vã đi đến phòng hai người.

Thuần Vu Mẫn biết được chuyện này mình cũng không giúp đỡ được gì, yên lặng đến bên cạnh giếng nước, ngồi xổm xuống rửa chén đĩa.

Mới vừa đến cửa phòng Thượng Quan Hi, chỉ thấy Tà Tiêu đứng trước cửa nhìn thấy Kim Hạ liền ra hiệu, không muốn nàng tiếp tục vào trong phòng nữa. Kim Hạ ngược lại muốn đi đến phòng của A Nhuệ, lại trông thấy Cái Thúc cùng Sầm Thọ từ trong phòng A Nhuệ đi ra, cũng ra hiệu Kim Hạ đừng vào trong nói gì nữa...

"Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?" Kim Hạ nhin không được mở miệng hỏi.

Lời còn chưa dứt liền bị Tà Tiêu kéo tay đi cùng với Dương Nhạc đi đến một góc, đi vào trong viện mới buông tay ra.

Kim Hạ mở miệng muốn hỏi, Tà Tiêu cũng đã mở miệng nói:"Tỷ tỷ nói, là chính mình có mắt mà không trông, ở bên người nuôi một

con sói, lại còn hại người. Bây giờ tử tử chỉ biết là A Nhuệ đã chết, không muốn gặp lại hắn nữa."

"Còn A Nhuệ thì sao?" Kim Hạ khẩn trương hỏi

Sầm Thọ chen lời nói:"Tiểu tử kia ngay từ đầu giả vờ như không có chuyện gì cả, không có biểu cảm gì cả, sau đó mới phát hiện hắn trở về phòng cầm một con dao liền muốn lấy cái chết để tạ tội."

"Sau đó thì sao?"

"Bị ta điểm huyết, ta ngược lại càng muốn dạy dỗ cho hắn một trận, nhưng bây giờ hắn vẫn nằm trên giường không chút nhúc nhích." Cái Thúc đắc ý nói

Kim Hạ đối với Cái Thúc lập tức sinh ra nghi ngờ:"Thúc, ta muốn hỏi một chuyện, người tại sao lại muốn dạy dỗ hắn?"

"Ta nói cho người biết, Thẩm phu nhân đã vất vả cứu chữa cho hắn, nay hắn lại muốn chết đi, chẳng phải là sẽ uổng phí thời gian trước giờ hay sao..."

"Người nói rất có lý, sau khi nghe xong, hắn khẳng định im lặng." Kim Hạ tán thưởng

Cái Thúc nhún vai nói:"Qua một canh giờ là có thể tự động giải huyết, hắn còn gây chuyện nữa, các người tự mà tìm cách."

Kim Hạ chuyển hướng Tạ Tiêu, tức giận nói:"Ca ca, đêm nay người đừng có ngủ, thức mà canh chừng A Nhuệ, không khéo hắn lại muốn tự tử."

"Dựa vào cái gì mà ta phải canh chừng hấn? Ta sáng mai còn phải đi đánh cá đây."

"Chính người gây ra chuyện thì tự người đi mà gánh chịu."

"Ta đã gây ra họa gì chứ?" Tà Tiêu cây ngay không sợ chết đứng." Hấn rõ ràng chính là tên mật thám, ta không làm gì sai."

"...Được rồi!" Dương Nhạc cao giọng bảo bọn họ ngừng lại "Các người đừng cãi nhau nữa, A Nhuệ cứ giao cho ta. Chuyện tung tích của tên hải tặc kia quan trọng hơn, các người muốn làm gì thì làm đi."

Khó thấy Dương Nhạc phát hỏa như vậy, tất cả mọi người đều có điểm run sợ, hấn cũng không nhiều lời nữa, xoay người rời đi.

"Hấn có được không vậy?" Tà Tiêu rất hoài nghi rằng Dương Nhạc có hay không khống chế được A Nhuệ.

Kim Hạ giận trừng mắt nhìn hấn, chợt nhớ tới một chuyện: "Đúng rồi, ta có hỏi Thẩm phu nhân lấy cho người ít thuốc, người nhanh chân theo ta đi lấy nó."

"Thuốc sao, ta đâu có bệnh gì mà phải cần thuốc?" Tà Tiêu ồn ào.

"Không phải là cho người dùng, là cho người đối phó với hải tặc."

Hiển nhiên việc này, Tà Tiêu muốn cải trang cùng thuyền với tên hải tặc đi đánh cá, nói thật trong lòng Kim Hạ có chút bận tâm, cho nên nàng vừa về lại đến gặp Thẩm phu nhân, hỏi xem Thẩm phu nhân có thể điều chế một ít bột hôn mê hay không, có thể làm cho

người khác mê man trong chốc lát. Thẩm phu nhân bảo nàng đến tối thì đến phòng lấy.

"Nếu người phát hiện hấn bắt đầu hoài nghi người, hoặc là muốn ra tay với người, thì phải làm cho hấn bất tỉnh, bắt hấn sau đó mới nói chuyện." Kim Hạ dặn dò Tạ Tiêu.

Tạ Tiêu nhú mày.

"Nếu muốn bắt hấn khai ra cũng phải có biện pháp, chớ quên, nơi này chúng ta có một cảm y vệ đại nhân." Kim Hạ hướng Sầm Thộ bữu môi, "Ở Bắc trấn ti phủ ra ngoài người đó, thì mọi loại hình tra khảo chắc chắn là hấn thành thực. Đương nhiên đây chỉ là hạ sách, tốt nhất chúng ta hãy để cho tên hải tặc kia trong lúc lơ đãng để lộ ra sơ hở....Ca ca, người gánh nặng đường xa, sớm đi nghỉ ngơi....Phải rồi, ngày mai khi trở về người nhớ mang về vài con cá chép, vừa lúc cho người bồi bổ đầu óc."

"Nha đầu nhà người...."

Tạ Tiêu liếc mắt nhìn Kim Hạ, lúc này mới trở về phòng nghỉ ngơi.

"Cuối cùng cũng được yên tĩnh." Kim Hạ thở nhẹ khẩu khí, trông thấy Sầm Thộ vẫn còn chưa đi: "Ca ca, còn có việc gì sao?"

"Chờ khi nào tên hải tặc kia ra khơi đánh cá, ta nghĩ nên đến nhà của hấn điều tra, người có đi hay không?" Sầm Thộ bảo rằng hấn hôm nay đã lạng lẽ theo đuôi tên hải tặc kia, đã biết được hấn ở nơi nào.

Sầm Thộ rõ ràng là chủ động yêu cầu nàng đi cùng, Kim Hạ quả thực có điểm giật mình: "Ca ca, võ công của người cao cường anh minh thần võ như vậy, còn cần tới ta hay sao?"

Sầm Thộ khoanh tay trước ngực:"Một câu nữa thôi, người có đi hay không?"

"Đương nhiên đi..."

Giờ Sửu canh ba, Tạ Tiêu ra khỏi nhà,ngay sau đó Kim Hạ cùng Sầm Thộ mặc y phục đen, che mặt ,cũng đi ra cửa."

"Ngộ nhỡ có người dân thức giấc phát giác,chúng ta liền giả dạng là kẻ trộm đi trên mái nhà.Chỉ cần không làm người dân bị thương."

Kim Hạ như vậy mà báo cho Sầm Thộ, rồi sau đó tiếp tục theo sau hấn.

Chỗ ở của tên hải tặc,xem ra hấn đã thuê một căn phòng xuống cấp. Kim Hạ ở chớp tường đã nghe thấy nòng nặc mùi cá,nhìn trên mái nhà hấn là từng dãy cá muối đang phơi.

"Xem ra bán cá cũng phải là loại dễ kiếm tiền gì.." Kim Hạ thẳng lắc đầu

Sầm Thộ đã đi trước nhảy xuống từ mái nhà,động tác nhẹ nhàng như thể một con mèo,lặng yên không một tiếng động đi đến gần bên cửa ,từ trong túi móc ra một thứ gì đó dài mỏng nhét vào trong cửa sổ....

"Không thể dùng mê hương được,bên trong nhà hấn còn có trẻ con." Kim Hạ vội vàng nói

"Đây chỉ là làm đầu óc mê man, không gây hại đến người."

Sầm Thọ chỉ thổi nhẹ bằng cái ống dài mảnh thì một làn khói bạc từ từ chậm rãi bao phủ căn phòng.

Sau khi đợi chừng một nén nhang, Kim Hạ thăm dò xung quanh biệt viện nhà hán, Sầm Thọ thì phục sẵn ở bên cửa sổ lẳng lặng chờ, xem chừng mê hương đã có tác dụng, dùng kiếm cắm vào khung cửa sổ, phá cửa sổ vào trong nhà, sau đó Kim Hạ cũng vào theo.

Nhà này không lớn, tổng cộng chỉ có hai gian phòng, phòng ngủ bên trong cùng.

Bên ngoài phòng xếp đặt bàn ghế đơn giản, căn phòng không có nến, nương nhờ ánh trăng, nhìn xung quanh nhà toàn là đồ chơi cho trẻ con bằng gỗ, cũng không có điểm gì đặc biệt đáng ngờ. Sầm Thọ làm việc cũng rất tỉ mỉ, lập tức nhảy lên trên trần nhà xem xét.

Kim Hạ bởi vì tổn thương chân mới khỏi, nhảy không được tới trần nhà, liền vén rèm cửa buồng ngủ nhìn thấy trên giường là hai mẹ con ngủ mê man, xem ra hương mê này có hiệu nghiệm tốt. Bên trong buồng ngủ cũng đơn sơ cực kỳ, xem ra bọn họ từ thành Hàng Châu bỏ chạy trốn đi đến đây cũng chẳng quan tâm mang theo bao nhiêu thứ. Kim Hạ chỉ mở ra hai chiếc rương, trong đó một rương là quần áo bình thường cũng không thấy chỗ nào đặc biệt, một cái rương khác cũng là quần áo nhưng bên dưới có giấu một khẩu súng eptigon...

Sầm Thọ khi đó ở trên trần nhà cũng không có bất kỳ phát hiện gì, cũng vào buồng trong thăm dò, trông thấy súng eptigon, cầm lên cau mày lại tường tận xem xét một lát rồi để trở về chỗ cũ. Kim Hạ cũng đem mọi thứ sắp xếp trong rương lại giống như trước đó, không loạn chút nào.

Đáy giường trống rỗng, trông thấy mấy thanh gỗ không được làm bằng phẳng lắm, hấn cẩn thận kéo cọt kẹt cũng không thấy gì lạ...

Chỉ có tủ chén lại trống rỗng nhưng được Kim Hạ một mực dò xét một lần, không có phát hiện bất kỳ bức tường kép hay lỗ hổng nào. Kim Hạ tỉ mỉ lấy tay dò xét trên tường, phát giác bờ tường phía Tây có cảm giác lạnh lạnh như băng.

Sầm Thọ có điểm ảo não, lần này đến dò xét ngoại trừ họ đã chứng thực thân phận của hấn chính là Đồng Ba, ngoài ra có thể nói chẳng có thu hoạch gì.

Trước khi rời đi, Kim Hạ cầm lấy cây chổi đem quét rồi dậm trước sân nhà một chút để không loại trừ khả năng lưu lại dấu vết sau khi ra khỏi phòng, mau chóng lấy khăn lau sạch sẽ dấu chân có trên cửa sổ. Lúc trở về hai người đều hết sức coi chừng, không được để người khác phát giác theo dõi, sau khi xác định rõ ràng không ai theo dõi mới trở về biệt viện.

Vào trong biệt viện, Sầm Thọ giật khăn đen che mặt xuống, thở dốc một hơi: "Đúng là đáng tiếc, một chuyến đi công cốc, không phát hiện manh mối hữu dụng nào."

"Trong nhà không thấy sắm sửa vật dụng gì chắc chắn hấn cũng không có ý định ở lại đây lâu, như vậy, nếu hấn thật sự đang có kế hoạch gì, thì bây giờ hấn đang thực hiện vụ gì đó. Còn một việc nữa là...." Kim Hạ nhất thời tìm không được văn chương để nói ra, liền rót chén nước trà: "... Ở trong viện, ta từ đằng đông đi đến đằng tây, đi được mười tám bước, nhưng sau khi vào nhà hấn, ngoài phòng đi được tám bước, buồng trong cũng đi được tám bước, cộng lại vẫn thiếu hai bước."

Sầm Thợ trước đây cũng từng thấy qua bản lãnh tra án của Kim Hạ, cho nên mới quyết định đưa Kim Hạ đi cùng, nhưng không ngờ nàng lại để ý những sự việc xung quanh mình tỉ mỉ như vậy, quả thật khế giạt mình.

"Cho nên, ta nghi ngờ là có phòng khác nhỏ hơn kể bên."

"Ta cũng từng sờ qua bức tường, bên bờ tây bức tường có điểm ẩm ướt, bụi đất bám lên còn chưa phơi." Kim Hạ nói:"Ta nghĩ trong phòng kể bên này nhất định có ẩn giấu cái gì quan trọng, quyết không thể làm cho người khác trông thấy gì đó.Cho nên trong phòng kể này được đặt ngay bên cạnh giường ngủ của hấn, nếu là người từ bên ngoài đục tường, hấn chắc chắn phải nghe thấy..."

"Người cảm thấy là cái gì?"

"Không thể để người khác trông thấy gì đó, có thể nói là mấy thứ như, thứ nhất là vàng bạc không rõ lai lịch, thứ hai là thi thể chết oan chết uổng, thứ ba có thể là một lượng lớn vũ khí, chắc là hỏa khí." Kim Hạ nhìn về phía hấn:"Theo như luật triều đình, nếu trong nhà có giấu riêng số lượng lớn vũ khí thì sẽ bị kết tội phản nghịch."

Mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng Sầm Thợ cảm thấy hơi nhức đầu." Nếu quả nhiên là có giấu một lượng binh khí, chẳng lẽ hấn là muốn đánh hạ Tân Hà thành này sao?"

"Trước mắt hấn chỉ có một mình, nếu có giấu hỏa khí, chắc chắn hấn còn đồng bọn đi cùng."

"Có thể chỉ là vàng bạc?Hay là thi thể?" Thành thật mà nói, Sầm Thợ cũng không hy vọng đó là hỏa khí.

Kim Hạ liền giải thích cho hắn nghe:" Nếu là giấu vàng bạc thì không hắn bởi vì hắn không dự định ở lại đây lâu, không cần thiết phải giấu sau tường, nếu là giấu thi thể thì chỗ ở của hắn khá gần bãi sông, nếu như nghĩ cách bỏ thi thể, chỉ còn cách ném thi thể xuống sông...Nếu là thi thể thì trong nhà hắn chắc chắn phải có mùi hôi, chẳng lẽ dưới mái nhà hắn có phơi cá muối là để che đi mùi hôi? Hắn có thể chịu được nhưng vợ và con hắn chắc chắn không chịu nổi..."

"Có thể hay không còn có thứ khác?"

"Cũng có khả năng, nhưng nói đi nói lại ta vẫn cảm thấy hắn giấu hỏa khí. Trong rương quần áo của hắn có khẩu súng eptigon, người cũng nhìn thấy đúng không. Nghe nói vài năm trước bọn hải tặc ở trên biển có buôn súng ống đạn dược,bọn họ cũng có buôn hỏa khí đi cùng."

Nghe Kim Hạ nói rất có lý,Sầm Thọ lại không lên tiếng, nhúu lông mày một hồi, đột nhiên nói:"Người như vậy, tại Lục Phiến Môn sao chức danh chỉ là bồ khoái?"

"Ta cũng cảm thấy ta nên thăng chức làm bồ đầu, cho dù không thể thăng chức, ít nhất cũng phải tăng lương cho ta...MÀ thôi, ngay cả thủ lĩnh xuất chúng như vậy mà cũng chỉ là bồ đầu, ta cũng vậy không thấy chuyện gì uất ức. Trời cũng sắp sáng, người mau về phòng nghỉ ngơi đi." Nửa đêm không ngủ, Kim Hạ buồn bã đánh một cái ngáp vào trong phòng mình.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 111

Chân thành cảm ơn bạn Đậu đã hỗ trợ mình viết chương này, hấp dẫn quá mấy bạn ơi ủng hộ để bạn cố hết sức mấy chương cuối nha**

Chợ cá sau cùng cũng kết thúc, Tạ Tiêu mang theo hai đầu cá tươi, còn kiếm lời được chút ngân lượng trở về. Dương Nhạc để dành điểm tâm cho hắn, lần nữa làm nóng cho hắn rồi bùng lên.

"Không chịu lời đũa sao?" Kim Hạ nhìn hắn ăn, thuận tay cũng xé miếng bánh ăn.

"Người nghĩ hắn là ai, khả năng lời đũa thế nào?"

Nói thật, cùng thuyền đánh cá với Đồng Ba, lại không thể lộ ra sơ hở, Tạ Tiêu trong lòng vẫn là có chút cẩn trọng, cơ bản không thể nào mở miệng. May mà Đồng Ba mình đầy bụng tâm tư, chỉ hỏi sơ được gia cảnh nhà hắn, lại thấy hắn đánh cá rất thành thạo, thật không nhìn ra sơ hở nào.

"Tỷ ta vẫn tốt chứ?" Tạ Tiêu hỏi.

"Không hề gì, chỉ là ít nói đi, buổi sáng mang đồ ăn đến, tỷ ấy đều ăn. A Nhuệ cũng không tìm đường chết, đoán chừng tư tưởng đã thông suốt rồi..." Kim Hạ nhìn về phía Dương Nhạc, hiếu kỳ hỏi, "Đại Dương, người làm thế nào khuyên được hắn?"

Dương Nhạc cười cười, Tạ Tiêu ở trước mặt, hắn không muốn nhiều lời, chỉ nói:

"Không có gì, khuyên chính là khuyên."

Kim Hạ dùng sức vỗ vỗ bả vai hắn: "Ta nếu là bồ đầu Lục Phiến Môn thủ lĩnh, nhất định sẽ thăng chức tăng lương cho ngươi!" Nàng thế nào cũng không nghĩ đến Dương Nhạc lại thuyết phục A Nhuệ, mà chính hắn lại nguyện ý đi khuyên A Nhuệ, phần này lòng dạ, người bình thường làm sao có thể.

"Ngươi tranh thủ thời gian làm tổng bộ đầu, ta đang chờ đây."

Dương Nhạc cười nói.

Mấy ngày tiếp sau đó đều trôi qua trong yên bình, Tạ Tiêu bên kia từ đầu đến cuối đều không phát hiện được hành tung bất thường của Đồng Ba, cũng may hai người bắt cá cũng một mực bình an. Kỹ nghệ bắt cá của Tạ Tiêu ngày một thành thạo, mỗi ngày đều có thể bắt trên trăm cân cá tươi, bán được không ít tiền, khiến chủ chợ rất hài lòng.

Sầm Thợ nhất mực ghi nhớ gian phòng của Đồng Ba, vẫn nghĩ cách tìm hiểu trong phòng ẩn chứa đồ vật gì không, nhưng gian phòng này bám bụi, như vậy lần mò ở đây chắc chắn lưu lại vết tích, sẽ khiến Đồng Ba phát giác.

"Có thể thuê gian nhà sát vách phòng với Đồng Ba, rồi thuê đến thợ đá, để bọn họ vào trong viện khắc sư tử đá, sau đó lén lút từ sát vách đào đất tiến tới Đồng gia, đo lường tính toán phương hướng tốt, đào thông dưới đất một gian phòng. Thợ đá bên ngoài âm thanh ồn ào, có thể che giấu động tĩnh dưới đất." Kim Hạ chậm rãi nói.

"Chủ ý này hay!" Sầm Thợ vỗ bàn đứng dậy, " Người sao lại không nói sớm, ta lập tức đi làm."

"Ca ca, người bình tĩnh một chút, cái chủ ý này kỳ thật chỉ có một vấn đề." Kim Hạ ra hiệu hấn ngồi xuống trước, "Ta tính qua, thuê nhà ở Tân Hà Thành là khoảng ba tháng, tiền thuê nhà ít nhất phải hai, ba lượng bạc; Còn phải thuê thợ đá, chí ít hai người, tăng thêm vật liệu làm sư tử đá, mỗi ngày còn cơm nước, ít nhất phải có mười lăm lượng bạc mới có thể làm thành việc này."

"Đừng nói nữa." Sầm thợ nâng trán.

"Chúng ta căn bản không bỏ ra nổi số bạc lớn như vậy." Kim Hạ cuối cùng tổng kết: " Cho nên việc này nhất thời không xử lí được."

..... " Đại công tử có thể về sớm một chút mọi chuyện đã tốt hơn rồi."

" Đúng vậy..." Kim Hạ thở dài một cái.

Những ngày qua liên tiếp ăn cá, Cái Thúc nhìn thấy bàn cơm cá mà than thở.

"Chúng ta ăn chút thịt có được không? Thịt băm, thịt vụn được chứ." Cái Thúc hỏi.

Kim Hạ cũng không muốn ăn cá nữa, nhưng bất quá cũng không nguyện ý dùng tiền mua thịt, nhìn Dương Nhạc đề xuất: " Đại Dương, chúng ta có thể làm cá viên, nấu canh cũng được."

" Kia không phải cá ướp hương vị không thôi sao?"

Kim Hạ nói tiếp: " Đúng rồi, còn có thể làm bánh cá."

Đang khi nói chuyện, Tạ Tiêu trở về mang theo hai đầu cá tươi, ông quần xắn lên cao, đem cá đưa cho Dương Nhạc, sau đó liền hướng Kim Hạ nói: " Hôm nay có chuyện này có điểm khả nghi"

Kim Hạ nhanh chóng mang ghế cho Tạ Tiêu ngồi: " Ca ca mau nói, rốt cuộc là chuyện gì?"

" Hôm nay ở mặt sông, còn chưa bắt đầu tung lưới, đối diện xuất hiện một chiếc thuyền khác, trên thuyền treo đèn lồng, một sáng một tối, hai dài hai ngắn, ta xem xét liền thấy có điểm khả nghi, nhưng cũng chỉ có thể im lặng như không biết."

" Sau đó ở chợ cá, bán cá xong, Đồng Ba đem phần ngân lượng hấn kiếm được cho ta, nói hấn ngày mai có việc muốn dùng thuyền vận chuyển hàng, mai để ta nghỉ một chút, số ngân lượng kia xem như đền bù."

" Người nhận bạc rồi sao?" Sầm Thạ hỏi

" Đương nhiên rồi, hấn đã nói như vậy, ta lại không nhận, chẳng phải khiến hấn sinh nghi sao."

" Hấn khẳng định là muốn dùng thuyền đi đón người bên chúng, vì vậy hấn mới khiến cho người đi. Chúng ta làm chiếc thuyền đi theo hấn!" Ở trong biệt viện hẻo lánh này nhiều ngày rồi, cuối cùng cũng đợi được đến thời điểm rần xuất động, nàng xoa tay tỏa ra sát khí vô cùng hưng phấn, " Thời điểm thu lưới đến rồi!"

Trời chưa sáng liền phải đi đánh cá,những tháng ngày này cũng sắp kết thúc, Tạ Tiêu xoa tay hàm hè nói: " Ta đã làm chiếc thuyền, chúng ta có thể lấy ở cửa sông."

"Đại Dương, người làm nhiều bánh một chút, để chúng ta mang theo người." Kim Hạ nói

Dương Nhạc nói: "Ta đi, người cần đi."

"Không được, kỹ thuật bơi của người đâu tốt bằng ta, cạnh ta còn có Tạ gia ca ca cùng Sầm nhị ca, nói không chừng chẳng đến phiên ta động thủ."

Thẩm phu nhân bên cạnh nhíu mày, hướng Kim Hạ nói: "Có hai người bọn họ là đủ rồi, người không thể đi!"

"Dì..... Ta là bộ khoái, truy bắt cường đạo đó chính là bổn phận của ta." Kim Hạ nhanh chóng phân giải

"Không được, quá nguy hiểm, người không thể đi!" Thẩm phu nhân khẩu khí chắc chắn, nhìn sang Cái Thúc nói: "Người trông chừng Kim Hạ cẩn thận, nếu nó trốn ra ngoài, ta sẽ không thèm nhìn mặt người nữa."

Cái Thúc mặt bốc khói cảm thấy vô cùng oan ức.

Kim Hạ không ngờ Thẩm phu nhân nghiêm túc như vậy, nhất thời hồi tưởng lại lúc ở bến phà Thẩm phu nhân cũng gay gắt kéo tay mình lại, chính là không cho mình đi đến nơi nguy hiểm, lời của Thẩm phu nhân gọi lại bên tai: "Không được, ta không thể để người lại đi vào chỗ chết."

Kim Hạ nghi ngờ nhìn Thẩm phu nhân "Dì, người rốt cuộc là vì cái gì?"

Thẩm phu nhân nhìn nàng, ánh mắt phức tạp, thật lâu sau mới nói: "Người gọi ta một tiếng dì, chính là để ta và người có duyên

phận này , ta không thể nhìn người mạo hiểm mà mặc kệ"

" Ta biết người vì muốn tốt cho ta, thế nhưng... không nên như thế này, người nhìn xem, mẹ ta đối với ta rất tốt, cha ta với ta cũng rất tốt, bọn họ đều luôn nhắc nhở ta chú ý cẩn thận, nhưng bọn họ không phải cái gì cũng không cho ta làm."

" Đó là bởi vì vốn dĩ hai người họ không phải cha mẹ ruột của người." Thẩm phu nhân thốt ra.

Lời vừa dứt, Kim Hạ chợt sửng sốt, xung quanh lặng im như tờ.

Thẩm phu nhân ngực phập phồng không ngừng, hiển nhiên tâm tình khuấy động, nhìn Kim Hạ như có rất nhiều lời muốn nói, lại không thể nói thêm gì nữa, vội vàng đứng dậy trở về phòng.

"Người, người....Rốt cuộc chuyện này là thế nào?" Kim Hạ lấy lại tinh thần, trong lòng đầy bức bối " Cha mẹ ruột ta với chuyện này rốt cuộc có quan hệ gì, bọn họ nuôi dưỡng ta từ nhỏ đến lớn, bọn họ từng vì ta mà đau lòng, chẳng lẽ ta không hiểu được sao?"

Không ai tiếp lời, Tạ Tiêu, Sầm Thọ, đám người bao gồm Cái Thúc, Dương Nhạc ở trong đều không biết nên nói cái gì.

Kim Hạ đem lửa giận chuyển hướng đến Cái Thúc, đem lệnh bài Lục Phiến Môn, nặng nề một phách đặt lên bàn, " Thúc, chớ nói trước đó ta không nói với người, ta chính là bộ khoái của Lục Phiến Môn, chức vụ tuy thấp nhưng tốt xấu cũng là người của triều đình. Người dám giam giữ ta, thì chính là đối nghịch với triều đình!"

" Nha đầu...."

Cái Thúc không biết làm thế nào mà nhìn nàng.

Kim Hạ ương ngạnh cổ nhìn Cái Thúc chăm chăm: " Cùng triều đình đối nghịch, sẽ không có quả ngon để ăn!"

"Nha đầu....." Cái thúc thở dài, "Ngồi xuống ngồi xuống, nhìn người thật là bất lực, vành mắt lại đỏ lên, việc này cũng không phải không thể thương lượng."

Kim Hạ vành mắt đỏ dần, giọng nhỏ nghèn nghẹn: " Dì... sao lại có thể nói lời như vậy, cha mẹ ta đối tốt với ta như vậy, dì ấy cái gì cũng không hiểu!"

" Đúng đúng đúng, bà ấy nói như vậy cũng không đúng, nhưng bà ấy cũng là vì quan tâm người nên mới nói như vậy." Cái Thúc an ủi nàng.

Thuần Vu Mẫn lặng lẽ đưa lên cho Kim Hạ chiếc khăn, đồng tình nhìn nàng.

Kim Hạ dùng khăn lau nước mắt, nhìn chăm chăm Cái Thúc: "Việc này, về tình về lý, với nước với nhà, thúc người phải giúp ta. Không thể để sắc đẹp làm mờ mắt."

Cái Thúc khó xử đi tới đi lui : "... Như vậy đi, ta sẽ nói chuyện cùng bà ấy, biết chừng có thể khiến bà ấy thay đổi chủ ý."

" Vậy người nhanh đi đi." Kim Hạ thúc giục.

" Ta cơm sáng còn chưa ăn xong đây, này...."

Kim Hạ đem Cái Thúc kéo dậy, đặt vào tay thúc cái bánh bao: " Thúc, tất cả trông cậy vào người!"

Cái Thúc không còn cách nào khác, đành phải hướng về phòng Thảm phu nhân.

Kim Hạ nhảy dựng lên nhìn về Tạ Tiêu, Sầm Thộ. " Đi! Bây giờ chúng ta xuất phát."

"Điều hổ ly sơn, cao tay!" Tạ Tiêu hướng ngón tay cái đến nàng.

" Cái gì mà hổ, thúc ta ở đó chắc chắn chẳng bao lâu sẽ bị phát giác.. Nhanh! Mau đi thôi."

Không kịp chờ Dương Nhạc nướng bánh xong, Kim Hạ cầm hai cái bánh bao, lén lén lút lút cùng Tạ Tiêu, Sầm Thộ rời đi.

Cửa phòng dù không đóng, Cái Thúc vẫn đứng trước thềm cửa, cười hỏi: " Mới thấy nàng còn chưa ăn xong bữa sáng, có đói bụng không, ta làm thêm gì đó cho nàng ăn."

" Không cần." Thảm phu nhân quay đầu, thấp thỏm hỏi: " Có phải vừa rồi ta nói sai rồi không?"

Cái Thúc rảo bước vào phòng, thở dài nói: " Là không nên nói như vậy, đứa nhỏ ấy hóc mắt đều đỏ lên"

Nghe vậy, Thảm phu nhân càng thêm ảo não.

"Có chuyện này, ta sớm đã muốn hỏi nàng, từ khi gặp phải đứa nhỏ này ở Hàng Châu, nàng đối với nó không tầm thường, việc lớn việc nhỏ đều để tâm. Hôm nay còn nói ra lời bực bội đến vậy, chẳng lẽ muốn so đo sự quan tâm với cha mẹ nó? Rốt cuộc có ẩn tình gì?" Cái Thúc chậm rãi nói.

" Ta.." Thẩm phu nhân muốn nói lại thôi, " Việc này hiện tại ta không thể nói không phải vì không tin tưởng người, mà là ta cần thời gian để xác thực thêm. Tóm lại, đứa trẻ này đối với ta rất quan trọng, ta không thể giương mắt nhìn nó xảy ra chuyện."

" Thực sự quan trọng đến vậy?"

" Đối với ta con bé như con gái ruột vậy" Thẩm phu nhân nói, " Cho nên người nhất định phải giúp ta canh chừng nó, vạn lần đừng cho nó chạy đến chỗ giặc Oa giao thủ."

Cái Thúc ho nhẹ vài tiếng: "Cái này.....Ta vừa rồi đến tìm nàng, con bé nhất định sớm đi rồi."

Thẩm phu nhân vội thốt lên: "Biết làm thế nào với đứa trẻ này... Nhỡ xảy ra chuyện thì sao."

Cái Thúc an ủi nàng nói: " Đứa nhỏ này nàng còn không nhìn ra sao, có chủ kiến lớn, hành động linh hoạt, lại nói bên cạnh còn có Tạ Tiêu và Sầm Thọ, xảy ra chuyện gì được chứ."

Thẩm phu nhân liếc nhìn Cái Thúc

" Nếu nàng vẫn lo lắng bây giờ ta liền đi tìm nó về, đem nha đầu kia gô cổ lại, lấy sợi dây thừng trói nó lại, từ nay bất kể nàng đi đâu đều có thể dắt theo nó."

Thẩm phu nhân sao không nghe ra ý tứ bên trong lời nói của Cái Thúc, cảm thấy loại chuyện này cũng không có khả năng làm khó Kim Hạ, thờ dài nói: " Ra ngoài đi, người không cần trước mặt ta nói mấy lời này nữa."

Cái Thúc ngừng nói, hỏi thăm dò: "Thật không cần ta đuổi theo?"

" Không cần"

Đi ra khỏi thanh đến bãi sông, thì gặp một bãi cỏ lau ,ngọn cây cũng không cao bằng một người, nhưng đủ để giấu một chiếc thuyền nhỏ

Trên boong thuyền, Tạ Tiêu không chút âu lo, ngủ từ lúc nào.

Sầm Thộ chỉ nhắm mắt dưỡng thần, hai tai lại tập trung quan sát động tĩnh xung quanh, không buông tha kể cả là tiếng động nhỏ nhất.

Tựa đầu ở mạn thuyền bên trên, Kim Hạ gối đầu vào cỏ lau nhìn lên bầu trời, kiếm tìm sao Chức Nữ, lại tìm tìm sao Ngưu Lang, nghĩ đến thời điểm này Lục Dịch ở Sầm Cánh không biết đang làm gì, cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại, không khỏi im lặng thờ dài.

Từ trong túi lấy ra vòng thạch Nhân duyên , nhẹ nhàng vuốt ve. Vì mang luôn mang theo bên người, nó lại còn là thạch rất đẹp ,phản chiếu được ánh sao, nhìn có vẻ có linh tính

" Người, thật sự có thể cùng một lúc bảo vệ ta và Lục đại nhân sao?" Nàng nhìn nó thầm nghĩ " Người nhất định phải có chút tác dụng, đây là đại sự, không thể gạt ta!"

Kim Hạ đem Nhân duyên thạch đặt ở lòng bàn tay, lải nhải ở trong lòng, dặn dò nó nửa ngày, Sầm Thộ nhắm mắt thi thoảng lườm nàng mấy cái, nàng đều không hay biết.

Đến giờ sửu canh ba, cách đó không xa truyền đến tiếng thuyền quạt nước, Sầm Thọ đánh thức Tạ Tiêu.

Tạ Tiêu trong nháy mắt tỉnh táo, nhanh chóng đẩy đám cỏ lau Diệp Vọng ra - Quả nhiên, đúng là thuyền của Đồng Ba, bởi vì trên thuyền có treo đèn lồng, mơ mơ hồ hồ có thể nhìn thấy gương mặt Đồng Ba.

Đội thuyền Đồng Ba cách xa, Tạ Tiêu mới đem di tản đám cỏ lau ra, không hề lớn lên cùng mặt nước, hắn chèo thuyền rất nhanh, thuyền bọn họ yên lặng theo sau Đồng Ba.

Một đoạn, thuyền Đồng Ba dừng lại, hắn giơ đèn lồng lên, lấy ống che áo che che, một dải sáng tối hiện lên hai dài hai ngắn. Một lát sau, nơi sau cũng có ánh đèn sáng hờ ửng.

Hai thuyền tới gần nhau, không bao lâu liền dừng ở một chỗ, Đồng Ba cùng người trên thuyền trao đổi một số chuyện.

"Chúng ta xử lý thế nào? Bây giờ tiến lên bắt bọn họ?" Tạ Tiêu ngọ nguậy muốn động thủ.

"Không vội, chờ thêm chút nữa."

Sầm Thọ tỉnh táo quan sát.

Kim Hạ thị lực không theo kịp hai bọn họ, chỉ có thể đại khái nhìn thấy vài bóng người. Không bao lâu, hai thuyền tách nhau ra.

"Đừng quản Đồng Ba, mau tiến lên đuổi theo chiếc thuyền kia! Nhanh!" Kim Hạ thấp giọng gọi Tạ Tiêu.

Thuyền kia chạy xuôi dòng nước, chạy quá nhanh, khiến Tạ Tiêu phải đuổi gấp, cuối cùng không tránh được tiếng nước. Người trên thuyền hình như đã phát giác, quay đầu nhìn nhiều lần, rồi mới nhanh chóng chèo thuyền đi.

" Hẳn phát hiện rồi, nhanh!"

Biết đã bị phát hiện, Sầm Thộ liền cầm một mái chèo khác, hướng xuống nước chèo mạnh, tiếng nước ầm ầm vang lên.

Không có mái chèo, Kim Hạ chỉ có thể ghé vào mép thuyền, liều mạng dùng tay gạt nước.

Rất nhanh hai thuyền cách nhau chỉ khoảng ba trượng, trên thuyền phía trước có người xoay người, giơ tay phải lên.

" Cẩn thận!" Sầm Thộ thất thanh.

Tạ Tiêu phản ứng rất nhanh, nghe được ám khí xé toạc màn gió, nâng mái chèo ngăn cản.

Sầm Thộ vận nội lực, đem mái chèo ném về thuyền phía trước, chính giữa lưng người kia. Lực đạo quá lớn, khiến người kia không chống đỡ được, té nhào vào trong thuyền. Tạ Tiêu chèo thuyền tới gần, Sầm Thộ phi người nhảy vào trong thuyền, thừa dịp người kia chưa đứng dậy, liền chế ngự hắn.

" Đừng để hắn quay người lại, coi chừng trong miệng có ám khí."

Kim Hạ cũng phòng qua trường hợp này, còn nhớ kỹ lần trước A Nhuệ chịu thiệt, tổn hại, bất lợi, vội vàng nhắc nhở Sầm Thộ.

Sầm Thọ lấy tay tìm ở cổ người kia, hơi dùng sức, người kia bị giữ cổ họng lập tức nôn ra một hơi, lại nghe được đinh đinh vài tiếng, quả nhiên từ miệng hắn rơi ra ba cái kim độc.

" Quả nhiên là ám khí độc!" Sầm Thọ nói.

Tạ Tiêu dẫn thuyền đến gần nhảy lên thuyền,nhìn thấy tên giặc Oa phun ra mấy kim nhỏ,nhớ tới chuyện lần trước,tức giận cực độ,dùng chân trấn áp người hắn:"Dám ám hại bọn ta!Nhà ngươi chán sống rồi!"

Giặc Oa ngẩng đầu lên, trong miệng líu ríu nói chuỗi dài tiếng Đông Dương, lập tức khiến ba người trợn tròn mắt. Vốn định bắt Giặc Oa để moi manh mối, nhưng bọn họ cả ba người đều không biết tiếng Đông Dương, lần này thật có chút phiền toái.

Kim Hạ phiền não đẩy trán, quay sang hỏi Sầm Thọ: " Đại công tử nhà ngươi vừa nghe liền hiểu mấy lời này, ngươi hiểu được gì không?"

Sầm Thọ khó khăn lắc đầu.

" Việc này phải xử lí thế nào?" Tạ Tiêu hỏi.

Kim Hạ vung tay, quả quyết: " Đánh ngất xỉu, trước tiên trói hắn về rồi nói"

Cả bọn người trong biệt viện cũng không tìm ra người có thể hiểu được tiếng Đông Dương,tên giặc Oa bị trói đang ở đây, nói không ai hiểu hắn nói gì, lại còn lãng phí thức ăn cho hắn,thực sự là làm cho người ta đau đầu. Kim Hạ cùng Sầm Thọ bàn bạc nửa ngày, cuối

cùng quyết định đem việc này bẩm báo tại đồn trú quân của Thích tướng quân. Thích tướng quân cùng giặc Oa đã giao chiến nhiều năm, trong quân trại chắc chắn có người hiểu được tiếng Đông Dương.

Hai người tức thì hướng về đồn trú quân mà đi, bị chặn lại ở ngoài doanh trại, thăm dò hỏi mới biết được là Thích tướng quân dẫn quân ta hướng về Đài Châu mà đi, ba ngày năm ngày nữa cũng chưa chắc trở về.

"Xin hỏi, bây giờ trong thành ai là chủ quản?" Sầm Thọ hỏi

"Có việc gì trong thành, các người nên đi tới nha môn thì hơn."

Kim Hạ nói:"Nếu như là phát hiện tung tích của giặc Oa thì sao? Trong nha môn bộ đầu, sai dịch đều có hạn,sợ phiền phức nhiều việc,chỉ sợ sẽ không quản."

Quân sĩ trông coi doanh trại suy nghĩ trông chốc lát nói:"Các người không ngại thì vào hướng Thích phu nhân bẩm báo, gặp ngài ấy rồi quyết định."

"Thích phu nhân?" Kim Hạ ngăn ra:"Ca ca người nghĩ xem phu nhân của Thích tướng quân có được không?Ngài ấy có thể quản chuyện của giặc Oa sao?"

Hướng một phu nhân của tướng quân mà bẩm báo, Sầm Thọ theo bản năng nhú mày,cũng cảm thấy thật hoang đường.

Hình như sớm biết được phản ứng của bọn họ,tên quân sĩ cười cười nói:"Các người chính là nên tin ta,trước mắt chuyện này người chủ quản cũng chỉ có Thích phu nhân mà thôi."

Kim Hạ cùng Sầm Thọ nửa tin nửa nghi ngờ, hướng quân sĩ dò hỏi nơi ở của Thích phu nhân, liền đi tìm, cũng may là ở gần doanh trại.

Đến nơi, sau khi gõ cửa hỏi thăm, một người nha hoàn ra mở cửa, ánh mắt không hề sợ hãi, từ trên xuống dưới nhìn bọn họ một lần, lúc này mới nhìn kỹ lệnh bài của Sầm Thọ và Kim Hạ...

"Là Cẩm Y Vệ, Lục Phiến Môn...." Người nha hoàn nói: "Mời hai vị chờ chút, đợi ta trước tiên bẩm báo phu nhân"

"Làm phiền tỷ tỷ." Kim Hạ hữu lễ nói

Cửa lại đóng, Kim Hạ cùng Sầm Thọ nhìn nhau lắc đầu: "Nhìn thấy không, đến nha hoàn mà ánh mắt cũng hào hùng như vậy, vị Thích phu nhân khẳng định không phải là người bình thường."

Sầm Thọ vẫn nhíu mày: "Cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi, chuyện giặc Oa này không phải là chuyện nhỏ, không biết ngài ấy có đối sách gì. Ta chỉ mong phu nhân mau chóng tìm cách bẩm báo cho Thích tướng quân biết."

"Người thật là coi thường nữ nhân, sẽ chịu thiệt thòi, ca ca." Kim Hạ cười hì hì nói

Sầm Thọ không đáp lời, chỉ hừ một tiếng.

Chờ một hồi lâu, nha hoàn kia ới mở cửa, hướng bọn họ nói: "Phu nhân có mời, hai vị xin theo ta."

Chỗ này chính là nơi ở của Thích tướng quân tại Tân Hà thành này, là một chỗ ở đơn giản, bên ngoài là một cái sân nhỏ, có một lão ông dọn vườn, bên trong là những người nha hoàn khác mặc xiêm

áo mẫu đơn đi đi lại lại trong phòng làm việc chăm chỉ, lạ một điều là trên thắt lưng của mọi người mang bên mình một đao kiếm, hàn khí bức người.

"Phu nhân, bọn họ đến rồi." Nha hoàn bấm báo nói

Một nha hoàn khác trên tay cầm cây đao mài ngay trên bàn, nghe nói người đến liền giương mắt nhìn họ, lạnh nhạt nói: "Hai vị mời ngồi. Ta đi pha trà." Mặc cho là ai, là Lục Phiến Môn tìm đến cửa, đều sẽ không cho rằng là chuyện tốt, huống chi còn có vị Cẩm Y Vệ đi theo.

Nhìn trên bàn lưỡi đao sắc bén, Sầm Thộ cũng hậu tri hậu giác ý thức được, trước mắt thấy được Thích phu nhân không phải là người bình thường.

"Nghe nói Thích tướng quân trong trận đánh uyên ương rất là lợi hại, dùng những kỹ thuật nơi chiến trường của mình cùng vũ khí của mình chiến đấu." Kim Hạ rất có hứng thú mà nhìn trên bàn binh khí.

Thích phu nhân đang cầm trên tay một đao kiếm cho vào vỏ kiếm, nhìn về phía Kim Hạ khẽ mỉm cười: "Cô nương ở kinh thành, cũng biết đến trận đánh uyên ương sao?"

"Là thủ lĩnh nhà ta đối với kỹ thuật đánh trận uyên ương của Thích tướng quân cực kỳ tôn sùng, đã từng dạy cho bọn ta về bài học trên chiến trường của Thích tướng quân để mà học hỏi, thay đổi biến hóa khôn lường, có thể dễ dàng xông pha ở những trận ngũ hành nơi con hẻm nhỏ trong triều đình, còn có thể truy bắt tội phạm. Bọn ta đối với Thích tướng quân vô cùng khâm phục." Kim Hạ cười nói.

Sầm Thọ liếc mắt nhìn Kim Hạ, thầm than, đưa Kim Hạ đi theo quả thật đúng đắn.

Thích phu nhân quả nhiên sắc mặt đối với bọn họ cũng thư thả hơn nhiều, hỏi: "Nghe nói người là bộ khoái Lục Phiến Môn, còn vị quan gia này là Cẩm Y Vệ, không biết lần này đến đây có chuyện gì quan trọng?"

"LÀ như vậy..."

Kim Hạ rất có trật tự mà đem toàn bộ sự tình, từ thành Hàng Châu gặp Đồng Ba, cùng lần lượt các ngày theo dõi hẩn như thế nào, kể lại tường tận sự việc, Thích phu nhân nghe thấy cũng phải nhú mày mà tập trung....

"Không biết ở chỗ Thích phu nhân, có thể có người hiểu được tiếng Đông Dương hay không, hay là có thể tìm được người hiểu được tiếng Đông Dương ở đâu không?"

Sầm Thọ đến cuối cùng mới hỏi

Thích phu nhân khẽ mỉm cười: "Ta có thể hiểu được tiếng Đông Dương, đưa ta tới thăm vấn hẩn."

Không chỉ Sầm Thọ mà ngay cả Kim Hạ đều cả kinh: "Phu nhân, người cũng hiểu được tiếng Đông Dương sao?" Kim Hạ ngạc nhiên nói.

"Ta theo sau tướng quân kháng giặc Oa đã nhiều năm, cùng người Đông Dương giao tiếp rất nhiều. Cái này gọi là biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng. Vì vậy ta đặc biệt đã mời các tiên sinh đến dạy ta tiếng Đông Dương." Thích phu nhân đứng dậy nói: "Hai vị

ngồi chờ chốc lát,ta đi thay quần áo,liền cùng các người đi một chuyến."

"Đa tạ phu nhân!"

Kim Hạ cùng Sầm Thộ vội vàng đứng dậy thi lễ.

Thích phu nhân nhanh chóng vào trong phòng mình, Kim Hạ nháy mắt nhìn theo Sầm Thộ:"Như thế nào?Ta đã bảo rằng vị phu nhân này là người không tầm thường mà?"

Một vị nữ nhân vì chồng kháng giặc Oa,chính mình đặc biệt đi học tiếng Đông Dương, xác thực không phải là nữ nhân tầm thường. Sầm Thộ không còn cách nào khác,chỉ có thể gật gật đầu.

"Đúng rồi, đại công tử nhà người vì sao cũng hiểu được tiếng Đông Dương vậy?" Kim Hạ hiếu kỳ hỏi.

Sầm Thộ một mực tấm tắc khen:" Lão gia đối với công tử yêu cầu rất cao, ngoài tiếng Đông Dương, ngài ấy còn học tiếng Cao Ly, tiếng Mông Cổ."

Kim Hạ than thở:" May là ngài ấy thiên tư thông minh, nếu đổi lại là ta, khổ cũng khổ chết rồi."

Sầm Thộ trừng mắt nhìn Kim Hạ nói:" Đại công tử bây giờ không có ở đây, người không cần phải nịnh nọt như vậy."

"Ca ca những lời này là sự thật ta chẳng phân biệt ai cả." Kim Hạ vẻ mặt chính nghĩa mà dạy dỗ hần.

Sớm biết nàng lại nói như vậy, Sầm Thộ giờ tay yếu thế xin thua.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 112

Thích phu nhân sau khi thay quần áo, dẫn theo một nha hoàn đi cùng Kim Hạ và Sầm Thộ ra ngoài biệt viện.

"Chính là hần!" Sầm Thộ tiến lên túm cổ tên giặc Oa đang núp ở trong góc sân, lấy khăn nhét trong miệng hần từ nãy ra, hướng Thích phu nhân nói: "Hần thường hay ra chiêu ám khí, hôm qua trong miệng hần còn ba kim ám khí."

Kim Hạ ân cần mà dìu Thích phu nhân ngồi xuống ghế, để bà ấy thông thả ngồi thăm vấn tên giặc Oa.

"Người là ai? Từ đâu đến? Đến Tân Hà thành này để làm gì?" Thích phu nhân dùng tiếng Đông Dương hỏi thẳng.

Tên giặc Oa nghe thấy họ nói tiếng Đông Dương làm hần ngay cả người, hơi hơi hé miệng, đợi sau một lúc lâu mới thì thầm nói một câu.

Kim Hạ hiếu kỳ hỏi: "Hần nói gì vậy?"

Thích phu nhân lấy tay ngăn lời nói của Kim Hạ, tiếp đó cùng tên giặc Oa bàn bạc qua lại, hần nói một câu Thích phu nhân liền đối đáp lại, Kim Hạ cùng Sầm Thộ đứng sang một bên, lại là một câu cũng nghe không hiểu, thật sự lo lắng vô cùng.

Hai người họ đối thoại với nhau một lúc lâu, chỉ thấy Thích phu nhân lông mày nhíu càng chặt, ánh mắt càng sắc bén.

Đến khi tên giặc Oa nói xong câu kể, Thích phu nhân bỗng nhiên đứng lên, tiện tay cầm lấy một thanh đao bằng gỗ, húc mạnh vào đầu hấn.

Sầm Thộ tuyệt nhiên không nghĩ đến Thích phu nhân lại tính tình nóng nảy như thế, kinh ngạc, vội vàng ra tay ngăn lại.

"Người này rất vất vả bọn ta mới bắt sống được, phu nhân, không nên đánh chết hấn dễ dàng như vậy được." Kim Hạ khuyên giải nói

Thích phu nhân mạnh mẽ vứt bỏ cây đao gỗ, nóng giận nói: "Hấn không chịu nói thật, ta phải đánh cho hấn biết rõ thế nào là lẽ độ."

"Việc này phu nhân cứ để cho ta." Sầm Thộ thuận tay rút đao ra: "Ta trước tiên chọc gân chân người trước, người còn không khai ra, ta tiếp đến chọc gân tay người..."

"Thật khí phách!" Bao năm kháng giặc Oa, đối với chúng mà nói Thích phu nhân hận đến thấu xương, cười lạnh với tên giặc Oa, hướng Sầm Thộ mà nói

Tên giặc Oa kia sắc mặt đại biến, hấn là người biết võ công, tất nhiên khi bị đánh gãy gân tay, gân chân thì sau này hấn sẽ trở thành người tàn phế.

Sầm Thộ cũng không chần chừ nữa, tên giặc Oa kia đang bị trói rất chắc chắn, căn bản là không thể trốn được, hấn liền tiến đến một tay cởi giày tên kia, dùng đao có lưỡi dao bén đâm vào gót chân hấn...

Tên giặc Oa kêu to lên một tiếng, tiếng kêu nghe thê lương cực kỳ.

"Được rồi!" Thích phu nhân nói:" Hấn bảo hấn sẽ nói ra hết sự thật, mọi sự tình đều nói ra hết."

Lưỡi đao của Sầm Thộ đã đâm vào mắt cá chân của tên giặc, chỉ một chút nữa là có thể động phải gân chân, Sầm Thộ cũng không vội mà tiếp tục tra khảo, quay đầu hỏi:"Hấn thật sự chịu nói sao?Nếu không được, ta tiếp tục dọa hấn vài cái."

Kim Hạ nói thì nói cũng là một cô nương, nhìn thấy tên giặc Oa mặt đầy sợ hãi cùng tuyệt vọng, trong lòng cũng không đành lòng, khuyên nhủ nói:"Đừng giận, trước hết ta nghe hấn nói như thế nào đã, nếu hấn dám gạt chúng ta, xử lý hấn cũng không muộn."

Thích phu nhân cũng nói:"Không vội, trước tiên để hấn nói trước."

Sầm Thộ cố ý hù dọa tên giặc Oa, từ từ mà rút đao ra khỏi chân hấn.

Chỉ thấy máu chảy rất ít, tên giặc Oa kia biết được gân chân chưa bị đứt, hấn lại thở phào nhẹ nhõm. Trải qua lần này, hấn không dám giấu giếm điều gì, thành thật khai ra, đem toàn bộ sự tình nói ra hết.

Sau khi nghe hấn nói xong, Thích phu nhân sắc mặt ngưng đọng, sau một lúc lâu cũng chưa nói gì.

"Phu nhân, hấn nói cái gì vậy?" Kim Hạ đợi không được hỏi

"Hắn nói..." Thích phu nhân thở dài rồi nói:"Bọn chúng đang đóng đô ở thành Đài Châu,dăm ba bữa nữa sẽ tấn công đến Tân Hà thành này, Đồng Tam chính là nội gián trong thành này."

Quả nhiên là như thế,Kim Hạ vội hỏi nói:"Trong thành có tổng cộng bao nhiêu tên giặc Oa?"

"Hắn nói thuộc hạ của Đồng Tam trên dưới ba mươi mấy người,những người này hắn cũng không rõ từng người,việc này là Đồng Tam chính mình liên lạc với bọn chúng." Thích phu nhân chau mày nói.

Trong Tân Hà thành này tự nhiên có lẫn trốn khoảng ba mươi tên giặc Oa, bọn chúng rất có thể là phân tán xung quanh,chỉ chờ đợi Đồng Tam ra lệnh một tiếng.Trước mắt Thích tướng quân đã mang binh chạy tới thành Đài Châu,đại quân trong thành cũng đã xuất phát không ít ngày, trong thành chỉ còn lại một ít thân binh cùng người nhà minh quân, còn có bá tánh dân thường, không hề có năng lực phòng hộ, giặc Oa muốn tấn công thành, hơn nữa lại có nội gián trong thành, có thể nói đánh tan tàn Tân Hà thành này là việc dễ như trở bàn tay.

"Việc gấp bây giờ là lập tức gửi thư cho Thích tướng quân!" Thích phu nhân quay đầu phân phó nha hoàn, "Lập tức hồi phủ."

Không ngờ sự tình lại trở nên nguy cấp như vậy, Sầm Thộ nghĩ đến liền đi truy bắt tên Đồng Tam, hỏi cung hắn khai ra đồng bọn, rồi vây bắt hết bọn chúng.

Kim Hạ đứng tại chỗ sững sờ, trong đầu liên tưởng đến cảnh tượng Tân Hà thành này trở thành đồng đố nát...Rốt cuộc thì nơi

này có điểm gì mà bọn chúng từ bỏ thành Đài Châu tiến quân vào Tân Hà thành?

"Chúng ta đi truy lùng Đồng Tam, hay sao?" Sầm Thộ hỏi Kim Hạ

Kim Hạ từ giã cơn ác mộng viễn cảnh đó tỉnh lại, lập tức co chân chạy hướng về Thích phu nhân đuổi theo:"Phu nhân, chờ chút! Ta có lời muốn nói!"

Thích phu nhân dừng bước, nhăn mày nói:"Còn có chuyện gì sao?"

"Phu nhân, ta có một suy đoán, đây chính là kế điệu hổ ly sơn của giặc Oa, mục đích chính là muốn dụ Thích tướng quân trở về cứu giúp Tân Hà thành,sau đó thừa dịp tấn công Đài Châu." Kim Hạ nói:"Bây giờ trong thành quân ta cũng không phải là ít,chính là muốn dụ quân ta quay trở về đây, bọn chúng chiếm Đài Châu rồi tiếp theo là Tân Hà thành này, ắt hẳn là muốn đem Thích tướng quân làm loạn trí."

Nghe vậy, Thích phu nhân suy tư một lát, nói:"Đây cũng chỉ là suy đoán của người mà thôi."

"Cũng không hẳn là suy đoán, xin hỏi phu nhân, hải tặc tấn công Đài Châu tổng cộng là bao nhiêu tên?"

"Hơn hai vạn tên giặc."

"Tình hình hiện tại ở Tân Hà thành này, với hai vạn binh lực của giặc Oa, đều có thể đánh đổ nát mười tòa nhà của Tân Hà thành này. Nhưng bọn chúng lại sắp xếp nội gián ở trong thành này, thăm dò bấy lâu nay, ta cả gan suy đoán rằng, bọn chúng có đội quân

khác tấn công Tân Hà thành nhưng không phải là đội binh chủ lực. Quân chủ lực sẽ lo đánh chiếm Đài Châu."

Nghe Kim Hạ nói thật là có lý, Thích phu nhân cân nhắc một lát, xoay người quay trở về phòng lại liên tiếp hỏi tên giặc Oa kia vài câu, nhưng tên giặc chỉ lắc đầu không biết.

"Hắn chỉ phụ trách liên lạc với Đồng Tam, đối với chuyện sắp xếp của bọn chúng hắn cũng không rõ." Thích phu nhân nói

Sầm Thộ lại rút đao ra khỏi vỏ, hướng tên hải tặc lạnh nhạt nói: "Hắn chưa chắc là không biết, không chừng hắn chỉ mạnh miệng nói vậy." Đang nói thì Sầm Thộ từ từ hạ người xuống, cầm đao từ từ hướng vào chân tên hải tặc mà đâm thẳng...

Tên hải tặc kia muốn tránh nhưng không được, chỉ đành phải hạ họng kêu gào, giọng nói khàn khàn, ngay cả nước mắt cũng trào ra...

"Thôi được rồi, ta thấy hắn có lẽ là đang nói thật." Thích phu nhân nói: "Nếu là chuyện trong quân sự an bài, chỉ có tướng lĩnh cấp cao mới hiểu được, có khả năng là không cho hắn biết."

Sầm Thộ vốn chỉ muốn hù dọa hắn một chút, chỉ đâm xước nhẹ lên chân chứ không làm tổn thương gân chân hắn.

Trước mắt tình thế không rõ ràng, khiến lòng người hiện tại mịt mù như sương, bày ra trước mắt hai con đường cũng thập phần mờ hồ. Nếu là thỉnh Thích tướng quân trở về cứu viện, có thể sẽ trúng kế điệu hổ ly sơn của bọn chúng, khiến cho Đài Châu trì trệ, còn nếu không thỉnh Thích tướng quân về viện binh, Tân Hà thành sẽ gặp nguy, dân chúng gặp nạn, lại còn trong thành quân Minh có thể không ứng cứu nổi, nơi đây sẽ bị đả kích rất lớn...

Hai con đường này quả thực làm cho bọn họ khó có thể lựa chọn, Kim Hạ cũng hết sức phiền não. So với suy tính của nàng, Sầm Thộ còn có trách nhiệm bảo vệ đám người bọn họ, còn đang suy nghĩ nếu như hải tặc tấn công thật, thì nên làm như thế nào đưa bọn họ ra khỏi thành này.

Nhìn hai người bọn họ suy tính nhưng xem ra Thích phu nhân trong lòng đã có quyết định, hỏi Kim Hạ nói: "Đồng Tam hiện giờ đang ở nơi nào?"

"Có một con hẻm dẫn ra bến đò gần sông. Phu nhân chỉ sợ xung quanh hẻm đều có đồng bọn, nếu tùy tiện bắt hẻm, làm kinh động đến hẻm, có lẽ là ba mươi tên đồng bọn khó có thể bắt được." Kim Hạ giải thích

Sầm Thộ nói: "Chúng ta chỉ có thể nghiêm mật giám sát Đồng Tam, đợi hẻm đưa ra lệnh triệu tập bọn chúng, sau đó thì bao vây bắt gọn cả một lưới." "

"Kế này rất tốt." Thích phu nhân gật đầu nhẹ, nói: "Ta bên này còn lại một ít binh lính, Sầm đại nhân, ta đem bọn họ giao cho ngài, cần phải nhanh chóng truy bắt bọn chúng, không thể bỏ sót."

"Tại hạ hiểu." Sầm Thộ chấp tay nói

Kim Hạ lại hỏi Thích phu nhân: "Phu nhân, còn Thích tướng quân bên kia..." "

"Ta sẽ thông báo chi tiết, kể cả suy đoán của người." Thích phu nhân đáp: "Còn về phần có cần hay không trở về để viện binh, do tướng quân ta chính mình định đoạt. Chúng ta ở trong thành phải chuẩn bị tốt cho cuộc tấn công này."

"...Chuẩn bị thủ thành!" Sầm Thọ hít một hơi thật sâu rồi mới dám hỏi : "Phu nhân, ngài là cho rằng tướng quân sẽ lấy Đài Châu làm trọng, sẽ không trở về đây để viện binh sao? Thứ cho ta nói thẳng, mặc dù chúng ta có thể thuận lợi vây bắt bọn hải tặc nội gián ở đây, nhưng với tình hình binh lực hiện tại thì một khi hai vạn binh của chúng tấn công thì Tân Hà thành sẽ sụp đổ."

"Trước tiên chúng ta phải bảo vệ thành đã, thành nếu giữ không được, liền tiếp tục chiến đấu ngoài thành, một phòng một thủ vững chãi mà tấn công." Thích phu nhân kiên quyết nói: "Trong thành này phần lớn là thuộc quân nhà Minh, thà gắng chịu chết chứ không chịu làm tù binh cho hải tặc."

Trên mặt Thích phu nhân vô cùng kiên quyết, Kim Hạ chưa từng thấy qua, không khỏi giật mình.

"Niêm phong cửa thành! Niêm phong cửa thành!"

Cánh cửa thành to lớn nặng nề từ từ đóng lại, đem thanh chặn gỗ chốt cửa thành lại.

Không chỉ riêng cửa thành, tính cả bến đỗ bờ sông, cửa sông cũng bị niêm phong lại hoàn toàn, từ mặt sông đến đáy sông đều bị niêm phong kín mít.

Tạ Tiêu có thể đường hoàng không cần lại đi đánh cá, cũng không cần lo lắng lộ ra chân tướng gì nữa.. Kim Hạ bởi vì chuyện trước kia, trong lòng không được tự nhiên, không chịu đi gặp Thẩm phu nhân, chỉ vui đầu trong gian bếp giúp Dương Nhạc.

"Thích tướng quân thật sự có thể sẽ không trở về viện binh sao?" Dương Nhạc chuẩn bị rửa rau, làm ít cơm, niêm phòng cả thành xem chừng chuẩn bị đến một hai ngày, vẫn là làm một ít lương thực thì tốt hơn.."

Kim Hạ không yên lòng giúp hẩn nhặt rau:"Ta nghĩ cũng không đến nỗi trầm trọng, trong thành này quân Minh nhiều như vậy, Thích phu nhân cũng thực tại đang ở nơi này, Thích tướng quân không đến mức bỏ lại, mặc kệ vợ mình cùng hài tử."

"Là một lão bà, không có hài tử." Dương Nhạc sửa lời Kim Hạ nói:"Người không biết gì sao?Bởi vì Thích phu nhân không sinh được con, cho nên Thích tướng quân ở bên ngoài len lén có vợ lẽ sinh vài đứa con, chuyện là Thích phu nhân cũng những người vợ lẽ xảy ra bất hòa, cho nên họ cũng không ở lại Tân Hà thành này nữa."

Kim Hạ nói không ra lời.

"Còn nữa, bên ngoài còn truyền ra lời đồn Thích phu nhân chính là sư tử hà đông.Thích sợ bà ấy như sợ hổ." Dương Nhạc thở dài:"Ta thấy chuyện Thích tướng quân trở về viện binh thật là không thể..."

Kim Hạ khó hiểu hỏi:"Những chuyện này người nghe từ đâu vậy?"

"Ta ra ngoài chợ, nghe bọn quân Minh trong thành, miệng lưỡi nói xấu, chuyện gì bọn họ cũng biết."

"Nói như vậy không lẽ là thật sao?" Kim Hạ nhớ tới vẻ mặt của Thẩm phu nhân, thở dài:"Chẳng lẽ Thích phu nhân cũng cảm thấy

Thích tướng quân sẽ không trở về viện binh, cho nên trong lòng bà ấy...."

Sầm Thộ đi tới mở miệng nói:"Có đồ ăn không, chịu đựng cả đêm, đói chết ta rồi."

Bởi vì chưa tới giờ cơm, Dương Nhạc từ vĩ hấp trong bếp, áy náy nói:"Đồ ăn vẫn còn chưa xong."

"Không có việc gì." Sầm Thộ đáp lại,"Cuối cùng rồi cũng có tiến triển, hôm qua sau khi niêm phong thành, ta theo dõi nhà hấn, trong phòng đèn tới nửa đêm canh ba mới tắt.Hôm nay hấn dậy từ sáng sớm, đến bên cây đại thụ khắc lại cái dấu hiệu."

"Dấu hiệu gì vậy?"

SẦM THỘ lấy ngón tay nhúng nước, ở trên bếp lò vẽ ra cho họ xem, hai người đều xem không hiểu.

"Không hiểu sao?" Sầm Thộ cười hắc hắc nói,"TA cũng không hiểu,cho nên chạy đi một chuyến đến đại lao.Lần trước bắt được tên người Đông Dương, hỏi hấn về dấu hiệu này, ý tứ là đêm nay canh tư hội hợp....Xà,rốt cuộc rồi bọn chúng cũng ra khỏi hang động!"

Kim Hạ cũng có chút hưng phấn:"Nói cách khác,đêm nay là có thể đem bọn chúng vây bắt cả một lưới!"

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 113

*****Bài dịch lần này có thể không sát với nguyên tác vì mình không hiểu rõ chiến trận trong truyện lắm.Cảm ơn các bạn vẫn ủng hộ*****

Đang bàn chuyện, Thuần Vu Mẫn mang ấm trà tiến vào,thấy bọn họ bàn chuyện sôi nổi, giật mình, nhỏ giọng nói:" Ta là mang một ít nước trà mang tới."

"Để ta rót trà." Dương Nhạc vội tiến lên tiếp nhận ấm trà

Nhìn thấy Kim Hạ, Thuần Vu Mẫn hình như có lời muốn nói, định nói nhưng rồi thôi và bị Kim Hạ đoán ra được sơ hở.

"Có việc gì sao?" Kim Hạ hỏi

"Viên cô nương....Việc này đáng lẽ ra ta không nên nói ra, nhưng mà ta...." Thuần Vu Mẫn chần chừ một lát,"Từ sau ngày đó, cô nương vẫn chưa đi gặp Thẩm phu nhân phải không?"

Kim Hạ không được tự nhiên "Hừ!" một tiếng.

"Ta thấy Thẩm phu nhân mấy ngày nay sắc mặt không tốt, trong lòng vẫn luôn lo lắng cho ngươi." Thuần Vu Mẫn nói

Dương Nhạc ở bên rót trà cũng nhẹ nhàng khuyên nhủ:"Ngày ấy Thẩm đại phu cũng là nhất thời nóng lòng mà buột miệng nói những

lời đó, người thì cứ trốn tránh như vậy, cũng không phải là cách."

Kim Hạ buồn bực một lát,thầm than thở nói:"Ta cũng hiểu.....Nhưng dì ấy đối với ta cũng là quản chuyện của ta hết mức, cái này không cho cái kia cũng không được.Bây giờ đang là thời điểm giặc bạo loạn như thế, nếu ta cùng dì giảng hòa, đến lúc giặc Oa tấn công thành , bà ấy chắc chắn lại không buông tha cho ta đâu."

"Giặc Oa muốn tấn công thành này sao?" Thuần Vu Mẫn kinh ngạc nói.

Dương Nhạc trừng mắt nhìn Kim Hạ, chuyện này bọn họ vẫn luôn giấu kín với Thuần Vu Mẫn, chỉ sợ dọa nàng.

Kim Hạ không cho rằng ý này đúng:"Trước mắt thì không biết khi nào, nhưng nếu nói nàng biết được, trong lòng cũng nhẹ bớt phần nào."

"Giặc Oa thật sự muốn công thành sao!" Thuần Vu Mẫn lại hỏi

Kim Hạ thành khẩn giải thích:"Tỷ tỷ, Tân Hà thành thật ra sẽ có một trận bạo loạn, không biết khi nào mới có viện binh tới, nàng hãy nhớ kỹ, mặc kệ trong thành có trở nên loạn như thế nào, nàng cũng phải ở cùng Thúc và dì ta, thúc ta công phu cao cường, bảo vệ hai người hẳn không là vấn đề."

Thuần Vu Mẫn nôn nóng nói:"Vậy các người thì sao?"

Kim Hạ nhìn về phía Dương Nhạc cùng Sầm Thọ, ba người nhìn nhau, trong ánh mắt hàm nghĩa đã không cần nói cũng hiểu.

"Trong thành quân binh có hạn, bọn ta phải giúp Thích phu nhân thủ thành."

Trong nháy mắt, từ khi Du Đại Du hạ lệnh cho binh lính trong trại nghỉ ngơi, đã qua tám ngày, Sầm Phúc cũng đã từ kinh thành trở về.

Tám ngày này là để cho binh lính đã hao tâm tổn sức quá độ cũng có thể nghỉ ngơi tịnh dưỡng, bảo quản vũ khí, còn có thời gian thương tiếc an táng cho các chiến hữu hy sinh, và mờ mịt suy nghĩ về một trận chiến sinh tử chiến bại khó dò sắp đến...

Nói thật, đối với kế sách này của Lục Dịch, trong lòng Du Đại Du một chút để tâm cũng không có. Kế sách này đơn giản nhưng lại quá đơn giản, chính là để địch buông thả, lơ lửng không đề phòng mà đánh úp. Nhưng từ những trận chiến trước đây, có thể nói giặc Oa phòng thủ rất nghiêm ngặt, trên núi chúng có đầy đủ các loại hỏa khí, chính là bất thành linh tấn công mạnh mẽ, muốn đoạt lấy Sầm Cảng tuyệt nhiên không phải chuyện dễ.

Trước mắt, chức tướng quân của Du Đại Du bị thu hồi, cho dù hắn có thể lực chống lưng như thế nào, nếu lập công không được, chỉ sợ tiếp theo chính là hắn bị vào đại lao.

Du Đại Du đang ở trong doanh trại mà tản bộ, thuận tiện đến chỗ điều trị vết thương ở doanh trại thăm bọn quân lính không biết tình trạng họ như thế nào rồi. Vừa đúng lúc Vương Sùng Cổ cũng đem một ít thảo dược mang tới, đang ngồi ở trong lều chữa bệnh cùng bọn quân lính tán gẫu. So với Du tướng quân phong thái mạnh mẽ, giọng nói như sấm rền thì hắn không giống, Vương Sùng Cổ tính cách hiền hậu hơn nhiều. Ở trong mắt của bọn binh lính, Du tướng

quân cao cao tại thượng rất có uy nghiêm, còn Vương phó tướng cũng có thể cùng bọn họ trò chuyện sinh hoạt thường ngày.

"Tướng quân!" Vương Sùng Cổ cười tiếp đón hần.

Du Đại Du đi đến, có ý bảo binh sĩ quanh mình không cần câu nệ, chính hần cũng tùy ý ngồi xuống.

"Mới vừa nãy ta mới biết..." Vương Sùng Cổ hướng tên bị thương ở chân bên cạnh lại nói tiếp:"Tướng quân ngài đoán xem hần như thế nào về lại được trại doanh khi bị thương như vậy?"

Du Đại Du liếc hần một cái:"Là người cống hần trở về sao?"

Wương Sùng Cổ cười nói:"Là Lục Dịch đại nhân cho ngựa vác trở về."

"Lục Dịch?"

"Đúng vậy, ngày ấy hần đang trên đường đi vào trong doanh trại của chúng ta, trên đường vừa lúc thấy bọn quân lính bị thương trở về, mau chóng nhường cho chúng ta ngựa cùng tùy tùng, chính hần đã đi bộ tới đây. Nghe nói hần phải đi một canh giờ mới đến được đây."

Du Đại Du sửng sốt, chuyện như vậy hần không thể nào ngờ đến, cũng chưa bao giờ nghe Lục Dịch kể chuyện này.

Wương Sùng Cổ vỗ vỗ vai hần:"Thường ngày mà nói, việc hần ở trong doanh trại cả tháng nay như vậy, ăn ở sinh hoạt cũng không hề oán giận một câu, cũng không vì nguyên cớ gì mà kiêu ngạo, xem như không cần kẻ hầu người hạ. Ngài đừng ngày ngày đối với hần đối xử qua loa như vậy nữa."

"Được rồi, trong lòng ta cũng đã cân nhắc việc này." Du Đại Du than thở:"Cứ theo như kế hoạch của hấn, nếu thành công, ta sẽ xem hấn là bồ tát, sớm chiều dập đầu, ngày ngày thắp nén nhang."

Vương Sùng Cổ cười to ra tiếng.

Vào đêm, có bóng người qua lại trước cửa lều của Lục Dịch, gây tiếng động nhỏ trước cửa lều.

Sầm Phúc đang muốn đuổi theo tên đó,lại bị Lục Dịch ngăn cản.

Lục Dịch tiến lại gần cửa nhẹ giọng nói:"Người không bị thương gì chứ?"

Gian ngoài đã yên tĩnh không còn tiếng động,đợi hấn đẩy cửa lều ra, có thể nhìn thấy được ánh trăng tràn vào lều, xa xa là một thân áo lam chân đi xiêu vẹo tiến vào lều.

"Đại công tử, hấn là ai?" Sầm Phúc ngạc nhiên nói

Lục Dịch khẽ mỉm cười:"Một vị bằng hữu."

Chuyện này là Lục Dịch chính mình muốn mạo hiểm tiến vào Sầm Cảnh, lại không biết như thế nào làm cho Lam Đạo Hành hiểu thấu được tâm ý, ba ngày trước hấn ở cửa có lưu lại mật báo làm cho Lục Dịch vẫn chờ tin hấn ở Sầm Cảnh, cho đến hôm nay hấn mới quay về.

Hấn như thế nào một mình lên vào đó, Lục Dịch cũng không tài nào biết được, hấn đã trải qua bao gian nguy như thế nào, chỉ biết

được là hần mang đến bản vẽ tường tận ở Sầm Cảng mà người bên trong giặc Oa mới có được.

Ánh đèn dầu nửa sáng nửa mờ, bản vẽ đã được triển khai trên bàn ; nào là tựa vách núi nơi xây một hàng rào chắn ngang giấu kín hàng loạt hỏa khí, mỗi vị trí đặt hỏa khí đều được ghi rõ chủng loại cùng đường đi của hỏa tiễn. Những thứ hỏa khí này có thể nói là vô cùng tàn bạo, đủ để tầng tầng lớp lớp quân đội nhà Minh tan xác...

Lục Dịch nhìn bản đồ một đêm, cũng suy nghĩ cả đêm, lại rút ra được một kết luận tàn nhẫn: mặc dù cho quân Minh có đột phá bất ngờ tấn công, Sầm Cảng cũng không thể nào đoạt được hoàn toàn...

Sắc trời còn chưa sáng, hần đem bản vẽ bỏ vào trong ngực áo, chậm rãi hướng lều lớn mà đi.

Khoảng cách đi tới lều lớn còn mấy chục bước nữa, liền thấy lều lớn màn che bị xốc lên, Du Đại Du từ trong lều đi ra. Bởi vì lo lắng chiến sự, mấy ngày nay nghỉ ngơi và hồi phục, trong lòng Du Đại Du vẫn không có xuống dốc, bình thường cả ngày lẫn đêm ở trong lều lớn nghiên cứu phương án tác chiến. Giờ phút này trông hần mặt đầy mệt mỏi, hai tay xoa mặt, gương mặt trông thấy Lục Dịch.

Lục Dịch đứng ở xa xa chấp tay thi lễ.

Du Đại Du tiến đến, lông mày nhăn lại, muốn nói lại thôi.

"Tướng quân?" Lục Dịch thử dò xét hỏi

Du Đại Du rút cuộc vẫn phải mở miệng: " Tính đến hôm nay, chúng ta nghỉ ngơi hồi phục ước chừng cũng đã chín ngày, ta nghĩ thời gian cũng không sai biệt lắm."

"Tướng quân đừng vội, ta đúng là muốn cùng tướng quân thương lượng một việc."

Lục Dịch đưa tay ra hiệu mời tướng quân, Du Đại Du cũng theo hắn quay trở lại lều lớn, hắn lấy bản vẽ đưa cho cho tướng quân.

Du Đại Du nhìn chăm chăm bản vẽ một hồi lâu, lông mày càng nhăn chặt, qua một lát mới nhớ tới Lục Dịch liền vặn hỏi:"Thứ này ngài lấy từ chỗ nào?"

"Là của một vị bằng hữu, biết được ta vì cuộc chiến ở Sầm Cảng khó khăn trắc trở, hắn thay ta mạo hiểm lén vào Sầm Cảng, vẽ lại tấm tranh này cho ta."

Du Đại Du cũng hiểu được lén vào Sầm Cảng là chuyện vô cùng nguy hiểm:"Thay ta hướng bằng hữu của ngài nói một câu, ta, Du Đại Du nợ hắn một phần ân tình...Những vị trí đánh dấu này, ngài có thể xác định là không sai chứ?"

Lục Dịch nói:"Ta tin tưởng hắn."

Du Đại Du lại một hồi trầm mặc, lại quan sát tấm bản vẽ một lần nữa, với nhiều năm kinh nghiệm chinh chiến của hắn, hắn tinh tường nhận ra, một khi quân Minh đột ngột phát động tấn công, thì trước sau cũng sẽ bị hỏa khí làm cho tan xương nát thịt, đánh hạ Sầm Cảng là chuyện vô vọng.

"....Ngài cũng đã xem quan bản vẽ này chứ, cũng đã biết được cuộc chiến này đánh là không thắng." Hắn nhìn về phía Lục Dịch.

Lục Dịch gật đầu:"Ta tìm đến tướng quân, chính là muốn cùng tướng quân bàn bạc chuyện này...Ta đã nghĩ đến, muốn cho quân

Minh thuận lợi tấn công trên núi, trừ phi phải có nội gián trong ngoài hợp tác."

"Nội gián cả trong lẫn ngoài sao?" Du Đại Du ngăn người

"Có thể phải hơn mười người lén vào Sầm Cảng, khơi mào làm cho Sầm Cảng đại loạn ở bên trong, sau đó dùng khói lửa làm dấu hiệu, nội gián trong ngoài của quân Minh cùng tiến công, nhất định sẽ đoạt lại Sầm Cảng!" Lục Dịch trầm giọng nói

"Hơn mười người sao?" Du Đại Du lắc đầu, "Muốn lén vào Sầm Cảng, trừ phi là cao thủ có khinh công tuyệt đỉnh mới có thể tránh được tai mắt của giặc Oa, dù trong quân ta tuy có người võ nghệ cao cường, nhưng cao thủ có khinh công tuyệt đỉnh thì rất ít, e rằng có lén vào thì cũng sẽ bị giặc Oa phát giác."

"Không cần phải có cao thủ, chỉ cần tìm người nào biết lặn ở sông tốt là được." Lục Dịch hướng hấn giải thích, "Ta đã tra xét ở cửa cảng Sầm Cảng, gần đó có mấy chiếc thuyền chiến, lại thường xuyên thấy có giặc Oa ẩn hiện, vậy là cửa cảng và Sầm Cảng bên trong nhất định là có lối đi tương thông, chúng ta có thể nhờ vậy mà vào trong."

"Lén vào bằng đường bơi qua sông sao, sau đó lại tìm lối đi?" Du Đại Du vẫn lắc đầu: "Mười người thì quá nhiều, nếu lọt vào trong được nhưng cũng sẽ dễ dàng bị phát hiện, đến lúc đó thủ lĩnh giặc Oa ra lệnh cho đóng cửa cảng, mười người này không lẽ sẽ làm mục tiêu cho bọn chúng, chịu chết một cách vô ích."

"Việc này ta cũng có nghĩ tới, thuyền của chúng ta có đại bác có thể đánh xa hơn mười trượng, có thể dùng nó mà công kích thuyền của giặc Oa, thuyền có chứa hỏa khí, giặc Oa nhất định sẽ vút bỏ

thuyền trốn vào Sầm Cảng, tới lúc đó có thể thừa dịp làm loạn bên trong Sầm Cảng." Lục Dịch sớm đã đem việc này cân nhắc qua.

Du Đại Du trong lòng nhiều lần cân nhắc chiến thuật này, mặc dù không thể nói là chiến thuật không chê vào đâu được, nhưng xác thực trước mắt là biện pháp duy nhất.

"Chỉ là mười người xâm nhập vào Sầm Cảng vô cùng hiểm nguy như vậy, chỉ sợ có thể toàn thân mà trở ra rất ít." Hấn khẽ thở dài, làm thế nào tìm ra một người chỉ huy đội người này, cũng là vấn đề.

Lục Dịch lúc này đứng dậy, nghiêm mặt nói:"Ta tuy không rõ đủ sức, có học qua công phu quyền cước, có thể bơi lội, thỉnh tướng quân chấp thuận cho ta dẫn đoàn người lên vào Sầm Cảng."

"Ngài!"

Du Đại Du giật mình nói, sau đó lại lắc đầu liên tục

"Không được, tuyệt đối không được!..Ta làm sao có thể để ngài đi mạo hiểm."

"Tướng quân là cảm thấy công phu của ta quá kém, không có tư cách này?" Lục Dịch nhăn mày.

"Không phải, là..."

Lục Dịch cắt ngang lời Du Đại Du, nhanh nhẹn nói:"Tướng quân, ngài và ta đều là người học võ, nếu không ngại tại trại doanh này cùng nhau tỷ thí, ta nếu thắng được ngài, ngài hãy để ta dẫn đầu đoàn người lên vào Sầm Cảng, như thế nào?"

Du Đại Du đã học kiếm thuật từ sư Lý Lương, võ nghệ cao siêu, ngay cả các võ sư ở Thiếu Lâm Tự đều bại dưới tay hắn, bây giờ Lục Dịch lại muốn cùng mình tỷ thí, không khỏi thán than người trẻ tuổi kia quả thực là không biết cao thấp.

"Ngài thật là muốn cùng ta so tài?" Hắn hỏi

"Đúng vậy!"

"Cũng tốt!" Du Đại Du nhận lời: "Ngài nếu như thắng ta, thì sẽ theo như lời ngài nói, nhưng nếu ngài thua, liền phải nghe theo ta an bài, không được dị nghị."

"Như lời đã định!"

Lục Dịch mỉm cười.

Mấy ngày liên tiếp nghỉ ngơi và hồi phục, quan binh trong doanh trại cũng đều rảnh rỗi, nghe nói trên quảng trường doanh trại có vị Cẩm y vệ kia tỷ thí công phu, lập tức đi bấm báo khắp nơi trong trại, khiến người người đến xem náo nhiệt như có lễ hội.

Sầm Phúc vất vả chen vào trong đám đông, người đầy thấp thỏm bất an. Từ khi đêm qua nhận được bức vẽ kia, Lục Dịch như thế nào cũng không nói lời nào với hắn, hắn chỉ biết được đại công tử suy nghĩ cả một đêm, lại đoán không ra rốt cuộc trong lòng đại công tử nghĩ gì, trước mắt lại càng không hiểu đại công tử tại sao đột nhiên cùng Du tướng quân tỷ thí võ.

Chẳng qua là xem Lục Dịch tuổi còn trẻ, lại là công tử ở kinh thành, mặc dù thuở nhỏ có tập võ, chỉ sợ công phu cũng có hạn. Du Đại Du ngay cả áo bào cũng không thay ra, hơi có phần tùy ý hướng

dàn binh khí mau chóng đứng bên cạnh, ra hiệu cho Lục Dịch chọn binh khí trước.

"Ta biết được tướng quân sở trường là dùng kiếm, nhưng thật sự tinh thông là côn pháp." Lục Dịch khẽ mỉm cười, đưa tay lấy ra một cây trường côn, "Kính xin tướng quân chỉ giáo nhiều hơn."

"Không dám nhận!" Du Đại du cũng lấy ra một cây côn

Vương Sùng Cổ cũng có nghe nói liền chạy đến, chen vào dòng người vây kín, nhíu mày mà xem, không biết là với tính cách của Du Đại Du thì hẳn cùng Lục Dịch đã xảy ra chuyện gì mà phải ra ngoài độ sức với nhau

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 114

Hai người mỗi người cầm một gậy, cách nhau một trượng.

Du Đại Du trong lòng thầm nghĩ: Hấn dù sao cũng là con trai của Lục Bình, dù là muốn thắng hấn, cũng nên nhún nhường một chút, không nên làm hấn mất mặt, liền định cùng hấn thử qua vài chiêu, xem như là nguyện theo ý hấn cùng nhau so tài.

Lập tức không muốn mất nhiều thời gian, côn cầm trong tay hấn ra sức múa may thể hiện như chuẩn bị nghi thức, sau đó hướng Lục Dịch mà đánh tới, thẳng chạm tới côn của Lục Dịch.

Lục Dịch lấy thân mình né tránh, tựa vào đuôi côn của hấn, thẳng tay đánh trả.

Du Đại Du vươn mình nhảy lên, Lục Dịch lại nhanh nhẹn dùng côn mà sấn tới không ngừng, thân côn cùng thân mình như hình với bóng, bất luận Du tướng quân có nhào lộn trên không như thế nào, thì cũng không thể nào thoát khỏi vòng vây tấn công.

Vốn chỉ là muốn cùng hấn thử qua vài chiêu, cũng chưa từng lường trước được công phu của hấn vượt xa đến mức này, công phu của hấn đặc biệt tốt, trường côn trong tay hấn linh động đến chóng mặt. Du Đại Du không tự lượng sức mình, bây giờ ra sức chống đỡ, dùng chiêu thức của hấn mà xông pha không để cho Lục Dịch có cơ hội.

Nhìn ra được hai người bọn họ tỉ thí vài chiêu, Vương Sùng Cổ đã nhìn ra được Du Đại Du muốn dùng thế hòa hoãn, tất nhiên là không muốn tranh chấp công phu với Lục Dịch, liền thoáng yên lòng.

Xung quanh quan binh hò hét , vì tướng quân của mình mà hò hét cổ vũ, người nào cũng lớn tiếng. Sầm Phúc thì bất mãn, không vỗ tay mà dùng hết lực ở yết hầu la hét nhưng cũng không bằng tiếng hò reo của chúng quan binh, gương đôi mắt nhìn chăm chăm giáo trường.

Du Đại Du nhìn về phía Lục Dịch cười nói:"Công phu không tồi, tiếp chiêu đi!"

Vừa dứt lời,hắn dùng chiêu tiến năm bước, dùng đuôi côn đánh thẳng vào ngực đối phương. Lục Dịch dùng côn chống đỡ, ngược lại không dùng lực mạnh mà xoay người xê dịch, thân nhẹ như chim, nhảy qua đỉnh đầu hắn, trong tay cầm trường côn cưỡi ngựa quay đầu lại, hướng đánh vào điểm yếu sống lưng của Du tướng quân.

Nghe sau lưng có tiếng gió, Du Đại Du nghiêng người tránh cây trường côn, trong lòng không khỏi âm thầm tán thưởng hắn.

"Coi chừng!" Hắn quát

Trường côn hướng xuống đất, quay vòng trên không không dứt, hướng Lục Dịch nhanh chóng hạ côn tấn công, Lục Dịch liền tiếp lui mấy bước, liền đem côn cản lại, hai côn đánh nhau đến mãnh liệt, nhất thời khó thấy thắng bại....

Quan binh vẫn lớn tiếng reo hò, lúc này Sầm Phúc cũng không nhẫn nại được nữa, dù cho tiếng hò reo áp bức của chúng quân, cũng phải thò người hò hét hết mình cổ vũ cho đại công tử.

Sau khi liên tiếp tung ra mấy chiêu, Du Đại Du quay trường côn, hướng côn đến trước ngực khó khăn lắm mới xẹt qua, bên trong áo bào có vật gì đó bị côn lấy ra, bay lên không trung....

Lục Dịch là muốn bỏ côn ra khỏi tay, thấy vật kia bay ra, không bắt chấp nghĩ nhiều, thò người duỗi tay nắm lấy vật đó; Du Đại Du cũng không nghĩ tới hẳn lại thấy thế mà không đỡ cũng không tránh, định thu hồi côn, nhưng đã không còn kịp, gậy trường côn đã đánh thật mạnh vào chân trái của Lục Dịch.

Bị thương ở đùi trái, Lục Dịch quỳ một gối, trên tay đã cầm vững vàng vật kia, ngẩng đầu cười nói: "Côn pháp của ngài quả là không tầm thường, là ta thua."

Du Đại Du lại thấy không phục, duỗi tay đỡ Lục Dịch: "Nếu người không bị phân tâm, ta chưa chắc đã thắng....Thành thật mà nói, tuổi còn trẻ như vậy, võ công tốt như vậy, là ta thua mới đúng."

"Tướng quân quá khen, ta thật không dám nhận, hôm nay gặp phải chuyện này, côn pháp của tướng quân quả nhiên như thần." Lục Dịch cao giọng nói, "Nếu ta nhớ không lầm tướng quân từng nói * (một câu nói hay trong cuốn "Lục Kinh", phần này mình không biết dịch ntn)*

"Người chắc hẳn cũng đã xem qua "Lục Kinh" phải không?"

Việc này thực sự nằm ngoài dự liệu của Du Đại Du, câu Lục Dịch vừa nói, đúng là hẳn có ghi lại trong "Lục Kinh"

Lục Dịch cười nói: "Cha ta đặc biệt ngưỡng mộ cuốn sách này, còn bảo ta tận tâm mà học theo sách"

Bởi vì trong lòng hắn cũng hiểu lời Lục Dịch nói rất có thể là lời khách sáo, nhưng nghe thấy Lục Bình, một cao thủ như vậy cũng đối với "Lục Kinh" mà ngưỡng mộ rất nhiều, thực tại làm trong lòng hắn vui vẻ không ngớt.

Bản thân ở Chu Sơn đến nay, Du Đại Du hoàn toàn chưa từng có được tâm trạng sảng khoái như vậy, lập tức vẫy tay làm cho binh chúng tản đi, dìu tay Lục Dịch, lại gọi Vương Sùng Cổ đến giúp, đồng thời đi vào trong lều lớn.

Vừa vào lều lớn, hắn liền từ trong túi móc ra mấy bạc vụn, luôn miệng lệnh cho Tường Tử đi mua một ít rượu và thức ăn về.

Trông thấy Du Đại Du khó có được tâm trạng vui như ngày hôm nay, Vương Sùng Cổ cũng vui vẻ, gọi Tường Tử nói: "Phòng ta vốn có chứa một vò rượu, dự định sau khi đánh hạ Sầm Cảnh thành công mới uống, bây giờ tướng quân tâm tình tốt, người đi mang vò rượu của ta mang tới."

Nghe vậy Du Đại Du cười nói: "Không thể tưởng được người lại còn giấu rượu ngon một mình, sao lại hôm nay cam lòng cho mang ra."

"Lục Thiêm sự, ngài có thể cũng không biết được, đối với công phu của Du tướng quân đây ngay cả hòa thượng Bắc Thiếu Lâm đều phải chịu thua." Vương Sùng Cổ hướng Lục Dịch cười nói: "Hôm nay có thể gặp tướng quân trên giáo trường mà chịu cúi đầu khuất phục như vậy, ta tất nhiên là muốn ăn mừng, ăn mừng."

"Nói thực thì cũng nhờ 'Lục Kinh' ta mới có kinh nghiệm mà miễn cưỡng dám tỷ thí với tướng quân đây."

"Vừa rồi bị một cơn, người bị thương sao?" Du Đại Du hỏi

Lục Dịch nói:"Không có gì đáng ngại, tướng quân cơn hạ lưu tình, chưa đem hết toàn lực ra, ta làm sao bị thương được."

Lập tức Tường Tử mang rượu và thức ăn đến, trong quân trại này tìm đâu ra chén, ly, rượu thì lấy bát mà đựng, ba người cùng nhau uống rượu, vừa thoải mái tán gẫu.

"Không biết hôm nay ngài phải sợ mất thứ gì mà liều mạng đánh đổi trong cuộc tỷ thí vừa nãy, ta thấy ngài đưa tay nhặt lấy vật gì? Vật này rất quan trọng sao?" Du Đại Du hiếu kỳ hỏi

Lục Dịch tự trong lòng lấy ra vòng nhân duyên, đặt lên lòng bàn tay cho hắn xem.

"Đây là vật gì?" Du Đại Du nhú mày nói:"....Ta xem chính là mấy viên đá mà thôi."

Vương Sùng Cổ cũng hiếu kỳ lại xem xét, suy đoán nói:"Chẳng lẽ là vòng ngọc thạch quý? Sợ làm rớt sao?"

Lục Dịch cười nói:"Không phải là vòng ngọc thạch quý gì, là một vị bằng hữu đưa cho ta, nghe nói linh nghiệm liền mang theo bên người."

Vương Sùng Cổ nghe xong ngẩn người:"Với tướng mạo , nhân phẩm của Lục Thiêm sự, còn có gia thế như vậy, lo gì hai chữ nhân duyên.."

"Đại trượng phu sao lo không có vợ!" Du Đại Du cũng không hiểu Lục Dịch vì sao xem trọng vật này đến như vậy,"Việc này nếu mà ở

trên chiến trường, vì vật này mà cả mệnh cũng bị mất đi thì làm sao bây giờ?"

Lục Dịch cũng không muốn giải thích nhiều hơn, khẽ mỉm cười, đem vòng nhân duyên thạch bỏ vào trong ngực áo, nói tránh đi: "Ta biết được rằng tướng quân là người Phúc Kiến, không biết võ nghệ cao cường như vậy là học từ đâu?"

"Là sư Lý Lương của ta," đã lâu chưa không uống rượu, Du Đại Du bị Vương Sùng Cổ rót chén rượu liên tục, khiến hấn say từ lúc nào, vừa uống vừa thở dài nói: "Nhớ năm đó tại môn hạ của sư phụ, ngoại trừ luyện công, chính là cùng sư đệ lên núi xuống sông tập luyện, thật là thích thú cực kỳ."

"Tướng quân còn có sư đệ sao?"

"Sư phụ ta khác với những người ngoài, không giống những người khác thu nhận mấy chục đồ đệ, sư phụ chỉ thu nhận hai người là ta cùng sư đệ ta và dốc lòng dạy bảo. Nghĩ đến hai bọn ta cũng thật là không có tiền đồ, vì chưa từng khiến cho sư phụ nở mày nở mặt." Uống rượu say, lời của Du Đại Du đều nói thẳng ra hết, lại còn than thở.

Lục Dịch nhìn Vương Sùng Cổ, hấn cũng gật đầu nhún vai hiểu chuyện, hiển nhiên đã quen với việc nhìn thấy hình dáng của Du tướng quân uống rượu say.

"Sư đệ của ngài bây giờ đang ở đâu?" Lục Dịch thuận theo hấn sẵn tiện hỏi

"Ta cũng không biết..." Du Đại Du hình nhớ nhớ tới chuyện gì, lại tiến tới vỗ vai Lục Dịch mấy lần, "Đại trượng phu mà lại lo không vợ,

dù thế nào cũng có thể cưới nhiều thiếp dễ dàng, chuyện khổ sở vì nữ nhân ngàn vạn lần đừng đi vào ngõ cụt. Sự đệ ta chính là minh chứng chứng tỏ việc đó."

Nghĩ đến là chuyện khốn khổ từ ngày xưa, Lục Dịch cũng không muốn hỏi kĩ, Du Đại Du lại tự phát giác nói tiếp: "Sự đệ của ta từ nhỏ đã luyện võ rất tốt, sự phụ ta vốn chỉ nhận một mình ta là đồ nhi, sau khi gặp được sự đệ ta, có đủ cốt cách, tư chất tốt liền đơn giản thu nhận thêm sự đệ ta. Lại nói, sự đệ lại so với ta có nhận thức, học một chút liền hiểu, học cái gì cũng đều nhanh hơn ta, đáng tiếc là khốn khổ vì tình, nên không đến nơi đến chốn, bảo là muốn vào trong kinh thành, có được công danh."

"Vậy hần hiện nay như thế nào?" Vương Sùng Cổ hỏi: "Có hay không là người trong triều đình?"

Du Đại Du liền xua tay nói: "Lúc hần ra đi ngay cả tên đều sửa lại, mới đầu còn biết tin hần trở thành Cẩm y vệ, về sau thì tin tức toàn bộ đều không nghe tới."

Lục Dịch cười nói: "Nếu là Cẩm y vệ, tướng quân không ngại nói một chút về sự đệ này họ tên là gì, nói không chừng ta nhận ra?"

"Hần họ Dương, tên thì một chữ. Về sau ngay cả tên cũng đều sửa lại, nói là đại trượng phu bay xa vạn dặm, đổi tên là Dương Trình Vạn. Ngài có nghe qua tên hần không?"

Dương Trình Vạn? Lục Dịch như thế nào cũng không nghĩ tới sự đệ của Du Đại Du lại chính là hần, lại vừa suy xét, khó trách Dương Nhạc từng nói phụ thân thích ăn nhuận bánh, vốn chính là bánh của người Phúc Kiến, lúc đó hần còn kinh ngạc rằng Dương Trình Vạn chưa đi Phúc kiến, sao lại thích ăn bánh này.

Du Đại Du thấy Lục Dịch sắc mặt kỳ lạ nói:"Nghe có nghe nói qua tên hấn?"

"Là, trùng hợp có nghe nói qua...Người này nhiều năm trước bởi vì tổn thương ở chân từ khi còn là cấm y vệ, bây giờ là bỏ đầu ở Lục phiến môn.Hấn hiện nay cũng đã lấy vợ sinh con, con trai đã là bộ khoái ở Lục phiến môn." Lục Dịch đang nói, trong đầu hình như có ý định gì, nhất thời không nói nữa

Nghe nói chuyện về Dương Trình Vạn, biết được cố nhân vẫn mạnh khỏe, Du Đại Du xúc động vui mừng nhường nào, sau đó thở dài.

"Tướng quân,ngài nói hấn năm đó khốn khổ vì tình, không biết...Là vì vị cô nương nào?"

"Năm đó,ở phủ Tuyên Châu có một nhà làm nghề y là Lâm gia, hấn cùng Lâm gia miễn cưỡng xem như là có đính ước, cũng thường xuyên qua lại. Lâm gia có hai vị cô nương, trong lòng hấn nhớ thương vị tỷ tỷ kia, đáng tiếc Lâm gia nhìn hấn không thuận mắt, đem vị tỷ tỷ kia gả cho người ngoài, không ngờ hấn lại là quan gia.Sự đệ ta thật sự không cam lòng, lúc này mới muốn vào kinh thành tìm danh phận cho mình."

Lâm gia đại cô nương, gả cho Hạ Trường Thanh; Thẩm phu nhân là Lâm gia nhị cô nương, khó trách bà ấy nghe nói đến Dương Trình Vạn sau đó liền có ý để trong lòng không muốn nói ra...Lục Dịch lại nghĩ xa hơn nữa: Đến vụ của Hạ Ngôn, khi ấy Dương Trình Vạn vẫn là Cấm y vệ,hấn không thể nào không biết được chuyện này sẽ liên lụy đến Hạ Trường Thanh, lúc ấy hấn đã lựa chọn như thế nào?Hấn lại bị giam vào Bắc trấn phủ ti,và với chuyện này có quan hệ gì?

"Lục đại nhân, Lục đại nhân?"

Thấy hấn suy nghĩ thất thần, Vương Sùng Cổ kinh ngạc nhìn hấn.

Lục Dịch phục hồi tinh thần lại, không thể che giấu được vẻ âu lo, Du Đại Du thấy thế nhân tiện nói: "Không nói nữa, hôm nay khó có được thời gian thoải mái uống rượu, chuyện này không nói thêm nữa, không vì duyên cớ này mà làm mất hứng. Nào, cạn một chén nữa!"

Trong lòng hiểu rõ không nên nói chuyện của Dương Trình Vạn ở đây, Lục Dịch hồi phục tâm trạng, rót một chén rượu đầy, hữu lễ mà uống rượu.

Thấy Lục Dịch một hơi uống cạn chén rượu, không hề có ý từ chối, Du Đại Du lại càng vui vẻ nói: "Hôm nay ta rất vui! Ở trong quân đội chúng ta đã coi nhau như huynh đệ, hôm nay Lục Thiêm sự nếu như ngài không bận lòng, ta liền nhận người làm huynh đệ, như thế nào?"

Lời hấn vừa nói ra, Vương Sùng Cổ trong lòng thầm kêu không ổn: Lục Dịch là thân phận cao quý, là con trai của Cẩm y vệ Chỉ huy sứ Lục Bình. Tướng quân đã say rượu lại hứng lên nói ra lời này, Lục Dịch tất nhiên khó chịu trong lòng, sợ rằng sẽ từ chối, làm mất thể diện của tướng quân.

Hấn đang định giảng hòa, đã thấy Lục Dịch đặt chén rượu xuống, đứng dậy, làm hấn hơi lo lắng Lục Dịch sẽ nói điều gì không tốt...

Đặc biệt không ngờ, Lục Dịch phủ áo bào, hướng Du Đại Du cung kính cúi đầu: "Ca ca, xin hãy nhận ta một lạy."

Lục Dịch cư xử hợp tình hợp nghĩa, đúng là hiểu được tính tình của Du Đại Du, lập tức đưa tay, dịu hần cười to nói: "Được! Mau cạn chén rượu này! Hai người chúng ta không câu nệ tiểu tiết nữa, dùng rượu xin thề từ nay sinh tử vì huynh đệ!"

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 115

"Ca ca!" Lục Dịch gọi, "Vừa mới nhận huynh đệ, ta muốn cùng ca ca không khách khí nữa, tiểu đệ có một chuyện muốn nhờ."

"Người cứ việc nói ra."

"Thỉnh xin phép cho ta dẫn đoàn người lên vào trong Sầm Củng, giúp ca ca đánh hạ Sầm Củng!" Lục Dịch nặng nề nói

Không ngờ chuyện hắn muốn nhờ chính là việc này, Du Đại Du sửng sốt, do dự một hồi lâu vẫn chưa hồi đáp. Vương Sùng Cổ vẫn chưa nghe qua kế sách này, không hiểu gì hỏi: "Lên vào Sầm Củng sao?"

Lục Dịch kể lại toàn bộ kế sách của mình hướng Vương Sùng Cổ giải thích một lần.

Wong Sùng Cổ sau khi nghe xong, đứng dậy đi lấy bản đồ phòng thủ xem xét tính toán mọi góc ngách chiến trận, thậm chí vui vẻ nói: "Tướng quân, đây chính là thượng sách!"

Du Đại Du làm sao không biết được đây chính là kế tốt nhất, chỉ là....Dẫn đoàn người vào trong nhất định phải võ công cao cường, trong quân ngoại trừ tướng quân ra, chỉ có Lục Dịch là người xứng đáng nhất được chọn, lại nói xuất thân của hắn chính là Cẩm y vệ, truy bắt tung tích, ẩn náu so với người khác thì am hiểu hơn nhiều.

"Nhưng Lục thêm sự không thể đi!" Vương Sùng Cổ cáo lỗi nhìn về phía Lục Dịch nói:"Ngài nếu như xảy ra chuyện gì, chúng ta khó có thể nói với thánh thượng, tướng quân, để ta đi!"

Du Đại Du lại lắc đầu:"Dẫn dắt binh lính thì người là tốt nhất, nhưng dẫn dắt khôn ngoan từng người cùng nhau tác chiến thì.....Lão Vương, người cũng đừng xen vào chuyện này nữa, mau giúp ta chọn ra năm mươi người có võ công giỏi nhất, ta tự mình dẫn dắt họ đi."

"Tướng quân, làm sao ngài có thể đi được!"

"Ca ca, ngài không thể đi được!"

Lục Dịch cùng Vương Sùng Cổ đồng thời mở miệng ngăn cản.

"Ngài là đại nguyên soái chỉ huy quân đoàn binh lính, ngài nếu không ở đây, làm sao có thể ổn định được sự bất ổn trong lòng quân lính. Mặc dù có thể có nội ứng trong ngoài, muốn cho binh lính dốc sức đánh hạ Sầm Cản, chỉ có thể là ngài ra sức chiến đấu mới có vũ được tinh thần binh sĩ." Lục Dịch nói rất có sức thuyết phục, làm cho Du Đại Du không thể nào phản bác.

Wương Sùng Cổ ở bên gật đầu liên tục, nói thêm:" Đúng chính là như vậy. Tướng quân ngài nhất định không thể đi vì sự an nguy của toàn bộ binh sĩ."

Thấy Du Đại Du không lên tiếng, Lục Dịch hỏi : "Ca ca, chẳng lẽ ngài không tin ta sao?"

"Không phải, nhưng mà...."

"Như vậy nguyên nhân là vì cha ta, cho nên ngài xem thường ta."

Du Đại Du vội vàng nói: "Đừng nói vậy, ta chưa từng xem thường người! Chỉ là...nếu như người gặp chuyện không may, chúng ta khó có thể nói rõ với thánh thượng."

"Ca ca, trong quân doanh có bao nhiêu binh lính?" Lục Dịch đột nhiên suy nghĩ liền hỏi một câu.

Du Đại Du ngăn người: "Hai vạn sáu ngàn người, có chuyện gì không?"

"Ngài có thể biết được trong số hai vạn sáu ngàn người này có ai không có phụ thân không?" Lục Dịch nhíu mày, "Bọn họ có thể ra trận giết địch, sao ta lại không được? Ca ca, ngài không chỉ xem thường ta mà còn xem thường cha ta."

"Không phải, là ta...."

"Ta kính trọng ca ca, là bởi vì ngài không màng đến tính mạng bản thân mà ngày đêm ra sức cứu nước. Sao hôm nay, trong lòng ngài không nghĩ đến việc chúng ta sẽ đánh hạ Sầm Cản, mà chỉ sợ liên lụy đến ngài nếu như có người hy sinh?" Lục Dịch mãnh liệt ra sức giải thích.

Du Đại Du nghe xong liền cảm thấy trong lòng xấu hổ không ít, đột nhiên đứng lên nói: "Huynh đệ tốt! Hôm nay người nói được những lời này, ta liền đem nhiệm vụ này giao cho người."

"Tướng quân...." Vương Sùng Cổ ngăn cản không kịp.

Lục Dịch biết được hấn lo lắng chuyện gì: "Vương phó sứ yên tâm, chuyện này ta sẽ thừa chuyện với cha ta, chính là nếu như ta gặp chuyện gì, cũng tuyệt đối không liên lụy người ngoài."

Chắc hẳn đã có suy tính rất chu đáo mọi việc, Vương Sùng Cổ không còn lời nào can dự: "Ta chắc chắn ngài sẽ chọn được người tốt nhất."

"Đa tạ."

Chuyện quan trọng này đã được quyết định, ba người nâng chén rượu cùng nhau, trong lòng vừa cảm thấy vui mừng lại bất an.

Đêm dần buông xuống, Lục Dịch ở trên giường trở mình trần trọc, trong đầu suy nghĩ cách làm thế nào để len vào Sầm Cảng mà không qua đường biển, còn suy nghĩ đến những lời của Du Đại Du khi nãy.

Dương Trình Vạn cùng Thẩm phu nhân là người quen cũ, cái này có thể giải thích được tại sao Thẩm phu nhân có sắc mặt kỳ lạ sau khi nghe đến tên của Dương Trình Vạn. Có thể là lý do vì sao bà ấy đối với Kim Hạ đặc biệt để tâm? Mà không phải là đối với Dương Nhạc?

Chuyện này rốt cuộc có sự như thế nào?

Du Đại Du đã từng nói qua, người mà Dương Trình Vạn nhớ thương chính là Lâm gia đại tiểu thư, cũng chính là phu nhân của Hạ Trường Thanh. Nói như vậy, năm đó Hạ gia gặp chuyện không may, hẳn nhất định là trong lòng có để ý, không biết là phát sinh chuyện gì. Cùng lúc đó hẳn bị bắt giam ở Bắc Trán phủ ti thật sự có quan hệ gì?

Sầm Phúc ngủ giường bên cạnh, nghe thấy Lục Dịch cựa quậy xoay người, vẫn chưa ngủ, liền cầm đèn dầu tiến tới hỏi: "Đại công

tử, ngài uống rượu nhiều nên cảm thấy không thoải mái phải không? Có cần đi lấy chén canh giải rượu không?"

Lục Dịch xoay người ngồi dậy, khoát tay nói: "Không cần."

Sầm Phúc không còn cách nào, chỉ đành phải mang khăn thấm nước đến lau người cho công tử.

Hắn dùng khăn vải để lên trán một hồi lâu, Lục Dịch chìm vào hôn mê sau đó tỉnh lại tỉnh táo hơn một chút, Lục Dịch gọi Sầm Phúc: "Thay ta chuẩn bị giấy bút."

Sầm Phúc ngần ra, không dám hỏi nhiều, chuẩn bị chu đáo mọi thứ.

Lục Dịch viết xong một lá thư, liền đưa cho hắn: "Chờ trời vừa sáng, người liền đi một chuyến đến kinh thành, đem thư này đến cho cha ta. Sau đó, ta muốn người bí mật điều tra một việc."

Nghe Lục Dịch nói hết sức trịnh trọng, Sầm Phúc hỏi: "Chuyện gì sao, thưa công tử?"

"Mười mấy năm trước, Dương Trình Vạn đến tột cùng vì duyên cớ nào mà bị bắt ở Bắc trấn phủ ti, sau đó lại được phóng thích." Lục Dịch dặn dò thêm: "Ngàn vạn nhớ kỹ, chuyện này nhất định phải bí mật làm việc này, không được để cho bất luận kẻ nào phát giác."

Sầm Phúc có chút khó hiểu: "Dương Trình Vạn hồ sơ không phải ngài đã xem qua hay sao? Vẫn còn điều gì sao?"

"Hồ sơ lai lịch của Dương Trình Vạn có thể có một phần bị người khác tiêu hủy đi." Lúc này vẫn còn men say, Lục Dịch đầu đầu, mặt

nhân nói: "Người phải nhớ kỹ, nhất định bí mật làm việc này, chớ để cha ta phát giác."

"Vậy còn phải giấu luôn cả lão gia sao?" Sầm Phúc có điểm nói lấp.

"Ta nghĩ người đã ra tay tiêu hủy những hồ sơ đó chính là cha ta."

"Lão gia sao?"

"Còn nữa, sau khi đi đến kinh thành, người đi một chuyến nữa đến phủ ở Nam Kinh, tra xét xem gia phả nhà Hạ Trường Thanh có những ai, tìm đến những người thân còn lại trong nhà, dò hỏi kỹ càng một chút."

Sầm Phúc khó hiểu: "Đại công tử, tại sao phải tra xét Hạ Trường Thanh? Hấn cùng với Sầm Cẩng có liên quan gì sao?"

"Ta tự có ý của ta, người nhớ kỹ, hai việc này người làm cẩn thận, tuyệt đối không thể để cho người khác phát giác."

"Ty chức đã hiểu."

Đối với chuyện Lục Dịch một mình ở lại đây, Sầm Phúc thật là không yên tâm: "Đại công tử, nơi này dù sao cũng là trong quân đội, không lâu nữa cũng sắp khai chiến tại Sầm Cẩng, ngài bảo ta đi, bên cạnh không có ai chăm sóc thì phải làm sao?"

"Người sao phải lo lắng việc này?" Lục Dịch mau chóng thúc giục: "Nghỉ ngơi sớm một chút, sáng sớm ngày mai còn phải gấp rút lên đường."

Không còn cách nào khác cãi lời của công tử, Sầm Phúc lại vẫn không thể yên tâm, quay người nhìn Lục Dịch nói:"Đại công tử, ngài bày mưu tính kế gì cũng được, nhưng dù sao chúng ta cũng là quan triều đình, đánh trận là chuyện của bọn quân lính, ngài cũng đừng mạo hiểm tính mạng nữa, nếu không ty chức sẽ bầm báo với lão gia."

"Yên tâm đi, trong lòng ta có tính toán."

Lục Dịch ra vẻ đánh ngáp, Sầm Phúc không muốn quấy rầy công tử nghỉ ngơi, cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Vương Sùng Cổ làm việc cực lực nhanh chóng, trước hoàng hôn liền đem năm mươi người đã được tuyển chọn cùng ngựa, binh khí xếp thành một đội chờ Lục Dịch tới xem xét võ công của bọn họ.

Sáng sớm hôm đó Lục Dịch cùng Du Đại Du cùng nhau tỷ thí, đại đa số binh lính đều nhìn thấy, một số đi nhắc cho hần biết. Vương Sùng Cổ thâm hiểu được rằng binh lính trong quân cần phải tuyển chọn lại cho những trường hợp như thế này, trước mắt chỉ nhanh chóng chọn ra được năm mươi người, mặc dù trước kia binh lính đối với Lục Dịch có nhiều lời phê bình, nhưng sau cuộc tỷ thí đó khiến mọi người đều âm thầm bội phục hần.

Ra lệnh cho từng cặp giao thủ với nhau, Lục Dịch ở bên quan sát, sau đó căn cứ vào sở trường của từng người mà phân bổ ba người thành một nhóm. Bởi vì thời gian tiến đánh Sầm Cảnh không còn nhiều nữa, cho nên Lục Dịch ngoài yêu cầu bọn họ tăng cường huấn luyện mà lại còn nhờ Vương Sùng Cổ cho họ cùng ăn cùng ở

chung với nhau, làm cho tinh thần chiến đấu giữa họ trở nên đoàn kết hơn.

Cứ như vậy huấn luyện được mấy ngày, Lục Dịch thì thỉnh Du Đại Du cho làm thuyền để đi thăm dò mấy lần ở hải vực Sầm Cảng, chính mình cũng tính toán mọi khoảng cách đường đi nước bước có thể xảy ra. Vào đêm hôm đó, hắn ở dưới ánh đèn nhìn kỹ một lần nữa tấm bản vẽ mà Lam Đạo Hành mang tới, lại nghe thấy có người gõ cửa

"Vào đi." Hắn cho là Tường Tử sang hỏi chuyện gì, vì mấy ngày nay Du tướng quân sai bảo Tường Tử truyền lời lại mấy lần.

Có người đẩy cửa tiến vào, nghe được tiếng bước chân khác thường, cùng tiếng bước chân trước giờ của Tường Tử bất đồng, Lục Dịch kinh ngạc ngẩng đầu-Là Lam Đạo Hành một thân mặc trang phục nghiêm trang đang đứng trước mặt hắn, nhìn chằm chằm hắn.

Hắn thường ngày chỉ mặc một thân áo của đạo sĩ, đột nhiên thay đổi mặc một thân áo bào màu xanh giống như áo của binh sĩ chiến đấu uy nghiêm vô cùng, quả thực làm cho người ta có điểm nhìn không quen.

"Người...đây là người đã gia nhập Du gia quân rồi sao?" Lục Dịch cười hỏi

Lam Đạo Hành cười cười, cũng không chờ hắn mời mà chính mình ngồi xuống:"Ta muốn cùng Lục đại nhân trong trận chiến này, lần này lên vào Sầm Cảng ta không thể không đi."

"Người sao biết được chuyện này?" Lục Dịch ngăn người, chuyện này trừ hắn ra thì có Du Đại Du, Vương Sùng CỔ chỉ ba người biết được, cũng không cho người thứ tư nào biết. Chỉ đang cực lực huấn luyện năm mươi binh sĩ, họ cũng không biết được chuyện này.

"Lúc ta đang làm bản bản vẽ này ở Sầm Cảng cũng nghĩ đến cách này, lại thấy đại nhân ngày ngày chọn lựa nhân thủ, rồi đi ra cảng mấy lần, đại khái ta cũng đoán được ý ngài." Lam Đạo Hành nhìn tới tám bản vẽ trên bàn gập đầu một cái: "Nơi này trông coi rất nghiêm ngặt, lúc ấy ta không có cách nào đến gần, phỏng chừng nơi này hẳn là nơi cất giấu đạn dược được phòng bị.

Lục Dịch liền suy nghĩ xem bản vẽ, nếu chúng cho nổ tung kho đạn dược đó, chúng ta có chặn lại thì cũng không thể giảm bớt thương vong cho quân Minh.

"Cho ta đi theo, ta giúp ngài làm nổ nó!" Lam Đạo Hành nhìn Lục Dịch nói.

Lục Dịch khẽ nheo mắt, cười nói: "Sao phải như vậy, chẳng lẽ không có người, ta liền không thể xử lý được kho đạn dược này sao?"

Lam Đạo Hành cười nói: "Sao lại không, chẳng lẽ hai chúng ta cũng giống như tướng quân, cùng nhau tử thí một trận, ngài mới bằng lòng để cho ta đi sao?"

Ánh sáng đèn dầu không đủ sáng, Lục Dịch nheo mắt nhìn hắn, trầm mặc thật lâu nói: "Người nên biết được rằng, ta muốn giữ lại người là vì muốn trọng dụng người."

"Ta tất nhiên hiểu được, nhưng nếu như ngài hy sinh, ta cho dù có quân lính tốt hơn cũng không thể thắng được nếu không có ngài tốc chiến." Lam Đạo Hành nghiêm mặt nói

Lục Dịch vẫn là trầm mặc.

Lam Đạo Hành suy nghĩ một chút, lại nói: "Tiểu cô nương của ngài vẫn còn ở Tân Hà thành chờ ngài phải không?"

Lục Dịch liếc nhìn hấn

Lam Đạo Hành cười nói: "Ngài cũng đừng cho người ta đợi quá lâu."

"Người nói gì đó!" Lục Dịch tức giận nói

Lam Đạo Hành nghiêm mặt nói: "Lên vào Sầm Cảng là cực kỳ nguy hiểm, vốn dĩ ngài rõ công phu của ta, chỉ cần xử lý thỏa đáng toàn thân lui ra cũng không phải là việc khó... Với lại chúng ta cũng không phải chịu chết."

Lục Dịch đang muốn nói, bỗng có người gõ cửa, lần này là giọng nói của Tường Tử.

"Lục đại nhân, tướng quân thỉnh ngài đến lầu lớn một chuyến."

Lục Dịch đáp một tiếng, liếc mắt hướng về Lam Đạo Hành bắt đầu nói: "Cùng đi theo ta đi, phải cho Du tướng quân nhận ra mặt người, bằng không quân ta còn tưởng người là người ngoài lên vào làm mật thám."

Hấn vừa nói lời này, Lam Đạo Hành dĩ nhiên hiểu được ý tứ, tâm nguyện của hấn đã được đồng ý, cười đứng dậy theo Lục Dịch đi

đến lều lớn.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 116

*****Khó dịch quá ah, mà thôi cũng ráng dịch, mọi người chắc cũng có thể hiểu đại khái chiến trận này. Cảm ơn mọi người theo dõi*****

Bởi vì tính tình của Du Đại Du vốn không câu nệ tiểu tiết, trong trại quân xưa nay mặc dù không có tính lộn xộn, nhưng ngược lại chỗ ở là không được sạch sẽ. Hôm nay Lục Dịch vừa vào trong lều lớn, vẫn là lấy kinh hã, trong lều nào là chồng chất giấy tờ, áo giáp chiến đấu, chen chúc không chịu nổi, Du Đại Du ngồi ở trong đó tâm trạng vui vẻ.

"Huynh đệ, mau đến xem! Ta lấy một số đồ tốt ra cho ngài xem!" Du Đại Du vừa nhìn thấy Lục Dịch cười nói

Lục Dịch lấy ra một bộ áo giáp tường tận xem xét: "Đây là tơ vải dùng để phủ áo giáp?"

"Quả nhiên là ngài biết nhìn!" Du Đại Du nhìn nói: "Ta vất vả lắm có được mấy chục hàng như thế này, vừa vặn lúc này lấy ra sử dụng."

Vải tơ này thường có lớp bông bọc áo giáp, dùng nó bao kỹ lại ở cánh tay áo giáp. Hễ gặp mưa cũng không ẩm mốc, vật nhọn đâm cũng không dễ dàng làm rách. Lần này Du Đại Du trang bị được những thứ này quả thật là phải hao tốn không ít.

"Ca ca, tốn không ít bạc phải không?" Lục Dịch hỏi

Du Đại Du hiển nhiên không muốn nói chuyện này: "Không nói chuyện này nữa, người trước hết xem qua nó như thế nào?"

"Tất nhiên là đồ tốt." Lục Dịch mỉm cười nói

"Tốt là được! Gọi mọi người đến xem thử xem có vừa vặn hay không, nếu có gì thì còn sửa lại kịp lúc..." Du Đại Du nói, trông thấy người nọ đi theo Lục Dịch từ nãy đến giờ, tò mò mặc thử áo giáp, nhìn thấy hấn lạng mắt vô cùng, "Người là ai?"

Lam Đạo Hành hướng Du Đại Du cười nói: "Ngưỡng mộ Du tướng quân đã lâu, hôm nay mới được diện kiến, tướng quân quả là người có đại anh hào khí phách, tại hạ rất kính nể."

Du Đại Du không hiểu chuyện gì quay qua nhìn Lục Dịch, ánh mắt không cần nói cũng biết: "Người này là ai, từ đâu đến đây?"

Lục Dịch mau chóng túm áo hấn hướng tướng quân nói chuyện: "Tướng quân, đây chính là vị bằng hữu đã mạo hiểm lên vào Sầm Củng vẽ lại tám bản đồ này cho ta."

Có thể lên vào Sầm Củng mà toàn thân lui ra ngoài nhất định là người không hề đơn giản, Du Đại Du lập tức đối với Lam Đạo Hành có vài phần kính nể.

"Xin hỏi danh tính của vị là gì?"

"Không dám nhận, chúng ta đều là huynh đệ của nhau, gọi ta là tiểu Lam là được rồi." Lam Đạo Hành sửa sang lại áo giáp của mình, hỏi Du Đại Du: "Lần này ta cũng muốn cùng Lục đại nhân vào trong Sầm Củng, có thể dùng một bộ không?"

Du Đại Du giật mình, lập tức nói:"Có thể, đương nhiên là được."

Thừa dịp những binh lính khách đang thử mặc áo giáp mới, Lục Dịch gọi Vương Sùng Cổ đứng một bên hỏi chuyện:"Những thứ này đều là áo giáp xa xỉ, tướng quân lấy đâu ra bạc."

Vương Sùng Cổ ngại ngừng nói:"Cái này...Lục đại nhân ngài chớ hỏi lại nữa,tướng quân cũng không để cho ta nói."

Lục Dịch nghiêm mặt nói:"Theo ta được biết,ngay cả ngân lượng để mua hỏa khí còn không đủ dùng, tướng quân lần này lấy trứng chọi đá.Chẳng lẽ bạc này lai lịch không rõ ràng?"

"Cái này không phải là chuyện xấu!" Vương Sùng Cổ sợ hãi nói nhanh:"Bạc này đúng là thanh bạch rõ ràng."

Lục Dịch vẫn không chịu buông tha cứ hỏi mãi.

Vương Sùng Cổ không còn cách nào, chỉ đành phải nói:"Kể từ sau khi ngài nói muốn dẫn đoàn người vào Sầm Cảng, tướng quân cũng vì chuyện này mà quan tâm, vài ngày này cũng không ngủ được.Bạc này là do tướng quân bán sạch bảo kiếm gia truyền mà lấy được, bảo kiếm của tướng quân là gia truyền mấy đời nên rất đáng giá."

Không ngờ đến Du Đại Du lại vì thế mà bán sạch bảo kiếm gia truyền, Lục Dịch cảm thấy thật là cảm động, chỉ hỏi:"Đem bán ở đâu?"

"Xin ngài đừng hỏi tiếp nữa, ta đã nói quá nhiều. Tướng quân ắt có ý riêng của mình, ngài đừng để ý chuyện này nữa mới khiến tướng quân an tâm." Vương Sùng Cổ sợ rằng Lục Dịch lại hỏi, vội vã chấp tay, xoay người trở về quân trại.

Trong lều lớn, Du Đại Du quan sát đoàn binh lính thứ áo giáp mới, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng. Lục Dịch nhìn hẩn mà trong lòng cảm thấy phức tạp hỗn độn, vừa nghĩ tới bất luận như thế nào cũng phải cho nổ kho hỏa dược, nhất định đoạt lại Sầm Cảng.

Đêm nay không trăng cũng không sao, sáu chiếc thuyền lớn không một tiếng động chạy trên mặt biển, từ từ tiến thẳng đến Sầm Cảng. Lục Dịch lúc này thân đã thay áo bào, ngồi dựa trên mép thuyền nhìn về phía Sầm Cảng, phía sau hẩn là Lam Đạo Hành.

Không trăng soi sáng nước biển, làm lộ vẻ đường đi đến cảng càng sâu không lường được, nước biển đen thui, từng đợt từng đợt vỗ vào mép thuyền.

Chỉ huy đội binh lính trên thuyền lớn là Vương Sùng Cổ, lúc này Du Đại Du cũng đưa toán binh còn lại theo đường bộ hướng Sầm Cảng mà xuất phát. Vì để tránh cho hai bên Sầm Cảng bị chúng tập kích hỏa khí, đoàn thuyền lớn dừng ở bên ngoài Sầm Cảng, quan sát địa hình xung quanh, xác định phương hướng, sau đó chuẩn bị hỏa dược chờ lệnh.

Mượn thân thuyền lớn che chắn, Lục Dịch cùng Lam Đạo Hành và đám binh lính bám vào đuôi thuyền lặng lẽ lặn xuống biển, mỗi người đều mặc y phục để lặn, trong miệng đều ngậm một ống tre chiều dài hai thước, dùng nó để lấy hơi mà lặn.

Với thị lực của Vương Sùng Cổ, mặc dù rõ ràng biết được đám người Lục Dịch đang từ bên cạnh thân thuyền bơi qua, nhưng hẩn cũng không thấy rõ ràng trên mặt nước là bọn họ. Nghĩ rằng quân Minh đã liên tiếp mấy ngày chưa tiến công, bọn hải tặc tại Sầm

Cảng có thể cũng được nghỉ ngơi nhiều, mặt biển tĩnh lặng đến mức thần kỳ, những chiếc thuyền lớn đậu ở ngoài cảng trình tự xếp thành một hàng, cũng không chứng kiến được hải tặc đối với lần này có phản ứng gì.

Trong tay cầm đồng hồ cát bằng gỗ, từng hạt cát từng chút từng chút rơi xuống, Vương Sùng Cổ lặng lẽ chờ.

Ở dòng nước sâu yên tĩnh kia, hàng chục thân người tập thoáng dưới nước, im hơi lặng tiếng hướng phía Sầm Cảng mà tiến tới...

Nhìn thấy hạt cát cuối cùng rơi xuống, Vương Sùng Cổ tay nắm chặt đồng hồ cát, thấp giọng nặng nề nói: "Bắn đi!"

Trên mỗi chiếc thuyền lớn đều có hai mươi hỏa dược đồng, sáu con thuyền tổng cộng có một trăm hai mươi hỏa dược, hơn một trăm hỏa đồng bắn ra cùng lúc, hỏa dược vừa bắn ra liền hướng tới thuyền hải tặc ở Sầm Cảng, lập tức bùng nổ bốc cháy, gần như thiêu rụi mọi thứ trong tích tắc, cảng bờ tại Sầm Cảng trở thành một biển lửa, cột buồm, boong tàu khắp nơi đều bị thiêu cháy.

Bọn hải tặc canh giữ trên thuyền vội vàng không kịp chuẩn bị, không rõ tình huống như thế nào, nhất thời không còn cách nào khác liền cùng quân Minh đối chọi, đau khổ chống chọi rồi nhích vào gần bên trong Sầm Cảng.

Bởi vì trên thuyền có hỏa hoạn, định vào cổng cảng nhưng tối om chỉ thấy vồn vện có một người canh gác, bọn chúng vừa nhìn chằm chằm chỗ thuyền bè bị thiêu đốt cho đến khi Lục Dịch phóng lên trước mặt hấn ới ngăn người, còn chưa kịp phản ứng liền bị vặn cổ mà không kịp kêu lên tiếng, hấn không còn sức lực nữa liền nằm ngã xuống bất tỉnh.

Từ lối vào nhìn lên trên, con đường nhỏ vừa dốc vừa hẹp, trong vách núi lại nghe thấy tiếng vang, đó là tiếng nói chuyện của bọn hải tặc, phía dưới họ cũng nghe được rất rõ ràng.

Âm thanh nghe ra được rõ ràng, phỏng đoán có chừng ít nhất là ba gã hải tặc. Lập tức thanh kiếm từ trong tay áo trượt ra, Lục Dịch không chần chừ liền tiến vào vách núi, trông thấy mấy tên hải tặc kia trong nháy mắt, thanh kiếm vội phóng nhanh về phía chúng, một người trong số đó liền ngã xuống đất.

Còn hải tặc kia liền rút đao ra vùng chém xông đến, Lục Dịch xoay người né tránh, nhẹ nhàng mà linh hoạt lợi dụng khe hở giữa hai tên mà đúng lúc lướt qua, tay liền nhẹ nhàng nắm lấy tay một tên rồi hạ đao ván, liền dùng đao mình đặt tại cổ tên kia rồi trượt qua, toàn bộ máu bắn ra khắp vách núi.

Mất thấy trong giây lát hai gã đồng bọn phải bỏ mạng, tên còn lại liền giơ đao mà vùng chém Lục Dịch không thương tiếc, nhưng khi đó lại bị một thứ gì đó cản lại, lập tức hấn ngã nhào xuống đất.

Lam Đạo Hành đánh ngã tên hải tặc bất tỉnh, từ tốn vác hấn đặt bên cạnh mấy tên kia, lắc đầu thở dài: "Thiện tai, thiện tai, nguyện thí chủ kiếp sau đầu thai vào một gia đình bình an, đừng tiếp tục làm chuyện gắn với đao kiếm vô tình này nữa."

Lục Dịch lấy súng eptigon trên người bọn chúng vứt cho bọn binh sĩ theo sau, thuận miệng nói tịch thu. Lam Đạo Hành cũng tìm ra súng eptigon, nhưng hấn lại thấy không cần dùng, xoay người đưa cho binh sĩ bên cạnh, nhẹ giọng cười nói: "Đáng tiếc ta lại không cần dùng đến thứ này."

Lại hướng về phía trước tiếp tục đi, bên cạnh vách núi có một huyệt động không lớn lắm, bên trong chất đồng ngổn ngang đồ của hải tặc, nào là khiên chắn, binh khí toàn bộ đều ở chỗ này, bởi vì vách núi này có hơi ẩm ướt nên những thứ này cũng bắt đầu thối rữa, có mùi ẩm mốc.

Lục Dịch dẫn đầu đoàn binh sĩ tiếp tục đi về phía trước, chỉ nghe thấy tiếng vọng từ dọc con đường phía trước đang tiến về phía họ, hình như có hai mươi, ba mươi tên đang chạy hướng về họ, cảm thấy sắp phải chạm mặt bọn chúng, Lục Dịch nhanh chóng dẫn đoàn người lui về sau, tạm thời ẩn náu trong huyệt động. Cũng may huyệt động mặc dù không lớn, âm u cực kỳ, nhưng lại có mấy cái khiên chắn bỏ hoang như thế này, bọn họ dùng nó để che chắn thân mình.

Đoàn binh lính của Lục Dịch liền ẩn náu vào trong, liền trông thấy một toán hải tặc nối đuôi nhau chạy xuống, cuốc bộ chạy xuống chắc hẳn là chạy tới cứu nguy cho chiến hạm của mình bị hỏa hoạn. Bọn chúng vừa mới lướt qua huyệt động, Lục Dịch lập tức bảo mọi người xông ra, giết hết bọn chúng khiến chúng trở tay không kịp.

Tên hải tặc bị chém một đao cổ gắng gượng sức chạy trở về báo cho bọn hải tặc, nhưng không kịp hẳn đành hét lên một tiếng rồi ngã gục xuống. Lục Dịch rút kiếm về bỏ vào trong chủy thủ, tiếp tục bước nhanh về phía trước.

Không lâu sau đó, con đường càng ngày càng rộng mở có chút ánh sáng, tức là đã đến được bên trong Sầm Cảng. Theo như kế hoạch ban đầu, đội binh quân Minh chia làm hai đường, Lục Dịch dẫn đầu một đội đi làm nổ tung kho hỏa dược, còn Lam Đạo Hành dẫn dắt một nửa binh còn lại tấn công bọn hải tặc muốn tiến công. Sau đó ra tín hiệu cho Du tướng quân bằng hỏa dược ống đồng đặt

sẵn trên người Lam Đạo Hành, chỉ cần nơi trú ẩn của bọn chúng được phá hỏng thành công, Du Đại Du liền lập tức phát động cho đội binh còn lại tổng công kích.

"Như thế nào, có muốn hay không thử một lần, thử xem ai là người nổ kho hỏa dược trước hay bắn tín hiệu hỏa dược trước, người nào sẽ thắng?" Lam Đạo Hành hướng Lục Dịch cười nói

"Tết Đoan Ngọ sắp đến, người thua sẽ phải mời bánh Gia Hưng làm lễ vật."

Lục Dịch khẽ mỉm cười: "Ý kiến hay, đồng ý!"

Hai người đem đoàn người cùng ngựa chiến, chia nhau làm việc.

Lam Đạo Hành trước đây len lén tra xét Sầm Cảng địa hình một lần, lần này có thể nói là trở nên quan việc, trong chốc lát liền đến được cơ quan trú ẩn phòng tuyến của hải tặc.

Phía sau núi chiến hạm của chúng bị đốt cháy tựa như cũng không ảnh hưởng đến lãnh địa phía trước núi của bọn hải tặc, đại khái bởi vì bọn chúng biết rõ quân Minh sẽ tấn công bằng đường biển thì không thể nào tấn công được bên trong Sầm Cảng, cho nên cả đoàn hải tặc bọn chúng vẫn bình tĩnh, không thấy hoảng loạn chút nào.

Quân Minh cho binh lính rút binh đã nhiều này, nhưng lúc này có thể nói là tấn công hiệu quả, số người phòng tuyến bên phía hải tặc không nhiều, mà chúng hoàn toàn không cảnh giác. Vừa rồi phía sau núi, thuyền chiến bị đốt, cũng có người trốn chạy ra sau, từ trên vách núi nhìn xuống tình hình. Tấn công vào giữa đêm như thế này, ngoại trừ người gác đêm, những toán binh hải tặc khác thì lại nghỉ

ngôi, những người chịu trách nhiệm cũng miễn cưỡng dựa vào vách núi mà chớp mắt.

Lam Đạo Hành đưa tay vỗ vai tên hải tặc gác đêm, hải tặc đột nhiên ngẩng đầu, mê man nhìn hắn

"Người mệt lắm sao?" Lam Đạo Hành hỏi.

Hải tặc không hiểu tình hình mà nhìn hắn.

Nháy mắt tiếp theo, thân thể hắn tự nhiên mềm nhũn ra, bị binh sĩ phía sau kéo hắn sang một bên. Lam Đạo Hành nhẹ nhàng giơ tay ra hiệu cho bọn binh lính xông vào trong phòng tuyến của hải tặc, sau đó đem giấu vũ khí, áo giáp, đem toàn bộ ném xuống núi, vài cái đại bác của chúng vác không nổi, liền lấy hỏa dược làm nổ tung thân súng.

Từng tiếng nổ làm cho cả mặt đất ở Sầm Cảng đều chấn động.

Đang muốn đi thăm dò xem cửa cảng thuyền bè như thế nào, Mao Hải Phong đang cưỡi bộ liên ngưng lại ý thức được có thể là quân Minh đang thực hiện kế sách giương đông kích tây, vội vàng chạy tới phía trước núi...

Ban đêm nhìn cảnh tượng gì cũng vô ích, chỉ nghe thấy xung quanh vài tiếng nổ tung hoành...

Mao Hải Phong cố gắng nhìn thử, toàn thân liền cảm thấy rùng mình

Ở chân núi, Du Đại Du cũng ngửa đầu nhìn xung quanh, cảm thấy mừng thầm trong lòng.

Nhìn thấy được tín hiệu, biết được Lam Đạo Hành đã đắc thắng, Lục Dịch cũng là thở phào nhẹ nhõm, quay trở lại ngấm lại tám bản đồ từ từ dò ra phương hướng của kho hỏa dược.

Có thủ vệ nghiêm ngặt, khoảng chừng mười tên hải tặc trong coi bên ngoài kho. Phía sau núi thuyền chiến bị đốt, phía trước núi thì cho nổ súng phá hỏng núi, nhưng bọn chúng cũng không vì thế mà tự ý rời khỏi đó.

"Nơi này chắc hẳn là kho súng ống đạn dược!" Lục Dịch trong lòng âm thầm suy đoán.

Giơ tay ra hiệu, bọn binh sĩ hiểu ý, tản ra hai hướng, bao vây nhà kho chuẩn bị vây bắt. Lục Dịch tiện tay nhặt vài hòn đá nhỏ trong lòng bàn tay, đem mấy hòn đá đánh lạc hướng mấy tên thủ vệ đến điều tra. Thủ vệ vừa mới thăm dò, bị Lục Dịch túm vào trong chỗ tối, ngay cả la lên cũng không kịp, liền nằm vật ra đất.

"Có chuyện gì sao?" Thấy hẳn chưa trở về, tên thủ vệ khác lên tiếng hỏi.

Lục Dịch dùng tiếng Đông Dương đáp lại: "Thuyền bị cháy, mau bảo mọi người đi cứu hỏa. Các người nhanh lên."

Tên thủ vệ ngậy cả người, cảm thấy nghi hoặc, những tên còn lại hai mặt nhìn nhau. Có hai người do dự hướng chỗ Lục Dịch mà đi tới, mấy người kia mặt khác bên này nhìn xung quanh....

Bọn binh sĩ len lén xuất kích, nhưng lần này vài tên thủ vệ hải tặc quả nhiên công phu nghiêm chỉnh, mặc dù bọn chúng ít nhân thủ hơn nhưng cũng không mấy may chiếm thế yếu. Lục Dịch quật ngã được một tên hải tặc, phát hiện có một tên hải tặc tránh sang một

bên chuẩn bị dùng súng eptigon xạ kích, Lục Dịch liền vùng kiếm cố gắng ngăn lại, thanh kiếm liền bay vào vai trái của hắn. Hải tặc run lên, súng eptigon phá ra hỏa dược đánh thẳng trên mái hiên nhà kho làm cho từng đồng mảnh ngói bể rơi xuống.

Nghe thấy bên trong Sầm Cảng có tiếng súng eptigon, Mao Hải Phong sắc mặt tái mét...

Tên thủ hạ rất nhanh báo tin:"Bẩm thủ lĩnh, chân núi quân Minh đột nhiên phát động tiến công mãnh liệt, hỏa khí trên núi không biết bị người phương nào phá hư, súng eptigon, vũ khí ,áo giáp đều không trông thấy, kho hỏa dược đang bị tấn công...trên núi chỉ sợ là có lẫn gian tế."

Lại có một tên thủ hạ thật nhanh báo lại:"Bẩm thủ lĩnh, đi thông qua con đường nhỏ ở cửa cảng phát hiện có thi thể của vài chục tên huynh đệ."

Mao Hải Phong nắm đấm nặng nề lên bàn, lập tức ra lệnh nói:"Mau chóng điều vài tên xạ thủ đến phía trước núi đánh lén quân Minh , sau đó dẫn người đến kho hỏa dược, mang hai đại bác cuối cùng đẩy ra ngoài, những người còn lại toàn lực truy sát bọn người lén vào trong cảng , tuyệt đối không được để bọn họ đến gần kho súng ống hỏa dược!"

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 117

****Có thể nói đây là chương dịch mình hài lòng nhất, cảm ơn bạn BT đã giúp đỡ mình trong việc dịch tiếp các chương. Các bạn đọc cũng tiếp tục ủng hộ tui mình nha*****

Vừa rồi có lẽ chỉ bằng tiếng hoả pháo đã đủ kinh động Mao Hải Phong, trước mắt là thời khắc tốc chiến tốc thắng, không cần phải che che giấu giấu nữa. Giết xong tên thủ vệ, Lục Dịch dùng súng bắn vỡ ổ khoá, đá văng cánh cửa ra, những đồ vật bên trong phòng làm hấn ngậy cả người.

Gian phòng được canh giữ cẩn mật này hoàn toàn không phải là kho súng ống mà lại là nơi bọn giặc Oa cất giấu lương thực, số lượng gạo, thịt muối, cá khô được bày bên trong vẫn không còn thừa được bao nhiêu. Nghĩ lại thì Mao Hải Phong đóng quân cố thủ ở Sầm Cánh này cũng chẳng sung sướng gì, những đồ tiếp viện lên lút vượt qua cảnh giới của quân Minh để gửi tới rất có hạn, bọn chúng phải nhịn ăn nhịn mặc mới có thể tiếp tục duy trì.

Bọn giặc Oa rất đông, nhất định có kẻ không phục người quản giáo, do đó bên ngoài kho lương thực bố trí 8 người trông coi giám sát cũng là chuyện dễ hiểu.

Lục Dịch âm thầm thở dài, kho lương thực này vô cùng quan trọng đối với Mao Hải Phong, nhưng đối với hắn mà nói thì chả có

một chút tác dụng nào. Lam Đạo Hành phán đoán sai lầm khiến hắn lại phải đi tìm kho súng ống lại từ đầu.

Trước khi bọn giặc Oa tìm đến, ném vài bó đuốc cháy vào kho lương thực, Lục Dịch mới dẫn quân sĩ nhanh chóng rời đi.

Theo mệnh lệnh của Mao Hải Phong, tứ phía đều có giặc Oa khám xét tìm kiếm bọn họ, Lục Dịch bèn lệnh cho binh sĩ đánh lẻ, cứ 3 người 1 nhóm, tự hành động, nhưng chỉ cần người nào tìm thấy kho súng ống trước tiên thì bất kỳ giá nào cũng phải cho nổ tung kho súng ngay.

Bọn binh sĩ lĩnh lệnh, lập tức tản ra. Lục Dịch phi thân lên nóc nhà kho, mượn vào bóng đêm che chở, một mình một hướng ráo riết tìm nơi thực sự cất giấu kho súng ống.

Bốn phía đã nổi lên tiếng giao đấu giữa binh sĩ và giặc Oa, Lục Dịch càng thêm nóng ruột, địch đông ta ít, càng kéo dài thời gian càng khó cho quân của Du tướng quân tiến công, sợ rằng toàn bộ binh sĩ mà mình mang theo lần này đều phải bỏ mạng lại đây. Tình hình thế này xem ra, Mao Hải Phong đã phái binh tiếp viện đến trước núi, không rõ tình hình Lam Đạo Hạnh bên đó ra sao?

Từ phía trước không xa có một toán giặc Oa đi ngang qua, nói chuyện bằng tiếng Đông Dương, Lục Dịch mơ hồ nghe thấy đoạn "hai khẩu đại bác cuối cùng ", trống ngực đánh thùng, thân mình nhẹ bẫng, phi thân đuổi theo toán giặc Oa.

Đám giặc Oa di chuyển cực nhanh, cơ hồ lướt như bay về phía trước, sau khi Lục Dịch từ trên cao đuổi sát theo, khó tránh khỏi để lộ hành tung.

Đúng lúc hần phi thân bay qua một nóc nhà, có vài tiếng rít xé gió phóng đến, hần phản ứng phi thường nhanh, lập tức vận mình như chim đại bàng, thoát được ám khí hóc hiểm trong gang tấc. Nào ngờ vừa chạm hai chân xuống nóc nhà liền nghe âm thanh tiếng sung eptigon, còn chưa kịp nhìn thấy nơi nào phát ra thì chỗ cánh tay trái nơi không được áo giáp bảo hộ truyền tới một cơn đau bỏng rát, thân hình lảo đảo, từ nóc nhà ngã lăn xuống đất.

Nhìn thấy hần bị trúng đạn, mấy tên giặc Oa bèn chạy đến chỗ hần vừa rơi xuống, lúc đến nơi chỉ nhìn thấy vài vết máu tươi vương vãi trên mặt đất còn người thì đã bốc hơi không bóng dáng.

Lúc này Lục Dịch đang cố nén cơn đau tiếp tục rượt theo toán giặc Oa, để tránh lưu lại vết máu bèn xé một góc áo bằng bó qua loa vết thương, thân hình lướt nhanh như hồn ma bóng quỷ. Toán giặc Oa này tiến thẳng đến một toà nhà được đục đẽo từ đá dựa sát vào chân vách núi mới ngừng bước.

Phía trước toà nhà chỉ có hai tên thủ vệ, so với kho lương thực thì ít hơn rất nhiều. Lục Dịch nấp vào một góc khuất, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quặc: nếu như chỗ này mà là kho súng đạn thì với số thủ vệ ít ỏi kia, lẽ nào Mao Hải Phong không sợ có kẻ đánh lén vào kho súng đạn hay sao?

Hần còn đang suy nghĩ thì bỗng nhìn thấy tên cầm đầu toán giặc Oa lấy ra một lệnh bài, thủ vệ sau khi đã xem kỹ càng bèn khẽ gật đầu, sau đó đứng dạt ra hai bên cửa. Lúc này toán giặc Oa chia làm hai nhóm, tựa vào hai bên cánh cửa, hai bên mỗi bên năm người, tổng cộng mười người cùng ra sức đẩy....

Lục Dịch có thính lực tốt, nghe được tiếng bánh răng chuyển động lách cách phía sau cánh cửa, lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra, thì

ra cửa của kho súng đạn này rất nặng, ít nhất cần phải có mười người cùng lúc đẩy hai bên cánh mới có thể mở cửa, thảo nào Mao Hải Phong không cần phải nhiều người canh gác.

Cửa kho là cửa bằng đá, dây xích sắt đã được bôi dầu mỡ kêu kin kít theo từng chuyển động. Bọc giặc Oa toàn thân bò rạp vào cánh cửa, từng bước từng bước khó nhọc đẩy vào, khó khăn lắm mới mở được một khe cửa hẹp vừa đủ cho một người lách qua. Muốn đem hai khẩu đại bác cuối cùng lấy ra thì chiều rộng của khe cửa này nhất định là chưa đủ, bọn chúng lại tiếp tục đẩy cửa ra từng chút một.

Đang lúc bọn chúng đang dốc hết sức lực thì một thân ảnh phóng vụt qua, bọn chúng còn chưa phản ứng kịp thì kẻ đó đã đột nhập được vào kho súng đạn.

"Là kẻ nào?"

Bọn giặc Oa cả kinh, lập tức có hai tên vội vã phóng vào, nhưng chỉ nghe bang bang vài tiếng, hai tên đó kẻ trước người sau đều bị tập kích, quần quai ngã xuống.

Bọn giặc Oa bên ngoài ùng ùng nổi giận, có kẻ lập tức rút súng eptigon, chuẩn bị lắp đạn và nhồi thuốc súng nhưng tên cầm đầu nghiêm nghị ngăn lại.

"Tuyệt đối không thể dùng súng ở đây!"

Trong kho súng đạn ngoài súng ống ra còn có để một rương thuốc súng, một khi bóp cò, hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được.

Suốt quãng đường chạy nhanh cộng thêm vừa rồi giao đấu, khiến bả vai trái bị thương của Lục Dịch càng thấm ướt nhiều máu, hấn kìm nén cơn đau, xem xét một lượt kho đạn dược. Mao Hải Phong suy nghĩ rất thấu đáo, mặt phía Tây của kho súng là một vách đá tự nhiên hoàn chỉnh, những phần còn lại cũng được tạo nên bằng đá, ngoại trừ cổng chính ra không có bất kỳ cửa sổ nào, chỉ có hai lỗ thông hơi được khoét tí trên cao của vách đá.

Ngoài cửa lại có thêm một tên giặc Oa cố gắng tiến vào, hấn bèn rút đao ra, phi một nhát cắm thẳng vào yết hầu của tên giặc Oa.

"Bọn bay nếu dám xông vào, ta sẽ phóng hoả nơi này!" . Hấn nói bằng tiếng Đông Dương.

Bọn giặc Oa bên ngoài thất kinh, sau đó hét vọng vào: "Nếu người phóng hoả, người cũng phải bỏ mạng!"

Lúc này ở chân núi Sầm Củng, quân Minh xả thân không màng sống chết, mạo hiểm xông vào tầng tầng lớp lớp chướng ngại bố trí dày đặc của giặc Oa. Trên núi, Lam Đạo Hành và một số binh sĩ khác lên vào Sầm Củng đang liều mạng với bọn giặc Oa.

Vết thương ở bả vai càng chảy máu nghiêm trọng, Lục Dịch mặt không chút cảm xúc, liền cầm súng ngắm thẳng vào rương thuốc súng, bắt đầu lắp đạn lên nòng...

"Đùng!Đùng!" (Tiếng súng nổ)

Sau hai tiếng nổ lớn vang lên, là kéo theo đó một chuỗi tiếng nổ càng mạnh mẽ, bạo liệt hơn. Bọn giặc Oa bên ngoài kho súng bị luồng khí nóng của vụ nổ thổi văng ra xa mấy trượng, đất đá văng tứ

tung, toàn bộ kho súng đạn từ từ đổ sập xuống trong tiếng nổ vang trời.

"Rầm!"

Kim Hạ gục đầu đánh bốp xuống mái nhà, tức khắc cơn buồn ngủ hoàn toàn tiêu tán, nàng xoa xoa trán, ngẩng đầu lên. Sầm Thọ ở bên cạnh liếc một cái khinh thường nói: "Đã không thức đêm được, cần gì phải tới đây?"

Trên trán hình như có bị trầy một tí, Kim Hạ sờ một chút thấy có chỗ ươn ướt bèn đưa tay ra trước mắt dòm một cái, quả nhiên là có vết máu, ảo não nói: "Có thể là do mấy ngày hôm nay đều ngủ không ngon, hồi trước thức trắng 3 ngày 2 đêm cũng chả sao.....Bây giờ canh mấy rồi?"

"Sắp sang canh ba!"

Sầm Thọ vừa dứt lời, từ xa vọng tới tiếng gõ mõ cầm canh, quả nhiên đã sang canh ba. Hắn móc trong túi ra một bình sứ nhỏ cỡ ngón tay cái đưa qua: "Ngủ một chút cho tỉnh táo."

Kim Hạ cầm lấy, mở nút bình ra ngửi ngửi, là hương bạc hà thanh mát, đánh thức mọi giác quan, quả nhiên tỉnh táo hơn rất nhiều. Nàng tấm tắc khen hay, trả lại, giọng đầy hâm mộ: "Đồ tốt thật nha, vẫn là Cẩm Y Vệ được trang bị đầy đủ có khác."

Sầm Thọ không nhận lấy, hơi mắt tự nhiên nói: "Người cầm lấy, ta cũng không dùng đến mấy đồ vật vãnh này."

"...Người khinh thường người quá đáng, bình thường ta cũng không cần dùng đến."

Kim Hạ không muốn khiến người khác cảm thấy Lục Phiến Môn không bằng Cẩm Y Vệ nên cương quyết trả lại.

Sầm Thọ đành phải cầm lấy, một lát sau, mới thấp giọng nói: "Nghe nói thánh thượng hạ chỉ, cách chức toàn bộ binh sĩ dưới trướng Du Đại Du."

"Du Đại Du?" Kim Hạ ngẩn ra, ngay sau đó đầu óc nhanh chóng phản ứng lại, "Sầm Cảnh?! Việc này có liên quan đến Lục đại nhân?"

"Không rõ, tuy nhiên có tin đồn rằng do đại công tử tố cáo tội trạng của bọn họ. Vốn dĩ thánh thượng cho kỳ hạn trong vòng một tháng triệt hạ Sầm Cảnh nhưng thời hạn chưa tới thì đột nhiên cách chức Du Đại Du"

Lúc trước ở kinh thành đã từng nghe thủ lĩnh nói qua nhân cách của Du Đại Du, Kim Hạ tự giác lắc đầu nói: "Hạ không được Sầm Cảnh thì Du Đại Du cũng đã đủ đau khổ rồi, hắn sao lại ném đá lấp giếng nữa làm gì, hắn không phải loại người như thế."

Nghe Kim Hạ nói những điều này cảm thấy hợp lý là lẽ đương nhiên, Sầm Thọ trầm ngâm.

"Suyt...có tiếng động!" Kim Hạ tỏ ý bảo hắn nhìn về phía trong ngõ hẻm.

Ở đầu hẻm, vang lên tiếng mở cửa kèn kẹt rất nhỏ, sau đó có thể nhìn thấy Đồng Tam và vợ hắn khiêng một cái rương gỗ đi về hướng này. Cái rương có vẻ khá nặng, hai người phải gắng sức mới khiêng được.

Sau khi khiêng chiếc rương đến dưới gốc cây hoè cổ thụ, Đồng Tam để vợ hấn đi, còn hấn ở lại gốc cây, trông coi chiếc rương, rút tẩu thuốc lá dài ra, phì phèo hút thuốc dưới sương mù dày đặc.

Trong bóng đêm mịt mù, chỉ thấy đốm thuốc cháy sáng lập loè.

Lúc hấn đã hút đến tẩu thứ ba, xung quanh bỗng vang lên tiếng bước chân, không chỉ một người, đang dồn cước đi về hướng gốc cây hoè cổ thụ.

"..... Đường chủ! Đường chủ! Đường chủ..."

Kim Hạ nghe thấy tiếng gọi thăm thẳm: Thì ra Đồng Tam còn là một Đường chủ.

Từ khắp nẻo đường lạng lẽ xuất hiện tầm hai mươi người, ăn vận đủ kiểu, Kim Hạ nhìn sơ lược, đám người này thật là không thiếu bộ dáng nào, từ kẻ khuân vác đến tên tiểu nhị, loại nào cũng có.

Sau khi tất cả đã tề tựu đông đủ dưới tán cây hoè, Đồng Tam mới khom lưng chuẩn bị mở rương.

Ngay lúc này chính là thời cơ tốt nhất để ra tay! Kim Hạ quay đầu nhìn Sầm Thọ, hấn cũng có cùng suy nghĩ này, bèn huýt sáo một tiếng, thân binh đang mai phục bốn phía cây hoè bao gồm cả Tạ Tiêu từ đầu đến cuối vãn núp trên tán cây cùng lúc động thủ, ném ra mười mấy bọc giấy, chẳng cần mục tiêu chính xác, cứ ném toán loạn cái vào tán cây, cái vào người, cái lại xuống đất.

Vỏ bao rách toang ra, bột màu đồng bên trong văng tung toé, nhằm chìm đám người vào trong lớp bụi mù mịt.

Đột nhiên có biến, Đồng Tam theo bản năng muốn chạy đi lấy súng để chống cự nhưng thân thể tựa hồ không nghe lệnh cứ mềm nhũn ra mà ngã xuống. Lại nói bên cạnh, sau khi màn bụi bao phủ tan đi, đám thuộc hạ cũng lão đảo ngã xuống vô số, một chút khí lực chống đỡ cũng không có.

Tạ Tiêu miệng ngậm giải được từ trên cây nhảy xuống, việc đầu tiên là vươn tay mở nắp rương gỗ, bên trong là một loạt súng được xếp thành những hàng từng tầng đều tăm tắp, thở dài nói: "Đoán không sai, quả nhiên là súng."

Đồng Tam đang nằm vật ra đất, ở bên cạnh nhìn thấy Tạ Tiêu, vẻ mặt từ kinh ngạc chuyển sang căm hận, trợn mắt trừng trừng với hắn.

Kim Hạ và Sầm Thộ cũng nhảy từ trên mái nhà xuống.

"Thuốc của dì ta thật là hiệu quả." Không đánh mà thắng mà còn khiến toàn bộ đồng bọn Đồng Tam bị hạ gục, Kim Hạ vô cùng đắc thắng: "Tiếc là thuốc này không dễ điều chế, nếu không phải ta xin dì nhiều nhiều hơn nữa"

Đồng Tam nghe tiếng Kim Hạ, lặng người một khắc cuối cùng cũng nhớ ra nàng là ai.

Sầm Thộ vào trong nhà Đồng Tam áp giải toàn bộ vợ con hắn đem ra, phu nhân của hắn ôm hài tử trong lòng, muốn trói cũng không được, muốn xích cũng không xong, chỉ có thể nắm vai lùi đi.

Mấy tên thân binh sẵn tới giằng lấy đứa bé, người mẹ yếu thế chống lại không nổi, không giành lại được, bèn kêu la gào thét. Đứa

trẻ đang ngủ ngon lành đột nhiên bị kéo ra khỏi vòng tay mẹ lập tức khóc ré lên.

"Đừng động vào con ta" Đồng Tam toàn thân tê dại, không thể phản kháng, bèn lấy hết sức lực giãy dựa trên mặt đất, quát lớn.

Kim Hạ dù gì cũng là một cô nương yếu mềm, nghe hài tử khóc không khỏi thấy tội nghiệp bèn ôm lấy đứa bé từ tay thân binh. Nàng từ nhỏ đã thường xuyên ẵm bồng đệ đệ, lúc ôm lấy đứa bé, rất tự nhiên vỗ vỗ nhẹ, miệng nựng nịu dỗ dành, đứa bé bèn nhanh chóng nín khóc.

"Giải người về trước, rồi lần lượt thẩm vấn." Sầm Thọ ra lệnh. Toán thân binh bèn áp giải cả đám giặc Oa và người phu nhân kia đi, sau đó khiêng rương súng lên, tất cả tiến về phía đại lao.

Kim Hạ cũng đi theo, đến khi người phu nhân kia được cởi trói, nhốt vào nhà lao dành cho nữ nhân bèn giao đứa bé đang ôm cho bà ta. Hài tử bị cướp mất nay được trả lại, không thấy xước gì, người phu nhân vô cùng cảm kích ôm lấy đứa bé mà rói rít cảm ơn.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 118

*****Cảm ơn bản dịch của bạn BT đã xong sớm, những chương tiếp theo rất gay cấn, mong bạn đọc sẽ luôn ủng hộ truyện*****

Thích phu nhân suốt đêm không ngủ, vẫn chờ đợi tin tức của bọn họ, vừa nghe thấy giặc Oa bị bắt sống toàn bộ bèn lập tức khoác áo đi đến đại lao thăm vấn thâu đêm.

Mãi đến trưa hôm sau, Kim Hạ, Tạ Tiêu cùng đám Sầm Thộ mới ngáp ngán ngáp dài trở về biệt viện.

"Người như Thích phu nhân phải gả đi làm vợ người ta thật là phí phạm, một đêm thăm vấn hơn hai mươi người, loại nghị lực này, tinh thần giống hệt như thủ lĩnh vậy!". Kim Hạ tặc lưỡi mà cảm thán:"Thật đúng là tấm gương mẫu mực cho chúng ta."

Tạ Tiêu cũng thở dài: "Vốn dĩ ta cứ tưởng Thượng quan tỷ tỷ của ta đã đủ là nữ trung hào kiệt, không ngờ rằng, núi này cao còn có núi khác cao hơn"

"Theo như lời khai của bọn chúng thì ba ngày sau giặc Oa sẽ tấn công thành." Sầm Thộ trầm ngâm : "Thích phu nhân đã phái người đưa thư cho Thích tướng quân , điều binh trở về phòng ngự, chắc là sẽ kịp."

Tạ Tiêu tâm trạng nhẹ nhõm nói: "Việc này không cần phải lo lắng, Tân Hà thành vô sự rồi!"

"Đợi đến lúc thành bỏ lệnh cấm mở, người hãy tiếp tục đi bắt cá đi." Kim Hạ hướng hẳn nói.

"Người ăn cá còn chưa chán hay sao?"

"Ít ra cũng kiếm được bạc, cũng xem như là thu thập được chút ít bạc." Kim Hạ lo lắng sốt ruột nói : "Cũng không biết chiến sự nơi Sầm Cảng như thế nào rồi, cũng không rõ Lục đại nhân khi nào mới có thể tập hợp về cùng chúng ta, chúng ta không thể ngồi không để miệng ăn núi lở được đâu!"

Ca ca và Đại công tử một chút tin tức cũng không có, Sầm Thọ cũng thập phần lo lắng: "Đợi sau trận chiến này, Tân Hà thành ổn định lại, ta muốn đi đến Sầm Cảng một chuyến."

Lời này đánh trúng tim đen của Kim Hạ, nàng vui vẻ nói: "Ta cũng nghĩ như vậy đó!"

Suốt một đêm không nghỉ, Kim Hạ ngủ thiếp từ giờ Ngọ đến lúc lên đèn mới bị Thuần Vu Mẫn đánh thức.

"Viên cô nương, Viên cô nương..." Thuần Vu Mẫn lay nhẹ đánh thức nàng [Dương đại ca đã nấu vài món cô nương thích, nếu người mà còn tiếp tục ngủ sợ là đến đêm lại không ngủ được đâu đấy! "

Kim Hạ híp mắt ngồi dậy, mơ mơ màng màng nhìn ra bên ngoài: "Thuần Vu cô nương...bây giờ là canh mấy rồi? Tại sao trời đã tối rồi?"

Thuần Vu Mẫn mím môi cười đáp: "Đã đến đêm rồi, Dương đại ca có làm món cơm rượu ăn Tết Nguyên tiêu, nói là người rất thích ăn, mới bảo ta đến gọi người dậy."

Mới nghe bốn tiếng ' Cơm rượu Nguyên Tiêu' Kim Hạ lập tức tỉnh ngủ : "Được, được, ta đi ăn ngay đây."

Mới vừa đẩy cửa, bỗng nhiên nghe thấy từ xa vọng tới tiếng keng gõ, âm thanh dồn dập vang lên "keng, keng, keng", âm thanh tuy là từ xa nhưng nghe rất rõ, mỗi hồi là năm lần, ngắn ngủi mà dồn dập, khiến người nghe thấy không tự chủ được mà cảm thấy tinh thần hốt hoảng.

Xảy ra chuyện rồi?!

Kim Hạ sắc mặt đại biến, bất chấp Thuần Vu Mẫn, ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, vừa đến sảnh đại đường suýt chút nữa là đâm sầm vào Tạ Tiêu cũng đang chạy tới.

"Đã xảy ra chuyện gì? Ta nghe thấy âm thanh này không bình thường!" Tạ Tiêu vội hỏi nàng

Kim Hạ lắc đầu: "Không rõ, ta cũng cảm thấy không bình thường!"

Lúc này, có người đập cửa biệt viện, âm thanh cũng giống như tiếng gõ keng, vừa to vừa dồn dập.

Tạ Tiêu vội vã chạy đến mở cửa, phát hiện chính là Từ bá, quản gia của Thuần Vu gia. Từ bá vẻ mặt lo lắng hướng bọn họ nói: "Có nghe thấy tiếng nào đó ko? Có nghe thấy không?..."

"Nghe thấy, có nghe thấy." Tạ Tiêu khó hiểu hỏi: "Gỗ tới gõ lui, là có ý tứ gì?"

Lúc này, mọi người bị tiếng keng làm cho kinh động cũng đã tụ tập lại chỗ này, hướng về Từ bá.

Từ bá tìm thấy Thuần Vu Mẫn trong đám người, vội vã gọi nàng: "Nhị tiểu thư, các người mau theo ta đến hầm ẩn nấp, giặc Oa sắp kéo đến rồi!"

Thuần Vu Mẫn ngơ ngác cả kinh: "Giặc Oa ở đâu?"

"Nghe nói đã ở ngoài thành...có nghe thấy tiếng đó không? Đó chính là thông báo cho bách tính trong thành biết có kẻ địch tấn công thành." Từ bá gấp gáp nói.

Kim Hạ nghi hoặc khó hiểu nói: "Không đúng, ta nghe nói là ba ngày nữa mới công thành, không phải là bây giờ."

"Ba ngày nữa và bây giờ có gì khác nhau, tóm lại là giặc Oa đến rồi, các người mau mau đi cùng ta đến hầm trốn đi!"

Bên ngoài, âm thanh 'keng, keng, keng' vẫn đang dồn dập vang lên, Kim Hạ vội hướng Dương Nhạc nói: "Ta đi hỏi Thích phu nhân xem sao, rốt cục là có chuyện gì, các người đi với Từ bá trước đi."

Nói xong nàng quay lưng định đi thì tay đã bị người nào đó giữ lại, quay đầu nhìn thì ra là Thẩm phu nhân.

"...Dì!"

Mấy ngày nay, Kim Hạ còn chưa kịp nói chuyện hàn huyên với Thẩm phu nhân, trước mắt thấy bà ấy níu chặt tay mình đích thị là

muốn cản không cho đi, không tự chủ được nhú mày.

Thẩm phu nhân giữ chặt lấy nàng, mắt nhìn về Cái Thúc: "Lục đại ca..."

Cái Thúc làm sao không hiểu được tâm ý của nàng, nhắc chân tiến lên trước nói: "Nàng đừng lo, ta đi cùng với nha đầu này, không để nó xảy ra chuyện đâu."

"Đa tạ người!"

Cái Thúc cười nói: "Giữa ta và nàng, còn phải nói những lời khách sáo này sao!"

Kim Hạ hiểu ra được tâm ý của Thẩm phu nhân, dù bà không cản mình đi nữa nhưng vẫn không yên tâm để mình mạo hiểm, do đó nhờ Cái thúc đi theo bảo vệ mình.

"Thúc, không cần đâu...ta chỉ là đi đến chỗ Thách phu nhân một chuyến hỏi thăm tình hình như thế nào, thúc đi cùng dì của ta mới thoả đáng. Bây giờ thế cục đã loạn, không chừng trong thành sẽ xảy ra cướp bóc đánh người, thúc đi cùng dì, ta mới yên tâm được chút."

Thẩm phu nhân ngăn lại: "Không được!"

Sầm Thộ chen ngang lời bọn họ, dứt khoát nói rõ ràng: "Tình hình trước mắt còn chưa rõ, các người hãy nghe ta nói, hai vị tiên bối và Thuần Vu cô nương, còn có Thượng Quan đường chủ, A Nhuệ nữa, hãy cùng Từ bá chạy đến hầm ẩn nấp đi, Dương Nhạc người cũng đi cùng một chuyến, đem bọn họ an bài thoả đáng sau đó trở về biệt viện đợi bọn ta."

Dương Nhạc gật đầu tán thành không ý kiến.

"Ta, Tà Tiêu còn có Viên cô nương đi tìm Thích phu nhân hỏi tình huống cụ thể ra sao, sẽ nhanh chóng trở lại hội ngộ mọi người."
Sầm Thộ kế tiếp hướng sang Thẩm phu nhân nói: "Tiền bối, Viên cô nương có ta trông nom, sẽ không có việc gì đâu, tiền bối yên tâm."

Thẩm phu nhân còn định lên tiếng, Kim Hạ đã chặn ngang lời: "Được, được cứ như vậy đi....chúng ta đi thôi."

Lời còn chưa dứt, người đã phóng đi mất, Sầm Thộ và Tà Tiêu cũng đuổi theo.

"Đứa nhỏ này...". Thẩm phu nhân nhìn theo bóng nàng, cũng hết cách với nàng, thở dài một tiếng.

"Các vị chớ thêm trì hoãn, nhanh nhanh thu dọn, đi theo ta mau." Từ bá thúc giục mọi người

Nghe bên ngoài tiếng nọ nổi tiếng kia dồn dập âm thanh 'keng keng', đánh thẳng vào đáy lòng người hốt hoảng, ai nấy nhanh chóng đi thu dọn đồ đạc, đi theo Từ bá vào hầm trú ẩn.

Vừa mới đến phủ nơi Thích phu nhân đang ở, Kim Hạ giật mình hoảng hốt, cửa lớn mở toang, người bên trong đều bận rộn đến nỗi không thềm đếm xỉa gì đến bọn họ, trước mặt là cảnh tượng khẩn trương chuẩn bị sống mái một trận đến nơi. Gia phó và nha hoàn trong nhà chạy tới chạy lui, trên tay là đủ loại dao, nhìn kỹ thì thấy cả dao bổ củi dao chặt thịt đều có.

Tiếp tục đi vào trong, Thích phu nhân đang múa bút như bay trong nội đường, bên cạnh là nha hoàn cầm trên tay một chương vừa viết xong mực đã ráo.

"Phu nhân!"

Kim Hạ vừa cất tiếng liền bị nha hoàn bên cạnh ra hiệu ngăn lại, ý bảo Thích phu nhân đang vội, chớ quấy rầy. Tạ Tiêu và Sầm Thộ tuy rằng nóng nảy nhưng Thích phu nhân dù sao cũng là thân phận phu nhân, bọn họ không tiện lỗ mãng, chỉ có thể nhẫn nại đứng chờ.

Trong một khắc chờ đợi, Kim Hạ nghiêng đầu xem xong tờ báo cáo vừa ráo mực, trên báo cáo viết rằng viện minh sắp đến, thỉnh bá tánh con dân trong thành không nên hốt hoảng, đồng thời mời nam tử dưới sáu mươi tuổi đến giờ Tý đêm nay đến ngay cổng thành phía đông, kẻ nào không tham gia sẽ bị luận tội.

Nam tử dưới sáu mươi tuổi? Lẽ nào Thích phu nhân định trông cậy vào bọn họ ra trận giết giặc?

Bọn người Kim Hạ người này nhìn người kia, đều cảm thấy việc này quả thực là "không trâu bắt chó đi cày".

Vất vả một hồi Thích phu nhân cũng viết xong cáo thị, lệnh cho thân mình mang đi dán ở các tuyến đường chính trong thành. Kim Hạ đang muốn mở miệng, Thích phu nhân đã lướt nhanh bước qua nàng, đi vào bên trong tiểu viện, mày nhíu chặt nhìn trước mặt đang chất đầy một đống các loại binh khí đủ màu sắc, súng, nhị côn lẫn lộn rìu bổ củi, và dao phay các loại.

"Thích phu nhân, đã xảy ra chuyện gì?" Kim Hạ lúc này mới hỏi.

Thích phu nhân trầm giọng nói:"Người dò thám cấp báo, cách đây hai mươi dặm phát hiện đại quân giặc Oa, đang hướng về Tân Hà thành mà tiến quân. Ta ước chừng , nửa đêm cho đến sáng quân giặc sẽ đến sát thành."

Sầm Thọ khó hiểu:"Không phải nói là ba ngày nữa mới tiến công sao?Đã thẩm vấn hai mươi mấy tên giặc Oa đều nói giống nhau, không thể nào có sai sót."

"Bất luận bọn chúng nói thật hay không, dù thế nào thì giặc Oa đã ở cách thành 20 dặm , lẽ nào người còn hy vọng bọn chúng sẽ đóng quân rồi ba ngày sau đó mới tấn công thành hay sao?". Bởi đang lo lắng, Thích phu nhân ngữ khí không mấy dễ chịu.

"Có lẽ là do tên Đông Dương kia, là chúng ta đã sơ sót." Kim Hạ cân nhắc phân tích:"Giặc Oa không thấy hấn trở về, sợ là sự tình có biến, cho nên cân nhắc quyết định tấn công thành."

" Cũng có khả năng này." Thích phu nhân nói : "Nhưng bây giờ đã không phải là lúc tìm hiểu nguyên nhân nữa rồi, các người cũng biết, thân binh trong thành không đến trăm người, còn lại trừ người nhà của quân lính ra thì đều là bách tính, chưa từng trải qua bất kỳ huấn luyện, căn bản là không thể nào ra trận đánh giặc."

Tạ Tiêu cắn răng nói: " Vậy thì chỉ có thể liều mạng mà thôi, không cần biết còn lại bao nhiêu người, phải liều mạng với bọn chúng."

Kim Hạ nhìn đồng binh khí, thuận tiện nói:" Binh khí cũng không đủ, sợ là người biết dùng cũng không đủ."

"Không cần phải biết sử dụng, chỉ cần cầm được là được rồi."
Thích phu nhân đáp.

"Có thể cầm thôi thì làm nên trò trống gì!" Tạ Tiêu lắc đầu,
"Không biết sử dụng, đưa cho hấn một thanh đao hay một thanh gươm cũng chẳng khác gì nhau, kết quả vẫn là đưa đầu chịu chém."

Sầm Thợ cũng chau mày: "Phu nhân, chi bằng cứ nghĩ cách làm thế nào đưa dân ra khỏi thành?"

"Không kịp, trong thành nhiều nhất là người già, phụ nữ và trẻ em yếu đuối, xe ngựa cũng không đủ, căn bản là không chạy được bao xa." Thích phu nhân nói tiếp: "Thủ thành đợi quân tiếp viện, nói không chừng vẫn có một tia hy vọng."

"Thủ thành?" Đao kiếm dính đầy bùn đất, thậm chí còn rỉ sét, lên mốc, Kim Hạ cảm thấy việc này vô cùng gian nan, "Phu nhân, thứ lỗi cho ta nói thật, dựa vào những thứ này để giữ thành e là không thể."

Thích phu nhân trên mặt không chút kinh ngạc: "Ta biết, binh lực chênh lệch không lớn, do đó chỉ có thể bày ra Không Thành Kế."

"Không Thành Kế!"

Sầm Thợ và Tạ Tiêu ngẩn người, Kim Hạ cũng ngây ngẩn.

Thích phu nhân nói: "Trước mắt giặc Oa trong thành đã bị chúng ta bắt được, giặc Oa bên ngoài thành đối với tình hình bên trong thành hoàn toàn mù mờ, trong thành còn để lại bao nhiêu binh lính đóng giữ, binh lực như thế nào, bọn chúng căn bản không biết. Chỉ cần có đủ binh sĩ đứng trên tường thành, bọn chúng sẽ lầm tưởng là lính đóng quân trong thành rất nhiều, không dám manh động tấn công."

"Thế nhưng dựa vào những thứ binh khí này..." Kim Hạ lại nhìn những binh khí đó không khỏi nhú mày, " Sẽ bị bại lộ thừa phu nhân."

Thích phu nhân nhìn chằm chằm binh khí trên mặt đất, sau một lát, quyết đoán nói:"Chúng ta đến kho vũ khí lấy binh khí!"

Kho vũ khí là nơi cất giữ toàn bộ binh khí của quân đội Thích gia, ngoài đao, kiếm, mâu thương ra còn có súng ống. Chỗ này là nơi binh gia trọng địa, chỉ có người nào mang lệnh bài của tướng quân mới có thể khiến cho thủ vệ mở cửa kho. Thủ lĩnh quân thủ vệ trấn giữ kho súng là lão Nhiếp, ở dưới trướng Thích tướng quân nhiều năm, làm việc không chút sơ suất, chỉ phục tùng một mình Thích tướng quân, kể cả Hồ Tôn Hiến có đến kêu hấn mở cửa, hấn cũng mặt không biến sắc vẫn yêu cầu nhìn thấy lệnh bài của tướng quân.

Lúc này, đối diện với yêu cầu của Thích phu nhân, lão Nhiếp trước tiên thi lễ, sau đó việc công theo phép công chỉ làm liền nói:"Phu nhân, mở cửa kho súng, nhất định phải có lệnh bài của tướng quân, điều này người cũng đã biết."

Phu nhân cư nhiên biết, lập tức mềm mỏng nói đạo lý: "Tướng quân lúc đi vội vã không để lệnh bài lại, huống hồ tướng quân cũng không ngờ tới quân Oa lại đánh Tân Hà thành. Tình hình trước mắt khẩn cấp, người hãy mở kho vũ khí, ta sẽ chịu mọi trách nhiệm."

Lão Nhiếp từ tốn không nhanh không chậm, chấp tay hành lễ nói: "Lời này của phu nhân có phần thiếu sót, tướng quân giao kho vũ khí cho ta, muốn lão Nhiếp ta trông coi nghiêm khắc, không dễ dãi sẽ không thất thoát. Bất luận là kẻ nào, nếu không có lệnh bài trong tay, lão Nhiếp ta tuyệt đối không nhường nửa bước."

Đang đứng ở thềm đá lắng tai nghe, Kim Hạ và Tạ Tiêu thì thầm : "Lửa cháy đến chân rồi, tên này còn cố chấp như vậy?"

Tạ Tiêu chau mày nói: "Nếu mà là ta, sẽ chẳng thềm phí lời với hấn, tiến lên giải quyết hấn luôn là tốt nhất."

Lão Nhiếp thính lực nhạy bén, nghe thấy hết từ nơi thềm đá những lời của Tạ Tiêu, lại nhìn thấy bọn Kim Hạ, Tạ Tiêu, Sầm Thọ đều là người lạ, bèn lạnh giọng nói: "Phu nhân, thứ cho lão Nhiếp ta nhiều lời, những người này lai lịch bất minh, lại không phải là người của quân Thích gia chúng ta. Phu nhân đừng nghe lời xúi giục của bọn chúng mà dẫn đến hành động tùy tiện."

Thích phu nhân niệm tình hấn là thủ hạ lâu năm dưới trướng Thích tướng quân, mặc dù trong lòng ngập tràn nôn nóng nhưng lúc trước vẫn luôn nói chuyện khách khí với hấn, đều là nể mặt Thích tướng quân, giờ thấy hấn vẫn cựa gài lên mặt giáo huấn mình, không kìm được tức giận quát: "Ta làm việc tất có chừng mực, cái gì mà nghe lời người khác xúi giục. Giặc Oa sắp đuổi đến cửa thành , người lập tức mở kho binh khí, ta cần binh khí chống giặc."

Lão Nhiếp vẫn nhất quyết không nhượng bộ, nói : "Không có lệnh bài tướng quân thứ tội cho ta bất tuân!"

"Người...." Thích phu nhân tiến lên một bước, mắt bừng bừng lửa giận, "Rốt cục là người có mở hay không?"

"Thứ tội bất tuân!"

Giây tiếp theo, Thích phu nhân đã xuất thủ, chiêu pháp ảo diệu, vun vút như chim én, lão Nhiếp còn như nhìn rõ ngọn nguồn gốc rễ đã bị đánh gục xuống đất. Những thủ vệ khác thất kinh, chực

xông lên trước, liền nghe Thích phu nhân hét lớn: "Ta chống mắt lên xem, kẻ nào dám xông lên! Kẻ nào dám cản ta!"

Phu nhân đứng trước cửa kho, uy nghi nhìn mọi người, dẫn từng tiếng một, thần thái uy phong凛冽, cư nhiên không ai dám tiến lên.

Lão Nhiếp chân căng đau nhức, vịn vào cánh cửa, khổ sở đứng lên, chỉ tay vào Thích phu nhân nói: "Phu nhân, sao người dám...."

Thích phu nhân mặt lạnh như băng cắt ngang lời hấn: "Giặc Oa sắp tràn đến nơi, Tân Hà thành lâm nguy chỉ là chuyện sớm tối, người là cái thá gì, cực kỳ cổ hủ, dám to gan ngăn cản ta lấy vũ khí đánh giặc! Lập tức mở cửa kho cho ta! Đợi Thích Kế Quang trở về bảo hấn cứ đến tìm ta mà tính."

Không ngờ phu nhân dám gọi thẳng tên của Tướng quân, lão Nhiếp bị khí thế của phu nhân áp đảo, không dám nhiều lời nữa, run lẩy bẩy đứng lên lấy chìa khóa mở cửa chính của kho vũ khí.

Xem hết một hồi náo nhiệt này, Kim Hạ đối với Thích phu nhân thật sự là bội phục sát đất, tán thưởng nói: "Phu nhân, thực sự là một trang nam tử hán!"

Lời nói này có phần kỳ quặc, Tạ Tiêu liếc mắt nhìn nàng : "Là khen người ta sao?"

Kim Hạ không thềm để ý hấn, đuổi theo Thích phu nhân vào kho vũ khí.

Những thứ vũ khí có thể dùng tới trong kho quả là không ít, từ khiên, đao, thương, kiếm, kích, cung tiễn đến đủ loại súng ống đều có. Thích phu nhân sai người mang khẩu đại bác duy nhất đem đến

trên tường thành sau đó phân phát hai ba chục khẩu súng eptigon cho thân binh nhưng phàm là kẻ nào được lãnh súng đều phái đến trên tường thành.

Kim Hạ không quên dùng súng, bèn chọn cung tiễn, đeo bao đựng cung tiễn lên lưng.

Tạ Tiêu và Sầm Thộ đều dùng ba khẩu súng cướp được từ chỗ Đồng Tam trước kia, không quên để lại cho Dương Nhạc một khẩu.

Còn số đại đao, lang tiễn, trường thương còn lại Thích phu nhân kiểm kê xong sai người mang đến dưới cửa Đông thành. Đợi đến giờ Tý, tất cả nam tử dưới sáu mươi trong thành tụ họp lại, bà ấy sẽ tụ trong đó chọn ra những bọn thanh niên trai tráng phát quân giới, lập tức điều bọn họ lên trên tường thành, lập trận địa sẵn sàng đón địch.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 119

*****Chân thành cảm ơn BT đã giúp đỡ dịch truyện siêu mượt. Những chương này thật sự quan trọng nhất truyện. Mong bạn đọc ủng hộ*****

Đám người Kim Hạ tranh thủ thời gian trở về Thuần Vu gia một chuyến, Dương Nhạc đã an bài thỏa đáng cho những người khác, đang ở biệt viện đợi bọn họ.

"Không thành kế!" nghe đến kế sách này, Dương Nhạc cũng cả kinh, "Đây không phải là lý thuyết sông, Thích phu nhân không phải là Gia Cát Lượng, giặc Oa cũng không phải là Tư Mã Ý."

"Được hay không thì cũng chỉ còn cách làm như vậy, giặc Oa đã bên ngoài cách khoảng hai mươi dặm rồi, ước chừng trời chưa sáng chúng đã tới đây rồi, trong thành toàn là người già, phụ nữ, trẻ em yếu ớt, người bảo họ chạy đi đâu được."

Kim Hạ không chút lãng phí đem cơm rượu Nguyên tiêu nấu hôm trước ra mức đầy bốn chén, chia cho bọn họ.

"Người còn tâm trí ăn được sao?" Tạ Tiêu tuy miệng nói như thế nhưng vẫn cầm lấy.

"Ca Ca à, nói không chừng đây là bữa ăn cuối cùng đây." Kim Hạ giục hăn ăn nhanh, lấy chén khác đưa cho Sầm Thọ.

Nghe vậy, Sầm Thọ ngẩn người một lát, sau khi ngẫm nghĩ ra lời Kim Hạ nói cũng chẳng phải sai, nếu như giặc Oa nhìn thấu kế sách 'không thành kế' của Thích phu nhân, trực tiếp tấn công thành, dựa vào tình hình phòng ngự bên trong thành thì cầm cự đến sáng còn chưa cầm cự nổi, đến lúc đó...

"Viên cô nương, lát nữa đi tìm Thuần Vu cô nương, chiếu cố nàng ấy cho tốt." Sầm Thọ trầm giọng nói : "Lúc ở thành Hàng Châu, đại công tử đặc biệt dặn dò ta, bảo ta phải chiếu cố thật tốt hai người."

Hiểu được ý hẩn, Kim Hạ giương mắt liếc hẩn, không nói gì.

Dương Nhạc tiếp lời hẩn: "Kim Hạ, tình hình trước mắt không thể so sánh với lúc trước, không phải chỉ là mấy trận bát nháo bắt trộm vật vãnh, người dù gì cũng là thân nữ nhi, lát nữa ta dẫn người đi đến hàm trú ẩn của Thuần Vu gia..."

Kim Hạ nhú mày ngắt lời hẩn: "Đại Dương, sao ngay cả người cũng nói những lời này, ta không thích nghe cái gì mà dù gì cũng là thân nữ nhi. Người xem xem người đang đứng trên thành là ai? Là Thích phu nhân đó!"

"Thích phu nhân là con gái của Tổng binh, đó chính xác là hổ phụ sinh hổ tử, người lại đi đem bản thân đi so với người ta." Dương Nhạc nói: "Nếu người xảy ra chuyện, ta làm sao ăn nói với cha ta."

"Tình huống trước mắt không giống bình thường, cứ cho là thủ lĩnh ở đây cũng sẽ không cản ta. Nếu như ta cũng giống Thuần Vu cô nương đến sức trời gà còn không chặt thì thôi đi ta sẽ không gây thêm phiền phức cho các người, nhưng ta đây thân biết công phu,

lại là người trong công môn, sao người có thể kêu ta làm con rùa rụt cổ được."

Nói xong, nàng húp hai ba hơi sạch chén cơm rượu, tức giận dùng dùng để chén xuống rồi đi thẳng.

Tạ Tiêu chép miệng nói: "Nha đầu này cũng thật nóng tính!"

Dương Nhạc lắc đầu, thở dài nói: "Nóng tính có thừa thì được cái gì, bản lĩnh có thừa mới đắc dụng!"

Sầm Thọ ăn hết một chén, mặt tỉnh bơ nói: "Cũng may là bản lĩnh của nàng ta không đủ lớn, đợi giặc Oa tấn công thành, khi đó đánh ngất Kim Hạ, khiêng về."

Không ngờ đến những lời này lại thốt ra từ miệng hắn, Tạ Tiêu liếc hắn một cái: "Người cồng Kim Hạ về hả?"

"Ta đánh ngất, người cồng."

Giờ Tý nửa đêm, trên tường thành Tân Hà đã đặc kín người xen kẽ nhau đứng, khoảng 10 bó đuốc cháy sáng rực rỡ, ánh lửa phản chiếu từ lưỡi dao sáng, hát lên nòng súng eptigon, chiếu rọi những khuôn mặt đang vô cùng căng thẳng.

Ngoài nhịp thở và tiếng đuốc cháy bùng bùng ra, không nghe được âm thanh nào khác. Cặp mắt của từng người đều nhìn đắm đắm vào bóng tối mịt mù trước thành, chỉ hận không thể dùng ánh mắt đốt cháy màn đêm đen kịt ấy để nhìn thấy hành tung của bọn giặc Oa.

Kim Hạ ôm lấy cung tiễn, ngồi dựa lưng vào bức tường thành, nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng đầu óc lại đang nhảy múa hỗn loạn,

hàng loạt viễn cảnh xảy ra khi giặc Oa tiến đến sát chân thành đang đan xen trong đầu óc nàng.

Viễn cảnh tốt nhất đương nhiên là viện quân kịp thời đến ứng cứu trước khi giặc Oa tấn công thành, thế thì đại phúc đại cát, có thể trở về nhà ngủ rồi. Viễn cảnh tồi tệ nhất là giặc Oa không rơi vào bẫy không thành kế, cường bạo tấn công thành, thế thì cũng không cần nghĩ nhiều nữa, chỉ còn một con đường quyết chiến sống mái một trận mà thôi. Vẫn còn một viễn cảnh cuối cùng - giặc Oa tạm thời bị sập bẫy không thành kế, nhưng cũng không tin bên trong thành có nhiều quân canh giữ như thế, bèn thủ bên ngoài thành tìm sơ hở của quân Minh.

Sơ hở, sơ hở...Kim Hạ nhất thời nghĩ đến sông Thanh Bạc, bèn ôm cung tiễn nhảy căng lên, lao như bay xuống bậc thang, đi tìm Thích phu nhân.

Thích phu nhân đang sai người đem đạn dược của súng khiên lên bờ thành, chuẩn bị cho lúc giặc Oa công thành, lấy súng nổ trấn áp.

"Phu nhân, sông Thanh Bạc..." Kim Hạ nắm lấy nàng ta vội vã nói: "Giặc Oa nhiều kẻ giỏi bơi lội, nhất định sẽ phái người bơi qua sông Thanh Bạc lẻn vào trong thành, thăm dò tình hình quân Minh."

Thích phu nhân gật đầu nói:"Ta sớm đã dự liệu điều này nên đã phái người làm hai cánh cửa nặng chặn ở cửa sông vào thành đồng thời điều động tân binh canh giữ rồi."

Kim Hạ vội vàng giải thích:"Phu nhân, người chưa hiểu ý ta, bọn chúng phái người đến điều tra tình hình quân Minh, vậy thì chúng ta

có thể tương kế tựu kế, khiến bọn chúng lầm tưởng trong thành có rất đông quân đóng giữ."

Thích phu nhân ngẩn người một lát: "Tương kế tựu kế như thế nào?"

Kim Hạ ghé sát vào tai phu nhân, từng bước từng bước giải thích một lượt.

Trên đường, ánh đèn mờ ảo, người qua kẻ lại.

Hình như là lễ hoa đăng tết Thượng Nguyên, cửa tiệm hai bên đều treo đèn kết hoa, treo đủ loại đèn lồng màu sắc rực rỡ.

Lục Dịch đứng ở giữa đường, nhìn bốn phía xung quanh, cho đến khi nhìn thấy một nữ hài tử nhỏ nhỏ xinh xinh. Cô bé đứng ở nơi đó, nhìn hần cười thật ngọt ngào, sau đó xoay người đi về phía trước.

Lục Dịch không tự chủ bước đi theo nàng, nhìn thấy nàng nhảy chân sáo tung tăng, lanh lợi như con chim én nhỏ.

Cô bé đi đến trước cổng nhà của một đại phú hộ, bò bằng cả hai tay hai chân leo lên con sư tử đá trước cổng, hăng say dùng tay nạy hạt châu trong miệng con sư tử đá.....

Hần chậm rãi ngẩng đầu, nhìn biển hiệu trước phủ, thành linh có một chữ "Hạ" đập vào mắt hần.

.....

Lục Dịch chợt mở to mắt, thở hỗn hển choàng tỉnh mộng.

"Ngài tỉnh rồi!"

Lam Đạo Hành bước tới, nheo mắt nhìn hấn, lẩm bẩm nói:"Sao lại có chút đờ đẫn? Đầu óc không bị vụ nổ làm ảnh hưởng đây chứ?...Ta là ai, ngài có nhận ra ko?".Câu cuối cùng là hỏi Lục Dịch.

Lục Dịch không trả lời hấn, miễn cưỡng muốn ngồi dậy, Lam Đạo Hành vội đỡ hấn ngồi dậy.

"Cánh tay ngài bị trúng đạn, cũng may chưa phạm đến gân cốt, nhân lúc ngài hôn mê, ta đã lấy mảnh đạn ra." Lam Đạo Hành nhẹ nhàng nói, không quên hỏi lại,"...Ngài nhận ra ta không?"

Lục Dịch vẫn như cũ không phản ứng, chỉ hỏi: "Sầm Cảnh, tình hình thế nào?"

"Sầm Cảnh.....". Lam Đạo Hành cười nhẹ, "Đại thắng rồi!"

Lục Dịch thở phào một hơi nhẹ nhõm, lại hỏi tiếp: "Mao Hải Phong thì sao?"

"Hấn cùng một số giặc Oa phá vòng vây chạy trốn về hướng sườn núi Kha Mai, trên Sầm Cảnh quả nhiên có một mật đạo thông ra bên ngoài, Du tướng quân đã phái truy binh đuổi theo, nhưng không bắt được." Lam Đạo Hành nói : "Nhưng mà ngài quả thật làm Du tướng quân và Vương phó tướng lo sợ không ít, ban đầu tìm thế nào cũng tìm không ra ngài, sau đó đoán là ngài bị vùi trong đồng đất đá của kho vũ phí bị phá sập. Du tướng quân bèn dẫn người đến đào bới đồng đất đá..."

Đang nói thì Du Đại Du sải bước tiến vào phòng, nhìn thấy Lục Dịch đã tỉnh lại, lập tức thở phào một hơi nhẹ nhõm nói:"Ngài cuối

cùng đã tỉnh, một ngày một đêm, tỉnh rồi thì tốt, tỉnh rồi thì tốt...đúng rồi, đầu không bị sao chứ?"

"Ta rất khỏe, ca ca đừng lo lắng." Lục Dịch đáp lời.

Nghe hắn nói chuyện rành rọt, Du Đại Du mới yên tâm nói : "Vậy thì tốt, ..lần này đúng là đại nạn mà không chết, người vì nổ kho súng suýt chút nữa mất mạng. Ân tình này, ca ca khắc cốt ghi tâm."

"Ca ca nếu như ngài còn xem ta là huynh đệ thì đừng nói những lời như thế!" Lục Dịch cười nói, "Lần này cũng may có áo giáp chỉ bạc chần bông, nếu không dù ta có chạy thoát được đến cửa đá thì cũng không còn mạng thối lui."

Lúc đó tình huống khẩn cấp, Lục Dịch quan sát bên trong kho súng, thuốc súng, thuốc đạn từng rương một chất đồng ở bên mé bên trái còn súng lớn và súng eptigon thì chất đồng ở bên phải. Do đó hắn dùng súng lớn bắn nổ tung đồng rương thuốc súng ở mé trái, còn mình thì trốn vào sau cánh cửa đá bên mé phải, cửa đá dày đến năm, sáu tấc quả nhiên là lá chắn tốt nhất. Cộng thêm trên người mặc áo giáp chỉ bạc chần bông, chống được mảnh vụn của đá và đạn, cho bên dù hắn bị chấn động của vụ nổ làm cho ngất đi nhưng không bị trọng thương.

Vương Sùng Cổ hấp tấp bước vào phòng, nhìn thấy Lục Dịch đã tỉnh, trên mặt vô cùng vui mừng: "Lục đại nhân, ngài tỉnh rồi!"

Lục Dịch mỉm cười gật đầu: "Làm phiền ngài phải lo lắng rồi!"

"Tướng quân cả ngày hôm nay chưa ăn miếng cơm nào, bây giờ Lục đại nhân đã tỉnh, ngài cũng nên an tâm rồi, ăn chút cơm đi mới được." Vương Sùng Cổ hướng về Du Đại Du nhắc nhở, "Đúng rồi,

tin chiến thắng của trận Sầm Cản, tướng quân cũng nên nhanh chóng viết cho xong tấu chương, cho người cưỡi ngựa cấp tốc gửi đến kinh thành mới đúng, kéo dài thêm một khắc lại không viết sẽ phát sinh ra chuyện gì nữa."

Du Đại Du trong lòng biết Vương Sùng Cổ nói có lý, phải nhanh chóng truyền tin thắng trận đến kinh thành mới đúng nhưng lại nhú mày nói:"Có điều Mao Hải Phong chạy thoát, chỉ sợ thánh thượng sẽ không cho là điều gì tốt đẹp!"

Vương Sùng Cổ thở dài nói:"Tốt xấu gì cũng đánh hạ rồi, Mao Hải Phong mặc dù chạy thoát cũng chỉ là một con chó cụp đuôi, không đáng ngại."

Lục Dịch nhận lấy cốc nước Lam Đạo Hành đưa tới, uống mấy ngụm, nghĩ ra một chuyện, liền nói:"Ca ca, trong tấu chương thỉnh công thắng trận ở Sầm Cản đừng nhắc đến ta."

Du Đại Du khó hiểu nói:"Vậy sao được, lần này nếu không có người huynh đệ là người dẫn người lên vào Sầm Cản, lại mạo hiểm đốt cháy kho vũ khí, ta sao có thể hạ được Sầm Cản. Trận chiến này, ngài là người lập công đầu mới đúng."

"Ca ca ,lời này nói không phải rồi, trận thắng này, thứ nhất là do Mao Hải Phong vận số đã hết, thứ hai là ca ca mưu dũng song toàn, ta có công cán gì chứ." Lục Dịch cười nói.

"Huynh đệ người....."

"Ca ca hãy nghe ta một câu, chuyện này ta có cái lý của ta, lúc này không tiện giải thích rõ ràng. Có lẽ sau này đợi mọi việc đã

được giải quyết xong xuôi, có cơ hội ta sẽ tìm ca ca giải thích tỉ mỉ ngọn nguồn."

Du Đại Du biết thân phận Cẩm Y Vệ vi diệu, nếu hắn đã nói thế cũng không nên khẳng khẳng nữa làm gì: "Vậy thì ta nghe lời ngài một lần vậy!"

Vương Sùng Cổ vốn định bước ra ngoài, bỗng sực nhớ ra một chuyện bèn hướng Du Đại Du bẩm báo: "Đúng rồi, tướng quân, lúc nãy có truyền đến tin tức, nói là giặc Oa ban đầu vốn định tập kích Hàng Châu không biết vì sao lại quay đầu đổi hướng kéo quân vội vã tiến về hướng Tân Hà thành, chơi một vỏ khiến Thích tướng quân trở tay không kịp, cũng không biết Thích tướng quân có kịp trở về cứu viện hay không."

"Tân Hà thành!" Lục Dịch nháy dưng lên, vội vã hỏi: "Ngài vừa mới nói giặc Oa tấn công Tân Hà thành sao?"

Vương Sùng Cổ không hiểu vì sao hắn lại nôn nóng như vậy, gật đầu đáp: "Phải, quân báo truyền tin như thế!"

"Rốt cục là có chuyện gì?" Du Đại Du hỏi.

"Vốn dĩ giặc Oa vẫn luôn tập hợp quân về hướng Ninh Hải, nhìn thế giặc có thể dự báo công chiếm Hàng Châu. Thích tướng quân mấy ngày trước đã điều động đại quân đi đến Ninh Hải, Tân Hà thành chỉ còn lại người già, trẻ em và phụ nữ yếu ớt, có thể xem là một toà thành trống, không ngờ giặc Oa lại đổi hướng tấn công Tân Hà thành." Vương Sùng Cổ lắc đầu nói: "Bọn giặc Oa thật quá狡 hoạt!"

Lúc hắn nói, Lục Dịch đã vùng dậy bước xuống đất, do cơ thể còn suy nhược, suýt nữa ngã khụy xuống, Lam Đạo hành vội vàng bước đến đỡ lấy.

"Huynh đệ, người sao vậy?" Du Đại Du kinh ngạc hỏi.

"Ca ca, xin hãy chuẩn bị cho ta ngựa con ngựa tốt! Ta cần phải lập tức trở về Tân Hà thành." Lục Dịch vươn tay khoác lên mình tấm áo khoác ngoài, vì cử động đến vết thương ở cánh tay trái nên không khỏi nhăn mày.

Du Đại Du theo bản năng cự tuyệt nói: "Không được, bộ dạng này của người làm sao có thể cưỡi ngựa, vừa leo lên đã ngã xuống rồi. Có phải là người có người thân quan trọng ở Tân Hà thành? Ta sẽ phái người thay người đi."

Lục Dịch lắc đầu nói: "Không được, ta không yên tâm, ta nhất định phải tự mình trở về!" Lúc nói hắn đã đứng lên, tuy cơ thể còn lão đảo nhưng khẩu khí vô cùng kiên quyết.

"Lục đại nhân, Tân Hà thành có rất nhiều gia quyến của Thích tướng quân, quân của Thích gia dù không ăn không ngủ cũng sẽ ráng về kịp chi viện, sẽ không để giặc Oa tấn công Tân Hà thành." Vương Sùng Cổ cũng đỡ lời khuyên nhủ: "Lại nói người một mình trở về cũng không giúp được bao nhiêu."

Trong lòng biết Vương Sùng Cổ nói đều chính xác nhưng Lục Dịch vẫn không hết lo lắng, lắc đầu: "Mặc kệ thế nào, ta nhất định phải trở về Tân Hà thành, ở lại đây, ta sẽ không cách nào an tâm được."

"Người...." Du Đại Du nhìn dáng vẻ của hấn, chợt bừng tỉnh ra bèn hỏi:"Có phải là ở thành Tân Hà có người đó, người có liên quan đến vòng dây đá kia?"

Lục Dịch bối rối cười, không đáp, xem như đã thừa nhận đúng.

"Ôi , huynh đệ nhà người cũng thật là...." Du Đại Du nghĩ mãi cũng không ra lời nào có thể diễn tả nỗi hấn, chỉ biết than trời nói: "Ca ca cũng bái phục người rồi đó."

Lam Đạo Hành nói:"Ta đi cùng người, dù sao ta cũng được tính là một nửa đại phu, trên đường cũng có thể chiếu cố người."

"Thật sự muốn đi đó hả?" Du Đại Du vẫn cảm thấy không ổn,"Hay là đợi thêm một lát đi, biết đâu sẽ có chút tin tức đến."

Lục Dịch lắc đầu, chấp tay hướng Du Đại Du nói:"Làm phiền ca ca cho ta mượn hai con ngựa tốt!"

"Vết thương của người còn chưa khỏi, bước đi còn chưa vững, làm sao mà đi Tân Hà thành?" Du Đại Du không lay chuyển được hấn đành phải phân phó người chuẩn bị ngựa, lại hướng Lam Đạo Hành nói:"Ta xem hấn có nhảy nổi lên lưng ngựa hay không, người phải trông chừng hấn cho tốt đó."

Lam Đạo Hành cười nói:"Tướng quân yên tâm, hấn ngồi không vững ta sẽ đánh ngất hấn, cột lên lưng ngựa, lại càng tiện quá đi chứ."

Du Đại Du khen hấn nói chí phải.

Tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa, đến lương khô ăn dọc đường cũng đã để sẵn trong túi hai bên yên ngựa, để bọn họ trên đường đi

còn có cái bổ bụng. Lục Dịch xoay người nhảy lên lưng ngựa, dùng cánh tay không bị thương nắm lấy dây cương, hướng Du Đại Du và Vương Sùng Cổ chấp tay bái biệt, theo sau là Lam Đạo Hành cùng quất ngựa phóng đi.

Bóng đêm mù mịt, hai người hai ngựa phóng như bay trên đường lộ, cuốn theo từng lớp bụi mù.

Du Đại Du đứng trên Sầm Cảng, dõi theo thân ảnh đang khuất dần trong màn đêm, khe khẽ thở dài.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 120

Kim Hạ lặng lẽ đứng trên tường thành.

Có người từ phía sau vỗ vỗ vai nàng, khiến nàng giật mình nhảy dựng lên, quay đầu nhìn thì ra là Cái Thúc.

"Thúc à, sao người lại tới đây?" Nàng vừa nói xong câu này lập tức cảnh giác nhìn hẳn: "Dì của ta sai người tới phải không? Tính bắt ta trở về sao?"

Cái Thúc chọc sau ót nàng một cái, khinh thường nói: "Cái đồ bụng dạ tiểu nhân!"

"VẬY NGƯỜI..." Lúc này Kim Hạ mới nhìn thấy phía sau Cái Thúc là Thẩm phu nhân, "Dì, sao người lại tới đây? Ở đây không an toàn, người mau cùng thúc của ta quay về đi."

Thẩm phu nhân khẽ mỉm cười: "Bọn tiểu bối các người đều ở đây, lẽ nào ta còn không bằng các người."

"Không phải là ý này, ta cảm thấy chỗ này toàn là những việc đâm chém đánh nhau thô thiển. Dì à, người xem, người thanh nhã đoan trang như vậy, những việc tay chân này để bọn ta làm là được rồi." Kim Hạ lựa lời khuyên nhủ, sợ lát nữa đánh nhau rồi đao kiếm không có mắt, Thẩm phu nhân xảy ra sơ suất gì thì sẽ không hay.

Không màng đến nàng nữa, Thẩm phu nhân tự trong ngực áo lấy ra một bọc giấy: "Đem một thùng nước tới, hoà tan thuốc này, nếu là mũi tên, mũi thương nào muốn bắn đi thì nhúng đều vào nước này. Đây không phải là thuốc độc kiến huyết phong hầu gì gì đó nhưng chỉ cần nhìn thấy máu sẽ khiến toàn thân tê dại, không thể cử động."

Kim Hạ hứng khởi, vội cẩn thận nhận lấy bọc giấy.

Thẩm phu nhân đưa đồ xong, nhìn lên Thích phu nhân ở phía trên vọng gác trên thành, lại khẽ thở dài cùng Cái Thúc, đi xuống dưới tường thành, nhưng chưa đi được bao xa lại tìm ở bên cạnh chỗ yên tĩnh để chờ. Cái Thúc biết nàng lo lắng cho an nguy của Kim Hạ khi thành bị công phá, cũng không khuyên răn gì nữa chỉ suy nghĩ làm thế nào để chu toàn được cho hai người.

Giờ sửu canh ba, phía trước Tân Hà thành xuất hiện ánh đuốc lập loè, còn có tiếng trống.

'Tùng, tùng tùng, tùng! Tùng, tùng tùng, tùng!...'

Trong đêm tối tĩnh mịch, tiếng trống nhịp nhàng đều đặn hết sức chói tai, mỗi nhịp tựa như đang gõ thẳng vào tim từng người một đang ở trên bờ thành.

Bọn chúng đến rồi, đang ẩn mình trong bóng tối.

Kim Hạ ôm chặt cung tiễn, nhìn chăm chăm vào nơi phát ra tiếng trống, phía sau chợt có bóng đen nhoáng lên, nàng lập tức quay đầu lại nhìn thấy Sầm Thộ đang giơ tay làm động tác chém, vừa hạ xuống nửa chừng đang còn lơ lửng giữa không trung...

"Người đang làm gì thế hả?" Nàng nghi hoặc nhìn chằm chằm tay hắn.

Sầm Thợ ngượng ngùng bỏ tay xuống, khoát khoát tay hai phát trước mắt: "Không có gì, khiến cho bọn giặc Oa kia nhìn thấy quyết tâm lấy đao chém chết bọn chúng của ta."

"Nói láo!" Kim Hạ khịt mũi khinh thường: "Muốn đánh lén ta rồi lôi cổ ta đem về phải không? Tà gia ca ca đã nói cho ta biết hết rồi."

"Đồ phản bội!"

Sầm Thợ nghiêng răng nghiêng lợi.

Kim Hạ bấu môi nhìn về phía súng trên tường thành: "Người sợ cái gì, nhìn trận địa kia đi, bọn giặc Oa không dễ vượt qua được đâu."

Trên tường thành có đủ loại binh khí bao gồm đại bác, súng eptigon, hoả tiễn, súng cối, tiêu thương ..., người nào mới nhìn thấy sẽ sợ chết khiếp.

Sầm Thợ nhìn xuống rương thuốc súng trên mặt đất bấu môi: "Người nhìn qua thuốc súng chưa? Đạn đại bác không có lấy 1 trái, bi sắt không có đến 10 cân, bột lưu huỳnh không tới hai cân rưỡi, còn khẩu đại bác này, kiểm hết kho quân giới mới tìm ra được một quả đạn, nói cách khác thì..." Ngại xung quanh còn có người, sẽ làm lòng người dao động, hấn bèn bỏ dở câu kể tiếp không nói nữa.

Nói cách khác, khẩu đại bác này nhìn rất dọa người kỳ thật chỉ có thể bắn được một lần duy nhất sau đó vút luôn. Kim Hạ nghiêng răng nắm chặt tay thành quyền, hung hăng nói: "Không cần bắn chết bọn nó chỉ cần hù chết bọn nó là được rồi!"

Sầm Thợ đỡ trán lắc đầu.

"Ca ca, người lại đây, người có thể nhìn thấy tên đang gõ trống không?" Kim Hạ lôi Sầm Thộ kéo đến mé tường thành hỏi hấn, "Bắn hấn đi, dập tắt uy phong của bọn chúng."

Sầm Thộ nheo mắt ngắm: "Nhìn thì nhìn thấy đó, tiếc là bên ngoài tầm bắn của súng eptigon."

"Vậy thì lại gần chút nữa rồi bắn!" Kim Hạ rất căm tức tiếng trống kia.

"Không vội, nghe hiệu lệnh của Thích phu nhân rồi hãy động thủ." Sầm Thộ tốt xấu cũng từng đi theo Lục Dịch học qua binh thư, định đặc nói: "Hai quân giao chiến, kỵ nhất là thiếu kiên nhẫn, hướng hồ chúng ta đạn dược có hạn, nhất định phải dùng lúc ngay trước mũi dao, một cú tiêu diệt sạch nhuệ khí của bọn chúng."

Kim Hạ gật đầu, nhìn hấn đầy ngưỡng mộ, sau đó hỏi: "Đều là Lục đại nhân dạy cho người đó sao?"

Sầm Thộ ngẩng cao đầu nói: "Ta không thể phát huy trí thông minh thiên phú của ta một lần hay sao?"

"Được được được..." Kim Hạ cười rũ rượi

Tiếng trống càng lúc càng gần, giặc Oa đông đến nghìn nghịt bu kín dưới chân thành, cách tường thành chưa đến hai mươi trượng thì dừng lại đối đầu với quân Minh ở phía trên tường thành.

"Tùng, tùng tùng, tùng! Tùng, tùng tùng, tùng!..."

Tiếng trống cứ gõ dồn dập vững vàng vừa khinh miệt vừa uy hiếp.

Thích phu nhân nhú chặt chân mây lá liễu, rút phăng cung tên trong tay người thị nữ một thân quân phục đang đứng bên cạnh, lắp tên vào cung, chỉ nghe đánh vèo một tiếng, mũi tên lao vọt đi, trước mắt bao người xé rách màn đêm, đâm thẳng vào ngực trái tên đánh trống.

Sợi lông trên mũi tên còn rung rung.

Tiếng trống ngừng bật.

Bọn giặc Oa tức khắc xông xáo một phen.

Trước đây chỉ biết được Thích phu nhân thông thạo một số công phu quyền cước, không ngờ rằng tài nghệ bắn cung của phu nhân lại tinh thông như vậy, trong bóng đêm có thể dễ dàng lấy đi tính mạng tên địch, Kim Hạ đối với Thích phu nhân lại gia tăng một tầng khâm phục.

Thấy đồng bọn mất mạng, bọn giặc Oa cầm chặt vũ khí trong tay lớn tiếng quát tháo, đợi thủ lĩnh hạ lệnh, âm thanh la hét ầm ầm náo động khắp nơi, khí thế thật là kiêu căng ngạo mạn.

Tạ Tiêu trước giờ không chịu lép vế trước người khác, nhìn thấy giặc Oa cuồng vọng như thế, lập tức vận nội lực, gồng người hét vang.

Sầm Thọ thấy thế, lập tức rống lên phụ họa. Tiếng rống này có sức lan toả rất cường hãn, mọi người nghe thấy lập tức bị áp đảo một trận. Biết võ công thì hét vang giọng, không biết võ công thì há họng gào hét, Kim Hạ cũng la hét theo phụ họa, thật là thống khoái vô cùng.

Chỉ nghe thấy âm thanh liên biết trên tường thành có không ít người, đây quả là điều mà tên thủ lĩnh giặc Oa chưa từng dự liệu, cân nhắc trong lòng 1 lát, tin tức Thích tướng quân đã mang binh đi Ninh Hải chắc chắn không sai, trên thành phân nửa là phô trương thanh thế mà thôi, không đáng gây sợ hãi, lập tức hạ lệnh công thành.

Bởi vì giặc Oa đường xa hành quân đến, hơn nữa vẫn xem thường Tân Hà thành do đó bọn chúng không có trang bị kỹ lưỡng khí giới công thành, đến thang dây còn không có, chỉ chặt một thân cây đại thụ ngoài thành làm búa phá cổng thành.

Khi mười mấy tên giặc Oa khiêng thân cây nhằm thẳng cổng thành mà thúc, còn có mấy tay súng eptigon hướng về tường thành bắn yểm hộ công thành.

Thích phu nhân hạ lệnh một tiếng, thân binh trên tường thành lập tức chĩa súng eptigon xuống dưới thành nã đạn, súng cối và cung tên ở cự ly gần lại ở trên cao nhắm xuống nên khiến giặc Oa bị bắn chết hoặc bị thương vô số.

Bá tánh không sử dụng binh khí súng ống thì đứng ở trên tường thành phát cờ hò reo thị uy, thể hiện khí thế mạnh mẽ.

Tên đầu sỏ giặc Oa thực sự không ngờ rằng trong thành còn dự trữ nhiều súng đạn như thế, chỉ thấy hoả khí sáng rọi phía trên tường thành, ngập tràn bóng người, khí thế ngùn ngụt, tiếng hò hét doạ giết vang trời, thực sự khiến doạ chết khiếp.

Nhóm giặc Oa công thành đầu tiên đã gục xuống gần nửa, tên thủ lĩnh giặc Oa phát tay một cái lại một lớp quân lính từ phía sau tràn lên tấn công.

Thấy giặc Oa còn chưa bị doạ lui, Thích phu nhân cắn răng , sai người đem đại bác đẩy đến bờ thành.

Kim Hạ bắn xong mũi tên cuối cùng trong bao, nghe thấy tiếng di chuyển đại bác cạch cạch, trong lòng chấn động:"Phu nhân, bây giờ phải...chúng ta chỉ có một quả đạn pháo, bắn xong một phát thì xem như xong."

Thích phu nhân khuôn mặt kiên quyết nói:"Phải đẩy lùi bằng được lần tấn công này, chỉ có như vậy mới có thể chế trụ được bọn chúng ."

Kim Hạ biết được phu nhân nói đúng nhưng vừa bắt đầu đã dùng đến quả đạn cuối cùng, rốt cuộc vẫn cảm thấy trong lòng nao núng, thấp thỏm bất an bèn đi sang một bên tìm mũi tên.

Trong đám thân binh không có tay súng, Thích phu nhân đích thân lắp đạn, tự mình quay trục súng, đem nòng súng ngắm chuẩn xác. "Đừng!"

Sức giật từ nòng súng lan xa đến nỗi khiến toàn bộ tường thành đều bị chấn động.

Quả đạn từ trong nòng súng bắn ra, bay thẳng vào bọn giặc Oa đang ở cách xa hai mươi trượng, bộc phát nổ tung! Địch chết như ngã rạ, trong nháy mắt ngã xuống mười mấy tên ngay cả tên thủ lĩnh giặc Oa đang ngồi trên lưng ngựa cũng bị chấn động rơi xuống.

Trăm ngàn lần hấn cũng không thể ngờ được trong Tân Hà thành lại còn có khẩu đại bác hạng nặng lợi hại như thế, thủ lĩnh giặc Oa thất kinh không kịp nghĩ nhiều, lập tức ra lệnh lui binh. Bọn giặc Oa

ném luôn thân cây phá cổng, bị cung tên, súng eptigon bức phải thối lui, toàn bộ quân giặc Oa bị đẩy ra ngoài tầm ngắm.

"Chúng ta thắng rồi?" Kim Hạ vẫn còn ngơ ngác không dám tin.

Sầm Thọ trên tay vẫn còn dính đầy bột súng rơi ra lúc lắp đạn, khẽ thở phào một hơi, nhìn mớ thuốc súng còn sót lại: "Cũng may bọn chúng rút quân rồi, nếu mà đánh tiếp e là thuốc súng cũng không còn."

Phía trên tường thành mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng thấy giặc Oa vẫn đóng quân ở trong tầm nhìn, hiển nhiên là vẫn chưa bỏ cuộc, trong lòng vẫn cảm thấy thấp thỏm bất an.

Thích phu nhân tuần tra bờ thành, ra lệnh toàn bộ không được phép lơ lửng, vẫn phải giả vờ thật giống bộ dáng trong thành còn rất nhiều binh lính đang đóng quân để làm quân địch phải mắc mưu. Sau đó phu nhân tức tốc đi tìm bọn Kim Hạ, hỏi: "Phòng thủ sông Thanh Bạc người cần bao nhiêu người?"

"Hai mươi người!"

"Thân binh không thể đi, phải đóng lại trên tường thành"

"Không cần dùng đến thân binh, chỉ cần mặc quân phục cầm nổi đao thương là được!" Kim Hạ đáp .

Tạ Tiêu đang đứng bên cạnh ngơ ngác ngác hỏi: "Người cần hai mươi người làm cái gì?"

Kim Hạ đáp: "Vẫn là Không thành kế !"

Thích phu nhân đếm đủ hai mươi người, toàn bộ cho thay quân phục, đội mũ sắt, nhìn cũng rất oai vệ. Kim Hạ chấp tay hướng về phía bọn họ: "Các vị huynh đệ, làm phiền các vị, một lát nữa đi ưỡn ngực lên một chút, bước đều chân một chút, ít nhất cũng phải làm ra được bảy phần giống người có võ."

Tạ Tiêu bụng đầy thắc mắc, nhìn sang Dương Nhạc, Dương Nhạc cũng một thân quân bào, bộ dạng chuẩn bị xuất phát đến nơi.

Bên ngoài vang lên tiếng súng eptigon , còn có tiếng Chuỳ gỗ phá cổng thành, bọn người Thượng Quan Hi từ sớm đã lánh ở Thuần Vu phủ cứ đứng ngồi không yên, núp trong hầm cũng không xong, chỉ đành ở trong viện nghe ngóng động tĩnh. Lát sau lại nghe thấy tiếng đại bác vang trời, Thượng Quan Hi rút cuộc ngồi không nổi, liền cả nhắc bước ra ngoài.

"Cô nương à, ngươi không thể đi được mà!" Từ bá đằng sau gọi.

A Nhuệ đứng im phăng phắc, ko hé răng cũng không đi theo.

Thượng Quan Hi đang cả nhắc từng bước một lết đi về phía trước, ra đến ngoài cổng viện, bỗng nhiên A Nhuệ từ đằng sau rảo bước xông lên, khuya gối cúi mình, tay vòng ra sau, nhắc nàng công lên lưng.

"Ngươi...ta không cần người cõng." Thượng Quan Hi bị hấn làm cho giật mình, bực mình hét lên.

Vì giận chuyện A Nhuệ làm mật thám trong Ô An bang, mấy ngày nay nàng không thèm hé răng nói với hắn tiếng nào.

A Nhuệ cồng nàng vững vàng tiến thẳng về phía trước, lí nhí nói: "Chân của bang chủ còn chưa khỏi hẳn, ta cồng người đi tìm hẳn."

Thượng Quan Hi nói: "Ta tự mình đi cũng tìm hẳn được, không cần người."

"Ta cồng người, có thể nhanh chóng nhìn thấy hẳn hơn." A Nhuệ thấp giọng nói.

Thượng Quan Hi giật mình, lúc này đây, nàng quả thật muốn nhanh nhanh tìm thấy Tạ Tiêu, nhưng mà...tay của nàng vốn đang nắm chặt lấy vai áo của A Nhuệ không khỏi tự giác dần dần thả lỏng, miệng lại lạnh lùng nói: "Người lấy lòng ta như vậy, chẳng lẽ còn muốn quay về Ô An bang? Ta bây giờ có thể nói thẳng cho người biết,..Cứ cho là người có chịu hình phạt ba đao sáu động đi chẳng nữa, ta cũng nhất định cho cho phép người trở về Ô An bang."

Trên đường vắng lặng đến một bóng người cũng không nhìn thấy, A Nhuệ cồng nàng đi từng bước, nghe giọng nàng nói, cảm thấy nàng nói gì cũng được, ít nhất là nàng vẫn còn chịu mở miệng nói chuyện với hẳn, vậy là tốt lắm rồi. Vết thương trên lưng hẳn còn chưa khép miệng, lúc cồng Thượng Quan Hi, khó tránh khỏi đụng vào miệng vết thương gây ra đau đớn, nhưng ở thời khắc này hẳn cảm thấy loại đau đớn này khiến cho mình cảm thấy hài lòng biết bao.

"Sao người không nói gì?" Thượng Quan Hi thấy hẳn chỉ cắn cùi đầu mà bước đi, không hé răng lấy một lời, không nhìn được sẵn giọng hỏi.

A Nhuệ ngẩn ra một lát mới đáp: "Ta không hề nghĩ sẽ quay lại Ô An bang, bang chủ yên tâm."

Thượng Quan Hi hừ lạnh nói: "Sao thế, chê Ô An bang chỉ là cái ao nhỏ không đủ cho con rồng là người đến vẫy vùng à? Nghĩ lại trước kia người làm ra loại chuyện gì thật là tức chết."

Làm như không nghe thấy hàm ý châm chọc trong câu nói của nàng, A Nhuệ lẳng lặng nói: "Lúc ở Ô An bang, ta luôn luôn nghĩ rằng, nếu như là chỉ là A Nhuệ, nếu thật sự chỉ là một kẻ tiểu tốt trong bang thì thật tốt."

[...] Nghe thấy vẻ thương cảm trong giọng nói của hắn, Thượng Quan Hi lặng im một lúc: "Người tốt cục đã làm bao nhiêu chuyện có lỗi với Ô An bang?"

A Nhuệ không mảy may giấu diếm, thật thà nói: "Nhiệm vụ của ta là báo cáo tỉ mỉ tình hình trong bang, bao gồm việc vận chuyển vàng bạc hàng hoá với các bang phái khác. À, thay Chu Hiển vận chuyển khoản viện trợ sửa sông cũng là ta cố ý nhận, vốn là dự định ở trên sông sẽ đồng thủ với khoản tiền này, sau đó kế hoạch có biến nên mới bỏ qua."

"Có từng hại đến huynh đệ trong bang không?" Nàng hỏi

"Chưa từng làm hại đến tính mạng của bọn họ...chỉ là lúc bị trở ngại bèn cho bọn hắn một ít thuốc mê, để tiện hành sự mà thôi."

Thượng Quan Hi giận giữ bóp chặt cổ hắn: "Người có phải đã từng hạ thuốc ta không?"

"Không có, khụ khụ khụ..." A Nhuệ vội vàng trả lời, "Ta chưa bao giờ hạ thuốc với bang chủ, đây là sự thật, ba năm trước lúc người

cứu ta, ta đã hạ quyết tâm dù thế nào cũng không thể làm hai người."

"Người quả là bản lĩnh cao tay, còn nói là cảm ơn ta cứu người, đó là thủ đoạn người bày ra để lọt được vào trong bang mà thôi." Thượng Quan Hi khẳng khẳng không thêm tin.

"Lúc đó quả thực là ta lừa người, nhưng người là thật lòng cứu ta, trong lòng ta đối với người vẫn vô cùng cảm kích."

"Đừng có nói nữa! Xem như lúc đó ta bị mù, nhặt về một con sói độc!"

Thượng Quan Hi cả giận nói.

A Nhuệ quả nhiên không nói gì nữa, chỉ cõng nàng lẳng lặng đi về phía trước, mãi đến tận tường thành mới buông nàng xuống.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 121

Bên mình vẫn còn đang muốn tuyển người cộng tác hỗ trợ dịch nha, đọc giả nào muốn inbox mình với. MAu chóng hoàn thành bộ truyện*

Lúc ấy giặc Oa đã lui binh, Thượng Quan Hi nhìn thấy cổng thành còn nguyên vẹn, mọi người trên tường thành cũng không hề hấn gì, bèn thở phào một hơi nhẹ nhõm. Vừa hay nhìn thấy Sầm Thọ xách một khẩu súng eptigon ba nòng đang cau mày xăm xăm đi ngang qua bèn vội vàng gọi hắn lại hỏi: "Sầm đại nhân, người có thấy lão Tứ không?"

"Hắn và Kim Hạ, còn có Dương Nhạc đang dẫn một toán người đi về hướng sông Thanh Bạc chảy vô thành rồi, lén la lén lút, cũng không biết làm cái trò gì nữa?" Sầm Thọ vì chuyện hoả dược không đủ mà lòng như lửa đốt, đang nghĩ có nên đi đến nhà Đồng Tam lục lợi một phen xem liệu có còn chỗ cất giấu hoả dược hay không.

"Sông Thanh Bạc?" Thượng Quan Hi ngờ ngác, mấy ngày nay nàng đều ở trong biệt viện đối với sông Thanh Bạc hoàn toàn mù tịt.

"Cô nương muốn tìm hắn à? Đi với ta đi, ta cũng đang đi đến đó."

Sầm Thọ nhiệt tình nói.

Thượng Quan Hi vừa mới nhấc chân lên một bước, A Nhuệ bên cạnh đã chặn trước mặt nàng, khụy gối khom lưng xuống, lại lần

nửa cổng nàng lên lưng, đi theo Sầm Thọ.

Sầm Thọ nhìn thấy thế, cười tủm tỉm, cũng nhin không hỏi gì hết.

Bên bờ sông Thanh Bạc, dưới tán cây hoè.

Dương Nhạc chỉ huy đội dân thường nguy trang thành binh sĩ, đang nghiêm túc qua lại tuần tra ở bờ sông, nhìn rất uy phong. Kim Hạ đang trốn ở trong một hẻm nhỏ bên cạnh, hướng về phía Tạ Tiêu đang nấp trên cây hoè ra điều bộ, ý là nếu hắn phát hiện thấy địch thì lập tức báo ngay cho nàng. Nơi sông Thanh Bạc chảy vô thành vốn có hai cửa cổng, bọn họ lo lắng giặc Oa tiến vào phải lãng phí nửa ngày động tay động chân, khiến bọn họ phải mệt mỏi chờ đợi nên đặc biệt nhắc lớp cửa cổng dày nhất treo lên. Hết thấy ổn thoả, chỉ đợi giặc Oa bơi vào trong thành.

Sầm Thọ đỡ Thượng Quan Hi đi từ đầu hẻm bên kia lại, nhìn thấy Kim Hạ đang nấp ở mé tường thập thò nhìn trộm bên ngoài bèn thò tay vỗ vai nàng: "Lắm lét thập thò làm cái quỷ gì thế"

Kim Hạ quay đầu lại, xua xua tay liên hồi ra hiệu cho hắn giữ im lặng, chột liếc mắt thấy phía sau hắn là Thượng Quan Hi còn có A Nhuệ thì ngẩn người.

"Thượng Quan tử tử, sao mọi người lại ra hết đây thế?" Nàng hạ thật thấp giọng thì thào hỏi.

A Nhuệ đặt Thượng Quan Hi xuống, im lặng lui sang 1 bên, Kim Hạ lật đặt bước đến đỡ lấy nàng.

"Lão Tứ đâu?" Thượng Quan Hi hỏi, "Hắn không sao chứ?"

"Không việc gì, hắn ở trên cây kia kìa, ổn cả mà." Kim Hạ thì thầm, "Hắn cứ khẳng khẳng là tinh mắt hơn ta, trong nước có động tĩnh gì, hắn chỉ cần nhìn thấy gợn sóng là biết."

"Trong nước có gì cơ?" Thượng Quan Hi bèn hỏi.

"Giặc Oa không nắm được tình hình bên trong thành, từ đó suy ra rất nhanh sẽ phái người lẻn vào trong thành, quá nửa là sẽ dùng thủy lộ, cho nên chúng ta cứ ở chỗ này ôm cây đợi thỏ." Kim Hạ lúc lắc cái đầu.

Đang nói thì Tạ Tiêu búng nhẹ một hòn sỏi đến rớt ngay trước mũi giày của Kim Hạ. Kim Hạ ngẩng đầu nhìn hắn, hắn vung tay ra hiệu cho nàng: Đáy nước có động tĩnh!

Kim Hạ khoát tay ra hiệu hỏi: "Là người sao?"

Tạ Tiêu nheo mắt nhìn ngắm nghĩ một lát rồi trả lời: "Phải, có tới hai người!"

Quả nhiên đã tới! Kim Hạ không thể đi ra ngoài, bèn căng tai lắng nghe tiếng nước, lại nhìn Tạ Tiêu ra hiệu bằng tay. Ý hắn bảo hai kẻ kia nhìn thấy trên bờ sông có cả đội binh sĩ tuần tra nên không dám lên bờ, chỉ dám dầm mình trong nước chầm chầm bơi dọc theo bờ sông, tìm cơ hội lên bờ.

Dương Nhạc dù không nhìn thấy người trong nước, nhưng có thể nhìn thấy Tạ Tiêu hướng hắn ra hiệu, liền biết giặc Oa đã lẻn vào, bèn hắng giọng cố ý cao giọng với người lính tuần tra bên cạnh oán giận nói: "Nếu mà là ta, quân Thích gia chúng ta trong thành còn đến ba, bốn ngàn người, cứ xông ra chém giết hết bọn giặc Oa một trận cho thật thống khoái! Mắc mớ gì còn ở chỗ này tuần tra."

Dựa theo lời đã học thuộc lòng từ trước, người trong đội bèn đáp: "Có ai nói không phải đâu, nhưng mà Thích phu nhân muốn giữ thể diện cho Thích tướng quân, phu nhân không tiện ra mặt xử lý đám giặc Oa này, cứ khăng khăng bắt đợi Thích tướng quân trở về."

"Kỳ thực không nên thủ thành, cứ để giặc Oa vào thành, đến lúc đó đóng cửa thành lại, bọn chúng thành cá nằm trên thớt, chúng ta bao vây lại như bao sủi cỏ, nhai sạch bọn chúng!" Dương Nhạc nói.

Cả đội tuần tra ồ lên cười to khoái trá.

Tạ Tiêu âm thầm hướng về phía Dương Nhạc bật ngón tay cái lên, ý khen hấn nói khoác như thiết, ngay sau đó lập tức ngưng thần lại tập trung vào động tĩnh dưới mặt nước.

Kim Hạ đang nấp trong hẻm cũng âm thầm gật đầu tán thưởng, vở kịch này kể ra diễn cũng quá đạt, nên nhanh chóng tổng cổ hai tên giặc Oa này trở về mới được, tránh để bọn chúng lưu lại lâu sẽ phát giác ra điều gì bất ổn, liền hướng Dương Nhạc ra hiệu.

Dương Nhạc hiểu ý, lập tức nói: "Mọi người lưu ý cẩn thận, trong nước có gian tế!"

Đang nói, hấn vừa cầm lấy trường thương, hướng vào trong nước vô thức đâm loạn xạ, đoàn người đi cùng cũng làm theo hấn, dùng trường thương mà đâm tới tấp.

Hai gã hải tặc vốn trốn ở bên bờ nước, thấy tình thế như vậy khiến cho bọn chúng muốn tiếp tục trốn cũng không được.

Một tên tặc bị một trường thương đâm phải vai, dứt khoát trở tay níu lại trường thương, tóm được người cầm súng kéo hấn xuống

nước.

Người cầm súng vốn chỉ là dân chúng bình thường, làm sao có thể cùng hải tặc đánh nhau, lại không biết bơi, người đó nhanh chóng sùng sục chìm hẳn xuống nước. Dương Nhạc vội vàng đến cứu, Tạ Tiêu thấy thế cũng từ trên cây phi thân nhảy xuống. Đám người bên Kim Hạ cũng không biết chuyện gì xảy ra, cũng nhanh chân chạy đến.

Nói đến tài bơi lội, Dương Nhạc tất nhiên là không so kịp với Tạ Tiêu. Hắn vừa nhảy xuống nước liền giống như con rồng xuống biển. Chỉ thấy trên mặt nước bọt nước văng tung tóe, bóng người còn không biệt rõ rệt, liền thấy Tạ Tiêu tóm lấy một người ném lên bờ, đúng là người bị tên hải tặc kéo xuống, cũng may chỉ là uống nhiều nước, cũng không đáng lo ngại lắm.

"Lão Tứ!" Thượng Quan Hi lo lắng cho Tạ Tiêu gặp chuyện gì, thuận tay từ bên cạnh đoạt lấy một thanh cây, hướng vào trong nước ném xuống:"Cầm lấy!"

Dù sao cũng cùng nhau học võ nhiều năm, lại là cùng nhau lớn lên, hai người ăn ý đến nỗi không thể gọi là tầm thường được, Tạ Tiêu nhảy lên mặt nước, đón lấy thanh cây nhọn, xoay người đâm hẳn vào ngực trái của một tên hải tặc.

Tạ Tiêu đột nhiên rút thanh cây ra.

Máu trên mặt sông lan tràn, hải tặc chậm rãi chìm vào đáy sông.

Một tên đồng bọn hải tặc bỏ lại một tên, mà thấy quân Minh tự nhiên đông đúc đến vậy, công phu của Tạ Tiêu lại cao như thế, không dám ham chiến, ẩn vào trong nước, liền muốn chạy trốn. Tạ

Tiêu nhìn thấy, không cần suy nghĩ, cầm lấy thanh cây sắc nhọn vừa rồi ngắm thẳng vào lưng tên kia.

"Ca ca, người không cần phải như vậy!"

Kim Hạ nhanh chóng kêu lên, trở mắt nhìn thấy thì thanh cây nhọn hoắt đã đâm xuyên tim tên hải tặc kia, thân thể tên đó run rẩy, giãy giụa nhưng vẫn cố bơi về phía trước. Kim Hạ nhìn chăm chú nhìn hấn chìm dần trong màn nước...

Tạ Tiêu toàn thân ướt nhẹp lên bờ, lau mặt toàn là bọt nước.

"Ca ca, người..." Kim Hạ hướng hấn căm tức nói, "Không phải đã nói là dọa bọn chúng để cho chúng bỏ chạy trở về sao, ra tay nặng như vậy làm gì?"

Tạ Tiêu ra vẻ vô tội nói: "Ta chỉ là thuận tay ném thanh cây ai ngờ trúng hấn mà thôi."

"Cái gì mà nhẹ tay, người thiếu chút nữa là giết chết hấn!" Kim Hạ lo lắng nhìn vào trong nước.

"Nếu là nghĩ muốn giết hấn thì ta trực tiếp đập vào đầu hấn rồi." Tạ Tiêu nói

Bây giờ mà cùng hấn nói tiếp, Kim Hạ sợ rằng chính mình sắp đập đầu hấn mất, xoay người đi đến xem tên hấn tử được Tạ Tiêu cứu lên bờ.

Trông thấy Tạ Tiêu ngoại trừ toàn thân ướt đẫm, cũng không bị thương gì, Thượng Quan Hi yên lòng, đang muốn tiến đến nói chuyện...Bỗng nhiên tên tặc mà mọi người cho rằng đã chết ở trong nước khi nãy xuất hiện, cầm trong tay thanh cây nhọn, thân mình

nước chảy như rót, hướng Tạ Tiêu cố sức bỏ nhào đến! Tạ Tiêu đang quay lưng về phía bờ sông, đang dùng tay ngoáy lỗ tai cho ra hết nước sông, trong lúc nhất thời không phát giác được.

"Lão Tứ, coi chừng!"

Thượng Quan Hi vội la lên, nghĩ rằng sẽ nhào tới, không ngờ chân còn bị thương, lão đảo thiếu chút nữa là ngã xuống.

Một bóng người bên cạnh nàng xẹt qua, ngăn cản trước người Tạ Tiêu, hấn chính là A Nhuệ. Hấn bị thanh cây nhọn hoắt đâm trúng, đồng thời cầm ngược thanh cây, nặng nề đánh vào vết thương trên ngực trái của tên hải tặc. Tên này lúc này chính là cố gượng sức một chút hơi thở cuối cùng để tập kích Tạ Tiêu, không ngờ bây giờ lại không chịu nổi nữa, phun ra máu tươi, ngửa mặt ngã vào trong nước. Sầm Thợ chỉ sợ hấn còn chưa chết, dùng trường thương đâm một lần nữa, thấy hấn vẫn không nhúc nhích, mới thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện này xảy ra thật khiến nhiều người một phen sợ khiếp vía, đoàn dân chúng giả làm binh lính chưa từng thấy tên nào bị thương sắp chết lại còn vùng dậy chống trả, tất cả một phen lạnh người, từ từ tránh xa chỗ đó.

Tạ Tiêu quay người đỡ lấy A Nhuệ, thấy ngực hấn bị thanh cây gây thương tích, bởi vì một cú chống trả kịch liệt của tên hải tặc kia khiến miệng vết thương quá sâu, máu tươi càng không ngừng thấm ra ngoài.

"A Nhuệ, A Nhuệ..." Thượng Quan Hi như thế nào cũng không thể nghĩ rằng hấn sẽ một thân mà nhào tới đỡ thay cho Tạ Tiêu. Mắt

thấy hấn lúc này đã bị trọng thương, những khúc mắt khó chịu ban nãy đem bỏ đi hết.

A Nhuệ hướng nàng lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng nhẹ nhàng nói: "Dương Nhạc có nói, chỉ cần ta còn ở đây, chúng quy có thể giúp được Đường chủ... Là thật, thật tốt!"

"Đừng nói nhiều nữa, vội nhanh đến chỗ dì ta chữa trị vết thương."

Kim Hạ không biết từ chỗ nào thuận tay xé một phần vạt áo, che lên vết thương của A Nhuệ, dùng sức ấn chặt. Tạ Tiêu cũng A Nhuệ trên lưng, vội vàng hướng đến Thuận Vu gia.

Thượng Quan Hi vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, hai mắt không ý thức được đã khóc. Nàng thân là Đường chủ của Ô An Bang, xử lý công việc trong bang, quyết đoán lưu loát, rất ít khi lộ vẻ yếu đuối của một cô nương. Ở trước mắt mọi người rơi lệ vì chuyện này, nhưng không biết làm sao cho nước mắt đừng chảy nữa.

"Tỷ tỷ, miệng vết thương mặc dù sâu, nhưng chưa thể làm hại hấn, hấn nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Kim Hạ là lần đầu nhìn thấy Thượng Quan Hi rơi lệ như vậy, có điểm hoảng hốt, hướng Dương Nhạc nháy mắt, "Đại Dương, người công tỷ tỷ trở về đi, người cũng tiện thể thay bộ xiêm y khác tránh ướt người. Chuyện ở đây, ta sẽ xử lý tốt."

Dương Nhạc gật đầu, dặn dò: "Người cẩn thận một chút, nhớ rõ phải đem lấp miệng cống lại."

"Ta biết rồi!"

Dương Nhạc cùng Thượng Quan Hi rời đi, Kim Hạ cùng Sầm Thọ hợp lực chuyển động trục bánh đà, đem miệng cống lấp lại, lại nhờ một người trông chừng miệng cống. Những người này đều là dân chúng tầm thường, không hiểu phải làm như thế nào để ngăn địch, Kim Hạ liền chỉ bọn họ một mẹo. Dùng tay đặt tại mặt nước ở trên miệng cống, chỉ cần dưới nước có người bắt đầu cựa miệng cống, dùng tay không có thể cảm nhận được chấn động, lúc này phải người đi thông báo cũng còn kịp.

Sau khi an bài thỏa đáng, Sầm Thọ thấy Kim Hạ vẫn còn nhìn chằm chằm trong nước, nghi ngờ nói: "Người còn muốn làm chuyện gì sao?"

"Tên hải tặc bị Tà gia ca ca đánh trúng rớt cuộc đã ra ngoài chưa?" Chuyện sinh tử của tên hải tặc này có quan hệ đến 'Không thành kế', không biết rớt cuộc có thể xúc tác chống lại binh lính của chúng. Kim Hạ thấp thỏm, ở bên bờ sông thông thả đi đi lại lại vài lần, nhưng cuối cùng vẫn là muốn biết chắc chắn: "Ta nhảy xuống sông xem sao."

Vừa mới dứt lời, Kim Hạ liền nhảy xuống nước, hít sâu một hơi liền lặn xuống đáy.

Sầm Thọ không giỏi bơi lội, lúc này không giúp được gì, không khỏi âm thầm ảo não.

Bởi vì bây giờ là ban đêm, dưới nước lại càng trông như mực, cũng may Kim Hạ nắm bắt phương hướng khá tốt, dựa vào trí nhớ đường chạy trốn của tên hải tặc kia, từng chút từng tìm kiếm kỹ lưỡng.

Sầm Thợ ở trên bờ, đưa mắt nhìn mặt nước, nín thở chờ đợi, liền sợ xác chết của tên hải tặc lại vùng dậy một lần nữa.

Đợi chờ rất lâu, Sầm Thợ không khỏi lo lắng nóng nảy, lúc này mới thấy mặt nước động dậy, dò xét thấy không chỉ là đầu Kim Hạ ngoi lên mà còn có tên còn lại.

"Đem hấn lên bờ đi!" Kim Hạ nắm lấy tên này đưa đến bờ.

Sầm Thợ sau khi kéo hấn lên bờ, dò xét hơi thở của hấn, nhíu mày:"Chết rồi!"

Kim Hạ ướm nhẹ lên bờ:"Ta liền biết được, thủ hạ của Tà gia ca ca không nhẹ không nặng, nhất định là vừa vặn đánh vào yếu huyệt, hấn vừa trốn thoát được liền bơi đi nhưng không xa lắm."

Sầm Thợ dùng chân đá đá tên hải tặc đã chết, thở dài nói:"Tên này cũng chết thì không ai báo tin cho đồng bọn của chúng, vậy lại làm cho bọn tặc ngoài thành thêm nóng lòng mà tấn công bất cứ lúc nào."

"Bạn rộn toi công nửa ngày,...Ngoài thành mấy tên hải tặc đối với tình hình trong thành không nắm chắc, thấy không ổn có thể lại tiến thẳng vào tấn công một lần nữa." Kim Hạ lại là rầu rĩ,"Trong thành hỏa dược đều không đủ làm sao bây giờ?Bọn chúng mà tấn công một lần nữa thì có thể nhín thấu tình hình của chúng ta."

Trời dần dần sáng.

Miệng vết thương của A Nhuệ đã được băng bó thỏa đáng, bị thương rất nặng, cả người lâm vào trạng thái mê ngủ. Thượng Quan

Hi ở bên canh chừng, lặng yên nhìn hắn không nhúc nhích, cũng không nói tiếng nào.

Dương Nhạc, Tạ Tiêu cùng Kim Hạ thay đổi xiêm y lại chạy trở về tường thành.

Kim Hạ trông thấy Thích phu nhân còn đang đứng trên tường thành, mặc một bộ áo giáp, uy phong凛冽, hai mắt nhìn về phương xa, không biết là đang chờ đợi viện binh hay đang suy nghĩ chuyện gì khác....

Canh giữ thành suốt cả đêm, dân chúng trong thành có chút mệt mỏi không chịu nổi.

Phía dưới tường thành, tiếng người dần dần nhiều hẳn, mọi phụ nữ trong thành đều nấu cơm tiếp tế lương thực mang đến. Kim Hạ tựa vào tường thành đứng trên thềm đá, nghe xung quanh mình tiếng nói náo nhiệt, chợt cảm thấy trong bụng trống rỗng.

"Còn phải thủ thành bao lâu thì Thích tướng quân mới đến viện binh?" Có người phụ nữ ở một bên thấp giọng nói, "Đã qua một đêm, không biết là có viện binh đến hay không?"

"Chớ có nói hươu nói vượn." Một người nói

"Ta không nói bậy, nghe nói Thích tướng quân bên ngoài nuôi vài thiếp, ngay cả hài tử đều sinh rất nhiều. Thích phu nhân ở thành này lại không thể sinh con. Mọi người đều bàn tán, có thể là Thích tướng quân đã sớm ngại chuyện của phu nhân vương bận, cố ý không chịu phái binh trở về viện binh chăng?"

"Người nhỏ giọng một chút! Không thể suy đoán bậy bạ, Thích tướng quân sao lại là người như vậy, Được ,được ta ăn xong rồi, bà

về nhanh đi. Quay về không cho phép ăn nói huyền thuyên nữa."

Kim Hạ ôm bụng, nghe những người này nói chuyện linh tinh, nhớ tới bộ dáng của Thích phu nhân ở trên tường thành, không khỏi thở dài. Thích phu nhân trong lòng nghĩ gì? Chắc hẳn trong lòng bà ấy cũng có nhiều khổ sở...

"Viên cô nương! Viên cô nương!"

Có người gọi Kim Hạ, thoáng cái làm cho nàng hoàn hồn trở lại, nghe ra lại là giọng của Thuần Vu Mẫn.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 122

Kim Hạ từ thêm đá vôi nhỏm dậy: "Ta ở chỗ này!"

Thuần Vu Mẫn mang theo hộp đồ ăn, gắng sức băng tới chỗ nàng: "Ta mang cơm đến cho mọi người, Dương đại ca đâu rồi?"

Kim Hạ còn chưa kịp trả lời, đã thấy Dương Nhạc từ thêm đá nhảy xuống, nghĩ bụng có lẽ hẳn cũng nghe thấy giọng của Thuần Vu Mẫn. Dương Nhạc sấn bước tới đỡ lấy hộp đồ ăn trên tay Thuần Vu Mẫn, phát giác hộp này khá nặng: "Thuần cô nương, sao cô nương lại đến đây?"

"Mọi người đã một đêm chưa ăn gì, chắc chắn là đói rồi." Thuần Vu Mẫn nhiệt tình mở nắp hộp đồ ăn ra, một mùi thơm phức bốc lên, trên cùng là lớp bánh phồng vàng rộm.

Kim Hạ đã đói meo từ lâu, thò tay bốc ngay lấy một miếng bánh xé bỏ miếng nhai ngấu nghiến.

Nhìn thấy miếng bánh, Dương Nhạc ngẩn người: "Bánh này..."

Thuần Vu Mẫn mím môi cười ngượng ngùng: "Là ta rán, ta từng xem huynh làm qua vài lần, nghĩ bụng mọi người hẳn thích ăn nên cũng thử làm một lần. Dương đại ca, huynh ném thử xem còn thiếu gì không?"

Kim Hạ nghe vậy, rướn cổ nuốt ực miếng bánh trong miệng, kinh ngạc nói: "Thuần Vu cô nương đây là bánh cô nương rán à? Còn ngon hơn bánh của Đại Dương làm nữa "

Dương Nhạc liếc xéo Kim Hạ, cười mắng:"Đồ có mới nói cũ."

Thuần Vu Mẫn tủm tỉm cười, mở tầng thứ hai của hộp đồ ăn ra, múc một chén cháo đưa cho Kim Hạ:"Viên cô nương, ăn chút cháo đi, cẩn thận kéo sặc."

"Được, được..."

Kim Hạ lật đật cầm lấy bát cháo.

Dương Nhạc thấy Thuần Vu Mẫn lại chuẩn bị múc cháo cho mình bèn vội vàng nói: "Để ta tự làm...cháo này cũng là cô nương tự nấu?"

Thuần Vu mẫn gật đầu:"Ừ, ta làm theo lời huynh bảo, lúc nấu cháo cho vài giọt dầu ăn vào, huynh nếm thử xem, mùi vị thế nào:"

Lúc trước nàng cũng có phụ chuyện bếp núc nhưng Dương Nhạc thực sự không nghĩ rằng nàng lại ghi nhớ tỉ mỉ những lời mà thường ngày mình chỉ thuận miệng nói qua như vậy, làm hấn ngẩn cả người.

"Đây chính là thiên phú," Kim Hạ vừa ăn vừa gật gù nói," Đại Dương có nói với ta chục lần đi nữa thì ta cũng không thể nào nấu ra bát cháo vừa thơm vừa nhuyễn như thế này. Thuần Vu cô nương, sau này ai cưới được cô nương thật đúng là có phúc."

Dương Nhạc co tay thúc khuỷa tay sau ót Kim Hạ một cái:"Nói lung tung, Thuần Vu cô nương sau này nhất định là gả vào nhà phú

quý, không cần phải đụng tay chân vào những việc như thế này."

"Cũng phải " Kim Hạ ngẫm nghĩ một chút, lại cười toe toét:"Cho nên chúng ta mới là có phúc."

Bị bọn họ nói đến mức đỏ mặt, Thuần Vu Mẫn có chút không tự nhiên, vội vàng lãng sang chuyện khác:"A Nhuệ còn chưa tỉnh lại, nhưng mà Thẩm phu nhân bắt mạch cho hấn nói là mạch đập tuy còn yếu nhưng đã có phần ổn định, chắc là không đáng ngại."

"Thượng Quan tỷ tỷ thì sao? Vẫn túc trực bên cạnh à?"

" Phải!"

Nhớ lại bộ dáng khóc đến nước mắt như mưa đêm qua của Thượng Quan Hi, Kim Hạ thở dài:" A Nhuệ với Tạ Gia ca ca không ưa nhau đến thế mà hấn lại tình nguyện xả thân cứu ca ca, suy cho cùng vẫn là vì Thượng Quan tỷ tỷ. Phần tâm ý này của hấn, đến đá còn mòn chứ đừng nói là con người...Lại nói hồi trước, A Nhuệ làm chuyện xấu xa như thế, bây giờ cũng chịu không ít đau khổ, tính ra chuyện nhân quả báo ứng cũng là có thật. Đúng không, Đại Dương?"

Dương Nhạc liếc nàng một cái:"Hạ gia, làm ơn lo nghĩ đến chuyện trước mắt đi đã, được không?"

"Chuyện trước mắt ? Đến thuốc súng để làm pháo hoa, pháo trúc cũng bị Sầm Thợ vợ vét sạch bách, bây giờ đang chất đống ở trên bờ thành, nếu dùng hết thì ta ước lượng có thể cầm cự được thời gian ăn hết một bữa cơm. Thích phu nhân cho thu thập hết dầu đốt đèn của từng nhà, đổ đầy 2 thùng dầu hoả để trên tường thành, đợi đến thời điểm không chống cự nổi nữa sẽ cho đổ úp xuống." Kim Hạ

phòng mang trộn má nhai nuốt xong lại nói tiếp: "Sầm Thợ không hổ danh xuất thân từ Bắc Trấn Phủ Ti, đó mới thật là vô cùng tàn nhẫn. Hấn ra chủ ý, nung nóng đỏ mấy sợi xích sắt, đợi khi giặc Oa công thành sẽ ném xuống dưới, đập vào tên nào sẽ thiêu cháy tên đó."

Thuần Vu Mẫn nghe thấy không tự chủ được co rút cổ lại, Dương Nhạc để ý thấy bèn ngăn không cho Kim Hạ nói tiếp. Ngày kế tiếp, đối với Kim Hạ, đối với Thích phu nhân hay đối với toàn bộ dân chúng của Tân Hà thành mà nói chính là trải nghiệm chân thật nhất câu nói một ngày dài tự một năm.

Thích phu nhân suốt 1 ngày dài đều không đi xuống tường thành, Kim Hạ không nhìn thấy bà ăn bất kỳ cái gì, thậm chí trong lòng còn nổi lên nghi ngờ có phải bà ấy cũng không uống một ngụm nước nào không. Khẩu đại bác được đem đến để sát bên bờ thành, hòng súng đen ngòm nhắm ngay vào hướng bọn giặc Oa ngoài thành, tuy không còn đạn pháo để có thể sử dụng được nữa nhưng nó vẫn được đẩy ra đó sử dụng. Ngoài trừ bề ngoài đồ sộ làm kinh sợ bọn giặc Oa ra thì chỉ cần vài người hợp lực lại đẩy, nó sẽ rơi thẳng xuống tường thành, ít nhất cũng đè bẹp được không ít giặc Oa.

Mặt trời dần dần ngả về phía Tây, Kim Hạ đứng trên tường thành có thể nhìn thấy làn khói bếp nấu cơm bốc lên từ phía giặc Oa.

Là dự tính ăn no xong sẽ lui quân hay là dự tính ăn no sẽ bắt đầu tấn công thành? Cả ngày hôm nay giặc Oa không có bất kỳ động tĩnh gì càng làm cho lòng người bất an.

Mà bên trong thành, bởi vì sợ hãi và bất an, lòng người nảy sinh đủ loại phỏng đoán phức tạp

"Đợi một ngày rồi mà viện quân vẫn chưa tới, căn bản là sẽ không tới!"

"Thích tướng quân đối với Thích phu nhân đã sớm nảy sinh oán hận trong lòng, sẽ không đến cứu bà ta! Chúng ta đều bị nữ nhân này hại rồi!"

"Sẽ không có viện quân tới đâu, mọi người vẫn nên nhanh nhanh chạy trốn thôi, đừng bị nữ nhân này lừa nữa."

Các loại tin đồn từ lúc sáng còn thì thảo to nhỏ, đến giờ này càng ngày càng nổi lên náo nhiệt, mới bắt đầu thì chỉ truyền bá trong dân chúng tiếp đến là trong gia đình quân nhân về sau đến cả ánh mắt thân binh nhìn Thích phu nhân đều có chút không thích hợp, xung quanh ẩn chứa đầy mùi bất mãn.

Mãi cho đến lúc có người bắt đầu cổ động mọi người phá bỏ vọng gác, binh sĩ cầm cờ và cầm binh khí tấn thủ phía trên tường thành cũng bắt đầu râm ran dao động, Thích phu nhân rất cục không thể nhịn được nữa bèn sai người bắt lấy kẻ cầm đầu hồ ngôn loạn ngữ lôi kéo kích động lòng người, tống vào nhà lao, tạm thời để xử lý sau.

"Viện quân đang đến Tân Hà thành!" Thích phu nhân hướng về phía mọi người cao giọng nói: "Thích tướng quân tại Lương Triết đã chống Oa biết bao nhiêu năm rồi, có bao giờ bỏ qua, không màng đến bá tánh. Tướng quân từng nói: Phạm là tướng sĩ của ta, được mã thực nhục, ác phù đương quan, kỳ sở thống quân tốt, không cày mà ăn, không dệt mà mặc, thuế khoá từ chính nông thương đều vì cung cấp nuôi dưỡng.

Ánh mắt chậm rãi đảo qua mọi người, Thích phu nhân ngừng một chút lại nói tiếp:" Lúc này có người đem chuyện nhà ta ra bịa đặt kiếm chuyện gây sự, lúc này đây ta chỉ nói một lần duy nhất, thành này, bất luận có ta hay không, Thích tướng quân đều sẽ phái binh cứu viện. Nếu như có người to gan dám tung tin đồn lung tung, gây rối loạn quân tâm, kết cục sẽ bị xử tội làm gian tế cho giặc!"

Bốn bề im phăng phắc không một ai còn dám hó hé khua môi múa mép nữa.

Phía chân trời, tia nắng vàng vọt cuối ngày đã dần dần tắt hẳn.

Trên tường thành đuốc cháy rừng rực, trên dưới thành đôi bên đều đang căng thẳng dằng co quyết liệt. Thích phu nhân một thân áo giáp gia truyền phản chiếu ánh lửa lấp lánh, khuôn mặt kiên nghị, toát lên một vẻ cứng rắn không thể xâm phạm.

Mỗi người đều gắt gao nắm chặt vũ khí trong tay, kể cả kẻ cầm cờ cũng tự giác nắm chặt lấy cán cờ. Trong bao tên của Kim Hạ là tất cả mũi tên đã vỡ vét được, còn không đến mười mũi, lòng bàn tay nắm chặt cánh cung cũng lấm tấm mồ hôi.

Trăng đã lơ lửng nơi lưng chừng trời.

Đồng hồ cát trên vọng gác đã chỉ cận kề giờ Tý.

Ở quân doanh của giặc Oa đóng ở ngoài thành đã bắt đầu rục rích hành động, tuy còn chưa tới sát tường thành, nhưng đã có thể thấy thấp thoáng bóng người tụ tập. Lại một đợt công thành nữa sao? Kim Hạ bất động thanh sắc rút một mũi tên ra khỏi bao tên lấp vào cánh cung; Sầm Thọ yên lặng lấp hoả dược vào súng eptigon;

Dương Nhạc cùng Dương Tiêu hợp lực kéo sợi xích to bằng bắp tay thả vào bên trong bồn lửa lớn...

Thích phu nhân đứng trên vọng gác cao, nhìn đại quân Oa đen nghìn nghịt đang tiến đến mỗi lúc mỗi gần tường thành, trong mắt ánh lên vẻ kiên quyết: mặc kệ viện quân có đến kịp hay không, bà ấy đều phải đem toà thành này thủ đến giây phút cuối cùng!

Đang trong thời khắc mọi người đã bày trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch, chuẩn bị liều chết một trận cuối cùng thì bỗng trên bầu trời đêm phía sau đại quân địch bùng nổ lên một đóa pháo hoa, màu xanh khổng tước, sáng tỏ đến thấu đáy tim.

Pháo hoa còn chưa tắt, phía trên tường thành đã tràn ngập tiếng reo hò vui sướng.

"Viện quân tới rồi! Tới rồi!"

"Thích tướng quân tới rồi! Thích tướng quân tới rồi! Cuối cùng cũng tới rồi!"

Tân Hà thành còn chưa bị đánh hạ, lại sắp rơi vào thế hai mặt đều thụ địch, giặc Oa không dám tham chiến, đội quân vốn dĩ đang tiến tới tường thành cũng bắt đầu tự động thoái lui.

Kim Hạ nhăn lức kém, liên tục giục hỏi Sầm Thọ: "Người nhả lức tốt, mau nhìn xem xem, có phải Minh quân tới rồi không? Có nhìn thấy lá cờ không?"

Dù sao cũng đang là ban đêm, khoảng cách xa đến mấy chục trượng, Sầm Thọ có căng mắt nhìn cũng vẫn không nhìn rõ, nhưng đã có thể nghe vang vọng tiếng binh khí chạm vào nhau từ chỗ hai quân giáp mặt.

"Chấn chấn là quân Minh! Bọn họ đã giao chiến rồi!" Hấn xác định.

Tựa hồ muốn bá tánh Tân Hà thành biết được bọn họ đã đến, từ chỗ viện quân truyền đến một tiếng kèn thật dài, thanh âm vang vọng đúng là tiếng kèn của quân Thích gia mà dân Tân Hà thành thường ngày vẫn thường nghe thấy.

Thời khắc này không riêng gì người trên tường thành mà ngay cả người trong thành đều biết được viện quân đã đến, trong lòng đều thả lỏng ra nhẹ nhõm.

Thích phu nhân tập hợp thân binh trong thành, lệnh cho thủ vệ mở cửa thành, cao giọng nói: "Theo ta ra thành nghênh địch!"

Ở trong thành nhẩn nại suốt hai ngày một đêm cuối cùng cũng có thể nhướng mày thở phào, tất thấy thân binh cao giọng hò hét hưởng ứng, cầm trong tay binh khí, theo Thích phu nhân lao ra khỏi cửa thành, tiến về phía giặc Oa...

Kim Hạ vươn vai xoa nắm đấm, ném bộ cung tên sang một bên, giành lấy một thanh lang tiễn trong tay bá tánh, đi theo đám người phía sau Sầm Thộ Tạ Tiêu, dự tính ra khỏi thành giết giặc, kết quả còn chưa lết ra được khỏi cửa thành đã bị người phía sau nắm cổ áo xách về.

"Thúc, người buông ta ra!" Nàng bất mãn nói.

Cái thúc giáo huấn nàng: "Viện quân cũng đã đến, người ta không mượn đến người, người đừng có chen chân vào. Thứ công phu mèo quào của người chỉ tổ làm trò cười thôi."

"Được được được rồi, ta không đi là được chứ gì, người buông ta ra cái đã!"

Cái thúc bấy giờ mới buông nàng ra:"Tuyệt trung tổng than (Chuyện cần thiết) thì ta không có cản người, nhưng chuyện thù hoa lên gấm (chuyện thừa thãi) thì nên thôi đi. Đao thương không có mắt, không cẩn thận là bị chém trúng, đến lúc này rồi người cũng đừng đi theo mà gây thêm phiền phức nữa."

"Dì ta kêu thúc tới hả?" Kim Hạ nhìn xung quanh, không nhìn thấy Thẩm phu nhân:"Dì đâu ạ?"

"Nghe nói viện quân đã tới, nàng bèn trở về, để ta lại trông chừng người." Cái thúc gấp một cái, than thở:" Cả hai ngày nay đều chưa ngủ được đủ giấc, đi đi đi, mau trở về."

Bên ngoài đang chiến đấu kịch liệt, Kim Hạ đời nào chịu đi, bướng bỉnh đòi ở lại cho bằng được.

Giặc Oa bị giáp công hai đầu, bởi vì trong đêm tối như bưng, cũng không nhìn thấy rõ rệt cục quân Minh có bao nhiêu người, chỉ nghe thấy tiếng quân Minh hò reo, chỉ biết là Thích Kế Quang thật sự đã xuất đại quân hồi viện ứng cứu, nhất thời bị đánh cho tan tành mảnh giáp, chạy toán loạn bốn phía, chỉ lo chạy trốn giữ mạng.

Tới tận nửa đêm về sáng, bọn giặc Oa phí ngoài Tân Hà thành đã bị dẹp sạch sẽ, hoặc giết hoặc bắt sống, quân Minh tóm được hơn một trăm tên giặc Oa.

Tướng chỉ huy quân Minh hồi viện Hồ Thủ Nhân phóng ngựa đến trước mặt Thích phu nhân, xoay người xuống ngựa, hướng nàng

cung kính thi lễ"

"Mặt tướng tới muộn, thỉnh phu nhân thứ tội!"

Thích phu nhân đỡ hấn dậy: "Người ắt hẳn cũng đã ngày đêm vội vã đến đây."

Hồ Thủ Nhân đáp: "Nhận được tin cấp báo giặc Oa hành quân gấp rút về hướng Tân Hà thành, mặt tướng liền lập tức lên đường. Vốn dĩ cũng rất lo lắng không kịp cứu viện nhưng tướng quân đã nói, chỉ cần mặt tướng tập trung lên đường trở về, Tân Hà thành nhất định sẽ không việc gì."

"Tướng quân nói?" Thích phu nhân nhẹ giọng hỏi.

"Thưa vâng! Tướng quân nói, chỉ cần có phu nhân, Tân Hà thành nhất định sẽ cầm cự được đến phút cuối cùng."

Thích phu nhân lặng người, sau đó nhanh chóng quay người đi, lấy ống tay áo che khuất khuôn mặt, không muốn người khác thấy mình đang rơi lệ. Suốt hai ngày một đêm trên vai áp lực đè nặng, gánh nặng dày vò tâm can, mãi đến giây phút này, nghe được những lời này của Thích Kế Quang, rốt cục tất cả ức chế cũng được buông bỏ.

Kim Hạ đứng bên cửa thành, nhìn nhóm thân binh đang áp giải tù binh vào thành, nghĩ đến Tân Hà thành rốt cục cũng đã được giải vây, mấy ngày nay nàng cùng đám Tạ Tiêu, Sầm Thợ cuối cùng cũng xem như không uổng hao tâm tổn lực. Nghĩ đến đó, tự đáy lòng nàng cũng cảm thấy hài lòng với bản thân mình thật sự, khoe môi nhếch lên cười đắc ý, cơn buồn ngủ cũng tiện đà ập đến, rất

cuộc đã hai ngày một đêm không chợp mắt, nghĩ nên quay về biệt viện đánh một giấc cái đã.

Lúc xoay người đi, khoé mắt thoáng thấy bóng hình một người một ngựa cầm cương chậm rãi đi vào thành. Bởi vì người đang lơ mơ buồn ngủ, nàng cũng không để ý nữa, đi thẳng về phía trước.

Mới đi được vài bước, thân ảnh mờ lung kia tựa hồ vẫn đang chập chờn hiện ra trước mắt, đem lại một cảm giác vô cùng quen thuộc, Kim Hạ bỗng nhiên giật mình, đột nhiên đã ý thức ra được cái gì, vội vã quay người lại, cật lực mở to hai mắt ra nhìn lại....

Là hần! Quả thật là hần!

Mặc dù giữa bóng đêm mênh mông cách trở, Kim Hạ vẫn nhận ra Lục Dịch, trong lòng vui mừng khôn xiết, bèn vọt chạy thật nhanh về phía hần.

Đang lúc hấp tấp chạy, nàng chạy vọt qua đụng vào vai Sầm Thộ, Tạ Tiêu vừa giết giấc trở về mà vẫn không hề để ý. Sầm Thộ vốn nhìn thấy nàng tươi cười rạng rỡ, còn tưởng là chạy đến đón mừng bọn họ, nào ngờ nàng chạy vọt qua không hề đếm xỉa gì đến bọn họ đến nhìn cũng không nhìn thấy một cái, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên bèn quay lại nhìn .

"Nha đầu này, ba chân bốn cẳng chạy đi đâu vậy?" Tạ Tiêu cũng kinh ngạc quay đầu lại nhìn.

Kim Hạ học tốc chạy đến trước mặt Lục Dịch, cười khanh khách với hần:" Ngài quay lại rồi?"

"Ừ"

Lục Dịch khẽ mỉm cười, duỗi tay vén một lọn tóc vương trên má nàng. Dù đã biết được việc giặc Oa còn chưa đánh được vào Tân Hà thành, hắn cũng chỉ yên tâm được phần nào, mãi đến lúc này đây thấy nàng còn nguyên vẹn tốt đẹp đứng ở ngay trước mặt mình hắn mới cảm thấy trong lòng mình rốt cục cũng được nhẹ nhõm bình yên trở lại.

Kim Hạ nhìn hắn, mới vừa rồi còn có điều muốn nói, lại cảm thấy không biết nên nói gì, trong lòng tràn ngập vui sướng, quả thực không biết như thế nào mới được, cũng mặc kệ có ai thấy hay không, nhào đến ôm lấy thắt lưng của hắn, vùi mình vào trong lòng hắn.

Lục Dịch vòng tay ôm chặt lấy nàng, đầu dựa sát vào tóc nàng, khẽ thở dài một hơi thật nhẹ tựa hồ không thể nghe thấy, vừa thoải mái vừa như có gì phiền muộn.

"Là Lục đại nhân mà?" Tạ Tiêu nheo mắt nhìn, chép miệng có chút hờn ghen nói:" Nha đầu này, trước mặt bao nhiêu người, không thể e dè một chút sao"

Thấy thân ảnh hai người đang quấn quýt lấy nhau, trong đáy lòng Sầm Thộ hiện lên một chút mất mát, thu hồi ánh mắt, vô ý thức lẩm bẩm đếm số đinh tán trên cửa thành.

Xa hơn một chút, Lam Đạo Hành nhìn bóng Lục Dịch bên Kim Hạ, cúi đầu mỉm cười, sau đó thò tay vuốt vuốt bờm ngựa, cưỡi ngựa đi lẫn vào trong màn đêm.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 123

Một hồi lâu Kim Hạ mới từ từ buông lỏng vòng tay, chỉ cảm thấy vai trái của hắn tựa hồ vô lực bèn vội hỏi : "Tay của ngài bị thương rồi sao?"

"Lúc ở Sầm Cảng, bị mảnh đạn sượt qua, làm rách da." Lục Dịch giản đơn đáp lời.

Vì đang trong bóng đêm, không nhìn rõ sắc mặt của hắn, mãi đến khi dắt ngựa vào thành, Kim Hạ nhờ vào ánh lửa đuốc quan sát sắc mặt của hắn mới hoảng hốt phát hiện sắc mặt của hắn trắng bệch không có chút máu...

Sầm Thọ mãi đến lúc này mới bước lên thi lễ: "Đại công tử!"

"Ngài mau về trước nghỉ ngơi được không?" Kim Hạ lo lắng Lục Dịch còn mang trọng trách trên người, lại sợ hắn đang bị thương, sao cũng không tài nào nhịn được.

Một chặng đường bốn ba thức đêm không ngừng nghỉ mà trở về, trên mình lại mang thương tích, Lục Dịch lúc đó chỉ dựa vào ý chí để cầm cự, đến bây giờ đã bắt đầu cảm thấy thể lực chóng đờ hết nổi, gật gật đầu, hướng về phía Sầm Thọ nói: "Ca ca của người trở về kinh thành làm chút sự vụ, mấy ngày nữa sẽ trở về, người yên tâm."

Sầm Thọ vốn định hỏi việc này, nghe vậy lập tức yên lòng.

Lục Dịch đi được hai bước bỗng cảm thấy choáng váng, trước mắt bỗng thấy tối sầm, không tài nào nhấc chân lên bước tiếp, Sầm Thọ vội vã bước lên phụ Kim Hạ đỡ hần.

"Đại công tử..."

"Mau lên! Người mau cõng hần lên." Kim Hạ hoảng loạn kêu lên, "Trên tay hần có thương tích, mau chạy đến chỗ dì ta xem thế nào."

Vừa nghe nói Lục Dịch bị thương, Sầm Thọ không đợi nói hết vội ghé xuống cõng Lục Dịch lên, hối hả chạy về hướng biệt viện. Kim Hạ cuống cuống chạy theo.

Còn chưa đến biệt viện, Lục Dịch đã ngất xỉu mê man.

Quần thêm một lớp băng xung quanh miệng vết thương của hần xong, Thẩm phu nhân mới đứng dậy, đưa bọc thuốc cho Cái Thúc bên cạnh.

"Dì, hần sao rồi? Có nặng lắm không?" Kim Hạ thấp thỏm hỏi, "...Vết thương lần này có ảnh hưởng gì đến vết thương lần trước hay không? Có làm vết thương cũ tái phát trở lại không?"

"Nha đầu, người làm ơn nhìn kỹ một chút có được không?" Cái thúc vừa gói hộp thuốc lại vừa nói: "Ta thấy hần còn đủ tay chân mắt mũi, ngủ khò khò, rất tốt, không việc gì hết."

"Người chẳng biết gì hết, mặt hần trắng bệch như tờ giấy, tốt chỗ nào?" Kim Hạ gắt lên.

Ra hiệu cho Cái Thúc đừng nói nữa, Thẩm phu nhân mới quay sang ôn nhu an ủi Kim Hạ: "Trên cánh tay là bị súng eptigon gây

thương tích, cũng may là mảnh đạn đã được lấy ra, miệng vết thương cũng được xử lý ổn thoả không bị mưng mủ. Chỉ là hai ngày nay ắt là hấn phải ngồi suốt trên lưng ngựa, miệng vết thương khó có thể khép lại, chỉ cần từ nay nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt là sẽ không việc gì nữa."

"Nhưng sao hấn lại ngất đi như thế?" Kim Hạ vẫn không thôi bất an:" Dì xử lý vết thương cho hấn, đau như thế mà hấn vẫn không tỉnh."

"Mệt rồi đương nhiên cần ngủ, đợi hấn dưỡng tốt tinh thần tự nhiên sẽ tỉnh lại."

"Hấn, thực sự là chỉ đang ngủ thôi sao?"

Thẩm phu nhân cười bất đắc dĩ:"Phải, hấn đang ngủ, lẽ nào người phải dựng hấn dậy người mới cam tâm hay sao."

Nghe nàng nói lời lẽ chuẩn xác, Kim Hạ lúc này mới thoáng an tâm, ngồi xuống mép giường:"Ta canh chừng hấn, vạn nhất có chuyện gì, ta sẽ chạy ngay đi tìm người."

Tuy những lời này nói ra thật dư thừa, nhưng nàng dù sao cũng sẽ không yên tâm, chi bằng để cho nàng canh chừng hấn. Thẩm phu nhân gật gật đầu, cùng Cái Thúc đi ra khỏi phòng.

"Đứa nhỏ này, đối với thằng cháu của ta cũng quá dụng tâm rồi." Cái Thúc vừa đi vừa lắc đầu thở dài.

Thẩm phu nhân khẽ nhíu mày, cân nhắc nói:"Người cũng biết rõ thân phận của Lục Dịch, ta vốn dĩ cũng không muốn Kim Hạ thân cận với hấn, ta sợ Lục Dịch đối với Kim Hạ không phải là một tấm chân tình, nhưng lần này xem ra hấn đối với Kim Hạ thật đúng là

dụng tâm. Nếu không thì hấn cũng sẽ chẳng mang trọng thương đi một đoạn đường dài đến đây như vậy, chắc là nghe nói giặc Oa tấn công Tân Hà thành, sợ nó gặp nguy hiểm."

Cái Thúc ngăn người: "Nàng không phải không chào đón người của triều đình sao?"

"Đúng vậy, là ta không thích, nói thẳng ra là căm thù đến tận xương tủy." Thảm phu nhân thở dài: "Nhưng Kim Hạ không giống như ta, thân phận của Lục Dịch cũng vừa vặn có thể che chở cho nó, cưới nó làm vợ thì tốt, nạp làm thiếp thất cũng không sao..."

"Khoan, khoan, khoan đã, nha đầu kia có chỗ nào phải làm thiếp thất chứ."

"Có phải hay không lại là một chuyện khác, nó vẫn phải cần một chỗ dựa vững chãi, đến ngày mà sự việc kia bị phơi bày..."

"Việc gì bị phơi bày?" Cái Thúc quay đầu lại nhìn nàng.

Thảm phu nhân lắc lắc đầu, không chịu nói thêm gì nữa.

Khi Lục Dịch tỉnh lại, nhìn thấy ánh hoàng hôn ấm áp chiếu xuyên vào màn cửa, một chút ánh chiều tà xuyên thấu qua, khiến mấy sợi tóc của Kim Hạ bị chiếu sáng lấp lánh....

Nàng phủ phục ở mép giường của hấn, đầu nghiêng nghiêng, tay nắm chặt lấy bàn tay hấn, không nhúc nhích, ngủ còn sâu hơn hấn vài phần.

Cảnh tượng này khiến Lục Dịch cứ lặng lẽ ngắm một hồi lâu, cho đến khi mặt trời chiều đã ngã về Tây, trong phòng đến tia nắng cuối cùng còn sót lại cũng đã biến mất, hắn vẫn lưu luyến nhìn say mê khuôn mặt hiếm khi yên tĩnh đến nhường này của nàng.

Có người nhẹ nhàng đẩy cửa ra bước vào, là Dương Nhạc.

"Kim Hạ, lại đây ăn chút gì đi." Hắn đem khay đồ ăn đang bưng trên tay đặt xuống mặt bàn, lấy đá đánh lửa thắp lên một ngọn đèn dầu, nhìn thấy Lục Dịch đang ngây người, bèn mỉm cười nói, "Lục đại nhân, ngài tỉnh rồi!"

Lục Dịch muốn ngồi dậy, tay lại bị Kim Hạ nắm chặt, chỉ có thể bất đắc dĩ hơi nhòe người, ra hiệu cho Dương Nhạc chớ có đánh thức nàng.

"Ngủ rồi sao?" Dương Nhạc nghiêng đầu tới xem, thấy Kim Hạ quả nhiên ngủ rồi, nói nhỏ, "Lục đại nhân, hay là ngài ăn một chút, ngài đã nằm cả một ngày rồi, chắc là đã đói bụng rồi.?"

Lục Dịch lắc đầu, nhẹ giọng hỏi Dương Nhạc: "Nàng có phải là đã mệt lắm không?"

Dương Nhạc cười cười, nói: " Kể từ sau khi giặc Oa kéo tới nàng đều không ngủ, lúc ngài gắt xỉu lại làm nàng sợ không kém, vẫn túc trực ở nơi này không chịu về ngủ. Sầm đại nhân mấy phen muốn thay cho nàng, kêu nàng về nghỉ ngơi, nàng nhất định không nghe. Không nghĩ tới, chính nàng lại ngủ thiếp đi, chắc là không chịu nổi cơn buồn ngủ rồi."

Nghe thấy thanh âm vắng vắng, Kim Hạ khe khẽ cựa quậy, hơi ngẩng đầu lên trước tiên là nhìn Lục Dịch, thấy hắn cũng đang mở

mắt nhìn nàng, lập tức tỉnh táo nửa phần, hớn hờ reo lên: "Ngài tỉnh rồi! Cơ thể có còn chỗ nào không thoải mái hay không? Ta lập tức đi gọi dì ta tới..."

"Ta rất khỏe, người không cần vội."

"Thật sự là không sao phải không?"

Kim Hạ nương theo ánh đèn nhìn thật kỹ sắc mặt của hắn, so với hôm trước đã khôi phục một ít huyết sắc, nhưng vẫn không yên tâm bèn thò tay sờ trán của hắn, lại bắt mạch cho hắn.

"Không có sốt, mạch đập vững vàng...Ngài thè lưỡi ra cho ta xem một chút."

Lục Dịch từ đầu đến cuối ngoan ngoãn để nàng sờ trán, bắt mạch, nghe vậy quả thực là cũng thè lưỡi ra cho nàng xem, có thể nói là ngoan ngoãn phục tùng vô điều kiện.

"Ta nói chính là, Hạ gia, người đừng có giày vò nữa, để cho Lục đại nhân nhanh nhanh ăn chút gì mới tốt." Dương Nhạc ở bên cạnh nhìn thế có chút nhịn không được nói.

Kim Hạ như từ trong mộng vực tỉnh, nhảy dựng lên nói: "Phải rồi, ngài khẳng định là đói bụng rồi, mau ăn chút gì đi... Đại Dương, người nấu món gì thế?"

"Cháo cá."

Vừa nghe thấy từ cá, Kim Hạ đã nhú mày vẻ đau khổ: "Chỗ cá đó còn chưa ăn hết nữa sao?"

"Còn lâu, đem ướp muối mấy con, lúc về sẽ chiên lên ăn."

Lục Dịch đứng dậy, khoác lên mình áo choàng Dương Nhạc đưa qua, mang giày vào bước xuống đất, đi đến cạnh bàn, cười hỏi: "Thế nào, lúc ta không có ở đây các người phát tài rồi, ngày ngày đều ăn thịt cá?"

Kim Hạ múc cho hắn bát cháo, vừa thổi vừa oán giận nói: "Làm gì có thịt, chỉ có cá. Mấy ngày nay chúng ta toàn ăn cá, đi đường đến mèò cũng nhìn bọn ta chăm chăm."

"Ở đây là chỗ nào?"

Lục Dịch nhìn nhà ở được bài trí rất lịch sự tao nhã, cũng không giống quan dịch hay khách điểm.

"Đây là biệt viện của Thuần Vu gia, Thuần Vu lão gia đã đi lánh nạn, Từ bá quân sắp xếp cho bọn ta ở tạm biệt viện này...Việc này nói ra thì rất dài, ngài ăn đi rồi ta từ từ kể cho ngài nghe."

Cứ như vậy, Lục Dịch vừa ăn vừa nghe Kim Hạ liếng thoắng đem sự tình từ đầu đến cuối hết thảy đều nói một lần. Nàng vốn dĩ có khiếu ăn nói, mồm miệng lại lanh lợi, những việc này qua miệng nàng tường thuật lại vô cùng sinh động, so với thuyết thư bên trong trà lâu còn xuất sắc hơn mấy phần.

Sau khi nghe xong, Lục Dịch ngẫm nghĩ thấy nàng trải qua nhiều nguy hiểm như vậy trong lòng không khỏi âm thầm kinh sợ, nhúu mày nói: "Sớm biết như thế ta nên đi cùng các người đến Tân Hà thành mới phải."

"Đại nhân? Ta nghe nói Sầm Cản đánh mãi không thắng, thánh thượng hạ chỉ tước bỏ chức vụ của Du tướng quân." Kim Hạ dừng lại một chút, bất mãn nói: " Còn có người ở sau lưng khua môi múa

mép nói Du tướng quân bị mất chức bởi vì ngài đi gặp thánh thượng cáo trạng tội của hần."

Người khác sẽ nghĩ như vậy, Lục Dịch cũng không lấy làm kỳ lạ, cười chua chát nói:" Sầm Củng đã đại thắng, thánh thượng sẽ rất mau khôi phục lại chức vụ của Du tướng quân."

"Sầm Củng đại thắng? tốt quá rồi!" Kim Hạ nghĩ nghĩ, thở dài nói:" Ông Trực nói, sau khi hần chết, Lưỡng Triết nhất định phải loạn mười năm, xem ra không sai chút nào. Bây giờ giặc Oa nguyên bản ở dưới trướng hần chia năm xẻ bảy, biến thành mười mấy đạo quân, thậm chí đến mấy chục thế lực giặc Oa, ở vùng duyên hải các nơi náo loạn. Dân chạy nạn ở bên đó kia...Ta còn chưa bao giờ gặp qua cảnh tượng như thế này, cảm thấy Lưỡng Triết đã bị khuấy đảo nát như một nồi cháo. Nếu như lúc này Lưỡng Triết lại thay tổng đốc mới chỉ sợ là đã loạn càng thêm loạn?"

Lục Dịch thở dài:"Không chỉ có vậy, thủ hạ của Hồ Tôn Hiến có mấy viên đại tướng, như Du Đại Du, Thích Kế Quang...đây đều là những viên tướng dày dặn kinh nghiệm kháng Oa nhiều năm. Nếu như hần bị phế bỏ đổi người mới, chỉ sợ đến mấy vị tướng quân này cũng sẽ rời đi không lưu lại."

"Đây là vì sao?" Kim Hạ khó hiểu

"Một đời vua một đời thần, huống chi chỉ là một tổng đốc Lưỡng Triết, người được Hồ Tôn Hiến trọng dụng, nhất định là người khiến Tổng đốc sau này của Lưỡng Triết kiêng kỵ. Trừ phi những vị tướng quân này đã có chỗ dựa cường ngạnh trong triều, mới có thể bảo trì được chức vị, tiếp tục lưu lại Lưỡng Triết kiến công lập nghiệp."

Lục Dịch rốt cuộc đã suy nghĩ ra vì sao Nghiêm Thế Phiên lại khẳng định chắc chắn là hắn sẽ giúp Hồ Tôn Hiến. Vì chỉ có giữ Hồ Tôn Hiến mới giữ được những tướng quân kháng Oa là thủ hạ của hắn, bảo vệ được những vị tướng quân này, Lưỡng Triết mới không đến nỗi bị giặc Oa quấy nhiễu, đến nỗi trăm họ lầm than.

Trước mắt ở trong triều, dưới sự thao túng của Nghiêm Thế Phiên, sổ con buộc tội Hồ Tôn Hiến nhiều vô số kể, hướng chi ở Lưỡng Triết giặc Oa gây loạn ngày càng nghiêm trọng, xử trí Hồ Tôn Hiến luôn trong suy nghĩ của thánh thượng. Cho dù hắn có trình sổ con giải vây cho Hồ Tôn Hiến, chỉ sợ cũng không thắng nỗi muôn vàn sổ con buộc tội như thủy triều, vô pháp ngăn cơn sóng dữ.

Lại càng không cần nói ra, chỉ cần thay Hồ Tôn Hiến giải vây liền lập tức sẽ bị Nghiêm Thế Phiên bắt được nhược điểm.

Như vậy ván cờ này tốt cùng nên làm thế nào ứng đối? Lục Dịch nhíu mày trầm tư.

Kim Hạ ngồi chống cằm suy nghĩ cũng nghĩ không ra được biện pháp hay ho gì, ảo não nói: "Thánh thượng nếu như coi trọng Nghiêm Tung như vậy mà đối với Hồ Tôn Hiến cũng coi trọng như thế, thì mặc cho người khác nói cái gì, ắt là cũng sẽ không nỡ bãi chức của Hồ Tôn Hiến."

Nghe vậy, Lục Dịch khẽ dao động, tựa hồ nghĩ ra cái gì, nắm chặt tay nàng nói: "Người lặp lại lần nữa."

Kim Hạ ngây thơ không cảm thấy lời mình nói có tác dụng gì, nhưng vẫn lặp lại: "Ta nói là, thánh thượng nếu như đối với Hồ Tôn Hiến cũng giống như đối với Nghiêm Tung như vậy, thập phần ưu ái thì tốt rồi, làm gì nỡ lòng bãi bỏ chức vụ của hắn."

"Đúng! Chính là những lời này" Lục Dịch vui vẻ nói.

Kim Hạ ngơ ngơ ngác ngác nói: "Lời này cũng chỉ nói chơi mà thôi, đâu có tác dụng gì."

Lục Dịch nhìn nàng cười nói: "Không, người nói rất đúng, chỉ cần làm cho thánh thượng đối với Hồ Tôn Hiến có hảo cảm gấp bội thì du có bị buộc tội nhiều hơn nữa cũng không thể lay chuyển được vị trí Tổng đốc Lương Triết của Hồ Tôn Hiến."

Bấy lâu nay, tận đáy lòng mình Lục Dịch đều xem Nghiêm Thế Phiên là địch mà Nghiêm Thế Phiên mưu mô xảo quyệt, thiết lập bước đi như ván cờ khó bề phân biệt, hắn chỉ có thể thận trọng từng bước, vô cùng cẩn thận. Lời Kim Hạ trong lúc vô ý nói ra đã đánh thức hắn, ở chuyện này, hắn không cần suy nghĩ Nghiêm Thế Phiên đến tột cùng còn có bao nhiêu chiêu chưa tung ra, bởi vì có thể quyết định hết thảy chỉ có một người, chính là Thánh thượng cao cao tại thượng.

Lại nói tiếp, đây chính là nỗi bi ai của triều đình, nhưng tả hữu đại Minh triều chính xác lại phụ thuộc vào chuyện sở thích cá nhân của hoàng đế.

Nghiêm Thế Phiên bày ra bàn cờ này, hắn không hạ cờ nữa. Để sương mù bao phủ ván cờ, trực tiếp nắm lấy người có thể quyết định hết thảy mới là biện pháp tốt nhất.

Kim Hạ vẫn thấy khó hiểu: "Thánh thượng ở kinh thành còn Hồ Tôn Hiến lại ở Lương Triết, đến gặp còn không gặp được, trong triều toàn là người buộc tội hắn, chàng làm thế nào khiến cho hoàng thượng đối với hắn có hảo cảm gấp bội?"

Lục Dịch hơi mỉm cười: "Thánh thượng cũng là con người, có sở thích. Huống chi nghĩ cách ở trên người ngài ấy so với đối phó Nghiêm Thế Phiên vẫn là dễ dàng hơn."

"Ngài có biện pháp gì sao?"

"Sẽ có!"

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 124

Dưới sự thúc giục nhiều lần của Lục Dịch, Kim Hạ mới bắt đầu đi trở về phòng nghỉ ngơi. Sau khi nàng đi, Sầm Thộ mới bước vào, đem những chuyện xảy ra sau khi rời khỏi Hàng Châu bẩm báo lại cho Lục Dịch, cùng với những gì Kim Hạ đã kể đại khái cũng gần giống.

"Ti chức đánh mất ngân lượng, lại chưa chiếu cố tốt Thuần Vu cô nương, thỉnh đại công tử trách phạt." Sầm Thộ quỳ một chân xuống đất, hướng Lục Dịch thỉnh tội.

"Lưỡng Triết nơi nơi đều là giặc Oa làm loạn, không thể trách người, nhưng ở bên đó không đưa các cô nương đến nơi an toàn cũng chưa an bài thỏa đáng người chăm sóc họ, đích thật là lỗi của người."

Sầm Thộ cũng không biện hộ cho mình, chỉ áy náy nói: "Là ti chức suy xét không chu toàn, lúc ấy cho rằng có thể tốc chiến tốc thắng."

Lục Dịch nhàn nhạt nói: "Thôi bỏ đi, việc này ta cũng có trách nhiệm, mấy người các người đều là tính tình xốc nổi, chỉ thấy cái trước mắt mà không suy xét phía sau, Dương Nhạc chính là trầm ổn nhất, nhưng người cũng không chịu nghe lời hấn khuyên. Tạm thời xem như giáo huấn, người đứng lên đi."

Sầm Thộ lúc này mới đứng dậy lui ra ngoài, gặp Thẩm phu nhân đang bưng chén thuốc đến cửa. Hấn định đón lấy chén thuốc đưa

vào thì Thẩm phu nhân lại không cho: "Ta còn phải bắt mạch cho hần, để đẩy cho ta."

Sầm Thọ không may may nghi ngờ, thi lễ rồi quay đi.

Thấy Thẩm phu nhân bưng thuốc vào phòng, Lục Dịch đứng dậy thi lễ nói: "Ngôn Uyên bất tài, lại làm phiền bồi thêm phiền toái."

Ra hiệu cho hần ngồi xuống, Thẩm phu nhân cầm chén thuốc đưa cho hần, hơi mỉm cười nói: "Người không cần nhận ân tình của ta, lần trước là ta nể mặt Lục đại ca, lần này là ta nể mặt đứa nhỏ Kim Hạ. Người muốn cảm ơn, thì đi cảm ơn bọn họ, đừng cảm ơn ta."

Lục Dịch hạ mắt cười, một lát sau giương mắt hỏi: "Nói như thế, tiền bồi chữa thương thế cho A Nhuệ cũng là vì nể mặt Kim Hạ?"

"Con người chứ không phải cỏ cây, ai có thể vô tình, đứa nhỏ này nếu đã gọi ta 1 tiếng dì ta tự nhiên đối với nó tốt một chút." Thẩm phu nhân dừng một chút sau đó mới hỏi: "Lục đại nhân, lần này người mang thương tích gấp gấp trở về cũng là vì lo lắng cho an nguy của Kim Hạ?"

Lục Dịch từ nhỏ tình cảm nội tâm, ngoại trừ đối với Kim Hạ ra, ở trước mặt người khác đều không nguyện biểu lộ, lập tức chỉ tìm cách trả lời vòng vo, cười nói: "Thích tướng quân mang binh xuất chinh, bên trong Tân Hà thành binh lực hư không, bá tánh trong thành cũng vô lực ngăn cản, thật là khiến người ta không được yên tâm."

Thấy hần không chịu trả lời chính diện, Thẩm phu nhân cũng không hề giận, tự như đang nhàn thoải việc nhà mà đi thẳng vào

vấn đề:"Ta thấy Kim Hạ đối với người là chân thành cho nên có một số việc ta không thể không nhiều chuyện hỏi thêm một câu. Lấy thân phận của nó muốn gả vào Lục gia sợ là không dễ?"

Không nghĩ rằng Thẩm phu nhân lại hỏi dứt khoát như vậy, Lục Dịch cười nói:"Ý của tiền bối chính là?"

"Người có từng có ý định muốn kết hôn với Kim Hạ?" Thẩm phu nhân hỏi tiếp

Lục Dịch hơi chần động, nhưng lại tiếp tục cười nói:"Kim Hạ gọi một tiếng dì quả là không uổng, khi ở Hàng Châu, nàng đã từng nói với ta, tiền bối đối xử với nàng còn tốt hơn mẹ ruột nàng đến vài phần. Đến bây giờ kể cả việc chung thân đại sự tiền bối cũng định thay nàng quyết định!"

Luận về miệng lưỡi vòng vo, Thẩm phu nhân tuy rằng lớn tuổi hơn Lục Dịch nhưng không so được với kinh nghiệm ở lâu trong quan trường như hắn, am hiểu cách nói chuyện.

Thẩm phu nhân khẽ cau mày, lại định mở miệng, lại bị Lục Dịch giành trước hỏi một câu.

"Phải rồi, không biết tiền bối có từng biết đến một người tên là Du Đại Du, Du tướng quân?"

Nghe vậy, Thẩm phu nhân ngẩn ra, Du Đại Du là người Phúc Kiến Tuyên Châu, ở Tuyên Châu cũng coi như là có chút danh tiếng, nếu nói chính mình không biết thì không khỏi là quá giải, nhưng nếu nói là biết, lại chỉ sợ...

"Có biết hay không tiền bối cũng cân nhắc lâu như vậy? Không khỏi quá mức cẩn thận sao."

"Hình như là có nghe qua, chỉ là đã quá lâu, có chút mơ hồ không nhớ rõ."

"Du tướng quân bá sư dưới môn hạ của Lý Lương Khâm, ta nghe nói Lý Lương Khâm tổng cộng thu nhận hai đệ tử, ngoài Du tướng quân ra còn có một người là đệ tử quan môn của hắn." Lục Dịch vẫn luôn để ý quan sát biểu cảm của Thẩm phu nhân, "Nghe nói người này cũng là thân thích bà con xa của Lâm gia các người, nói vậy tiền bối chắc là cũng biết."

Thẩm phu nhân trên mặt gợn sóng hoảng hốt, nhàn nhạt nói: "Nhớ năm đó, Lâm gia chúng ta ở Tuyền Châu cũng được xem là hào môn thế gia, người tới nhận thân thích cũng nhiều vô kể, còn có một vài người thân thích bà con xa chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên, ta đâu thể nào biết hết mọi người."

Bà nói những lời này không lộ chút dấu vết nhưng Lục Dịch vẫn tìm ra được kẽ hở cho thấy bà giấu đầu lòi đuôi.

"Tiền bối còn chưa hỏi người này là ai sao đã vội phủ nhận là không biết." Lục Dịch hỏi.

"....Người này là ai?"

"Hắn họ Dương, đơn danh là một chữ Lập, nghe nói sau khi vào Bộ liền đổi tên rồi." Lục Dịch nhìn chăm chăm Thẩm phu nhân, nhẹ nhàng hỏi: "Tiền bối, người nghĩ kỹ xem, có nhớ ra người này không?"

Thẩm phu nhân lập tức trả lời: "Ta không nhớ ra."

Lục Dịch nhìn chăm chăm một hồi, cũng không che giấu ánh mắt tìm tòi quan sát, ước chừng qua nửa khắc mới thu hồi ánh mắt nhẹ

nhàng cười nói:" Ta nhớ ra rồi, lúc ở Hàng Châu, Kim Hạ có lần nói qua là tiền bối nói cái tên Dương Trình Vạn rất quen thuộc giống như tên của một vị cổ nhân."

Đã bị hấn bức đến tận điểm này, Thẩm phu nhân không biết được Lục Dịch đến tột cùng đã tra ra bao nhiêu, nếu hấn chỉ là đang thăm dò mình thì chính mình ngàn vạn lần không thể rơi vào bẫy của hấn. Trước mắt thì cứ tính là xem như thừa nhận nhưng cũng không thể để hấn bắt lấy bất cứ nhược điểm gì.

"Phải, chỉ là nghe thấy cái tên này có vài phần quen tai."

"Vậy cũng thật trùng hợp quá đi, Dương Lập sau khi vào kinh đã đổi tên mình là Dương Trình Vạn, tiền bối đã nói là cổ nhân, sao lại ko nhớ ra vị đó chứ."

Thẩm phu nhân ra vẻ kinh ngạc:" Trùng hợp như vậy sao, có thể nào chỉ là trùng tên trùng họ hay không?"

"Ta đây cũng không rõ nữa." Lục Dịch thở dài,"Tiếc quá, lúc đó Dương bồ đầu cũng ở Dương Châu, nếu hai người có thể gặp mặt thì tốt rồi."

"Đúng vậy, thật đáng tiếc." Thẩm phu nhân ra vẻ trấn định, khẽ mỉm cười, đem chén thuốc đẩy qua:" Lục đại nhân, thuốc sắp nguội rồi, người trước tiên uống thuốc cái đã. Thương thế của người chưa lành nên nghỉ ngơi tĩnh tâm nhiều hơn mới đúng, những việc hao tổn tinh thần nên bớt nhọc lòng suy nghĩ." Câu cuối hiển nhiên ẩn chứa hàm ý.

"Đa tạ tiền bối quan tâm, Ngôn Uyên sẽ nhớ kỹ."

Cũng không đợi hấn uống thuốc xong, càng miễn bàn đến chuyện bắt mạch, Thảm phu nhân quên cả mang khay thuốc về, lập tức trở về phòng mình.

Trong phòng, Cái Thúc đang cần một bó ngải thảo xua xua khắp nơi đuổi muỗi, mỗi góc nhà đều xua xua vài cái, đến gầm giường cũng không bỏ sót. Thấy Thảm phu nhân bước vào cửa, sắc mặt có vẻ không tốt, hấn ngạc nhiên hỏi: "Nàng sao vậy?"

"Ta vừa mới đi đến chỗ cháu ngoan của người đó, định hỏi hấn có dự định kết hôn cùng Kim Hạ hay không?" Nhớ lại đoạn đối thoại cùng Lục Dịch, Thảm phu nhân thở một hơi dài, còn cảm thấy mệt đến hoảng.

"Sau đó thì sao? Hấn nói như thế nào?"

"Hấn căn bản không trả lời câu hỏi của ta, trái lại còn thăm dò ta." Thảm phu nhân tức giận mắng, "Cầm Y Vệ! thật là không có lấy một chút lương thiện."

"Hấn dám thăm dò nàng? Phản rồi!" Cái Thúc lòng đầy căm phẫn: "Luận bối phận, hấn còn phải gọi nàng một tiếng bà nội. Bây giờ ta đi lôi cổ hấn về đây."

Thảm phu nhân liếc hấn một cái, oán trách nói: "Ai là bà nội của hấn, ta già đến như vậy sao?"

"Không có không có, đương nhiên là không phải!" Cái Thúc bắt đầu vén tay áo: "Nói đi, nàng muốn hấn chịu đòn nhận tội hay đập đầu nhận sai?"

"Người đừng làm loạn nữa, ta đang phát sần đây." Thảm phu nhân tháo lại tay áo đã bị vén lên của hấn, chỉnh sửa lại gọn gàng,

rũ mi nói, "Không nghĩ tới lần này hấn đi Sầm Cảng cư nhiên lại chó ngáp phải ruồi, khiến hấn tra ra mấu chốt của Dương Trình Vạn. Ta thật lo lắng, nếu hấn điều tra tiếp nói không chừng sẽ lật lại chuyện năm đó."

"Năm đó tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì?" Cái Thúc nghiêm mặt nói, "Nàng dù sao cũng để cho ta biết chút ít manh mối, vạn nhất xảy ra chuyện, ta mới ứng phó kịp lúc."

Thẩm phu nhân ra hiệu cho hấn đóng cửa lại trước rồi mới nhẹ nhàng nói "Huynh không phải vẫn luôn hỏi ta, vì sao đối xử với Kim Hạ không giống với những người khác đó sao? Bởi vì ta đoán là Kim Hạ chính là hài tử của tỷ tỷ."

"Sao?" Cái Thúc giật mình sửng sốt.

Thẩm phu nhân lúc này mới đem chuyện năm đó từ từ kể lại...

"Sư phụ Kim Hạ không phải gọi là Dương Trình Vạn, hấn vốn dĩ tên là Dương Lập. Cậu của Dương Lập là đường đệ của nhị thẩm ta, luận ra cũng coi như là thân thích, hấn thường xuyên qua lại Lâm gia. Khi đó ta còn nhỏ, thường vò vỉnh hấn cùng chơi, tỷ tỷ vì phải trông chừng ta cũng thường xuyên cùng chúng ta chơi đùa. Ta còn nhớ, trên người hấn mang một cái túi thơm, được gìn giữ như bảo vật, đường may sợi chỉ rất giống như tỷ tỷ ta làm. Nghĩ lại, khi đó bọn họ đã lưỡng tình tương duyệt, chỉ là ta không biết thôi."

"Dương Lập công phu cao cường, lúc rảnh rỗi thường giúp nhà ta áp giải dược liệu, cha ta đối với hấn rất coi trọng. Đáng tiếc, nương ta và nhị thẩm có mâu thuẫn, lại nhìn ra hấn đối với tỷ tỷ có tình cảm bèn không cho phép hấn lai vãng đến hậu viện nhà ta, lại trông chừng không cho tỷ tỷ gặp hấn. Về sau cũng không biết là ai

giật dây bắc cầu, tỷ tỷ đã bị hứa gả cho con trai Hạ Ngôn là Hạ Trường Thanh."

"Nam Kinh và Tuyền Châu cách xa như vậy, tỷ tỷ gả đi chính xác là gả đi nơi xa vời. Ta còn nhớ rất rõ trước khi xuất giá tỷ tỷ vụng trộm khóc thầm mấy lần, ta không hiểu còn cho rằng tỷ tỷ luyến thương cha mẹ. Ngày tỷ tỷ xuất giá, ta còn nhìn thấy Dương Lập đứng ở góc khuất nhìn kiêu hoa. Ta còn chạy tới nói với hắn, kêu hắn nhớ đến chơi với ta. Nhưng hắn nói hắn cũng phải ra đi rồi. Ta hỏi hắn định đi đâu, hắn nói hắn muốn đi kinh thành xây dựng sự nghiệp công thành danh toại, khiến người ta không còn xem thường hắn nữa."

"Dương Lập lần đó đi chính là đi mấy chục năm, ta không hề nghe được bất kỳ tin tức gì từ hắn, khi đó ta không biết hắn đã đổi tên, chỉ cảm thấy người này cứ như là đã biến mất ở nhân gian không còn để lại dấu vết. Còn sau này..."

Thẩm phu nhân ngừng một hồi lâu, Cái Thúc thấy sắc mặt của nàng tái nhợt đi bèn rót cho nàng một ly trà nóng.

Nhấp mấy ngụm trà nóng, đem chén trà xoay xoay trong lòng bàn tay, hấp thu một chút ấm áp, sau khi lấy lại bình tĩnh, Thẩm phu nhân mới lại nói tiếp

"Sau đó ta nhận được thư của tỷ tỷ, trong thư tỷ tỷ tựa hồ đã biết trước được tai họa sắp đổ lên đầu Hạ gia nên tỷ tỷ nói cho ta biết tỷ đã đem nữ nhi tạm thời phó thác cho Dương Lập, còn nói Dương Lập hiện giờ đã đổi tên thành Dương Trình Vạn, làm Cẩm Y Vệ trong kinh. Nếu nàng không thoát được kiếp nạn này, sau này nhờ ta nuôi nấng nữ nhi của nàng lớn lên."

"Lúc đó ta còn chưa hiểu được đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì chỉ có thể sai người đi khắp nơi hỏi thăm, kết quả là chưa đầy hai ngày sau liền nghe nói Hạ Ngôn bị xử trảm, tử phụ một nhà bị sung quân, ở trên đường lại xảy ra chuyện. Ta muốn đi tìm Dương Trình Vạn đón hài tử trở về bên mình thì lại nghe nói Dương Trình Vạn bị giam vào Bắc Trấn Phủ Tư, đã không còn đường sống."

"Vốn dĩ ta định đi hỏi thăm Thẩm gia, lại không ngờ rằng Thẩm Liên cũng bị sung quân, Lâm gia bởi vì liên quan đến Hạ gia và Thẩm gia nên cũng bị lục soát nhà. Tuy từng gia phó đều lấy ngân lượng bỏ chạy, ta chỉ có thể một thân một mình về quê, vừa lúc gặp người bị rấn cấn... Những chuyện sau đó, huynh đều biết rồi." Thẩm phu nhân ngược mắt nhìn Cái Thúc.

Cái Thúc giờ mới hiểu những năm nay Thẩm phu nhân nói năng thận trọng thì ra là có nguyên nhân sâu xa phức tạp như thế, suy nghĩ một lát, gương mặt cười nói:" Khi đó ta gặp nàng, nàng toát ra khí chất cao ngạo một chút cũng không giống với tiểu thư nghèo khó."

"Cha ta nói kỹ đa bất áp thân, từ nhỏ ta và tỷ tỷ đã đi theo lão tiên sinh ở y quán học y thuật, ta có không gả đi thì dựa vào nghề y cũng dư dả nuôi sống bản thân."

"Đúng thế đúng thế, nàng chính là trụ cột của nhà ta, đại đương gia!" Cái thúc nịnh hót nói.

Thẩm phu nhân bị hấn chọc cho bật cười, thoát cái lại lâm vào ưu sầu nói:" Bây giờ, Lục Dịch đã tra ra Dương Trình Vạn chính là Dương Lập ngày đó, ta lo hấn sẽ còn tiếp tục tra xét, vạn nhất hấn tra ra thân phận thật của Kim Hạ thì phải làm sao bây giờ?"

"Khoan đã," Cái Thúc có một chỗ không hiểu rõ hỏi:"Nếu như năm đó Dương Trình Vạn rơi vào chiếu ngực nàng vì sao còn nhận định Kim Hạ chính là cháu đàn ngoại của nàng."

"Mắt và chân mày của Kim Hạ quả thật giống của tỷ tỷ y hệt, chỉ là tỷ tỷ ôn nhu hiện thực, tính tình của hai người lại khác biệt như trời với đất, cho nên ngay từ đầu ta căn bản không hề nghĩ đến phương diện này. Mãi đến ngày hôm ấy ở phủ Dương Châu, ta biết được Dương Trình Vạn chính là sư phụ của Kim Hạ, sau đó mới đột nhiên phát giác Kim Hạ và tỷ tỷ có rất nhiều điểm giống nhau, quả thực có thể nói là càng nhìn càng giống."

"Cái này....chỉ là dựa vào tướng mạo," Cái Thúc cảm thấy điều này quả là không đáng tin cậy, "Nàng nghĩ thử xem, có thể nào là do nàng trong lòng nhớ thương đứa nhỏ này, lại vừa lúc biết được tin tức của Dương Trình Vạn, Kim Hạ lại là đồ nhi của Dương Trình Vạn, trong tên của nàng lại còn trùng hợp có chữ Hạ cho nên nàng liền cảm thấy càng nhìn càng giống, càng giống lại càng khẳng định, càng khẳng định lại càng nhìn càng thấy giống, càng giống lại càng"

Cái thúc nói một hồi trở thành lú lỏi, Thẩm phu nhân ngắt lời hấn, kiên định lắc đầu:" Không phải đâu, cảm giác của ta sẽ không sai, Kim Hạ khẳng định chính là đứa bé đó. Hơn nữa trước kia tỷ tỷ có nói trong thư là đứa nhỏ này bướng bỉnh nghịch ngợm, cầm đập vào chậu hoa bên cạnh, chảy rất nhiều máu còn lưu lại một vết sẹo, ta đã để ý thấy , chỗ cầm Kim Hạ cũng có một vết sẹo nhỏ, tuyệt đối không thể sai."

Cái thúc le lỏi uốn uốn mấy cái mới nói:"Ta thấy chuyện này tốt nhất là nàng nên gặp mặt Dương Trình Vạn một lần, hỏi rõ ràng mới thoả đáng."

"Trước mắt là hấn đang ở Dương Châu, muốn gặp mặt không dễ, hơn nữa... " Thầm phu nhân vẫn lắc đầu:" Cẩm Y Vệ tai mắt khắp nơi, ta lo sẽ bị Lục Dịch phát hiện."

"Ta cảm thấy nàng không cần phải lo lắng hấn, nàng không phải đã từng nói là hấn đối với nha đầu kia rất tốt hay sao."

Thầm phu nhân lắc đầu thờ dãi:" Nhưng phàm là người đều không tránh khỏi xu lợi tị hại bo bo giữ mình, năm đó Lâm gia suy tàn ta đã chứng kiến rất nhiều. Trước mắt tuy hấn đối tốt với Kim Hạ nhưng hai người rốt cuộc vẫn là chưa có hôn ước, nếu như Kim Hạ xảy ra chuyện, hấn có thể ngay lập tức phỉ sạch trơn. Chỉ cần là hấn chưa cưới con bé, ta đối với hấn nhất định giữ đề phòng."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Bình Luận Lần 3

Vấn đề 1: Đạo này bộ truyện Cẩm Y Chi Hạ dịch đã tốt hơn rất nhiều nhờ có bạn Hà Thị Bình Thanh. Admin thật sự cảm ơn bạn rất nhiều.

Vấn đề 2: Hiện page vẫn sẽ cố gắng hoàn thành bộ truyện không bỏ giữa chừng nha nên các fan có thể chờ đợi hoặc đọc lại rồi góp ý chỉnh sửa, có thể có ngoại truyện

Vấn đề 3: Phần này là phần góp ý bình luận sửa chữa nên các bạn thoải mái để lại bình luận bày tỏ cảm xúc với truyện

Vấn đề 4: Page vẫn đang cần tuyển các fan truyện giúp đỡ chỉnh sửa lại các chương khó hiểu (ad đang sửa lại từ chương 9) dịch chưa suôn. Bạn nào biết tiếng Trung thì hãy giúp mình. WE NEED YOU

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 125

"Đi mua thức ăn sao?" Cái Thúc chắn lối đi của Dương Nhạc lại hỏi.

"Tiền bối có gì phân phó?"

"Cũng không phải là chuyện đại sự gì... cháu ngoan của ta hiện tại đã trở về rồi, có phải chúng ta sắp có chút thịt để ăn rồi không?" Cái Thúc khẩn thiết nói: "Ngàn vạn lần đừng làm món thịt băm, nhét kẽ răng còn lọt. Nhớ kỹ đó, thịt phải để nguyên tảng, phần nạc bằng phần mỡ, ba tầng mỡ, ba tầng nạc..."

"Thúc...." Dương Nhạc muốn ngắt lời hần nhưng đều bị át đi.

"Hay là mua một con gà cũng được, gà mái có thể hầm canh, gà trống làm thịt gà kho, gà tơ chưa vỡ tiếng có thể đem hấp..."

"Thúc..."

Cái thúc căn bản không cho hần cơ hội mở miệng: "Tốt nhất là có thể mua một ít thịt dê, mua thịt bắp thì làm thịt xiên nướng, mua thịt đùi thì nấu canh dê, đùi dê người có biết chọn không, thịt phải thật săn, thôi đi, để ta với người cùng đi mua."

Dương Nhạc khó xử nói: "Thúc, ta không phải là đi mua thức ăn."

Cái thúc ngăn người, lại tiếp tục không hề để ý mà khoát tay:"Không cần biết người đi đâu, ta đều đi với người! Đi đi đi!"

Dương Nhạc không rõ nội tình, bị hắn lôi kéo đi ra cửa. Cái Thúc còn khẳng khẳng khoác vai hắn vô cùng thân mật, làm cho hắn cực kỳ lúng túng.

"Đại Dương , người biết không, ta luôn luôn đặc biệt xem trọng đứa nhỏ là người đó, người thành thật trầm ổn, lại nấu ăn ngon" Cái Thúc lại khoác chặt vai hắn," so với mấy đứa nhỏ cứng đầu kia quả là khác biệt..."

Hai người nói chuyện một hồi thật lâu, Cái Thúc trong lúc nói chuyện, nước miếng văng tung toé văng hết vào mặt Dương Nhạc không sót một giọt nào.

Dương Nhạc ko được tự nhiên tìm cách né hắn ra, lễ phép hỏi:"Thúc, người có chuyện gì phải không?"

"Cũng không có chuyện gì lớn, chính làcha của người hiện giờ đang ở Dương Châu phải không?" Cái Thúc hỏi.

Như thế nào cũng không nghĩ đến chủ đề câu chuyện lại chuyển hướng đến cha mình, Dương Nhạc không rõ ý gì chỉ gật gật đầu nói:"Vâng, chân cha ta không tốt cho nên lưu lại ở nhà Tà gia ở Dương Châu."

"Các người đã rời nhà đi lâu như vậy, cha người ắt hẳn cũng lo lắng rồi. Các người đó, phải nghĩ cho lão nhân gia, đừng chỉ lo cho bản thân vui chơi thoải thích bên ngoài, nên thường xuyên viết thư cho hắn báo bình an." Cái Thúc liếc liếc biểu tình trên mặt hắn:"Nhìn

kìa, ta nhìn cái là biết liền, các người rời nhà đi lâu như vậy, ngay cả một phong thơ cũng chưa viết phải không?"

"....Bởi vì thường ngày ta cũng hay đi công vụ, cha vẫn luôn luôn tương đối yên tâm, cho nên không có thói quen viết thư gửi về."
Dương Nhạc giải thích.

"Cho nên ta mới nói là các người chỉ là lũ trẻ con, một chút hiểu chuyện cũng không có, hoàn toàn không suy xét đến tâm tư của cha mẹ." Cái Thúc bắt đầu giáo huấn hấn:" Nhi hành thiên lý mẩu đàm ưu, có biết không? Như hiện giờ Lương Triết loạn như vậy, giặc Oa lại tràn ngập, người đến đây lâu như vậy, ít nhất cũng nên viết thư thông báo cho lão nhân gia biết mình bình an đi"

Dương Nhạc ngấm lại thấy hấn nói rất đúng bèn gật đầu nói:"Phải, vậy ta trở về viết thư báo bình an."

"Đúng đấy." Cái Thúc rất vừa lòng, ngừng một lát, lại nói tiếp,"Người xem, Kim Hạ có người thúc phụ như ta, lại có người dì là Thẩm phu nhân, có phải là một chuyện vui hay không?"

"....Đúng vậy." Dương Nhạc bị hấn vòng tới vòng lui đã có chút chóng mặt đành dứt khoát nói:"Thúc, có việc gì người cứ nói thẳng đi?Chúng ta đừng vòng vo nữa được không?"

"Được, vậy thì ta cũng nói thẳng." Cái Thúc do dự một lát,"Tục ngữ có câu, nhất tự vi sư trọng thân vi phụ, cha người Dương Trình Vạn là sư phụ của Kim Hạ, đúng không? do đó hấn cũng giống như cha của Kim Hạ, đúng không?..."

Dương Nhạc tận lực nhìn hấn.

"Cho nên hỷ sự của Kim Hạ, người có phải cũng nên nói cho cha người một tiếng có phải không?" Cái Thúc hết sức thành khẩn mà nhìn hấn.

"Hỷ sự gì?" Đầu óc Dương Nhạc còn mờ mịt chưa hiểu.

"Người, tên tiểu tử này ta không phải vừa nói với người rồi sao, Kim Hạ có thúc thúc là ta, lại có một người dì, không phải hỷ sự thì là cái gì! Lẽ nào người không nói với cha người một tiếng." Cái Thúc tiếp tục diễn giải từng chút một.

Dương Nhạc đáp ứng nói: "Được, ta sẽ nhắc đến."

Cái thúc rất là vừa lòng, căn dặn chuyện quan trọng cuối cùng: "Lúc nhắc đến Thẩm phu nhân, người nhớ nói bà ấy là người Phúc Kiến Tuyên Châu, nhà mẹ đẻ họ Lâm."

"Chuyện này cũng phải nói sao?"

"Tất nhiên là phải nói! Người không nói rõ, cha người nhất định sẽ một mình suy nghĩ mông lung: "Thúc của nó là ai, dì của nó là ai, phải biết gốc gác mới được. Người không thể để cha người lãng phí tinh thần đi suy nghĩ mấy điều này, hiểu chưa?"

"Đã hiểu rồi!" Dương Nhạc đại khái đem nội dung từ đầu đến cuối tổng kết lại: "Ý người là nói ta viết phong thư báo cho cha biết ta bình an, sau đó nhớ nói rõ cho cha biết, Kim Hạ có thúc có dì, còn phải nói nhà mẹ đẻ của Thẩm phu nhân là Lâm Gia phủ ở Phúc Kiến Tuyên Châu, đúng không?"

"Đúng đúng đúng, chính là việc này" Cái Thúc lau mồ hôi, lắc đầu nói, "Người đưa nhỏ này, cái gì cũng tốt, chỉ là đầu óc quá chậm, có chút chuyện như vậy, lãng phí ta nửa ngày nói đến mồ hôi đầy đầu."

Chính ta nghe xong còn toát mồ hôi đầy trán nữa là, Dương Nhạc bất đắc dĩ mà nhìn Cái Thúc, âm thầm than thở, một chuyện đơn giản như vậy lại bị hắn nói thành chín queo mười tám cong, cũng thật là làm khó hắn.

Đến tối, Dương Nhạc gọi Kim Hạ vào nhà bếp nhóm lửa cho mình, thuận tiện đem chuyện Cái Thúc muốn hắn làm kể lại một lượt.

"Hắn đặc biệt muốn người viết thư cho thủ lĩnh? Hơn nữa còn muốn nhắc đến Lâm gia Phúc Kiến Tuyên Châu" Kim Hạ cầm củi mồi lửa, vừa chọc chọc bếp lò một cách vô thức vừa ngẫm nghĩ: "Lần trước dì ta nói ở kinh thành có cổ nhân rất giống với thủ lĩnh, nói cách khác, bọn họ cũng đang suy đoán thủ lĩnh chính là vị cổ nhân kia cho nên muốn người viết thư thăm dò. Điều này cũng hoàn toàn hợp ý chúng ta."

"Ta chính là không hiểu, rõ ràng là một chuyện rất đơn giản, tại sao Cái Thúc lại phải quanh co vòng vèo như vậy." Dương Nhạc khó hiểu.

"Người chớ quên, Thẩm phu nhân là người đã trải qua biến cố lớn, bà ấy vẫn luôn kiêng kị việc để cho người khác biết được thân phận của mình." Kim Hạ nói, "Thúc ta yêu ai yêu cả đường đi lối về, phàm là chuyện của Thẩm phu nhân, nhất định sẽ cẩn trọng hơn."

"Vậy ta đi viết thư. Đúng rồi, Thượng Quan đường chủ việc này có nhắc tới không?"

"Nói qua một câu đi, cứ nói thương thế của tỷ tỷ đã tốt rồi. Ta thấy tỷ đã có thể miễn cưỡng đi lại, thêm vài ngày hồi phục nữa, chắc là có thể đi lại như thường....Đúng rồi, canh gà tiềm xong chưa?"

"Được rồi, món gà này không thể hầm quá lâu nếu không thịt sẽ không còn gì hết."

Kim Hạ không đốt lửa nữa, bật dậy liền đi múc canh gà.

"Người không đốt lửa nữa ta một mình làm sao nấu được tiếp?"

"Ta lập tức gọi Tà gia ca ca tới cho người, hấn đang rảnh rồi đến mỗc mặt."

Kim Hạ múc xong canh gà, đặt lên mâm, nhắc chân đi ngay ra ngoài.

"Hạ gia!" Dương Nhạc gọi nàng lại

Nàng ngừng bước quay đầu lại:" Chuyện gì thế ?"

"Người làm ơn rứt rề một chút có được không?" Dương Nhạc cười nói:"Tốt xấu gì cũng là một cô nương gia."

"Biết rồi, ta sẽ cố gắng!"

Bưng canh gà chạy đến phòng Lục Dịch, Kim Hạ vừa bước vào cửa liền gọi:"Mau tới uống canh gà, bên trong còn thả hoàng kỳ và đẳng sâm, bổ trung ích khí, thải độc sinh cơ, đối với trị cho miệng vết thương khép lại vô cùng tốt."

Lục Dịch đứng dậy cười nói:"Là người nấu sao?"

"Ta nhìn Đại Dương nấu." Kim Hạ cười hì hì nói, đặt canh gà trước mặt hắn,"Uống từ từ chút, cẩn thận kéo nóng."

Lục Dịch cũng không uống vội, chậm rãi dùng thìa khuấy một chút, ánh mắt từ đầu đến cuối chỉ nhìn Kim Hạ, nhưng lại không nói lời nào.

"Sao thế?" Kim Hạ bị hắn nhìn đến ngơ ngác, bèn nghi ngờ sờ lên mặt mình:"Mặt ta dính bẩn sao? Vừa này ở phòng bếp giúp Đại Dương nhóm lửa, có phải dính nhọ lên mặt rồi không?"

"Ta lau giúp ngươi"

Nói rồi Lục Dịch bèn nhắc tay áo lau mặt cho nàng, động tác vô cùng nhẹ nhàng từ tốn như sợ làm đau nàng, chậm rãi, lau nhẹ từng chút một, tựa như vô cùng quyến luyến.

Kim Hạ cảm thấy kỳ lạ, bèn chặn tay hắn lại, kinh ngạc hỏi:"Ngài làm sao vậy?"

"Không có gì...." Lục Dịch nỗ lực cười, lật bàn tay lại ôm trọn lấy bàn tay nàng, nói lảng sang chuyện khác,"Ngươi biết không, lúc ta ở Sầm Cảng có gặp một giấc mộng, trong mộng thấy ngươi."

Nghe hắn nói nằm mơ thấy mình, Kim Hạ quả thực vô cùng hứng thú, vui mừng nói:"Mơ thấy ta đang làm gì?"

Lục Dịch nhắc tay làm điệu bộ ánh chừng cao gần bằng mặt bàn, khẽ cười nói: "Nàng chỉ mới cao bằng chừng này, tóc chải hai búi hình trái đào, đang đi trước dẫn đường cho ta, còn nhảy nhót tung tăng trên đường."

"Sau đó thì sao?" Kim Hạ giục hắn mau kể tiếp

"Người đi đến trước cửa một nhà quyền quý, hai bên có hai con sư tử đá ngồi xổm, miệng ngậm hạt châu bằng đá. Người liền bò lên trên, dùng tay khảy khảy quả châu đá, chơi rất say mê."

Kim Hạ cười to: "Việc này ta chỉ kể cho ngài nghe qua một lần, thì ra là ngài còn nhớ. Ta lúc nhỏ trông như thế nào? Nhìn thấy khả ái không? Có phải là làm cho người ta thấy muốn cưng chiều?"

"Cùng bây giờ cũng không sai biệt lắm, là làm cho người ta thấy rất muốn cưng chiều." Lục Dịch mỉm cười nói.

"Ta cũng nghĩ thế." Kim Hạ cười.

Nhìn nàng, Lục Dịch không khỏi nhớ lại lúc ở thành Dương Châu, khi nàng ôm con mèo béo, vẻ mặt uỷ khuất tấm tức hỏi hấn: Đại nhân, ngài không cảm thấy ta cũng rất tội nghiệp khiến người ta thấy đau lòng theo sao? Khi đó hấn cũng không để ý đến câu này, hôm nay hồi tưởng lại, trong lòng hết sức cảm khái. Hấn đối với nàng, làm sao có thể chỉ là tội nghiệp....

"Mau uống canh gà, nguội rồi sẽ không ngon."

Kim Hạ giục hấn, chợt nghe thấy xa xa truyền đến tiếng kèn, tức thì toàn thân cứng đờ, chỉ biết là giặc Oa đi rồi lại trở lại, nhú mào lắng nghe, không biết tiếng kèn này rốt cuộc là báo điều gì. Lục Dịch thấy nàng khẩn trương, bèn vỗ về nàng: "Có thể là kèn mừng Thích tướng quân trở về thành."

"Thích tướng quân trở về thành?"

Bởi vì kịp thời nhận được tin báo của Thích phu nhân, Thích Kế Quang liền sáng tỏ ý đồ của giặc Oa, chỉ phái thuộc cấp là Hồ Thủ Nhân trở về cứu viện Tân Hà thành, còn quân đội chủ lực vẫn lưu lại Ninh Hải, lặng lẽ hành quân, đợi địch quân xuất hiện.

Quả nhiên, Hồ Thủ Nhân trở về cứu viện chưa đến nửa ngày đã có quân tình báo khẩn cấp truyền đến, có đại quân giặc Oa đã tập kết chuẩn bị xâm chiếm Đài Châu với quy mô lớn. Thích Kế Quang xuất quân xuyên đêm chạy tới Đài Châu, ở Hoa Phố cách thành Đài Châu chừng hai dặm thì đụng đầu giặc Oa. Trận chiến Hoa Phố, giặc Oa thương vong hơn một ngàn người, toàn quân tan tác, bá tánh được cứu hơn năm ngàn người, thương vong của Thích gia quân cộng lại chỉ vồn vẹn ba người.

Tạ Tiêu đang đi qua rồi đi lại ở tiền đường, trên mặt ửng hồng phấn khích, lúc thì xoa tay thành quyền, lúc thì lẩm bẩm một mình.

"Tạ đại ca, huynh ấy làm sao vậy?"

Thuần Vu Mẫn đang giúp Dương Nhạc dọn cơm, nhìn Tạ Tiêu vẻ khó hiểu.

"Hắn cùng Kim Hạ chạy tới xem Thích gia luyện quân, từ lúc trở về cứ như thế, không cần để ý tới hắn." Dương Nhạc không nhướng mắt lên nhìn chỉ chăm chú vào món ăn, "Món khoai lang ngào đường này, cô nương nhớ kỹ, lúc chiên khoai lang trong dầu sôi, miếng khoai sẽ dần có màu vàng nhạt, nếu như đợi đến lúc vàng sậm mới vớt ra, một lúc sau khoai sẽ chuyển sang màu vàng nâu. Cho nên muốn khoai có màu vàng ươm hấp dẫn thì phải vớt ra sớm một chút."

Thuần Vu Mẫn nghiêng đầu nhìn miếng khoai, gật đầu liên tục: "Thì ra là thế. Huynh nếm thử xem, mùi vị thế nào?"

Dương Nhạc cầm đũa, gắp một miếng khoai ăn thử: "Vỏ ngoài thì giòn bên trong mềm mịn, nước đường thắng cũng vừa tới, rất khéo."

Nghe hắn nói, Thuần Vu Mẫn cong môi cười: "Lần sau ta sẽ làm lại một lần nữa, chỉ sợ món khoai lang ngào đường này quá ngọt mau ngán, làm ra lại không ai chịu ăn."

"Yên tâm, có Hạ gia ở đây, cô nương làm bao nhiêu đĩa nàng ta cũng sẽ ăn hết." Dương Nhạc cười nói.

Vừa lúc đó Kim Hạ cùng Lục Dịch cũng bước vào, nhìn thấy Tạ Tiêu còn đang đi tới đi lui ở trong viện, bèn gọi hắn vào ăn cơm. Mãi đến lúc Cái Thúc, Thẩm phu nhân và Sầm Thọ đều đã tề tựu, ngồi vào bàn ăn đông đủ, Tạ Tiêu mới bước vào cửa, ngồi xuống ghế, vừa mở miệng đã nói ngay: "Ta đã quyết định, ta muốn đi tòng quân, gia nhập quân đội Thích gia."

Mọi người còn đang sửng sốt, Cái Thúc đã mở miệng dẫn đầu: "Được lắm, anh hùng, nào, ta lấy trà thay rượu, trước tiên kính người một ly."

Tạ Tiêu kích động, ưỡn ngực đứng thẳng lên, hai người cùng ly trà, uống ực một hơi cạn sạch.

"Nam tử hán đại trượng phu chính là lúc ra đi thì đứng thẳng, lúc nằm xuống là khi trở về!" Cái Thúc lay theo hắn kích động: "Phong tiêu tiêu hề Dịch Thủy hàn, tráng sĩ hề bất phục hoàn..."

"Khụ khụ, Thúc à, người đừng gây thêm rắc rối nữa, hắn cũng không phải Kinh Kha đi hành thích Tần Vương." Kim Hạ kéo Cái

Thúc ngồi xuống, khó hiểu nói: "Thúc, người một thân công phu, trước giờ chỉ lẻo đẹo theo dì ta, lại đi hô hào người ta lúc đi đi thẳng, lúc về không về. Người nói xem, người nghĩ cái gì vậy?"

"Ai có chí thì nên." Cái thúc chỉ Tạ Tiêu, rồi lại chỉ vào mình, "Vu gia, không thẹn với lương tâm."

Nói ko lại hấn, Kim Hạ chuyển hướng sang Tạ Tiêu, khuyên nhủ: "Ca ca, tòng quân không phải là chuyện nhỏ, người ít nhất cũng nên viết thư thương lượng một chút với cha người mới phải?" Dương Nhạc vừa viết thư gửi về, trong thư có nhắc đến chuyện trùng hợp ở cùng một chỗ với Tạ Tiêu và Thương Quan Hi, Tạ Tiêu tự dưng dâng trào nhiệt huyết muốn đi tòng quân, nói không chừng Tạ lão gia tử lại tưởng bị nàng và Dương Nhạc xúi bậy.

Nhấn đến cha mình Tạ Tiêu liền cảm thấy đầu óc quay cuồng, vội xua tay nói: "Thương lượng với cha ta sao, nhất định không được. Từ nhỏ đến lớn, trong những việc mà ta muốn làm, mười việc thì cha ta chỉ đáp ứng một việc thôi đã là quá tốt rồi."

"Vậy...người ít nhất cũng thương lượng với Thương Quan tỷ tỷ một chút." Kim Hạ lại nói tiếp.

Tạ Tiêu nhú mày nói, "Nàng ta nhất định sẽ lải nhải chuyện này không được, cái kia không được, tóm lại đạo lý của nữ nhân gia chính là lắng chuyện. Hơn nữa, tỷ hiện tại đang bị thương, ta cũng không muốn để chuyện này phiền nhiễu đến tỷ, nói không chừng lại cãi om xòm lên."

Tạ Tiêu là kiểu tính tình thẳng như ruột ngựa, nghĩ gì nói nấy, thích gì làm nấy, Kim Hạ cũng bó tay với hấn, lại sợ Tạ lão gia tử

hiểu lắm, bèn dưới gầm bàn lén lút chọc chọc Lục Dịch hai cái, ý muốn nhờ hần nói đỡ một câu.

Lục Dịch thông thả từ tốn mở miệng nói: "Muốn tông quân là chuyện tốt, trước mắt Lương Triết giặc Oa đang hoành hành, chính là cần người công phu cao cường như Tà huynh"

Từ trước tới nay chưa từng nghe từ miệng Lục Dịch lời nào hợp ý mình nên Tà Tiêu không hề nghĩ rằng lần này hần lại tán thành, không khỏi ngẩn cả người, ngay sau đó hào hứng nói: "Đấy! Ngay cả Lục đại nhân đều cảm thấy ta nên đi tông quân."

"Việc chiêu binh của Thích tướng quân không biết Tà huynh đã từng xem qua hay chưa?" Lục Dịch hỏi.

"Chiêu binh sao?" Tà Tiêu lại ngẩn người ra, "Chưa xem qua, nhưng mà ta đoán chừng, chắc cũng là thử võ nghệ, không phải nói suông."

Lục Dịch lắc đầu nói: "Nói vậy không đúng, Thích tướng quân chiêu binh không chỉ dựa vào võ nghệ mà trước tiên lấy tinh thần làm chủ đạo, kiêm dùng tương pháp, kị hung tử chi hình, trọng phúc khí chi tướng."

Tà Tiêu nghe vậy nhú mày: "Trọng phúc khí tướng, đây là chiêu binh hay là đi xem mặt vậy?"

"Ta thấy tiểu tử người đầu óc cũng sáng láng, tướng mạo rất có phúc khí." Cái Thúc khích lệ hần.

Lục Dịch nói tiếp: "Thích tướng quân còn có bốn điều cần, bốn điều không cần, Tà huynh đã từng nghe qua chưa?"

Tạ tiêu lắc đầu:" Bốn điều cần, bốn điều không cần là gì?"

"Nói đơn giản một chút, đó là trong cuộc tuyển binh lựa chọn hàng đầu là người làng quê chất phác, hắc đại thô tráng, tay mặt cơ bắp rắn chắc, nước da rám nắng khoẻ mạnh. Càng xem trọng người thôn quê chất phác, sợ quan phủ, sợ quyền pháp...."

"Khoan, khoan, sợ quan phủ, sợ quyền pháp, đây là đạo lý gì vậy?" Tạ Tiêu ngạc nhiên nói,"Tiểu gia ta không sợ trời không sợ đất, đây mới là lựa chọn tốt nhất để đi đánh giặc Oa."

"Trong tòng quân, giết địch là một chuyện, quan trọng nhất chính là nghe theo mệnh lệnh. Kẻ không sợ quan phủ, không sợ quyền pháp, khẳng định sẽ khó phục tùng sự quản lý, khó tòng quân mệnh. Người như vậy, công phu có giỏi cỡ nào thì lưu lại trong quân cũng sẽ là mầm mống tai hoạ." Lục Dịch giải thích cho hắn nghe.

Tạ Tiêu gãi đầu gãi cổ, ngần ngừ một lúc lâu mới thất vọng nói:"Nói như vậy thì dù ta có đi Thích gia cũng không thu nạp sao?"

"Đâu chỉ mình ngươi," Lục Dịch chỉ Sầm Thọ và Dương Nhạc:"Bọn họ có đi Thích tướng quân cũng sẽ không thu."

"Đây là vì sao?" Tạ Tiêu ngơ ngác khó hiểu.

"Không thu nạp người đã từng nhậm chức trong quan phủ, bởi vì quan phủ lắm kẻ giả hoạt, cũng không thể dùng."

"Ha ha ha!" Thì ra nguyên một bàn người đều không ai có thể vào quân đội Thích gia, Tạ Tiêu cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, chép miệng tấm tắc:"Thích tướng quân chiêu binh quả thực là nghiêm khắc, thảo nào Thích gia quân vang danh khắp nơi như vậy."

Kim Hạ hướng về phía Lục Dịch lên gửi cho hắn một ánh nhìn
khâm phục, lại còn ân cần gấp thêm chút đồ ăn vào chén hắn.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 126

****Mọi người mình đã edit lại các chương dần dần rồi nha, nếu có ai muốn đọc lại sẽ hiểu hơn****

Lại mấy ngày nữa trôi qua, trừ nửa ngày Thích tướng quân mời Lục Dịch đến ngồi bàn việc ra, còn lại là thanh thoi vô sự, mãi đến lúc Sầm Phúc một thân lấm lem bụi đường mặt mũi bơ phờ trở về... Hắn mấy ngày nay cũng thật không dễ dàng gì, lăn lộn vô số chỗ, khó khăn lắm mới về được Sầm Cảng thì lại biết tin Lục Dịch đã đi Tân Hà thành, hắn vội vội vàng vàng đuổi tới Tân Hà thành, đến chỗ quan dịch lại tìm không thấy bọn họ, chỉ còn cách đến Thuần Vu phủ hỏi thăm, Từ bá lúc này mới đưa hắn đến biệt viện.

"Ca! Huynh cuối cùng cũng về rồi!" Sầm Thọ đến trước nghênh đón, lập tức phát hiện Sầm Phúc vẻ mặt ngưng trọng, "Sao thế, trong kinh thành đã xảy ra chuyện?"

Sầm Phúc đưa tay nài dừng đồ cho hắn rồi hỏi: "Đại công tử đang ở chỗ nào?"

"Ta dẫn huynh đi!"

Sợ có đại sự, Sầm Thọ không dám hỏi nhiều để tránh lãng phí thời gian, vội rảo bước dẫn Sầm Phúc đến phòng Lục Dịch, trên đường đi dù gặp Kim Hạ và Dương Nhạc ở hành lang nhưng Sầm Phúc cũng chỉ khẽ gật đầu rồi đi lướt qua.

Kim Hạ thấy sắc mặt hần không tốt, trong lòng thoáng trầm xuống, phỏng đoán chẳng lẽ trong kinh thành đã xảy ra chuyện gì bất lợi cho Lục Dịch? Dựa vào tính tình của Lục Dịch, vì không muốn để nàng phải sầu lo, dầu có chuyện thì phân nửa sẽ là giấu diếm không nói cho nàng. Cho nên Kim Hạ lập tức bất động thanh sắc, nép vào chỗ góc tường, mắt thấy Sầm Phúc đã vào phòng, Sầm Thọ đem hành trang của ca ca hần đi cất, lúc này nàng mới rón rén lén ra núp dưới bệ cửa sổ để nghe lén.

Trong phòng, Sầm Phúc hướng Lục Dịch bẩm báo: "...Mười năm trước, tội danh khiến Dương Trình Vạn bị tống vào ngục tôi đã không tra được trên hồ sơ, ti chức hỏi thăm thì nghe nói có quan hệ với một phạm nhân, nhưng người đó lời kể không đồng nhất, cũng không chuẩn xác, khiến người ta cũng bất phân xác định.

"Nói như thế nào?"

"Nói hần bởi vì lơ là nhiệm vụ, lúc áp giải để cho phạm nhân chạy thoát; còn có người nói hần là nhận hối lộ, cố ý thả một phạm nhân; lại có người nói hần cấu kết sơn phỉ, thả người phạm tội. Sau khi hần bị giam vào ngục, bị dụng hình, chân cũng bị gãy. Sau đó lại không biết làm sao, lại nói hần bị oan uổng nên lại được thả ra."

"Tên phạm nhân kia..." Lục Dịch đang muốn hỏi tiếp chợt nhận thấy bên ngoài phòng có động tĩnh bèn ngưng thần lắng nghe một lát, hướng Sầm Phúc quét mắt ra hiệu, lại lắc lắc đầu rồi mới hỏi tiếp: "Tên phạm nhân kia là ai?"

Sầm phúc hiểu ý, biết được bên ngoài đang có người nghe lén bèn nói dối: "Chỉ là một tên ăn trộm vặt trên phố mà thôi, trước khi bị bắt có tới lui một chút với Dương Trình Vạn, ai mà ngờ hần còn cấu kết sơn phỉ." Đã có người nghe lén, hần liền không thể nói sự thật.

"Nghĩ đến Dương bộ đầu đúng thật là bị oan uổng, việc này coi như đừng đề cập đến nữa." Lục Dịch cười cười nói: "Người lần nay hồi kinh, cha ta có khoẻ không?"

"Lão gia vẫn khoẻ, tinh thần cũng rất tốt, nhị công tử nói muốn ngài nhanh nhanh trở về, nếu không nhị công tử một thân một mình mỗi ngày ăn 3 bữa mắng thật thê thảm." Sầm Phúc làm bộ vui vẻ cười nói, nhưng hai mắt lại nhìn chăm chăm ngoài cửa, không rõ rốt cục là kẻ nào đang ở bên ngoài.

Lục Dịch cười nói: "Ta lâu rồi chưa về nhà, cũng thật là làm khó hấn. Nào, chúng ta vừa uống trà vừa thông thả nói chuyện...À, trà chắc là nguội rồi, người đi lấy ấm trà nóng lại đây." Vừa nói hấn vừa quét mắt ra ngoài cửa ra hiệu.

Sầm Phúc hiểu ý, cầm ấm trà lên bước ra cửa.

Kim Hạ bên ngoài nghe thấy âm thanh không ổn, vội vàng chạy nhanh đến góc tường nấp thì nghe thấy Sầm Phúc đẩy cửa ra, cất cao giọng gọi Sầm Thộ tới, kêu hấn đi đun ấm trà mang tới. Sợ bị Sầm Thộ nhìn ra sơ hở, Kim Hạ cũng không dám tiếp tục nghe lén, chỉ đành ngượng ngùng bỏ đi.

"Đại công tử, ngài biết kẻ nghe lén bên ngoài là ai?" Sầm Phúc hỏi.

Lục Dịch khẽ thở dài: "Ta giao người điều tra những việc này, người ngàn vạn lần không được để lộ bất kỳ tin tức nào trước mặt Kim Hạ và những người khác, Sầm Thộ không trầm ổn bằng người, dù là hấn, người cũng không được nói."

"Ti chức đã rõ."

"Tên phạm nhân kia là ai?" Lưu Dịch hỏi lại

"Việc này có điểm kỳ quái chính là ở chỗ này, tên phạm nhân kia nguyên là sơn phỉ, đại khái là đến kinh thành tìm cách kiếm ăn, lại là kẻ không có mắt, bắt cóc phu nhân và nhi tử của Đại Lý Tự Hữu Thiếu Khanh - Đồng Đồng, sau khi lấy được tiền chuộc thì giết luôn con tin diệt khẩu, Dương Trình Vạn bắt hắn giam vào ngục. Sau đó người này không biết thế nào lại mất tích, tội danh bị đẩy lên người Dương Trình Vạn, sau đó lại nói là hắn bị oan cho nên lại thả hắn ra, thẳng thừng đánh gãy một chân. Tất cả chuyện này đều kỳ quái." Sầm Phúc ngừng một chút, thận trọng hạ thấp giọng nói: "Kỳ quái nhất chính là, năm đó Dương Trình Vạn và Thẩm Luyện đều được lão gia trọng dụng nhưng khi hai người bọn họ xảy ra chuyện, lão gia lại không hề ra tay giúp, không biết là có vì sao."

Tâm trạng Lục Dịch từ từ trầm xuống: Cha năm đó đã là Chỉ huy sứ tối cao của Cẩm Y Vệ, nhân vật trong triều có thể làm cha kiêng kị chính là Nghiêm Tung. Lẽ nào chuyện Dương Trình Vạn bị bỏ tù cũng có liên quan đến Nghiêm Tung?

"Chuyện Nam Kinh tra đến đâu rồi?" Hần tiếp tục hỏi.

"Nhà Hạ Trường Thanh năm đó bị diệt, người sót lại ko còn mấy ai, phàm là có chút quan hệ thân thích đều không kịp thoát. Ty chức chỉ tìm được một bà người làm đã già từng ở Hạ gia làm giặt giũ. Hạ gia năm ấy thật là đen đủi, hoạ vô đơn chí. Hạ Trường Thanh có một nữ nhi, ngay Tết hoa đăng Thượng Nguyên năm ấy, đang xem hoa đăng thì bị mất tích."

Nghe đến đây, Lục Dịch sắc mặt bất thần như hoá đá, ước chừng quá một khắc mới mở miệng hỏi: "Tết hoa đăng Thượng Nguyên?"

"Vâng, nghe vị kia nói, Tết hoa đăng Thượng Nguyên nữ nhi mất tích. Mọi người đều suy đoán là bị bọn buôn người bắt cóc, Hạ gia tìm mãi không được. Không bao lâu sau, vợ chồng Hạ thị bèn đuổi việc một số nha hoàn."

"Hài tử kia bao lớn?" Giọng nói của Lục Dịch có chút khác thường.

"Nói là thời điểm mất tích mới được sáu, bảy tuổi, nếu còn sống đến bây giờ có lẽ là tầm mười tám tuổi rồi." Sầm Phúc thở dài: "Bị bọn buôn người bắt cóc, kỳ thật cũng không phải là chuyện xấu, chưa biết chừng còn có thể giữ được mạng sống. Nếu năm đó nàng còn ở Hạ gia, nói không chừng đã chết rồi."

Lục Dịch trầm mặc không nói hồi lâu, chìm vào suy nghĩ.

"Đại công tử, đại công tử..." Sầm Phúc gọi hần hai lần, sắc mặt nghiêm trọng nói: "Còn có một chuyện, lúc ty chức rời kinh thành, lão gia bảo ty chức nói cho ngài, trong triều đã có người buộc tội ngài nhận hối lộ bao che kẻ phản bội, dẫn dò ngài hành sự cẩn thận chút."

"Thánh thượng đã xem qua tấu chương? Nói sao?"

"Thánh thượng không để ý tới, đem tấu chương ném sang một bên nhưng lại kêu lão gia đến hỏi hai câu." Sầm Phúc nói: "Lão gia nói, kẻ dâng tấu chương chỉ là một hòn đá, người thao túng hần đang ném đá dò đường, chỉ cần thánh thượng không xử phạt kẻ dâng tấu chương thì có thể nhìn ta thái độ của thánh thượng đối với Lục gia."

"Người này là ai, lòng ta hiểu rõ."

Tất cả những điều này đều nằm trong dự kiến của Lục Dịch, có tình nghĩa với thánh thượng là cha, không phải hấn, thánh thượng đối với hấn sẽ không có bận tâm và tình cảm. Nghiêm Thế Phiên phải đối phó Lục gia thì kẻ hứng mũi chịu sào chính là Lục Dịch hấn.

Sầm Phúc do dự một lát rồi nói: "Đại công tử, ty chức thấy tình hình sức khỏe của lão gia không được tốt, thời tiết này rồi mà người còn mang áo ấm. Nhị công tử lên nói với ty chức, việc lão gia ngủ không ngon giấc đã một thời gian rồi, ngài ấy thường thấy nửa đêm lão gia ngồi trong viện trầm ngâm một mình."

Lục Dịch nhíu mày nói: "Đợi việc ở đây hoàn tất, chúng ta lập tức hồi kinh."

Sầm Phúc gật gật đầu, lúc này mới cáo lui đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại một mình Lục Dịch. Hấn ngồi lặng lẽ nhưng trong lòng là bão tố.

Trước đây, căn cứ vào thái độ của Thẩm phu nhân đối với Kim Hạ, lại còn quan hệ của Dương Trình Vạn và Lâm gia, hấn đã ngầm đoán ra Kim Hạ có quan hệ sâu xa với Lâm gia hoặc Hạ gia.

Hôm nay nghe Sầm Phúc hồi báo, Hạ Trương Thanh nắm đó lại trùng hợp có một nữ nhi mất tích, nói không chừng đây chính là kế sách để giữ tính mạng cho nữ nhi của họ. Cố ý cho người ôm hài tử đem đi mất, nói dối là bị mất tích, sau đó đem hài tử âm thầm phó thác cho Dương Trình Vạn.

Kim Hạ là hài tử được vợ chồng Viên thị nhận nuôi, lúc được nhận nuôi tầm sáu tuổi, vừa vặn cùng độ tuổi với nữ nhi của Hạ gia.

Lục Dịch đau đớn nhắm mắt lại, lúc trước hắn vẫn còn ôm hy vọng, nói không chừng Kim Hạ có quan hệ ruột thịt với Lâm gia chứ không phải với Hạ gia, nhưng trước mắt, tất cả tin tức mà hắn biết được đều hướng hắn đến cái sự thật mà hắn không muốn đối mặt nhất.

"Cốc cốc cốc," Có người gõ cửa.

Không muốn để người khác thấy bộ dạng lúc này của mình, Lục Dịch hít thở sâu, điều chỉnh cảm xúc cân bằng lại một chút rồi mới lên tiếng:"Vào đi"

Cửa bị đẩy ra, Kim Hạ thò đầu vô thăm dò, trước tiên nhìn hắn cười ngọt ngào sau đó mới bước chân vào, hỏi hắn:" Ngài và Sầm Phúc nói chuyện rồi? Trong kinh thành có phải có tin tức không tốt phải không?"

"Không có gì, đều là chuyện nhỏ". Lục Dịch vươn tay về phía nàng,"Người lại đây, ta có chuyện muốn hỏi."

Kim Hạ nắm lấy tay hắn, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh hắn:"Có chuyện gì?"

Lục Dịch lại không nói gì, chỉ áp lòng bàn tay mình vào bàn tay nàng rồi lật tới lật lui mà nhìn ngắm, đến lúc sờ đến một vết sẹo nhàn nhạt trên mu bàn tay nàng lúc này hắn mới mở miệng hỏi:"Chỗ này làm sao lại bị thương?"

Kim Hạ nhìn lại một cái, cười nói:" Bị pháo hoa làm bỏng. Lúc còn nhỏ, trên con phố mà nhà ta sống có nhà họ Vương kia kinh doanh tơ lụa giàu có và nhiều tiền nhất, dịp Tết còn tung tiền mua ống trúc pháo hoa cho hài tử. Lúc ấy ta còn nhỏ, nhà không có tiền mua, nhìn

thấy người ta chơi đốt pháo hoa thì thèm muốn vô cùng, liền cố sức chen lên đầu để xem. Bọn chúng chê ta vương chân vương tay liền đốt pháo hoa ngay sát bên cạnh ta, làm tay ta bị bỏng, còn làm cháy mấy lỗ trên áo bông của ta, về nhà nương ta bôi thuốc cho ta xong sau đó đánh cho ta một trận."

Lục Dịch bất tri bất giác trong đáy mắt nổi lên một tầng nước mắt, sợ bị Kim Hạ thấy bèn nghiêng đầu ôm nàng vào lòng.

"Người lúc nhỏ phải chịu rất nhiều đau khổ có đúng không?" Hấn hỏi nàng.

Kim Hạ vùi đầu vào trong ngực hấn thực là thoải mái, lúc lắc đầu nói: "Cũng không thấy khổ lắm, bây giờ nhớ tới, có rất nhiều việc đều chơi rất vui. Nương ta nói, ta mới bị đánh hai lần đã biết trèo cửa sổ trốn khỏi phòng, bà ấy sợ ta ngã xuống đành phải nói ngọt để dỗ dành ta, bị dọa sợ tới mức mặt mũi trắng bệch."

Nhớ tới chuyện cũ, nàng ở trong lòng ngực hấn cười khanh khách không ngừng.

"Cha mẹ người đối với người thật tốt." Lục Dịch nhẹ giọng nói.

"Tất nhiên rồi!" Kim Hạ vòng tay qua eo hấn, ôm sát lại, "Cho nên ta vẫn muốn thăng bộ đầu sớm một chút để có thể kiếm thêm một chút bạc, nương ta đặc biệt thích bạc."

Lục Dịch nghe thế, tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, qua một lúc lâu sau, lại hỏi: "Trong con phố đó có người nào ức hiếp bọn họ không?"

"Trước kia từng có, lúc đó quầy hàng bị cướp, có kẻ đánh cha ta, phải nằm bẹp trên giường uống hết mấy lá cao trị thương. Mà lúc đó

công phu của ta còn chưa đến đâu, thù dịp lúc nường ta đi bốc thuốc ta liền xách thanh đao lao đi, đầu óc lúc đó chỉ nghĩ được một việc là báo thù cho cha, cùng lắm là giết người xong một mạng đền một mạng! may mà trên đường bị lão đầu ngăn lại, giáo huấn cho ta một trận thông suốt." Kim Hạ cười hì hì nói.

Lục Dịch nghe vậy càng ôm nàng gắt gao hơn, ghen ngào nói:"Nha đầu ngốc, kể cả nếu là báo thù cũng đừng tự làm hại bản thân."

Nghe giọng hần có phần kỳ lạ, Kim Hạ khẽ lách khỏi vòng tay hần, quan sát thật kỹ sắc mặt của hần, thấy mắt hần ươn ướt, nàng không khỏi lấp bắp kinh hãi, như thế nào cũng không nghĩ tới hần sẽ đau lòng đến thế này:"Sớm biết thì ta đã không nói những chuyện này rồi, đây đều những chuyện hồi bé, ngài đừng đau lòng...."

Vùi đầu mình vào cổ nàng, Lục Dịch trong lòng cảm thấy vô cùng nặng nề, nhưng lại không thể nói bất kỳ cái gì với nàng, chỉ có thể ôm nàng thật chặt.

Kim Hạ không rõ hần rốt cuộc là bị làm sao, chỉ đành vỗ về an ủi hần:"Ngài biết mà, ta có kim giáp thần nhân bảo hộ, gặp nạn thành an, hoá hung thành cát, ta cũng không ngốc như thế, đem thí mạng mình như vậy, ngài yên tâm đi."

Ngày dần trôi, đến lúc chập tối, Thích tướng quân phái người tới mời Lục Dịch đi một chuyến.

Kim Hạ rảnh rồi không có việc gì, lại cứ cảm thấy Lục Dịch gần đây có điểm kỳ lạ không thể nói ra, một mình ngồi ngây ngốc ra mà

nghĩ một hồi lâu, dứt khoát đứng dậy chạy đi tìm Sầm Phúc.

Nàng cũng không quên lấy một đĩa thịt chua ngọt mà Dương Nhạc vừa chiên xong ở trong bếp chạy đi đến gõ cửa phòng Sầm Phúc.

"Vào đi"

Sầm Phúc đang nói chuyện cùng Sầm Thọ ở trong phòng.

"Thịt thơm quá." Sầm Thọ nhìn thấy Kim Hạ liền không chút ngại ngần, sải bước lên bồng lấy một miếng thịt bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm, thấy còn nóng hỏi: "Đại Dương mới vừa chiên xong đã bị người bưng đi, tay người nhanh thật a!"

"Nói năng cho cẩn thận nha!" Kim Hạ cười tủm tỉm nói, "Sầm đại ca, huynh nếm thử đi, thịt chua ngọt không phải ngày nào cũng có đâu, Đại Dương lâu lắm mới làm một lần, đều là vì đãi huynh mới trở về đó."

Lúc nàng nói xong những lời này, Sầm Thọ đã lại ăn thêm mấy miếng, vừa nhai vừa lúng búng nói: "Thịt vẫn là ngon nhất, ca, huynh không biết đâu, mấy hôm trước....ăn cá ngán đến tận cổ."

Một thời gian rồi không gặp, vốn còn lo lắng đệ đệ nhà mình tính tình không biết nhường nhịn sẽ đấu đá với Kim hạ, bây giờ thấy hai người bọn họ thân thiết như vậy, Sầm Phúc quả thật khó tưởng tượng ra.

"Ca, huynh cũng ăn đi!" Sầm Thọ giục hấn.

"Được!"

Sầm Phúc cầm lấy đôi đũa gấp một miếng cho vào miệng.

"Càng nhai càng thơm, có phải không?" Kim Hạ thuận thế ngồi xuống, nhìn Sầm Phúc nói: "Sầm đại ca, lần này huynh hồi kinh là vì chuyện gì thế?"

Biết ngay là Kim Hạ đang muốn hỏi thăm chuyện này, Sầm Phúc bèn lắc đầu cười cười, không nói.

Sầm Thọ tạt cho nàng một gáo nước lạnh: "Đến ta mà ca ta còn chưa nói, ngươi đừng hòng mơ đến hỏi thăm."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 127

*****Mọi người hiện tại mình đã sửa lại một số chương đầu truyện, có ai có nhu cầu đọc lại giống admin thì xin mời đón đọc*****

"Không thể nói sao?" Kim Hạ nhìn Sầm Phúc

Sầm Phúc khẽ gật đầu.

Kim Hạ cup mắt một hồi lại cong mi nhìn Sầm Phúc nói:"Huynh không nói, đương nhiên là nghe mệnh lệnh của hấn. Nhưng ta cảm thấy sau khi người trở về, Lục đại nhân trở nên kì lạ, có phải là hấn đã gặp phải chuyện khó khăn gì không?"

Sầm Phúc thở dài một hơi, vẫn trầm mặc không nói.

"Như thế này đi, huynh không cần phải nói chuyện gì, nhưng ít nhất huynh cũng nên cho bọn ta biết là bọn ta nên làm những gì mới có thể giúp ích được cho hấn, hoặc là cho bọn ta biết những điều gì mà chúng ta tuyệt đối không nên làm."

Bởi vì Sầm Phúc là người từ Bắc Trấn Phủ Tư ra, những chiêu số ngón nghề để thăm vắn lầy cung của hấn so với chính mình còn vượt xa, muốn moi tin từ hấn, khẳng định là không thể được, do đó Kim Hạ chỉ có thể nói ra những lời thật lòng, mong Sầm Phúc có thể cảm thông.

Sầm Thọ ở bên cũng nói: "Đúng vậy, ca, huynh nói cho bọn ta biết đi."

Sầm Phúc trầm mặc hồi lâu vẫn không mở miệng. Kim Hạ khẽ thở dài nói: "Sầm đại ca, ta đây cũng không làm khó huynh nữa, món thịt chua ngọt này huynh nhớ ăn lúc còn nóng."

Nói xong nàng liền đứng dậy định đi ra ngoài, còn chưa bước chân ra khỏi cửa liền nghe thấy tiếng của Sầm Phúc.

"Được rồi, có việc này ra cũng cảm thấy nên nói với các người nghe một chút."

Kim Hạ vội vàng xoay người, rảo bước nhanh về ngồi lại xuống ghế, đợi hần nói tiếp.

"Trong triều có người buộc tội Đại công tử nhận hối lộ để bao che cho kẻ phản bội, cho nên kế tiếp khi các người hành sự nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không để lộ sơ hở cho kẻ khác kiếm cớ gây chuyện."

"Nhận hối lộ, bao che cho kẻ phản bội?" Kim Hạ suy nghĩ, "Hối lộ chính là chỉ đến những thứ mà Hồ Tôn Hiến đưa tới? Như vậy kẻ phản bội, chẳng lẽ là ám chỉ Hồ Tôn Hiến?"

Sầm Thọ giận dữ nói: "Những thứ đó Đại công tử rõ ràng đã đưa tất cả trả về, tại sao lại còn có kẻ dám buộc tội? Thánh thượng xử trí như thế nào?"

Thánh thượng chỉ gọi lão gia tới hỏi vài câu, vẫn chưa tính toán truy cứu Đại công tử, nhưng cũng không truy cứu kẻ dâng tấu chương." Sầm Phúc nhíu mày nói, "Lão gia nói, đây là có kẻ đang

ném đá dò đường, thăm dò thái độ của thánh thượng đối với Lục gia, muốn đại công tử cần phải hết sức cẩn thận."

"Không truy cứu Lục đại nhân, hơn phân nửa là bởi vì tội danh của Hồ Tôn Hiến còn chưa chứng thực, chưa bị xem là kẻ phản bội. Một khi Hồ Tôn Hiến bị bãi miễn, như vậy..." Kim Hạ có chút lo lắng. Nghĩ đến lời Lục Dịch từng nói sẽ có biện pháp khiến thánh thượng có hảo cảm với Hồ Tôn Hiến, nàng lại cảm thấy khó lòng tin tưởng, việc thiên tử yêu thích vốn là khó có thể phỏng đoán, nếu như là chuyện dễ dàng thì đã không để cho Nghiêm Tung nắm giữ triều chính nhiều năm như vậy.

"Tóm lại, các người hành sự nhất định phải chú ý cẩn thận, thà rằng chịu thiệt cũng đừng chiếm tiện nghi (nghĩa là lợi dụng) của kẻ khác, đừng thân cận quá với người của Hồ Tôn Hiến." Sầm Phúc dặn dò.

"Ta biết rồi." Sầm Thọ đáp lời.

Kim Hạ gật gật đầu, không nói gì thêm nữa, yên lặng rời đi.

Đêm đã về khuya, Lục Dịch trần trọc trên giường, cuối cùng vẫn ngủ không được, cuối cùng khoác áo bào đứng dậy.

Bên song cửa sổ có người nhẹ nhàng gõ hai cái, hắn rút chốt cửa sổ, đẩy cánh cửa ra, liền thấy Lam Đạo Hạnh điềm nhiên tự tại mà đu mình dưới mái hiên, y phục bay bay trong gió.

"Chuyện bảo đao gia truyền của Du Đại Du gia, ta đã thay ngài xử lý xong." Lam Đạo Hạnh nhẹ nhàng nhảy xuống, ngồi dựa trên

bạc cửa sổ, từ trong lòng ngực lấy ra mấy tờ ngân phiếu còn dư đưa lại: "Đây là còn thừa."

Lục Dịch cũng không khách sáo với hắn, cầm lấy ngân phiếu cất đi, nói: "Vắt vả cho người rồi."

"Việc nhỏ mà thôi, không tính là chuyện vắt vả gì, nhưng bị Du tướng quân lôi kéo uống rượu thì thực sự là việc quá sức vắt vả." Lam Đạo Hành cười nói.

Lục Dịch bật cười, hỏi hắn: "Du tướng quân vẫn khỏe chứ?"

"Vẫn khỏe, đang bận truy kích tàn quân Oa. Đúng rồi, sau khi Sầm Cản đại thắng, thánh thượng đều phục hồi lại chức quan cũ cho bọn họ." Lam Đạo Hành lắc đầu vẻ bất đắc dĩ, "Ngài nói xem, loại công vụ này, chính là sống dở chết dở, thăng chức tăng lương đều không đến lượt, không bị mất chức là đã tạ ơn trời đất lắm rồi, vạn nhất xảy ra chuyện thì phải gánh tội thay, ngoại trừ Du đại tướng quân cứng đầu ra thì ai mà chịu tiếp nhận việc này. Ta thấy Hồ Tôn Hiến chính là khi dễ ngài ấy. Cũng may là Du tướng quân cũng không so đo, chỉ cần có thể đánh giặc Oa đối với ngài ấy là đủ rồi. Ta lo là, tính tình ngài ấy như vậy, về sau chỉ có thể chịu thua thiệt..."

Hắn nói một lúc lâu mới phát giác Lục Dịch không hề hé răng nói nửa lời, bèn dựa vào ánh trăng quan sát hắn, mới phát hiện ra hắn đang nhíu chặt mày, hình như đang có việc gì ưu sầu.

"Sao thế, đã xảy ra chuyện gì?" Lam Đạo Hành hỏi hắn.

Lục Dịch lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Không có gì...lúc này người cứ đợi ở Tân Hà thành, đừng đi đâu, ta sẽ nhanh chóng an bài người

vào kinh."

"Trong kinh thành có động tĩnh sao?" Lam Đạo Hành nhanh nhạy suy đoán.

"Nghiêm Thế Phiên bắt đầu phái người ném đá dò đường, xem ra tình hình này, hẳn thực sự muốn đối phó Lục Dịch." Lục Dịch nói, "Thừa dịp sóng gió còn chưa nổi lên, trước tiên phải đưa người vào kinh."

"Phu phong sinh vu địa, khởi vu thanh bình chi mạt." Lam Đạo Hành cất giọng ngâm nga, nghiêng đầu nhìn Lục Dịch, "Nhưng chuyện mà ngài đang suy nghĩ không phải là chuyện này, ngài hà tất phải giấu ta."

"Còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này chứ." Lục Dịch nhàn nhạt nói, "Ta đương nhiên là đang cân nhắc việc này."

"Đừng có qua mặt ta!" Lam Đạo Hành chỉ chỉ vào ót hán mà cười nói: "Nhìn mặt ngài chất chứa tâm sự, kỳ thật chính là gói gọn bằng hai chữ, nữ nhân!"

Lục Dịch xoay người về mặt tự nhiên, làm bộ đi châm trà: "Nói bậy."

"Ngài nhìn xem, bây giờ trên đầu ngài cũng đang lơ lửng hai chữ này rồi kìa." Lam Đạo Hành cố tình không buông tha hán, cười cười trêu chọc nói, "Sao thế, nha đầu kia lại gây phiền toái cho ngài? Hay là nàng thích nam tử khác rồi?"

Im lặng một hồi lâu, Lục Dịch mới trầm giọng nói: "Ta thà là nàng thích nam tử khác, như vậy, ít nhất nàng còn cảm thấy dễ chịu một chút."

Nghe ra giọng hần có phần khác thường, Lam Đạo Hành ngạc nhiên nói, "....Chẳng lẽ là ngài đã thích người khác?"

Lục Dịch trừng mắt nhìn hần một cái, ngập ngừng một lúc mới khẽ nói: "Kim Hạ rất có thể chính là cháu gái của Hạ Ngôn, con gái của Hạ Trường Thanh."

"...." Lam Đạo Hành vịn phần kinh ngạc, một lúc lâu sau mới phản ứng được, "Ngài lo lắng thân phận của nàng....không đúng....Hạ Ngôn tuy là bị Nghiêm Tung hãm hại, nhưng gia sư đã từng nói qua, Lục Bình ghi hận Hạ Ngôn trong lòng, việc này có đúng không?"

Lục Dịch lặng im không nói, vẻ mặt đau đớn.

"Ngài lo lắng sau khi Kim Hạ biết được chân tướng sẽ hận ngài?" Lam Đạo Hành hỏi.

Lục Dịch lắc đầu: "Điều ta lo lắng chính là, nàng sẽ hận chính nàng, đây mới là điều mà ta lo sợ nhất."

Lam Đạo Hành ngẫm nghĩ, thở dài nói: "Thật đúng là...dựa vào tính tình của nàng, quả thật rất ít khả năng sẽ hận người, thậm chí sẽ không oán người. Nhưng cảm xúc không có chỗ nào để giải tỏa, ngoài việc hận trời hận đất ra, chỉ còn lại hận chính bản thân mình."

"Ta không muốn nàng biến thành như vậy, sẽ huỷ hoại nàng." Lục Dịch kiên quyết nói.

"Vậy thì đem chuyện này giấu kín cả đời! Vĩnh viễn không cho nàng biết. Có một số chuyện vẫn là không biết thì tốt nhất." Lam Đạo Hành đưa ra chủ kiến.

Lục Dịch chậm rãi lắc đầu: "Giấu không được, người biết được việc này không phải chỉ có một mình ta."

"....Vậy ngài tính làm sao đây?" Bây giờ đến phiên Lam Đạo Hạnh cũng thấy ưu phiền.

Trong phòng im lặng như tờ, một hồi lâu hẳn mới nghe thấy Lục Dịch cất giọng mỗi mệ: "Thà làm cho nàng hận ta cũng không thể để cho nàng hận chính bản thân nàng."

Sáng sớm ngày hôm sau.

"Lục đại nhân, tướng quân nhà ta mời ngài mau đến một chuyến! Việc lần trước ngài nói quả thật có kết quả rồi." Một tên lính vội vàng đi đến biệt viện, được Kim Hạ đưa đi, tìm được Lục Dịch, hướng về phía hắn bẩm báo.

Lục Dịch vui vẻ nói: "Nhanh như vậy à, quả thực có kết quả?"

Tên lính cười nói: "Vâng, tướng quân sai người đi khắp nơi tìm kiếm hỏi thăm, vốn là định ra biển tìm một con rùa biển to, tìm được mấy con nhưng đều không vừa ý, vừa hay ở Chu Sơn phát hiện ra một con hươu trắng, tướng quân nói hươu trắng là vật thượng đẳng, tuy rằng không so được với hổ trắng, nhưng cũng thuộc hàng hiếm có khó tìm, muốn mời Lục đại nhân qua nhìn thử xem có hợp ý hay không."

"Hươu trắng!" Kim Hạ ở bên cạnh vừa nghe thấy, liền đoán ra vật này nhất định là muốn dâng lên cho thánh thượng, nhin không được bèn hướng về Lục Dịch nói: "Ta trước giờ chưa từng thấy qua hươu có màu trắng, có thể cho ta cùng đi xem không?"

Lục Dịch nhìn nàng, thoáng nao lòng, vẻ mặt còn đang vui mừng bỗng chốc trầm lại nhú mày, lạnh lùng nói dứt khoát: "Người không cần phải đi."

"Nhưng mà ta..."

Kim Hạ còn chưa dứt lời, Lục Dịch đã đi theo người lính rời khỏi đó, không thèm liếc mắt nhìn nàng thêm cái nào, nàng không khỏi thất vọng thờ dài, bất giác dùng chân di di hạt sạn trên nền gạch.

Lục Dịch không cần quay đầu lại cũng có thể tưởng tượng được ra bộ dạng lúc này của Kim Hạ, trong lòng chợt thấy nhói đau, lại cố gắng áp chế bản thân, tuyệt đối không cho bản thân được phép mềm lòng.

Đêm qua, hắn đã nghĩ rất thông suốt, thân phận thực sự của Kim Hạ, đến một ngày nàng sẽ phát giác, nếu nàng biết được chân tướng, như vậy....Hắn thà rằng bây giờ nàng hận hắn, chán ghét hắn, thậm chí xem thường hắn còn hơn là một ngày nào đó không xa nàng sẽ thống hận chính nàng, hoàn toàn bất lực.

Một Kim Hạ hoàn chỉnh cả về thể xác và tinh thần mới là quan trọng nhất.

Dọc theo đường đi đến phủ Thích tướng quân, bộ dáng thất vọng ủ rũ của Kim Hạ vẫn luôn lớn vồn trong đầu hắn, đến tận phủ Thích tướng quân rồi, nếu không có tên lính mở miệng nhắc nhở e rằng Lục Dịch vẫn còn chưa hồi phục tinh thần.

"Lục thêm sự, mời! Hươu trắng ở bên trong hậu viện." Thích Kế Quang hướng về phía hắn chấp tay thi lễ nói.

"Đa tạ tướng quân!"

Đặt chân đến hậu viện, Lục Dịch thấy con hươu trắng , quả nhiên là toàn thân trắng muốt, ngay cả cặp sừng trên đầu cũng trắng tinh, đứng uy nghiêm dưới tán cây, toàn thân phản chiếu màu hồng rực của hoa thạch lựu, đẹp đến nỗi khó thốt nên lời.

Nếu Kim Hạ có ở đây, hẳn là sẽ yêu thích đến mức không nở buông, Lục Dịch nhìn không được lại nghĩ đến nàng.

Thích Kế Quang bên cạnh cười nói:"Khó nhất chính là, bọn họ không dùng kẹp bắt thú mà từng chút từng chút vậy hẹp lại phạm vi rồi mới bắt nó, cho nên trên người nó không có bất kỳ vết thương nào. Chỉ là bị hoảng sợ nên không chịu ăn cỏ, có chút gầy đi."

Lục Dịch thuận tay cầm lấy một củ cà rốt bên cạnh, tiến lên một bước định cho nó ăn, con hươu trắng lập tức hoảng sợ thối lui, hoàn toàn không chịu ăn. Trên đất đặt một chậu nước cũng bị nó dẫm đổ, đến nước cũng không uống.

Lúc tay cầm cà rốt thu lại trong chớp mắt, chỉ trong chớp nhoáng, có một ý niệm nảy lên trong đầu Lục Dịch - đúng vậy, trước mắt chính là cơ hội mà hắn chờ đợi vất vả bao lâu nay.

Hắn lập tức xoay người nói với Thích Kế Quang:"Tướng quân, tại hạ có một thỉnh cầu."

"Mời nói, đừng ngại." Thích Kế Quang đáp.

"Ta lập tức sẽ tìm một người tới, để hắn phụ trách việc cho con hươu trắng này ăn uống, nhưng ngoài người này ra, không được cho bất kỳ kẻ nào tới gần con hươu trắng này kể cả là cho nó ăn đều không được."

Thích Kế Quang hiểu được ý tứ của hấn: "Ý của ngài là muốn nó nhận chủ nhân?"

"Không sai, không biết tướng quân có đáp ứng hay không?"

"Việc này đơn giản, ta phân phó một tiếng là được."

"Đa tạ tướng quân!" Lục Dịch nói: "Đúng rồi, còn phải thỉnh tướng quân đem chuyện bắt được hươu trắng nhanh chóng bẩm báo cho Hồ đô đốc, mời Hồ đô đốc cùng sư gia đi một chuyến tới Tân Hà thành."

"Hươu trắng này là tìm cho Hồ đô đốc?"

"Đúng vậy! Việc này tướng quân có công rất lớn, Hồ đô đốc nhất định sẽ vui mừng khôn xiết."

Thích Kế Quang không thể không tán thưởng Lục Dịch làm việc quảng đại, tìm được hươu trắng cũng không chiếm làm của riêng, ngược lại còn để hấn lập công với Hồ Tôn Hiến. Lập tức hấn không chậm trễ, nhanh chóng đi đến thư phòng viết thư bẩm báo với Hồ Tôn Hiến.

"Từ sư gia cũng đến?"

"Đúng vậy, Từ sư gia nhất định phải đến, cho dù Hồ đô đốc không tới được thì Từ sư gia cũng nhất định sẽ tới." Lục Dịch đáp.

Thích Kế Quang kinh ngạc nhìn hấn một cái, cũng không hỏi gì, lập tức theo đó mà viết thư. Thư dùng ấn đỏ niêm phong lại, tương đương quân tình cấp báo, lệnh quân sĩ hoả tốc đem đến chỗ Hồ Tôn Hiến.

Có được hươu trắng, đây được xem như một bước tiến hành vô cùng thuận lợi, trước mắt việc quan trọng nhất chính là, phải nhanh chóng tiến hành chuyện này, trước khi Nghiêm Thế Phiên trở về phải để Hồ Tôn Hiến dâng hươu trắng lên trước mặt thánh thượng.

Trong lòng có việc, Lục Dịch khéo léo từ chối hảo ý của Thích tướng quân muốn dùng cổ kiệu đưa hấn về, một thân một mình chậm rãi trở về. Vừa mới rẽ qua góc đường đã thấy Kim Hạ đang đi tới đi lui thập phần buồn chán ở trên thềm đá trước cửa biệt viện, hiển nhiên là đang đợi hấn.

Lục Dịch nép ở góc không đi tiếp về, bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Nha đầu ngốc này, mới vừa rồi khẩu khí của hấn tệ bạc như vậy khiến nàng thất vọng, sao nàng đến bậc cũng không hề bậc còn đợi hấn làm gì?"

Thấy nàng vẫn bướng bỉnh không buông bỏ, chỉ có thể lại phải làm cho nàng thất vọng, Lục Dịch nghĩ đến thế trong lòng trở nên ảo não uể oải vô cùng, không tài nào nhấc chân lên nổi, cứ như vậy chôn chân ở góc tường, lẳng lặng chờ...

Không biết đã qua bao lâu, đột nhiên có người bất linh thành xuất hiện trước mặt hấn: "Cháu ngoan của ta, người đứng ở chỗ này làm cái gì?"

Cái Thúc đứng quá gần hấn, dí sát bản mặt lù lù ngay mắt hấn.

"Tiền bối, người...." Lục Dịch nhất thời còn chưa kịp lấy lại tinh thần, thuận miệng hỏi: "Người sao lại ra đây?"

"Tại sao ta lại không thể ra đây?" Cái Thúc nhìn bộ dáng hấn có vẻ kỳ quặc, lấy tay sờ sờ trán hấn, nghi hoặc hỏi: "Sao thấy có vẻ

ngốc ngốc, người bị đụng vào đầu hả?"

"Không phải!"

"Người đứng ở đây làm gì, tiểu nha đầu của người đứng đợi người ở cửa hơn nửa canh giờ rồi, ta cũng mệt luôn cho nó." Cái Thúc túm hần lôi về, "Đi thôi, còn không mau trở về."

Lục Dịch không còn cách nào đành phải theo Cái Thúc trở về.

Kim Hạ vừa nhìn thấy bọn họ một cái vội bước nhanh chào đón, cười hỏi: "Lục đại nhân, thấy hươu trắng rồi sao, thấy thế nào? Nghe nói hươu trắng là vật cát tường, biểu thị cho vương giả..."

Nàng còn chưa nói xong, đã bị Lục Dịch lạnh lùng ngắt lời: "Được rồi, đầu óc kém cỏi, không biết gì thì đừng nói lung tung. Việc này không nên lộ ra, người đừng đi đâu cũng nói vớ vẩn, làm hỏng chuyện của ta."

Nói ra có phần nặng lời, không chỉ riêng Kim Hạ ngẩn người, mà cả Cái Thúc cũng ngơ ngác.

"À...." Mãi một lúc lâu Kim Hạ mới có phản ứng lại, ngượng ngùng nói, "Ta hiểu rồi."

Lục Dịch không đếm xỉa đến nàng, nhắc chân rảo bước vào trong nhà.

"Người, người, người..."

Cái Thúc bị những lời này chọc tức, muốn đuổi theo mắng hần vài câu, lại bị Kim Hạ kéo lại.

"Người lòi ta lại làm gì, người nghe hấn vừa rồi nói cái gì kìa, Đinh là Đinh, Mão là Mão, còn có chút tình cảm nào không chứ?" Cái Thúc bất mãn nói.

Kim Hạ vẫn giữ chặt hấn không chịu buông tay:" Thúc, người không ở vào hoàn cảnh của hấn nên không hiểu nỗi khổ của hấn, hấn gần đây có rất nhiều chuyện phiền lòng, những chuyện đó nếu xảy ra với thúc, nhất định là người còn nổi điên hơn hấn."

Cái Thúc cau mày nhìn Kim Hạ:"Nha đầu, người xem người chẳng có chút tiền đồ gì cả!"

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 128

****Do bận nhiều việc nên ad Hằng Trần hoãn lại nhiều tuần. Cuối cùng cũng dịch xong chương 128, chương này rất rất dài như một cuốn truyện ngắn vậy. Mong các bạn vẫn theo dõi và tiếp tục đón đọc. Nhớ theo dõi fanpage để xem những video hay nhất của phim nha trên FB Cẩm Y Chi Hạ - 2019 Fanpage Cập Nhật: <https://www.facebook.com/C%E1%BA%A9m-Y-Chi-H%E1%BA%A1-2019-Fanpage-C%E1%BA%ADp-Nh%E1%BA%ADt-290865051783323/?ref=bookmarks>. Mong mọi người vẫn ủng hộ và đón đọc****

Miệng vết thương của Lục Dịch còn chưa khỏi hẳn, Kim Hạ ngồi xổm trong gian bếp sắc thuốc, liền mang đến cho hắn.

"Lục đại nhân, thuốc này giải độc tốt lắm!." Lo lắng cho Lục Dịch tâm tư không tốt, Kim Hạ cầm chén thuốc ở ngoài cửa lên tiếng dò hỏi thử.

Bên trong không có động tĩnh, chờ một lúc, nàng đang muốn gọi lần nữa, Lục Dịch từ trong phòng kéo cửa mở ra.

Thấy hắn mặt mày nhăn lại, hẳn là có chuyện phức tạp gì xảy ra, Kim Hạ không biết có thể hay không hỏi hắn, thấp thỏm hỏi: "Chuyện là....Đây là thuốc...Ta...."

Lục Dịch đứng ở cửa, mặt không thay đổi tiếp nhận chén thuốc, dừng một chút, giống như muốn nói điều gì, sau đó nhú mày không

nói, liền đóng cửa lại.

Cứ như vậy đứng ở ngoài cửa, Kim Hạ là không cam lòng, hận không thể gõ cửa hỏi rõ ràng chuyện gì, chần chừ một hồi lâu nhưng cuối cùng là buông xuôi, bước thong thả đi về phòng.

Trong phòng, Lục Dịch dựa lưng vào cửa, yên lặng nghe nàng dần dần rời đi.

Bên ngoài, Sầm Thộ gặp phải Kim Hạ đang ảo não buồn rầu, lại thấy trong tay nàng cầm lấy khay thức ăn, do dự một chút hỏi:"Người sao lại như vậy?Có chuyện gì sao?"

"Không có việc gì." Kim Hạ hướng phòng của Lục Dịch mà bĩu môi:"Người nếu muốn hỏi chuyện gì, đi hỏi đại công tử nhà người mà tra xét."

"Đại công tử làm sao vậy?"

"Ai mà biết được hắn, đại khái là phiền lòng nhiều chuyện, không cho ta biết được." Kim Hạ uể oải nói,"So với lúc ở trên thuyền lúc ấy mặt còn dọa người."

Sầm Thộ khó hiểu:"Ta vừa mới từ trong phòng đại công tử đi ra, ngài vẫn bình thường mà."

Kim Hạ nhíu mày nhìn hắn, thẳng lắc đầu:"Cho nên nói nam nhân các người đúng là đàn độn, hướng chi là người từ nhỏ đã ở bên cạnh hắn, ngay cả cái này cũng không nhìn ra sao?"

Nàng than thở đi tiếp, ở lại cũng không giải thích được với Sầm Thộ.

Trông thấy Lục Dịch lưu lại tín hiệu ở trên cửa sổ, đợi đến đêm khuya thanh vắng, Lam Đạo Hành nhảy vào cửa sổ phòng.

"Ngày mai sáng sớm, người ở phủ của Thích tướng quân chờ ta, sau đó cùng lúc theo ta đi vào. Ở đó là một đầu bạch lộc (nai trắng), ta dự định để Hồ Tông Hiến đem lộc này tiến dâng cho thánh thượng, và người chính là chủ nhân của đầu bạch lộc này." Lục Dịch nói

Lam Đạo Hành ngăn người: "Ngài muốn ta tiến cung dâng lộc sao?"

"Thánh thượng si mê đạo thuật, một lòng tu huyền, bạch lộc này chính là báu vật may mắn, người chỉ cần nói là mình ở trong núi tu hành mà có được..." Lục Dịch liếc hần một cái, "Chuyện còn lại người tự mình hành sự, tóm lại càng làm cho thánh thượng có được bao nhiêu báu vật bạch lộc thì càng làm cho thánh thượng tin tưởng người. Nếu ngài ấy tin tưởng người, thì người càng có nhiều cơ hội."

"Tự biên ra một câu chuyện ngược lại không khó, ta lo lắng chính là con bạch lộc này, nó sợ người lạ như ta làm sao bây giờ?" Lam Đạo Hành cau mày nói

"Ta đã thỉnh Thích tướng quân sai người không cho con bạch lộc này ăn, nhịn đói mấy ngày, sau đó người đến cho nó ăn." Lục Dịch nói: "Trừ người ra, không cho phép bất luận kẻ nào cho nó ăn, sau một thời gian, nó nhất định sẽ quen một mình người. Người nhớ kỹ, vào trong cung rồi cũng phải làm như vậy, mới làm cho Thánh thượng tin tưởng, đầu bạch lộc này chỉ ăn thức ăn của người."

Lam Đạo Hành cười to nói: "Như thế cũng tốt, có con bạch lộc này theo tùy tùng, chẳng phải ta giống như trên người có tiên khí hay sao?"

Lục Dịch khẽ mỉm cười, cũng không cùng hắn trên chộc nữa, nghiêm mặt nói: "Đợi người tiến vào cung, ta và người có thể làm như người không quen biết, có rất nhiều chuyện phải dựa vào chính người mà xử lý."

Lam Đạo Hành cười cợt: "Ta vẫn liên tục chờ đợi ngày hôm nay, tiến quân thần tốc, lấy một chọi mười."

Lục Dịch không nói nữa, vỗ nhẹ bả vai của hắn...

Ngày kế, Lục Dịch dẫn Lam Đạo Hành vào trong phủ của Thích tướng quân, cùng tướng quân thương lượng thỏa đáng. Đến sau giờ Ngọ, Hồ Tông Hiến cùng vị Từ nhanh chóng cưỡi ngựa đuổi tới Tân Hà thành.

Nghe có con bạch lộc, Hồ Tông Hiến chẳng quan tâm cùng Thích Kế Quang hàn huyên, đi trước xem bạch lộc, thấy nó quả nhiên toàn thân trắng muốt, không có tạp lông nào, lập tức mừng rỡ cực kỳ, lập tức liền muôn đi viết sớ dâng hiến bạch lộc.

"Đồ đồc, tấu sớ này ngài không thể viết." Lục Dịch vội ngăn hắn.

Hồ Tông Hiến lo lắng nói: "Huynh đệ, lúc này là lúc nào rồi, trong kinh thành đều tố cáo tội ta chồng chất thành núi, ta liền chỉ còn thứ này mà cứu mạng mình."

Lục Dịch cười nói: "Nguyên nhân chính là như vậy, đồ đồc ngài mới không thể viết tấu sớ dâng lên."

Con bạch lộ này, nói cho cùng, cũng chỉ là một con súc vật, muốn cho Thánh thượng đối với nó mà yêu thích không rời thì phải dựa vào 'Sinh hoa diệu bút' mới phải."

(Sinh hoa diệu bút - thành ngữ của Trung Quốc)

Nghe nói tới, Hồ Tông Hiến bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Đúng, đúng, đúng! Ta thật sự gấp gáp đến độ mất trí, có Thanh Đằng cư sĩ ở đây, làm sao còn tới phiên ta động bút.

Thanh Đằng cư sĩ ở đây chính là gọi vị họ Từ này. Lập tức, Hồ Tông Hiến liền tự mình mài mực, vị Từ này cũng không chối từ, vừa cầm bút vừa trầm ngâm liền viết, không cần chờ đến nửa nén hương, một tấu "Dâng bạch lộ bày tỏ" đã hoàn thành.

Hồ Tông Hiến cầm lên, cẩn thận đọc từng chữ: "...Tất hữu minh thánh chi quân, cung tu huyền mặc chi đạo, bảo hòa tính mệnh, khế hợp thủy sơ, nhiên hậu tư tường khả đắc nhi trí. Cung duy hoàng thượng, ngưng thần vật mực, bảo tính thanh chân, bất ngôn nhi thì dĩ hành, vô vi nhi dân tự hóa, đức mại hi hoàng chi thượng, linh tề thiên địa chi trường.." (Đoạn này mình cũng không hiểu)

Vị Từ là người nổi danh, đa tài đa nghệ, đối với binh pháp, thư pháp, hội họa, thi văn đều thập phần am hiểu. Cho nên ngay cả cha của Lục Dịch đều có ý mời hấn làm quan phụ tá, lại bị hấn nhã nhận từ chối, tình nguyện ở lại Chiết Giang. Bây giờ, Lục Dịch vừa nghe xong bài tấu sớ "Dâng bạch lộ bày tỏ" này, văn từ hoa mỹ tự khắc không cần phải nói, khó thấy được ẩn giấu từng câu từng chữ bên trong là hàm ý khom lưng uốn gối, hết sức xu nịnh, với giọng văn vốn ngô ngĩnh, muốn hấn viết như vậy làm cho văn chương thêm khí tiết, làm thế nào oan ức được.

"Đô đốc, bản tấu sớ này có thể được chưa?" Vị Từ hỏi

Hồ Tông Hiến đặt bản sớ xuống, cái gì cũng không nói, hướng vị Từ khom người đáp lễ.

Vị Từ vội đỡ lấy: "Đô đốc, không nên như vậy!"

"Không, người nhất định nhận đáp lễ này của ta! Việc này không chỉ vì ta Hồ Tông Hiến, mà còn là vì bách tính tỉnh Chiết Giang." Hồ Tông Hiến là người tập võ, vị Từ không thể nào làm lay động được hắn

Vì muốn cho bách lộ được an toàn tiến vào kinh, Hồ Tông Hiến phái gần trăm binh lính hộ tống, suy tính cho bách lộ nghỉ ngơi, để tránh trên đường gặp chuyện phải trì hoãn, liền quyết định năm ngày sau lên đường. Trừ Lam Đạo Hành, những kẻ khác bên ngoài đều không cho gần bách lộ. Còn lại thời gian cũng không nhiều, vì muốn cùng bách lộ mau chóng thân thuộc, Lam Đạo Hành liền liên tục cùng nó ở chung một chỗ.

"Đô đốc, tại hạ còn có hai người Lục Phiến Môn dưới trướng được điều tạm đến đây, ta đang muốn điều bọn họ hồi kinh, chẳng biết có được hay không, ba ngày sau theo bách lộ cùng đồng hành?" Lục Dịch hướng Hồ Tông Hiến nói. Trước đây, hắn mặc dù đã có ý muốn Kim Hạ hồi kinh trước, nhưng lại lo lắng nàng trên đường gặp phải giặc Oa, lần này dâng bách lộ có gần trăm tên quan binh hộ tống, để cho nàng đi cùng quả đúng là thỏa đáng.

Hồ Tông Hiến một mực nhận lời: "Còn có mấy tên bộ khoái Lục Phiến Môn cùng đồng hành, bách lộ kia càng thêm thỏa đáng, rất tốt!"

Có được con bạch lộ này là linh vực may mắn tiến dâng cho thánh thượng, còn thêm vị Từ dâng sớ 'Dâng bạch lộ bày tỏ', nghĩ đến thánh thượng trong lòng chắc hẳn vui mừng. Hồ Tông Hiến trong lòng nhẹ nhõm, đối với vị Từ, Thích Kế Quang, Lục Dịch, đơn giản là tương đối thuận mắt, lúc này sai người chuẩn bị đồ nhắm, muốn cùng bọn họ nâng ly một phen.

Lần này uống rượu, thời điểm từ khi còn trời sáng cho đến khi trăng lên đỉnh đầu, Lục Dịch vốn là đang có tâm sự, hẳn là nên uống rượu, người nào mời hẳn cũng không cự tuyệt, uống xong, tan tiệc, đi đường có chút lão đạo.

Thích tướng quân phái kiệu nhỏ, sai người đi theo, đưa Lục Dịch trở về.

Kim Hạ ở trong viện đợi đã lâu, liên tục hóng lỗ tai nghe ngóng bên ngoài động tĩnh. Ở cửa đồng thời nghe thấy tiếng gõ cửa, nàng vừa mở cửa, trông thấy thân binh đỡ Lục Dịch xuống cỗ kiệu, thân hẳn nồng nặc mùi rượu.

"Lục đại nhân, ngài uống rượu hay sao? Thương thế của ngài còn chưa khỏe hẳn, làm sao có thể uống rượu.."

Nàng lo lắng nói, tiến lên định dìu hẳn.

"Không cần!" Lục Dịch hướng nàng lạnh lùng nói

Nhanh chóng chạy tới, Sầm Thộ cùng Sầm Phúc lần đầu tiên nhìn thấy đại công tử bộ dạng say khướt như vậy, vội vàng tiến lên đỡ hẳn.

"Ngài ấy say rồi phải không?" Kim Hạ nói: "Các người coi chừng miệng vết thương của ngài ấy."

Nghe thấy lời nàng, Lục Dịch ở trong lòng chua chát cười khổ, nếu là quả thật có thể say, ngược lại là một chuyện tốt. Trong mắt hắn nhìn thấy Kim Hạ mặt mày lo lắng, trong tâm lại từng trận quặn đau, rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể khiến nàng đối với mình chán ghét đây.

"Đại công tử, đại công tử....Ta đỡ ngài trở về nghỉ ngơi."

Sầm Phúc muốn dìu hắn vào trong phòng, Lục Dịch ngăn hắn

"Người...." Hắn đưa tay chỉ hướng Kim Hạ, "Cùng với Dương Nhạc, ba ngày sau sẽ theo đoàn hộ vệ Hồ đồ đốc nhanh chóng hồi kinh."

Kim Hạ sửng sờ: "Hồi kinh!"

"Đúng!"

"Tại sao lại hồi kinh?"

"Bây giờ ở lại đây, các người dĩ nhiên là vô dụng, không cần phải lưu lại." Lục Dịch nói

"Vô dụng?" Kim Hạ tức giận rốt cuộc bùng phát: "Đến tột cùng là vì ta vô dụng, ngài không muốn nhìn thấy ta, cho nên muốn ta rời đi?"

Lục Dịch trầm mặt một lát nói: "Có khác biệt gì sao?"

Cái Thúc nghe thấy ở biệt viện có động tĩnh liền đi ra, cau mày đứng nhìn bọn họ

Tay nắm thành quyền, dùng sức mãnh liệt, Kim Hạ không nhúc nhích đứng nguyên tại chỗ.

Đột nhiên, Kim Hạ tiến lên một bước, một quyền đâm vào bụng hấn, đánh rất mạnh, làm hấn đau đến khom lưng xuống

"Đại công tử..."

"Đại công tử!"

Sầm Phúc cùng Sầm Thộ cũng lo lắng cho Lục Dịch, nhưng cũng không có ai mở miệng trách cứ Kim Hạ.

Vốn là muốn đánh thêm một quyền, nhìn thấy Lục Dịch hình như rất đau, Kim Hạ trong cơn tức giận trừng mắt nhìn hấn: "Đi thì đi! Tiểu gia ta không phải là không tự mình biết mình, cũng không phải là dễ bắt nạt!"

Chịu đựng một quyền của nàng, lại nghe thấy lời này của nàng, Lục Dịch khloe miệng hiện lên tia cười khổ, nhưng lại không thể để nàng trông thấy, chỉ có thể tiếp tục khom lưng cúi đầu.

Sầm Phúc không rõ nội tình, chỉ thấy công tử là đau thật sự, vội cúi thấp người, để Lục Dịch trên lưng, đưa hấn trở về phòng. Sầm Phúc cũng bận bịu chăm sóc cho hấn. Kim Hạ bên ngoài phòng chần chừ trong chốc lát, đi tới đi lui, cũng vội vàng đi theo vào trong phòng.

Bọn họ cho Lục Dịch thay quần áo, có nàng nên bất tiện. Kim Hạ vội ra ngoài phòng chờ. Qua một hồi lâu, mới gặp Sầm Phúc cùng Sầm Thộ đi ra

"Lục đại nhân không làm sao chứ?" Kim Hạ hỏi

"Không có việc gì." Sầm Thộ liếc mắt nhìn nàng nói: "Đối với những lời nói vừa nãy, ngươi đừng để trong lòng, đại công tử là

uống quá say."

Kim Hạ nhú mày nói: "Trước kia hấn uống rượu say đều như vậy sao? Tửu lượng cũng quá kém rồi."

Sầm Thọ lắc đầu: "Không phải, ta cho tới bây giờ chưa thấy qua công tử uống rượu say. Nếu là rượu thượng cấp, ngài ấy đều tự mình đi nằm nghỉ một lát, chưa bao giờ như hôm nay."

Lặng im một lát, Kim Hạ lại hỏi: "Bây giờ hấn vẫn khỏe chứ?"

"Đã ngủ thiếp đi." Sầm Phúc nói: "Người không yên tâm thì vào trong xem một chút, bắt quá cũng đừng đánh ngài ấy nữa."

Dứt lời, hấn liền lôi kéo Sầm Thọ đi

Kim Hạ chân chừ trong chốc lát, rón rén đẩy cửa vào trong, đi thẳng đến bên giường, trông thấy Lục Dịch hô hấp đều đặn, quả nhiên đã ngủ

Ngón tay vốn là muốn sờ trán hấn nhưng từ từ sờ xuống lông mày hấn, không tự chủ được dọc theo lông mày hấn mà phác họa...

"Ngài vừa nãy nói đều là nói thật sao? Thật sự là cảm thấy ta vô dụng?"

Kim Hạ nhẹ giọng hỏi, âm thanh phát ra càng giống như đang lẩm bẩm mà thôi.

Đương nhiên là không muốn Lục Dịch trả lời, nàng lặng yên nhìn hấn, qua thật lâu mới khẽ thở dài, đứng dậy thay hấn đắp chăn, thả màn che, thổi đèn, quay người đi ra ngoài.

Bên trong màn che, Lục Dịch từ từ mở mắt...

Trong phòng Thẩm phu nhân, Cái Thúc đem việc khi nãy nói qua một lần, rồi tấm tắc nói: "Ta là thật không nghĩ tới, cháu ngoan ta lại có lúc tính tình thất thường như vậy. Hôm qua còn dịu dàng với cháu gái ta, hôm nay lại khó chịu đối xử qua loa. Trong lòng nam nhân thật khó dò."

Thẩm phu nhân suy nghĩ chốc lát, trong lòng kinh hãi, cũng là đứng ngồi không yên, ở trong phòng đi qua đi lại

"Hắn nhất định là đã đoán ra được thân phận của Kim Hạ, cho nên mới đối với nàng như thế! Ta đã sớm biết được, dùng thân phận của hắn, sớm muộn rồi cũng gặp phải chuyện này, chỉ là không nghĩ đến lại đến nhanh như vậy."

"...Không thể nào, bà có thể hay không suy nghĩ quá nhiều. Kim Hạ nói hắn gần đây gặp chuyện gì phiền lòng nên hôm nay lại hướng nha đầu kia phát hỏa mà thôi."

"Không phải, Lục Dịch là người có nội tâm giấu kín, vui mừng giận hờn cũng không dễ dàng trước mặt người khác mà biểu lộ, sao lại tìm người khác quát mắng cho hả giận." Hình như đang nghĩ đến điều gì, Thẩm phu nhân đột nhiên dừng bước chân, nắm chặt tay Cái Thúc, "Lục Bình cùng Nghiêm Tung là cùng một phe, làm cho Hạ gia toàn bộ hủy hoại, chỉ còn sót lại một hài tử, người nói Lục Dịch có phải hay không muốn thay Nghiêm gia diệt cỏ tận gốc? Lấy lòng Nghiêm gia?"

"Sẽ không đâu, ta thấy hắn không phải loại người này."

Thẩm phu nhân có chút đứng ngồi không yên: "Người chớ vì hấn là người thân thích, liền thay hấn nói chuyện! Ngộ nhớ Kim Hạ xảy ra chuyện gì, ta làm sao có thể làm tỷ tỷ thất vọng."

"Bà đừng gấp..."

Cái Thúc có chút hồi hận khi nói việc này cho nàng biết

Thẩm phu nhân cắn môi suy nghĩ, chốc lát sau mới quả quyết nói: "Ta muốn đưa Kim Hạ rời đi."

"Đi đâu?"

"Đi đâu cũng được, tóm lại là không thể để cho cảm y vệ tìm được, dù cho có ra biển cũng được."

"Từ từ đã!" Cái Thúc tận lực trấn an Thẩm phu nhân: "Bà đi đâu, ta chắc chắn cũng theo bà, nhưng nha đầu Kim Hạ thì, nó không hấn là chịu đi theo đâu."

Thẩm phu nhân kiên quyết nói: "Ta chỉ muốn nói chân tướng sự thật cho Kim Hạ biết, đứa nhỏ này lại không phải không biết xem nhẹ chuyện lớn, chắc chắn sẽ đi theo ta."

"Nói vậy cũng không đúng, nói không chừng Kim Hạ vừa biết được chân tướng, liền ầm ỹ muốn đi giết Nghiêm Tung để báo thù thì phải làm sao? Bà đã quên năm đó muốn đi hành thích Nghiêm Thế Phiên, suýt chút nữa mất mạng chẳng phải hay sao?"

Cái Thúc vội vàng nói: "Việc này bà đừng gấp, thăm dò ý tứ của Lục Dịch, ngộ nhớ hấn vẫn chưa tra rõ ràng thì sao, bà không phải là đang tự làm loạn đấy sao."

"Dò xét ý tứ của Lục Dịch, người cũng không biết hắn là ai sao. Chỉ có hắn mới có khả năng tra khảo người khác khai ra, nghĩ từ trong miệng hắn nói ra chút tin tức, e rằng khó khăn."

"Bà yên tâm, việc này giao cho ta." Cái Thúc hiên ngang nói, "Nói như thế nào thì ta cũng là gia gia của hắn, ta tới hỏi hắn."

Thẩm phu nhân hết sức hoài nghi mà nhìn hắn.

Sáng sớm hôm sau, Lục Dịch vừa mới hé mắt, đã bị khuôn mặt to lớn chắn cả tầm nhìn. Hai mắt Cái Thúc trừng mắt nhìn hắn, có thể quan sát được toàn bộ mặt của Lục Dịch.

"Tiền bối!" Lục Dịch lấy tay đỡ mặt Cái Thúc ra một chút cho thông thoáng, "Ngài có việc gì?"

Cái Thúc chậm rãi gật đầu: "Là có chuyện khẩn yếu muốn hỏi người."

"Người nói đi."

Lục Dịch chống đỡ thân mình dậy

"Tối qua, người đã làm việc gì, người còn nhớ không?" Cái Thúc sấn người tới, làm bộ mặt hùng hổ dọa người.

"Tối hôm qua, ta ở chỗ Thích tướng quân uống rượu." Lục Dịch khẽ mỉm cười, tiếp tục gượng sức khai với Cái Thúc, thuận miệng nói: "Rượu kia là hương tuyết rượu, không biết tiền bối đã từng uống chưa?"

"Rượu hương tuyết, rượu này cũng chưa từng uống qua."

"Mùi vị cũng không tệ, tiền bồi nếu như muốn ném thử, ta gọi Sầm Phúc đi lấy bình rượu cho ngài uống vài ly."

Cái Thúc cười nói: "Được lắm, thuận tiện gọi thêm vài móng gà, có rượu có móng gà, đó mới gọi là cảm nhận."

"Được!" Lục Dịch cười nói: "Ngài quay về phòng đợi, hần mua được liền mang đến cho ngài."

Cái Thúc nhắc chân rời đi, đi được một nửa đường cảm thấy không đúng, qua người buồn bực nói: "Không đúng, ta là có việc muốn hỏi người, làm sao người lại đuổi ta đi?"

"Có việc gì người cứ nói!"

Lục Dịch không vội, ôn hòa cười nói

"Người tối hôm qua ở biệt viện, nói gì với nha đầu kia, người còn nhớ hay không?" Cái Thúc dò xét hần: "Người đừng nói là, hôm qua người say khướt, cái gì cũng không nhớ đấy."

"Ta nhớ!" Lục Dịch nói

Không ngờ hần như vậy mà dứt khoát thừa nhận, Cái Thúc ngẩn người, hoài nghi liền hỏi: "Thực sự nhớ rõ ràng sao?"

Lục Dịch cười nhạt nói: "Lời của ta nói ra, ta sao lại không nhớ rõ."

Đúng lúc này, cánh cửa vốn bị khép hờ bị người nào đẩy ra, Kim Hạ rảo bước tiến đến, vành mắt khẽ hiện quầng thâm, lộ vẻ đêm qua ngủ không ngon.

"Nha đầu, sao người lại tới đây?" Cái Thúc cảm thấy Kim Hạ thực tại ở đây thì không tiện nói chuyện kia với Lục Dịch, lại nói: "Thúc ta đang giáo huấn hần đây, không bằng người đợi tí nữa rồi quay lại."

Kim Hạ không nói gì, hai mắt chỉ nhìn Lục Dịch.

Hít sâu một cái, Lục Dịch cũng giương mắt nhìn, không né tránh ánh mắt nàng, lãnh đạm nói: "Ngay cả cửa cũng không gõ, tại Lục Phiến Môn dạy các người quy củ như vậy sao?"

"....Ty chúc thất lễ, thỉnh đại nhân thứ tội." Kim Hạ khẩu khí nhẫn nại đáp

"Nha đầu, người đi ra ngoài trước đi, ta thay người dạy bảo hần, người lại đến gặp hần được không?"

Cái Thúc muốn kéo Kim Hạ ra ngoài, nàng thì lại cực kỳ bướng bỉnh, hất tay của hần ra, chỉ nhìn chăm chăm Lục Dịch nặng nề nói: "Ty chúc có một chuyện muốn hỏi Lục đại nhân, hỏi xong liền đi."

"Người hỏi đi." Lục Dịch cau mày nói

"Đêm qua, Lục đại nhân, ngài ở cửa biệt viện nói những lời kia, là thật hay sao?"

"Đương nhiên là thật!" Hần thậm chí một chút ngập ngừng cũng không có, lập tức đáp lại lời nàng, "Ta đã cùng Hồ đô đốc bàn bạc qua, các người cùng với đoàn hộ vệ cùng nhau hồi kinh."

Nghe hần lạnh nhạt đáp lại, Kim Hạ đứng tại chỗ, cảm tức mà nhìn hần: "Rốt cuộc là vì cái gì? Mấy ngày trước đây không phải đối với ta tốt sao? Tại sao lại đột nhiên thay đổi?"

Nhìn thấy bộ dạng này của Kim Hạ, Lục Dịch chính mình miễn cưỡng tiếp tục nói: "Sao, người cảm thấy ảm ức gì sao? Người không phải vẫn muốn thăng quan tiến chức hay sao? Ta có thể viết một phong thư gửi đến cho Tổng bộ Lục Phiến Môn, nói người tại Giang Nam đã lập rất nhiều công, thỉnh người quay về thăng quan tiến chức. Với thân phận của ta, tin tưởng chút mặt mũi này của ta, bọn họ chắc chắn sẽ bằng lòng. Việc này coi như, là ta bồi thường cho người."

Nghe xong lời này của hắn, Kim Hạ toàn thân đều phát run.

"Không cần." Giọng nàng khẽ run lên, nhưng từng câu từng chữ lại rất rõ ràng rành mạch, "Việc này, tiểu gia ta không cảm thấy thiệt thòi, không cần phải đền bù tổn thất!"

Kim Hạ phần nộ mà xoay người, toàn bộ thân thể đều không có sức sống, bước đi cũng không vững vàng thiếu chút nữa thì ngã...

Thấy thế, Lục Dịch không nghĩ nhiều, nhưng so với Cái Thúc phản ứng nhanh hơn nhiều, bước nhanh tiến đến đỡ lấy nàng.

Kim Hạ bị hắn ôm vào lòng ngực, mơ màng nhìn mặt hắn, đưa tay muốn sờ, nhưng lại cảm thấy phảng phất hắn cùng mình trở nên xa cách như thiên sơn vạn thủy, đột nhiên đẩy hắn ra, từ từ rời đi.

Lục Dịch chính mình thiếu chút nữa đứng không vững, chỉ có thể dựa vào khung cửa, buồn bực trong lòng giống như bị một khối chì đè ép, hô hấp cũng không tốt...

Cái Thúc ở bên nhìn hắn lắc đầu nói: "Người rõ ràng...là có nỗi khổ tâm trong lòng không thể nói? Tội gì phải làm thế với Kim Hạ?"

Lục Dịch xua tay, không muốn nói lời nào nữa, lại càng không thể đuổi Cái Thúc ra ngoài, liền chính mình ra ngoài.

Cái Thúc thầm than thở, trong lòng dĩ nhiên có tính toán khác..

Nhất thời cũng không biết nên đi đâu, chỉ muốn tìm nơi thanh tịnh, Lục Dịch hướng hậu viện mà đi, đúng lúc liền nghe thấy có người nói chuyện, liền dừng bước chân.

Dưới hậu viện có tán cây hòe ở sân, Sầm Thộ ngồi dưới gốc cây cầm gươm nói: "Cho dù ngài ấy là đại công tử, ta vẫn muốn nói rằng, ngài ấy làm việc này cũng thật quá đáng."

"Chuyện của đại công tử khi nào tới phiên người tranh cãi." Sầm Phúc nói

"Không tới phiên ta, ta cũng phải nói, Kim Hạ bình thường là một cô nương có chút ngang ngược bá đạo, lúc chúng ta cùng nhau gặp phải hải tặc, ta cũng chưa từng thấy nàng sợ sệt, nhưng đêm qua đại công tử nói Kim Hạ vô dụng, mặt nàng đột nhiên trắng bệch." Sầm Thộ càng nghĩ càng thấy Kim Hạ là không đáng như vậy

"Được rồi, được rồi, người sao lại đứng về phía của Kim Hạ cô nương?" Sầm Thộ ngạc nhiên nói: "Ta nhớ người đối với nàng không vừa mắt không phải sao?"

"Ta..ta đây chính là giúp nàng nói lý lẽ chứ không tính làm thân." Sầm Thộ nói tiếp, "Nói thật, Kim Hạ công phu có một chút kém cỏi, nhưng đối với tra án là có chút năng lực, ta đây là bội phục. Đại công tử như vậy mà trách mắng nàng, chính ta còn cảm thấy không thuận mắt!"

"Xem ra trong mắt người thế này? Người còn muốn cưới nàng làm vợ." Sầm Phúc trách mắng nói

Sầm Thọ ương ngạnh cổ: "Muốn cưới nàng thì sao chứ, ta cũng không phải không dám! Đại công tử nếu không muốn, lẽ nào người khác không được muốn...."

"Người điên rồi sao! Lời này còn dám nói ra."

Sầm Phúc tức giận thuận tay hướng hất ném một hòn đá. Sầm Thọ còn muốn nói gì, bị Sầm Phúc nghiêm nghị quát bảo ngưng lại: "Câm miệng, không cho phép người nói nữa! Về sau đừng để ta nghe thấy lời nào không biết trên biết dưới như vậy nữa."

"Hừ....Còn bảo im miệng, người cho rằng người là cha hay là mẹ chứ." Sầm Thọ khịt mũi coi thường

Ở chỗ xa xa, Lục Dịch nghiêng người dựa vào cột hành lang, nhìn thấy hoa hòe bị gió thổi tới chân mình, im lặng không nói.

Dương Nhạc đang ở bên cạnh giếng múc nước, Thuần Vu Mặc giúp hất rửa hoa hòe, dự định chuẩn bị cơm.

"Đại Dương, hôm nay đừng nấu cơm, tiểu gia mời người ra ngoài ăn."

Kim Hạ kéo Dương Nhạc liền đi.

Đêm qua, Lục Dịch trở về quá trễ, những người khác tất cả đều đã ngủ, hơn nữa Kim Hạ cũng không chịu nói gì, Dương Nhạc căn bản không biết giữa hai người bọn họ đã phát sinh chuyện gì.

"Không được, ta còn phải làm cơm mang ra."

"Đừng để ý, tụi bọn họ sẽ tìm thức ăn, không chết đói đâu." Kim Hạ thúc giục hẳn: "Hiếm khi tiểu gia ta mời khách, người đừng làm ta mất hứng."

Thuần Vu Mẫn tay vẫn còn đang ướt, ôn nhu nói: "Dương đại ca, người yên tâm đi, ở đây cứ giao cho ta làm."

"Như vậy sao được?" Dương Nhạc vội nói

"Thuần Vu cô nương, người cũng cùng theo ta đi!" Kim Hạ ngay sau đó cũng kéo Thuần Vu Mẫn đi theo, "Tiểu gia ta mời khách chuyện như vậy mười năm cũng khó mới gặp một lần, không cho phép ai từ chối."

Thuần Vu Mẫn hé miệng cười một tiếng: "Được, ta đi."

"Được lắm!"

Kim Hạ dẫn bọn họ ra ngoài, thì gặp ngay Tạ Tiêu, cũng bị tóm lấy, chọn ngay một tữu lâu rồi đi vào.

"Người phát tài rồi sao?" Tạ Tiêu như thế nào cũng biết Kim Hạ vốn bản tính keo kiệt.

Kim Hạ không để ý tới hẳn, hào khí gọi tên tiểu nhị: "Tiểu nhị, trước tiên mang ra đây hai cân rượu!"

"Trước hết đã uống rồi sao? Thực sự phá tài rồi?" Tạ Tiêu hỏi thăm liền hướng nhìn về phía Dương Nhạc, Dương Nhạc nhún nhún vai, ra hiệu chính mình cũng không biết.

Tiểu nhị ân cần đi đến: "Khách quan, ngài muốn uống rượu gì?"

"Thì là...rượu gì ngon nhất ở đây?" Kim Hạ hỏi

Nghe vậy, Tạ Tiêu cười to không ngừng.

Tiểu nhị vẫn không thay đổi ân cần, cười nói: "Ngon nhất chính ở đây là chính là rượu gạo nếp, nhưng ngài có thể sẽ cảm thấy nó không phải là ngon nhất, vì đây là quán rượu chuyên chưng cất rượu gạo nếp, ngoài bằng hiệu có để là rượu rất đặc sắc, hương thơm ngọt dịu, giúp lưu thông máu ấm dạ dày, hơn nữa...rất thích hợp cho cô nương gia uống đấy."

"Được!" Kim Hạ vui vẻ nói: "Vậy trước tiên mang lên bốn cân rượu!"

Dương Nhạc vội ngăn cản: "Mang lên trước hai cân, không đủ lại gọi."

"Được rồi, khách quan ngài muốn mang lên đồ nhắm là gì?" Tiểu nhị vẫn thân thiện nói

Kim Hạ ngửa đầu quét mắt nhìn bảng treo trên tường, quyết đoán nói: "Món ăn cũng là loại ngon nhất! Nhưng phải có thịt có chay được không?"

"Được, ta đều nghe ngài an bài, bảo đảm ngon mà không tốn bạc." Tiểu nhị cười nói: "Ta trước tiên mang lên một đĩa lạc, để cho các ngài nhâm nhi đỡ buồn miệng, chỉ chốc lát nữa sẽ nhanh chóng mang thức ăn ra."

Kim Hạ rất hài lòng, tán thưởng: "Không chê nghèo yêu giàu sang, không phân người cao thấp, tiểu nhị ca, người tương lai nhất định có thể làm được chuyện lớn, kiếm được nhiều tiền!"

Tiểu nhị cười nói: "Xin nhận lời chúc của ngài!"

Trong chốc lát quả nhiên mang lên đĩa lạc cùng hạt dưa, Kim Hạ mở bình rượu liền rót rượu, uống rượu gạo lại dùng bát, không phải dùng ly, Thuần Vu Mẫn nhìn trước mắt đầy một chén rượu liền thì có chút hơi choáng váng.

"Nào, hôm nay ta mời khách, ta trước tiên xin kính." Kim Hạ bưng bát rượu, liền ừng ực uống hết, chính là một giọt cũng không thừa

Dương Nhạc cảm thấy không được nữa liền vội ngăn nàng tiếp tục rót rượu, nhíu mày hỏi: "Người làm sao vậy? Uống rượu cũng không nên uống vội như vậy, món ăn còn chưa mang lên nữa mà."

Tạ Tiêu cũng nói: "Chính là, uống như vậy có thể mau chóng say đấy."

Gạt tay Dương Nhạc ra, Kim Hạ tiếp tục rót rượu miệng thì nói: "Ca ca, có nhớ hay không ta đã nói với người, tiểu gia ta tửu lượng tốt, sẽ không sao đâu!"

Tạ Tiêu cũng không cùng nàng tán dóc nữa, chỉ hỏi: "Nói đi, người hôm nay mời khách, rốt cuộc là vì sao vậy? Nếu có chuyện vui, nói ra cũng tốt để cho bọn ta thay người vui mừng. Đúng rồi, người tại sao không gọi Lục đại nhân đến cùng?"

Thân thể bỗng chốc cứng đờ, không cẩn thận khiến nước trong cốc vơi đi, Kim Hạ hít sâu một hơi, lại tiếp tục nâng cốc rót đầy: "Tiểu gia ta muốn mời ai thì mời."

Nghe vậy, ba người còn lại hai mặt nhìn nhau, cảm thấy đều có chung một nhận thức : Nhất định là Kim Hạ cùng Lục đại nhân giận dỗi.

Trong ba người, Dương Nhạc cùng Kim Hạ thân quen nhất, giống như người trong nhà, liền hỏi trực tiếp: "Người cùng Lục đại nhân làm sao vậy?"

Kim Hạ không kiên nhẫn nói: "Có thể hay không đừng nhắc đến hắn?"

Nàng càng như vậy, Tạ Tiêu càng cảm thấy hiếu kỳ hỏi: "Rất cuộc là làm sao vậy, mấy ngày trước đây còn thấy người không biết xấu hổ ôm lấy người ta, bây giờ sao lại như vậy?"

"Chớ nói nhảm...." Dương Nhạc nhìn thấy sắc mặt Kim Hạ không tốt, vội ngăn Tạ Tiêu nói lung tung.

Tạ Tiêu nhất quyết là không nhìn sắc mặt nàng, hướng Đại Dương nói: "Thật sự, lúc đó người không nhìn thấy, ngay ở đầu cổng thành, trời còn tối, xem ra nha đầu này cho rằng người khác không để ý đến...."

"Tạ đại ca!"

Ngay cả Thuần Vu Mẫn cũng không nhịn được lên tiếng ngăn lại, lắc đầu, ra hiệu cho hắn nhìn Kim Hạ. Tạ Tiêu lúc này mới hậu tri hậu giác nhìn sang, Kim Hạ ngồi không nhúc nhích, nước mắt từ từ chảy xuống gò má...

Tạ Tiêu sợ nhất là cô nương gia khóc, thấy thế cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, lo lắng nói: "Ta nói sai, sai rồi, nha đầu người đừng khóc! Người xem người nước mắt tèm lem chảy cả xuống bát rượu."

Dương Nhạc cũng biết Kim Hạ rất ít trước mặt người khác rơi lệ, bây giờ nhất định là bởi vì trong lòng quả thực khó chịu, nhú mảy

ân cần nói: "Kim Hạ, người nói thật đi, có phải hay không Lục đại nhân đã ức hiếp người chuyện gì?"

"Không có! Kim Hạ lấy tay áo tùy tiện lau nước mắt, "Hắn không có khi dễ ta, hắn còn nói viết phong thư tiến cử ta lên làm bổ đầu, ta là chính mình cự tuyệt."

"Thăng chức lên làm bổ đầu, đây là chuyện tốt, người vì sao lại phải từ chối?" Dương Nhạc ngạc nhiên nói

Tạ Tiêu lại khinh thường nói: "Để ta nói, ở trong công môn, là bổ đầu hay bộ khoái đều không có gì khác biệt, cũng đều phải chịu uất ức, không cần làm cũng được."

"Chính mình cũng không phải không có bản lĩnh, sớm muộn gì cũng có thể lên làm bổ đầu, vì sao phải mượn thân phận của hắn." Kim Hạ hung hăng uống một hớp rượu nói: "Tiểu gia ta không thích thế."

"Nói thật hay! Có chí khí!"

Tạ Tiêu cũng nâng chén rượu lên, nhanh chóng cùng Kim Hạ cạn chén.

"Chí khí như vậy lại càng không thể lấy rượu ra mà thay cơm." Dương Nhạc chỉ muốn nói là Kim Hạ quá hiếu thắng liền lắc đầu nói: "Người cũng đừng học theo bộ dáng của Thích phu nhân, một cô nương mà hiếu thắng như vậy cũng không phải là chuyện tốt gì. Người cũng bởi vì chuyện này, lại làm cho Lục đại nhân buồn phiền rồi phải không?"

Kim Hạ lắc đầu, lại không muốn nói thật, chỉ nói: "Là chính ta cảm thấy mình không xứng với hắn, cho nên không muốn cùng hắn có

quá nhiều dĩnh dǎng."

Nghe vậy, Dương Nhạc càng thêm khó hiểu: "Người trước kia không phải là nói như thế..."

"Là ta hoàn toàn đã tỉnh ngộ được chưa!" Kim Hạ có chút tức giận nhìn về phía Dương Nhạc: "Hôm nay, tiểu gia ta mời cơm, người có thể hay không thoải mái một chút nâng cốc uống rượu, đừng dài dòng nữa."

Dương Nhạc không còn cách nào nói nữa, vừa lúc tiểu nhị mang thức ăn ra, liền nhanh nhẹn gấp món ăn mà ăn.

Lần này đi ăn cũng đến gần tối, Kim Hạ cùng Tạ Tiêu nhiều lần nâng cốc, hai cân rượu cũng không đủ uống, gọi thêm bốn cân rượu nữa, ở bên cạnh Thuần Vu Mẫn thấy vậy cũng ngây người.

"Viên cô nương uống như vậy, không sao chứ?" Nàng nhỏ giọng hỏi Dương Nhạc

Dương Nhạc cũng cảm thấy hết cách với Kim Hạ: "Kim Hạ tâm tình không tốt, mặc kệ nàng đi, dù sao có ta ở chỗ này, như thế nào cũng nàng về là được."

Thật vất vả mới đem vài vò rượu uống cạn sạch, vậy mà Kim Hạ còn muốn gọi thêm, bị Dương Nhạc ngăn lại: "Hạ gia, hôm nay đến đây thôi, chúng ta sáng mai lại uống nữa."

"Sáng mai uống nữa, là người nói đấy, đừng quên!" Kim Hạ dùng sức đập vào bả vai Tạ Tiêu: "Người nghe thấy rồi chứ, sáng mai uống nữa!"

Tạ Tiêu vui vẻ nói: "Được, sáng mai ta mời!"

Trả tiền xong xuôi, Kim Hạ vừa đứng lên liền cảm thấy trời đất quay cuồng, Dương Nhạc vội vàng đỡ lấy nàng. Tạ Tiêu vẫn còn tỉnh, hẳn xưa nay uống quen rượu mạnh.

Dương Nhạc cõng Kim Hạ lên lưng, bọn họ cùng đi về biệt viện. Mới đi được nửa đường, liền gặp phải Sầm Thộ đang vội vã chạy, thấy bọn họ hẳn liền đi tới: "Các người sao lại ở đây, làm ta đi tìm!"

"Sao, chúng ta ra ngoài uống rượu cũng không được hay sao? Tạ Tiêu nhú mày nói

Sầm Thộ nghiêng đầu nhìn Kim Hạ đang trên lưng Dương Nhạc: "Kim Hạ làm sao vậy?"

"Là uống rượu say." Tạ Tiêu nói, "Không phải là nói tửu lượng tốt hay sao, sáng mai thế nào ta cũng sẽ trên nàng cho xem."

Sầm Thộ liền hiểu được Kim Hạ hơn phân nửa là mượn rượu giải sầu, không khỏi lo lắng cho nàng.

"Ngài vội vàng tìm bọn ta, có việc gì sao?" Dương Nhạc hỏi

"Đúng rồi!" Sầm Thộ vội nói chính sự, "Vừa rồi Thích phu nhân phái người đến báo, nói Đồng Tam đã vượt ngục, bảo chúng ta hãy cẩn thận một chút, hải tặc có thể trả thù, nói không chừng sẽ khiến chúng ta thêm phiền toái."

"Không phải là do binh thượng cấp canh chừng hay sao? Làm sao hẳn lại vượt ngục được?" Dương Nhạc khó hiểu

"Đồng Tam là bị nhốt ở trong đại lao của nha môn, có đồng bọn giết canh ngục, cứu hẳn ra ngoài."

Tạ Tiêu tức giận nói: "Ta đã nói rồi, lúc ấy nên giết hấn mới phải, đỡ phải lo sợ về sau."

"Người phải cẩn thận nhất chính là người!" Sầm Thộ nói, "Người lúc đó cải trang thành người đánh cá, dẫn dụ hấn rất lâu, hấn nhất định đối với người ghi hận trong lòng..."

Tạ Tiêu bất mãn không để ý nói: "Ta đây không sợ hấn, vừa lúc, ở trên thuyền hấn nhiều ngày như vậy, cũng coi như là hấn có bản lĩnh."

"Có đao có súng, tất nhiên là người không sợ, nhưng chỉ sợ bọn chúng đâm sau lưng người, người vẫn nên phòng thủ thì hơn." Sầm Thộ nói: "Đại công tử đã ra lệnh cho ta và ca ca canh gác cả đêm, các người ban đêm cũng cảnh giác một chút, đóng cửa then cài cẩn thận, để binh khí bên cạnh người."

Mọi người đều đã hiểu, một đường trở lại biệt viện.

Kim Hạ vẫn còn ở trên lưng Dương Nhạc nhưng đã ngủ, Thẩm phu nhân thấy nàng toàn thân nồng nặc mùi rượu, nhú mào, giúp nàng trở về phòng, cùng Thuần Vu Mẫn giúp Kim Hạ thay y phục, mới đỡ nàng lên giường nghỉ ngơi.

"Cùng người khác hơn thua, lại đem chính mình ra để rồi uống say như vậy, thật không có tiền đồ!" Thấy Kim Hạ đã chìm vào giấc ngủ, Thẩm phu nhân liền làm bầm

Thuần Vu Mẫn hỏi: "Có phải nàng cùng Lục đại ca giận đối rồi không?"

"Các người đi ra ngoài cùng nhau, nàng không nói các người biết hay sao?" Thẩm phu nhân ngạc nhiên nói

Thuần Vu Mẫn lắc đầu: "Không có."

Thẩm phu nhân nhìn về phía Kim Hạ, thở dài nói: "Đứa nhỏ này, liền một câu không phải là hấn cũng không dám nói." Lại thay nàng đắp mền, kéo màn che, thổi đèn, cùng Thuần Vu Mẫn đi ra khỏi phòng.

Cửa vừa mới đóng chưa được chốc lát, cửa sổ bị người nào đó đẩy nhẹ, Lục Dịch tiến đến. Từ khi Kim Hạ chưa về hấn liền trong lòng lo lắng, mãi mới chờ được khi nàng trở về bình yên, lại còn uống rượu đến say mèm....Mở màn che, mượn ánh trăng朦胧 lung, nhìn mặt nàng đang ngủ, Lục Dịch trong lòng hỗn loạn...

Rốt cuộc thì mình nên làm như thế nào mới đúng?

Hay là..bất luận hấn làm như thế nào thì cũng làm nàng tổn thương mà thôi.

Mọi người đều đề cao cảnh giác, qua được hai ngày, vẫn là vô sự, suy đoán rằng Đồng Tam hơn phân nửa là đã quay trở về biển, đại khái là chẳng quan tâm đến việc báo thù, liền thả lỏng đôi chút.

Kim Hạ xưa nay tính tình mặc dù không tệ, nhưng hơi có chút tính khí thất thường, hai ngày nay cũng không cùng Lục Dịch nói chuyện nhiều, chính là chạm mặt cũng không liếc mắt nhìn, cứ như vậy mà đi qua, chỉ để ý đến bốn phận của chính mình. Lục Dịch thấy nàng như vậy, không uống say rượu mà về, ngược lại thoáng yên tâm.

Ngày hôm đó, Thượng Quan Hi nhờ Kim Hạ đi thay mình tới cửa hiệu may mua vài áo bào, bạc cũng đưa cho nàng, lại nói là áo bào

cho nam tử.

"Là áo bào cho nam tử?" Kim Hạ hỏi, "Theo như vóc người của Tà gia ca ca mà mua sao?"

"Không, là mua cho A Nhuệ." Thượng Quan Hi nói, "Ta nhìn hấn tới lui cũng chỉ có hai áo bào thay đổi, vả lại cũng không vừa người."

A Nhuệ mặc trên người chính là y phục của Sầm Thộ khi giả trang thành phu xe, chính hấn cũng không muốn nói, mọi người bận bịu nhiều việc, ngoại trừ cho hấn ra ngoài chữa thương, nhưng cũng không nghĩ tới là nên mua y phục mới cho hấn.

Kim Hạ suy đoán vóc người của A Nhuệ, gật đầu nói: "Được, hấn có hay không thích mặc như thế nào? Màu sắc ra sao?"

"Cái này..." Thượng Quan Hi suy nghĩ một chút: "Trước đây ở trong bang, thường nhìn thấy hấn mặc y phục đen."

"Ta biết rồi!"

Kim Hạ cầm ngân lượng đi ra cửa, đi qua con phố liền thấy một cửa hàng bán xiêm y, vừa muốn đi vào, lại bị người nào đó đụng mạnh vào, túi đeo bên hông bị lưỡi dao sắc bén cắt đứt, người này cầm túi tiền bỏ chạy.

"Này!"

Thân là bộ khoái, lại bị trộm cướp tiền, quả thực là vô cùng nhục nhã, Kim Hạ giận dữ, cất bước liền đuổi theo.

Không thể tin được, tên tiểu tặc này khinh công rõ ràng rất tốt, hơn nữa đối với con đường ngõ phố Tân Hà thành này phi thường

quen thuộc, Kim Hạ một đường đuổi theo, hấn lại một đường bỏ trốn, chốc lại rẽ trái chốc lại rẽ phải, cho đến cổng thành Bắc mới ngưng lại cước bộ.

"Đàng hoàng một chút, đi với ta đi báo quan, tiểu gia ta cùng người đánh một trận!" Kim Hạ hướng hấn quát.

Tiểu tặc kia vốn là không để ý tới nàng, hướng trên tường thành hô: "Đường chủ, người đã tới!"

"Đường chủ?"

Kim Hạ lần này mới nhận ra là Đồng Tam đang đứng ở trên tường thành, không nghĩ tới lại trúng kế của hấn, nàng cẩn thận thối lui hai bước, ánh mắt cực nhanh quét mắt tứ phía, muốn nhân cơ hội chuồn đi.

Vừa nhìn thấy, ngoại trừ tên tiểu tặc cùng Đồng Tam bên ngoài, hai bên đều có người, phía sau mình cũng có người, vừa lúc cũng ngăn cản đường đi, xem ra bọn chúng chính là đồng bọn của Đồng Tam.

"Người này tuy là hạng nữ tử nhưng nhiều lần làm hỏng việc của ta! Hôm nay trước hết chém ả một đao!" Đồng Tam một lời thừa thãi cũng không có, trực tiếp hạ lệnh

Lần này ra ngoài cũng không mang theo binh đao, cũng may ở giày đều mang theo chủ thủ, Kim Hạ thấy tình thế không ổn, rút chủ thủ ra, xoay người ném vào tên cản trở chính mình hướng đi, ý đồ làm hấn mở đường chạy.

Người nọ cầm trong tay một thanh đao Đông Dương, thấy chủ thủ bay tới, thân mình không chú nào động, chỉ cầm vỏ đao ngăn

cản, chỉ nghe thấy một tiếng 'Keng', chủ thủ bị đánh bay ra ngoài. Người nọ thậm chí không bị cản trở mà ngược lại còn tiến đến gần Kim Hạ.

Cùng lúc đó hai tên bên cạnh cũng hướng Kim Hạ tiến gần, mắt thấy nàng đã không còn đường lui, hơn nữa lại không có binh khí, chỉ có thể liều mạng mà thôi.

"Đồng Tam, ngươi không lo lắng cho nương tử cùng hài tử của ngươi sao?" Kim Hạ ngửa đầu hướng Đồng Tam nói, cố gắng kéo dài thời gian.

Đồng Tam thần khí phức tạp, lời này của Kim Hạ thật đúng là đâm vào tim hắn, hai người không ở chung ngục lao, lần này vượt ngục cũng không cứu được vợ con ra ngoài. Hắn đứng trên bậc thang liền đi xuống hai bước, bước chân tập tễnh, hướng mắt nhìn Kim Hạ. Đồng Tam là đang bị thương, hắn nếu là đang bị thương, dùng lời lẽ nói với hắn là hợp lý nhất.

Kim Hạ bắt quá liền bịa chuyện: "Ta hai ngày trước đã đi gặp bọn họ, bà ấy có nói với ta mấy lời, ngươi có muốn nghe hay không. Ta đến nói cho ngươi biết."

Thấy Đồng Tam không chút phản đối, Kim Hạ liền bắt đầu thử dò xét từ từ men theo bờ tường thành đi lên bậc thang, liếc thấy mấy tên còn lại vẫn một mực đứng cản nàng

"Nương tử nhà ngươi rất nhớ nhung ngươi, hài tử vẫn bình yên..." Kim Hạ đi đến cách Đồng Tam không tới một trượng, ngược đầu nhìn hắn nói: "Bất quá ngươi một thân một mình rời khỏi, để bọn họ một mình lại nơi đó, quả không chân chính chút nào."

Nghe vậy Đồng Tam vẻ mặt vẫn lãnh đạm

"Bất quá nương tử nhà ngươi đối với ngươi là không còn lời gì để nói." Kim Hạ tiếp tục nói bừa, ánh mắt âm thầm quan sát thương tật ở chân của Đồng Tam, cước bộ hướng bên cạnh, chân nàng căng cứng chuẩn bị phát lực, "Nghe nói ngươi chỉ một mình chạy trốn khỏi ngục tù, bà ấy liền một câu trách ngươi cũng không nói..."

Lời cuối cùng vừa nói, Kim Hạ liền nhảy lên, trên không trung đá liên tục vào thương tật ở chân của Đồng Tam. Hấn vội vàng không kịp chuẩn bị, bất đắc dĩ tránh thân thể sang một bên, dựa vào vách tường chống đỡ, cầm trong tay chủy thủ hộ thân. Lúc này, ba gã còn lại thấy vậy, gấp gáp chạy đến.

Trước mắt đường lui đã bị chặn, nhất thời lại không bắt được Đồng Tam, Kim Hạ chỉ đành phải hướng trên tường thành bỏ chạy. Đồng Tam giận dữ, lệnh cho ba gã còn lại sát sao đuổi theo...

Kim Hạ ở trên tường thành chạy nhanh, ba người ở phía sau theo sát không nghỉ, trong đó còn có tên tiểu tặc khinh công cao cường. Nàng quay đầu nhìn vài lần, trong lòng âm thầm kêu khổ không ngừng, đằng trước lại không có lối thoát, chỉ sợ sẽ bị đuổi kịp.

Trên mặt đất thấy bóng thấy có đoạn xích sắt lúc thủ thành dùng để đối phó với hải tặc, khi bọn chúng rút quân liền tạm thời để ở chỗ này, Kim Hạ không chú ý bị vấp phải xích sắt trượt chân té ngã, thoáng cái đã bị tên tiểu tặc kia chế trụ...

"Đường chủ, xử trí tên này như thế nào? Róc thịt nó hay sao?"
Người này chuyển hướng Đồng Tam

Đồng Tam khập khểnh liền đi đến, tức giận nhìn Kim Hạ: "Dùng sợi dây thừng ghì chặt tên này, treo ngược ở trên tường thành, để ở tường thành dân chúng thấy được chúng ta đã nổi dậy."

Kim Hạ lúc này vẫn còn tỉnh táo, vội la lên: "Đồng Tam, người tốt nhất là nên ngấm lại Vợ con người còn ở trong lao, người hôm này đem ta treo ngược ở tường thành, nói không chừng ngày mai chính là nương tử nhà người cũng bị treo ngược trên tường thành."

Đồng Tam ngấm lại cũng cảm thấy có lý, liền nói: "Giết ả, trực tiếp đem đầu treo ở tường thành..."

"Này! Người ngấm kĩ lại, nghĩ kĩ lại!" Kim Hạ vội vàng tiếp tục đề nghị hấn: "Có ta, không chừng người có thể đem đi đổi lấy vợ con người."

Đối với lời này, Đồng Tam quả thật không dám tin tưởng nữa, nhưng theo lời Kim Hạ nói cực kỳ có lợi cho hấn, nhất thời không quyết định chắc chắn, nhúu mày trầm tư. Ngay ở khắc này, ở bên bờ tường thành đột nhiên vượt lên một người, phi chân đá hướng về Đồng Tam, ở giữa ngực hấn, Đồng Tam ngay lập tức bị đá ngã lăn ra, tiếp tục đánh thẳng đến gã hải tặc khác.

Người này chính là Lục Dịch

Lúc này hấn biết được Kim Hạ ra cửa, không yên tâm, nhưng sợ nàng phát giác, nên xa xa theo sát nàng. Cho đến khi nàng đột nhiên đuổi theo tên tặc, hấn mới vội vàng đuổi theo. Nhưng ở Tân Hà thành ngõ hẻm mạch ngầm rất nhiều, lại đan chéo nhau phức tạp, hấn tiến vào con ngõ ngõ liền mất tung tích của Kim Hạ, không biết tìm nàng ở nơi nào, cuối cùng nhảy lên nóc nhà, nhìn thấy nàng

chính là đang ở tường thành, chạy nhanh đến, phía sau còn có người đang đuổi theo, lập tức chạy nhanh tới.

Kim Hạ nhìn thấy Lục Dịch, không biết phải làm sao, nàng mặc dù đang bị hải tặc chế trụ, nhưng trong lòng lại vô tri bối rối.

"Thả nàng ra, ta tiếp các người ba chiêu." Lục Dịch khuôn mặt lạnh lùng, hướng hải tặc nói

Mắt thấy Đồng Tam bị đá văng, vẫn nằm trên đất, chỉ còn sót lại khuôn mặt giận dữ, ba gã hải tặc mặc dù không biết Lục Dịch là ai nhưng cũng biết đây chính là cao thủ, không dễ đối phó. Ngoại trừ tên tiểu tặc đang áp chế Kim Hạ, hai tên hải tặc còn lại đều là người Đông Dương, rút ra trường đao, hướng Lục Dịch tấn công.

Kim Hạ lo lắng vết thương ở vai của Lục Dịch còn chưa khỏi hẳn, đã thấy hắn nghiêng người nhanh nhẹn né qua, lấy đao ngăn cản đao, ngay đó một quyền nện vào cánh tay tên hải tặc. Chỗ này bị trúng đòn nghiêm trọng, hải tặc cả cánh tay cảm thấy như bị phé đi, bị hắn đoạt lấy đao Đông Dương, đao sắc lướt qua, máu tươi tràn ra, hải tặc dĩ nhiên ngã xuống đất bỏ mạng

Tên tiểu tặc kia thấy thế, tự biết mình không phải là đối thủ của Lục Dịch, chỉ có tạo cơ hội chạy thoát. Trong tay hắn dẫn theo Kim Hạ, thừa dịp Lục Dịch vẫn còn đang giao thủ với một tên khác, bỗng nhiên đem nàng hướng chỗ trống tường thành đẩy xuống. Kim Hạ vội vàng không kịp chuẩn bị, chỉ có thể dùng ngón tay gắt gao chế trụ bờ tường, toàn bộ thân thể treo lơ lửng trên không...

Thấy Kim Hạ bị đẩy xuống, Lục Dịch hoảng hốt, xông đến cứu nàng. Một tên hải tặc lấy trường đao vung chém hung mãnh, hắn nhất thời không còn cách nào đi đến cứu, thấy trên mặt đất có dây

xích sắt, liền dùng chân lấy lên, đem xích sắt một mực quăng xuống cho Kim Hạ.

Xích sắt này thô kệch nhưng hết như cánh tay người, muốn kéo lên dĩ nhiên không dễ, chứ nói chi là muốn kéo lên, mà Lục Dịch trên cánh tay còn có vết thương, lại càng thêm gian nan.

Vì lúc này trên bờ tường gạch đá quá nhỏ, Kim Hạ ngón tay không thể chịu đựng được nữa, thân thể trượt xuống một đoạn, cả người cảm thấy mình sắp rơi xuống, vừa lúc đó có xích sắt ném xuống, lại nghe giọng Lục Dịch "Bắt lấy", nàng vội vàng cố gắng nắm bằng được xích sắt, ra sức bò lên trên.

Tên tiểu tặc kia thấy có cơ hội thừa nước đục thả câu, ngược lại không thể trốn thoát được nữa, liền nhặt trường đao của Đồng Tam liền hướng Lục Dịch đâm tới. Lục Dịch một tay níu lại xích sắt, một tay cùng hải tặc vật lộn với nhau, lấy một chọi hai.

Bởi vì tường thành ngăn cản, Lục Dịch không nhìn thấy tình hình của Kim Hạ, chỉ biết nàng đã bắt được xích sắt, sợ lại gặp phải biến cố, áp bức tên hải tặc, dùng hết lực vào cánh tay, dùng sức kéo xích sắt, Kim Hạ cả người theo xích sắt nhô người bay lên không trung, vừa văng rơi xuống đất trên tường thành. Nhìn thấy Kim Hạ bình an vô sự, hắn cảm thấy nhẹ nhõm thở ra, lại trở tay tiếp tục đối phó với hải tặc, liền tiếp xuất chiêu, liền đánh chết tên hải tặc.

"Lục đại nhân..." Kim Hạ lo lắng thương thế của hắn, lại xem xét thấy hắn không muốn để ý tới mình, "Đa tạ ân cứu mạng."

Lục Dịch lui về liền một lời cũng không nói, quay đầu rời đi.

Xích sắt kia quả thật quá nặng, hấn vừa mới tung xích sắt lên cao, đã là liều mạng đem nội lực mạnh mẽ ra đánh đổi, lúc này trong lồng ngực hơi thở hơi khó chịu, đi đến chỗ bậc thang quy xuống, lập tức phun ra máu tươi xuống đất, đỡ lấy tường thành, sợ bị Kim Hạ phát hiện khác thường, miễn cưỡng bước nhanh rời đi

Kim Hạ đứng tại chỗ trong chốc lát, theo bản năng kiểm tra thi thể của vài tên hải tặc, mới chậm rãi hướng về phía tường thành, đi đến chỗ mấy bậc thang liền trông thấy máu tươi liền sững sốt...

Sau khi trở lại biệt viện, Kim Hạ hỏi Sầm Thộ mới biết được Lục Dịch đã trở về, vẫn là ở trong phòng không cho ai vào. Suy đoán là hấn đã bị trọng thương, Kim Hạ trong lòng lo lắng, chần chờ một lúc lâu, nhìn không được hay là đi gõ cửa phòng của Lục Dịch

"Lục đại nhân, ngài có phải hay không bị thương? Có nặng lắm không?"

Sau một lúc lâu, bên trong truyền đến giọng nói của Lục Dịch:
"Không có! Người đi đi!"

Kim Hạ không có cách nào, nhưng là vẫn không an tâm chút nào, yên lặng đi đến cửa sổ, ngồi xổm xuống, ôm đầu gối chờ đợi, nghĩ tới ngộ nhỡ Lục Dịch ở bên trong có việc gì, chính mình kịp thời giúp đỡ hấn.

Bên trong phòng, Lục Dịch bình tĩnh ngồi xuống, ngồi dựa ở trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, vô tri vô giác mà thiếp đi...

Mơ mơ màng màng, khung cảnh mờ lung, lúc đó hấn đi đến bên tường thành, lại một lần nữa nhìn chỗ Kim Hạ bị rơi xuống tường thành, nhưng lần này hấn lại không kịp đi cứu nàng...

Nàng nặng nề rơi xuống, dưới thân thể nhan chóng tràn đầy máu tươi, cảnh tượng đỏ thẫm đập vào mắt..

Hắn bị cả kinh đột nhiên ngồi dậy, lồng ngực phập phồng thở mạnh.

Kim Hạ!

Đây là mộng? Hay là thật? Hắn nhất thời không thể nào phân biệt được, xoay người xuống giường, đẩy cửa phòng ra, vội vàng nghĩ đi tìm người này hỏi rõ ràng.

"Lục đại nhân?" Một giọng nói từ sau lưng hắn vang lên

Hắn quay đầu, nhìn thấy Kim Hạ đang đứng đó, tựa tại mà phải đất trên người.

"Ta, ta chỉ là sợ ngài bị nội thương, dù sao cũng là vì cứu ta..."

Lời nàng còn chưa dứt, sau một khắc, đã bị Lục Dịch siết sao ôm vào trong ngực, Kim Hạ thậm chí có thể cảm nhận được tim hắn đang đập mạnh, hai tay nhẹ nhẹ run lên.

Nàng vẫn còn ở đây! Không chết!

Bắt chặt trên cánh tay có vết thương, Lục Dịch siết cánh tay, từ từ cảm thụ hơi ấm mang cho mình cảm giác yên bình.

Hai người lặng lẽ ôm nhau, không biết qua bao lâu, đột nhiên nghe thấy có người nặng nề quát to: "Hạ nhi!"

Cái giọng nói này rất quen thuộc.

Lục Dịch buông lỏng Kim Hạ, hai người quay đầu, trông thấy một người đang đứng giữa trời chiều, mặt mày nghiêm trang, chính là Dương Trình Vạn.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 129

Dương Trình Vạn thương tật ở chân còn chưa khỏi hẳn, theo lý mà nói thì không nên hành tẩu, lại càng không thể lặn lội đường xa, nhưng khi hắn nhận được thư tin tức của Dương Nhạc, cũng không để ý lời khuyên bảo của Tạ Bách Lý, trực tiếp lên đường đi đến Tân Hà thành. Mà ở tại biệt viện, nhìn thấy Kim Hạ cùng Lục Dịch một màn ôm nhau như vậy, đối với hắn mà nói lại càng họa vô đơn chí. Tình thế so với hắn nghĩ đến lại càng nghiêm trọng không ngờ.

"Thủ lĩnh, người sao lại đến đây?" Kim Hạ kinh ngạc nói, "Chân người đã tốt hơn chưa?"

Dương Nhạc ở sau lưng Dương Trình Vạn hướng Kim Hạ ra hiệu nàng không được nói lung tung.

Dương Trình Vạn căn bản liền không để ý Kim Hạ, theo như quy củ hướng Lục Dịch chấp tay thi lễ, ngữ khí ngược lại càng cứng nhắc: "Lục đại nhân, đồ nhi không biết cư xử đúng mực, xin ngài thứ lỗi."

Lục Dịch nhìn chằm chằm Dương Trình Vạn, trầm giọng nói: "Dương bộ đầu, ngài tại sao lại đến Tân Hà thành này?"

"Hai đứa đồ nhi còn trẻ người non dạ, nghe nói bọn giặc Oa huyền náo hung hăng, ta đây thân già rảnh rồi nghỉ ngơi không có việc gì, liền tới thăm một chút." Dương Trình Vạn chuyển hướng Kim Hạ: "Hạ nhi, người theo ta đến đây."

"Vâng!"

Kim Hạ không dám trái lời, chỉ biết cùng theo Dương Trình Vạn ra ngoài, không yên tâm quay đầu liếc nhìn Lục Dịch liếc mắt một cái, người phía sau cũng nhìn nàng. Nàng cười với hắn rồi mới cùng Dương Nhạc đỡ lấy Dương Trình Vạn trở về phòng của Dương Nhạc.

"Hạ nhi, người có biết sai hay không?" Dương Trình Vạn mới vừa ngồi xuống liền hướng Kim Hạ cả giận nói, lại quát tháo Dương Nhạc: "Người quỳ xuống!"

Dương Nhạc nghe vậy liền quỳ xuống, Kim Hạ dù cảm thấy chính mình không có gì sai, nhưng nếu quỳ xuống có thể làm cho thủ lĩnh nguôi giận, liền cũng quỳ theo.

"Trước khi đi, cha muốn con trông chừng Hạ nhi, con rốt cuộc là đã làm thế nào?" Dương Trình Vạn hướng Dương Nhạc cả giận nói

Kim Hạ nhin không được chen lời nói: "Thủ lĩnh, con không phải vẫn còn an toàn sao? Lại càng không bị thương tật gì. Đại Dương, hắn chăm sóc con rất tốt." Tuy mới vừa rồi bắt gặp tình cảnh ở phủ như vậy, không khỏi có một chút lúng túng, nhưng trong lòng Kim Hạ thẳng thắn vô tư, cũng không cảm thấy mình đã làm gì sai.

"Người còn dám nói, vừa rồi, vừa rồi... Là cô nương nên biết thế nào là xấu hổ, Lục Dịch là thân phận như thế nào, người sao lại cùng hắn rồi ren không rõ ràng như vậy được!" Dương Nhạc tức giận tay khẽ run, "Người như vậy, làm sao ta đối với mẹ người nói rõ..."

Đang nói, gian ngoài có người gõ cửa, hai người đều quỳ trên đất không dám động đậy, cho đến khi Dương Nhạc trông thấy cha gật đầu nhẹ, mới gấp rút đứng dậy đi ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa chính là Thẩm phu nhân.

Dương Trình Vạn trông thấy Thẩm phu nhân, không khỏi ngẩn ngơ, nhất thời càng không dám nhận quen biết.

Hai người đã nhiều năm không gặp, càng không cần nói đến những biến cố đã từng trải qua, hai bên tóc mai đã nhuộm màu nhàn nhạt phong sương, từ lâu đã không còn là dáng hình năm ấy nữa. Đặc biệt là Dương Trình Vạn, hần từng ra vào chiếu ngục, bị thương tật ở chân, ở Lục Phiến Môn tuy không tính là ủy khúc cầu toàn, nhưng lại không được trọng dụng, cùng khí phách hăng hái năm đó giống như khác biệt một trời một vực.

"Dì!" Không có phân phó của thủ lĩnh, Kim Hạ không dám đứng lên, vừa quỳ vừa gọi: "Đây là thủ lĩnh của ta, ta thường nói cho người biết."

Nghe thấy Kim Hạ như thế mà gọi một tiếng "Dì!", Dương Trình Vạn thân thể hơi chấn động, đôi môi rung rẩy, rồi mới nói: "Kim Hạ..... gọi ngươi là dì sao?"

Thẩm phu nhân rảo bước tiến vào phòng, giọng run nhẹ nói: "Đúng! Là Kim Hạ gọi ta là dì."

"Ngươi thực sự còn sống sao?" Dương Trình Vạn nói: "Năm đó, ta nghe nói ngươi thế nào mà mạo hiểm ám sát Nghiêm Thế Phiền, bọn họ đều nói ngươi đã chết rồi."

Thẩm phu nhân rưng rưng lắc đầu: "Không phải, là có người cứu ta. Năm đó ta đến kinh thành tìm người, liền nghe nói người bị nhốt vào chiếu ngục, đã hết đường sống, về sau người làm thế nào ra ngoài?"

Hai người này một hỏi một đáp, làm cho Kim Hạ cùng Dương Nhạc nghe thấy đều ngây người.

"Dì, người quen biết thủ lĩnh sao? Hai người là người quen biết cũ sao?" Kim Hạ hiếu kỳ hỏi

Thẩm phu nhân quay đầu nhìn về phía Kim Hạ, nhin không được đưa tay sờ sờ mặt nàng, hướng Dương Trình Vạn nói: "Ta phải thay tỷ tỷ cảm ơn người, những năm này chiếu cố cho đứa nhỏ này, còn dạy nàng công phu."

Kim Hạ càng nghe càng không hiểu ra sao: "Hả!"

Dương Trình Vạn lắc đầu liên tục: "Không, Kim Hạ vốn là có thể tốt hơn mới đúng, là ta không có bản lĩnh."

"Thủ lĩnh, dì, hai người rốt cuộc là đang nói gì vậy?"

Thấy Dương Trình Vạn cũng không phủ nhận, Thẩm phu nhân cuối cùng cũng có thể xác nhận được chuyện này, chuyển hướng Kim Hạ, nước mắt nhin không được chảy xuống: "Hài tử, ta là dì ruột của người. Người gọi ta một tiếng dì thật ra là rất đúng."

Kim Hạ ngây cả người, ngạc nhiên nói: "Nhà mẹ ta đúng là có hai tỷ muội, nhưng ta đều đã gặp qua, hay là lúc nhỏ, người đã được đưa đi đâu đó?"

"Đứa nhỏ ngốc, ta nói không phải cha mẹ nuôi dưỡng ngươi mà là cha mẹ ruột của ngươi. Mẹ ruột ngươi là tỷ tỷ của ta, từ nhỏ người bị đem đi là ngươi." Thẩm phu nhân hướng nàng nói

Kim Hạ một lát sau mới nghe lọt được những điều vừa nói, "Thủ lĩnh, đây là sự thật sao? Người cũng biết việc này?"

Sự tình này đã giấu trong lòng Dương Trình Vạn nhiều năm, nhưng đến ngày này, Kim Hạ có thể ở trong biển người mênh mông mà gặp được Thẩm phu nhân, hẳn mới gật đầu, thừa nhận nói: "Năm đó, mẹ ngươi đem ngươi giao phó cho ta."

Kim Hạ vẫn không thể tin tưởng: "Nhưng nuôi dưỡng con không phải là người sao?"

"Dương đại ca, năm đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, vì sao ngươi bị nhốt vào trong chiếu ngục?" Thẩm phu nhân hỏi

Dương Trình Vạn khẩu khí than dài, lúc này mới kể lại sự tình năm ấy.

Mười năm trước, Dương Trình Vạn thân làm Cẩm y vệ, cùng Cẩm y vệ kinh lịch Thẩm Luyện, hai người đều được Lục Bình trọng dụng. Khi đó, Dương Trình Vạn đã từng có nguyện vọng ý chí cao, tinh thần hùng dũng, đã từng có dã tâm hùng hực, muốn phấn đấu để tiến lên, dù không theo kịp Lục Bình, nhưng là muốn ở trong triều đình có được một vị trí.

Dương Trình Vạn cùng Thẩm Luyện cũng không giống nhau. Thẩm Luyện vốn là quan huyện, chỉ làm quan thanh liêm, không cần thành tích gì, nhưng cũng a dua xu nịnh, thêm vào đó bản tính ngay thẳng, rồi sau đó vì chuyện gì mà gián chức xuống làm Cẩm y vệ.

Lục Bình thấy Thẩm Luyện đang hoàng cũng đối với hắn coi trọng. Dù bị gián chức quan, nhưng Thẩm Luyện cũng không thay đổi cốt cách. Dương Trình Vạn chỉ cảm thấy hắn quá cổ hủ, hai người hoàn toàn cũng không nói chuyện với nhau.

Mãi đến tận sau này phát sinh một chuyện.

Dương Trình Vạn không vừa lòng Hạ Ngôn, cũng không ưa Hạ Trường Thanh, nhưng hắn tuyệt đối không hy vọng Hạ gia lại gặp chuyện như vậy, bởi vì bà ấy đang là Hạ phu nhân. Trùng trùng điệp điệp dấu hiệu tỏ rõ, hắn làm việc dưới trướng của Nghiêm Tung, uy thế của Hạ Ngôn có chút hung mãnh, hắn tìm có hướng ban sai ở Nam Kinh, lặng lẽ đi gặp vợ chồng Hạ Trường Thanh, thỉnh bọn họ ngàn vạn lần cẩn thận, đó cũng là lần đầu tiên Dương Trình Vạn gặp Kim Hạ. Hạ Trường Thanh biết rằng việc trả thù không được, lại càng không nỡ nữ nhi mới năm tuổi của mình, vì thế liền cùng Dương Trình Vạn lập ra một kế.

Rằm tháng giêng Tết hoa đăng (Tết Nguyên tiêu), bọn họ mang hài tử ra ngoài phố ngắm lồng đèn, sau đó phái người ôm hài tử đi trốn, tạm thời an bài, nói dối rằng hài tử đi lạc. Nếu như có chuyện xảy ra, mời Dương Trình Vạn đem hài tử lên lên đưa cho muội muội của Hạ phu nhân, phó thác cho nàng. Nếu như vô sự, liền có thể mang hài tử tìm về.

Kế này vốn được sắp đặt rất ổn thỏa, nhưng không nghĩ tới, trong kinh thành lại xảy ra chuyện, Nghiêm Tung nghe được lời đồn, có người âm thầm báo tin cho Hạ Ngôn, mà nghe có người nói rằng Dương Trình Vạn từng đi gặp Hạ Trường Thanh. Nghiêm Tung trong lòng nghi ngờ người bí mật thông báo tin chính là Dương Trình Vạn, liền lập tức bắt hắn vào trong chiếu ngục, nghiêm hình tra khảo,

Dương Trình Vạn biết rõ Nghiêm Tung không có chứng cứ, chỉ cắn chặt răng, phủ nhận đến cùng.

Ngay lúc này, Thẩm Luyện vùng dậy, hướng Lục Bình thẳng thắn khai rằng chính hắn là người đi báo tin cho Hạ Trường Thanh, hơn nữa trình lên sơ cáo thập tông tội của Nghiêm Tung. Hắn không nghe Lục Bình khuyên can, dứt khoát dâng sơ buộc tội từng cái một hành sự tùy tiện của Nghiêm đảng nào là bài xích đối lập, dẫn dắt người của mình vào chỗ yếu địa quân sự, chiếm đoạt quân lương, chiến đấu trong quân sự không nghiêm, đưa giặc Oa vào làm loạn hung hăng ngang ngược, xâm lược cướp bóc phương Bắc kinh đô và những vùng lân cận. Yêu cầu nghiêm chỉnh dùng hình phạt, để uốn nắn "Lòng người kỷ cương, bại hoại khó tả."

Thẩm Luyện vùng dậy lần này lại đòi lấy bao nhiêu người trong triều đình khinh bỉ, bị gián chức xuống Bảo An Châu làm dân thường. Dương Trình Vạn thì bị đánh gãy chân, được thả ra ngoài chiếu ngục. Lục Bình đối với hắn trong lòng hổ thẹn, muốn cho hắn phục chức quan, lại bị hắn nói lời nhẹ nhàng xin miễn. Lúc này, Hạ Ngôn bởi vì là kẻ thù của Nghiêm Tung mà bị xử trảm, Hạ gia bị tịch thu nhà, Thẩm gia cũng bị cướp nhà. Người ôm hài tử trước đây lo sợ bị liên lụy, đem hài tử bán cho kẻ buôn người, Dương Trình Vạn chỉ đành phải âm thầm dò hỏi, cuối cùng mới tra ra được đứa nhỏ này được Viên thị vợ chồng nhận nuôi.

Ngày ấy, ở trên đường nhìn thấy đứa nhỏ Kim Hạ, Dương Trình Vạn trong lòng bất an lo lắng như được thả lỏng. Từ hôm đó về sau, hắn chuyển tới đường phố gần chỗ ở của Viên gia, luôn âm thầm chăm sóc cho Hạ nhi, truyền thụ võ công, cho đến bây giờ.

Nghe xong câu chuyện dài như vậy, phức tạp, rối rắm, nghe như là có chuyện xảy ra của gia đình khác không phải của mình, Kim Hạ

rất lâu đều không lấy lại bình tĩnh, yên lặng một nửa ngày mới nghi ngờ hỏi: "Thủ lĩnh, người là nói, chuyện kia, đứa nhỏ nhà Hạ gia kia chính là con?"

Dương Trình Vạn nhìn Kim Hạ gật đầu nhẹ.

"Có phải hay không người nhận làm rồi ạ!" Kim Hạ vẫn cảm thấy chuyện này là không có khả năng, "Tể tướng trước kia là ông nội của ta, người xem ta làm sao giống người nhà của tể tướng được?"

"Đứa nhỏ này!" Thảm phu nhân liền kéo nàng lại gần trực tiếp sờ vết sẹo chỗ cằm: "Còn nhớ rõ vết sẹo này như thế nào mà có không?"

Kim Hạ sờ sờ, lắc đầu: "Không nhớ kỹ, ta thường cùng người khác đánh nhau, từ nhỏ đã đánh nhau, có vết thương, vết sẹo cũng không đáng ngạc nhiên.

"Tỷ tỷ nói người từ nhỏ đã nghịch ngợm, đây là do đập đầu vào chậu hoa nên bị thương." Thảm phu nhân nói với Kim Hạ: "Lại nói, người mặt mày như vậy, lúc cười trông rất giống tỷ tỷ cực kỳ."

Dương Trình Vạn hướng Kim Hạ nói: "Người không cần hoài nghi, năm đó ta ở Hạ gia từng thấy con, tất nhiên nhận ra được con."

"...Thực sự là ta!"

Sự tình này mà đối với Kim Hạ có chút dọa đến kinh người, nàng khẩu khí thở dài, quay đầu nhìn Dương Nhạc: "Đại Dương, người cũng biết sao?"

Dương Nhạc lắc đầu: "Ta cũng vừa mới biết thôi!"

"Sao!"

Đột nhiên lại thêm một thân phận nữa là cháu gái của Hạ Ngôn, làm Kim Hạ không biết có nên nghe theo hay không, trong lúc nhất thời cũng không biết chính mình nên xử sự ra sao, nhẩn lồng mày suy nghĩ một lát, hỏi Dương Trình Vạn: "Là Nghiêm Tung hại Hạ Ngôn, cũng chính là ông nội con, cho nên hẳn xem con là kẻ thù phải không?"

Dương Trình Vạn gật đầu.

"Thì ra ta còn có kẻ thù!" Kim Hạ lẩm bẩm nói một mình, nàng lúc năm, sáu tuổi mọi chuyện gần như quên hết, đối với cha mẹ ruột cũng không còn ký ức, cho nên huyết hải thâm thù này đối với nàng mà nói, giống như là sự tình của người khác, nàng thực sự khó có thể chấp nhận được chuyện này.

"Vụ án của Hạ Ngôn, bất kể là Hạ gia, nhà ông ngoại của người cũng bị dính líu." Thẩm phu nhân hướng Kim Hạ nói: "Năm đó, Lâm gia của ta ở Tuyền Châu phủ nhiều đời làm nghề y, rất có danh tiếng, đáng tiếc trong một đêm bị tịch thu nhà cửa, cả nhà đều ly tán, chết không bằng chết....Ông ngoại của người nếu còn sống, nhất định sẽ rất thích người."

"Là vậy sao?" Kim Hạ hai mắt sáng ngời: "Ông ngoại của ta là người như thế nào? Còn mẹ ta thì sao? Bà ấy hình dáng ra sao? Bộ dáng có xinh đẹp hay không?" Đối với chuyện này dù không thấy mặt người thân của mình, nàng quả thực là có chút hiếu kỳ, nhìn không được hỏi Thẩm phu nhân.

Từ mẹ nàng, ông ngoại, bà ngoại nàng đều hiện ra trước mắt Kim Hạ. Thẩm phu nhân kể cũng không rõ chi tiết, nhưng bọn họ

đều chăm chú nghe bà ấy kể. Dương Trình Vạn nghe kể lại, liền nhớ đến chuyện trước đây, không khỏi thở dài.

Kim Hạ nghe thấy, trong đầu chậm rãi tưởng tượng ra hình dáng của người thân.

"...Mỗi tháng, vào ngày rằm, ông ngoại người cũng ở y quán chữa bệnh từ thiện, nếu trong làng có dịch bệnh nào, hay những vùng lân cận có người bị thương đều được Lâm gia đưa thuốc chữa trị.." Thẩm phu nhân tiếp tục kể lại.

Kim Hạ nghe được liền ngăn người mê mẩn, tấm tắc: "Không ngờ ông ngoại ta lại trượng nghĩa như vậy, thực sự là đại hảo hán."

Đến đêm, Kim Hạ cùng Thẩm phu nhân ngủ chung, muốn nghe kể chuyện trong nhà, cho đến nửa đêm mới khốn đốn ngừng lại mà ngủ.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 130

Sáng ngày kế dậy sớm, Kim Hạ chợt nghĩ đến một chuyện, bọn họ vốn định ngày mai mang bạch lộc hồi kinh, nhưng bây giờ thủ lĩnh lại tới đây, chắc hẳn là phải tạm hoãn chuyện hồi kinh.

Nhĩ đến, Kim Hạ vội đi tìm Lục Dịch, đến gõ cửa phòng, bên trong phòng một chút động tĩnh cũng không có, lại không có người ra mở cửa. Nàng thử đẩy nhẹ cửa, mới phát hiện cửa vẫn không cài then chốt, tiến vào trong thấy Lục Dịch không có ở trong phòng. Thấy chăn mền vẫn còn gấp nếp, nàng sờ vào thử thấy giường vẫn lạnh lẽo, hiển nhiên Lục Dịch không phải là thức dậy sớm liền ra cửa mà là cả đêm qua không về.

Hắn đi nơi nào không biết?

Kim Hạ trong lòng kinh ngạc, liền nghe thấy sau lưng có tiếng động, quay đầu lại nhìn, chính là Lục Dịch, biểu hiện mệt mỏi, im lặng mà nhìn nàng.

"Lục đại nhân, ngài...." Kim Hạ tiến lên xem xét dò hỏi biểu hiện của hắn: "Ngài sao vậy? Đêm qua đi đâu vậy?"

Lục Dịch vốn tưởng nàng đã biết được hết chân tướng sự thật, trước mắt nhìn thấy nàng vẫn bình thường, còn như vậy quan tâm đến mình, rõ ràng là vẫn chưa biết chuyện, nhìn nàng nhất thời không biết phải nói cái gì.

"Ngài rút cuộc là làm sao vậy?" Thấy hấn cũng không nói gì, trong lòng Kim Hạ có chút hoảng sợ hỏi: "Ngài có phải hay không lại không muốn để ý đến ta rồi phải không?"

Lục Dịch lắc đầu, chua chát mở miệng hỏi: "Đêm qua, người cùng với Thẩm phu nhân cả đêm nói chuyện gì vậy?"

Nhắc đến việc này, Kim Hạ trong lòng vui vẻ, tiến đến kéo hấn vào phòng ngồi xuống, cười nói: "Ta có một bí mật lớn, ngài có muốn nghe hay không?"

Đã sớm biết được bí mật của nàng, Lục Dịch trong lòng đau khổ, không nói gì, chỉ nhìn nàng.

"Ta vẫn luôn muốn tìm lại cha mẹ ruột của ta, ngài cũng đã biết, bây giờ ta biết được cha mẹ ruột là ai rồi!" Kim Hạ hướng hấn nói: "Hơn nữa ta còn biết được ta có rất nhiều thân nhân...Chỉ tiếc là, bọn họ đều đã không may đã mất, ta không thể gặp được họ."

Lúc nói đến chuyện này, mắt nàng hơi đỏ nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, cười nói: "Ngài làm sao có thể tưởng tượng được, ta lâu nay vẫn luôn gọi Thẩm phu nhân là 'Dì', bây giờ lại là dì ruột của ta. Tỷ tỷ của bà ấy là mẹ ruột ta."

Kim Hạ quả nhiên đã biết chuyện, Lục Dịch khổ sở mà hít sâu thở dài, chính mình miễn cưỡng cười nói: "Thật sao, quả thật đúng dịp."

"Còn một chuyện ngài cũng không thể tưởng tượng ra được, cha ruột của ta là Hạ Trường Thanh, ông nội ta chính là Hạ Ngôn." Kim Hạ thẳng lắc đầu: "Ta như thế nào cũng không thể tin được, ta vậy mà cùng tể tướng trước đây có mấy tầng quan hệ. Còn nhà ông

ngoại ta, là danh y nổi tiếng ở phủ Tuyên Châu, thường chữa bệnh từ thiện, khó trách Thẩm phu nhân y thật tốt như vậy."

"Ừ!"

"Đúng rồi, Nghiêm Tung chính là kẻ thù của ta, năm đó Thẩm phu nhân từng ám sát Nghiêm Thế Phiên, đáng tiếc sắp thành lại bại, suýt nữa mất mạng, may mà Cái Thúc kịp thời cứu giúp..."

Lục Dịch đột nhiên nắm lấy tay Kim Hạ: "Người phải nghe ta, mặc kệ bao nhiêu thù hằn, mặc kệ kẻ thù là ai, người cũng không được hành động thiếu suy nghĩ. Tất cả những chuyện này, để ta làm thay người."

"Sao!" Kim Hạ bị hấn làm cho ngờ ngẩn, mới phát hiện tay hấn lạnh như băng, hơi lấp bắp lo lắng: "Ngài muốn thay ta làm chuyện gì?"

"Người tuyệt đối đừng học theo Thẩm phu nhân làm chuyện như vậy!" Lục Dịch thờ dài hỏi: "Bà ấy có phải hay không bảo người nhất định phải báo thù?"

"Không có!"

"Vậy thì tốt rồi, thế lực của Nghiêm gia ra sao, người cũng không thể nào tưởng tượng ra được, thân phận của người phải tuyệt đối giữ kín, tuyệt đối không được tùy tiện nói cho người khác biết."

"Ngài lại không phải là người ngoài." Kim Hạ nhìn hấn, thẳng thắn nói

Lục Dịch ngẩn người, rồi mới nói: "Đúng, nhưng việc này đối với cha mẹ của người cũng không được nói, người hiểu không?"

Cha mẹ dù sao cũng là người sống ở phố chợ, nói ra chuyện này, chỉ sợ khiến bọn họ thêm phiền não. Kim Hạ nghĩ ngợi rồi gật đầu.

Nắm chặt tay nàng, Lục Dịch lần nữa dặn dò nàng: "Người hãy nhớ lấy, mặc kệ kẻ thù là ai, người đều để chuyện này cho ta, ta nhất định sẽ làm cho rõ chuyện này."

Cảm thấy lời hắn nói có chút kỳ quái, Kim Hạ phỏng đoán hắn là lo lắng mình hành sự lỗ mãng, liền ngay thơ gật đầu: "Yên tâm đi, Nghiêm Tung là người có địa vị cao, ta chỉ đem hắn mà hận đến nghiến răng, ta cũng không nghĩ có thể với tới hắn."

Lục Dịch lúc này mới thoáng buông lỏng, ánh mắt vẫn còn suy tư điều gì, hình như trong lòng còn có vô vàn nỗi lo lắng...

Đem một chút muối mặn cùng củ cải thái nhỏ bỏ vào trong chảo xào thịt, bỏ tôm khô ngâm dấm lên trên, vừa lúc nấu xong nồi cháo tỏa nhiệt, lại còn rán thêm một con cá nhỏ xốp giòn, những món này đều là những món ăn thường ngày mà Dương Trình Vạn ăn ở nhà, Dương Nhạc cẩn thận chuẩn bị rồi mời cha đến dùng cơm.

Từ khi nhận Kim Hạ là người thân, Thẩm phu nhân trong lòng nói không nên lời nỗi niềm vui sướng, còn muốn dẫn Kim Hạ về Tuyền Châu, quê hương mình, đối với Cái Thúc tất nhiên không có ý kiến gì, vậy là Thẩm phu nhân lập tức hỏi ý tứ của Dương Trình Vạn.

Dương Trình Vạn cũng không có ý kiến nói: "Ta có thể thay Hạ nhi ở Lục Phiến Môn xin phép là được."

"Phải rồi." Thẩm phu nhân còn một chuyện muốn cùng hắn thương lượng nói: "Hạ nhi, nó dù sao cũng là cô nương gia, mặc dù có chút cơ trí, nhưng ở lại tại Lục Phiến Môn suốt ngày đánh đánh

giết giết cũng không phải là kế lâu dài. Tuổi nó hiện giờ cũng không nhỏ, ta suy nghĩ rằng nó có hay không cũng nên tính đến chuyện chung thân đại sự."

Dương Trình Vạn gật đầu, trong đầu có ý nghĩ liền nói: "Ta đã nghĩ qua, nó cùng Nhạc nhi từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, hiểu rõ lẫn nhau, tính nết cũng hợp nhau, người nếu không chê trách, liền chọn ngày lành tháng tốt để bọn nó kết thân với nhau."

Lời vừa nói ra, không chỉ có Dương Nhạc đang đứng ngây ngốc ở đó mà còn cả Thuần Vu Mẫn đang phụ giúp dọn bát đĩa cũng ngừng bước chân.

"Cha, người,...người sao lại có chủ ý này? Sao lại không hỏi con một tiếng?" Dương Nhạc vội nói

Dương Trình Vạn mặt trầm như nước: "Hôn nhân đại sự, tất nhiên là phải nghe theo lời của cha mẹ, người nghe ta là được."

"Cha! Người biết rõ ràng cũng biết là Kim Hạ cùng Lục đại nhân...."

"Kim Hạ cùng Lục đại nhân không thể nào được!" Dương Trình Vạn cắt ngang lời hắn, nghiêm trọng nói

"Chỉ cần Lục đại nhân nguyện ý cưới nàng, đây chính là chuyện tốt, sao lại không được?" Dương Nhạc chính là không hiểu vì sao cha lại ngăn cản việc này.

Thẩm phu nhân lúc này cũng mở miệng nói: "Dương đại ca, chuyện của Hạ nhi cùng Lục đại nhân ta cũng hiểu rõ. Ta cũng có nghĩ tới, Lục đại nhân dù sao cũng là con trưởng của Lục Bình, hắn nếu kết hôn cùng Hạ nhi, dùng thân phận của hắn, vừa lúc có thể...."

"Không được! Tuyệt đối không được!"

Dương Trình Vạn vẫn là quả quyết không đồng ý

Lúc này Kim Hạ vừa lúc cùng kéo Lục Dịch đi tới cửa, nghe thấy bên trong đang nói chuyện, nhin không được hỏi: "Rốt cuộc vì sao lại không được?"

Nghe thấy tiếng, Dương Trình Vạn quay đầu nhìn về phía Kim Hạ, lại thấy tay nàng nắm chặt tay Lục Dịch, nhúu mày trách móc: "Hạ nhi, ngươi đến đây!"

Kim Hạ lắc đầu, hướng Lục Dịch vẫn nhất quyết kề bên lại nói: "Rốt cuộc là vì sao lại không được? Người dù sao cũng cho con biết rõ nguyên cơ là gì?"

Thấy Kim Hạ vẫn không nhúc nhích, Dương Trình Vạn chuyển hướng Lục Dịch, trầm giọng hỏi: "Lục đại nhân, Hạ nhi có phải hay không đem thân thể của mình nói cho ngài biết rồi phải không?"

Lục Dịch nặng nề gật đầu

"Như vậy thì ngài hẳn đã biết được, thân phận của ngài cùng thân phận của Kim Hạ, vốn là không nên ở bên nhau."

Không đợi Lục Dịch trả lời, Kim Hạ vội vàng thay hẳn nói: "Thủ lĩnh, ngài ấy căn bản là không để ý đến thân phận của ta, ngài ấy chỉ cần con vẫn yên bình, cũng không cần con phải đi báo thù, con cũng chỉ muốn cùng ngài ấy vững vàng ở bên nhau. Thủ lĩnh, con van xin người, người đồng ý cho chúng con đi. Ngược lại, con nhất định là muốn gả cho hẳn, lời này đối với hẳn tuy chưa từng nói qua, nhưng trong lòng con đã suy nghĩ rất nhiều lần rồi..."

Tay nắm chặt Lục Dịch bỗng chốc hơi run rẩy, lộ rõ vẻ bất an của nàng. Lục Dịch cúi đầu nhìn nàng, nghe thấy lời nàng nói, trong lòng khí huyết từng trận cuộn cuộn tuôn trào, đau lòng đến nỗi không biết phải làm thế nào mới có thể trả thù cho nàng.

"Thủ lĩnh...." Kim Hạ cầu xin nhìn Dương Trình Vạn

"Dương đại ca." Thẩm phu nhân nói giúp Kim Hạ, "Hai đứa nhỏ này nếu đã có ý định, ngài cũng nên tác thành cho bọn họ. Năm đó, ngài cùng tỷ tỷ cũng là bởi vì mẹ ta ngăn cản nên mới chia cắt, ngẫm nghĩ lại, ngài nên nghĩ cho Hạ nhi mới phải."

Dương Trình Vạn khẩu khí thở dài, đứng dậy nói với Kim Hạ: "Được, người đi theo ta, ta sẽ nói cho người biết rốt cuộc vì sao lại không được. Thẩm phu nhân cũng theo ta đi."

Thẩm phu nhân cũng khó hiểu, đứng dậy cùng đi qua.

Kim Hạ nắm chặt tay Lục Dịch, nhìn hắn nói: "Ngài yên tâm, cho dù thủ lĩnh có nói gì, ta đều không thay đổi chủ ý, ngài chờ ta!"

Lục Dịch biết nàng đi lần này, hai người chính là muôn vàn trắc trở, trong lòng đau khổ, cũng nắm lấy tay nàng, lên tiếng nói: "Người cũng phải nhớ lấy lời ta."

Kim Hạ gật đầu, buông tay hắn ra, đuổi theo Dương Trình Vạn.

Lục Dịch đứng tại chỗ, hơi ảm tử trong nàng vẫn còn, từ từ nhìn nàng rời đi.

Dương Trình Vạn đi vào trong gian phòng, chờ Kim Hạ cùng Thẩm phu nhân đi vào, ra hiệu Kim Hạ đóng cửa lại.

"Thủ lĩnh, người nói đi, rốt cuộc là nguyên do gì?" Kim Hạ hỏi

Thẩm phu nhân cũng nhìn Dương Trình Vạn, chờ đợi hắn nói ra nguyên nhân thật sự.

"Người có biết, kẻ thù thật sự để Hạ Ngôn vào chỗ chết là ai không?" Dương Trình Vạn nhìn Kim Hạ: "Người có hay không nghĩ tới, là ai viết tên Hạ Ngôn vào sổ sách chịu chết không?"

Kim Hạ không suy nghĩ nhiều, liền nói: "Đương nhiên là Nghiêm Tung."

Dương Trình Vạn gật đầu nói: "Nghiêm Tung tính như là một người, nhưng khi ấy hắn không đứng ra tự mình làm, kẻ thù đứng ở phía sau tự mình chỉ thị chính là Lục Bình!"

Kim Hạ hoàn toàn sửng sốt

Thẩm phu nhân cũng cả kinh, liền hỏi: "Lục Bình cùng Hạ Ngôn dù không tính là quan hệ thân thiết, nhưng xem ra vẫn kính trọng lẫn nhau, hắn vì sao lại muốn hại Hạ Ngôn?"

"Bởi vì trước đây Hạ Ngôn từng thu thập được sổ sách cáo buộc tội của Lục Bình, chúng cứ vô cùng xác thực, hắn vốn là dự định bầm tấu lên thánh thượng, nghiêm ngặt trừng phạt Lục Bình. Nhưng Lục Bình đã tới cửa khờ sở cầu xin, cuối cùng Hạ Ngôn cũng bỏ qua cho hắn."

Thẩm phu nhân nghe xong càng thấy khó hiểu: "Nếu Hạ Ngôn bỏ qua cho hắn, hắn nên cảm kích mới phải, sao lại muốn hại Hạ Ngôn?"

"Lục Bình là dạng người nào, hấn tâm cao khí ngạo, như thế nào phải chịu làm nhục như vậy. Sau chuyện này, hấn đối với Hạ Ngôn hận thấu xương, ta ở ngay bên cạnh hấn, sao có thể không biết." Dương Trình Vạn chậm rãi nói

"Cho nên...cho nên, Lục Bình cũng là kẻ thù của ta?"

Kim Hạ trong đầu trống rỗng, giống như hoàn toàn không thể suy xét được gì.

Dương Trình Vạn nhìn Kim Hạ , hơi có phần đau lòng nói: "Đúng! Chính là bởi vì Lục Dịch chính là con của Lục Bình, cho nên ta mới ngăn cản người ở cùng hấn. Thứ nhất, Lục Bình đối với Hạ Ngôn có ý hận, một khi bị hấn phát hiện người là cháu gái của Hạ Ngôn, mặc dù không đến mức muốn giết người, nhưng là tuyệt đối không cho người vào cửa. Thứ hai, Lục Dịch là con của kẻ thù, Hạ gia hơn trăm người, còn có Lâm gia hơn bảy mươi người, đều là người nhà của người, người là sao có thể yêu con trai của kẻ thù, lại càng không thể gả cho hấn.

Kim Hạ vốn là dựa vào cột tường mà nghe hấn nói, nghe xong, chỉ cảm thấy trong người từng trận từng trận lạnh đến phát run, từng trận thấu xương thấu tâm can, làm người cũng không đứng vững nữa, thân bất do kỷ ngồi xuống đất.

Thẩm phu nhân yên lặng một lúc lâu, đột nhiên nhìn thẳng Dương Trình Vạn: "Chuyện này, ngài hôm qua vì sao không nói cho ta?"

Dương Trình Vạn không lên tiếng.

"Ngài có phải hay không bởi vì Lục Bình đối với ngài chiếu cố vài lần, vì vậy muốn giấu kín luôn việc này, nếu không phải dựa nhờ này cứ khẳng khẳng muốn cùng Lục Dịch ở bên nhau, ngài cũng sẽ giấu kín việc này phải hay không?" Ngón tay Thẩm phu nhân phát run lên: "Ngài chăm sóc tốt cho Kim Hạ nhiều năm như vậy, ta rất cảm kích ngài, không có cách nào giúp tỷ tỷ báo thù, ta một chút cũng không trách ngài, làm sao ngài có thể lừa dối ta như thế này!"

Dương Trình Vạn cũng không nói gì

Nhớ tới chính mình từng cứu sống Lục Dịch, Thẩm phu nhân càng hận chính mình: "Thật không nghĩ tới, ta như vậy mà còn cứu lấy hài tử của Lục Bình, chuyện này thật sự không thể tin được! Lục Bình hại ta cửa nát nhà tan, thế nhưng ta lại cứu con hắn một mạng."

Kim Hạ giương mắt nhìn Thẩm phu nhân, khó thở, ánh mắt đau đớn.

Qua được chốc lát, Thẩm phu nhân tự nhiên đứng lên, trong miệng lầm bầm nói: "Cũng may vẫn còn kịp, hắn vẫn còn ở đây, ta nhất định làm một liều thuốc là có thể giết chết hắn, là có thể giết hắn..." Vừa nói Thẩm phu nhân liền đi ra ngoài.

Nghe vậy, Kim Hạ cả kinh, liền đứng dậy không kịp, từ trên đất mà bò đi lăn nhào ra ôm lấy chân của Thẩm phu nhân .

"Thả ta ra!" Thẩm phu nhân bắt lấy tay Kim Hạ.

Kim Hạ gắt gao giữ chặt, tay không chịu buông ra.

Thẩm phu nhân cả giận nói: "Người mau thả ta ra! Người có biết hay không cái gọi là cảm giác cửa nát nhà tan? Đó là cha mẹ

người...người thân của người, bọn họ đều đã chết! Con của kẻ thù đang gần ngay trước mắt, mà thù lại không báo được, còn đi cứu mạng hân."

Mỗi câu đều như đánh thật mạnh vào trong lòng Kim Hạ, nàng làm sao không biết, làm sao không hiểu, sớm đã đầy mắt đều là nước mắt, tay nàng trước sau cũng không buông ra. Dương Trình Vạn ở bên nhìn, cản cũng không thể cản, cũng cũng nhin được rữ nước mắt xuống.

"Cả đêm qua cùng người nói nhiều chuyện như vậy, nhưng ở trong tâm, cha mẹ, ông ngoại người đều không coi là cái gì phải không? Chính người không thể báo thù được, nhưng người đừng ngăn cản ta. Người có thể không thích hợp làm hài tử của Lâm gia, nhưng ta thì là...."

Thẩm phu nhân vừa xúc động vừa phẫn nộ, đánh Kim Hạ vài cái.

Kim Hạ im lặng chịu đòn, khóc nức đến nghẹn ngào, cũng không biết làm thế nào mới có thể thỉnh cầu Thẩm phu nhân đừng đi hại Lục Dịch. Nàng thoáng buông lỏng Thẩm phu nhân, quỳ gối lùi ra một bước, nặng nề hướng Thẩm phu nhân dập đầu xuống đất.

Nàng dập đầu từng cái từng cái một, dập đầu vừa nhanh vừa vội, đến cả tiếng dập đầu xuống đất cũng vang lên rõ mồn một.

"Người..."

Thẩm phu nhân đứng ở đó, vừa bực mình vừa đau lòng, càng không nói gì được.

Cái Thúc ở ngay bên ngoài, nghe thấy bên trong có động tĩnh bất thường, đẩy cửa nhìn vào, kinh ngạc nói: "Chuyện gì thế này? Hài

tử này sao lại dập đầu đến đổ trán?"

Thẩm phu nhân cúi đầu nhìn Kim Hạ, trong mắt cũng tràn đầy nước mắt.

Biết rằng chính mình cũng không thể nào ngăn được Thẩm phu nhân, cũng không có cơ sở để mà cản bà ấy, Kim Hạ lại càng không có mặt mũi khuyên can, chỉ một mực mà dập đầu.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Thấy mọi người đều rơi lệ, Cái Thúc vội nói

"Năm đó chính là Lục Bình xúi giục kẻ thù viết nên sổ sách đó, hại Hạ gia cùng Lâm gia. Người nói xem, Hạ gia hơn trăm người, Lâm gia hơn bảy mươi người, lại không thể chống đỡ được tình nhân của Hạ nhi." Thẩm phu nhân thân thể phát run: "Sớm biết được, lúc đó ta đã không cứu hắn, cũng coi như là trả thù cho cha mẹ."

"Lục Bình, cũng là kẻ thù của nàng?"

Cái Thúc hiểu rõ việc này, lại nhìn sang Kim Hạ đang liều mạng mà dập đầu, tức khắc chân tay luống cuống, cũng không biết nên làm thế nào ngưng chuyện này lại.

"Từ nay về sau, người đừng gọi ta là dì nữa, tỷ tỷ không có hài tử như người!" Thẩm phu nhân nói với Kim Hạ bằng giọng run rẩy, "Người đứng lên đi, ta không chịu nổi đáp lễ của người."

Kim Hạ nghe vậy, nước mắt vẫn tuôn ra, trán vì dập đầu liên tục có một chút hồng, rồi có chỗ còn bị rách đến chảy máu.

"Đừng như vậy, bà làm vậy làm nàng không biết sẽ như thế nào? Đừng đem hài tử ra mà uy hiếp như vậy." Cái Thúc thực sự không thể nhìn nổi nữa liền khuyên can.

Ở bên trong phòng, lò mờ nghe được động tĩnh bên trong, Lục Dịch nhìn thấy Kim Hạ đang quỳ trên mặt đất, trong lòng đau đớn, từ xa tiến đến đỡ nàng dậy: "Kim Hạ, mau đứng lên đi!"

Nhìn thấy hần, Kim Hạ vội vã đẩy hần ra: "Người đi đi! Người mau đi đi!"

Thẩm phu nhân nhìn thấy Lục Dịch, trong mắt lửa giận càng sâu: "Lục Dịch, người và ta coi như bất luận là có thù oán, ta lại là người cứu người một mạng không phải sao?"

Lục Dịch đỡ lấy Kim Hạ, tay đỡ lấy trán nàng đang chảy máu, gật đầu nói: "Đúng! Mạng này của ta là do tiền bối cứu, tiền bối muốn giết ta cũng được, ta tuyệt đối không nói hai lời."

"Không được....không được..." Kim Hạ vội la lên, nước mắt lại rơi, nhìn về phía Thẩm phu nhân mà cầu xin, "Đừng....đừng"

Lục Dịch an ủi Kim Hạ: "Người không nhớ kỹ lời ta nói sao, mặc kệ bao nhiêu thù, mặc kệ kẻ thù là ai, ta thay người xử lý thỏa đáng. Cha làm ra việc này, ta tới thay cha trả nợ. Người cho ta một chút thời gian, ta sẽ xử lý thỏa đáng cho người."

"Xử lý? Làm thế nào mà xử lý lại có thể bù đắp được cho Hạ gia và Lâm gia?" Thẩm phu nhân hỏi hần

Lục Dịch hít sâu nói: "Tại hạ chắc chắn sẽ làm hết sức, chính là lấy mạng chống đỡ cũng không nói hai lời."

Thẩm phu nhân nhìn chăm chăm hấn cùng Kim Hạ, ánh mắt đau đớn, lát sau lại nói: "Ta bây giờ không muốn lấy mạng người, không phải vì ta tin lời người, mà là vì đứa nhỏ này. Nhưng Hạ nhi hôm nay đã thay người cầu xin, bất trung bất hiếu, càng không xứng đáng làm hài tử của Lâm gia. Kim Hạ, ta vốn là đưa người về quê nhà Tuyền Châu, hiện nay xem ra, cũng không cần nữa."

Tự giác mà xin gia môn thứ lỗi, Kim Hạ đầu đều không ngẩng lên, nước mắt lại càng không ngăn được mà chảy xuống

Thẩm phu nhân xoay người rời đi, Cái Thúc cũng theo bà ấy rời đi.

Lục Dịch đỡ Kim Hạ, nàng hai mắt nhắm lệ mà nhìn hấn, rồi mới nhẹ nhàng đẩy tay hấn ra, chính mình chậm rãi hướng đi ra ngoài.

Bên ngoài ngay lúc này

Kim Hạ trong đầu trống rỗng, mơ màng ngửa đầu, nhìn thấy ánh mặt trời chói rọi mà chiếu xuống làm chói mắt

Ngay sau đó, nàng thân mình choáng váng, từ bậc thềm mà ngã xuống

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 131

"Trời ơi, ta đã sớm nói, bà như vậy càng làm cho nha đầu này bị ép bức đến chết mất." Cái Thúc nhìn Kim Hạ đang nằm trên giường, khẩu khí thờ dài.

Thẩm phu nhân không nói một lời, đã băng bó vết thương trên trán Kim Hạ xong xuôi.

"Hôm qua hài tử mới nhận bà là dì ruột, còn rất vui mừng nữa, hai người còn cả đêm nói chuyện thân mật, hôm nay bà liền không muốn nhận nó nữa, lại nói nó bất trung bất hiếu...Nhưng Kim Hạ chính là hài tử như vậy, bề ngoài nhìn cơ trí, thật ra trong tâm, sao lại chịu nổi hoàn cảnh này. Bà cùng với cháu gái đều có mối thù gia tộc, bây giờ cháu gái còn không nhớ nỗi cha mẹ mình hình dáng như thế nào, làm sao có thể đi hận người khác."

Thấy Thẩm phu nhân vẫn không lên tiếng, Cái Thúc lại tiếp tục nói: "Nghiêm túc mà nói, ta cũng coi như là người nhà của Lục gia, bằng không, bà xử lý ta trước để rửa hận, muốn chém muốn giết, ta đây cũng thuận theo bà."

Thẩm phu nhân cuối cùng cũng liếc nhìn hắn, trong mắt có lệ, ảo não nói: "Người có ý định gì đúng không?"

Cái Thúc tiện tay mà lấy ống tay áo mình thay Thẩm phu nhân lau nước mắt: "Bà xem ta hôm nay mới thay xiêm y sạch sẽ....Ta biết bà đối với ta khẳng định là không thể hạ thủ được, đừng nói đến

ta là thân thích tám đời với Lục gia, thậm chí có năm đời đi nữa, thì bà cũng không nỡ hạ thủ đâu. Bà hãy suy nghĩ cho Kim Hạ, hài tử này suy cho cùng vẫn còn nhỏ, Lục Dịch nếu như mà có chuyện gì, xem ra nó hơn phân nửa là không thể sống nổi, sao có thể đứng nhìn hài tử như vậy?"

Nhìn thấy Kim Hạ ở trên giường bất động, Thẩm phu nhân là cực kỳ đau lòng.

"Kỳ thực ta cũng biết, lời này, bà cũng hiểu, chỉ là bà ngay lập tức không thể chịu nổi có sự này, phải không?" Cái Thúc ôn nhu nói

Rốt cuộc vẫn không nhìn được nước mắt, Thẩm phu nhân tựa vào vai hắn, bởi vì nước nở mà thân thể run rẩy.

Cái Thúc nhẹ nhàng vỗ vai Thẩm phu nhân, nói: "Bà có nhớ mười năm trước bà đi ám sát Nghiêm Thế Phiên, thiếu chút nữa là bỏ mạng, ta khổ sở nhìn bà sống vất vả lúc đó, ta cũng muốn không bao giờ để bà có thể tiếp tục sống như vậy được nữa, nếu như tiếp tục trả thù, không bằng sống như người bình thường có phải tốt hơn không?"

"Năm đó trong cung phản loạn, giang sơn đổi chủ, sư tổ của ta chạy ra ngoài cung, ta một đường đi ăn xin một đường tìm kiếm chủ công, luôn cầu mong ngài ấy vẫn còn sống. Bọn họ ai cũng muốn đầu hàng, bọn họ không muốn hầu hạ bất cứ kẻ nào, không bị bắt luận người nào quản mình, không chấp thuận bất luận là bổng lộc gì, nhưng bọn họ cũng không có đi báo thù, bởi vì bọn họ biết chỉ có thể đường đường chính chính sống tốt, mới có hi vọng tìm ra chủ công."

"Hôm nay, nếu như Kim Hạ không ngăn bà lại, thì ta cũng không thể để bà làm chuyện ngốc nghếch đó được. Bà suy nghĩ một chút,

Lục Bình là loại người nào, thủ lĩnh bọn cầm y vệ, cả triều Đại Minh dưới trướng có biết bao người, tại Cao Ly cũng có cầm y vệ làm mật thám, bà nếu như đi giết Lục Dịch, hẳn coi như là lục tung cả triều Đại Minh này, cũng sẽ tìm ra bà...Ta làm có thể cùng bà sống an ủi nửa đời còn lại đây."

Nước mắt thấm ướt vai Cái Thúc, Thẩm phu nhân ngẩng đầu nhìn hắn nói: "...Chờ Hạ nhi tỉnh lại, chúng ta liền rời đi."

"Được!" Cái Thúc cũng không hỏi là đi nơi nào, gật đầu nói: "Vậy thì bà nhớ đừng trách mắng Kim Hạ nữa, đứa nhỏ này trong lòng đã đủ khổ rồi."

Thẩm phu nhân gật đầu

Cái Thúc đứng dậy, mở cửa phòng đi ra ngoài, nhìn thấy Lục Dịch vẫn chờ ở ngoài, vỗ vỗ bả vai hắn, cũng không biết nên nói gì.

Kim Hạ từ từ tỉnh lại, chỉ cảm thấy đau đầu, từ từ mở hé mắt, liền nhìn thấy Thẩm phu nhân ngồi ở bên giường.

"Dì..." Nàng gọi không chút chần chừ

Thẩm phu nhân ngăn tay Kim Hạ vốn định sờ trán, ôn nhu nói: "Đừng sờ, vết thương không đáng ngại, chỉ là sưng hơi to, qua mấy ngày mới có thể từ từ bớt sưng."

"Dì, người không giận ta sao?"

Kim Hạ nghe theo bỏ tay xuống, mong đợi mà nhìn Thẩm phu nhân, ánh mắt hướng bà càng thêm đau lòng.

Thẩm phu nhân yên lặng trong chốc lát, mới nói: "Ta cùng thúc người sẽ rời đi. Chuyện sau này, chính người phải cân nhắc mà hành sự cho thỏa đáng..."

"Hai người định đi đâu?" Kim Hạ vội ngồi dậy hỏi

"Ta cũng không biết, trước hết, ta có lẽ sẽ đi tới một nơi, cảm thấy ổn thỏa liền ở lại đó."

Kim Hạ nhìn dì mà vành mắt lại đỏ: "Ta không muốn như vậy..."

Bất luận thế nào, Thẩm phu nhân chính là người thân duy nhất trên đời này của Kim Hạ, ở trong lòng nàng là một người quan trọng.

Thẩm phu nhân nhịn không được đuổi tay, sờ mặt Kim Hạ, thở dài nói: "Thúc người nói, còn sống tốt như thế này là tốt lắm rồi. Người sau này phải sống cho thật tốt, tỷ tỷ cùng chồng của tỷ đã vất vả để người trốn thoát, người sau này phải sống cho thật tốt."

Kim Hạ gạt đầu, làm động đến vết thương trên trán cũng không quan tâm.

Lời nên nói cũng đã nói xong, Thẩm phu nhân lúc này mới đứng dậy đi ra cửa, nhìn thấy Lục Dịch vẫn đứng đó không nói gì, hờ hững liếc mắt nhìn hắn, lên tiếng nói: "Người chẳng lẽ cho rằng người còn có thể ở bên Kim Hạ sao?"

Lục Dịch trầm giọng nói: "Ta không dám hy vọng xa vời như vậy..."

Thẩm phu nhân nhìn hắn, rốt cuộc cũng không nói gì, sau đó rời đi.

Bên trong phòng ngoại trừ Kim Hạ ra, không còn ai khác, Lục Dịch nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, ánh nắng chiếu trên bóng dáng hắt càng thêm dài trên mặt đất.

Kim Hạ nhìn ánh hoàng hôn nhẹ nhàng chiếu vào áo bào hắt có chút vàng nhạt, không biết như thế nào trông có vẻ khắp mình hiện lên vẻ hiu quạnh làm nàng nhớ tới một câu thơ "Tịch dương y cựu lữ, hàn khánh mẫn không lâm." (Lữ xưa dưới bóng tà dương, khánh ngân vắng khắp rừng hoang lạnh lùng) , gian nhà dù không phải ở trên núi rừng, nhưng làm cho người khác cảm nhận được hàn ý trống vắng và lạnh lẽo."

Lục Dịch chậm rãi đi tới, ở mép giường nửa ngồi xổm xuống, hơi ngẩng đầu nhìn nàng.

Trải qua nửa ngày ngắn ngủi, hai người tựa như đã trải qua 'thương hải tang điền' (thành ngữ), khuôn mặt từng người tiều tụy, nhìn vào trong mắt lẫn nhau đều là đau lòng. Kim Hạ vành mắt đã hồng, chỉ là nhìn hắt, trong lòng rất nhiều điều muốn nói, nhưng một chữ cũng không thể nói.

Khẩu khí hít sâu thở dài, Lục Dịch trước tiên lên tiếng nói: "Ngày mai, ngươi vẫn là nên theo ý định của ta, cùng đoàn hộ vệ hồi kinh, có được hay không?"

Kim Hạ gật đầu, tự nhiên, giọt nước mắt vẫn trượt xuống hai má

Lục Dịch đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, nhẹ giọng nói: "Bộ dáng này của ngươi, một chút cũng không giống Bộ khoái Lục Phiến Môn một thân hạo nhiên chính khí."

Nhớ tới lời nói của mình lúc hai người ở Dương Châu phá án, Kim Hạ có chút muốn cười, nhưng nước mắt lại càng rơi nhiều hơn.

"Còn tin tưởng ta không?" Lục Dịch hỏi

Kim Hạ vẫn là gật đầu, không có chần chừ.

"Được! Hãy nhớ kĩ lời ta, đừng trách chính mình nữa. Tất cả mọi chuyện, ta đều thay người giải quyết, chỉ là cho ta một chút thời gian. Người chỉ cần sống tốt, không cần suy nghĩ nhiều cũng không cần trả thù gì cả, đối với người mà nói quá là nguy hiểm, người hiểu chưa?" Hắn sâu sắc nhìn nàng.

Kim Hạ gật đầu

"Đồng ý với ta?"

Kim Hạ gật đầu

Nhìn nàng, Lục Dịch khẽ mỉm cười, nắm lấy tay nàng đưa lên nói: "Kim Hạ của ta, có Kim giáp thần nhãn bảo hộ, gặp dữ hóa lành, gặp nạn thành tường..."

Trong biệt viện, Thượng Quan Hi cũng đang thu xếp hành trang, vết thương ở chân nàng cũng gần như khỏi hẳn, muốn cùng Tạ Tiêu đi tìm các sư huynh ở Nam Thiếu Lâm tự.

"Hai người định rời đi sao?" A Nhuệ đứng ở cửa phòng hỏi

Thượng Quan Hi nghe thấy giọng hắn, ngừng tay thu xếp hành trang, từ trong túi vải lấy ra mấy bộ xiêm y cùng áo bào có màu đen, tay nhẹ nhàng phủi phủi, quay người hướng A Nhuệ: "Ở cửa hiệu

trong phố, ta có mua những thứ này, không biết có vừa người của người hay không?"

A Nhuệ ngẩn người: "Nếu theo vóc dáng của Thiếu bang chủ thì, khả năng là...."

"Không phải, chính là theo vóc dáng người của người mà mua." Thượng Quan Hi đem xiêm y giao trên tay hắn nói: "Ta còn nhớ kỹ người ở trong Ô An Bang vẫn thường mặc đồ màu đen."

"Đường chủ..."

A Nhuệ không tự giác được, mà nhớ lại quá khứ theo thói quen mà gọi nàng một tiếng.

"Ta cũng hiểu, chỉ cần Nghiêm Tung còn sống, thì người liền không còn cách nào quay trở lại bang hội.." Thượng Quan Hi dừng lại một chút hỏi: "Người tiếp theo dự định sẽ làm gì?"

"..Ta dự định sẽ đi lính vào trong quân đội." A Nhuệ nói, "Cùng giống như hai người, kháng giặc Oa."

Thượng Quan Hi nhìn hắn: "Sau đó thì sao?"

"Sau này..." A Nhuệ cũng không biết nên như thế nào đáp lại nàng.

"Giặc Oa sẽ bị dẹp yên, Nghiêm gia cũng không vĩnh viễn đắc thế, ta ở trong bang chờ người quay về." Thượng Quan Hi bình tĩnh nhìn hắn nói, giống như bàn giao việc cho hắn hằng ngày.

Tự nhiên hốc mắt nóng lên muôn rơi lệ, nhưng A Nhuệ cố kìm nén lại, gật đầu nói: "Ta đã nhớ kỹ thưa Đường chủ!"

Ngày kế, một trăm tên lính hộ tống bạch lộc ra khỏi Tân Hà thành, một đường hướng bắc mà đi. Kim Hạ, Dương Nhạc còn có Dương Trình Vạn cũng theo quay về kinh thành.

Lục Dịch đứng ở phía tên tường thành, nhìn đám người dần dần rời xa, cho đến khi đi mất.

Sầm Phúc, Sầm Thộ vẫn đứng ở bên cạnh phía sau. Thật lâu sau thấy Lục Dịch vẫn không động tĩnh, Sầm Thộ không nhịn được hỏi: "Đại công tử, khi nào chúng ta hồi kinh?"

Lục Dịch lúc này mới xoay người lại, nhàn nhạt nói: "Các người trước tiên hãy đưa Thuần Vu Mẫn trở về, sau đó hồi kinh trước đi. Ta còn có công sự muốn làm."

"Đại công tử, nếu còn có công sự muốn làm, không bằng để Sầm Thộ đưa Thuần Vu cô nương trở về, ty chức lưu lại đây, có việc gì ngài cũng thuận tiện sai phái." Sầm Phúc nói

Sầm Thộ vội nói: "Để ta ở lại, ca ca đi đưa Thuần Vu cô nương trở về đi."

"Các người ai cũng không cần ở lại đây!" Thấy Sầm Phúc còn muốn nói gì, Lục Dịch giơ tay ngăn lại: "Không cần nhiều lời, các người mau chuẩn bị đi đi."

Sầm Phúc, Sầm Thộ không dám nhiều lời, lĩnh mệnh mà đi.

Đợi hai người bọn họ rời đi, Lục Dịch một mình ở trên tường thành đứng đó rất lâu, ánh mắt dừng lại ở trước cửa thành bãi đất trống, hắn còn nhớ kỹ ngày đó gặp lại nàng, binh lính hoang tàn, bóng dáng nàng từ trong màn đêm chạy đến bên mình...

Tất cả, từ nay về sau, đều chỉ có thể chôn sâu ở trong lòng.

Hắn hít sâu mà thở dài, như vậy mà xoay người, từ trên tường thành đi xuống, leo lên lưng ngựa, hướng về trong thành đại lao mà đi.

"Ta muốn gặp hai người này." Hắn lấy ra chế bài cầm y vệ, lấy ra một tấm danh sách, chỉ ra hai cái tên ở trong đó. Bản danh sách này là bút tích của vị Từ viết lên. Năm ngày trước, hắn thỉnh vị Từ bắt La Văn Long lúc đó còn làm gián điệp có gặp qua một nhóm giặc Oa nên viết ra danh sách này, bọn giặc Oa này hơn phân nửa là đã bị nhốt trong các đại lao ở Lương Triết, có người đã xử tử, có người vẫn còn.

Hắn muốn bắt được chứng cứ La Văn Long đã tư thông với giặc Oa, nên muốn thẩm vấn từ những người này.

Cai ngục đem hai gã phạm nhân áp giải đến, hai người này đều là hàng năm trà trộn vào chốn quan trường, quan gia nào vào trong ngục đều thẩm vấn hắn gần như sắp chết, không thể tưởng tượng được là bọn chúng ở đây đã lâu nhưng không thể nào xử lý được bọn chúng, bọn chúng bây giờ không còn sợ tra tấn, nước sôi như vậy nữa.

"Đem sự tình cùng La Văn Long cùng các người thường hay lui tới nói cho ta." Lục Dịch cũng không cùng bọn chúng nhiều lời, đem một xấp giấy hương trước mặt đặt xuống, hướng mặt về nghiên mực có sẵn.

"Đại nhân, sự tình hơn một năm trước, ai còn nhớ rõ nữa!" Một tên phạm nhân lười biếng nhìn hắn nói: "Hơn nữa, có phải là ta nói ra thì có thể đem thả bọn ta ra không?"

"Người nghĩ có thể cùng ta bàn bạc điều kiện sao?" Lục Dịch nhàn nhạt nói

"Không dám đưa ra điều kiện, nhưng ngài tưởng từ miệng bọn ta có thể nói ra chút tin tức gì chẳng, dù sao cũng phải dẫn dụ bọn ta một chút gì đúng không?" Phạm nhân ánh mắt sắc sảo, vừa thấy là biết Lục Dịch không phải bọn quan viên ở Tân Hà thành này.

Lục Dịch hơi nhướng mày, lạnh lùng cười nói: "Người muốn có điều kiện tốt sao, được!" Đang nói chuyện, hắn đứng dậy, một tay cầm một tờ giấy, một tay cầm ống rửa bút.

"Thăng quan tiến tước, như thế nào?"

Đang nói, hắn đem giấy áp sát trên mặt phạm nhân, lập tức xối nước rửa bút lên mặt hắn, tờ giấy bị ướt dính trên mặt hắn, lập tức áp sát vào mặt tên phạm nhân, làm cho hắn hô hấp khó khăn."

Đối với phạm nhân này mà nói giống như là đang bị tra tấn, hắn thống khổ mà quơ tay quơ chân loạn xạ

Lục Dịch cũng không để ý đến hắn, nhướng mày nhìn về phía phạm nhân còn lại: "Người cũng muốn không?"

"Ta nói, ta nói...ta chuyện gì cũng nói." Phạm nhân kia liền nói

Lục Dịch lúc này mới nhẹ nhàng đem tờ giấy đang ướt ra khỏi mặt hắn. Phạm nhân thở phò phò không ra hơi, kinh hãi mà nhìn Lục Dịch, liền vội nói: "Ta cũng nói, chuyện gì cũng đều nói, đại nhân muốn biết điều gì, ta cũng nói cho ngài."

"Ta còn nhiều điều kiện tốt hơn nữa, đều là đến từ chiếu ngục, người thật sự không muốn thử qua sao?" Lục Dịch lạnh nhạt nói

"Không cần!" Phạm nhân khẩn cầu nói: "Ta nói, bây giờ ta liền nói, tên tiểu tử La Văn Long kia thật không có đạo nghĩa, chuyện của hán ta đều nhớ kĩ."

Mấy chục ngày ngắn ngủi, Lục Dịch trần trọc tại Lưỡng Triết lao ngục, một mực điều tra nghe ngóng, thu thập được rất nhiều tư liệu La Văn Long cùng giặc Oa tư thông với nhau.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 132

Bạch lộc tiến kinh, làm cho con rồng thêm vui lòng thỏa thích.

Hồ Tông Hiến dựa vào thứ này mà trở thành người mà thánh thượng phải coi trọng, cái mũ cánh chuồn Tổng đốc của Chiết Giang nay có thể bảo toàn trong một thời gian dài. Lục Dịch cũng không lo lắng bị hấn liên lụy.

Kim Hạ rời nhà nay đã hơn hai tháng, rời đi từ khi đầu xuân, trở về thì đã là đầu hạ. Hoa lựu, hoa đỗ quyên, hoa mộc lan,..từ ngoài ngoại ô đã nở rộ cho đến trong thành. Nàng đi bộ trên đường, tâm cảnh lại là càng thêm tiêu điều.

"Mẹ, con đã trở về." Kim Hạ đẩy cửa ra, hướng trong biệt viện thấy Viên Trần thị đang lau bàn nói

Viên Trần thị quay đầu, nhìn thấy Hạ nhi, bà liền đặt khăn lau xuống bàn tiến tới, túm lấy tay từ trên xuống dưới quan sát Kim Hạ một lần hỏi: "Không có bị thương chứ? Không gặp chuyện gì rắc rối phải không? Cũng không bị cắt lương bổng đúng không?"

Kim Hạ lắc đầu: "Đều không có."

"Trên trán làm sao thế?"

"Không cần thận nên dập đầu, không có việc gì!"

Viên Trần thị lúc này mới yên lòng, tiếp theo là tức giận mà trách mắng: "Con còn biết là con có nhà sao? Còn biết được là phải quay về sao? Ở bên ngoài chính là đã hơn hai tháng..."

"Công vụ rất nhiều, thân bất do kỷ."

Kim Hạ vừa mới từ Lục Phiến Môn lãnh lương tháng trở về, từ trong túi lấy ra đưa bà, trấn an bà nổi giận. Viên Trần thị nhận bạc, tâm trạng bình ổn, lập tức nhớ tới một chuyện khác nói: "Đúng rồi, hôn sự của Dịch gia Tam công tử, con nay đã trở về, mau mau nhanh chóng đưa ra quyết định..."

"Mẹ, từ chối chuyện hôn sự của Dịch gia đi, con muốn thăng chức lên bộ đầu, mấy năm này con không có tâm tư cũng như nhàn rồi nghĩ đến chuyện kết hôn sinh hài tử đâu." Kim Hạ đã sớm nghĩ ra lý do để chối từ: "Thăng bộ đầu, mỗi tháng liền có bốn lượng bạc!"

"Không được, không thể kéo dài thời gian nữa!" Nhìn chỗ bạc trắng này, Viên Trần thị cũng không ngừng nói ra lý do: "Có thể gấp gờ được Dịch gia Tam công tử này không phải là dễ dàng, ta đây cũng không nghĩ đến Dịch gia lại để mắt đến con như vậy..."

"Mẹ!"

Kim Hạ chen lời bà, khẩu khí ra vẻ nghiêm trọng.

Viên Trần thị ngẩn người: "Xảy ra chuyện gì sao?"

Ý thức được chính mình đang thất thố, Kim Hạ giật mình, hướng mẹ nói: "Dù sao thì con cũng nên lên làm bộ đầu trước, không cần suy xét việc này nữa, người cũng đừng nhắc đến nữa." Dứt lời, Kim Hạ liền vội vàng vào trong .

"Đứa nhỏ này...Chuyện hôn sự là không còn cách nào là để cho con làm chủ đúng không?" Viên Trần thị một bụng buồn bực, quay trở lại lau bàn mở miệng nói: "Trong bếp có hấp bát canh trứng, con vào trong mau ăn đi."

Giọng Kim Hạ từ trong phòng vọng ra: "Đó là của đệ đệ, con không ăn!"

"Gọi con ăn con liền ăn" Mọi người trong nhà đều gầy hốc hác đi rồi!" Viên Trần thị tiếp tục làu bàu: "Bây giờ còn nói 'Trước tiên muốn làm bộ đầu, không suy xét chuyện này nữa', vậy mà con còn dửng dưng làm gì, sau này trở thành bộ đầu rồi, còn khó có mà gả đi được.....Mau mau đi tắm rửa đi sau đó còn giặt đồ, cho ta làm xong chuyện này cái đã!"

Kim Hạ ở trong phòng, thay y phục ra để một bên, trong lòng bàn tay cầm lấy vòng thạch nhân duyên, nhìn chăm chăm nó, sau đó lại lần nữa cất nó đi cẩn thận.

Chuyện ở Lương Triết đã xong, Lục Dịch cũng mau chóng trở về kinh thành.

Hắn còn chưa về tới kinh thành liền nghe tin có chuyện lớn xảy ra, Trâu Ứng Long quay trở lại buộc tội Nghiêm Thế Phiên, dâng tấu sớ "Công Bộ Thị Lang Nghiêm Thế Phiên dựa vào quyền thế của cha, chuyên lợi dụng áp chế, ỷ chức quan cao mà trộm quân chi quyền, Nghiêm Thế Phiên lấy thân làm con mà lại trộm quyền chi binh của cha, cha con hắn đóng binh ở Viên Châu, chính là muốn thu tóm ruộng đất, toàn bộ nhà cửa ở Nam Kinh. Thần xin thỉnh thánh thượng xử trảm Nghiêm Thế Phiên ở kinh thành vì tội tung

hoành bất trung. Thần nếu như lời này không phải sự thật, thần xin lãnh án tử hình."

Dâng tấu chương lần này hoàn toàn là với tư thế liều mạng, thánh thượng vô cùng tức giận, hạ chỉ truy nã Nghiêm Thế Phiên, ra lệnh bắt vào trong ngục.

Nghe tin sự việc lần này, Lục Dịch trong lòng không một chút vui vẻ, ngược lại lại càng thêm lo lắng. Trâu Ưng Long sẽ không vô duyên vô cớ đột nhiên buộc tội Nghiêm Thế Phiên ở thời điểm này, phía sau hẳn nhất định là có người. Bất luận người này là ai, dao găm lấy ra, lại không có cách nào làm cho Nghiêm Thế Phiên cần kề cái chết được, cũng không phải chuyện tốt gì.

Lục Dịch vừa về đến Lục gia, nghe Sầm Phúc mới biết được cha đang ở ngoài sân, liền nhanh chóng vào trong sân bái kiến, nhìn thấy bóng dáng cha vẫn như cũ áo bào màu đen đang đứng ở ngoài vườn, tim của hắn liền trầm hẳn, bây giờ đã là tháng năm, mà cha còn phải mặc thêm áo ấm, không lẽ trong người không khỏe hay sao?

Hắn bước nhanh về phía trước, nhìn thấy Lục Bình đang cầm kéo tỉa cây lá trong vườn, thần thái vô cùng tập trung, cũng như một cư sĩ (người tu tại gia) nơi nào làm sao giống Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ giọng nói to lớn làm vỡ mật gan người.

"Cha, con đã trở về." Hắn nhẹ giọng nói

Lục Dịch giương mắt nhìn cha, vẫn thấy cha cắt tỉa hoa lá, mở miệng hỏi: "Sao trì hoãn việc hồi kinh như vậy? Năm nay cây ký ngư châu đúng là đang nở rộ, nở trên cành mười tám đóa hoa, đáng tiếc, con liền một đóa hoa cũng chưa kịp thấy đã trở về."

Lục Dịch hơi kinh ngạc. Cây lý ngư châu này từ ngàn dặm xa xôi mang về từ Đại Lý, bởi vì không đáp ứng được khí hậu vùng Bắc nên từ lúc mang về đây đã ba, bốn năm chưa từng nở hoa, không ngờ tới năm nay hoa lại nở.

Đem chiếc lá tàn cuối cùng cắt đi xong xuôi, Lục Bình đem kéo đưa cho người hầu, ngoắc tay cho người hầu lui ra ngoài.

"Cha, có phải trong người không được khỏe hay không? Có mời đại phu đến xem bệnh hay chưa?" Lục Dịch rót một chén trà nóng, cung kính nói: "Nghe nói, đêm nào cũng ngủ không được ngon giấc."

Lục Bình lại không muốn nói nhiều: "Không có việc gì. Bạch lộc lần này dâng lên quả thật không tệ, Hồ Tông Hiến xem như là được bảo toàn chức quan trong một thời gian dài nữa, chính con đã đưa chủ ý này cho hấn phải không?"

Lục Dịch mỉm cười nói: "Chuyện gì đều không gạt được cha!"

Nghe vậy, Lục Bình nhìn chằm chằm Lục Dịch một lúc lâu, tựa như có ý tứ gì khác, rồi mới cúi đầu nhấp một ngụm trà.

"Đúng rồi, chuyện Trâu Ứng Long buộc tội Nghiêm Thế Phiên, sao đột nhiên lại như vậy? Người phía sau xúi giục hấn là ai?" Lục Dịch hỏi. Lục Bình là thủ lĩnh của Cẩm y vệ, trong kinh thành 'gió thổi cỏ lay' (biến động) nào làm sao có thể trốn tránh nổi tai mắt của cha, huống chi là đại sự này.

"Con sao lại không hỏi chuyện buộc tội lần trước, người đứng sau hấn là ai?" Thấy Lục Dịch không đáp, Lục Bình mới nói: "Con cũng đã sớm biết người đó là người phương nào rồi đúng chứ? Hấn

nếu dám làm khi dễ đến ta, bắt người hạ đao, cũng sẽ không thể trách ta động thủ."

Lục Dịch nghe nói liền cả kinh, hắn trước đây cũng không nghĩ tới người đứng sau sai khiến Trâu Ứng Long tất nhiên là cha.

"Cha..." Hắn nhũn mảy: "Con chính là lo lắng, Nghiêm gia có kẻ đao to búa lớn chống lưng, lập tức nhờ cậy quan trên, nếu để hắn nổi dậy, nhất định sẽ cản trở ngược lại chúng ta."

Một cơn gió lớn thổi qua, Lục Bình nhin không được ho vài tiếng, đầu choáng váng, thân mình cũng dao động, Lục Dịch vội vàng tiến lên đỡ lấy.

Lục Bình cũng thuận tay bắt lấy tay hắn.

"Con yên tâm, có ta ở đây, bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ...Ta đi nghỉ một lát, con đi ra ngoài trước đi."

Thấy cha sắc mặt không tốt, Lục Dịch không dám lấy chuyện trong triều đình phức tạp khó khăn ra quấy rầy cha nữa, chỉ phải lui ra trước.

Tại Kinh thành Lục Phiến Môn

"Có chuyện gì vậy? Còn cần phải đem người đến triệu hồi?" Kim Hạ không hiểu chuyện gì mà nhìn vào trong phủ toàn bộ mấy tên bộ khoái đều bận rộn, "Không cần đi tuần tra trên phố hay sao?"

"Đừng dài dòng, nhanh nhanh đi làm việc đi! Chỗ cái bình phong kia không biết có còn dính bụi hay không, người mau mau đi lau đi!"

Một tên bộ khoái hướng nàng nhét vào trong tay tấm khăn lau, thúc giục nói: "Bên trên truyền lệnh, vào giờ Dậu phải lau dọn sạch sẽ chỗ này, ngoài sân nữa, mau chóng dọn dẹp quét tước nhanh đi..."

"Này thì bắt quá một năm quét dọn một lần, bây giờ sao lại quét tước cái gì? Thời gian rảnh rỗi này, tiểu gia ta không bằng đi bắt mấy tên trộm." Kim Hạ bất mãn nói

"Bên trên truyền lệnh nói, chờ lát nữa Nghiêm công tử sẽ tới đây, bảo chúng ta đi lau dọn chỗ này sạch sẽ. Nghiêm công tử đặc biệt thích sạch sẽ..."

"Đội đã!" Kim Hạ kinh ngạc nói: "Nghiêm công tử nào?"

"Còn có thể là Nghiêm công tử nào nữa, là Nghiêm Thế Phiên."

"Thành thượng không phải là hạ chỉ, truy nã hán đem bắt vào trong ngục hay sao? Làm sao lại có việc này?" Kim Hạ càng nghe càng không hiểu

"Cái gì mà truy nã bắt vào ngục, người thì đúng là bắt trở về, nhưng phải gọi là mời trở về mới phải. Hình bộ Thượng thư tự mình nghênh tiếp, tiến kinh liên thỉnh trở về phủ, đãi rượu ngon thức ăn ngon mà hầu hạ. Hôm nay nghe nói là do chính là Nghiêm công tử đề nghị, dù vậy nhưng thánh thượng vẫn đưa ra thánh chỉ là nên đưa vào trong lao mới thỏa đáng, cấp trên vội vã muốn chúng ta quét tước phủ chính này..."

"...Vậy mà cũng nói là bắt vào ngục sao?"

Kim Hạ giận dữ, còn đang muốn nói chuyện, bị Dương Nhạc tóm lấy đi sang một bên

"Hừ! Đừng nói chuyện lung tung?" Hấn đưa Kim Hạ thẳng vào trong phòng bên cạnh, giải thích nói: "Ta biết ngươi trong lòng không thoải mái, ngươi về nhà trước đi!"

"Ta không đi! Ta muốn xem thử triều đình mà đi kính trọng phạm nhân là như thế nào!" Kim Hạ khẩu khí bất định, đem phác đao hướng về trên bàn mà hạ thủ, "Mặc kệ Đại Lý Tự, mặc kệ Hình Bộ, mặc kệ Đô Sát viện, cả triều đình bá quan văn võ cũng đều mặc kệ! Chúng ta còn làm bộ khoái làm gì, bắt tặc làm gì nữa."

Dương Nhạc sốt ruột nói: "Được rồi, tiểu gia, ta cũng biết ngươi là trong lòng có oán hận, nhưng bây giờ không phải thời điểm. Ngươi nghe ta, về nhà nghỉ phép mấy ngày."

Hấn đang nói, chợt nghe bên ngoài có động tĩnh lớn, trong đó còn có mấy tiếng vang lớn.

"Dừng lại! Dừng lại tất cả dừng lại. Nghiêm công tử đang đến, vội vàng đừng vào hàng ngay ngắn."

Kim Hạ nghe thấy, trong lòng nóng giận, hận không thể ra ngoài đạp vào chân hấn, bị Dương Nhạc gắt gao túm chặt

"Tiểu gia, ngươi hiện nay đi không còn kịp nữa rồi, ngươi liền ở lại đây đừng đi ra ngoài. Đừng bắt ta trói chặt ngươi đấy!" Dương Nhạc căn dặn Kim Hạ nói: "Bây giờ không phải thời điểm để hành động theo cảm tính như vậy."

Kim Hạ căm giận lấy ghế ngồi xuống, buồn bực càng thêm buồn bực, nàng cũng hiểu nhà mình bây giờ chỉ là thường dân nhỏ bé, hành động theo cảm tính chỉ sợ rước họa vào thân.

Không biết từ khi nào, bên ngoài phủ chính lại yên tĩnh đến vậy.

Mấy hồi yên tĩnh cũng không duy trì quá lâu, liền nghe gian ngoài truyền đến ríu rít tiếng bước chân, ngay lập tức liền nghe thấy âm thanh cười nói của Hình Bộ Thượng Thư.

"Nghiêm công tử, ngài xem xem, nơi này cũng không thành ra thể thống gì, ta thấy, ngài vẫn là nên quay về chỗ ở của mình đi."

Kim Hạ đứng dậy, cùng Dương Nhạc vịn cửa sổ nghe ngóng bên ngoài, ló đầu nhìn thấy, Nghiêm Thế Phiên tay cầm quạt xếp quạt phát phơ, ở xung quanh là một đồng quan viên đứng đó, vào phủ Lục Phiến Môn đứng ở tiền viện, ngửa đầu xem cây bạch quả.

Thời gian này đã là giữa hạ, cây bạch quả cành lá tươi tốt, thỉnh thoảng gió thổi làm vài lá cây rơi xuống.

Một chiếc lá vàng vừa lúc rơi vào vai của Nghiêm Thế Phiên, hắn lấy tay gỡ xuống, quan sát chốc lá, cười nói: "Vẫn chưa tới mùa thu, mà lại có lá vàng rơi xuống, từ hạ sang thu, chỉ có cung kính lẩn áp chí khí, Lục Phiến Môn chính là Lục Phiến Môn, quả nhiên cùng nơi khác không giống."

Từ Tổng bộ đến Khấu Thượng thư bên cạnh thì thào vài câu.

Khấu Thượng thư vội nhìn Nghiêm Thế Phiên cười nói: "Bây giờ đã tới giờ dùng cơm, bên cạnh còn có quán ăn làm nhiều món ngon vật lạ, không bằng ta đi trước dùng cơm?"

Nghiêm Thế Phiên xua xua tay nói: "Ta xem viện này khá tốt, mang bàn ghế đến đây, liền ở tại chỗ này dùng cơm."

"Nơi này sao?" Khấu Thượng thư trên mặt ngượng ngùng nói: "Ở đây chính là tiền viện của Lục Phiến Môn, bên ngoài nhiều người lui tới."

"Chuyện này thì không sao, đặt ngay một tấm bình phong là được." Nghiêm Thế Phiên không thèm quan tâm, nhìn thấy một tên Lục Phiến Môn đang cười trộm bĩu môi nói: " Nơi này không phải giống thiên nhiên bình phong sao?"

Tổng bộ đầu sắc mặt không tốt lắm, trước đây thật ra nghe nói qua Nghiêm Thế Phiên thường hay che bình phong ăn uống cùng mỹ nữ, đó là việc mà chỉ có ở nhà hắn mới có, cũng phải thôi. Lục Phiến Môn tốt xấu gì cũng là tuân theo kỷ luật của triều đình, dùng tấm bình phong tại đây, có phần quá đáng.

Khấu Thượng thư ngẩn người ra, cũng không quản sắc mặt của tổng bộ đầu, cười nói: "Vẫn là Nghiêm công tử có ý kiến hay, nào ,các người mau chóng sắp xếp đi. Nghiêm công tử, chúng ta trước tiên qua bên này dùng chén trà, chờ bọn họ an bài rồi thỏa đáng rồi lại dùng cơm."

Nghiêm Thế Phiên mỉm cười gật đầu, phe phẩy quạt xếp, tùy Khấu thượng thư mà đi theo.

Từ trong phòng nghe bên ngoài động tĩnh, Kim Hạ hận đến cắn răng, Dương Nhạc cũng là mặt mày nhăn lại.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 133

Trong một khoảng thời gian ngắn bàn ghế được bày biện ra, vài gấm đặt lên ghế, rượu và thức ăn từ quán rượu mang đến.

Nghiêm Thế Phiên từ tốn mà đi đến tấm bình phong mà bộ khoái chuẩn bị cho, chợt mở miệng hỏi: "Ta nhớ rõ là, tại Lục Phiến Môn, hình như có một vị nữ bộ khoái, như thế nào lại không thấy nàng ở chỗ này?"

Hiển nhiên là hắn nhớ rõ nàng! Kim Hạ tức giận mà nắm chặt thành cửa sổ.

Một tên đang muốn mở miệng, bị Tổng bộ đầu dùng ánh mắt ngăn hắn lại.

"Là có một vị nữ bộ khoái, sáng sớm hôm nay liền hưởng ngoại ô đi tra án, ban đêm còn phải đi tuần, cho nên vẫn chưa trở về." Tổng bộ đầu biết rõ Nghiêm Thế Phiên háo sắc, Kim Hạ tốt xấu gì cũng là quan lại dưới trướng hắn, hắn đương nhiên phải bảo vệ nàng một chút.

Nghiêm Thế Phiên liếc mắt nhìn Tổng bộ đầu một lát, Tổng bộ đầu mặt không biến sắc, cũng không nhường nhịn điều gì.

Bọn quan viên cùng Nghiêm Thế Phiên vào bàn, trong lúc nâng chén, Hình bộ Hữu Thị Lang tự Yên Mậu Khanh hướng Nghiêm Thế Phiên cười nói: "Nghiêm công tử, có một chuyện ta muốn hướng

ngài bấm báo một tiếng, vụ án của ngài, thánh thượng giao cho Tam Pháp Ti tra rõ, bọn ta nhiều lần cân nhắc, xem ra thì khoảng ba ngàn lượng bạc, ngài thấy như thế nào?"

Nghiêm Thế Phiên móc lỗ tai mình: "Bao nhiêu?"

Yên Mậu Khanh quan sát biểu hiện của hắn, thăm dò nói: "Nếu không thì, hai ngàn lượng bạc?"

"Cái gì?" Nghiêm Thế Phiên nheo mắt lại

"Nhiều quá sao? Vậy thì một ngàn hai trăm lượng bạc? Ngài cũng biết, thánh thượng nghiêm khắc điều tra, chúng ta cũng nên bàn giao cho thỏa đáng có phải hay không?"

Nghiêm Thế Phiên uể oải nói: "Ta cảm thấy hơn một ngàn lượng là không được, như vậy, tám trăm hai mươi lượng bạc."

"Tám trăm?" Yên Mậu Khanh khó xử nhìn về các quan viên khác, thấy mọi người không ai lên tiếng, chỉ có thể miễn cưỡng cười nói, "...Vậy thì theo như công tử nói, tám trăm hai mươi lượng bạc."

Trong phòng nghe thấy, Kim Hạ cũng không hiểu nổi chuyện gì, thấp giọng hỏi Dương Nhạc: "Cái gì mà tám trăm lượng?"

Dương Nhạc lắc đầu, ý bảo hắn cũng nghe không hiểu.

Gian ngoài tiếp tục ăn uống linh đình, bỗng nhiên nghe thấy có người thông báo: "Lục Thiêm sự cầu kiến Thượng thư đại nhân."

Kim Hạ ngây người, Lục Thiêm sự? Là Lục Dịch, hắn hồi kinh rồi sao?

"Lục Thiêm sự nào?" Khấu Thượng thư lại nhất thời phản ứng không kịp, lập tức có người kề bên hắt thì thầm vài câu, "...Hắn hồi kinh sao? Hắn sao lại biết chúng ta ở đây? Này..." Đường Đường Hình bộ Tả Thị Lang, lúc này có chút khẩn trương, Nghiêm Thế Phiên nói như thế nào cũng là phạm nhân triều đình, nếu để cho Lục Dịch biết bên trong Lục Phiến Môn mở yến tiệc, không biết có phải hay không có tội tình gì?

Nghiêm Thế Phiên thoải mái cười nói: "Thì ra là Lục Thiêm sự đã hồi kinh, mau mau mời vào."

Không hiểu được ý tứ của Nghiêm Thế Phiên, Khấu Thượng thư chỉ đành sai người mời Lục Dịch vào trong.

Lại nhìn thấy bóng dáng của Lục Dịch, Kim Hạ cổ họng từng trận phát nghẹn, hai mắt gắt gao mà nhìn hắn qua cửa sổ, hận không thể nào đứng trước mặt nhìn hắn....

"Thì ra chư vị đại nhân đều ở đây, xin thứ cho Ngôn Uyên (biệt hiệu của Lục Dịch) mạo muội."

Lục Dịch mỉm cười hướng các vị viên quan đang ngồi thi lễ.

Gặp lại hắn, Nghiêm Thế Phiên hình như trong lòng rất khoái chí, gọi người lấy ghế cùng bát đĩa mời Lục Dịch, cùng hắn nhàn nhã tán gẫu một vài chuyện tại Lưỡng Triết, mới hỏi: "Người hôm nay đến tìm Khấu Thượng thư, là có chuyện gì sao?"

"Nghe nói Nghiêm công tử hồi kinh, cha ta muốn ta tới thăm ngài, không nghĩ đến hôm qua tới Hình bộ đại lao cũng vô ích, mới biết là ngài được Khấu Thượng thư mời đến đây." Lục Dịch phong khinh vân đạm nhàn nhạt nói, " Vốn là lo lắng ngài sinh hoạt bất tiện, cho

nên đặc biệt tới thăm, không ngờ rằng tại Lục Phiến Môn cũng đã chuẩn bị cho ngài đến tám bình phong, xem ra ta lo lắng quá nhiều."

Hắn nói lời này, trước mặt các quan viên đang ngồi , họ cũng không được tự nhiên lắm.

Nghiêm Thế Phiên vỗ vỗ bả vai hắn, cười to nói: "Nghĩ nhiều rồi, nghĩ nhiều rồi...Đúng rồi, người còn điều vẫn chưa biết, mới vừa rồi bọn họ nói cho ta biết, là Tam Pháp Ti xem xét, đã định tội danh của ta, tham ô tám trăm lượng bạc."

Nghe vậy, Kim Hạ mới hiểu rõ lúc nãy bên ngoài thảo luận giá cả vì chuyện gì, không khỏi trong lòng cười nhạt, Nghiêm Thế Phiên thân là Công Bộ Thị Lang , hàng năm tham ô bạc ròng đâu chỉ trăm vạn lượng bạc, cuối cùng cứ nhiên định tội một kẻ hèn này tám trăm lượng bạc ròng, chỉ sợ người bên ngoài cười đến rụng răng.

Lục Dịch nghe xong lời này, vẻ mặt gợn sóng bất kinh, ánh mắt thông thả đảo qua trên bàn tiệc là các vị Tam Pháp Ti quan chức, sau một lát mới cười nhạt: "Cũng thật là ta đã lo xa rồi."

Lúc này một chiếc lá tàn của cây bạch quả theo cơn gió lướt qua, rơi nhẹ trên bàn trước mặt Lục Dịch, hắn nhặt lên, tường tận nhìn trong chốc lát, cười nói: "Vẫn đang là ngày mùa hè, sao đến lá cây cũng ngả vàng thế này? Chưa tới ngày mùa thu, liền có lá khô rụng xuống, xem ra đây cũng không phải là điềm lành. Nghe nói từ hạ chuyển sang thu, vạn vật xơ xác tiêu điều, Nghiêm công tử cũng nên bảo trọng mới phải."

Lời hắn vừa nói đều là có ý tứ, ẩn ý, Nghiêm Thế Phiên bực nào thông minh, sao lại có thể nghe không hiểu.

"Người và ta đều cùng ở dưới tán cây, đều không tránh khỏi xơ xác tiêu điều, Lục Thiêm sự người cũng nên bảo trọng mới phải." Hấn lại cười nói

Lục Dịch mỉm cười đối mặt, đã không muốn nhiều lời nữa, đứng dậy cáo từ rời đi.

Đợi hấn ra khỏi Lục Phiến Môn, Nghiêm Thế Phiên trên mặt cười dần dần biến thành cười lạnh, ẩn ý của Lục Dịch làm hấn thấm người

Ba ngày sau, tại Tam Pháp Tự tra xét định án, nguyên Công Bộ Thị Lang Nghiêm Thế Phiên lộng quyền lộng chức, tham ô bạc trắng tám trăm lượng, bị đi đày đến Lôi Châu.

Mà thánh thượng đã cảm thấy xử phạt quá nặng, hạ lệnh nếu lại có người dám dâng tấu chương giống như Trâu Ứng Long thì chém thẳng!

Từ ngoài nhìn vào, tựa như Nghiêm gia đã chịu đả kích, thương tổn nặng nề, kỳ thực không phải vậy, hành sự lần này của thánh thượng là vừa lúc ngăn chặn con đường lật đổ Nghiêm gia, làm cho không kẻ nào có thể tiến công, chỉ có thể ngồi đợi Nghiêm gia phản công. Mà Nghiêm Thế Phiên căn bản là không đi Lôi Châu, mà là một đường du sơn ngoạn thủy, ngược lại trở về quê nhà tại Giang Tây, cất phòng xây lầu, áo gấm về làng.

Từ khi hồi kinh tới nay, trong lòng Kim Hạ cũng không được tốt, trước mắt lại thấy Nghiêm gia hung hăng can quấy như vậy, nàng như vậy đi tuần tra trên phố cũng mất tập trung, tra án thì thường thường hờn vía lên mây. Dương Trình Vạn biết được trong lòng

nàng có tâm sự, ngược lại cũng không trách cứ nàng, chỉ biết để Dương Nhạc thay Hạ nhi gánh vác một chút.

Đêm nay vừa lúc đến phiên Kim Hạ cùng Dương Nhạc đi tuần, nàng chậm chạp đi theo phía sau Dương Nhạc, dọc trên đường phố mà đi, trong lúc không nhận ra đã đến được gần Kim Thủy Kiều.

Đèn rực rỡ mới lên, chính là thời điểm Kim Thủy Kiều náo nhiệt nhất, hai bên bờ sông tại tửu lâu là đèn lồng treo cao.

"Nghe nói mẹ ngươi không đẩy sạp đậu phụ tới nơi này phải không?" Dương Nhạc thuận miệng hỏi

Kim Hạ gật đầu: "Phải, bà ấy đổi địa điểm, cũng may trên đường chỉ là những trà quán thuyết thư, nhưng không ngờ so với nơi này lại bán rất được, cũng không náo loạn như nơi này, ta cùng cha cũng yên tâm."

Đám đông rộn ràng nhốn nháo, Kim Hạ miễn cưỡng vực dậy tinh thần, lưu ý bốn phía, vừa vặn nhìn thấy một cái chuông vàng được một tên đầu đội khăn cầm trong tay, nhìn ra thì hẳn chính là một thầy bói toán tướng số nhìn qua nhìn lại dòng người.

Nàng ngẩn người, không khỏi nhớ đến đêm đó lần đầu tiên gặp phải Lục Dịch, khi đó là tiết....Nàng lại hít hít mũi mình, chỉ mới mấy tháng ngẩn ngủi mà thôi, bây giờ chỉ là cảnh còn người mất mà thôi.

"Ta nói tiểu gia," Dương Nhạc kéo nàng phen, để nàng không phải đụng trúng hàng quán ven đường: "Ta không cần ngươi phải đi bắt trộm, nhưng dù gì ngươi cũng tỉnh táo lại đi. Đáng dấp ngươi như vậy, người khác không trộm đồ của ngươi là tốt lắm rồi."

Kim Hạ bị hấn tóm lấy đến lão đảo, bỗng nhiên giương mắt nhìn thấy một bóng người quen thuộc, Lục Dịch đứng trước mặt ở bên kia đầu cầu, hai mắt yên lặng nhìn nàng...

Hai người cách nhau một bờ sông, cách nhau cả một đám đông nhốn nháo, tựa như xa cách không thể nào vượt qua được ân oán đời trước.

Kim Hạ nhìn hấn, trong lòng chua xót không tả nổi, nhưng cũng biết trong lòng hấn tất nhiên cũng không dễ chịu, liền nỗ lực hướng hấn mỉm cười, tỏ vẻ chính mình vẫn ổn, để hấn yên tâm

Lục Dịch cũng kiềm lại đáng cay trong lòng, hướng nàng khẽ mỉm cười

Hai người mặc dù không ở cùng một chỗ, nhưng tâm tư lại giống nhau.

Bên trong chốn cung thành, Lam Đạo Hành ngoại trừ chăm sóc bạch lộc ra, còn thường được thánh thượng gọi vào trong cung đàm luận đạo học, rất được tán thưởng, tiến vào Tây Uyển bởi vì được thánh thượng lên đồng viết chữ (mê tín), hấn được tôn lên làm Lam Thần Tiên

Lục Dịch biết rõ, muốn lật đổ Nghiêm Tung, ở trong triều lôi kéo nhiều người hơn nữa cũng vô dụng, chỉ có thể để thánh thượng đối với Nghiêm Tung từ từ mất đi tín nhiệm, mới có thể đường đường diệt trừ tận gốc Nghiêm gia. Thánh thượng không tin thái giám, không tin đại thần, chỉ tín nhiệm đạo sĩ. Lam Đạo Hành ở trong cung giành được tán thưởng từ thánh thượng, đúng là người tốt nhất

được việc, mà việc này không có cách nào làm một lần là xong, chỉ có thể lấy thủy ma công phụ từ từ mà tiến.

Hắn sai người âm thầm tiếp cận Nghiêm Tung, sau khi biết được hắn có dự toán tiến cung, phái người lặng lẽ báo cho Lam Đạo Hành.

Lam Đạo Hành liền tức thì 'lên đồng viết chữ' (làm việc mê tín), mượn cơ lời Thần Tiên nói với thánh thượng: "Hôm nay có gian thần tấu chuyện."

Thánh thượng đối với lời thần tiên như vậy liền tin tưởng không nghi ngờ, đợi nửa ngày, nhìn thấy tiến cung vào yết kiến, không khỏi trong đáy lòng đối với hắn sinh nghi là gian thần đáng ghét.

Theo tâm tư của Lục Dịch, Lam Đạo Hành là đang rất khổ sở, tuy hắn cũng hiểu, biện pháp này tuy tốt nhưng cần chờ nước chảy đá mòn, chỉ sợ Nghiêm gia không chấp nhận việc này liền muốn phản công.

Đúng lúc này, vốn ở Lương Triết, Du Đại Du sau khi kháng giặc Oa chuẩn bị thăng chức, nhưng lại bị đánh vào chiếu ngục, tội danh là thả địch chạy trốn, gấp lửa bỏ tay người.

Lục Dịch biết rõ thái độ làm người của Du Đại Du, tuyệt đối sẽ không làm chuyện thả địch chạy trốn, Du Đại Du còn đang trên đường bị áp giải vào kinh, Lục Dịch thông qua mật thám của Cẩm Y Vệ hiểu rõ toàn bộ sự tình.

Mà sở dĩ Du Đại Du bị bỏ tù nguyên do làm Lục Dịch giận đến tận tâm can.

Có một đám giặc Oa du đang ở vùng duyên hải tại Lưỡng Triết, Hồ Tông Hiến binh lực có hạn, đành không ra tay đánh bọn chúng, cho đến khi bọn chúng chạy đến Phúc Kiến lộng hành. Phúc Kiến tuần phủ giận dữ, Đô sát viện Giám sát Ngự sử Lý Hồ kiện cáo Hồ Tông Hiến thả địch chạy trốn, gấp lửa bỏ tay người. Hồ Tông Hiến biết được Lý Hồ là người Phúc Kiến, hấn trong lòng nghi ngờ bên trong quân mình có nội gián, tra xét một vòng, vừa vặn tra ra Du Đại Du cũng là người Phúc Kiến. Ngay sau đó, Hồ Tông Hiến không nói hai lời, đem chuyện oan ức này đổ lên đầu Du Đại Du, bầm tấu lên thánh thượng. Thánh thượng tức giận, lúc này hạ lệnh, tước bỏ chức quan của Du Đại Du, đẩy vào chiếu ngục.

Vị ca ca này bình thường không quen nói chuyện, gánh vác oan ức này, cũng không có người thay hấn nói một câu. Lục Dịch sau khi cảm tức, không khỏi thở dài, đối với Du Đại Du bậc này không có người dựa vào, chiếu ngục là cớ nào hiểm nguy, sau khi vào trong chỉ sợ không thể toàn thân trở ra ngoài, liền tìm biện pháp cứu người ra ngoài.

Lúc này Du Đại Du đã bị áp giải vào kinh, Lục Dịch liền chạy đến chiếu ngục, trên đường bị Sầm Phúc, Sầm Thọ ngăn lại.

"Đại công tử, lão gia mời ngài quay về!" Sầm Phúc hữu lễ chấp tay nói

"Ta bây giờ có việc gấp muốn làm, quay trở về sẽ đi gặp cha."
Lục Dịch nói: "Các người tránh ra."

Sầm Thọ không chịu mở đường, mà tay vững vàng kéo dây cương giữ ngựa của Lục Dịch: "Đại công tử, lão gia đã nói, nhất định phải đưa ngài quay trở về! Ngài liền chờ làm khó bọn ta."

Lục Dịch mặt lạnh nhìn bọn họ, đột nhiên động thủ, ngón trở ngón giữa thẳng tay chọc vào mắt Sầm Thọ, nhưng Sầm Thọ ngửa người né tránh, không rảnh tay. Lục Dịch lợi dụng thời cơ, nhanh nhẹn đoạt lại dây cương.

"Đại công tử!" Sầm Phúc vội la lên: "Lão gia mấy ngày nay không khỏe trong người, ngài cũng biết. Bọn ta khó mà báo cáo chuyện nhỏ này, nhưng lão gia thân mình chịu không nổi sốt ruột. Ngài chính là có việc gấp, sau khi gặp lão gia, thì lại làm chuyện chính. Hai người bọn ta sẽ không dám cản ngài."

Nhớ tới bệnh tình của cha, Lục Dịch ngưng lòng mày trong chốc lát, khẩu khí thở dài, quay đầu ngựa lại, hướng về Lục gia mà đi, vào trong viện tìm Lục Bình.

"Cha, người tìm con sao?"

Lục Bình nhìn hấn một lát, nhàn nhạt hỏi: "Du Đại Du đến kinh thành rồi sao?"

"...Vâng"

"Người nhớ lời của ta, vụ án của Du Đại Du không thể đụng vào."

Lục Dịch không rõ: "Đây là vì sao?"

Lục Bình nhấp một ngụm trà sâm, mới ngẩng đầu nhìn về phía hấn: "Ta biết được con cùng Du Đại Du quan hệ không tồi, con nhất định muốn cứu hấn ra tù. Như vậy, con có nghĩ tới hay không, hấn tại sao lại đột nhiên, không hiểu chuyện gì mà lại bị mất chức, bắt vào chiếu ngục sao?"

"Nguyên do con đã điều tra rõ ra, là bởi vì Hồ Tông Hiến..." Mới nói một nửa, Lục Dịch nhìn cha, đột nhiên ý thức được chuyện gì: "Chẳng lẽ còn có những duyên cớ khác?"

Lục Bình không đáp, trầm mặt nói: "Từ khi Nghiêm Thế Phiên bị đầy đi, ta vẫn phái người mật thám theo dõi hướng đi của hắn. Kẻ khác thì đang ở Giang Tây, nhưng phái người đi đến Lương Triết, làm chuyện oan ức này đổ tội cho Du Đại Du, chính là nước cờ trước mắt đáp trả con. Con chỉ cần bảo lãnh Du Đại Du, lập tức sẽ có người nhảy ra, kết tội biên tướng kết giao cận thần."

Lục Dịch sống lưng cứng đờ.

"Con cũng biết được." Lục Bình nói tiếp, "Biên tướng kết giao cận thần, là điều tối kỵ của thánh thượng, đến lúc đó, chỉ sợ ta cũng không gánh vác cho người nổi."

Lục Dịch không nhúc nhích mà đứng đó, hắn như thế nào cũng không thể tưởng tượng được dụng tâm của Nghiêm Thế Phiên lại nham hiểm như vậy, hắn lập bầy chờ mình bị dụ. Sau một hồi lặng im, hắn thấp giọng nói: "Vậy, con nghĩ biện pháp khác chính là.."

"Con... con vẫn muốn là đem bảo lãnh hắn ra hay sao?" Lục Bình trong giọng nói đã có phần giận dữ: "Muốn thử xem mạng mình có đủ lớn hay không, có phải không?"

"Cha, con luôn kính trọng cốt cách làm người của Du tướng quân, không nỡ nhìn thấy hắn bị vùi dập ở trong chiếu ngục như vậy được. Hắn không có bạc lại không có chỗ dựa dẫm, tiến vào chiếu ngục, không quá ba ngày, sẽ không chịu nổi cực hình." Lục Dịch trầm giọng nói

"Đó là hấn, không phải con! Con không biết cái bầy này là đang nhằm vào ai sao?"

"Sẽ không đâu, con sẽ nghĩ cách khác."

"Không được, ta nhất định không cho phép con." Lục Bình kiên quyết bác bỏ

"Cha!"

"Dịch nhi!" Lục Bình đứng dậy lông mày càng nhăn: "Con làm việc trước giờ vẫn luôn thận trọng, có chừng mực, bây giờ vì cái gì mà trở nên như vậy?"

Lục Dịch vốn là rủ mắt xuống nghe cha nói, lại đột nhiên ngẩng đầu lên, đối với hai mắt của Lục Bình nói: "Cha, người còn nhớ Thẩm Luyện không?"

Lục Bình đột nhiên sửng sốt

Lục Dịch giọng nói nhẹ nhàng không lớn, nhưng từng câu từng chữ đều như đánh vào đầu Lục Bình: "Tuy rằng người chưa bao giờ nói, nhưng con biết được những năm này trong lòng người vẫn hối hận. Khi đó, con tuy rằng vẫn còn nhỏ, cũng từng nhìn thấy hai người cùng nhau uống rượu nói chuyện, biết được hấn và người đối với nhau như huynh đệ..."

"Đừng nói nữa."

Lục Bình bối rối xoay người, không muốn để Lục Dịch nhìn thấy biểu hiện trên mặt chính mình lúc này. Năm đó, Thẩm Luyện gặp nạn, hấn bởi vì kiêng nể thế lực của Nghiêm gia, trước sau cũng

chưa từng ra tay cứu giúp, cho tới khi Thẩm Luyện bị đày đi An Châu, cuối cùng thì lại bị người khác mưu hại đến chết.

Nhìn bóng dáng của cha, Lục Dịch cũng không đành lòng nói thêm gì nữa, thuận theo mà ngừng nói, lẳng lặng mà đứng.

Một trận gió thổi qua, lá tàn trên cây rũ xuống đất, Lục Bình thì vẫn trầm mặc. Lục Dịch vào lúc này nhắc tới Thẩm Luyện, dụng ý này hẳn đã rõ, năm đó hẳn kiêng nể Nghiêm gia, không cứu giúp Thẩm Luyện, dẫn đến sự việc đáng tiếc, cả đời ăn năn; bây giờ Lục Dịch kiên trì muốn bảo lãnh Du Đại Du ra ngoài, chính là không muốn giẫm lên vết xe đổ của hẳn

Sau một hồi lâu, hẳn chậm rãi xoay người lại, hướng Lục Dịch nói: "Việc này để ta làm, con đừng nhúng tay vào."

"Cha..."

"Sao, ngay cả ta cũng không tin tưởng sao?" Lục Bình giờ tay ngăn không cho hẳn nói: "Muốn bảo lãnh Du Đại Du, cần phải khiến Nghiêm Thế Phiên không bắt được nhược điểm sơ hở, phải nghĩ ra biện pháp vẹn cả đôi đường, việc này không vội vàng được."

"Vậy con đi trước vào chiếu ngục thu xếp, miễn cho Du tướng quân khỏi phải chịu cực hình."

Vừa vào trong chiếu ngục, thì Du Đại Du đã phải chịu đánh ba mươi trượng, chỉ đành phải chịu ngoại thương, tuy nhiên không ngờ ba mươi trượng này tựa như là mất nửa cái mạng này.

"Con không cần nhúng tay, ta đến phân phó, chỉ nói hẳn coi chừng bị nhiễm phong hàn, trước tiên phải chịu bữa đánh này."

"Đa tạ cha!"

Lục Bình chịu ra tay cứu giúp Du Đại Du, đối với hắn mà nói cũng không dễ dàng, Lục Dịch trong lòng rất cảm kích.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 134

Trong cung, Lam Đạo Hành cũng nghe nói sự việc của Du Đại Du, hẳn cùng Lục Dịch tại Sầm Cảo kháng giặc Oa, đối với cốt cách làm người của Du Đại Du cũng một mực kính nể, nghe nói đến việc này, hết sức kinh ngạc, tức thì tìm cơ hội cùng Lục Dịch bí mật thảo luận, mới biết được là Nghiêm Thế Phiên bày ra kế này. Tuy nói Lục Dịch đang nghĩ cách bảo lãnh Du Đại Du, nhưng Lam Đạo Hành lại biết được Nghiêm Thế Phiên là loại người nham hiểm thế nào, kế này không được thì sẽ lập kế khác, nếu như không mau chóng lật đổ hắn, e sợ Lục Dịch sẽ lâm nguy.

Một ngày nọ, thánh thượng lại muốn Lam Đạo Hành 'lên đồng viết chữ', hỏi thăm thần tiên: "Vì sao thiên hạ không thể trật tự?"

Lam Đạo Hành trong lòng biết cơ hội đã đến, dựa vào lời thần tiên liền nói: "Hiền thần thì không trọng dụng, gian thần thì lộng quyền."

Thánh thượng lại hỏi: "Ai là hiền thần, ai là gian thần?"

Lam Đạo Hành trong lòng chần chừ một lát, ý thức được chính mình không thể làm sự việc quá mức rõ ràng được, liền đem Lục gia phủi sạch, tức thì đáp: "Hiền thần như Từ Giai, Dương Bác (nhân vật có thật trong lịch sử), gian thần là cha con Nghiêm Tung."

Thánh thượng nghe được "thần tiên" trả lời, nhú mày, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Lam Đạo Hành, ánh mắt sắc bén cực

kỳ. Lam Đạo Hành hai mắt sáng rõ, bình tĩnh cực kỳ, bình thường khoanh chân mà ngồi. Hắn biết được thánh thượng trời sinh có tính đa nghi, lại thông minh tự phụ, ngoại trừ đạo sĩ ra, không tin bất luận kẻ nào.

Lát sau, thánh thượng lại hỏi: "Một khi đã như vậy, thượng đế sao không giáng tội chết cho gian thần?"

Câu hỏi này sắc bén cực kỳ, nếu như đáp sai, không chỉ không có khả năng làm lay động Nghiêm gia, mà đến Lam Đạo Hành cũng có thể rước họa vào thân.

Lam Đạo Hành không chút nào rối loạn, cầm bút nói: "Thượng Đế xử phạt hắn, sẽ làm cho người vốn phải thực hiện nó phải ray rứt, vì lẽ đó không giáng tội, là vì để cho thánh thượng tự ngộ."

Nhìn thấy mấy chữ này, thánh thượng trên mặt tỏ ra vui vẻ.

Chuyện này rất nhanh lập tức truyền đến tai Nghiêm Tung, đồng thời cũng truyền đến tai Lục Dịch.

Lục Dịch khẩn trương, hắn không dự đoán được Lam Đạo Hành trước đó lại chưa cùng hắn thương lượng chuyện này, liền tự mình hành sự. Sau khi cẩn thận hỏi thăm, hắn mới biết được, vì bảo vệ cho hắn, Lam Đạo Hành một chút cũng chưa từng đề cập đến Lục gia, mà là nhắc đến Từ Giai cùng Dương Bác, cố ý phân tán tầm mắt của Nghiêm Tung.

Lần này, Nghiêm Tung phản kích cực kỳ nhanh chóng, hắn gần như là nhanh như chớp đã mua chuộc được mấy vị nội quan, mấy tên quan này trong lúc hầu hạ mua chuộc thái giám, sai sử họ vu

hãm cho Lam Đạo Hành lén lút làm chuyện xấu, đem hãm nhốt vào trong ngục, ép hỏi đến tột cùng là người phương nào sai khiến.

Lam Đạo Hành bị bắt vào chiếu ngục.

Lục Bình tuy rằng thống lĩnh Bắc Trấn Phủ tư, nhưng cũng không cai quản hết người bên trong Bắc Trấn Phủ, Nghiêm đẳng thế lực to lớn, bên trong chiếu ngục cũng không ít người là tay sai của Nghiêm gia.

Bởi vì Nghiêm Tung lần này quyết tâm muốn Lam Đạo Hành thừa nhận hành sự của hắn là bị người khác sai khiến, vì vậy khi vừa vào chiếu ngục, Lam Đạo Hành đã bị cho lên đại hình, nửa ngày không nhìn thấy bên ngoài, thân thể thì bị tra tấn đến hơi thở thoi thóp.

Lúc đó, Lục Dịch thì ra vào phòng định tội, xin xem xét vài lần nhưng cũng không có hy vọng gì. Bên trong gian phòng chịu đại hình thì nghe thấy tiếng roi đánh, tiếng bàn là nóng,.. người thì đang thở dốc nhe răng đau đớn, cũng giống như hàng ngàn mũi kim đâm vào tai Lục Dịch.

Lam Đạo Hành cũng không nói gì, bởi vậy khổ hình dùng trên người hắn lại càng thêm tàn nhẫn.

Lục Dịch không chút biến sắc, tất cả như thường, trở về nhà, sau khi đóng chặt cửa phòng, mới toàn thân tức giận đứng ngồi không yên. Nửa đêm, Lục Bình ra ngoài hành lang của biệt viện đi dạo, thông thả, giương mắt nhìn thấy xa xa chỗ phòng của Lục Dịch, mơ hồ có thể thấy được đèn đuốc vẫn còn bên trong. Hắn nhìn rồi thở dài, chậm rãi tiến đến, gõ cửa phòng.

"Cha, muện như vậy sao còn chưa ngủ?" Lục Dịch mở cửa, vội đưa cha vào trong.

Lục Bình ngồi xuống: "Con còn đang suy nghĩ biện pháp cứu giúp chuyện của Lam Đạo Hành sao?"

Lục Dịch không lên tiếng.

"Con trong lòng hẳn cũng đã rõ, chuyện này biện pháp tốt nhất chính là làm hắn chết ở chiếu ngục, như vậy Nghiêm Tung mới có thể hoàn toàn mất đi sự tín nhiệm của thánh thượng." Lục Bình nhàn nhạt nói, "Chỉ là trong tâm con lại không đủ tàn nhẫn như vậy."

Lục Dịch trầm giọng nói: "Con đã thu thập được rất nhiều chứng cứ, có thể chứng thực Nghiêm Thế Phiên cùng La Văn Long thông đồng với giặc Oa, cũng là thời cơ lật đổ Nghiêm gia. Hắn nhất định không cần phải chết."

Lục Bình cười nhạt: "Con suy nghĩ một chút nhớ đến việc buộc tội của Trâu Ứng Long, cuối cùng cũng chỉ làm náo loạn là tham ô tám trăm lượng bạc ròng! Chỉ cần thánh thượng đối với Nghiêm Tung còn có tình nghĩa, cho dù là tội danh lớn hơn nữa cũng không là gì. Chuyện quan trọng nhất chính là để thánh thượng mất lòng tin ở Nghiêm Tung."

Lục Dịch thở dài: "...Nghiêm Tung mua chuộc vài tên nội quan, con đã sai Sầm Phúc đi buộc tội họ phản cung, nhưng bọn họ bị vướng vào thế lực của Nghiêm đảng, chỉ sợ không dễ như vậy."

"Chuyện này không thể vội vàng, trước tiên phải nghĩ kỹ, chờ sau khi Lam Đạo Hành chết đi, lại buộc tội cho bọn họ phản cung. Tới

lúc đó, thánh thượng hồi hận cũng vô dụng, nhất định đối với Nghiêm Tung càng thêm tức giận." Lục Bình nói

"Cha, ta là nghĩ, chỉ cần nội quan chịu tội phản cung, hắn có thể sẽ không chết."

"Hắn chết hay không chết, thánh thượng đối với Nghiêm Tung tức giận không giống nhau." Lục Bình nói: "Sự tình nếu đã đến bước này, con chớ có nhất thời nhẹ dạ, bỏ mất cơ hội tốt."

Lục Dịch nhìn cha, im lặng không lên tiếng.

Sáng sớm ngày kế, Lục Dịch lại vào chiếu ngục, nhìn thấy Lam Đạo Hành đã bị hành hạ đến thương tích đầy người, không nhìn ra hình người nữa. Hắn mượn cơ cử người trông coi, cho Lam Đạo Hành uống thuốc giảm đau.

"Ta sẽ nghĩ cách cứu người ra ngoài, người nhất định phải chống đỡ được." Hắn ở bên tai Lam Đạo Hành trầm giọng nói

Lam Đạo Hành lắc đầu, hắn đến mở miệng nói chuyện đều rất khổ sở: "...Để ta chết....Ở đây...chỉ có như vậy, Nghiêm Tung....mới có thể triệt để làm mất đi....tín nhiệm của thánh thượng."

Không ngờ hắn đã sớm có tâm tư này, Lục Dịch nói không nên lời, chỉ có thể bình tĩnh nhìn hắn.

Lam Đạo Hành khẽ mỉm cười

Gian ngoài hình như có tiếng người, Lục Dịch vội vã ra khỏi hình lao.

Bên trong hình lao, lại bắt đầu nghiêm khắc tra tấn khảo hình, Lục Dịch ở cách vách kiểm tra sổ sách ở chiếu ngục. Dùng nhĩ lực của hắn, hắn có thể nghe thấy mỗi một âm thanh rên rỉ phát ra từ trong miệng Lam Đạo Hành, cho đến khi hắn ngất đi, bị giới nước cho tỉnh lại, sau đó lại tiếp tục tra tấn, cuối cùng thì ngất đi, bị bắt về trong lao...

Kim Hạ ở tại Lục Phiến Môn, cũng nghe nói đến sự tình của Lam Đạo Hành. Đối với quan hệ của Lam Đạo Hành cùng Lục Dịch, nàng cũng không hiểu rõ, chỉ nghe nói hắn đối với thánh thượng nói chuyện mê tín, bất kể là có mượn có thần tiên nói chuyện hay không, trong lòng đều âm thầm tán thưởng. Sau đó lại nghe nói hắn bị giam vào chiếu ngục, nghĩ đến hơn phân nửa là phải chịu khổ, không khỏi thở dài, nhưng là một chút biện pháp cũng không có.

Gần đến đêm, Viên Ích ngoài viện rung đùi đắc ý đọc tụng: "Vi chính dĩ đức, thí như bắc thần. Cư kỳ sở nhi chúng tinh cùng." *

*[Dịch: Khổng Tử nói - "Làm chính trị (trị dân) mà dùng đức để cảm hóa dân thì như sao bắc đẩu ở một nơi mà các ngôi sao khác hướng về cả

Chú thích: Đây là chủ trương vô vi của Khổng: không phải dùng hình pháp, tránh được mọi phiền phức, chống được mọi biến động.]

"Đừng đọc nữa, mau nhanh vào trong ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm."

Kim Hạ lấy thớt đá đi rửa sạch, cầm lấy gáo múc nước đuổi Viên Ích vào trong.

Viên Ích không chịu: "Bên trong nóng nực không ngủ được, tỳ, lần sau phát lương bổng, chúng ta liền đi mua một cái giường trúc, có thể đặt ở trong sân mà ngủ, vừa mát vừa dễ chịu, có được hay không?"

Viên Trần thị từ trong nhà đi ra, trên tay còn đang cầm hai bộ quần áo đang vắt khô, hướng Viên Ích nói: "Nói nhỏ một chút, cha con vừa mới ngủ!"

"Mẹ, để con giặt y phục của con."

Kim Hạ duỗi tay định nhận lấy, lại bị Viên Trần thị bảo tránh ra: "Không cần, con giúp ta múc nước là được." Vừa nói xong, lại đuổi Viên Ích đi ngủ.

Viên Ích bĩu môi không mong đợi mà tiến vào phòng.

Mặc dù mẹ nàng không muốn nàng giặt quần áo, nhưng Kim Hạ vẫn ở bên mà phụ giúp việc, phụ mẹ già hạt đậu làm đậu phụ để sáng mai mẹ đem đi bán, sau đó còn dọn dẹp sạch sẽ.

Trong viện đã không còn ai khác, Viên Trần thị một bên giặt quần áo, một bên không để ý đến Kim Hạ đang làm gì mà hỏi: "Hạ nhi, con mấy ngày nay làm sao vậy? Từ khi từ Giang Nam trở về liền không mấy bình thường, cả ngày hờn vía lên mây."

Kim Hạ đang một bên vò đậu, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Không có chuyện gì, con vẫn bình thường."

"Hơn một tháng nay cũng không thấy con bắt được tặc, còn bảo chính mình vẫn ổn." Viên Trần thị nhìn chằm chằm nàng, "Chuyện hôn sự với Dịch gia tốt vô cùng, con lại chính là không nguyện ý..."

"Mẹ, người lúc trước như thế nào gả cho cha con?" Kim Hạ hứng thú chuyển đề tài nói

Viên Trần thị nhìn chăm chăm đồng quần áo đang giặt, dùng sức mà chà xát nói: "Cha mẹ mệnh cho người làm mai mối tìm gả, như vậy còn có thể gả như thế nào nữa."

"Người trước khi xuất giá, có biết cha là người như thế nào không?"

"Biết được." Nhớ tới chuyện hồi còn trẻ, Viên Trần thị không tự chủ được cười: "Nói thật cho người biết, khi đó đến nhà ta cầu hôn cũng có vài nhà đến, trong đó cha con là người thành thật nhất."

"Người nhìn trúng cha là người thành thật sao?" Kim Hạ ngạc nhiên nói

"Không phải ta nhìn trúng, là mẹ ta, là bà ngoại con nhìn trúng hẳn. Bà ngoại con nói đối với tính tình của ta, thì phải tìm một người thành thật hiền lành mới được, nếu là cùng người khác thành thân, không chừng như thế nào cũng bị ức hiếp."

Kim Hạ nhin không được cười nói: "Cha cùng người ở chung cũng không thể không có ức hiếp phải không?"

"Nha đầu chết tiệt này, ta làm gì có ức hiếp cha người." Viên Trần thị cười rồi lại nói: "Ra ngoài đóng cửa sân lại rồi vào trong nghỉ đi."

Gian ngoài gió thổi qua, gió mạnh đến mức làm mấy cây táo trước nhà rung động sần sật, Kim Hạ mở cửa ra ngoài sân, hướng nhìn ra bên ngoài, bóng đêm trầm lắng, ở dưới cây táo hình như có bóng người nào đó. Nàng không nhìn thấy rõ, đợi ánh trăng ra khỏi

đám mây bay qua, lại chăm chú nhìn , bóng người kia lại không thấy nữa, chắc là bóng cây làm nàng hoa mắt.

Một ngày nọ

Lục Dịch im lặng đứng ở bên ngoài hình thất

Bên trong chiếu ngục tám phần trở lên, Lam Đạo Hành đã trải qua đủ loại cực hình, mặt khác hai thành sở dĩ không cần, bởi vì đó là phương thức tra tấn khiến người khác toi mạng. Nghiêm Tung hận không thể làm Lam Đạo Hành chết đi, rồi lại càng không thể để hắn chết được.

Sau khi lại phải chịu cực hình, Lam Đạo Hành bị kéo đến nhà tù

Sầm Phúc chạy tới, đến bên tai hắn nói nhỏ vài câu

"Vẫn là không muốn chịu tội phản cung?" Trong mắt Lục Dịch ánh lên vẻ sắc bén lạnh đến thấu xương, "Người đem hồ sơ của bọn họ ra đây, xem ra bọn họ chưa từng thấy qua thủ đoạn của chiếu ngục!" Cảnh ngộ của Lam Đạo Hành ngay lúc này, đã làm cho hắn phần nộ tốt đỉnh

Sầm Phúc lĩnh mệnh mà đi. Lục Dịch mệnh Sầm Thọ lưu lại trong chiếu ngục.

Lúc nửa đêm, Sầm Thọ vội vàng từ chiếu ngục chạy ra, trở về Lục phủ, ở thư phòng nhìn thấy Lục Dịch vẫn còn chưa ngủ liền bẩm báo: "Đại công tử, Lam Đạo Hành đã chết."

Lục Dịch dừng bút mà gắng sức, thở dài

"Như thế nào mà chết?"

"Bị thương quá nặng, không thể chịu đựng nổi." Sầm Thọ thở dài

"Thi thể ở đâu?"

Lục Dịch cưỡng chế chính mình cho tỉnh táo hơn, chuyện này cũng chính là sự việc hấn đã dự tính lâu nay.

"Thi thể thì không rõ lắm, chờ sáng mai bọn người tra tấn kéo hấn ra ngoài, cho đến lúc đó mới rõ được." Sầm Thọ nhíu mày nói: "Đại công tử, người cũng hiểu những người đó phiền toái cực kỳ."

Một tiếng "Đùng", Lục Dịch cũng hơi cả kinh, cúi đầu mới ý thức được cán bút trong tay mình không tự giác mà bị mình làm gãy.

"Người trở về chiếu ngục đi, chờ ngày mai bọn họ khám nghiệm tử thi, liền đem người trói chặt, một người cũng đừng thả ra." Bởi vì phần nộ, tay hấn gắng sức nắm chặt thành quyền, nhưng thanh âm của hấn là một mực bình tĩnh.

Sầm Thọ thấp thỏm nói: "Chuyện này...Đại công tử, không thể được đâu?"

"Bọn họ dùng cực hình nào đối với Lam Đạo Hành, ta muốn dùng nó thể chúng ném mùi thối xem."

Trời còn chưa sáng, Lục Dịch theo sau Lục Bình tiến cung, mang theo tin Lam Đạo Hành đã chết, cùng chứng cứ của ba tên hãm hại phản cung. Thánh thượng tức giận, hạ lệnh hậu táng cho Lam Đạo Hành, nghiêm khắc trừng trị hung thủ.

Ngày kế, nhận được lời xúi giục của Lục Bình, Ngự sử Lâm Nhuận một lần nữa dâng sớ buộc tội Nghiêm Thế Phiên, cũng nói ra chuyện Nghiêm Thế Phiên không đi Lôi Châu, mà là đang lẩn trốn tại quê nhà Giang Tây.

Thánh thượng giận dữ, hoàn toàn quên chuyện trước đây không muốn kẻ nào nhắc lại việc này, trực tiếp nghiêm chỉ điều tra, lại một lần nữa ra lệnh truy nã Nghiêm Thế Phiên

Sự tình tiến triển đến bước này, Nghiêm Thế Phiên lần thứ hai bị cho vào ngục, thánh thượng đối với Nghiêm Tung mất đi tín nhiệm, ngày càng chán ghét hẳn. Nhưng mà, tội danh của Nghiêm Thế Phiên chỉ là lẩn trốn đi đây, cũng không thể khiến hắn chịu án tử được. Vẫn còn chuyện rắc rối bên trong.

Lục Dịch đã đến Hình bộ đại lao, sau khi đưa ra chế bài của Cẩm Y Vệ, sai ngục liên cho hắn vào trong đại lao

Lần này Nghiêm Thế Phiên lại một lần nữa bị bỏ vào chiếu ngục, cũng không giống như cảnh tượng lần đầu, bởi vì thánh thượng tức giận, ngày đó Nghiêm đẳng cũng hành quân lặng lẽ, bây giờ lại không dám cao ngạo như trước đây nữa.

Nghiêm Thế Phiên theo quy củ bị nhốt tại Hình bộ đại lao, nhưng thật ra cũng không phải trong cực hình, hắn một mình độc chiếm một gian phòng giam có ánh nắng chiếu vào, hơn nữa trong phòng giam này cũng được bài trí đầy đủ tươm tất bàn, ghế, giường đệm cũng vẫn là tơ lụa sa tanh.

Nghiêm Thế Phiên chính là ngồi trên chiếc ghế dựa thái sư ngồi ngẩng mặt lên trời, thần thái thì thật là nhàn nhã

"Bọn họ nói, ngài tìm ta." Lục Dịch lạnh lùng nhìn hấn

"Đúng!" Nghiêm Thế Phiên hướng hấn cười nói, "Ta nghe nói lệnh tôn nhà ngươi thân thể không khỏe, ta ra vào bất tiện, cũng không thể đến thăm được, thật là thất lễ."

Lục Dịch nhàn nhạt nói: "Không cần ngài lo lắng!"

Nghiêm Thế Phiên cười khà khà, dùng ánh mắt nhỏ của hấn quan sát thần sắc của Lục Dịch: "Ngày đó, ngươi nói trời hạ sắp chuyển sang thu, khí trời thay đổi, bảo ta phải cẩn thận, không nghĩ đến lại báo ứng lên người lệnh tôn của ngươi."

"Nghe tâm ý này của công tử, chẳng lẽ cảm thấy chính mình còn có thể ra ngoài sao?" Lục Dịch lạnh nhạt nói

Nghiêm Thế Phiên thông thả ung dung mà đứng dậy, thản nhiên nói: "Người dùng cái mạng của Lam Đạo Hành, mới đem ta vào đây được, không nhìn thấy ta chết, ngươi vẫn không cam lòng đúng không?"

Nghĩ đến Lam Đạo Hành, trong lòng Lục Dịch đau như cắt.

"Cha ta không nhận ra được, còn tưởng Lam Đạo Hành là người của Từ Giai, còn muốn bắt ép hấn thừa nhận là người của Từ Giai. Nhưng trong lòng ta hiểu rõ, Lam Đạo Hành hấn là người của ngươi, đưa bạch lộ vào cung là chủ ý của ngươi."

Lục Dịch vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Nghiêm Thế Phiên nói tiếp: "Ta biết được, người muốn ta phải chết phải không? Nhưng người có hay không nghĩ tới, lật đổ Nghiêm gia bọn ta, thì Lục gia cũng không thể không bị liên lụy."

Mãi đến tận lúc này, Lục Dịch mới cười lạnh: "Vốn dĩ ta vẫn luôn cho rằng Nghiêm công tử, ngài là người không sợ trời không sợ đất, đến hôm nay ta mới biết được, thì ra ngài cũng biết sợ."

"Ta sợ cái gì cơ? Sợ người giết ta sao?" Nghiêm Thế Phiên lần đến gần hắn, "Vậy thì ta liền nói cho người biết, cha người nếu như quay về mười năm trước, nói không chừng còn có hi vọng, đáng tiếc là lão tôn của người, thân thể đã gần đất xa trời, nên phải dựa vào người, căn bản là không động được ta."

Lục Dịch là không để ý tới lời hắn nói: "...Con người khi sợ hãi, lời nói cũng sẽ chuyển biến, ngài cùng người khác cũng không có gì khác biệt."

Nghe nói, Nghiêm Thế Phiên vốn là muốn nói điều gì, nhưng lập tức phải chịu đựng, ánh mắt lóe lên tia bất định.

Không cần phải nhiều lời nữa, Lục Dịch xoay người rời đi.

"Khoan đã!" Nghiêm Thế Phiên lên tiếng nói

Lục Dịch dừng bước chân, vẫn chưa xoay người, kỳ thực trong lòng hắn cũng hiểu việc dừng bước này không cần thiết.

"Người nhớ kỹ đó, bởi vì Nghiêm gia cùng Lục gia có liên lụy với nhau, lật đổ Nghiêm gia, Lục gia các người cũng sẽ không yên ổn!" Nghiêm Thế Phiên hung hăng nói

Lục Dịch quay đầu liếc nhìn hắn: "Thì ra, người là thật sự sợ hãi."

Không ở lại lâu, cũng không dám nói nhiều, hắn liền ra khỏi Hình bộ.

Đưa một tên trộm túi tiền mới vừa bắt được đưa vào Lục Phiến Môn, Kim Hạ dự tính thời gian, không sai biệt lắm liền tan ca, liền bỏ đao xuống. Nàng mới rời Lục Phiến Môn, vừa đi ra cửa liền gặp Sầm Phúc.

"Viên cô nương." Sầm Phúc sắc mặt nghiêm nghị, "Mời theo ta đi một chuyến, có người muốn gặp ngươi."

Thấy hắn sắc mặt không ổn, Kim Hạ là tưởng Lục Dịch xảy ra chuyện, trong lòng hoảng hốt: "Hắn xảy ra chuyện gì sao?"

Sầm Phúc lại không muốn nói nhiều lời, trầm mặc dắt ngựa đưa nàng, ý bảo lên ngựa.

Kim Hạ trong lòng bất ổn, cùng Sầm Phúc một đường mà đi, thấy phương hướng là hướng về Lục phủ thì không còn nghi ngờ nữa, nàng càng trở nên bất an hơn. Lục Dịch nếu như có chuyện quan trọng, chắc chắn sẽ tự mình đi tìm nàng, tuyệt đối là sẽ không cho nàng đến Lục phủ, bây giờ muốn nàng đến Lục phủ, chẳng lẽ hắn bị trọng thương, không thể đi lại được?

Ở trước cửa phủ có người hầu đứng chờ, Sầm Phúc đem ngựa giao cho hắn, dẫn Kim Hạ hướng vào trong.

Đây là lần đầu tiên Kim Hạ tiến vào Lục phủ, chỉ cảm thấy nơi đây vô cùng rộng lớn, đi theo Sầm Phúc qua hòn non bộ, đi qua mấy cây cầu đá, mới đến được một hoa viên bên trong có gian nhà ở đó, trong phong cảnh xung quanh khá là hoài cổ.

Sầm Phúc ở ngoài cung kính khoanh tay nói: "Lão gia, Viên cô nương đã đến!"

Lão gia!

Kim Hạ cả kinh, người muốn gặp mình không phải Lục Dịch mà là Lục Bình sao?

Cửa gian phòng nửa mở nửa đóng, bên trong truyền đến giọng nói của Lục Bình: "Cho cô nương ấy vào, các người lui ra trước đi."

Ngoài Sầm Phúc ra, bên trong còn có vài tên người hầu, toàn nghe theo mệnh lệnh của Lục Bình, nối đuôi nhau lui ra ngoài.

Lục Bình rốt cuộc là tìm Kim Hạ có việc gì? Chẳng lẽ hắn đã biết được thân phận của nàng? Hay là có nguyên do gì khác? Kim Hạ ngây ngốc đứng tại chỗ, không biết mình có nên đi vào trong hay không.

"Viên cô nương, người lại đây." Lục Bình trong giọng nói mang theo ý thờ dãi, "Có rất nhiều chuyện muốn nói, ta đã sớm muốn tìm riêng người nói chuyện."

Lại chần chờ trong chốc lát, Kim Hạ mới thay ủng giày, mang đôi guốc mộc để ở cửa, hướng vào trong, đi được mấy bước, liền thấy Lục Bình ngồi xếp bằng trước bàn, bên cạnh còn cái lò than sưởi ấm, trước mặt nước trà vẫn còn đang đun sôi...

"Đến đúng lúc." Lục Bình dùng ấm trà múc một muống trà và nước vào, "Chờ cho nước sôi lên, thì uống trà được rồi. Người thường thích uống lại trà gì?"

Kim Hạ nhìn chăm chăm hắn, trước đây nàng đã từng gặp qua Lục Bình, nhưng chỉ là từ xa, mà Lục Bình lúc nào cũng là bộ dáng cao cao tại thượng, nhưng hôm nay nhìn thấy hắn, lại cảm thấy hắn bất quá cũng tầm thường, chỉ là mặt mày lạnh nhạt lộ vẻ bệnh tật ốm đau so với người thường thì là bệnh rất nặng.

"...Ta uống trà gì cũng đều được." Nàng đáp

"Ngồi đi."

Lục Bình chỉ đối diện mình

Bất luận hắn hôm nay muốn nói cái gì, thực sự không cần phải sợ hắn. Nghĩ vậy, Kim Hạ ngồi xuống bàn đối diện hắn.

Trà vừa nấu xong, Lục Bình thay nàng rót một ly, đặt trước mặt nàng, giương mắt nhìn nàng, khẽ thở dài: "Lông mày của ngươi rất giống ông nội của ngươi."

Kim Hạ ngẩn người, nói như vậy, hắn đã biết được thân phận thật sự của nàng. Là kẻ nào nói cho hắn biết? Hay là chính hắn đã tự điều tra?

"Ngươi không cần lo lắng..."

"Ta không lo lắng!" Kim Hạ liền phủ nhận, đề phòng mà nhìn chăm chăm hắn

Thấy thế, Lục Bình cũng không buồn bực, ngược lại khẽ cười nói: "Ngươi tuy là người đời sau của Hạ gia, nhưng với ta mà nói, căn bản là không tính là uy hiếp gì."

Nếu như hắn nói ra lời này, Kim Hạ cũng liền không khách khí nữa, cười lạnh nói: "Đó là đương nhiên rồi, ngài quyền cao chức trọng, muốn bóp chết ta so với bóp chết con kiến cũng dễ dàng. Ngài cũng đã biết hết, muốn chém muốn giết, tự nhiên muốn làm gì đều được, nhưng ta nói trước, việc này cha mẹ ta không rõ sự tình, ngài không cần phải lãng phí thời gian đi đối phó với bọn họ."

"Đối phó với một đôi vợ chồng làm đậu phụ sống qua ngày trên phố như vậy sao?" Lục Bình thông thả ung dung mà thổi thổi nước trà nói tiếp: "Ta cũng không nhàn rỗi để làm chuyện này."

Kim Hạ nhìn chằm chằm hắn: "Ngài hôm nay muốn gặp ta, là muốn diệt cỏ tận gốc sao?"

"Bất quá chỉ là cùng người nói chuyện mà thôi, người không cần lo lắng."

"Ta không có lo lắng!" Kim Hạ lần thứ hai nhắc lại: "Hơn nữa ta cùng ngài cũng không có gì để nói."

Lục Bình nhìn Kim Hạ một lát, đột nhiên cười nói: "Người cùng ông nội của người đặc biệt rất giống nhau...Ta cũng hiểu, người hận ta, cũng nghĩ là ta làm hại cả nhà các người. Thế nhưng, ông nội của người, mặc dù không có ta, hắn cũng khó thoát được kiếp này."

"Ngài đừng nói dối! Ông ấy làm quan thanh liêm, làm người cương trực, lại bị ngài cấu kết cùng Nghiêm Tung, nói xấu ông là người cấu kết với biên cương (giặc ngoài)." Kim Hạ cả giận nói

Lục Bình cũng không vội nói: "Làm quan thanh liêm là sự thật, làm người cương trực cũng là sự thật, chỉ tiếc hắn quá cứng nhắc dễ gãy, khi ấy trong triều có câu nói như thế này: "bất đồ phí hồng,

bất tri tương đại; bất kiến hạ ngôn, bất tri tương tôn" thì cũng hiểu trong triều đình quan lại đối với ông nội người ra sao rồi đúng không?"

"Ngài chính là hại người liên hại người, lại còn tìm lý do, bức này sắc mặt, sẽ chỉ làm người khác khinh thường." Kim Hạ nghĩ rằng bất cứ giá nào thì lời nói của mình cũng không cần khách khí với hắn.

"Ta chỉ là nói sự thật, cũng không lấy lý do của chính mình ra nói." Lục Bình cũng không buồn bức, uống một ngụm trà mới nói, "Ta nói cho người biết, ông nội của người cũng không phải là cái đèn cạn dầu. Năm đó trên tay hắn có những sổ sách buộc tội ta, vì muốn cầu xin hắn không chen ép chuyện này, ta không thể không ở trước mặt hắn quỳ xuống cầu xin."

Quỳ xuống?

Cầu xin?

Kim Hạ ngây ngốc im lặng trong chốc lát, nàng mặc dù nghe Dương Trình Vạn có nói qua Lục Bình đã từng muốn cầu cạnh Hạ Ngôn, nhưng không ngờ sự tình này lại nan giải như vậy. Khi ấy Lục Bình đã là Chỉ huy sứ Cẩm y vệ, lấy thân phận của hắn, hướng Hạ Ngôn quỳ xuống cầu xin thì..

"Sự tình này chất chứa trong lòng ta nhiều năm, cuối cùng có thể nói ra được." Lục Bình khẽ mỉm cười, nhẹ giọng trầm ổn nói, "Năm đó bởi vì chuyện này, ta hận Hạ Ngôn đến nghiêng răng nghiêng lợi, kỳ thực sau bao nhiêu năm, quay đầu nhìn lại, mới có thể thấy rõ, ta quỳ cầu xin không phải là Hạ Ngôn mà là không bỏ được danh lợi. Hạ Ngôn là người, nhìn thì quật cường kiên quyết, lại không chịu nổi nhìn cảnh người khác khóc lóc van nài, tâm vẫn là quá mềm."

Kim Hạ nghe thấy, run người mới nói: "Ông ấy là người tốt, nhưng lại bị các người làm hại."

Lục Bình cũng không hề phủ nhận, nhìn Kim Hạ, thông thả gật gật đầu: "Đáng tiếc chờ ta cảm thấy thực có lỗi với hấn, thì thời điểm đã quá muộn."

"Ngài...ngài thật sự cảm thấy có lỗi với ông ấy sao?" Kim Hạ bình tĩnh nhìn hấn.

Lục Bình không đáp, chợt lấy ra một thanh chủy thủ đặt trên bàn trước mặt Kim Hạ nói: "Người là người đời sau của Hạ gia, nếu trong lòng phần hận, không ngại đâm ta một đao, ta tuyệt không đánh trả."

Kim Hạ lặng lẽ nhìn chăm chăm đao chủy thủ, tựa như đang suy nghĩ điều gì.

Sau một lúc lâu, nàng nhíu mày, cất cao giọng nói: "Ta là Lục Phiến Môn bộ khoái, luật pháp nghiêm minh, làm sao có thể lén lút dùng tra khảo. Ngài nếu thật sự có hối hận, thì mời ngài dâng tấu lên thánh thượng, giải tội oan cho ông nội của ta, làm ông ấy trong sạch."

Thấy nàng căn bản là không động vào đao chủy thủ, trong mắt Lục Bình liền có ý tán thưởng, hấn từ bên cạnh lấy ra một xấp tư liệu đưa cho nàng: "Cái này là hồ sơ có thể giải tội oan cho Hạ Ngôn, người hãy cẩn thận giữ lấy."

Kim Hạ không tin tưởng mà tiếp nhận hồ sơ, thoáng lật xem, tay không tự chủ được run nhẹ nhẹ

Lục Bình lại nói: "Nhưng người phải nhớ, đương kim thánh thượng là người tự phụ, chắc chắn không người nào có thể gạt được hắn, hắn càng không nhận là mình sai. Hắn còn làm vua ngày nào, người lại càng không thể giải tội cho Hạ Ngôn. Người cần chờ đến khi người mới lên ngôi, mới có thể đề bạt việc này, nếu không chính là tự dùng lửa đốt mình."

Kim Hạ nhìn hắn, nàng thật sự không hiểu được người đang ở trước mặt nàng rốt cuộc là dạng người gì, là thù hay là bạn?

"Đáng tiếc, ta chắc là không đợi được ngày đó." Lục Bình cười thờ dãi

Kim Hạ cầm lấy xấp hồ sơ cẩn thận, do dự nhìn Lục Bình nghiêm túc nói: "Đây là do ngài mắc nợ, ta cũng không cần tạ ơn ngài đúng không?"

Lục Bình nhìn nàng hành sự rõ ràng như vậy mới nói: "Không cần!"

Có tiếng bước chân vội vã hướng về phía này, thanh âm ồn ào và dồn dập, lơ mơ có thể nghe được tiếng người.

"Đại công tử! Đại công tử!"

"Đại công tử, ngài không thể vào, lão gia đã dặn dò..."

Là Lục Dịch?!

Nàng chỉ là đang phỏng đoán, bất quá trong chớp mắt, Lục Dịch đã vội vàng đến đây, hai người bốn mắt nhìn nhau....Kim Hạ nhất thời không biết nên nói gì, chỉ là nhìn hắn.

"Cha, người tìm nàng là có việc gì?" Lục Dịch hỏi Lục Bình, ngữ khí lộ vẻ nôn nóng

Lục Bình không đáp, mở miệng liền trách mắng: "Con nhìn xem con, đến ủng giày còn chưa thay, vẫn còn lấm lem bùn đất. Viên cô nương so với người còn chút hiểu chuyện."

Lục Dịch ngây cả người, ánh mắt liền hướng Kim Hạ.

"Sầm Phúc!" Lục Bình gọi, "Đưa Viên cô nương trở về đi!"

Kim Hạ không nói gì mà đứng dậy, lúc đi ngang qua Lục Dịch, nhẹ giọng nói: "Ta đi đây!"

Lục Dịch còn chưa kịp gạt đầu, xoay người lại nhìn, nàng đã theo Sầm Phúc rời khỏi

"Cha, ngài tìm nàng là có việc gì?" Hắn lại hỏi Lục Bình. Lục Bình đã liên tiếp nhiều ngày nằm trên giường nghỉ bệnh, khó thấy được hôm nay có chút tinh thần, sao đột nhiên lại gọi Kim Hạ tới đây, chẳng lẽ là biết được chuyện gì sao?

Lục Bình giương mắt, chậm chạp nói: "Ta cũng muốn hỏi, người nửa đêm canh ba đứng trước cửa nhà người ta làm gì hả?"

"Con..." Lục Dịch nghẹn lời: "Người làm sao biết được?"

Lục Bình hừ lạnh một tiếng, không để ý tới hắn.

Lục Dịch nhin không được lo lắng, hỏi tiếp: "Mới vừa rồi, người không làm ngài khó xử sao? Hay là đe dọa nàng?"

"Con nhìn thấy bộ dáng của cô nương ấy, giống bị hù dọa lắm sao?" Lục Bình nói lảng sang chuyện khác: "Đúng rồi, chuyện của

Du tướng quân đã có chút manh mối, sẽ nhanh chóng chuyển vào Hình bộ đại lao, sẽ do Hình bộ Thượng thư Hoàng Văn Thăng tự mình điều tra xử lý. Hoàng Thượng thư ta đã nói qua với hấn, sẽ an bài cho Du tướng quân đến phía Bắc để lập công chuộc tội. Trước tiên, ở phía Bắc trú ẩn hai năm, sau đó tìm cơ hội quay trở về.

Lục Dịch nghe nói liền vui mừng: "Như vậy thì thật tốt, đa tạ cha."

"Cũng may chuyện của Lam Đạo Hành vừa xảy ra, Nghiêm Tung cũng không nhàn rỗi lo chuyện khác, việc này cũng coi như là thuận lợi, chính là tốn một chút bạc mà thôi." Lục Bình hỏi: "Ta lúc trước cũng là không nghĩ tới, một kẻ sơn dã đạo sĩ hèn mọn, cư nhiên có thể chống đỡ tra tấn hơn mười ngày, chết không mở miệng, quả thật không dễ dàng."

Lục Dịch trầm mặc không nói, nhớ lại mỗi một lần Lam Đạo Hành ngất đi, Lục Dịch đều hy vọng hấn không cần lại tỉnh lại, không cần lại phải chịu người khác tra tấn.

"Con đỡ ta trở về phòng đi, ta còn có kiện đồ vật phải cho con."

Lục Bình lấy tay chống lấy bàn, bỗng nhiên thân thể lão đảo, cả người ngã quy xuống. Lục Dịch kinh hãi, cuống quýt đỡ lấy: "Cha, cha..."

Chỉ trong chốc lát, cả người Lục Bình đều suy sụp, sắc mặt trắng bệch.

"Đỡ ta trở về phòng..." Lục Bình khàn khàn nói, cả người phải dựa vào hải tử của mình mới miễn cưỡng đứng dậy nổi.

Chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng của cha như vậy, Lục Dịch trong lòng lo lắng, nhìn ra cha đã không còn sức lực nữa, hấn dứt khoát

dìu cha đến bên giường

"Cha, ta ngay lập tức sai người đi mời đại phu đến." Lục Dịch nhẹ nhàng đỡ lấy cha lên giường, lấy gối dựa đặt sau lưng cha.

Lục Bình nỗ lực chống đỡ thân mình, duỗi tay hướng đến rương đồ: "Con đem đến đây bộ 'Đỗ Công Bộ tập' "

"Cha, thỉnh đại phu quan trọng hơn."

"Không cần, con mang đến đây đi."

Lục Bình tay mình đã không còn sức lực, ý bảo hấn mở sách ra: "Lấy lá thư bên trong ra đi."

Thư? Kẹp trong sách sao?

Lục Dịch trong lòng nghi ngờ, lật ra vài trang, mới tìm thấy phong thư kẹp trong sách, đưa cho cha.

Lục Bình xua tay, ra hiệu cho hấn xem.

Tâm trạng bất an, Lục Dịch mở phong thư, bên trong là bản đồ cùng với tường tận chi tiết cách thức mà Nghiêm Thế Phiên chiếm lấy những mảnh đất của vua chúa, quan lại, tại đó hấn còn xây cất nhà cửa.

"Đây là?"

"Đây là ta vài năm trước đã điều tra sau lưng Nghiêm Tung." Lục Bình thở hắt hển, gian nan nói, "Lam Đạo Hành đã chết, bên trong bọn phản cung, chính là thánh thượng dần dần chán ghét hấn....Ta cũng biết, trên tay con còn có chứng cứ Nghiêm Thế Phiên cấu kết

với La Văn Long thông đồng với giặc Oa, bây giờ chính là thời điểm tốt nhất để lật đổ Nghiêm gia."

"Cha, người..."

Lục Dịch tuyệt đối không ngờ Lục Bình lại đối với Nghiêm gia còn để lại thủ đoạn này

Sự tình đều bàn giao tất cả, Lục Bình mệt mỏi nhắm hai mắt, miệng lầm bầm nói: "Bàn giao được cho con, ta là cảm thấy nhẹ nhõm...Con đi đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát."

"Cha, cha..."

Mất thấy Lục Bình càng tiều tụy, Lục Dịch vội bắt mạch cho cha, mạch đập rất yếu không còn sức lực nữa. Hắn kinh hãi, liền gọi người đi gọi đại phu, lại nhanh chân sai người đi nấu canh sâm...

Canh sâm vẫn còn chưa nấu xong, Lục Bình đã rời khỏi nhân gian này...

Kim Hạ biết được tin Lục Bình đã chết, đã là ngày thứ hai. Nàng ngẩn người thật lâu, nhớ tới hôm đó hắn cùng mình nói chuyện, mặc dù có nhìn ra được bệnh trạng của hắn, nhưng tinh thần vẫn còn tốt, sao đột nhiên lại qua đời?

Lục Dịch, hắn chắc hẳn là rất khổ sở.

Vào đêm, Kim Hạ nằm trên giường, trần trọc không yên, thế nào cũng không ngủ được, vươn mình trở dậy, lại lấy hồ sơ của Lục

Bình ra xem. Đốt đèn lên thì sợ mẹ nàng trách mắng, nàng liền ra viện, nương nhờ ánh trăng xem xét qua một lần nữa .

Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua, trong tiểu viện thật mát mẻ, có thể nghe thấy bên ngoài cây táo đang sà sạt rung động, nàng hồi tưởng lại những lời Lục Bình nói, trong lòng lại rối rắm như tơ vò.

Tập hồ sơ này trên giấy đã có chút hóa vàng, chắc hẳn là đã nhiều năm, Lục Bình vẫn giữ nó ở bên mình, chẳng lẽ trong lòng hắn vẫn luôn có ý niệm muốn giải oan cho ông nội?

Hay là hắn không muốn tập tài liệu này rơi vào tay kẻ khác, cho nên vẫn luôn giấu chúng ở bên mình? Nếu như vậy, hắn tại sao không dứt khoát hủy tài liệu này đi, chẳng phải bớt lo lắng hơn sao?

Lục Bình rốt cuộc là loại người như thế nào, thật là làm người khác đoán không ra.

Kim Hạ lang thang gần chỗ bờ tường bên ngoài viện, nghe thấy gió thổi làm lung lay cành lá, nàng ngơ ngác nhìn, bỗng nhiên nhớ tới ngày đó sáng sớm nhìn thấy những dấu chân gần đó, đột nhiên đứng dậy, mở cửa viện nhà mình

Dưới cây táo, là Lục Dịch chưa kịp tránh đi mà nhìn nàng.

Đúng là hắn!

Hắn đã đến đây vài lần? Từng ở dưới gốc cây táo trước nhà mình ngồi đó bao lâu rồi?

Lục Dịch thông thả đứng lên, ánh trăng xuyên qua kẽ lá chiếu xuống khuôn mặt nhợt nhạt của hắn, nhìn hắn tiều tụy mà mệt mỏi

"Tối hôm qua, là ta đã túc trực bên linh cữu của cha, tối nay là đêm thứ hai." Hấn nhẹ giọng nói, "Nhưng ta lại không ngủ được, liền tới đây ngồi."

Kim Hạ chỉ là nhìn hấn, cảm thấy hấn không chân thật lắm giống như là ảo ảnh mà thôi.

"...Ngồi ở đây ta cảm thấy tốt lên một chút, ta không nghĩ rằng dưới gốc cây táo trước cổng nhà nàng lại không tệ chút nào." Hấn tự cười giễu mình

Nàng vẫn nhìn hấn, chỉ sợ chớp mắt một cái thì hấn sẽ biến mất.

"Không." Hấn lắc đầu, "....Ta cũng biết là ta không nên tới đây, nhưng mỗi lần tâm trạng không tốt, thì liền nghĩ đến đây ngồi."

Kim Hạ không lên tiếng chỉ bước nhanh tới bên hấn, liền ôm lấy hấn, không nói lời nào, chỉ là như vậy mà ôm hấn thật chặt.

Màn đêm ảm đạm, không gian yên tĩnh

Gia Tĩnh năm bốn mươi bốn, Nghiêm Thế Phiên bởi vì tư thông giặc Oa, cấu kết tại Giang Dương gây ra bạo loạn, chiếm đất của vua chúa, quan lại, bị phán xử tử.

Nghiêm Tung bị tịch thu tài sản, tước quan quay về quê tu dưỡng. Gia sản của hấn rất nhiều vàng bạc, châu báu, tất cả đều bị tịch thu.

Chưa tới giờ Ngọ, mà dòng người đứng trước cửa thành càng nhộn nhạo

Rất nhiều quan Lục Phiến Môn được phái tới làm lính bảo vệ trước cổng kinh thành

Nhìn đám người hò hét, trong đó còn có người cầm bình rượu, ngay tại chỗ mà chè chén, thậm chí còn có người không kìm chế được, hò hét múa hát với nhau, Dương Nhạc tấm tắc thở dài: "Thường ngày cũng không thể nhận ra được, nhân duyên của Nghiêm Thế phiến đối với người qua đường thật sự không tốt, chém đầu lại khiến người khác vui mừng như vậy."

Kim Hạ không nói gì, ôm trường đao, bình tĩnh mà nhìn chung quanh

"Sao vậy? Người không đi theo mà ăn mừng sao?" Dương Nhạc dùng khuỷu tay thọc nằng

"Không vội, chờ hấn đầu thật sự rơi xuống đất, lại vui mừng không muộn. Hấn là người như vậy, chỉ cần đầu chưa rơi xuống đất, thì chưa chắc chắn lại xảy ra việc gì." Kim Hạ nhìn hình đài rồi nói: "Ta phải nhìn hấn đầu rơi xuống đất mới có thể chân chính an lòng."

Dương Nhạc cười nói: "Không nhìn ra người lại cẩn trọng như vậy."

Vừa đến giờ Ngọ, Nghiêm Thế Phiến cùng La Văn Long bị áp lên hình đài, quỳ gối xuống. Lúc này, bách tính xung quanh thể hiện tinh thần quần chúng hùng dũng, hô đánh hô giết, gào thét hết mình...

Ngày này cũng đã đến, Nghiêm Thế Phiến quỳ gối trước hình đài.

Kim Hạ trong lòng nghi ngờ, ánh mắt không ngừng xem xét, dán chặt mắt vào Nghiêm Thế Phiến, đã từng nghĩ rốt cuộc hấn có phải là Nghiêm Thế Phiến thật sự hay không. Bất thành linh, Nghiêm Thế

Phiên đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo, thông thả quét mắt tứ phía, nhìn thấy Kim Hạ thì hoàn toàn nhận ra nàng, lạnh nhạt mà nở nụ cười.

Ngày mùa hè chói chang, hắn nở nụ cười mà vẫn làm cho Kim Hạ cảm thấy lạnh cả người.

Ánh đao thoáng qua, đầu người rơi xuống đất...

Lục Dịch đứng ở trên tường thành, lạnh lùng nhìn vết máu ở hình đài, mặt vẫn không biểu cảm.

Trên đường phố nơi kinh thành phồn hoa, một nam tử liều mạng chạy ở phía trước, Kim Hạ ở phía sau hắn, hông vác đao đuổi theo. Chạy qua một góc đường, Kim Hạ cầm đao phi thân nện vào lưng tên này. Nam tử này lão đảo một chút liền ngã nhào, còn chưa kịp đứng dậy, liền bị Kim Hạ một chân gạt ngã, dứt khoát gọn gàng hai tay đan chéo sau lưng hắn rồi trói lại.

"Kim Hạ! Kim Hạ! Đã xảy ra chuyện!"

Dương Nhạc từ đằng sau thở phì phò đuổi theo.

Kim Hạ ghì chặt tay nam tử, gương mặt nhìn Dương Nhạc, chờ hắn thở phì phò.

"Có người buộc tội Lục Bình, nói hắn là kẻ gian thần, thánh thượng hạ chỉ, cách chức quan của Lục Dịch lập tức bỏ tù, còn muốn truy ra tận gốc chuyện tham ô mười vạn lượng của Lục Bình lúc sinh thời."

Kim Hạ kinh hãi mà ngậy ngốc đứng đó, không còn sức lực, suýt nữa để mất tên kia.

"Người đâu? Hiện nay hấn đang ở đâu?"

"Nghe nói Lục đại nhân đã bị bắt đến chiếu ngục." Dương Nhạc nhú mày nói

Đem nam tử kia đẩy về phía Dương Nhạc, Kim Hạ xoay người liền hướng đến chiếu ngục mà chạy, đến trước cổng chiếu ngục, lại bị chặn ở bên ngoài.

"Ta là Lục Phiến Môn, có công sự ở đây, để ta vào trong!" Kim Hạ tiện tay cầm chế bài đưa cho quan sai.

Tên quan sai đến con mắt cũng không kịp liếc nhìn: "Không có công văn, Lục Phiến Môn không thể vào bên trong!"

"Ta thật sự có công vụ tại đây, ngài trước tiên để ta vào trong, sau đó sẽ có người mang công văn tới."

Quan sai vẫn lắc đầu, ngăn nàg ở trước cổng.

"Người..."

"Viên cô nương!" Sầm Phúc vừa chạy đến, kéo nàng sang một bên, thấp giọng nói: "Vô dụng, trừ phi người có công văn, nếu không bọn người kia chỉ nhận tiền không nhận người, sẽ không cho người vào trong."

"Người là Cẩm Y Vệ," Kim Hạ một phen kéo hấn, "Bọn họ khẳng định sẽ làm người đi vào, người dẫn ta đi vào!"

Sầm Phúc khó xử nói: "Thật không dám giấu diếm, Lục gia sau khi xảy ra chuyện, đến ta cùng Sầm Thộ cũng bị mất chức. Bây giờ thì ta cũng....."

"Vậy thì hần bên trong phải làm sao bây giờ?" Kim Hạ nôn nóng nói: "Ta cũng hiểu biết qua quy củ bên trong chiếu ngục, vào mà không đưa tiền cho bọn chúng thì sẽ bị đánh, hần bây giờ bị tịch thu tài sản, làm sao còn bạc để đưa cho chúng."

"Ta cũng vì chuyện này mà lo lắng sốt ruột. Cũng may bên trong chiếu ngục hơn phân nửa là quan sai dưới trướng của lão gia, liền mong bọn họ có thể nể mặt lão gia, đối với Đại công tử và Nhị công tử không dùng tra khảo hình. Bọn ta ở bên ngoài, định nghĩ ra cách vay bạc."

Kim Hạ hỏi: "Cần khoảng bao nhiêu bạc? Ta lập tức quay về vay mượn."

"Ta cũng biết nhà cô nương cũng dễ dàng có được, có thể vay được bao nhiêu cũng được, ta cùng Sầm Thộ sẽ tìm cách khác."

"Được!"

Kim Hạ không do dự gì mà chạy đi một mạch, tiếp theo chạy đến Lục Phiến Môn.

"Ta muốn dự chi một năm lương tháng." Nàng hướng Liêu sư gia - người quản sổ sách nói

Liêu sư gia trừng mắt nhìn nàng

Kim Hạ vội la lên: "Người nhìn ta làm gì, nhanh lên, ta muốn dự chi một năm lương tháng."

"Không được, không có quy củ như vậy." Liêu sư gia bắt mắt nói, "Lục Phiến Môn cũng đâu phải là người nhà người, làm sao có thể chạy đến đây chi bạc liền phải chi."

Kim Hạ liếc hẩn một cái, nhỏ giọng nói: "Người ở ngõ nhỏ nhà Lý gia có nuôi một tiểu thiếp (vợ bé) của người, việc này, người cũng không muốn ta vạch trần cho Tẩu phu nhân nơi đó đúng chứ?"

Nghe nói, Liêu sư gia liền sợ hãi: "Người, người làm sao mà biết được?"

"Ta làm sao biết được thì không cần nói cho người biết, mau chi cho ta chỗ bạc đó đi, hai bên cùng có lợi."

Liêu sư gia khóc không ra nước mắt nói: "Một năm lương tháng thật sự không được, không có quy củ như vậy, nếu như bị quan trên biết được, đến bát cơm ta cũng không có mà ăn nữa. Ta nhiều nhất cũng chỉ có thể giúp người chi nửa năm lương tháng, đây cũng gọi là quá mạo hiểm rồi."

"Nửa năm?"

"Nhiều nhất nhiều nhất chỉ có thể nửa năm." Liêu sư gia khẩn cầu mà nhìn nàng, "Người có ép ta cũng vô dụng."

Kim Hạ không còn cách nào, chỉ đành phải nói: "Được được được, nửa năm thì nửa năm đi." Mặc kệ là bao nhiêu cũng được, có thể vay bao nhiêu thì bấy nhiêu.

Cầm bạc dự chi cho nửa năm lương tháng, Kim Hạ liền chạy về nhà, nhìn thấy Viên Trần thị, cái gì cũng không nói, đột nhiên quỳ xuống trước mặt làm Viên Trần thị sợ hãi giật mình.

"Đứa nhỏ này, thế này là thế nào? Con đừng làm ta sợ!" Viên Trần thị vội kéo nàng dậy.

"Mẹ, hài nhi hôm nay gặp phải cửa ải khó khăn, người có thể đưa ta bạc tích góp làm của hồi môn được hay không." Kim Hạ không chịu buông, mà van xin bà, "Mẹ, con van xin người."

Viên Trần thị bị nàng làm cho phát hoảng, tra hỏi: "Cái gì mà cửa ải khó khăn? Con nói cho ta biết đi."

"Con bây giờ không thể nói rõ."

"Đứa nhỏ này, ta muốn biết con cần bạc để làm gì cũng không được, ta làm sao có thể đưa cho con."

Kim Hạ ngửa đầu nhìn bà: "Mẹ, người đem bạc của hồi môn đưa cho con đi, con đồng ý với người, không cần số bạc này, con cũng đem mình gả đi được mà."

"Con nói lung tung chuyện gì vậy? Viên Trần bị Kim Hạ làm cho đầu óc choáng váng

Kim Hạ quỳ xuống ôm chặt bà: "Mẹ, con cầu xin người, việc này thật sự quan trọng, nếu không, nếu không...Ta liền không sống nổi."

"Cái gì mà không sống nổi, con nói năng gì vậy?" Viên Trần thị đưa tay sờ mặt Kim Hạ, mắt ươn ướt, kinh hãi nói: "Con làm sao vậy? Làm sao lại khóc?" Kim Hạ từ nhỏ đến lớn, rất ít khi khóc lóc, hôm nay lại như vậy, thực là làm bà ấy phát hoảng.

"Mẹ, người đem của hồi môn đưa cho ta trước, sau này ta đảm bảo vẫn gả đi được, lại đem bạc về trả cho người, có được hay không?" Kim Hạ khẩn cầu nói

"Ta đâu cần con trả lại đâu, nha đầu ngốc này, tích góp chỗ bạc này không phải là vì con sao." Viên Trần thị đỡ Kim Hạ dậy, "Đừng khóc, ta đi lấy bạc cho con."

"Tạ ơn mẹ!" Kim Hạ lấy tay áo tiện tay gạt nước mắt: "Bạc để con đi lấy cũng được!"

"Không cần đâu, con đâu biết là ở nơi nào!"

"Không phải ở trong cái sọt đựng cá ở trong nhà bếp hay sao, người không đổi nơi khác phải không?"

Viên Trần thị ngây cả người, bình tĩnh trở lại liền bực tức: "Nha đầu chết tiệt nhà người, lúc nào lại phát hiện ra được vậy?"

Cầm lấy nửa năm lương tháng cùng bạc từ của hồi môn, Kim Hạ chạy nhanh tới tìm Sầm Phúc và Sầm Thọ.

"Tổng cộng là 64 lượng bạc, có đủ hay không?" Nàng đặt bao tiền trên bàn

Sầm Thọ lấy ra tay nải của mình: "Ta bên này 132 lượng bạc."

Sầm Phúc nói: "Ta đã tìm người hỏi thăm qua, bọn họ không có gây khó dễ Đại công tử, hẳn là vẫn còn niệm tình cũ. Ta nghĩ lại nên dùng bạc để bảo lãnh cho ngài ấy một phen xem sao, đại công tử ở bên trong đó nhiều ngày cũng không đến nỗi quá khổ sở."

"Vậy thì...có thể vào trong đó gặp hắn không?" Kim Hạ thấp thỏm nói: "Không thấy hắn như thế nào, lòng ta cũng không yên lòng được."

Sầm Phúc gật đầu: "Việc này ta cũng đang tìm cách, người quay về chờ đi!"

Trải qua bảy, tám ngày, nàng cũng không có tin tức của Sầm Phúc, không yên tâm liền đi hỏi, Sầm Phúc luôn nói là vẫn chưa dò hỏi được biện pháp.

"Từ sau khi sự việc của Nghiêm gia, trong ngoài biến động cực kỳ lớn, người đang điều tra vụ án cũng đặc biệt không thân với Lục gia." Sầm Phúc cau mày thở dài

Sầm Thọ ở bên chỉ nhú mày, không hé răng.

Kim Hạ cũng không có cách nào, cả ngày ở Lục Phiến Môn đứng ngồi không yên, chờ cho đến chiều tà, thấy Dương Nhạc vội vàng trở về.

"Bên ngoài của Lục đại nhân cũng bị liên lụy, mới vừa rồi ta thấy một đám nữ quyến bị áp giải vào kinh, Thuần Vu cô nương cũng ở bên trong."

"Sao! Vậy bà ngoại của hần thì sao?"

Kim Hạ cả kinh nói

"Nghe nói bà ấy vốn tuổi tác đã cao, thấy con cháu mình gặp chuyện, bà ấy liền có chút không nhin được, ở trên đường đi bị nhiễm phong hàn, còn chưa tới kinh thành đã qua đời." Dương Nhạc nói tiếp: "Ta tính đem Thuần Vu cô nương chuộc trở về."

"Đám nữ quyến này đang hướng về phương nào, giáo phường (cơ quan quản lý âm nhạc - thời xưa) là cái gì?"

"Ta không biết, nhưng nghe nói muốn mua nha đầu, có thể đi trước đi chọn."

"Vậy thì người còn không nhanh lên."

Dương Nhạc chần chừ nói: "Ta lo lắng cha ta không đồng ý, cha không nguyện ý, làm sao ta có bạc mà đi chuộc người? Cho nên mới tìm người thương lượng như thế nào mới có thể làm cha đồng ý?"

"Trước tiên đi chuộc người quan trọng hơn, người đi tìm lão Liêu chi chỗ bạc trắng đó đi....." Kim Hạ đến bên tai của Dương Nhạc nói một hồi, "...Người chỉ cần nói như vậy, không phải lo hấn không chi bạc. Đến lúc đó, người đã chuộc ra được, thủ lĩnh có muốn phản đối, cũng không có cách."

"Thật sự sao?"

"Thật sự! Người chạy nhanh lên đi, ngộ nhỡ bị người khác chọn đi rồi thì phải làm sao bây giờ." Kim Hạ thúc giục hấn.

Dương Nhạc bị nàng nói làm cho hấn lúng túng, liền vội vã chạy đi tìm lão Liêu chi bạc trắng.

Không nghĩ đến Lục gia lại gặp chuyện như vậy, đến cả nhà ngoại của Lục Dịch cũng bị liên lụy, hiện tại Lục gia gặp phải sự tình này cùng sự tình năm đó của Hạ gia là tương tự. Kim Hạ trong lòng bách vị tạp trần (nếm trải đắng cay ngọt bùi), vừa định đi xem đoàn nữ quyến bị áp giải đến nơi nào, mới vừa ra khỏi Lục Phiến Môn, liền nhìn thấy Sầm Thộ vội vàng chạy đến.

"Nhanh lên, ca ca của ta đi tìm người!" Sầm Thộ chạy đến nói

Kim Hạ liền đuổi theo hắn: "Hắn ở trong đó như thế nào? Có ổn hay không? Sao phải đợi lâu như vậy, mấy ngày nay ta đều lo lắng muốn chết."

Xem bộ dáng của nàng, Sầm Thộ muốn nói lại thôi.

"Thế nào?" Về mặt hắn không thể nào tránh được ánh mắt của Kim Hạ.

Sầm Thộ khó xử mà quay mặt đi, bị Kim Hạ túm lấy: "Hắn rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người mau nói đi!" Kim Hạ vội la lên

"...Kỳ thực Đại công tử căn dặn, ngài ấy không muốn gặp người, bảo bọn ta đừng đưa người vào." Sầm Thộ liền nói

Kim Hạ ngạc nhiên: "Hắn không chịu gặp ta sao?"

Sầm Thộ cũng thật phiền não: "Ta cũng không hiểu được rốt cuộc là vì cái gì, ngài ấy nhiều lần dặn dò, ta cùng ca ca cũng không làm trái ý ngài."

"Vậy...bây giờ hắn chịu gặp ta rồi sao?"

"Không phải!" Sầm Thộ gấp đến độ liền thở dài: "Đại công tử bên trong không được ổn lắm, có thể là mấy ngày nay trải qua nhiều biến cố, lão gia vừa mới mất, lại gặp phải sự tình này, ngài ấy không ổn cho lắm. Mấy ngày nay lại không chịu ăn gì, đến nước còn uống rất ít, ta cùng ca ca ta đều lo lắng..."

Chỉ mới nghe thấy, trong lòng Kim Hạ như lửa đốt.

Sầm Thộ dẫn nàng tới trước cổng Bắc Trấn phủ ti, tên thủ vệ trông coi cửa hiên nhiên đã được an bài, thấy bọn họ tới liền vẫy tay

cho bọn họ vào trong. Sầm Phúc ở bên trong cũng chờ bọn họ, dẫn Kim Hạ vào trong chiếu ngục quanh co này.

Kim Hạ là lần đầu tiên tiến vào phòng giam nội bộ của Bắc Trấn phủ ti, so với Hình bộ đại lao cũng không khác nhiều, bên trong chiếu ngục ẩm ướt lạnh lẽo, hơn nữa còn tràn ngập mùi cổ xưa tàn tích vẫn không tiêu tan. Nơi nơi đều có thể nghe thấy tiếng rên rỉ, chất chứa đầy sự thống khổ, nghe thấy mà sợ tóc gáy.

Nhà giam ở đây so với ở Hình bộ đại lao lại càng nhỏ, lại thấp bé. Người bên trong muốn đứng thẳng người cũng không dễ dàng.

Kim Hạ đi theo phía sau Sầm Phúc, đi theo những con đường quanh co, đi qua một lượt các nhà giam khác, nhìn thấy bên trong là những tù nhân trông rất tiều tụy, trong lòng từng đợt phát hoảng. Kim Hạ không dám tưởng tượng, bây giờ bộ dáng của Lục Dịch như thế nào nữa.

Bên trong con đường ẩm ướt mốc meo, Sầm Phúc không hề do dự mà dừng bước chân lại, chuyển hướng nhà giam bên trái.

"Đại công tử!" Hắc lên tiếng gọi.

Trong gian nhà lao , một người kia thân áo bào xám, tóc dài đen rối tung, không thấy rõ khuôn mặt, ngồi dựa vào tường mà không nhúc nhích.

Là hắc sao?

Kim Hạ không chớp mắt mà nhìn chằm chằm hắc, chậm rãi ngồi xổm xuống, lên tiếng gọi: "Là ngài sao?"

Nghe thấy giọng nàng, thân áo bào xám thân thể hơi chấn động, từ từ quay mặt qua nhìn, không thể tin được mà nhìn nàng. Nhà giam khá nhỏ, Kim Hạ đưa tay vào trong, nhẹ nhàng sờ mặt hấn rồi đầu tóc, chỉnh đốn xong lại nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của hấn.

"Nơi này không ổn, ta gọi bọn họ không cần mang nàng tới." Lục Dịch nhìn nàng hơi hơi mỉm cười.

Sầm Phúc hiểu rõ tình hình liền kéo Sầm Thọ ra chỗ xa xa một chút, để tránh hiềm nghi.

Nhìn thấy Lục Dịch trong bộ dạng này, lại nhớ đến hấn ngày trước dung mạo cao cao tại thượng, Kim Hạ trong lòng liền chua xót, cũng biết được chính mình tuyệt đối không thể ở trước mặt hấn thương cảm.

"Nơi này không được tốt, cái gì cũng không tiện ăn được, nhưng trong tình huống này, vì lẽ đó ngài cũng nên ăn chút gì đi." Tay nàng nhanh chóng trượt xuống nắm chặt tay hấn, hướng hấn cười nói, "Ta thuở nhỏ ở bên trong kỹ viện, nơi đó cũng không được tốt, nhưng lúc đó ta cũng không bạc đãi chính mình, lại ăn rất nhiều, trong một đám hài tử ta là béo nhất, mẹ ta liếc mắt nhìn thấy liền chịu ta."

Lục Dịch cúi đầu nhìn tay nàng, bởi vì tay hấn cực kỳ lạnh, nhưng tay nàng lại ấm áp vô cùng. Sự ấm áp từ tay nàng truyền vào trong tâm hấn.

Nhìn thấy nàng vẫn yên lành, thật tốt, hấn nghĩ.

"Bởi vì nàng có Kim Giáp thần bảo hộ luôn bên người." Hấn khẽ mỉm cười, lẩm bẩm nói: "Gặp dữ hóa lành, gặp nạn thành tường..."

Kim Hạ nhìn hấn, nghĩ đến lúc còn ở Tân Hà thành, hấn cũng dịu dàng như vậy, nắm lấy tay mình như vậy, đối diện nàng nói: "...Đừng tự trách mình. Tất cả mọi chuyện, ta đều thay nàng giải quyết, chỉ cần cho ta thời gian. Nàng chỉ cần ngày ngày sống tốt, không cần nghĩ ngợi cũng đừng đi báo thù gì cả..."

Tự nhiên, nàng hình như đã hiểu rõ mọi chuyện, lập tức nắm chặt tay hấn.

"Ngài đã nói, tất cả mọi chuyện, để ngài giải quyết." Nàng hỏi, đôi mắt dán chặt hấn, ánh mắt không bỏ sót bất kỳ biểu cảm nào của hấn: "Nghiem gia đã bị lật đổ, ngài hiện giờ hấn là lấy mạng mình ra để trả thù cho ta sao?"

Lục Dịch rũ mắt xuống, một lời cũng không lên tiếng.

Kim Hạ cũng không nhin được nữa, vừa bức mình vừa thương tâm: "Ngài làm sao có thể ngốc như vậy! Ngài tưởng như vậy thì có thể trả thù cho ta sao?"

"...Thù này quá lớn, ta cũng không biết nên làm thế nào bù đắp lại cho nàng, bây giờ sự tình như vậy, coi như là đúng lúc." Hấn thấp giọng nói

"Ngài..." Kim Hạ nghe hấn nói một hơi, đầu óc cũng tỉnh táo hơn nhiều, "Người muốn giúp ta giả quyết đúng không? Ngài hiểu cái gì chứ ,bởi vì ngài phải vào chiếu ngục, vì có thể vào trong gặp ngài, ta không tính toán gì dự chi nửa năm lương tháng, còn hỏi mẹ ta đem của hồi môn ra để tích góp bạc vì việc này. Ngài nghe rõ đây, ta bây giờ của hồi môn đều không có, tưởng lại tích góp bạc, thì phải chờ thêm mấy mùa hoa nữa, đến lúc đó ta khẳng định thành không ai muốn lấy gái lỡ thì. Ngài nếu như muốn giải quyết việc này, liền êm

đẹp từ trong nhà lao mà ra ngoài, kết hôn cùng ta, lúc này mới gọi là đền ơn!" Kim Hạ túm hấn, mặt đối mặt, một hơi đem hết lời nói cho hấn biết.

Nói xong Lục Dịch hơi sửng sốt, bởi vì giọng nói của nàng lạnh lạnh, ở chỗ xa xa Sầm Thọ cùng Sầm Phúc nghe thấy cũng kinh ngạc.

"Nàng....nàng đừng quên giữa hai nhà chúng ta....." Lục Dịch ngữ khí bất ổn, không thể tin được mà nhìn nàng

"Ông nội ta đã chết, cha ngài cũng đã chết, Nghiêm Thế Phiên cũng đã chết, Nghiêm Tung tước quan đi đày, những sự tình trước kia xảy ra giữa bọn họ, đều đã qua hết rồi. Ngài cũng khiến chính mình cũng như vậy....Ta nghĩ ta sẽ không sống nổi." Kim Hạ dừng lại một chút: "Mới vừa rồi, ta là nghiêm túc, ta hướng mẹ ta đòi của hồi môn, liền khẳng định với mẹ là không cần của hồi môn, ta cũng có thể gả cho người khác, bà ấy mới đồng ý đưa bạc cho ta."

Lục Dịch nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, nhìn không được cười, không biết vì sao, nước mắt bất tri bất giác liền rơi nước mắt.

Kim Hạ nắm chặt tay hấn: "Bây giờ, đến phiên ngài. Ngài đồng ý với ta, khó khăn như thế nào cũng phải sống thật tốt, chuyện khác cũng đừng suy nghĩ nữa, chỉ nhớ đến một chuyện, ta sẽ đợi ngài!"

Lục Dịch bình tĩnh nhìn nàng

"Đồng ý với ta chứ?"

Lục Dịch duỗi tay mình, sờ mặt nàng liền mỉm cười gật đầu

"Sau này đừng đến nữa, bên ngoài tiết kiệm ít bạc, đợi ta quay về." Hắc dận dò nói

Kim Hạ mỉm cười vui mừng.

***** Còn chương 135 ĐẠI KẾT CỤC. Cùng chờ đón đọc*****

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Chương 135 (Đại Kết Cục)

Từ đó về sau, Kim Hạ, còn có bốn người Sầm Phúc vẫn luôn tận lực bên ngoài thay Lục Dịch giải tội.

Ba năm sau, Lục Dịch lần thứ hai dâng tấu, tể tướng Trương Cư Chính cũng giúp hắn giải oan, cho rằng Lục Bình giúp nước là người có công, không phải là gian đảng tạo phản. Lúc này đương triều thánh thượng không phải là Gia Tĩnh nữa mà là Vạn Lịch. Vạn Lịch hạ chỉ, đặc xá cho Lục Dịch, miễn đi truy tìm tang vật, cũng phục hồi chức quan lại cho Lục Dịch.

Đúng vào tháng chạp, tại Giang Nam, từng hoa tuyết nho nhỏ bay khắp trời.

Thượng Quan Hi mặc thêm áo choàng có mũ, cầm trong tay sổ sách hóa đơn, tại bến đò theo thường lệ kiểm kê hàng hóa từ kinh thành đưa đến. Một trận gió lạnh thổi qua, làm xốc mũ của nàng, nàng duỗi tay chỉnh đốn, không để ý tờ đơn hàng đang cầm trong tay bị gió cuốn theo, rơi trên mặt sông.

Nàng còn chưa kịp đuổi theo, liền thấy có bóng người phi thân nhảy ra, bay lên như chim yến, mũi chân nhẹ nhàng chạm nhẹ mũi thuyền, cầm lấy được tờ đơn hàng kia, ở trên không trung xoay người, cuối cùng lại đáp xuống trước mặt Thượng Quan Hi.

"Đường chủ!"

Vẫn như cũ gọi nàng một tiếng, A Nhuệ trong tay đưa giấy đơn hàng cho nàng. Vết thương trên mặt hấn nay đã tróc mại, nhưng vẫn còn mờ mờ vết sẹo.

Thượng Quan Hi nhìn hấn, bên môi liền hiện ý cười: "Người gọi sai rồi, ta bây giờ chính là Bang chủ!"

A Nhuệ sửng sốt: "Nói như thế thì, người cùng Thiếu Bang chủ, không cùng Tạ gia công tử đã....Xin chúc mừng..."

Thượng Quan Hi cắt ngang lời hấn: "Ta không có thành thân, hai bình rượu vẫn còn ở dưới đáy sông ngày đó. Tạ Tiêu thì đi tới Tây Bắc, Ô An Bang to như vậy mà không có người quản lý, ta chỉ giúp lão gia tử tạm thời quản lý mà thôi!"

Biết được nàng vẫn chưa thành thân, A Nhuệ ngượng ngùng , không biết nên nói thế nào mới đúng.

Thượng Quan Hi nhìn hấn, lại nhìn về phía mặt sông, nhẹ giọng nói: "Chờ trời ấm hơn, người giúp ta đem hai bình rượu dưới đáy sông vớt lên."

A Nhuệ nhìn nàng, ừ một tiếng!

Tại kinh thành, tuyết đang rơi trắng trời.

Thuần Vu Mẫn đeo tạp dề lên người tiến vào nhà bếp, lại bị Dương Nhạc ngăn lại.

"Trời khá lạnh, ta làm một ít sủi cảo thịt dê mà thôi, nàng cũng đừng đứng tay, vào trong phòng sưởi ấm lò than đi."

Thuần Vu Mẫn cười nói: "Ta đến giúp huynh nấu cho xong, hôm nay đại ca ca từ trong chiếu ngục ra ngoài, ta cũng nên vào bếp làm vài món mới đúng. Bọn họ bây giờ sao vẫn chưa về? Sủi cảo có kịp hay không?"

"Tới kịp!" Ta nghe Kim Hạ nói, họ còn muốn đến gian nhà mà thánh thượng ban cho nhìn một chút mới về.

Lục Dịch ra khỏi chiếu ngục, những bông hoa tuyết rơi xuống trên mặt hắn, trời lạnh thấu xương, nhưng lại là cái lạnh tự nhiên trong lành.

Cách đó không xa, Kim Hạ cầm dây cương ngựa, nhẹ nhàng mỉm cười, đang chờ hắn, hai bên vai đã đầy tuyết, chắc hẳn là đã đợi được một lúc.

Hắn tới bên nàng, nhẹ nhàng phủi phủi hai vai nàng, sau bao lâu nay, lại có thể gặp lại nàng liền thỏa mãn, lại không cần nói lời nào nữa.

Hai người vươn mình lên ngựa.

"Gian nhà cũ kĩ, bị niêm phong rất lâu, bên trong tất nhiên là...." Kim Hạ không muốn hắn nhìn thấy nhà cũ của mình cũ kĩ như vậy mà thương tình: "Bằng không chờ thêm mấy ngày nữa, quét tước lại một chút lại có thể vào ở được."

"Ta muốn vào trong xem trước." Lục Dịch nhẹ giọng nói

Kim Hạ cũng không hề ngăn cản, cùng hắn hướng Lục gia mà đi.

Cho đến khi đứng trước cổng Lục gia, là một ổ khóa bằng đồng rất lớn bị khóa lại, chìa khóa được đưa cho Lục Dịch khi vừa mới ra

chiếu ngục. Lục Dịch mở khóa, đẩy cửa ra, cánh cổng kêu lên vài tiếng cọt két

Vốn tưởng lại là đồng cỏ hiện ra trước mắt, nhưng bởi vì trời tuyết lớn, đem gian nhà cũ kĩ phủ bên ngoài là một lớp tuyết dày, nhìn lại toàn bộ thì giống như một lâu đài tuyết.

Lục Dịch bước đi hướng về phía trước, vẫn luôn muốn đi tới đại đường (nhà chính), Kim Hạ dắt ngựa phía sau, từ từ đuổi theo hắn.

Đại đường không giống như ngày trước nữa, toàn bộ bàn ghế đều đã dính bụi, toàn bộ tranh họa đều đã tróc sơn, tấm bình phong đã bị phai màu...

Kim Hạ đột nhiên kéo Lục Dịch: "Chờ chút, hình như bên trong có người!"

Nàng đi đến đằng sau tấm bình phong mờ mờ ảo ảo thấy bóng đen đó.

Trừ hai người ra, Lục Dịch cũng không nghe thấy tiếng thở của bất kỳ ai khác, nhưng nhìn thấy có bóng đen xác thực là có kẻ khả nghi, liền tức thì kéo tấm bình phong ra.

Trong chớp mắt, hai người vẫn bình tĩnh đứng trụ ở đó.

Đằng sau tấm bình phong, chính là con rối hình người được làm thủ công rất tinh tế.

Khuôn mặt được làm bằng gốm sứ, trên mặt tươi cười mà cứng đờ quỷ dị, hai mắt thì đen kịt.

Nó, chính là đang bình tĩnh nhìn bọn họ

.....

**** Biết là HAPPY ENNDING mà sao có gì đó hơi rùng rợn, có
mùi trinh thám kinh dị vậy trời****

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Lời Kết

Ad Hằng Trần đã hoàn thành xong bộ truyện Cẩm Y Chi Hạ. Ad bắt đầu dịch từ tháng 10/2017 (thời điểm khai máy phim) đến tháng 9/2019 (tâm trạng vui mừng muốn khóc)

Trong suốt thời gian qua, mình xin chân thành cảm ơn bạn Bình Thanh, CTV Đậu đã giúp đỡ không ít để mình hoàn thành bộ truyện này. Cũng xin chân thành cảm ơn các bạn đọc đã theo dõi bộ truyện, mình không biết tiếng Trung và mình dịch hoàn toàn từ Hán Việt sang Thuần Việt nên có những chỗ không hiểu mong các bạn thông cảm. Những bạn đọc mới xin hãy góp ý những chỗ khó hiểu giúp mình để mình sửa lại.

Sau khi dịch full truyện Cẩm Y Chi Hạ thì Ad vẫn tiếp tục cập nhật hình ảnh của bộ phim Cẩm Y Chi Hạ sắp khởi chiếu và bình luận bộ phim, cập nhật tình tiết phim bởi vì ad rất mong chờ bộ phim này đến nỗi từ nghiệp dư mà đi dịch truyện này. Nhắc lại FB theo dõi của AD là Cẩm Y Chi Hạ - 2019 Fanpage Cập Nhật:

<https://www.facebook.com/C%E1%BA%A9m-Y-Chi-H%E1%BA%A1-2019-Fanpage-C%E1%BA%ADp-Nh%E1%BA%ADt-290865051783323/?ref=bookmarks>

Có mấy bạn muốn hỏi là Ad có dịch tiếp bộ nào hay không. Câu trả lời là ad là fan cuồng của Đàm Tùng Vận nên chị đóng phim chuyển thể nào ad sẽ có thể dịch truyện đó. Những lựa chọn tiếp theo đó là:

(1) Cẩm Y Chi Hạ ngoại truyện (tác giả + do fan sáng tác)

(2) Điều tuyệt vời nhất của chúng ta ngoại truyện do fan sáng tác

Ad tin rằng sau này phim phát sóng sẽ có nhiều người biết đến truyện hơn. Nếu bạn đọc nào muốn đăng lại truyện xin hãy ghi rõ họ tên người dịch là ad Hằng Trần nhé

Một lần nữa xin cảm ơn các bạn đọc

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1

Phúc lợi lễ Trung Thu đây

Khi Lục Dịch đến trước cổng cầu hôn, Kim Hạ so với hần còn khấn trương hơn cả, vốn định trốn ở ngoài cửa nghe lén, lại bị mẫu thân tổng cổ ra ngoài mua thức ăn. Đợi lúc nàng mua thức ăn trở về, Lục Dịch đã được hai vị lão gia cho phép. Viên Trần thị vui mừng xuống bếp, cả nhà hội họp, trên bàn lập tức liền có canh cá đậu phụ, thịt kho tàu đậu phụ, đậu phụ khô chưng thịt, đậu phụ chiên giòn...và rất nhiều đồ ăn khác nữa, ăn đến nổi mà miệng của Viên Ích bóng nhầy dầu mỡ, chỉ ước sao cho tỷ phu (anh rể) ngày nào cũng tới thăm nhà mình.

Ăn cơm xong, đem bát đĩa xuống bếp rửa sạch, đợi Lục Dịch uống xong chén trà, Kim Hạ mới tiễn hần ra cửa.

Lục Dịch đi dọc theo sông Kim Thủy, trên tay vẫn nắm chặt tay nàng, không nhanh không chậm mà dạo bước.

"Ngài mau chóng nói cho ta biết, ngài là làm sao thuyết phục được mẹ ta?" Kim Hạ hiếu kỳ hỏi

Lục Dịch liếc nàng một cái: "Khó khăn gì chứ? Mẹ nàng vẫn luôn muốn thật nhanh đem nàng gả đi ra ngoài, có ta tới cầu hôn, hần là gãi đúng chỗ ngứa."

"Ca ca, ngài đừng quên ngài thân là Cẩm Y Vệ, mẹ ta chính là bách tính tầm thường mà thôi, nghe thấy tới Cẩm Y Vệ trốn còn không kịp nữa, ta lúc trước còn chưa nói với mẹ rằng ngài là Cẩm Y Vệ nữa."

Hắn sau đó liền mỉm cười, hồi tưởng lại mới thấy biểu hiện của Viên Trần thị, đúng thật là có tâm ý cảnh giác.

Kim Hạ giục hắn: "Mau nói, ngài rốt cuộc là làm thế nào nói với mẹ ta?"

Lục Dịch suy nghĩ một chút, từ từ mới nói: "Nàng không phải đã nói với ta, mẹ nàng sợ dĩ giả cho cha nàng, là vì sợ cha nàng quá thật thà bị người khác ức hiếp hay sao?"

"Đúng!" Kim Hạ nghiêng đầu suy xét, cười hỏi: "Ngài là như thế nói với mẹ ta? Sợ ta bị người khác ức hiếp hay sao?"

Lục Dịch lắc đầu: "Ta là nói với mẹ nàng, cưới nàng để không cần lo lắng nàng đi ức hiếp người khác."

"..." Kim Hạ không thể tưởng tượng được nói: "Mẹ ta liền đồng ý sao?"

"Mẹ nàng nói, từ nhỏ nàng đã là đầu sỏ cả khu phố, lo lắng cho nàng tương lai khi đến nhà chồng lại gây huyên náo, gà chó không yên, trông thấy ta bộ dạng có thể kiềm chế được, không cần suy nghĩ nhiều, liền đồng ý."

Kim Hạ lát sau liền giận dữ: "Hai người đây là muốn cưới vợ hay là thu nạp yêu quái đây?!"

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 2: Sơ Tâm - Lần Đầu Gặp Mặt

****Chương này được dịch theo hướng suy nghĩ của Lục Dịch nha. Lục đại nhân lúc đầu cũng không lạnh lùng lắm đâu, luôn nghĩ ngợi đến Kim Hạ. Chương này muốn hiểu rõ mời bạn đọc lại chương 1 đến chương 12,13****

Tại Lục Phiến Môn có một vị nữ bộ khoái, Lục Dịch kỳ thực đã sớm nghe nói, nhưng lại chưa từng để ý qua, mãi cho đến tận ngày ấy.

Binh bộ tư vụ nghe đâu là tại châu phòng mất tấm bản đồ nhưng lại không dám nói cho ai biết, che giấu vài ngày, đến khi che giấu không được nữa, thì mới vội vàng bẩm báo. Lúc này trong sở vụ tại sảnh lớn, kẻ tình nghi nhiều nhất chính là Tào Cách thì lại mất tích mấy ngày nay, muốn tìm hắn không dễ. Vừa lúc Tào Cách lại có dính líu đến một vụ án sát thê (giết vợ), nghĩ lại bên Lục Phiến Môn kia chưa bắt được người, nhưng chắc hắn cũng có chút manh mối. Việc này thật sự rất cấp bách, Lục Dịch liền hướng đi một chuyến đến Lục Phiến Môn.

Sắp tới Lục Phiến Môn, hắn liền nhìn thấy hai tên bộ khoái đang áp giải một nam một nữ tiến vào trong cổng, lúc trước hắn đã thấy qua bức họa vẽ chân dung Tào Cách, liếc mắt một cái liền nhận ra nam nhân kia giống y hệt bức họa đó. Tức thì vươn mình xuống ngựa, mệnh cho Sầm Thọ giữ cương ngựa ở gian ngoài chờ, hắn

cùng Sầm Phúc tiến vào bên trong, mang chế bài ra, nói rõ ý định, sai dịch dẫn bọn họ vào trong chờ đợi.

Còn chưa vào trong đại đường, hần loáng thoáng nghe thấy đằng sau vách tường truyền đến một giọng nói...

"...Ta cùng Đại Dương nhọc nhằn khổ sở ăn ngủ ngoài đường truy đuổi tung tích mấy ngày nay, vất vả mới bắt được chúng, còn chưa giao cho Hình bộ. Ngài liền bảo, họ muốn mang người đi liền phải mang đi, không tốt lắm đâu?" Một giọng nữ tử lạnh lạnh, nghĩ lại chắc hẳn là vị nữ bộ khoái vừa nãy áp giải tên Tào Cách vào trước cổng.

Ngay sau đó là một giọng nam quát mắng nàng: "Ta nói cho người biết, đây là vì Cẩm Y Vệ muốn bắt người này, còn ý định kéo dài thời gian nữa thì coi như là đồng mưu, người chịu trách nhiệm nổi sao?"

"Ngài nói như thế cũng không đúng, chúng ta là quan dưới trướng cực khổ làm việc, lao tâm lao lực, rất vất vả mới bắt được người trở về chịu tội, sao người lại bảo là chúng ta có thể là đồng mưu được?" Có thể nghe thấy giọng nàng là ngữ khí bên trong có điểm bức tức.

Lục Dịch nhăn mày, Lục Phiến Môn bên trong quy củ hẳn là hiểu biết và tiếp xúc với nhiều người rồi, thường ngày cùng bọn Cẩm y vệ động chạm sứt mẻ cũng nhiều, không nghĩ đến lại có một nữ tử tiểu bộ khoái lại ương ngạnh như vậy.

Tên sai dịch dẫn đường cũng nghe thấy cuộc đối thoại bên trong, trên mặt có chút ngưng ngung, vừa lúc gặp được một vị lão bộ khoái què chân. Sai dịch tiến đến hần, thấp giọng nói: "Lão Dương,

ngài đi vào trong, nói với bọn họ mau đem người giao ra đây, Kinh lịch đại nhân tự mình đến chỗ này chờ đã lâu."

Lão bộ khoái gật đầu hai cái, liếc mắt cũng không có, khập khiễng đi vào bên trong.

Sai dịch chuyển hướng Lục Dịch, cười nói: "Lục đại nhân, ngài đến đây ngồi nghỉ một lát, uống chén trà được không?"

Tất nhiên là không muốn nghe thấy bên trong ồn ào nữa, Lục Dịch hơi gật đầu mà vẫn còn chau mày. Quả nhiên tên lão bộ khoái què chân này sau khi vào trong không lâu, Tào Cách cùng hắc và một vị bộ khoái áp giải ra ngoài, giao người cho Lục Dịch. Chưa dừng lại ở đó, hắc còn trực tiếp mang người về chiếu ngục.

Đối với chuyện tra tấn, Lục Dịch từ trước đến nay cũng không hứng thú, cũng không phải là do tâm địa hắc mềm yếu, mà là thân thể hắc không chịu được tiếng rên rỉ thảm thiết luôn làm hắc đau đầu. Cho nên trừ phi có chuyện gì quan trọng, hắc rất ít khi lưu lại Bắc Trấn phủ tư, phần lớn thì đều lưu tại Nam Trấn phủ tư.

Tào Cách hoảng loạn mà ngồi ở trong gian ngục, quanh mình loang lổ những vết máu khô làm hắc càng kinh hãi khiếp vía.

"Ta, ta, ta không phạm tội, tại sao lại muốn đưa ta đến đây?"

Lục Dịch ngồi dựa lưng trên ghế, giương mắt nhìn hắc: "Người cảm thấy người vì sao lại ở chỗ này?"

"Ta không biết." Tào Cách đáp lại rất nhanh.

Lục Dịch ngược lại cũng không vội: "Người có thể thử đoán một chút xem. Như vậy đi, người có thể hỏi ta mười câu, lần này thử

đoán xem người vì sao lại ở đây."

Tào Cách cẩn trọng mà nhìn hấn: "Ta hỏi sao?"

Lục Dịch gật đầu

Từ phòng giam sát vách truyền đến một âm thanh rên rỉ thảm thiết, làm kinh động đến Tào Cách sợn cả tóc gáy.

"..Có phải là chuyện của ta có liên quan đến Binh bộ sở vụ?" Hấn chần chừ hỏi

"Đúng! Đây là câu hỏi thứ nhất!"

"Trong sở vụ đã mất thứ gì phải không?"

"Đúng! Đây là câu hỏi thứ hai!"

Tào Cách do dự thật lâu mới hỏi tiếp: "Đã mất thứ gì?"

"Một tấm bản đồ của châu phòng, đây là câu hỏi thứ ba." Lục Dịch mới vừa bắt đầu nhưng vẫn còn nhẩn nại. Tào Cách mới chỉ hỏi tới ba câu, hấn đã có thể xác định, việc mất cắp này là cùng hấn có liên quan, đã bắt đúng người. Nếu là người vô tội, vốn sẽ không biết nên hỏi cái gì, mà Tào Cách hiển nhiên đối với việc này biết rõ trong lòng.

"Các người hoài nghi việc này cùng ta có liên quan?"

"Đúng, đây là câu hỏi thứ tư." Lục Dịch khẽ mỉm cười, "Mới chỉ có bốn câu hỏi người đã biết chính mình tại sao lại ở đây, bây giờ thì đến ta hỏi người, đồ đạc bị mất cắp trước mắt là đang ở nơi nào?"

Tào Cách hoảng hốt nói: "....Ta, ta không biết, việc này với ta không có liên quan, các người tìm nhầm người rồi."

Lại một tiếng gào rống lên thảm thiết đến cực điểm, xuyên qua tường, đâm thẳng vào màng tai, Lục Dịch nhú nhú mày, nhìn về phía hấn, nhún vai nói: "Hình cụ đều có sẵn, ta thật ra lại không muốn phí công, người cũng đừng ép ta."

Tào Cách trên mặt còn do dự, trong miệng đứt quãng nói: "Ta không biết...thật sự không biết..thật sự..."

Lục Dịch hướng mắt nhìn Sầm Phúc, Sầm Phúc hiểu ý, tiến lên trực tiếp, tiến lên trực tiếp ấn đầu hấn vào những vết máu loang lổ dưới đất, Lục Dịch chính mình đứng dậy ra khỏi hình ngục.

Một lát sau, Sầm Phúc liền ra ngoài tiến tới bẩm: "Hấn nhận tội rồi, nói là đã bán đi, nhưng hấn cũng không biết người kia thân phận như thế nào, đêm đó trao đổi, người kia ra vẻ là một vị đạo sĩ đi xem bói đã dụ dỗ hấn không ngừng."

"Ở chỗ nào?"

"Hấn nói hấn không biết, ty chức thấy dáng vẻ hấn không giống như là cố ý nói dối." Sầm Phúc bẩm báo: "Bất qua, ty chức gọi người đến tiếp tục tra thẩm."

"Bán đi sao?" Lục Dịch cân nhắc một lát phân phó nói: "Như vậy thì, người phái người giả trang thành người ngoại tộc, truyền ra tin tức, nói là muốn bán với giá cao, đem người dẫn đến đó."

"Ty chức đã rõ." Sầm Phúc bước nhanh rời khỏi

Bên trong hình thất truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, thanh âm này chính là xuất phát từ Tào Cách. Lục Dịch nhăn mày, liền ra khỏi chiếu ngục.

Gần đến chiều tà, Sầm Thọ vội vàng tới báo, nói rằng đã có người tới truyền lời, người kia nói là muốn thu bạc trước thì mới đưa đồ, hấn ra giá năm trăm lượng bạc. Yêu cầu đem bạc vào giờ Tuất chạy tới miếu thổ địa, rồi đứng chờ ở đầu cầu sông Kim Thủy, tự nhiên có người sẽ đem đồ giao đến tay.

"Năm trăm lượng bạc, hấn đúng là đưa giá quá thành thực đây." Lục Dịch hừ lạnh một tiếng.

Hấn liền sai người giả trang mai phục ở đầu cầu gần miếu thổ địa, chặt chẽ bám theo. Quả nhiên đến đêm chính là lúc náo nhiệt nhất nơi đây, có một người đội khăn, thân mặc áo đạo sĩ, trong tay còn cầm cây trượng vàng có chuông đồng ra vẻ là thầy tướng từ từ đi đến gần miếu thổ địa.

Không ngờ cái miếu thổ địa này quá nhỏ, thân người không thể chui vừa, tên thầy tướng thừa dịp không ai để ý, lấy tay mò vào trong. Vốn là mấy tên Cẩm Y Vệ mai phục gần đó nhận ra là chính hấn, xông ra bắt hấn. Không ngờ tên thầy tướng nhìn nho nhã yếu đuối như vậy, mà công phu lại không tồi, liền tức thì đánh ngã hai người, vội đoạt đường mà chạy.

Chợ đêm tại kinh thành một phen nhốn nháo, đoàn người trong chợ thì đông đúc san sát nhau, tên thầy tướng đã hoàn toàn lẫn vào trong đám đông. Chờ sau khi Lục Dịch đang ở tửu lâu nghe bẩm báo lại, thì tiếp tục bám đuôi hấn nhưng bây giờ thì bóng dáng hấn cũng không thấy., chỉ còn cách chia nhau ra truy tìm cho bằng được hấn.

Ngay lúc này Lục Dịch một mình đã phi thân đến gần đầu cầu sông Kim Thủy, chợt nghe ra tiếng chuông kêu leng keng ẩn trong âm thanh ồn ào ngoài kia, theo hướng âm thanh tiếng chuông, quả nhiên nhìn thấy một tên đầu đội khăn đang lén lút trong đám người. Hắn lặng yên mà từ từ tới gần, thấy rõ tên này mặc áo đạo sĩ trên vai hắn có dấu vết áo bị xé rách, trên cổ còn có vết cào rướm máu, hiển nhiên là do động thủ cùng người khác.

Tên này quả nhiên làn nhạy bén, Lục Dịch còn chưa động vào hắn chỉ là tới gần, nhưng theo bản năng hắn cảm nhận được nguy hiểm, liền chạy nhanh về phía trước.

Thấy Lục Dịch đuổi theo, tên kia thấy tình thế không ổn, liền dùng thủ đoạn, lấy con dao găm trong ống tay áo hướng Lục Dịch mà đâm tới

Xác định được người này rồi mà không cần nghi ngờ gì nữa, Lục Dịch cũng không muốn cùng hắn dây dưa, một chân liền đá bay hắn. Ngay lúc đó lại nghe thấy tiếng lách cách lang cang liên tiếp gần giống với tiếng đồ vỡ chén đĩa...

Hình như là đá bay hắn đâm phải một tiểu sạp hàng nào đó, Lục Dịch tiến về phía trước, chính là nhìn thấy tên thầy tướng giờ dao găm hướng về một vị cô nương, may mà nàng bỏ chạy rất nhanh, chỉ bị rách một bên ống tay áo.

E rằng tên thầy tướng này đang bị nội thương, Lục Dịch lập tức phi thân đá vào ngực hắn làm cho miệng hắn phun ra máu tươi, hai tay chống đỡ thân thể...

"Nói! Người đem mật báo giấu ở đâu?" Một chân dẫm lên bàn tay hắn đang cầm dao găm, thoáng dùng sức, tên này không thể chịu

đứng được liền buông dao xuống.

Hắn lại cãi bướng: "....Không biết"

Lục Dịch lại dùng lực khiến xương cổ tay của hắn không thể cử động được nữa.

"Ta...thực sự.... không biết!" Giọng nói của tên thầy tướng nghe thê lương đến cực điểm.

Thật sự là giống như 'người chết vì tiền chim chết vì mồi', ánh mắt Lục Dịch làm người khác sợ hãi vô cùng, năm trăm lượng bạc liền chịu bán tình báo, lúc này nếu như phế đi tay cũng không chịu nói, đang định lại cho hắn chút mặt mũi khai ra, bên cạnh chợt có người ngắt lời.

"Không biết vị thầy tướng này đã phạm phải chuyện gì? Nếu là muốn tra hỏi thì cũng nên....."

"Quan gia xử án, người không liên quan thì tránh ra!" Lúc xử án ghét nhất là có người nhiều chuyện, Lục Dịch để lộ chế bài Cẩm Y Vệ ở eo thắt lưng, ra hiệu cho người bên ngoài lui ra.

Nhìn thấy chế bài của Cẩm Y Vệ, quả nhiên dân chúng vây xem đều tản ra, tên thầy tướng này đang nằm trên đất nhìn thấy chế bài, sắc mặt liền khó coi.

Sầm Thộ dẫn vài tên thủ hạ tiến đến bắt lấy hắn, hướng Lục Dịch bẩm báo nói: "Đại công tử, Tào Cách đã chết."

Tướng là mấy tên thủ hạ tra tấn không đến nỗi, ai ngờ, Lục Dịch thảm than thở, vô tình lúc này lại nghe thấy giọng của một cô nương, nghe ra được trong đó có hàm ý uất ức.

"Vị quan gia này, các ngài tra án cũng không nên đập đổ cái sạp này của ta chứ."

Lục Dịch vừa nãy đã nhìn thấy sạp đậu phụ văng tứ tung nào là đậu phụ, nào là các loại tương đầy trên đất, hắn cũng không muốn dây dưa phiền phức mà nhú mày, trước tiên mệnh cho Sầm Thộ đem tên thầy tướng áp giải vào trong ngục.

Biết được bên trong chiếu ngục kinh khủng như thế nào, lại vừa nghe nói Tào Cách đã chết, tên thầy tướng tất nhiên không mong bị giày vò cho đến chết, bỗng nhiên vùng vẫy đứng dậy, không phải vì muốn đào tẩu, mà là nhào thân mình cướp lấy đao của mấy tên Cẩm Y Vệ, bất quá trong nháy mắt, hắn miệng phun máu tươi, liền lăn ra chết.

Sầm Thộ liền la lên một tiếng, đưa tay dò hơi thở của hắn, hướng Lục Dịch lắc đầu.

"Lục soát người hắn!" Lục Dịch ra lệnh

Sầm Thộ liền giơ tay, vài tên Cẩm Y Vệ tiến lên cẩn thận mà lục soát thân người tên này, từ đầu tóc cho đến chân, không buông tha chỗ nào.

Lục Dịch chăm chú nhìn động tác của bọn họ, phía sau liền truyền tới một giọng nói nhỏ

"Đúng là soát kĩ thật!" Giọng nam này nói

"Vậy thì có gì hay, quen tay khéo việc mà thôi, cùng lắm thì cũng giống như bọn người trong nha môn chúng ta hay khám nghiệm tử thi mà thôi, một đám thô lỗ."

Vẫn là giọng cô nương khi nãy, ngữ khí lại mang một chút gì đó khinh miệt, "Nha môn chúng ta" bốn chữ này làm Lục Dịch để ý. Hắn đột nhiên ý thức được giọng nói này có chút quen tai. Hơi nghiêng đầu.

"Lục đại nhân, không có ạ!"

Sau khi lục soát người xong, vẫn không thấy manh mối gì trên người gã thầy tướng này.

Lục Dịch khẽ nhíu mày, trước mắt Tào Cách cũng tên này đều đã chết, lại không tìm ra manh mối gì, thực sự phiền toái, sau lưng lại truyền đến giọng nói nhỏ.

"Người đoán xem bọn họ đang tìm cái gì?" Cuộc nói chuyện này hẳn là của tên nam nhân cao lớn cùng vị cô nương lúc nãy.

"Còn cần phải hỏi sao, hẳn là có liên quan đến vụ án lớn của quốc gia đại sự rồi."

Giọng nói tuy nhỏ, nhưng nghe ra được hai chữ 'đại án' mà cô nương này nói ra có hàm ý trong đó, hiển nhiên là có ý châm chọc. Lúc này Lục Dịch lại nhớ ra được, chủ nhân của giọng nói này chính là giọng nói của vị nữ bộ khoái áp giải Tào Cách vào Lục Phiến Môn hôm nay nhưng lại không chịu giao người, khó trách cô nương này có gì đó bất mãn với Cẩm Y Vệ, chỉ là không hiểu nàng cùng cái sạp đậu phụ này là có quan hệ gì?

Lục Dịch nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái, cho đến lúc này hắn mới thấy nàng quả thật là có chút xinh đẹp, hai mắt cực kỳ linh động cùng với hình ảnh nữ bộ khoái mà hắn dự đoán lại hoàn toàn khác nhau.

Nàng lập tức nhìn hấn, thành khẩn nói: "Quan gia à, thực ra thì đồng đậu phụ này của ta chẳng quý báu gì, ngài đưa cho ta hai lượng bạc là đủ rồi."

Sầm Thộ tiến lên: "Hai người đều đã chết, lại không tìm thấy đồ, bên phía đô đốc..."

Lục Dịch đang định mở miệng, liền nghe thấy nàng bên cạnh ho khan vài tiếng.

"Khụ khụ, các vị quan gia, các người ít ra cũng phải bồi thường cho ta một ít bạc chứ!"

Chuyện này, không chỉ riêng Lục Dịch, mấy tên Cẩm Y Vệ kia cũng nghe thấy, liền tiến tới nhìn xem thử người nào lại dám ồn ào ngay lúc này.

Lục Dịch mặt lạnh mà nhìn, thấy nàng không chỉ không tỏ ra sợ hãi gì, còn đi về phía trước, ý bảo bọn họ nhìn đậu phụ đổ đầy ra đất.

"Hai lượng bạc là đủ rồi!" Nàng tửm tửm cười nói

Nhìn thấy nàng cười như vậy, Lục Dịch đã hiểu được nàng sẽ đòi cho bằng được, mặc dù hai lượng bạc cũng không tính là nhiều, nhưng không hiểu tại sao bộ khoái của Lục Phiến Môn lại bày trò giả nghèo này để làm gì.

"Người muốn chết à! Còn không mau rút đi!" Sầm Thộ nhìn nàng liền mắng. Hấn tới lúc sau, liền cũng không biết sạp đậu phụ này tại sao lại bị đổ ra đường.

Nàng không nhún nhường cũng không buông tha liền nói: "Bồi thường bạc cho ta thì ta sẽ đi, còn không, ta không có cách nào ăn nói với mẹ ta cả."

"Người..." Vốn vì công sự trước mắt mà phiền não, bây giờ lại gặp phải chuyện này mà dây dưa mãi, Sầm Thộ ra vẻ muốn đánh nhau, nghĩ rằng sẽ hù dọa được nàng.

Lục Dịch xua tay ngăn lại, không kiên nhẫn mà lạnh lùng nói: "Cho nàng bạc rồi bảo họ đi đi."

Sầm Thộ cũng không còn cách nào, chỉ đành phải lấy ra hai lượng bạc đưa cho nàng.

Nàng vui vẻ mà nhận lấy bạc, cũng không nhiều lời, liền rời đi. Thấy nàng vui vẻ nhanh chóng như vậy, bộ dạng này bộ Lục Dịch thu vào ánh mắt, không khỏi trong lòng đối với Lục Phiến Môn có chút khinh thường.

Sau khi đi được vài bước, nàng bỗng nhiên dừng bước quay đầu nhìn hắn, cười nói: "Ta không biết chức vị quan gia đang tìm cái gì, nhưng trên ống tay áo của tên này có dính rêu xanh, giày thì ướt một nửa, ta đoán rằng hắn mới đây đã đến những nơi rất gần nước sông như ở đầu cầu chẳng hạn..."

Lục Dịch chăm chăm liếc nhìn nàng, rồi nói quỳ gối xuống xem xét, quả nhiên hai ống tay áo của hắn đều vương rêu.

"Nơi đó có chút cao, cho nên hắn phải nhón chân, tay trái chạm tường, tay phải vớ tới." Nàng tiếp tục nói: "Nếu ta đoán không sai, ở móng tay trái của hắn sẽ vương một ít rêu."

Lại cầm lấy tay trái của thi thể lên mà xem xét, quả nhiên phát hiện trong kẽ ngón giữa có vài nốt xanh xanh, như là có suy tư gì.

Không thể tưởng được nàng quan sát lại nhạy bén như vậy, Lục Dịch đứng lên, phân phó nói: "Các người lập tức đi lục soát ngay trên cầu, khắp nơi quanh cây cầu một chỗ cũng không bỏ qua."

Sầm Thộ không hiểu: "Đại công tử, cô nương kia chỉ là người bán đậu phụ, lời nàng nói sao lại tin được."

"Nàng là bộ khoái của Lục Phiến Môn." Lục Dịch thúc giục nói: "Các người mau đi đi."

Mặc dù không hiểu làm sao mà một cô nương bán đậu phụ sao lại trở thành bộ khoái Lục Phiến Môn được, lại còn lấy hai lượng bạc của mình nữa, nhưng lời của đại công tử nói ra không dám không nghe, Sầm Thộ liền dẫn thủ hạ của mình đi điều tra.

Nửa canh giờ sau, tám bản đồ bố trí canh phòng Kế châu bọc trong vải dầu đã được tìm thấy trong một chỗ lổm tại trụ cầu, cuối cùng thì hấn cũng kinh ngạc vô cùng.

Lần gặp lại nàng chính là mấy ngày sau đang đi trên con thuyền đến Giang Nam.

Hành trình lần này đi đến Giang Nam, Lục Dịch biết trước đi theo lần này còn có Bộ đầu Lục Phiến Môn - Dương Trình Vạn, mà còn biết được nữ bộ khoái kia tên gọi là Viên Kim Hạ. Cùng là đệ tử của Dương Trình Vạn, đêm đó nam nhân cao to đứng bên cạnh nàng chính là con trai của Dương Trình Vạn - Dương Nhạc, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, sau đó cùng trở thành bộ khoái.

Ngày ấy hấn đến thuyền trạm khá sớm, đợi hơn nửa canh giờ, Đại Lý Tự Tả tự Thừa tướng Lưu Tương Tả cùng đám người Dương Trình Vạn mới lên thuyền.

Vốn nghĩ đến gian phòng gặp mặt Lưu Tương Tả để thi lễ, hấn vừa ra khỏi khoang thuyền, liền nhìn thấy Kim Hạ cùng Dương Nhạc đang ngồi ở mép thuyền nói chuyện phiếm về những đàn vịt bơi trên sông..

Bước chân hấn ngưng lại, hấn nhìn thấy Dương Nhạc nhét vào tay nàng cái túi bánh rán dầu, còn nghe nói nàng đã dự chi hai tháng lương, lại còn chuyện thiếu tiền mà không ăn cơm,...

Nàng rốt cuộc là thiếu bao nhiêu tiền chứ?

Lúc đó người chèo thuyền bất giác kinh ngạc nhìn thấy Lục Dịch, khó hiểu hấn vì sao lại đứng đó cũng không tiến không lùi. Lục Dịch do dự một lát, xoay người trở về khoang thuyền, bưng bát trà, từ tốn đi dạo quanh boong thuyền, ra vẻ uống trà xem cảnh.

Về phía hai người không hay biết gì này, họ vẫn còn nói chuyện tán gẫu, chính là đang nói đến chuyện trong nhà nàng hồi thúc nàng gả đi cho người nào đó, còn nữa chuyện hàng năm đệ đệ của nàng còn có thể tiết kiệm được biết bao chi phí tiền của. Lục Dịch đứng đó hứng thú mà nghe, ngại người chèo thuyền để ý, lại không thể cười được, hấn chỉ có thể cúi đầu nhấp trà che đi ý cười.

Cho đến lúc nàng vô ý xoay người lại, lúc này họ mới hậu tri hậu giác phát hiện trên boong thuyền còn có hấn nữa.

Rõ ràng khóe mắt đã liếc thấy, nhưng hấn vẫn ra vẻ là chưa nhìn thấy, thông thả ung dung mà thổi thổi nước trà, hai mắt chỉ nhìn

cảnh sông nước xung quanh, chờ đợi bọn họ tới thi lễ.

Tiến lên trước quả nhiên không phải là nàng, mà là Dương Nhạc.

"Lục Phiến Môn Dương Nhạc, tham kiến Lục đại nhân."

Sau đó mới tới nàng, tiến lên thi lễ, trong giọng nói lộ ra vẻ bất đắc dĩ: "Lục Phiến Môn Viên Kim Hạ, tham kiến Lục đại nhân."

Hắn ngược cao mí mắt, khói trà lượn lơ trước mắt, mờ mịt một màng sương mà nhìn nàng. So với đêm đó, nàng hiện tại theo quy củ mà mặc y phục bộ khoái, trên đầu còn đội mũ quả dưa, nhìn qua rất giống với bộ dáng thiếu niên thanh tú.

"Ừ!" Hắn nhàn nhạt hỏi: "Dương Trình Vạn, Dương bồ đầu đang ở đâu?"

"Cha ta đi đứng bất tiện, đang nghỉ ngơi trong khoang phòng."
Dương Nhạc tiến lên đáp

Lục Dịch vung tay hướng về phía khoang thuyền, có ý bảo Dương Nhạc dẫn đường, cầm bát trà cố ý hướng qua một bên, để nàng tiếp nhận. Biết rõ nàng không vừa mắt Cẩm Y Vệ, hắn cố tình muốn làm nàng bực mình, đối với nàng mà nói, cũng không tính là chuyện xấu gì.

Sau đó hắn cùng Dương Trình Vạn nói chuyện với nhau nhưng cũng không thuận lợi lắm, Dương bồ đầu tuy trước sau vẫn luôn khách khí, không mất cung kính, không nói đến lời nói của hắn mà là cử chỉ, đều lộ ra vẻ xa cách, hắn là trong lòng có khúc mắc gì.

Đến giữa đêm, qua sinh thần mà Vương Phương Hưng đang áp giải trên thuyền bị mất. Lục Dịch vốn là muốn xem thử Dương Trình

Vạn tốt cùng là có năng lực như thế nào, lại nghe hấn nói mất có tật nên đành thoái thác trốn tránh, chỉ đành khiến cho Kim Hạ cùng Dương Nhạc lên thuyền điều tra.

So với đêm hôm trước mới nói vài câu, lần này hấn xem như đã biết rõ kinh nghiệm thực sự cùng năng lực điều tra của Kim Hạ. Từ trên thuyền tra ra mùi hương còn lưu lại, còn nhìn ra được sáp đèn cầy ở trên thuyền, xung quanh còn có những dấu vết, nàng dù chưa từng nhận thấy mà lại có thể nói ra được kích thước lớn nhỏ của cái rương quả. Chỉ là tới khi nàng biết được kẻ trộm rớt cuộc là ai, thì bị Dương Nhạc cắt ngang câu chuyện, liền hàm hồ nói tránh đi sự tình nhằm lừa gạt bọn họ.

Lục Dịch phỏng đoán chắc hấn hai người bọn họ trong lòng có giấu diếm, nhưng nếu trực tiếp dồn ép, chắc chắn hai người họ cũng sẽ bầm báo không đúng sự thật. Sau khi trở lại thuyền mình, hấn nhìn thấy hai người bọn họ tiến vào trong khoang thuyền của Dương Trình Vạn, liền trầm ngâm một lát, sau đó trước tiên ẩn mình trong chỗ tối.

Không bao lâu sau, hấn liền thấy Viên Kim Hạ cùng Dương Nhạc trở ra ngoài.

Tưởng rằng bọn họ sẽ trở về khoang thuyền, Dương Nhạc lại bị Viên Kim Hạ túm lấy: "Lại có chuyện gì nữa?"

"Suyt...Ta định lặn xuống xem thử!"

Lục Dịch nghe vậy, hơi hơi nhướn mày: Lặn xuống nước? Hay là quả sinh thần đang ở dưới nước.

Dương Nhạc liên tục lắc đầu: "Cha đã nói, không cho chúng ta nhúng tay vào."

Dương Trình Vạn không muốn cho bọn họ nhúng tay? Tại sao? Là cảm thấy thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, vẫn là không ưa Cừu Loan, vốn là không muốn giúp hắn tìm lại quả sinh thần. Hay là, Dương Trình Vạn ở trước mặt hắn, không mong mỗi biểu lộ tài năng mà là muốn đề phòng hắn? Lục Dịch không khỏi nhíu mày lại.

Nãy giờ, Dương Nhạc cùng Kim Hạ lẳng bằm nói gì đó với nhau nửa ngày, hình như không chấp thuận điều gì, liền thấy nàng chấp bước rời đi.

Lục Dịch nhìn thấy Dương Nhạc không chân chừ mà vội đuổi theo Kim Hạ.

"Ta bơi không được tốt, người cũng biết rồi đấy!"

"Yên tâm, không cần người xuống nước, người ở trên thuyền tiếp ứng cho ta là được." Kim Hạ cười mỉm mà căn dặn hắn, "Quan trọng chính là, đừng làm cho người khác phát giác."

"... Rõ ràng là quan mà vẫn cứ thích làm trộm, tội gì phải thế." Dương Nhạc lẳng bằm

Nàng bơi xuống nước, chẳng lẽ là muốn chiếm đoạt rương quả sinh thần này? Lục Dịch trầm ngâm nhìn bọn họ trên boong thuyền, lúc này mới yên lặng không một tiếng động trở về khoang thuyền mình, thay y phục xanh. Hắn vốn là có thể chờ ở trên thuyền, nhưng đối với vị trí ẩn giấu của quả sinh thần bị mất cắp này, nói thẳng ra thì chính hắn cũng tò mò.

Nếu giấu ở dưới sông, rốt cuộc là có thể giấu ở chỗ nào?

Hắn nhanh chóng lặn xuống nước, hướng đến thuyền trạm của Vương Phương Hưng, chính là nhìn thấy Kim Hạ ở đáy thuyền mò được thứ gì đó. Nhìn thấy hắn xuất hiện, dáng vẻ của nàng quả thực là có chút buồn cười, đầu tiên là sửng sốt, sau đó ngượng ngập nói ra một tràng lời nịnh hót, cuối cùng dùng ngón tay chỉ lên trên mặt nước, ra hiệu muốn lên mặt nước lấy hơi.

Lục Dịch không ngu ngốc, thừa biết nàng định trốn đi, liền kéo cánh tay trái nàng dùng sức kéo xuống, nhìn thấy một màn bộ dạng giãy giụa của nàng. Kỳ thật diễn trò một chút cũng không ra gì, hắn ở trong chiếu ngực lâu ngày, bộ dạng người nín thở là như thế nào hắn đã rõ ràng, bộ dáng này của nàng mà nói chính là có tật giật mình.

Cuối cùng chờ nàng thành thật bơi xuống dưới, chấp nhận mà không hề đào tẩu, Lục Dịch lúc này mới buông nàng ra, bơi tới chỗ khối boong thuyền nàng mới vừa mới lặn lộn, thấy vậy liền mới dùng quyền đá vỡ khối boong thuyền, thấy bên trong tám cái rương bằng gỗ ở trong đó.

Quả nhiên là giấu ở chỗ này! Thuyền trạm này lớn cực kỳ, ở dưới đáy thuyền lại có chỗ khoang kín này, nàng như thế nào là có thể tìm được này khối boong thuyền? Lục Dịch quay đầu nhìn nàng, nàng chỉ nhìn chăm chăm cái rương, tựa hồ nhiên bất giác.

Lần này Lục Dịch ra ngoài, không mang theo thủ hạ, đến Sầm Phúc cùng Sầm Thọ cũng không đi theo, hắn cố gắng vác một rương, thấy Viên Kim Hạ bơi thực sự không tồi, trên thuyền còn có Dương Nhạc tiếp ứng, liền mệnh cho nàng đem mấy cái rương còn lại mang lên thuyền.

Hắn quay trở về khoang thay y phục, mở ra cái rương ra, thoáng nhìn thấy có mấy vậ quý báu, xem ra Cừu Loan làm quan cũng không nhàn rỗi, có thể hối lộ hay tham quan một chút nào đó thì cũng không bỏ qua.

Ở cửa có tiếng gõ nhẹ , lường trước được chính là Dương Nhạc cùng Viên Kim Hạ, hắn nói: "Vào đi!"

Lúc nàng tiến vào , Lục Dịch giương mắt nhìn, không khỏi giật mình: T óc nàng ướt đầm dề, sắc môi hơi hơi trắng bệ, thân thể nàng vốn có chút gầy yếu, người ngoài nhìn vào có vài phần cảm thấy đáng thương. Dù sao cũng là một cô nương, tiết lạnh mùa xuân, chắc hẳn là ở dưới nước lạnh như băng. Lục Dịch xưa nay luôn sai phái người khác, mới vừa rồi sai nàng đem nâng mấy cái rương lên, vẫn chưa suy xét kĩ mà đã quên nàng vẫn là một cô nương , bây giờ không khỏi hơi có một chút hối hận.

Kim Hạ một mực không để ý đến ánh mắt của hắn đang nhìn nàng, hai mắt trước tiên đã dán chặt vào cái rương gỗ, cùng Dương Nhạc thì thầm to nhỏ: "...Nhìn kìa, sư tử bạc cần ngọc!"

"... Ấm kỳ lân có chớp nạm sư tử và bát lệ chi anh vũ bằng vàng, nhìn sơ thì cái bát ấy dễ cũng phải nặng bốn năm lạng đấy."

"Chắc thế rồi!"

Kim Hạ tám tắc vừa khen vừa thở dài, hai mắt rạng rỡ hẳn lên, Lục Dịch hơi nhú mày, trong lòng lúc nãy có một chút xót thương bây giờ đã không còn sót lại chút gì.

"Hai người các người lén lặn xuống nước là muốn nuốt trộm đồng quà này chứ gì?" Hắn mặt lạnh hỏi

Hắn hỏi câu này, Viên Kim Hạ cùng Dương Nhạc nhất thời cuống lên, nhanh chóng một tràng giải thích, nói năng hoàn toàn có chút lộn xộn.

Dù gì cũng là bộ khoái, bị người khác hỏi một câu như vậy họ cảm thấy có chút bối rối, Lục Dịch âm thầm buồn cười, vặn hỏi tiếp: ""Các người làm thế nào biết được đồng rương này được giấu dưới nước? Người nói xem." Thấy nàng như vậy hắn để Dương Nhạc trả lời trước.

"À thì.. Là ... Trên mấy cái rương đó có sáp nến, à không, là trên mặt đất đầy sáp mới đúng... Cả mấy dấu vết kia nữa... Là thế đấy, sau đó bọn ta mới đoán..." Dương Nhạc lắp bắp nói

Lục Dịch không thể nhịn được nữa mà ngăn lại hắn, giương mắt nhìn về phía Viên Kim Hạ: "Người nói."

Nàng có chút không muốn nói thẳng nói thật thả lỏng tay mình: "Thực ra chỉ là đoán mò thôi, chẳng ngờ lại may như thế, vậy mà lại tìm được."

"Thì ra là như vậy!" Lục Dịch nhìn chằm chằm nàng nói: ""Vậy chỉ bằng các người đoán thêm một lần, đoán xem ta có đóng các người vào rương rồi chìm xuống sông không."

"Kính lịch đại nhân quả rất thích nói đùa, ha ha..." Nàng cười khan hai tiếng

Ánh mắt Lục Dịch vẫn không rời khỏi nàng, vẫn nhìn chằm chằm nàng

Nàng chỉ còn cách đem những phát hiện, cùng lập luận phỏng đoán của mình nói thật ra tất cả, cũng không giấu diếm gì nữa.

"Người đã suy luận được như vậy mà lại dụng tâm giấu diếm, còn bảo là không có ý đồ chiếm làm của riêng nữa à." Lục Dịch chậm rãi buông lời.

"Vương Phương Hưng và thuộc hạ của ngài ấy tự có suy nghĩ riêng của mình, ta đương nhiên không tiện ra mặt góp lời rồi." Kim Hạ cười bộ đờ, "Lại nói, bọn ta chẳng cách nào khẳng định số rương ấy được giấu dưới nước, thế nên muốn tìm thấy rồi mới báo cho đại nhân."

Nhìn nàng cười ranh mãnh như vậy, một mực không ra thể thống gì cả, Lục Dịch không khỏi trong lòng âm thầm buồn cười. Hắn sai Dương Nhạc đi mời Vương Phương Hưng đến đây, thấy nàng đứng ở nơi đó không có việc gì, nhin không được cố ý mở miệng dăm nàng hai câu, thấy nàng rõ ràng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi lại ương ngạnh chịu đựng, hắn vô cớ cảm thấy một chút thích thú.

Sa Tu Trúc là hán tử phương Bắc, không khỏi trải qua nhiều ít chuyện này, thấy những cái đó cái rương kia liền gây ngăn cả người, Lục Dịch lại thoáng giả vờ, hắn liền nghĩ làm rằng sự tình đã bại lộ, thần nhiên nhận tội. Lục Dịch trong lòng biết rõ, việc này tuy là hắn làm, nhưng sau lưng nhất định còn có người nào thay hắn bày mưu tính kế.

Bên dưới cửa sổ còn có người bên ngoài nghe lén, Lục Dịch đã biết được là người nào, trong lòng âm thầm bực bội. Hai tên tiểu bộ khoái này đến tột cùng là không biết sống chết không biết thân phận.

Sa Tu Trúc tính tính quật cường, không chịu nói ra đồng bọn đến tột cùng là ai. Lục Dịch liếc mắt cửa sổ, đột nhiên ra đòn ở chân, nhanh như chớp làm chân hắn quỵ xuống...

Tiếng xương cốt kêu lên vang giòn, Sa Tu Trúc kêu là thảm thiết

Lục Dịch sắc mặt không thay đổi, chuyển hướng ngoài cửa sổ, đối diện hai mắt nhìn Kim Hạ. Hành động lần này lại khiến cho hai tên tiểu bộ khoái thấy được cảnh tượng này, hấn cũng không tiện quản thúc Sa Tu Trúc thêm nữa. Lục Dịch chuyển này đi không mang tùy tùng, Viên Kim Hạ cùng Dương Nhạc hai người họ dám cách vách tường nghe lén hấn, hiển nhiên là không đáng tin cậy.

Chưa phản ứng tới bọn họ, hấn trước tiên mệnh người chèo thuyền đem Sa Tu Trúc đưa về khoang đáy giam giữ, rồi mới lập tức đi gõ cửa khoang phòng của Dương Trình Vạn.

"Lục đại nhân?" Dương Trình Vạn một chân què ra mở cửa.

Lục Dịch ôn tồn lễ độ nói: "Đồ nhi của ngài không biết vì sao lén lút ở cửa sổ phòng ta nghe lén? Ngôn Uyên ta hành sự tự hởi luôn quang minh lỗi lạc, chỉ là lo lắng tiền bối hay không đối ta có điều hiểu lầm, cho nên trong lòng nghi ngờ hay có khúc mắc?"

Dương Trình Vạn trước tiên ngó người ra, ngay sau đó hiểu ra, vội vàng hướng Lục Dịch nói: "Không phải, không phải, tuyệt đối không có! Đại nhân ngàn vạn chớ nên hiểu lầm. Tiểu đồ bất hảo, dám mạo phạm đại nhân, là ta thất trách, ta nhất định làm cho bọn nó hướng đại nhân ngài xin lỗi đền tội."

"Tiền bối nói quá lời," Lục Dịch phong khinh vân đạm mà cười nói, "Ngôn uyên ta trẻ người non dạ, lần này hành trình ở Giang Nam, nếu như có chuyện gì không phải nên thỉnh tiền bối cứ nói thẳng ra mới phải."

"Không dám không dám." Dương Trình Vạn vội nói

"Đã gây ra chuyện hiểu lầm vừa rồi, tiền bồi trước hết nên đi nghỉ ngơi, Ngôn Uyên ta không quấy rầy nữa."

Lục Dịch xoay người rời đi, để lại Dương Trình Vạn đứng tại chỗ lông mày nhíu chặt.

Dương Trình Vạn cũng từng là Cẩm Y Vệ, hắn cũng biết được, Cẩm Y Vệ hành sự hay theo dõi nghe trộm là chuyện thường ngày, nhưng nếu dùng người của mình đi nghe lén chuyện của Cẩm Y Vệ, lại là phạm vào tối kỵ. Không nghĩ tới Dương Nhạc cùng Kim Hạ lại không biết tốt xấu như thế, dám chạy đến cửa sổ phòng Lục Dịch nghe lén, với thân phận quan giai của Lục Dịch, muốn uy hiếp này hai tên nhãi ranh này dễ như trở bàn tay, còn đến phòng hắn nói thẳng, đã vậy còn làm hắn mất mặt. Hành trình đi Giang Nam vừa mới bắt đầu, phải làm cho Lục Dịch bớt giận mới được, bằng không chỉ sợ sau này Dương Nhạc cùng Kim Hạ làm thuộc hạ ở dưới trướng hắn sẽ chịu nhiều thiệt thòi.

Đang nghĩ ngợi , thì Dương Trình Vạn liền gọi hai tên đồ nhi phiên nhiều lại, thăm than khẩu khí, xụ mặt, cố ý nói to: "Các người bây giờ cương quyết rồi đúng không, lời ta nói cũng không nghe theo, xem ra cũng không cần phải đi theo ta nữa."

"Cha, hài nhi biết sai rồi!" Dương Nhạc trước hết liền quỳ xuống.

Kim Hạ vội vàng quỳ xuống theo: "Thủ lĩnh, người đừng nghe vị Lục đại nhân kia nói bừa, kỳ thật bọn con....."

Nàng lời còn chưa dứt, đã bị Dương Trình Vạn hung hăng trừng mắt, chỉ đành phải ngậm miệng.

"Thủ lĩnh, con sai rồi, sau này cũng không dám nữa." Nàng đành phải nói.

Ý định muốn bọn họ tự kiểm điểm lại mình, cũng là vì muốn cho Lục Dịch nhìn thấy bộ dạng này của bọn họ, Dương Trình Vạn không để ý tới bọn họ, ầm ầm cửa đóng lại, tùy ý bọn họ ở bên ngoài mà quỳ.

Sáng sớm, Lục Dịch đi xuống thang lầu vài lần, xa xa là có thể thoáng nhìn hai tên tiểu bộ khoái quỳ gối trước cửa phòng Dương Trình Vạn, hẳn trong lòng cũng biết được Dương Trình Vạn là vì làm bộ dạng này là để cho chính mình thấy được, nhưng này hai tên này liên tục mình ở dưới chân tường phòng Lục Dịch dám nghe lén, thật sự là không biết trên dưới phép tắc, cũng nên khiển trách bọn họ một chút mới đúng.

Bất quá chỉ là cho họ quỳ trên đất đã là hình phạt nhẹ cho bọn họ rồi.

Cho đến lúc hoàng hôn, dừng tại một trạm thuyền, người chèo thuyền đều đi chuẩn bị thức ăn. Lục Dịch ngồi dựa ở đầu thuyền nhìn mặt trời lặn, đồng thời lưu ý ở đoàn người trên bến tàu. Sa Tu Trúc bị áp ở trên thuyền, lại bị thương, đồng bọn của hắn nếu muốn hòa giải cướp người, chỉ sợ đêm nay liền sẽ tới cứu hắn.

Dương Trình Vạn khập khiễng mà bước tới, cùng hắn nói chuyện phiếm hai câu. Lục Dịch thỉnh hắn cùng đi dùng cơm, Dương Trình Vạn thoái thác không được, hai người liền cùng hướng mà đi tới.

"Bọn họ đây là. . ." Nhìn thấy hai bọn họ đang quỳ, Lục Dịch cố tình tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Kẻ hèn mọn không hiểu quy củ, đã mạo phạm Lục đại nhân."
Dương Trình Vạn nói, "Không cần để ý bọn họ."

Lục Dịch liếc mắt nhìn Viên Kim Hạ, thấy nàng rũ mi mắt xuống, không rên một tiếng, khó gặp được bộ dạng ngoan ngoãn này của nàng. Quả nhiên cũng phải để nàng chịu chút giáo huấn.

"Chỉ là hiểu lầm, chuyện nhỏ mà thôi, tiền bối không cần lưu tâm, hay là để cho bọn họ đứng lên đi, nếu không hãy cho qua chuyện này đi." Lục Dịch mỉm cười đối với Dương Trình Vạn nói.

Những lời này, Dương Trình Vạn đã đợi một hồi lâu, hai đứa nhỏ quỳ một ngày, hẳn đã sớm đau lòng. Bây giờ thật vất vả mới nghe thấy Lục Dịch lên tiếng như vậy, liền thuận theo nói: "Cũng là Lục đại nhân lên tiếng, liền chính là tha cho bọn người. Có nghe thấy không, còn không tạ ơn Lục đại nhân! Nếu có lần sau nữa, tuyệt đối không tha cho!"

Kim Hạ vách thuyền gian nan đứng dậy, chuyển hướng Lục Dịch, trong miệng nói: "Đa tạ Kinh lịch đại nhân khoan hồng độ lượng....." Lời còn chưa dứt, hai chân đều không còn sức lực đứng thẳng, nhào đầu về phía trước một chút, lập tức quỳ xuống.

Biết được nàng hơn phân nửa là chân quỳ đã tê rần, Lục Dịch theo bản năng liền muốn ra tay đỡ nàng, may mà kịp thời kiềm chế, đứng yên, nhàn nhạt nói: "Không cần đại lễ, mau đứng lên đi."

Nàng cầ nhắc cùng Dương Nhạc rời đi.

Dương Trình Vạn thở dài: "Hai đứa đồ nhi vô dụng, đã để đại nhân phải chê cười."

Lục Dịch hơi hơi mỉm cười: "Tiền bối quá khiêm nhường rồi, đêm qua chuyện quả sinh thần, ít nhiều cũng nhờ hai người bọn họ mới có thể tìm trở về."

"Hai người bọn họ, không gây họa gì thì ta liền an tâm."

Trong màn đêm buông xuống, một chiếc thuyền con lặng yên không một tiếng động mà tới gần trạm thuyền, thực nhanh chóng, một bóng người nhanh như mèo nhảy lên thuyền, không một tiếng động.

Ẩn trong bóng tối, Lục Dịch vẫn luôn chờ người nọ lén vào khoang thuyền, lúc này mới hiện thân, nhảy lên thuyền nhỏ của người này, lấy ra mái chèo côn, đối với đường rãnh nơi đáy thuyền, dùng lực một cái chọc thủng, mái chèo côn chọc thủng đáy thuyền, nước sông ào ào mà chảy vào trong thuyền nhỏ.

Để ủng giày hơi ướt, hắn nhanh nhẹn như con diều hâu mà xoay người, quay trở lại trạm thuyền, dựa vào mép thuyền ngồi chờ.

Ước chừng qua một hồi lâu, khoang thuyền mới truyền đến âm thanh rất nhỏ của tiếng bước chân, Lục Dịch xoay người, nhìn thấy một người thân cao che mặt

"Tay chân người có phần hơi chậm chạp một chút."

"Chính là người đã hại Sa đại ca tàn phế?"

Lục Dịch vốn không để ý đến lời hắn, ánh mắt nhìn đến bên hông hắn là roi sắt chín đoạn, nhàn nhạt nói: "Roi chín đoạn là một vũ khí dễ công khó thủ, người không mang theo binh khí gì khác sao?"

"Ta chính là tay không, có thể khiến ngươi tàn phế!"

Vừa dứt lời, người che mặt chạy gấp mấy bước, bay lên đến gần, tấn công Lục Dịch. Hai người cứ thế mà đánh nhau, roi chín đoạn cứ thế mà vù vù quất vào làn gió, công phu của hắn không yếu, ý định của Lục Dịch muốn thử xem lai lịch của hắn, cho nên vẫn chưa đem hết toàn lực mà đánh.

Nằm ngoài dự kiến của Lục Dịch chính là sự việc xảy ra lúc sau, nhìn thấy Sa Tu Trúc bắt cóc Viên Kim Hạ ra đó. Một tên bị tàn phế một chân mà lại có thể cư nhiên bắt cóc một tên Lục Phiến Môn bộ khoái sao?

Thấy chủ thủ đặt trên cổ của Viên Kim Hạ, Lục Dịch trong đầu liền nghĩ: Lục Phiến Môn bộ khoái chính là đồ ngu ngốc? Nàng là có ý định gì? Làm thế nào có thể ngu xuẩn như vậy được?

"Ngươi dám qua đây, ta liền giết tên này!" Vừa nói, Sa Tu Trúc quay sang đoán kiếm ra trên cổ Kim Hạ đe dọa.

"Vị ca ca này, ngươi tốt nhất bình tĩnh một chút."

Nàng thực ra lại rất bình tĩnh, Lục Dịch thầm than thở, dùng lời lạnh nhạt nói: "Ta sớm liền đoán được, ngươi cùng bọn họ là cùng một hội. Chẳng lẽ ngươi cho rằng như vậy có thể lừa gạt được ta?"

Nàng ngậy người chớp mắt, lập tức hướng hắn khẩn thiết nói: ""Oan uổng quá đại nhân, ta thật là bị bọn họ bắt giữ. . ."

Lục Dịch lạnh lùng cắt ngang lời nàng: "Không cần lại làm trò, các ngươi chỉ bằng cả ba cùng tiến lên, ta đây công phu vẫn có thể ứng phó."

"Hừ."

Người che mặt lại tiến công, công phu của tên này không yếu, Lục Dịch không thể lơ là mà trước tiên đối phó với hắn.

Sa Tu Trúc trước sau một mực vẫn đặt thanh đao trên cổ Viên Kim Hạ, khẩn trương mà chú ý hai người họ đánh nhau, sợ người che mặt ngã quy

Lục Dịch một bên đối phó người che mặt, một bên còn nghe thấy Viên Kim Hạ oán trách Sa Tu Trúc: "Đừng nhìn nữa, người còn hướng bọn họ đánh nhau làm gì. Tiểu gia ta rốt cuộc là bị các người làm khổ."

Nàng cư nhiên còn ở đó mà oán giận, không phải nên nhanh chóng nghĩ biện pháp thoát thân hay sao? Lục Dịch lúc này trong lòng lại nghĩ: Nha đầu này làm sao trở thành bộ khoái cho đến bây giờ?

Sa Tu Trúc cùng người che mặt nói chuyện qua lại, đơn giản chỉ là chuyện huynh đệ nghĩa khí linh tinh, Lục Dịch thừa cơ tấn công mấy chiêu, làm người che mặt không kịp ra tay liền thấy mình có vài vết đao chảy máu. Đang xảy ra chuyện này, Dương Nhạc từ đâu chạy tới, Lục Dịch vốn là trông cậy vào hắn mà tới cứu Kim Hạ, không nghĩ tới, hắn cư nhiên còn nhường đường cho Sa Tu Trúc mà chạy trốn.

Lục Dịch nếu muốn giữ chặt Sa Tu Trúc, liền hướng người che mặt ra sức tấn công, roi chính đoạn chớp nhoáng đã bay tới yết hầu của người che mặt. Đột nhiên, Viên Kim Hạ lại ngã lại đây, chắn ngang phía trước người che mặt.

Căn bản là không kịp nghĩ nhiều, Lục Dịch con người co rụt lại, gấp rút thu lại nội lực, ngực do gấp rút thu lại nội lực nên bị phản lại mình đau đớn, đau đến hần nhin không được nhú nhú mày, không dùng nội lực nhưng roi chín đoạn lại không may xẹt qua cổ nàng, chảy ra một chút máu tươi.

Sa Tu Trúc nhào lên trước ôm lấy hai chân Lục Dịch, hướng người che mặt rĩ kều to, người che mặt vừa nãy bị quật ngã liền sau đó nhảy xuống sông. Dương Nhạc khẩn trương chạy đến xem xét Viên Kim Hạ.

"Người, người. . . Người cảm thấy thế nào?"

"Ta cũng không biết ,có phải ta sắp chết rồi không?" Nàng đưa tay lên cổ, đau đơn nhe răng

Âm thầm điều chỉnh hơi thở, đợi ngực mình mau chóng thuyên giảm, Lục Dịch mới hướng Dương Nhạc nói: "Người sang đây cho ta, lập tức đem hần về giam giữ. . . Kim Hạ chỉ là bị thương ngoài da, cần gì phải kinh hãi."

Dương Nhạc tức giận đáp:"Ngài thiếu chút nữa làm Kim Hạ mất mạng rồi!"

Vốn không nghĩ rằng phải giải thích, nhưng thấy nàng đứng ở nơi đó vuốt cổ, bộ dáng có điểm đáng thương lại có điểm ngu đần, nếu là lúc này không nói rõ, e rằng thật sự sẽ nghĩ làm chính mình muốn giết nàng. Lục Dịch chỉ đành phải nói: "Thứ nhất, Kim Hạ là bổng nhiên bị Sa Tu Trúc đẩy tới, giúp kẻ gian kia trốn thoát bằng pháo; thứ hai, lúc ấy ta đã không dùng nội công, thương thế của Kim Hạ cũng giống như nhất thời bị nhánh cây xước mà thôi; thứ ba, Sa Tu

Trúc cũng đang bị thương, cho dù bị hấn bắt giữ chắc hẳn Kim Hạ có năng lực chạy khỏi, vì sao còn trì hoãn không trốn thoát?"

Bộ dáng Dương Nhạc lúc này cũng có chút ngốc.

Ngực mình vẫn còn hơi đau, cần nhanh chóng trở về tĩnh tọa điều chỉnh hơi thở, Lục Dịch không nhịn được nói: "Ta nếu xem Kim Hạ là kẻ gian đồng bọn với bọn chúng thì chính là giết nàng cũng không quá đáng. Viên bộ khoái trước mắt chỉ bị vết thương nhỏ, là ta đã hạ thủ lưu tình."

"Ngài. . . Ngài không phải trước đó đã nghĩ ta cùng bọn họ có một bọn hay sao?" Nàng nhìn hấn hỏi

Nha đầu này là quá ngốc, vẫn là ngốc, vẫn là ngốc mà?

Lục Dịch bắt đắc dĩ mà nhìn nàng một cái, không muốn lại phải giải thích, rồi mới quay đầu phân phó Dương Nhạc dẫn Sa Tu Trúc đi. Y phục vẫn còn dính vết máu, chán ghét phỉ phỉ y phục, Lục Dịch nhấc chân rời đi, chuẩn bị quay về khoang.

"Ngài lúc ấy nói như vậy, chính là vì danh chánh ngôn thuận không cần để ý ta sống chết thế nào!" Nàng cảm thấy mình đã hiểu ra mọi chuyện

Lục Dịch thầm than khẫu khí, dừng bước chân, hơi nghiêng đầu về phía nàng, lại vẫn là ngắn gọn nói: "Cũng là quan gia như ta, lời nói quá rõ ràng, không đúng sao."

"Ngài. . ."

"..... Được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều."

Vốn còn muốn quở trách nàng vài câu, nhưng thấy nàng trên cổ còn chảy máu, Lục Dịch chỉ nhàn nhạt nói một câu, liền vội quay trở về khoang thuyền.

Sau khi tĩnh tọa điều chỉnh hơi thở, ngực đau đớn đã giảm, Lục Dịch lúc này mới nằm xuống, ngủ được một chút, trời liền sáng.

Sau khi tỉnh dậy, không biết vì sao liền nghĩ đến tên tiểu bộ khoái kia trên cổ vẫn còn bị thương, Lục Dịch cân nhắc một lát, đứng dậy lấy ra một bình thuốc mỡ từ trong tay nải của mình.

Rốt cuộc nàng vẫn là bị chính mình gây thương tích; rốt cuộc nàng vẫn là một cô nương, trên người để lại vết sẹo không phải chuyện tốt; rốt cuộc còn phải để lại ba phần thể diện cho Dương Trình Vạn. Hắn nghĩ, đem bình thuốc nhỏ giấu trong ngực áo, nghĩ ngợi sau khi dùng cơm sẽ đến thăm dò chỗ nàng, thuận tiện đem thuốc mỡ cho nàng.

Đợi sau khi dùng cơm, hắn đi đến khoang của nàng, đang muốn gõ cửa, liền nghe thấy bên trong có giọng nói chuyện

"Ta xem ngươi nên tránh xa vị Lục đại nhân ra một chút, cha nói cũng không sai, đối với hắn chỉ lo cung kính là được." Là giọng nói của Dương Nhạc

Kế tiếp là Viên Kim Hạ, trong miệng tựa hồ còn ăn cái gì đó "Dương Châu án tử còn chưa bắt đầu tra, tên họ Lục bên người không mang theo tùy tùng, đến lúc đó khẳng định tới sai phái hai chúng ta? Chúng ta không thể trốn tránh được."

Họ Lục? Lục Dịch nhíu mày

Dương Nhạc lại nói: "Chúng ta chỉ cần làm theo phân phó của hấn, chớ làm cho hấn nghi ngờ hiểu lầm."

Viên Kim Hạ khịt mũi coi thường: "Họ Lục như vậy mà âm hiểm,狡 hoạt, gian trá, rất có khả năng là đồ tội cho chúng ta làm sai. Đêm qua lúc đánh trúng yết hầu ta còn không thèm liếc mắt lấy một lần, Đại Dương, hấn chính là người ở Bắc Trấn Phủ Tư, mặt lạnh tâm lạnh....."

Nghe được những lời này, Lục Dịch càng nhăn mày hơn, đã không muốn nghe nữa, thuốc mỡ cũng không cần cho, lập tức quay trở lại khoang mình.

Như thế qua mấy ngày, trạm thuyền chậm rãi ngừng ở bến thuyền Dương Châu .

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 3: Sau Kết Hôn

Đang uống trà sau bữa cơm, Lục Dịch ở tại thư phòng thu dọn vài sổ sách, sau đó liền đi ra ngoài viện.

"Ngài đến ăn dưa hấu đi!" Kim Hạ ở trong viện bắt chuyện với hắn, bên cạnh còn đang thấp hương muỗi khói bay mịt mờ.

Lục Dịch đến bên cạnh nàng ngồi xuống, thanh thoi cùng nàng nói chuyện: "Mấy ngày này nàng chắc hẳn là cực kì nhàn rỗi, là do trong công môn chỉ có vài vụ án hay sao?"

Nhắc tới vụ án, Kim Hạ có điểm ỉu xiu: "Nhàn sao? Cả ngày hôm nay ta phải tra xử hơn mười vụ án đấy."

"Hơn mười vụ án sao?"

"Có vụ đưa trẻ con bị bắt cóc vì nhà không khóa then cài, người này tìm đến bộ khoái tìm liếm lục lợi trong nhà hắn, còn có vụ hai vợ chồng nợ cãi nhau vì chuyện mua thau bồn tắm, vì vậy mà đánh nhau, còn nữa hôm nay còn bắt được tên giả mạo Cẩm Y Vệ, còn....." Kim Hạ nói một tràng rồi thở dài khẩu khí: "Đúng rồi, mấy ngày nay ngài có vụ án nào không?"

Lục Dịch nhìn về phía nàng nói: "Liên quan đến cơ mật, không thể nói."

"Sao...có chuyện gì bí mật vậy, có liên quan tới người nào?" Kim Hạ hiểu kì hỏi

"Không thể nói!"

"Có liên quan đến quân lính triều đình."

"Không thể nói!"

Hắn chính là một mực kín miệng, Kim Hạ cũng không cách nào bắt hắn nói ra, chỉ đành bực bội uất ức cầm miếng dưa hấu tiếp tục ăn: "Ngài chớ có đắc ý, ta sớm muộn gì cũng nhận được một vụ án lớn cho xem."

Mấy ngày sau, Lục Dịch về đến nhà liền thấy Kim Hạ trên mặt tỏ ra rất vui vẻ .

"Lục Phiến Môn phát lương tháng rồi sao?" Hắn ngạc nhiên nói: "Nhưng bây giờ đâu phải là đầu tháng?"

Kim Hạ cười híp mắt lắc đầu.

"Nhận được vụ án lớn hay sao?" Lục Dịch nghi ngờ nói

Nàng đắc ý khác thường nói: "Không thể nói!"

Cuối cùng cũng có cơ hội nói ba chữ này, Kim Hạ trong mình cảm giác sung sướng tột cùng.

Lục Dịch buồn cười mà nhìn nàng, quan tâm hỏi: "Vụ này có gì nguy hiểm không?"

"Không những không nguy hiểm, mà còn là vụ án có chút béo bở nữa."

"Có chút béo bở sao?" Lục Dịch nhú mày

"Đúng!" Kim Hạ liên tục gật đầu: "Đúng rồi, đêm nay ta phải đi ra ngoài có chút việc vặt, e rằng sẽ về trễ, ngài không cần chờ ta."

Lục Dịch gật đầu: "Vậy thì nàng cũng cẩn thận một chút!"

Trong kinh thành, huyền náo nhất, quy mô nhất chính là phố ca kỹ, không phải là chốn thần tiên mà là con phố vô cùng náo nhiệt. Ở đó còn có mấy cô nương ca kỹ, vũ nữ. Không những vậy ở đó còn có vũ nữ nổi danh nhất, mỗi đêm khi nàng lên biểu diễn, thì vô số công tử hướng lên chỗ nàng múa, quăng, ném lên trên đài cao nào là vòng vàng, châu báu, ngọc ngà, vô số thứ quý giá...

Kim Hạ ngồi gần đó không chớp mắt ở trên một cái bàn tầm thường, nàng muốn gọi chút trà bánh, lại bị Dương Nhạc kịp thời ngăn lại.

"Tiểu gia, chúng ta đến đây không phải để ăn uống gì. Tổng bộ đầu đưa cho chúng ta rất ít bạc để trang trải cho vụ này."

"Người nghĩ một chút xem, ở đây nơi nào cũng có đồ ăn thức uống, riêng chỉ có bàn chúng ta là không có, vừa thấy liền biết là có vấn đề." Kim Hạ hiên ngang凛冽 nói: "Đều là việc tra án, mang chút trà bánh lên đi."

Dương Nhạc cảm thấy dạo này mình tiêu tiền nhiều không khác gì công tử nhà giàu, thở dài nói: "Chúng ta chỉ có thể gọi một bình trà, tuyệt đối không thể nhiều hơn."

"Ít nhất lại thêm một đĩa hạt dưa đi?" Kim Hạ mặc cả.

"Đĩa hạt dưa ở đây còn đắt hơn bình thường đến ba lần, người ngốc à?"

"..."

Kim Hạ chỉ đành từ bỏ

Lúc trước Kim Hạ vốn cảm thấy đây là một vụ án tốt đẹp, so với ngồi chồm hổm canh gác ở vùng hoang dã thì tốt hơn bội phần. Bây giờ hai người bọn họ ngồi đây với một bình trà mà uống cả đêm, lại chịu cảnh tiễu nhị không ít khinh thường, thực gọi là khiến người khác uất ức.

Đợi đến đêm khuya, tên nhạc sư tấu một khúc nhạc khác thường so với nãy giờ, thì đột nhiên có mười vị cô nương cực kì diễm lệ mặc những bộ xiêm y hoành tráng, bước lên đài biểu diễn...

Trong số đó có một cô nương có dáng người thon gầy, là người dân tộc, mắt lam tóc nâu, vòng eo thon, hai mắt nàng liếc nhìn mọi người giống như là hớp hồn làm hồn bay phách tán những người ở đây.

Kim Hạ chọc chọc Dương Nhạc: "Người nhìn xem, đây mới gọi là báu vật nhân gian."

Dương Nhạc trừng mắt nhìn nàng, nhắc nhở nói: "Đến khi trước mặt Mẫn nhi, người đừng có nói chuyện lung tung. Đến sự tình ở đây cũng miễn bàn."

"Người chỉ là ngắm nhìn mà thôi, lại không có làm gì, chột dạ cái gì?" Kim Hạ ngạc nhiên nói

"Tâm tư nữ nhân, người không hiểu nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện."

"Ca ca, ta cũng là nữ nhân, làm sao lại không hiểu. Tin ta đi, chị dâu tính tình rất tốt, sẽ không có chuyện gì."

"..."

Trên đài sau khi xong điệu múa, cô nương tóc nâu hướng mọi người dưới đài khom lưng tạ lễ, hàng trăm khách đứng dưới ném tiền, ném vàng lên dưới chân nàng.

Cô nương này chỉ mỉm cười tạ lễ, không quan tâm đến những thứ kia, chỉ có vài người hầu gái ra đó nhặt những thứ châu báu kia mang vào trong. Nàng chỉ một mình nhặt lên xâu chuỗi hạt trân châu, trong đó có một hạt rất lớn ở giữa mà thôi.

Kim Hạ híp mắt nhìn kĩ, nhìn thấy nàng đem chuỗi hạt kia giấu vào trong tay áo

Vị cô nương tóc nâu này bước xuống đài (sân khấu), đi một vòng tạ lễ.

Kim Hạ ngồi ngay chỗ quá xa, khuất tầm nhìn thấy nàng, gấp gáp đứng lên chạy về phía cô nương, lúc này mới thấy cô nương tóc nâu này đang đứng gần một tên, y phục của hắn màu tím trông rất quen mắt.

Kim Hạ tiến về phía trước hai bước, mới thấy được tình cảnh đáng chú ý này.

Cô nương tóc nâu này chính là đang dựa vào lòng Lục Dịch, hắn thì ôm lấy cái eo mảnh khảnh của nàng. Cô nương kia cũng thuận

theo, vượt ve Lục Dịch, thần thái ngượng ngùng, nhưng hoàn toàn không chút chống cự mà còn tỏ vẻ nghênh đón.

Kim Hạ hai mắt gắt gao mà nhìn chăm chú cánh tay trắng nõn của cô nương kia, bình tĩnh đứng tại chỗ, nhìn trái nhìn phải, sau đó xông ra ngoài, dùng sức nắm lấy cánh tay của cô nương tóc nâu từ trong lòng Lục Dịch kéo về phía mình.

"Người này là của ta!" Kim Hạ lời lẽ chính nghĩa mà hướng Lục Dịch nói

Thấy Kim Hạ xuất hiện ở đây, Lục Dịch cũng không lấy làm kinh ngạc, liền nắm lấy bàn tay đeo hạt trân châu của cô nương nói: "Người này là của ta." Một bên, Sầm Phúc đã chế trụ một tên vừa nãy ném chuỗi hạt trân châu lên cho cô nương tóc nâu.

"Ta!" Kim Hạ cầm lấy cánh tay của cô nương kia nói: "Nàng là kẻ khả nghi đồng thời có dính líu đến vụ án giết người, ta muốn đem nàng trở về thẩm vấn."

Lục Dịch thì nắm lấy chuỗi hạt trân châu trên tay nàng đồng thời làm vỡ vụn hạt trân châu to nhất sau đó lộ ra một thứ gì đó: "Nàng cũng bị nghi ngờ là người cung cấp mật báo, theo ta đi."

Kim Hạ nhất quyết không buông tay vị cô nương này, kiên quyết lắc đầu: "Không được, trước tiên theo ta."

Đã dự đoán trước được chuyện này, Lục Dịch ôn hòa nói: "Ta đem cô nương đi, tính cả người kia nữa, cho lấy khẩu cung xong, sau đó phái người đưa đến cho nàng."

Kim Hạ nửa bước cũng không nhường: "Vẫn là nên để ta đem cô nương đi, tính cả người kia nữa, cho lấy khẩu cung xong, sau đó

phái người đưa đến cho ngài."

Dương Nhạc cùng Sầm Phúc đứng ở một bên, biểu hiện bình tĩnh, đối với tình hình này cũng khó mà tránh khỏi, riết rồi thành quen.

Lục Dịch thở dài: "Như vậy, thì theo quy tắc cũ."

Kim Hạ cũng dứt khoát gạt đầu, xắn tay áo lên

Lát sau, hai người cùng hô: "Kéo, búa, bao!"

Kim Hạ ra bao, Lục Dịch ra kéo, nàng đành phải rời đi. Dương Nhạc hiểu hoàn cảnh mà nhìn nàng.

"Trở về sớm nghỉ ngơi chút." Lục Dịch nựng má Kim Hạ: "Về nhà chuẩn bị bát hoành thánh đợi ta về." Nói xong, hắn áp giải hai người kia đi.

Kim Hạ đứng yên tại chỗ, tức giận mà uất ức nhìn vào bàn tay mình

"Đại Dương, vì sao lúc nào ta cũng thua là sao?" Kim Hạ hỏi

"Đây là số mệnh!" Dương Nhạc vỗ vỗ vai nàng

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Phim Truyền Hình Cẩm Y Chi Hạ [Poster Nhân Vật]

Nhân vật: Lục Dịch

Diễn viên: Nhậm Gia Luân

Đánh giá: Là diễn viên được yêu thích trong dòng phim cổ trang và có lẽ trong phim này, NGL được cho là hợp vai nhất. Mong chờ diễn xuất.

Nhân vật: Viên Kim Hạ

Diễn viên: Đàm Tùng Vận

Đánh giá: Diễn xuất của DTV chưa bao giờ bị đưa ra bàn cãi. Lần này đóng vai chính trong phim cổ trang mặc dù không đẹp xuất sắc nhưng tạo hình trang phục trong phim ổn. Mong chờ diễn xuất khá

Nhân vật : Thượng Quan Hi

Diễn viên: Diệp Thanh

Đánh giá: DT hợp với phong cách cổ trang và đã thử sức với nhiều tác phẩm nổi tiếng nhưng chỉ là vai phụ. Trong truyện, TQH là một người xinh đẹp, khí chất hoàn hảo, tạo hình này khá hợp. Mong chờ diễn xuất và kịch bản

Nhân vật: Nghiêm Thế Phiên

Diễn viên: Hàn Đống

Đánh giá: Có kinh nghiệm trong dòng phim cổ trang, lần này vào vai phản diện được đánh giá cao trong trailer. Mong chờ diễn xuất và cốt truyện của nhân vật này

Nhân vật : Tạ Tiêu

Diễn viên: Diêu Dịch Thần

Đánh giá: Là diễn viên chưa được nổi tiếng lắm nhưng thấy tạo hình nhân vật khá ổn. Tuy không giống với tạo hình như trong truyện nhưng vì nhân vật này có cảm tình với nữ chính, đồng thời tạo ra tình tay ba trong phim nên mong chờ nhân vật này. Nhân vật này sẽ cùng nữ chính tạo ra những tình huống hài hước.

Nhân vật : Dương Nhạc

Diễn viên: Lộ Hoàn

Đánh giá: Trong truyện, tính cách nhân vật này ít nhiều ai đọc truyện cũng hiểu, trong trailer chưa thể hiện rõ và thấy có nhiều bí ẩn hơn về nhân vật này. Có lẽ sẽ có tình tiết khác trong truyện đối với nhân vật này. Mong chờ kịch bản

Nhân vật : Lam Đạo Hành

Diễn viên: Hàn Thừa Vũ

Đánh giá: Nhân vật này chỉ xuất hiện ở nửa sau của truyện nhưng cũng đóng góp khá quan trọng. Nhân vật này có vẻ sẽ mang đến những pha hài hước. Mong chờ kịch bản

Nhân vật : Lâm Lăng (Thẩm phu nhân)

Diễn viên: Tập Tuyết

Đánh giá: Tạo hình khác so với truyện. Trẻ hơn nhiều và có thể đóng vai trò khác truyện một chút. Trong phim nhân vật này được biết là thầy thuốc. Mong chờ kịch bản phim

Nhân vật : Cái Thúc

Diễn viên: Lý Đình Triết

Đánh giá: Cũng giống như Thẩm phu nhân, tạo hình này quá trẻ so với trong truyện. Mong chờ kịch bản phim

Nhân vật : Địch Lan Diệp

Diễn viên: Vạn Đồng

Đánh giá: Nhân vật này có vẻ khác xa truyện. Mong chờ phim chiếu

Nhân vật : Nghiêm Tung

Nhân vật : Lục Bình

Nhân vật : Vua thời Minh

Nhân vật : Viên Trần thị

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Trailer 1 Phim Cẩm Y Chi Hạ

Trailer báo hiệu dài 6 phút

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Ost 1 Mv Phim Cẩm Y Chi Hạ

Tên bài hát: Nguyện

Trình bày : Châu Thâm

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Trailer 2 Phim Cẩm Y Chi Hạ

Ngày phát sóng chính thức 20:00 ngày 28/12/2019

Tuần đầu tiên 8 tập

Sau đó mỗi tuần 6 tập

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Trailer Trước Giờ Lên Sóng

Phát sóng vào thứ 7 , CN, thứ 2 hàng tuần mỗi ngày 2 tập

Tài khoản VIP được xem 12 tập trong tuần đầu, những tuần sau 6 tập

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Lời Nói Đầu Về Phim Cych

Đầu tiên Happy New Year mọi người 🌸

Ad vừa thi xong nên giờ rảnh cập nhật phim đây. Mình đã luyện xong 12 tập (trong đó có xem lại để đỡ hóng 😊)

Đối với người không xem phim Trung Quốc nhiều như ad thì phim vậy là hay lắm rồi nha. Phim dù có cải biên nhưng vẫn ổn về mặt nội dung, có khi còn lôi cuốn hơn.

Từ khi phim lên sóng thì truyện Cẩm Y Chi Hạ mà ad dịch trên wattpad đã có nhiều lượt view hơn, bình luận hơn bù lại Ad vui vì công sức bỏ ra 2 năm đại học để dịch truyện không uổng phí, phim ra thì lại được mn đón nhận nữa.

Từ giờ page sẽ tích cực hoạt động nha, mọi thắc mắc mình sẽ giải đáp cả truyện lẫn phim.

Dưới đây là lịch chiếu phim, bộ phim sẽ kéo dài trong suốt 2 tháng. Mỗi tuần 6 tập, chiếu thứ 7, CN, thứ hai mỗi ngày 2 tập. Xem trên các trang web trên mạng dongphim.net, zingtv, motphim...nha

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Góc Nhờ Vả Dịch Truyện

Hiện tại còn một chương ngoại truyện nữa mà ad chưa dịch, vì ad không biết tiếng Trung và dịch bằng convert. Nếu ai đọc truyện thấy hay và muốn ủng hộ ad thì hãy giúp ad dịch chương này.

Ai biết tiếng Trung rành và có khả năng dịch mượt thì hãy liên lạc fanpage của ad hoặc để lại bình luận.

Chân thành cảm ơn

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện Fanfic: Phần 1

****Phần này không phải của tác giả Lam Sắc Sư, mà là của fan Trung viết dựa theo những diễn biến của PHIM và lịch sử. AD chỉ dịch lại thôi. Mọi người đọc để giải trí****

Ba năm của bọn họ (phần 1)

Lục Dịch vào trong chiếu ngục cũng đã một năm, đối với Kim Hạ mà nói là khoảng thời gian gian nan.

Chẳng biết từ lúc nào, nàng có thói quen hầu hạ bên cạnh Lục Dịch, không phải phát sầu vì tìm kiếm manh mối không ra, không phải lo lắng liệu chính mình có khi nào phải hy sinh vì công sự bất cứ khi nào hay không, mà mỗi thời khắc lúc này...đều là nhớ đến một người.

Một năm trôi qua, đối với Lục Dịch mà nói giống như là dầy vò bản thân.

Không biết từ khi nào, hắn có thói quen để một bàn tay ai đó lôi kéo mình, thói quen có một người mỗi ngày vui vẻ mà ồn ào bên tai gọi "Đại nhân", thói quen giúp một người che chắn mọi phong ba bão táp, thói quen phải đối với một người mà dịu dàng ôn nhu.

Năm đó, Kim Hạ gặp phải cảnh nợ nần lương bổng.

Kim Hạ trước đó vì muốn gặp mặt Lục Dịch mà dùng hết toàn bộ ngân lượng của mình, bởi vì nàng sợ đại nhân của nàng không chịu nổi gian khổ trong chiếu ngục, liền tìm Dương Nhạc cùng các huynh đệ ở Lục Phiến Môn vay tiền, không có việc gì thì nàng lại chạy đi mời Cẩm Y Vệ canh giữ chiếu ngục cũng là cấp dưới trước kia của Lục Dịch ăn cơm, mỗi lần như thế lại tiêu hết tiền của mình, chỉ vì muốn nói với bọn họ để ý Lục Dịch, đối với Lục Dịch tốt một chút.

Vì để trả nợ, Kim Hạ liều mạng bắt lấy cơ hội tra án, làm nhiều việc để kiếm thêm tiền thù lao, cũng chính là muốn để cho chính mình bận bịu một chút. Bởi vì mỗi khi nàng nhàn rỗi, nàng liền nhớ tới người đó.

Năm đó cũng là một năm cô độc nhất với Lục Dịch.

Lục Dịch tuy ở trong chiếu ngục, nhưng dù sao cũng có thể lực của Cẩm Y Vệ, hưởng hồ hấn lại có danh xưng 'Lục Diêm Vương'. Tục xưa có câu: "Diêm Vương sao lại sợ Diêm Vương điện". Ở trong chiếu ngục, hắn không bao giờ thiếu thốn thứ gì, cả giấy, bút mực đều là đồ dùng trước kia của mình, mặc dù thân mang y phục tù nhân, nhưng vải vóc cũng là vải tốt nhất. Thậm chí phòng giam lớn cũng là để cho hắn luyện kiếm, đồ ăn trong tù cũng là do đầu bếp làm mang đến...

Chỉ là, hắn không thể ra khỏi chiếu ngục, không thể nhìn thấy người mà ngày ngày nhớ đến. Chiếu ngục không thể phá vỡ quy luật, không có thánh chỉ, không thể ra khỏi cổng chiếu ngục, không được truyền tin ra ngoài. Hắn tự mình vẽ không biết bao nhiêu chân dung của Kim Hạ, viết bao nhiêu phong thư cho nàng, cuối cùng chỉ đành tự tay mình thiêu hủy nó mà thôi.

Nhìn ra ngoài cửa sổ của phòng giam để lộ bầu trời, đầu óc của hắn đều hiện lên hình ảnh nụ cười của nàng.

Không biết nha đầu kia đang làm gì....Cũng đang nhớ tới ta sao...

Ba năm của bọn họ (phần 2)

Lục Dịch vào trong chiếu ngục đã là năm thứ hai, là một năm những hy vọng.

Năm này, Kim Hạ bởi vì có năng lực phá án , phá vỡ quy định được đề bạt lên làm nữ bồ đầu duy nhất của Lục Phiến Môn. Khi đó, Kim Hạ rốt cuộc cũng trả được hết nợ nần nhờ vào việc khổ cực tra án kiếm tiền thù lao và vẫn còn dư chút ít.

Kim Hạ thường ngày vẫn hay thăm hỏi mấy vị đại ca Cẩm Y Vệ về tình hình của Lục Dịch, biết chàng trong chiếu ngục không chịu thiệt thòi, cũng thoáng an tâm. Chỉ có một điều mà nàng luôn lo lắng, đại nhân của mình từ trước vẫn luôn trưng ra bộ mặt Diêm Vương, sau khi gặp gỡ chính mình thì mới tươi cười lên một chút. Bây giờ lại ở trong chiếu ngục, người bên trong toàn là "Cọc gỗ khó chịu", đại nhân nhà mình từ nhỏ cô độc, bây giờ lại mang cảm giác buồn bực. Sau này ra ngoài lại trưng bộ mặt này thì phải biết làm sao.

Chiếu ngục canh quản rất nghiêm ngặt, không cho phép mang thức ăn cùng thư từ vào trong, nhiều nhất cũng chỉ cho phép người nhà mang quần áo vào trong. Kim Hạ suy nghĩ một hồi lâu, rốt cuộc nghĩ tới một cách truyền tin cho Lục Dịch. Nàng từ trong kinh thành tìm thấy một tiệm hàng thêu có tiếng nhất xin thỉnh giáo, khổ sở luyện tập, nàng muốn đem lời muốn nói thêu lên y phục cho đại nhân.

Kim Hạ từ nhỏ đều đi theo sư phụ học tập truy tung tích, bắt trộm, làm sao có thể làm được việc thủ công tinh tế này dễ dàng. Nàng còn nhớ rõ năm đó, đưa cho Lục Dịch chiếc khăn tay thêu tên mình, vật đó khiến nàng phải thức nhiều đêm, thêu xong lại vứt, vứt đi vứt lại nhiều lần cuối cùng mới thành một chữ "Hạ" hoàn chỉnh. Lúc đưa cho Lục Dịch, chàng còn từng ghét bỏ chính mình, nhưng trông lòng ngài ấy vẫn trân trọng nó, chưa từng rời thân.

Kim Hạ có thời gian liền đến tiệm hàng thêu, ban đêm nương nhờ ánh trăng mà lặng lẽ luyện tập, tay cũng không biết đâm bao nhiêu lần, rốt cuộc cũng làm được cái dáng dấp cụ thể...

Vì để tránh hiềm nghi nơi chiếu ngục khám xét, Kim Hạ ban đầu chỉ dùng mặt trong của xiêm áo trong để thêu lên lời muốn nói, bên ngoài nhìn không ra, sau một thời gian nữa, tiết trời lạnh dần có thể mang vào chút đệm chần, liền đem lời muốn nói chuyển thành hoa văn thêu lên đó, cũng sẽ không ai phát hiện.

Lúc đầu, Kim Hạ thêu hai chữ "Kính lịch" hai chữ này là danh xưng mà lần đầu tiên nàng gặp hắn.

Sau này, nàng đều thông qua hoa văn mà thêu lên lời mà nàng muốn nói, chắc hẳn chàng sẽ hiểu.

Lúc hoa đào nở rộ, nàng sẽ thêu lên hoa đào. Năm đó ở Dương Châu bên quán nhỏ ven đường, bọn họ ngồi dưới tán cây hoa đào ăn mỳ sủi cải, nàng vì đại nhân mà nhẹ nhàng bắt lấy cánh hoa đào sắp rơi xuống bát mỳ của đại nhân, ngài ấy khi đó có thể nghĩ rằng mình quản việc không đâu, chỉ có nàng biết, khi đó nhịp tim nàng đập nhanh như thế nào.

Thượng nguyên tết hoa đang sắp tới, nàng lại thuê một ít hoa sen lên đó. Ở Dương Châu, đại nhân tặng nàng một chiếc đèn hoa sen, còn đưa ước nguyện của mình cho nàng ước, vậy mà nàng đem tâm nguyện thứ hai ước cho hấn.

Tiết trời đầy lá phong thì nàng sẽ thuê một chút lá phong, Nhớ đến Phong Lâm Ao, nơi đó bọn họ cùng nhau vào sinh ra tử, cũng là nơi xác định tình cảm của đời mình.

Nàng nhớ đến những hồi ức quan trọng nhất trong đời họ, dùng hoa văn thuê cho hấn xem, bởi vì nàng biết, lúc chàng nhìn thấy, có thể xác định rõ tâm ý của nàng, cũng hiểu được cuộc sống của nàng bên ngoài như thế nào...

Trâm hoa, đàn Không, cây trâm cài con cá hay 'phi ngư' (cá biết bay), nàng đều học được và thuê cho hấn xem.

Nàng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thuê những thứ như chim uyên ương hay sen tịnh đế (tình vợ chồng mặn nồng), chỉ là mỗi lần ngoài thuê hoa văn ra lại thuê thêm ba chữ 'Ta đợi ngài'

Trong năm này, Hoàng đế mới cũng đã được đề bạt, Vạn Lịch cùng Trương Cư Chính đại nhân làm phụ tá từng bước lên nhậm chức. Lục Dịch biết cơ hội của mình cũng sắp tới, chỉ là không thể nóng vội, chỉ cần Hoàng đế mới nắm chắc quyền hành, mới có thể dăng sớ giải oan.

Lục Dịch nghe được mấy vị huynh đệ Cẩm Y Vệ truyền lại biết được Kim Hạ đã được thăng làm bổ đầu, hấn cũng vì nàng mà vui mừng.

Nha đầu đó được thăng lên làm bồ đầu, bổng lộc nhất định tăng lên rất nhiều, khăng định nàng cực kì vui mừng.

Chỉ là hắn có chút mơ hồ lo lắng, Kim Hạ thường ngày tra án, như vậy cũng có chút nguy hiểm, ta thì lại...không thể bảo vệ cho nàng.

Sau đó, mấy vị Cẩm Y Vệ đưa cho hắn đệm chăn cùng y phục do người nhà mang tới, ban đầu hắn còn nghi ngờ. Lục gia tam tộc đều bị giết cả, sao còn có người nhà mà mang những thứ này vào trong.

Sau đó, hắn nhìn thấy bên trong có hoa văn , hắn lúc này mới mỉm cười.

Xem ra nha đầu này, tay nghề tiến triển không ít.

Kim Hạ thêu hoa văn vô cùng đơn giản, nhưng hắn có thể hiểu được lời nàng muốn nói. Chính là muốn hắn nhớ lại những hồi ức trân quý nhất của hai người và cũng muốn nói đến tình hình hiện tại của Kim Hạ.

Nhưng thật ra, thứ mà Lục Dịch ngắm lâu nhất chính là ba chữ 'Ta đợi ngài nằm bên trong xiêm áo chỗ ngực áo, Lục Dịch mỗi lần nhớ đến Kim Hạ liền sẽ sờ ngực áo mình.

Kim Hạ, ngày đó nhất định sẽ đến, sẽ không xa đâu, tin tưởng ta.

Ba năm của bọn họ (phần 3)

Lục Dịch vào chiếu ngực đã sang năm thứ ba, bọn họ rốt cuộc xa cách từ lâu nay có thể gặp lại.

Năm đó, Kim Hạ cuối cùng cũng nghe được từ một vị Cầm Y Vệ, nghe nói đại nhân nhờ hần truyền tin cho mình, hần bảo: "Sớm thôi, hãy chờ ta!"

Thời gian hơn hai năm trôi qua, Kim Hạ đã quen chờ đợi, nhưng sau khi nghe được lời này của hần, nàng đột nhiên không biết làm sao mà chờ đợi thêm được nữa.

Vừa vui mừng vừa ngây ngốc chờ đợi, qua mấy ngày sau, nàng gặp được một người.

Nàng vốn tưởng rằng một người cao cao tại thượng kia cùng nàng chỉ là một tiểu bổ đầu, cả đời cũng không có cơ hội gặp nhau.

Tại Nội các thủ phụ, Trương Cư Chính đại nhân ngồi ở phủ hướng nàng hỏi: "Người muốn cứu Lục Dịch phải không?"

Kim Hạ chưa từng gặp qua Trương thủ phụ (tể tướng), cũng chưa từng nghe Sầm Phúc nói ra giữa Trương thủ phụ và đại nhân có quan hệ như thế nào, nhất thời có chút không dám trả lời.

"Người không cần sợ hãi, bản quan mấy ngày trước có gặp qua Lục Dịch, hần nhờ bản quan đi gặp người một lần. Ta chính là đã nhìn thấy hần từ nhỏ mà lớn lên, rất ít khi thấy hần mở miệng như vậy, bản quan đây nhất định tận lực giúp đỡ."

Kim Hạ lập tức quỳ xuống: "Kính xin thủ phụ đại nhân vì Lục đại nhân mà giải tội, ty chúc đời đời kiếp kiếp cảm kích ân tình của ngài."

Trương Cư Chính nói cho Kim Hạ hiểu, nếu muốn Lục Dịch được giải tội, không chỉ phải có chứng cứ, mà còn cần phải có lòng tin tưởng. Thánh thượng vừa mới đăng cơ không lâu, chính là cần thời

gian chinh đồn cung vua, càng cần phải lựa chọn thời điểm trấn an lòng dân. Hiện tại thì Cẩm Y Vệ đang cần một nhân thủ đắc lực, Lục gia cũng từng có ân với tiên hoàng, chỉ cần tìm thời cơ thích hợp hướng Hoàng thượng bẩm báo oan tình, người này phải lấy được lòng tin tưởng của dân, nhất định sẽ hiệu quả rất nhiều.

"Còn lòng dân ra sao, liền cần người suy nghĩ cách. Đông chí sắp tới, Hoàng thượng ở trong cung bày biện yến hội, khi đó hướng hoàng thượng bàn bạc ân điển, là thời điểm thích hợp nhất."

Đông chí....Chẳng phải chỉ còn không tới ba tháng nữa...

Kim Hạ vừa về đến nhà, đêm chiều không biết như thế nào làm cho đại nhân có lại được tin tưởng của dân, mặc dù đã lâu không xuất hiện.

Vẫn là sự phụ nhắc nhở nàng, ở triều đại nào cũng đều có vạn dân muốn thỉnh nguyện, họ kể lể oan tình hay xin miễn trừ tội chết rất nhiều...

Kim Hạ cùng Sầm Phúc tìm trong tập hồ sơ phá án trước kia của Lục Dịch, tìm kiếm khắp nơi cuối cùng cũng tìm được những người được ân xá tội từ những vụ án trước đây, xin bọn họ viết thư biểu tình bày tỏ ân điển cho Lục Dịch, hơn nữa còn có dấu vân tay, gần đến ngày đông chí, họ đã tích góp được rất nhiều thư...

Trước đêm đông chí, Kim Hạ một mình đi tới bờ sông, tự mình thả một chiếc đèn hoa đăng xuống sông

Kim Hạ chấp tay trước ngực, thành kính cầu khẩn: "Tín nữ biết được, thả đèn hoa đăng ước nguyện thường phải vào ngày đặc biệt trong năm mới ước nguyện được, tín nữ có thể đánh đổi mười năm

sau cơ hội ước nguyện để đổi lấy một nguyện vọng duy nhất mà thôi."

"Nguyện cho ngày mai, đại nhân được giải tội, bọn ta có thể gặp lại nhau."

Kim Hạ bình tĩnh nhìn mặt sông, nhìn vào duy nhất ánh sáng từ chiếc đèn trôi đi thật xa, như muốn mang nguyện vọng của chính mình đến tai thần Phật phương xa.

Buổi yến tiệc ngày đông chí, thừa lúc thánh thượng tâm trạng đang vô cùng vui vẻ, Trương Cư Chính nhắc đến hiện tại trong Cẩm Y Vệ không có người nào tin tưởng được, muốn một lần nữa triệu hồi Lục Dịch quay lại cai quan Bắc Trấn phủ tư. Lại đưa ra lý do, cha của Lục Dịch từng cùng tiên hoàng là bạn bè kết nghĩa, lại từng lập không ít công lao, chỉ là sau đó vì một tên tiểu nhân mưu hại, khiến Lục gia suy tàn, bây giờ chính là lúc nên tận dụng người tài, xin thánh thượng vì đó mà giải oan.

Trương Cư Chính đưa sổ sách của Lục Dịch dâng lên cho thánh thượng, mấy năm nay Kim Hạ cùng Sầm Phúc đã thu thập rất nhiều chứng cứ, còn cùng với nhiều thư mà bá tánh viết vì sự tín nhiệm đối với Lục Dịch, tất cả đều đem cho Vạn Lịch.

Lúc đó Trương Cư Chính giữ trọng trách to lớn trong triều đình, lời nói của hắn rất ảnh hưởng đến tiên đế, lại đem việc này tấu với biết bao nhiêu đại thần trước mặt, hơn nữa Vạn Lịch cũng xác định rằng Cẩm Y Vệ lúc này cũng bồi dưỡng thế lực chính mình rất nhiều, giờ phút này cũng đành giải tội cho Lục Dịch.

Rốt cuộc, Vạn Lịch hoàng đế hạ chỉ đặc xá cho Lục Dịch, lệnh cho phục chức quan, bắt đầu cai quản lại Bắc Trấn phủ tư.

Nghe được thánh chỉ của thánh thượng , ở cửa cung chờ tin tức Kim Hạ rốt cuộc sau ba năm lần đầu tiên, nàng vừa cười vừa khóc.

Ngày hôm sau, Kim Hạ đứng đợi ở cửa chiếu ngục rất sớm.

Không nghĩ tới năm nay trận tuyết đầu mùa nhanh như vậy liền đến rồi, Kim Hạ lại thẳng tắp nhìn chăm chăm cổng chiếu ngục, không bỏ qua một động tĩnh nào.

Trước mắt , bông tuyết bay tán loạn, xung quanh đều dần dần nhiễm màu trắng, làm Kim Hạ có chút không rõ là hiện thực hay là cảnh trong mơ.

Giấc mộng này, nàng đã từng nhiều lần mơ thấy.

Rốt cuộc, chiếu ngục đại môn khai, chàng thiếu niên của nàng, mặc một bộ y phục màu lam, xuất hiện ở trong tầm mắt nàng.

Ba năm không gặp, gương mặt quen thuộc này phảng phất chút ôn nhu, bất biến, lại là khí phách hăng hái, vẫn cao cao tại thượng.

Kim Hạ nhìn hẩn một chút, cho đến hẩn giờ tay, giúp chính mình phủi tuyết trên vai, rốt cuộc cũng kiên cường chạy đến ôm hẩn.

*****Cùng đón chờ những FANFIC tiếp theo nhé. Còn tiếp*****

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Cảm Nghi Sau 40 Tập

[Góc chia sẻ]

Vì phim sắp sang giai đoạn gây căng và gần đến kết thúc phim nên ad đăng bài tổng hợp suy nghĩ giữa phim và nguyên tác.

Ad đọc được những lời bình luận trên wattpad như phim khác truyện quá nhiều và tại sao những nhân vật phụ lại thay đổi so với nguyên tác nhiều đến vậy. Và đây là suy nghĩ của ad.

* NHÂN VẬT CHÍNH VÀ CỐT TRUYỆN:

- Nhân vật Lục Dịch và Kim Hạ được thể hiện khá sát nguyên tác. Trong truyện những đoạn tình cảm thâm kín của Lục Dịch khi được lên phim mọi người đều được thấy rõ. Kim Hạ trong phim tuy hơi lém lỉnh nhưng thông minh giống như trong truyện nha (mình thấy nhiều comment bảo không thông minh sao???).

- Cốt truyện vụ án từ đầu cho đến lúc bắt đầu truy tìm dấu vết của giặc Oa là có biến chuyển lớn so với truyện nhưng vẫn hợp lý và hài hước. Hai nhân vật này trong phim lúc nào cũng ở cùng nhau tra án nên nảy sinh tình cảm.

- Khác truyện đó là vụ án của Nguyên Minh lão sư đã được thêm vào để người xem hiểu hơn về xuất thân của Lam đạo trưởng và kế hoạch sau này của hắn khiến hắn là một trong những máu chốt

quan trọng của phim. Ngoài ra, Lục 8 tuổi cũng làm cho cốt truyện thêm phần hài hước và ngọt ngào.

- Tiếp theo là lúc gặp biểu muội Thuần Vu Mẫn, Kim Hạ chịu uất ức và Lục Dịch tỏ tình cũng rất khác nguyên tác. Tuy nhiên ad thấy trên phim hay hơn nhiều vì nó khiến con dân mọt phim ghiền hai người này.

- Tập 39, 40 vừa rồi là hai người chính thức xa nhau một thời gian vì chiến sự đánh giặc Oa. Mặc dù không xuất hiện cùng nhau nhiều nhưng tập 40 phải nói là hay đến từng chi tiết. Điều này ad khuyên mọi người đừng vì những khoảnh khắc quắn quéo của Nhất Hạ CP mà quên đi nội dung, khuyên bạn nào coi tua thì bây giờ hãy cày lại và không tua để hiểu phim hơn.

- Những tập sắp tới là chuyển biến lớn về thân thế của Kim Hạ nên sẽ có đủ mọi loại cảm xúc. Hãy cùng chờ đoán nhé

* NHÂN VẬT PHỤ VÀ CỐT TRUYỆN

- Nghiêm Thế Phiên xuất hiện trong truyện không nhiều, chỉ ngầm hiểu rằng mọi tội ác gây ra đều là do người này đứng sau. Trong phim thì thể hiện rõ từ mấy tập đầu người này là nhân vật ác nhất phim và đứng sau tất cả mọi chuyện. Thông minh, đẹp trai và hơi biến thái. Trong phim ngoài nhân vật phản diện ra cũng là thuyền trưởng xúc tác cho hai CP nha.

- Thượng Quan Hi trong truyện hay phim đều không khác gì, chỉ là có fan nói lằng nhằng trong truyện tình của mình. Mà thôi vậy mới là phim. Ad thấy cũng đáng xem mà. Đến bây giờ thì nv này cũng coi như là hạnh phúc, yên bề gia thất.

- Tạ Tiêu trong truyện thích Kim Hạ nhưng không chai mặt như trong phim, lúc nào cũng đi theo Kim Hạ và muốn cưới Kim Hạ. Nhưng nv này ad không ghét bởi vì nv này quá hài khi lên phim. Trong truyện thì biết điều làm huynh đệ tốt ở bên cạnh Kim Hạ khi biết Kim Hạ thích Lục Dịch. Lên phim thì không sẽ như thế nào sau khi biết tình cảm của KH.

- Dương Nhạc trong truyện giống như trong phim, dịu dàng, si tình nhưng đối tượng lại là Thượng Quan Hi. Như vậy cũng tốt vì anh cũng gọi là hoàn hảo đâu thua Lục Dịch.

- Lâm Lăng (trong truyện là Thẩm phu nhân) cũng là thầy thuốc nhưng có vẻ khác xa truyện chỉ giống có lẽ là thân thể là di ruột của Kim Hạ. Trong truyện Thẩm phu nhân đã từng ám sát Nghiêm Thế Phiên để trả thù và ở ẩn. Trong phim thì Lâm Lăng là thầy thuốc, truyền nhân của Dược Vương cốc, ám sát NTP tuy nhiên lại được NTP yêu điên cuồng. Cùng chờ xem diễn biến như thế nào nếu biết thân phận của Kim Hạ

- Cái Thúc trong truyện chỉ là một người thân nhà họ Lục, từng có võ công bắt phạm ngang ngửa Lục Dịch và tình cờ gặp được Thẩm phu nhân và nguyện ở bên Thẩm phu nhân. Trong phim thì thúc là một thầy luyện độc biết chút y thuật là sư huynh của Lâm Lăng, có tình cảm và luôn bên cạnh Lâm Lăng.

- Trác Lan Diệp hay Dịch Lan Diệp có lẽ là khó hiểu nhất. Nhân vật này có lẽ thay phần cho A Nhuệ trong truyện (người này có một tuyệt chiêu công phu gia truyền) giống với Lan Diệp trong phim, cũng có mối quan hệ sâu sắc với Thượng Quan Hi. Là người phe ác nhưng ad thấy sau này chắc thay đổi và được mọi người tha thứ.

- Thuần Vu Mẫn ác lên là do gặp phải Nghiêm Thế Phiên quá ác, có lẽ là biên kịch cũng tính làm cho phim kịch tính hơn nữa. Sau này không biết ntn, nhưng theo ad thì chết quá.

- Sầm Phúc thì không có gì thay đổi chỉ là theo nam chính mọi lúc mọi nơi và lên phim thì đẹp trai nữa. Nhân vật bị lược bỏ là Sầm Thọ, chắc cũng bởi vì một mình Tạ Tiêu là đại nhân đủ ghen mệt rồi.

- Trong truyện các vị tướng đã được đổi tên để phù hợp so với lịch sử, tránh sai lệch lịch sử nên biên kịch đổi tên. Chữ tên trong truyện là vị tướng có thật. (Hồ Tông Hiến -> Ngô Thủ Tự; Từ Văn Trường -> Hứa Chi Hàm; Đồng Tam -> Đồng Tề Thịnh,...)

LỜI KẾT: ĐÂY LÀ SUY NGHĨ CỦA AD NHA. RẤT MONG MỌI NGƯỜI VÀO NHẬN XÉT.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện : Ái Biệt Ly (Sưu Tầm Trên Fb)

Tác giả : Lam Sắc Sư

Người dịch: Ngọc Phượng Yvonne

Đăng trên: Dịch quán Cẩm Y Chi Hạ

Thẩm phu nhân đi theo Nghiêm Thế Phan, một đường thẳng đến nhà lao giam giữ Kim Hạ và Cái thúc.

Vừa mới nhìn thấy Cái thúc, bà liền chạy nhanh qua đó, đã nhiều ngày rồi không gặp ông, giờ đây khi được gặp ông ngoài vết thương trên người ra, thì lại vừa gầy vừa tiều tụy, trong lòng thật không chịu nổi, Kim Hạ bị trói ở một bên, đầu gục xuống dưới, dường như vẫn còn đang hôn mê.

"Kim Hạ, Kim Hạ..." Thẩm phu nhân đau lòng gọi nàng.

Kim Hạ tựa như đã nghe thấy rồi, gian nan muốn ngược mắt lên, cố gắng nhiều lần vẫn không thể mở mắt ra.

Nghiêm Thế Phan vốn dĩ không có chút hứng thú đối với người được bắt về, bây giờ nhìn thấy là Kim Hạ, ngược lại dấy lên vài phần hứng thú, liền lấy ra một lọ sứ đặt vào mũi nàng, để nàng ngửi vào.

Thuốc giải dần dần loại bỏ cơn mê man trong đầu, Kim Hạ từ từ mở mắt ra, khi thấy Thẩm phu nhân, nàng khẽ gọi : "Dì, người có sao không?"

"Không sao." Thẩm phu nhân lần mò người nàng, cũng may trên người nàng không có vết thương. Lại nhìn Cái thú toàn thân đầy máu, trên người có ít nhất 7,8 vết thương, đều chưa được xử lý, còn có chỗ máu rơi tí tách, bà không nói hai lời, xé vụn một góc y phục băng bó lại cho ông.

Nghiêm Thế Phan đứng ở một bên, hai mắt hơi híp lại, ban nãy Kim Hạ vô thức gọi một tiếng "Dì", đã thu hút sự chú ý của hắn ta.

"Mẹ cô là Lâm Hà?" Hắn quan sát ánh mắt của Kim Hạ.

Kim Hạ sửng sờ, lập tức nói : "Lâm Hà gì? Ta căn bản không biết."

Nghe nàng phản bác như vậy, Nghiêm Thế Phan hơi mỉm cười, dịu giọng nói : "Nếu cô đã là một bồ khoái, thì chắc hẳn cũng đã từng tra hỏi phạm nhân. Hôm nay ta sẽ dạy cho cô, nếu là kẻ không biết sự tình, lúc này nên hỏi "Lâm Hà là ai?", chứ không phải kiên quyết phủ nhận.

Thường ngày có nghe nói, con người Nghiêm Thế Phan thông minh tuyệt đỉnh, bị gọi là Quỷ tài, muốn che dấu được hắn, quả thật không dễ dàng. Trong lòng Kim Hạ căng thẳng, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ bình thản : "Không biết tức là không biết, nói thế nào thì cũng vậy thôi."

Lo lắng Nghiêm Thế Phan nhận ra thân phận thật của Kim Hạ, Thẩm phu nhân chen lời vào : "Người không cần suy nghĩ lung tung,

con bé là cháu gái nuôi của ta."

Đối với lời bà nói, Nghiêm Thế Phan dường như không nghe thấy, mà cũng không nói một lời, chỉ tìm tòi quan sát trên khuôn mặt của Kim Hạ, bỗng nhiên hắn ta bước lên phía trước, dùng tay che từ trán cùng phần dưới đôi mắt nàng, chỉ để lộ mặt mũi, lúc này mới cười nói, "Xem đi, thật là giống với đôi mắt đó của Hạ Ngôn, ta nên sớm nhận ra mới phải."

"...Nói bừa!"

Kim Hạ đã hạ quyết tâm, bất luận hắn ta có dẫn lời thế nào, thì cũng liều chết không thừa nhận, xem hắn ta có thể làm gì.

Nghiêm Thế Phan thích thú tiến lên, sau khi suy nghĩ một lúc, nhìn nàng cười nói : "Nói ra thì ta cũng được xem như là kẻ thù của cô, nhưng mà cô có biết chẳng, người năm đó bức ép Cừu Loan viết thư tố cáo không phải ta, mà là Lục Bính."

Vừa nói dứt lời, hắn ta đồng thời quan sát tỉ mỉ thần sắc của nàng, cũng đồng thời không bỏ qua sắc mặt của Thẩm phu nhân, trên mặt họ không hề ngạc nhiên, điều này càng chứng minh ý nghĩ của hắn.

"...Xem ra các người đều sớm biết hết rồi, nói như vậy,..." Hắn ta nhẹ nhàng nắm lấy cằm của Kim Hạ, khó hiểu nhìn mặt nàng, "Không phải Lục Dịch không cần cô, mà là cô vì thù gia tộc, cho nên tránh xa hắn."

Lúc ở Lương Triết*, Lục Dịch phái người đưa Kim Hạ về Kinh thành, Nghiêm Thế Phan đều biết rõ, rồi sau khi về Kinh thành cũng không thấy hai người qua lại với nhau nữa. Nghiêm Thế Phan có vô

số ngự nữ*, đối với nữ nhân chưa từng nhấn nại lâu, càng không cần nói đến tình cảm, vì vậy hấn ta đoán rằng Lục Dịch đối với Kim Hạ đã chán ngấy rồi, nhưng không ngờ được rằng nguyên do bên trong lại có thể là như vậy.

(*Lương Triết : 2 bờ Chiết Giang.)

(Ngự nữ : Nàng hầu, thiếp của các vị quân chủ, quan thời phong kiến phương Đông.)

Kim Hạ lạnh lùng nói : "Ta không hiểu được rốt cuộc người đang nói hàm hồ gì, đầu bị cửa kẹp rồi à."

Nghiêm Thế Phan cười nói : "Không sao, cô không chịu thừa nhận, ta đi hỏi hấn là được."

Lúc này ngoài cửa có người vội đến cấp báo : "Công tử, lão gia mời ngài nhanh chóng quay về!"

"Có chuyện gì?" Nghiêm Thế Phan mắt kiên nhẫn hỏi.

"Lam Đạo Hành chết rồi."

Nghiêm Thế Phan lập tức xoay người, nhú mày nhìn chăm chú vào người đưa tin : "Sao lại chết? Không phải ta đã dặn dò rồi sao? Trước hết đừng dựng hình sao?"

"Đã tuân theo lời phân phó của công tử, không còn dựng hình với hấn nữa, nhưng... nhưng vết thương trước đó quá nghiêm trọng, cho nên hấn không chống đỡ nổi." Người đưa tin cẩn thận bẩm báo.

"Một đám phế vật!" Nghiêm Thế Phan nổi giận nói.

Lam Đạo Hành chết rồi, trái tim Kim Hạ đột nhiên càng chìm xuống, nàng cùng Lam Đạo Hành chỉ là duyên ngắn ngủi vài lần gặp mặt, nhưng cũng không tránh được buồn bã trong lòng.

Trước đó, lúc Lam Đạo Hành nói với thánh thượng rằng "Hôm nay có gian thần tâu sự", Nghiêm Thế Phan liền hoài nghi tên đạo sĩ này tuyệt đối không phải 'hạc rừng trong núi nhàn rỗi', nếu tặng Bạch Lộc (Nai trắng) là do Lục Dịch đưa ra chủ ý cho Hồ Tông Hiến, thì tên đạo sĩ này cùng Lục Dịch nhất định có quan hệ dây mơ rễ má, hắn ta lệnh cho người nghiêm hình tra khảo Lam Đạo Hành, là muốn để Lam Đạo Hành khai Lục Dịch ra, theo đó, Lục Dịch sẽ mang tội khi quân, cho dù là Lục Bính cũng không thể cứu hắn.

Chỉ là sự việc vượt qua dự liệu của hắn ta, Lam Đạo Hành lại có thể gánh hết khổ hình, nhưng một chữ cũng không khai báo, chỉ cắn răng khẳng định là ý chỉ của Thần tiên, bản thân không hề làm càn.

Một tên đạo sĩ như vậy, sao có thể cứng rắn thế kia, Nghiêm Thế Phan có làm thế nào cũng không ngờ được.

Vốn dĩ thời cuộc rất có lợi cho Nghiêm gia, nhưng trước mắt, Lam Đạo Hành chưa khai bất cứ điều gì đã chết rồi, tình hình lập tức chuyển biến xấu.

Nghiêm Thế Phan chậm chậm quay đầu về hướng Kim Hạ.

Nửa đêm, Sầm Thọ gấp gấp từ nhà lao trở ra, quay về Lục phủ, từ thư phòng tìm được người chưa ngủ là Lục Dịch, liền bẩm báo : "Đại công tử, Lam Đạo Hành chết rồi."

Tay cầm bút của Lục Dịch dừng lại, hít thở sâu.

"Làm sao lại chết?"

"Vết thương quá nặng, không gượng qua nổi." Sầm Thợ thở dài.

"Xác người đâu?"

Lục Dịch khắc chế bản thân phải bình tĩnh, đây vốn là chuyện trong dự liệu của hắn.

"Xác chết tôi chưa động vào, đợi đến ngày mai người tra hỏi đến xem kĩ rồi mới kéo ra được, để tránh đến lúc đó nói không được rõ ràng." Sầm Thợ cau mày nói, "Đại công tử, ngài cũng biết những kẻ đó vô cùng phiền phức."

"Phập" một tiếng, bản thân Lục Dịch cũng hơi kinh ngạc, cúi đầu nhìn, mới nhận ra cán bút trong tay lại bị bản thân vô thức bẻ gãy.

"Người về nhà lao đi, đợi ngày mai bọn chúng khám nghiệm xác chết xong, thì đem người giữ lại, một người cũng đừng thả đi." Do tức giận, nơi đốt ngón tay hơi hiện lên lần trắng, nhưng giọng của hắn lại bình tĩnh lạ thường.

Sầm Thợ thấp thỏm nói : "Điều này... Đại công tử, không hay lắm?"

"Bọn chúng đã dựng hình gì trên người Lam Đạo Hành, thì ta phải như vậy, không thiếu một chút để bọn chúng tự mình ném thử."

Trời chưa sáng hẳn, Lục Dịch đã cùng Lục Bính vào cung, mang theo tin tử của Lam Đạo Hành cùng chứng cứ ba tên quan phản cung. Thánh thượng nổi giận, hạ lệnh an táng Lam Đạo Hành, nghiêm khắc trừng trị hung thủ.

Hôm sau, nhận được tin Lục Bính chỉ thị Ngự sử Lâm Nhuận một lần nữa dâng thư tố cáo Nghiêm Thế Phan, đồng thời nói rằng Nghiêm Thế Phan không hề đến Lôi Châu, mà căn bản vẫn đang tại gia.

Thánh thượng nổi trận lôi đình, hoàn toàn quên đi ý chỉ trước đó không cho phép kẻ nào lặp lại chuyện này, nghiêm lệnh xét xử. Một lần nữa truy bắt Nghiêm Thế Phan quy án.

Sự tình tiến triển đến đây, Nghiêm Thế Phan lại một lần nữa vào ngục, Thánh thượng đối với Nghiêm Tung mất đi tín nhiệm, hơn nữa càng dần chán ghét, song, tội danh của Nghiêm Thế Phan cũng chỉ là đang lẫn trốn lưu dày, không đến nỗi hấn ta nhận tội chết, tất cả đều đang trong tình thế bấp bênh.

Hôm sau, Lục Dịch đã đến hình bộ đại lao, sau khi trình lệnh bài Cẩm Y Vệ, cai ngục liền để hấn vào trong.

Lúc này Nghiêm Thế Phan vào ngục lần nữa, đã không khôi phục được hào nhoáng của ban đầu, bởi vì Thánh thượng nổi giận, Nghiêm Đảng* cũng hành quân lạnh lẽ, không còn dám hung hăng làm càn như trước đây.

Nghiêm Thế Phan dựa theo quy tắc được giam tại hình bộ đại lao, ngược lại có chút đãi ngộ, một mình hấn ta được hưởng một gian nhà lao có ánh mặt trời chiếu rọi, không cần phải chen chung với người khác. Hơn nữa, gian nhà lao của hấn ta được sắp xếp rất

tốt, bàn ghế tất cả đều đầy đủ, cả chăn giường đều là tơ lụa gấm vóc.

Nghiêm Thế Phan đang ngồi nghiêng trên ghế đại soái phơi nắng, dáng vẻ rất nhàn nhã.

"Bọn chúng nói, người tìm ta." Lục Dịch lạnh lùng nhìn hắn ta.

"Đúng!" Nghiêm Thế Phan hướng về phía hắn cười nói, "Ta nghe nói lệnh tôn thân thể không khỏe, ta ra vào không tiện, cũng không có cách nào đến phủ viếng thăm, thật lẽ vô cùng."

Lục Dịch bình thản nói : "Không cần hao tâm."

Nghiêm Thế Phan bật cười, tầm mắt tỉ mỉ dò xét thần sắc của hắn, "Ngày đó, người nói 'Hạ hành thu lệnh'*, nhiều xơ xác tiêu điều, khuyên ta nên cẩn thận, không ngờ lại ứng trên người lệnh tôn."

(*Mùa hạ mà thời tiết như mùa thu)

"Ý của Nghiêm công tử hắn là cảm thấy bản thân còn có thể ra ngoài?" Lục Dịch lạnh lùng nói.

Nghiêm Thế Phan ung dung đứng dậy, sải bước đến trước hàng gào gỗ, thông thả nói : "Người dùng một mạng của Lam Đạo Hành, mới có thể đưa ta vào đây, không nhìn thấy ta chết, người nhất định không cam lòng đúng chứ?"

Nghĩ tới Lam Đạo Hành, lòng Lục Dịch tựa như dao cắt.

"Cha ta không nhìn ra, còn tưởng Lam Đạo Hành là người của Từ Giai, đã cố hết sức lực muốn làm cho hắn khai ra Từ Giai.

Nhưng trong lòng ta có tính toán, Lam Đạo Hành là người của người, tặng Bạch lộ cũng là chủ ý của người."

Lục Dịch căn bản chẳng thêm để ý lời của hắn ta, liền nói : "Con người ở lúc sợ hãi, lời nói thường cũng nhiều hơn, người cùng người bên ngoài chẳng có gì khác biệt."

Vừa nghe thấy, Nghiêm Thế Phan vốn muốn nói điều gì, thế nhưng lập tức nhin lại, từ trong lòng chậm rãi móc ra một vật, lắc lư trước mặt Lục Dịch.

Đợi Lục Dịch nhìn rõ vật đó, cả người chấn động, liền hỏi ngay : "Thứ này người lấy được từ đâu?"

Thứ Nghiêm Thế Phan cầm nắm trong tay, chính là đá nhân duyên mà hắn cùng Kim Hạ đều có.

Nhìn thấy phản ứng của hắn, rất đúng với ý của Nghiêm Thế Phan, hắn ta cười nói : "Quả nhiên người rất để tâm đến cô ta, đến cả vật nhỏ trên người cô ta cũng quen thuộc như vậy, còn căng thẳng thế kia."

"Người đã làm gì nàng ấy rồi?" Giọng nói của Lục Dịch trầm thấp khí lạnh.

Nghiêm Thế Phan thế mà lại chẳng hồi đáp, trở về ngồi xuống ghế đại soái, nhíu mày hỏi hắn : "Ở thành Dương Châu, người đã từng thấy qua "Ái biệt ly" rồi chứ?"

"Người... người đã giết nàng ấy?"

Nghĩ đến Kim Hạ có thể đã chết thảm, Lục Dịch bỗng cảm thấy cả người từng đợt run lạnh.

Giơ tay biểu thị hấn im miệng, Nghiêm Thế Phan vui vẻ ôn hòa nói, "Ngoan ngoãn nghe ta nói hết, đừng chen lời vào, nếu không cô ta thật sự sẽ chết."

Lục Dịch nắm chặt vạt áo trong tay, hấn ép buộc bản thân phải bình tĩnh lại.

"Chính là như vậy, tốt lắm." Nghiêm Thế Phan cười nói, "Người có biết tại sao ta đặc biệt coi trọng "Ái biệt ly" không?, bởi vì nó không giống với những thứ thô bạo dã man trong nhà lao của các người. Chính là như thế, nhẹ nhàng ôm một cái..."

Hấn nhếch mép môi lên, nhìn vào Lục Dịch, gương tay làm một tư thế ôm.

"Đình dài tránh đi chỗ trí mạng, chậm chậm đâm vào cơ thể, máu lạnh lẽo rơi xuống, thẳng đến mu bàn chân,... thông qua độ dài được điều chỉnh, người sẽ không lập tức chết ngay, mà phải từ từ đợi máu chảy hết. Máu chảy càng nhiều, người sẽ càng thấy lạnh, càng lạnh thì càng muốn được sưởi ấm..." Nghiêm Thế Phan ca ngợi, "Ái biệt ly, cái tên này thỏa đáng quá rồi."

"Người, rốt cuộc, đã làm gì nàng ấy rồi?" Lục Dịch nghiêng rằng, dường như hỏi từng câu từng chữ.

Nghiêm Thế Phan chuyển đề tài, nhướn mày nói, "Trước khi người rời khỏi Lương Chiết, đã thu thập chứng cứ La Văn Long thông đồng giặc Oa, là muốn đẩy ta vào chỗ chết phải không? Bây giờ ta cho người một cơ hội, người lấy toàn bộ chứng cứ thu gom được giao ra đây, ta sẽ nói cho người biết, cô ta ở đâu."

Lục Dịch nhìn đăm đăm vào hấn, tầm mắt như lưỡi dao sắc bén.

"Người cứ nhìn ta như vậy cũng vô dụng, nghĩ thử đi, cô ta bây giờ nhất định đã lạnh đến phát run rồi."

Lục Dịch quay người rảo bước nhanh rời đi.

Sau lưng, truyền đến tiếng cười to của Nghiêm Thế Phan.

Phi ngựa thật nhanh về phủ, Lục Dịch không kịp báo cáo với Lục Bính, liền trực tiếp vào trong phòng mình, lấy tất cả chứng cứ La Văn Long thông đồng giặc Oa ra. Trên đường đi, hắn cũng đã từng nghĩ sẽ dùng chứng cứ giả để lừa Nghiêm Thế Phan, nhưng nghĩ lại Nghiêm Thế Phan thông minh vô cùng, vạn nhất để hắn ta nhìn thấu, thì Kim Hạ nhất định sẽ chết không chút nghi ngờ.

Kéo vội ngăn tử, trước hết lấy tất cả những sách vở bên trong ra, sau đó nhẹ nhàng chạm đến bộ phận then chốt, bật mở mật tầng* bên trong ngăn tử.

(*Có thể hiểu tử kếp nhỏ)

Trong mật tầng trống không.

Lục Dịch kinh ngạc.

Những khẩu cung đó vẫn luôn được hắn đặt ổn thỏa ở đây, làm sao có thể không cánh mà bay, hôm qua hắn còn mang ra chỉnh lý lại.

"Người đâu! Người đâu!" Hắn lớn giọng gọi người đến.

Người hầu một đường chạy vội vào.

"Hôm nay có ai đã vào phòng ta? Nói mau!" Lục Dịch nóng giận hỏi.

Chưa từng thấy Đại công tử nổi giận như vậy, người hầu kinh hồn bạt vía, "Bẩm Đại công tử, ngoài những đầy tớ quét dọn ra, thì chỉ có Lão gia từng bước vào."

Cha! Lục Dịch kinh ngạc : "Lão gia ở đâu?"

"Lão gia ở trong phòng."

Lời người hầu vừa dứt, Lục Dịch đã vội vàng bước đi.

"Cha, đồ trong phòng của con, có phải cha đã lấy đi rồi không?"

Tình thế cấp bách, không còn để tâm đến thỉnh an, Lục Dịch trực tiếp nói thẳng.

"Nghe nói con vội vã trở về, sắc mặt không được tốt lắm, xem ra đúng là như vậy." Lục Bính ngồi trước bàn sách, đặt bút xuống, rồi hỏi : "Nghiêm Thế Phan tìm con để làm gì?"

"Không có gì." Lục Dịch lòng như lửa đốt, "Cha, có phải là người lấy đồ trong phòng của con không?"

Lục Bính nhìn hẩn một lúc, mới gật đầu : "Ta muốn nhìn xem những khẩu cung đó."

Lục Dịch chột thả lỏng hơi thở, vội vàng nói : "Người đưa nó trả lại cho con trước, con đang gấp dùng đến."

"Gấp dùng gì mà cần đến những khẩu cung này?" Lục Bính hỏi.

"..." Lục Dịch không thể nói sự thật cho ông ấy biết, chỉ đành nói, "Tóm lại là chuyện vô cùng cần thiết, cha đem khẩu cung đưa cho con trước."

Lục Bính lắc đầu : "Những khẩu cung này là chứng cứ có ích để lật đổ Nghiêm gia, đây mới là chuyện quan trọng trước mắt. Con không được đem nó đi làm việc khác."

"Cha!" Lục Dịch đã nóng vội, "Mạng người trên hết, nếu trễ hơn sẽ không còn kịp nữa, người mau đưa khẩu cung cho con."

Lục Bính không hề động đậy chút nào, "Bây giờ không có chuyện gì quan trọng hơn lấy mạng của Nghiêm Thế Phan."

"Cha, con cầu xin người."

Lục Dịch không biết phải làm sao mới được, "Phịch" một tiếng hướng về phía Lục Bính quỳ xuống.

Từ bé đến lớn, chưa bao giờ thấy qua dáng vẻ như vậy của hắn, Lục Bính nhìn hắn, trong lòng ít nhiều hiểu được đôi chút, "Có phải con vì cô nương đó không? Nghiêm Thế Phan lấy cô ta ra uy hiếp con?"

Lục Dịch không cách nào phản bác.

"Con từ bao giờ lại trở nên quyền uyển tình cảm nam nữ như vậy?" Lục Bính cau mày : "Động lòng với nữ nhân là một chuyện, nhưng tuyệt đối không được làm lỡ chính sự."

Lục Dịch nhắm chặt hai mắt lại, rồi vô cùng nôn nóng ngược mắt nhìn Lục Bính : "Cha, có chuyện gì người đợi con về rồi hãy nói, bây giờ đưa khẩu cung cho con trước có được không?"

"Không được!" Lục Bính kiên quyết từ chối.

"Cha, trễ một bước nữa, nàng ấy thật sự sẽ chết. Nghiêm Thế Phan đã ghim nàng ấy vào hình cụ, thời gian càng lâu, máu chảy quá nhiều, nàng ấy sẽ chết mất!" Lục Dịch nôn nóng đến mức đôi mắt sắp chảy ra máu.

Đứa con này xưa nay trầm ổn, không ngờ rằng hôm nay vì một nữ tử mà thất lễ như vậy, Lục Bính cau mày nói : "Nghiêm Thế Phan ở Kinh Thành có mấy điểm dừng chân, trong lòng ta biết rõ, lập tức phái người điều tra là được rồi. Nhưng phần khẩu cung này con tuyệt đối không thể lấy đi, ta mới nhận được tin tức, phạm nhân mà con đã tra hỏi, đều tử vong một cách ly kỳ, khẩu cung chỉ có một phần, vô cùng quý giá, tuyệt đối không cho phép mất đi."

"Trước mắt con chẳng thể quan tâm quá nhiều, cứu nàng ấy ra trước mới là quan trọng, muốn lật đổ Nghiêm Thế Phan, ngày sau vẫn còn có cách khác." Lục Dịch nói.

Lục Bính nổi giận : "Toàn lời xằng bậy, hiện giờ mới là cơ hội tốt nhất, một khi bỏ lỡ, Nghiêm Đảng phản công, sợ là ta và con đến chỗ dung thân cũng không còn. Hơn nữa, con tưởng rằng con giao khẩu cung ra, thì Nghiêm Thế Phan sẽ thả người? Theo như con người của hần ta, trong tay con không còn nắm điểm yếu của hần nữa, thì chỉ có thể ngoan ngoãn mặc cho hần an bài."

Nghe thấy câu cuối cùng, Lục Dịch không còn gì để nói, quả thật hần đã xem nhẹ điểm này, hoặc có thể nói là hần cố ý không muốn nghĩ đến, bởi vì ít nhất đưa khẩu cung ra, Kim Hạ vẫn còn một cơ hội sống.

"Ta cho người đi điều tra, con lấy một phần khẩu cung giả đi tìm Nghiêm Thế Phan." Lục Bính nói, "Tiến hành cùng lúc, hy vọng cô nương đó phúc lớn mạng lớn."

Lục Dịch hết cách, chỉ có thể mang một phần khẩu cung giả, quay trở lại hình bộ đại lao.

"Đây là khẩu cung, nhưng người phải tiết lộ tung tích của nàng ấy cho ta biết trước, ta mới có thể đưa nó cho người." Lục Dịch nhìn Nghiêm Thế Phan nói.

Nghiêm Thế Phan ngồi nghiêng trên ghế đại soái, liếc mắt nhìn tập tư liệu trong tay hắn, mở miệng nói : "Là giả đúng không?"

"Là thật." Lục Dịch không căng thẳng, không thay đổi sắc mặt.

"Ném qua đây cho ta xem thử." Nghiêm Thế Phan nói.

"Người phải nói cho ta biết tung tích của nàng ấy trước." Lục Dịch lặp lại một lần nữa.

Nghiêm Thế Phan nhìn ánh sáng bên ngoài cửa sổ, nói như thờ dài : Đã không còn sớm nữa, người có biết bên trong thân thể được cắm vào 6 cây đinh dài, máu chậm chậm chảy ra ngoài, qua bao lâu thì người sẽ chết không? Ta đã từng thử, người không cần đợi máu chảy sạch rồi mới chết, chỉ có thể chống cự nổi 2 ngày. Ta đoán rằng, với thân thể nhỏ bé của cô ta, chắc không gượng nổi qua đêm nay.

Nghe thấy lời nói thông thả ung dung của hắn ta, Lục Dịch dường như sắp bị bức điên rồi, nhưng ngoài mặt lại cố gắng bình tĩnh như thường.

"Người nói cho ta biết nàng ấy ở đâu, ta đưa khẩu cung cho người, còn kịp lúc."

Nghiêm Thế Phan nhếch miệng cười, "Ta nói cho người biết rồi, người làm sao có thể đưa khẩu cung cho ta?"

"Nếu ta đã đáp ứng với người rồi, thì tất nhiên sẽ làm được." Lục Dịch nói.

Nghiêm Thế Phan híp mắt, như đang thăm dò hẩn, qua một lúc sau lại cười cười, gật đầu nói : "Được, ta sẽ tin người một lần này, cô ta ở... Thảm gia."

"Thảm gia nào?"

"Đưa khẩu cung cho ta." Nghiêm Thế Phan cười sáng khoái.

Lục Dịch nghi ngờ một khoảnh khắc, rồi đem tập tư liệu trong tay ném qua cho hẩn ta, hỏi thêm một lần nữa, "Thảm gia nào?"

"Điều này phải dựa vào suy đoán của bản thân người, người phải đoán cho đảng hoàng mới được."

Nghiêm Thế Phan cười mãn nguyện vô cùng.

Thảm gia?

Kinh thành lớn như vậy, người mang họ Thảm ít nhất cũng lên đến trăm hộ, hẩn ta rốt cuộc đã giấu Kim Hạ ở nơi nào?

"Thảm gia?" Lục Bính nhíu chặt mày, tìm tòi trên bản đồ Kinh thành rộng mở, mười mấy nơi gia nghiệp của Nghiêm gia ở trong Kinh thành đều đã đánh dấu, nhưng không hề có nơi nào liên quan đến Thảm gia.

Lúc này có người ra ngoài thu thập tin tức trở về bẩm báo : "Hôm qua có người nhìn thấy Viên Kim Hạ và vị lão Cái đi cùng nhau, ở ngoại thành, còn từng xuất hiện gần bên miếu Quan Đế trong thành nữa."

Lão Cái? Lẽ nào là Cái thúc?

Vậy thì Thảm phu nhân? Không phải bà ấy luôn ở cùng với Cái thúc sao?

Thảm phu nhân, Thảm phu nhân,... Lục Dịch đột nhiên nghĩ đến, Thảm gia trong miệng của Nghiêm Thế Phan chẳng lẽ là nhà của Thảm Luyện?

"Cha, nhà của Thảm Luyện ở nơi nào?"

Lục Bính ngẫm nghĩ, ngón tay lướt qua một đường trên bản đồ, sau đó dừng lại ở vị trí đường rãnh chiếc kéo. Lục Dịch thoáng nhìn, đường rãnh chiếc kéo là kẻ bên miếu Quan Đế, hấn đấm thật mạnh lên bàn một cái : "Đúng rồi, Thảm gia chính là nhà của Thảm Luyện!"

Một phút cũng không do dự, hấn lập tức xông ra ngoài.

Sợ rằng một mình hấn sẽ chịu thiệt, Lục Bính liền vội vàng triệu tập người, tốc hành đuổi theo.

Nhà cũ Thảm Luyện, cánh cửa loang lỗ dày nặng, và khóa đồng được mắc bên trên, đều không thể cản được Lục Dịch, sau hai quyền, cánh cửa bỗng đổ ầm xuống đất, tiếng động lớn như vậy. Kinh động đến nỗi tỳ nữ tấp nập ra xem.

Trong lòng đầy lo lắng, Lục Dịch liền đi vào trong, rồi lấy lệnh bài Cẩm Y Vệ ra, cao giọng nói : "Quan phủ làm việc, tất cả người trong kia đều ra ngoài hết!"

Không ai dám bước ra ngoài, chỉ có người ló đầu dò thám.

Lục Dịch sai bước vào gian nhà, bắt lấy một tỳ nữ chưa kịp trốn đi, rồi hỏi : "Người mà Nghiêm Thế Phan bắt đến đâu? Đang ở đâu? Nói!"

Sức lực của hắn rất lớn, nắm đến cánh tay tỳ nữ đau đớn, tỳ nữ chỉ chỉ bên dưới, run rẩy nói : "Ở bên dưới, chính là từ cầu thang phía sau tấm bình phong đi xuống."

Lúc này Lục Bính cũng đã đuổi đến, còn dẫn theo mười mấy tên Cẩm Y Vệ, vốn dĩ những người trốn trong góc tối thấy tình thế xấu đi, liền âm thầm chạy thoát.

Lục Dịch nhanh chân đi xuống cầu thang, nhìn thấy Thảm phu nhân bị trói tay chân ở trong phòng, hắn gấp gáp tiến lên trước muốn giúp bà tháo dây thừng ra.

"Cẩn thận, Đề Hồ Hương (thuốc mê)." Thảm phu nhân gào về phía hắn, "Nhanh! Mang chậu Hoa trắng ở nhà trên bưng ra ngoài, tìm tỳ nữ lấy thuốc giải."

Thấy thần sắc căng thẳng của bà, tuy rằng Lục Dịch chưa hoàn toàn hiểu ý bà, nhưng vẫn cứ làm theo lời bà, nhanh chân lên lầu mang chậu Hoa trắng ở trên bàn ném ra ngoài, sau đó hướng về phía tỳ nữ bị bắt giữ lấy thuốc giải.

Tỳ nữ nhìn thấy nhiều Cẩm Y Vệ như vậy, đã sớm bị dọa đến ngốc, ngoan ngoãn lấy thuốc giải ra. Lục Dịch lấy một lọ sứ nhỏ trở

lại bên cạnh Thẩm phu nhân. Thẩm phu nhân bảo hấn người vào, lúc này mới thả lỏng hơi thở.

Lục Dịch giúp bà tháo dây thừng ra, đồng thời hỏi : "Kim Hạ đâu?"

"Con bé bị giam ở phía trên, ta dẫn người đi."

Thẩm phu nhân chẳng Hướng đến đôi chân tê rần, dẫn Lục Dịch đến gian phòng giam Cái thúc và Kim Hạ trước đó, lúc này mới thấy kẻ canh giữ đã trốn thoát, chỉ còn sót lại Cái thúc thương tích đầy mình.

"Kim Hạ đâu? Nàng ấy ở đâu?"

Vẫn cứ không nhìn thấy Kim Hạ, khiến trái tim Lục Dịch từng đợt hoảng sợ.

Cái thúc gian nan yếu ớt nói : "Sáng hôm nay Nghiêm Thế Phan đưa con bé đi rồi."

Sáng hôm nay đã đưa đi?!

Lục Bính hạ lệnh cho Cẩm Y Vệ lục soát mỗi một gian phòng, nhà cũ Thẩm gia không lớn, chỉ một chút thời gian đã lục soát xong, không tìm thấy Kim Hạ. Ép hỏi tỳ nữ, trừ lắc đầu ra thì chỉ có khóc, căn bản không thể hỏi ra kết quả gì.

Không muốn bỏ cuộc, tự mình Lục Dịch lại tìm tòi một lần nữa, vẫn là không tìm thấy Kim Hạ.

Nàng không có ở đây?

Nghiêm Thế Phan đang đùa cợt hấn?

Trái tim Lục Dịch chìm xuống, tựa hồ sắp chìm đến một vực sâu vô hạn.

Sắc trời đã dần dần mù tịt, cuối cùng nàng ở đâu?

Quá bất đắc dĩ, Lục Dịch lại trở về hình bộ đại lao, một lần nữa đứng trước nhà lao của Nghiêm Thế Phan.

Nghiêm Thế Phan đang muốn giải quyết, nhịp nhàng chậm rãi một bên vén quần, một bên nhìn hấn, cười vô cùng đắc ý : "Thế nào? Tìm được người chưa?"

"Người lừa ta, nàng ấy không hề ở Thẩm gia."

"Nói lời phải chân thành, rõ ràng là người lừa ta." Nghiêm Thế Phan giảo môi hướng mắt về chồng giấy trên bài, tùy tiện lấy hai tờ giấy lau tay, sau đó ném xuống đất, "Đây là thứ mà ta muốn sao? Căn bản không phải, người giở trò với ta, nếu so bì, ta chân thành hơn người nhiều rồi."

"Nàng ấy rốt cuộc là đang ở đâu?"

Lục Dịch tức giận gào thành tiếng, hấn đã không còn nhẫn nại nữa, hai tay ghì lấy hàng rào sắt, sức lực cực mạnh, cả một mảnh song sắt đều chấn động.

Hấn càng tức giận, Nghiêm Thế Phan càng cảm thấy sung sướng.

"....Đã đến lúc lên đèn rồi." Nghiêm Thế Phan nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm trạng vô cùng tốt, "Ta biết người nôn nóng, đợi

thêm một lúc, đợi đến qua giờ Hợi, người không cần phải nôn nóng nữa, bởi vì cho dù có tìm được cũng vô dụng."

"Rằm"

Lục Dịch đâm mạnh lên song sắt, cả mảnh song sắt đều phát ra tiếng vang.

"Người cầu xin ta đi." Nghiêm Thế Phan ngồi lại ghé đại soái, "Người cầu xin ta, nói không chừng ta mềm lòng, có lẽ sẽ cho cô ta một con đường sống.

Lục Dịch nhìn hấn ta, như đang phán đoán lời hấn là thật hay giả.

Nghiêm Thế Phan nhìn hấn cười, nhấc một chân lên lắc lư.

"Được, ta cầu xin người, ta cầu xin người nói cho ta biết rốt cuộc nàng ấy ở đâu." Lục Dịch lặng người nhìn hấn ta.

Nghiêm Thế Phan chậm rãi đứng đưa chân, "Cầu xin người khác cũng phải có dáng vẻ của cầu xin, việc này không cần ta dạy người chứ?"

Lục Dịch vén góc áo, quỳ một chân xuống.

"Khụ, khụ." Nghiêm Thế Phan cố ý ho hai tiếng, "Một chân chẳng có thành ý gì."

Lục Dịch không nói gì, đang chuẩn bị quỳ thêm một bên chân khác, bỗng nghe thấy tiếng lộc cộc truyền đến từ nhà lao.

"Không cần quỳ với hấn."

Dương Trình Vạn chống gập một chân khập khiễng từ đầu kia đi vào, kéo Lục Dịch đứng dậy.

"Năm đó, có người vì cứu cha mình, quỳ trước cửa Nghiêm Tung, ngày đêm khấu đầu, cho đến khi máu chảy đầy đất, hai phụ tử Nghiêm Tung cũng không hề động dậy, ngài tưởng ngài quỳ như vậy, hắn ta sẽ nói cho ngài biết tung tích của Kim Hạ sao?"

Nghiêm Thế Phan liếc nhìn Dương Trình Vạn, "Lão già, ông làm ta cụt hứng như vậy, có hay lắm không?"

Dương Trình Vạn không thèm đếm xỉa hắn ta, chỉ hướng về phía Lục Dịch, "Chúng ta đi!"

"Dương tiên bối, Kim Hạ nàng ấy..."

"Ta tin, với thuật truy tung tích của ta, có thể tìm ra manh mối." Dương Trình Vạn kéo hắn, vừa đi vừa nói, "Ngài đừng ở đây làm lỡ thời gian, con người này từ đầu đến cuối đều chưa từng có ý định nói cho ngài biết."

Phía sau truyền đến giọng cười lạnh của Nghiêm Thế Phan, "Lời ta nói từng câu đều thật, chỉ là tự các ngươi không có bản lĩnh, không tìm được người thôi."

Trở về nhà cũ Thẩm gia, Dương Trình Vạn khập khiễng chân lê bước, nghiêm túc kiểm tra kĩ càng mỗi một góc ngách.

Nghiêm Thế Phan này tự phụ cực kì, nếu hắn ta đã nói từng lời của bản thân đều là thật, vậy thì Kim Hạ rất có khả năng vẫn còn trong nhà này, nhưng rốt cuộc nàng bị giấu ở đâu?

Căn nhà này được Nghiêm Thế Phan bí mật sửa chữa qua, ván lót trên nền đất đều là thạch ngọc cứng vô cùng, rất khó để lại dấu vết, dù là Dương Trình Vạn, thì cũng chỉ tìm được một ít manh mối trong nhà.

"Con bé nhất định là ở đây, bị cấm đinh vào..."

Dương Trình Vạn chỉ vệt máu li ti trên nền đất, không nói tiếp nữa, Lục Dịch đã đủ hiểu rồi.

"Sau đó, chắc là bị người khác khiêng đi, trên ngưỡng cửa không có dấu vết mới, lại nhìn phía trước... thạch ngọc quá cứng, không để lại manh mối hữu dụng."

Dương Trình Vạn nhú chặt mày.

Sắc trời càng sâu lắng, đáy lòng Lục Dịch hoảng loạn từng cơn, hần nhất định phải dùng hết sức tự chủ để khống chế bản thân tập trung tinh thần, đem tất cả những lời Nghiêm Thế Phan đã nói, lặp lại một lần trong đầu, nhằm tìm ra tin tức hữu dụng.

Ái biệt ly...

Sáu cây đinh dài...

Máu chậm chậm chảy ra ngoài...

Không đến hai ngày người sẽ chết...

Với thân thể nhỏ bé của nàng, không gượng nổi qua đêm nay...

Qua một lúc, vẫn không tìm thấy tin hữu dụng...

Đội đã, Lục Dịch bỗng nhiên phát hiện bên trong có gì đó không đúng lắm, Cái thúc nói Nghiêm Thế Phan sáng nay mang Kim Hạ đi, cũng tức là, rất có khả năng sáng nay nàng mới bị ghim Ái biệt ly vào, sẽ không sớm hơn được nữa.

Vậy thì, ít nhất nàng cũng sẽ gượng được đến ngày mai. Có sao Nghiêm Thế Phan lại nói nàng không gượng nổi qua giờ Hợi?

Hai tay Lục Dịch nắm chặt lan can thạch ngọc, đầu đón cực điểm khiến hần nhú mào, hận không thể khiến bản thân lập tức tìm được nguyên do bên trong.

Đinh dài không cắm vào chỗ trí mạng.

Người, bởi vì mất máu quá nhiều sẽ chết.

Trước giờ Hợi.

...Vậy, là bởi vì điều gì mà máu của Kim Hạ chảy càng nhiều?

Hắn ta làm sao để máu của nàng chảy càng nhiều hơn?

Lục Dịch gục đầu xuống, ánh trăng soi sáng từ nước dưới lan can lên, sóng nước trong veo... Nước! Là nước. Bỗng nhiên hắn đã hiểu ra rồi.

Vết thương được ngâm trong nước, máu sẽ chảy càng nhanh, Nghiêm Thế Phan nhất định đã đem Kim Hạ nhấn vào nước rồi!

Hắn nhảy xuống nước, hoa nước bắn tung tóe, làm kinh động những người khác hồi hải quay đầu nhìn.

"Dịch nhi, con đang làm gì vậy?"

Lục Bính bị hấn làm giật mình.

"Nàng ấy ở trong nước, con nghĩ ra rồi, nàng ấy ở trong nước."
Lục Dịch đứng trong nước gào to về phía cha mình.

Mọi người tấp nập xách đèn lồng ra, chiếu sáng mặt nước, Sầm Thọ nhảy xuống, tiếp sau đó mấy tên Cẩm Y Vệ cũng nhảy theo giúp hấn tìm, bồn nước quá lớn. Nhưng có núi giả và cầu nhỏ, Lục Dịch lặn sâu vào trong nước, kĩ lưỡng tìm kiếm mỗi một góc ngách.

Cuối cùng, ở một góc lõm sâu tối tăm dưới cầu, đã tìm thấy Kim Hạ bị ghim trên tượng gỗ.

Chỉ có phần đầu của nàng là lộ ra ngoài nước, đã bảo đảm hơi thở không tắc nghẽn, từ phần cổ trở xuống bị ngâm trong nước, hơi thở yếu ớt đến mức Lục Dịch không thể thăm dò được, chỉ cảm thấy cả người nàng đều lạnh như băng.

Tượng gỗ rất là nặng nề, Lục Dịch trong phút chốc lại chẳng dám rút đinh dài ra, chỉ có thể hợp sức cùng mọi người, đưa cả Kim Hạ và tượng gỗ lên bờ.

"Kim Hạ..."

Thân thể nàng lạnh đến cực điểm, bờ môi trắng đến mức không còn một chút huyết sắc, Lục Dịch giơ tay dò xét động mạch của nàng, nhưng bởi vì quá kích động, tay của hấn run đến không thể tưởng nổi.

Lục Bính tiến lên, tự tay dò xét động mạch của Kim Hạ, trầm giọng nói : "Vẫn còn sống."

Nghe thấy, Lục Dịch mới từ từ thả lỏng hơi thở.

Thẩm phu nhân chen lên trước, nhìn thấy dáng vẻ của Kim Hạ, đau đớn vạn phần, nuốt nước mắt kiểm tra vết thương của nàng một lần, rồi nói, "Bây giờ hơi thở của con bé quá yếu, một khi rút đinh dài ra, có thể sẽ không chống cự nổi, phải để con bé bồi một bát canh sâm, giữ mạng lại, mới có thể bắt đầu rút đinh ra."

Lục Dịch gật đầu liên tiếp, vội ra lệnh cho người chuẩn bị canh sâm.

Tiếp đó cả một đêm dài, đun xong canh sâm, từ từ bón cho Kim Hạ, sau đó đem Sáu cây đinh trong thân thể nàng rút ra từng cây một.

Mỗi lần rút một cây, máu dâng trào ra, thân thể Kim Hạ không chịu nổi run rẩy, đối với Lục Dịch mà nói, đều là một trận dày vò, rất sợ rằng nàng cứ như vậy mà rời xa hắn.

Cuối cùng, số đinh dài đã rút ra hết, vết thương cũng đắp xong thuốc, cả người Thẩm phu nhân đã ướt đầm mồ hôi.

Lục Dịch nắm chặt tay Kim Hạ, canh giữ bên giường của nàng, tầm mắt dán chặt vào nàng, chưa từng di chuyển đi khoảnh khắc nào.

Ngoài cửa, Lục Bính nhìn con trai của mình, than dài một hơi.

Dương Trình Vạn nhìn hai người, trong lòng trăm vị ngổn ngang, chỉ cảm thấy hai đứa trẻ quả thật là khổ mạng.

Kiếp nạn này chung quy cũng vượt qua, Cái thúc còn sống, Kim Hạ cũng còn sống, Thẩm phu nhân đã rơi nước mắt cả tạ ơn trời, cho dù gặp lại Lục Bính, trong lòng cũng không còn bất cứ chấp niệm thù hận nào, bình tĩnh cực kì.

Sau khi hôn mê hai ngày hai đêm, Kim Hạ mới nuôi dưỡng lại chút sức lực, vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy Thẩm phu nhân ở trước giường.

"Dì..." Nàng nhẹ nhàng gọi.

Thẩm phu nhân nhìn nàng, dịu dàng nói, "Con tỉnh rồi? Có đói không?"

"Dì, người không sao chứ?" Kim Hạ nhớ lại, "Thức đâu?"

"Đều không sao cả, yên tâm đi." Thẩm phu nhân sờ mặt nàng, "...mút một bát canh đậu đỏ cho con ăn, có chịu không?"

Kim Hạ lúc này mới an tâm, cau mày nhớ lại phút cuối bản thân bị nhấn chìm xuống hồ, nước hồ lạnh băng, "Dì, là ai đã cứu con vậy."

Thẩm phu nhân dìu Kim Hạ ngồi dậy, một bên bón cho nàng uống canh đậu đỏ, một bên đem tất cả sự việc nói cho nàng biết.

"...Lục Dịch túc trực bên con hai ngày, ta nhìn thấy được, cậu ấy đối với con thật sự rất tốt." Thẩm phu nhân thở dài, "Sau đó nghe được thân thể cha cậu ấy không khỏe, lại thấy mạch tượng của con bình ổn rồi, cậu ấy mới đi."

Kim Hạ nhìn bên giường, nghĩ đến dáng vẻ Lục Dịch ngồi giữ ở đây, trong lòng nàng chua xót, vội vàng cúi đầu uống bát canh che đậy.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Tổng Hợp Ost Phim Cẩm Y Chi Hạ

1. NGUYỄN - CHÂU THÂM

Link Youtube: <https://www.youtube.com/watch?v=DD9PGp2Zcms>

Bản Vietsub: <https://www.youtube.com/watch?v=hLzUddT-gvA>

2. BỨC TƯỜNG TRÁI TIM - NHẠM GIA LUÂN

Link Youtube: <https://www.youtube.com/watch?v=t0iMC6ByswE>

Bản Vietsub: <https://www.youtube.com/watch?v=BFkMGsj8qac>

3. KIM HẠ - ĐÀM TÙNG VẬN

Link Youtube: https://www.youtube.com/watch?v=c_QrBROEh0s

Bản BGM: https://www.youtube.com/watch?v=2tFXCzUqI_A

Bản vietsub: <https://www.youtube.com/watch?v=1We7FHMjh18>

4. THÁN - DIỆP THANH, TRIỆU THIÊN VŨ

Link Youtube: <https://www.youtube.com/watch?v=zkoI2F3cFaQ>

Bản vietsub: https://www.youtube.com/watch?v=bU6feM_GSDc

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Ủng Hộ Những Nhà Sáng Tác Truyện Cho Cẩm Y Chi Hạ

Hiện tại có những khán giả rất yêu thích truyện và phim Cẩm Y Chi Hạ, ai là fan truyện thì hãy vào đọc nha. Hay lắm đó

1. [Fanfic] Cẩm Y Chi Hạ ngoại truyện bởi nhatnguyetsongton11

<https://www.wattpad.com/story/212886106-fanfic-c%E1%BA%A9m-y-chi-h%E1%BA%A1-ngo%E1%BA%A1i-truy%E1%BB%87n>

2. Những mẫu truyện về riêng gia đình Dịch Hạ bởi yvonnephan19

<https://www.wattpad.com/story/213410844-nh%E1%BB%AFng-m%E1%BA%ABu-ngo%E1%BA%A1i-truy%E1%BB%87n-v%E1%BB%81-ri%C3%AAng-gia-%C4%91%C3%ACnh-d%E1%BB%8Bch-h%E1%BA%A1>

3. Cẩm y chi hạ (phiên ngoại) bởi GiangFishFish

<https://www.wattpad.com/story/213986707-c%E1%BA%A9m-y-chi-h%E1%BA%A1-phi%C3%AAn-ngo%E1%BA%A1i>

4. Mình sẽ cập nhật những fanfic tiếp theo. Hãy cùng chờ đón

5. Ai viết fanfic muốn gửi lên wattpad mình thì inbox nha

6. Mình đã sưu tầm được rất nhiều FMV về CYCH và đăng trên youtube (kênh mình là Fans Aragaki Yui và Đàm Tùng Vận Kawaii) mời bạn đón xem, còn cập nhật

<https://www.youtube.com/watch?v=dnYSQCgx7zU&list=PLtyrqMG2P28e5Wvt6pEADBR8akkySj3nz>

7. Sau khi phim chiếu hết, chắc cũng sẽ có bạn giỏi tiếng Trung dịch lại bộ truyện này. Mong mọi người vẫn ủng hộ các bạn đó. Đọc lại truyện hoàn thiện nhất.

***** Chân thành cảm ơn*****

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Cảm Nghi Về Phim Cẩm Y Chi Hạ : Sưu Tầm Từ Các Fans Trên Fb: Dịch Quán Cych

Đối với ad thì đây là bộ truyện đầu tiên và cũng là duy nhất ad dịch. Ngay từ đầu tâm đắc bộ truyện này không phải vì cốt truyện hay mà là vì diễn viên đóng chính ad đã nhìn trúng ngay lần đầu tiên dù chưa đọc truyện. Sau đó ad đọc khoảng 8 chương đầu của một bạn có nickname là Kéo đã dịch 8 chương này nhưng không tiếp tục, thế là ad mò bản dịch convert chưa thuần Việt. Bị lôi cuốn và ad nghĩ mình nên thuần Việt lại truyện này để ai yêu thích phim sau này có thể tìm đọc. Và đúng thật sau này phim thành công và truyện được nhiều người biết đến. Bỏ ra công sức 2 năm không uổng phí, thứ mà ad nhận lại là niềm vui mà thôi. Phim hay ngoài mong đợi và được fan khắp nơi theo dõi, phát cuồng. Có lẽ đây là một phim để đời trong lòng của một ai đó. Phim theo hướng tình cảm nhẹ nhàng, thuần khiết và ad thích loại này. Tiện đây ad cũng xin chân thành cảm ơn những lời nhận xét, bình luận về những chương truyện của các bạn đã theo dõi từng chương một ngay từ khi phim chưa ra. Ad cũng xin cảm ơn những bạn muốn chỉnh sửa các chương lại cho ad dễ để đọc hơn. Ad muốn giữ lại những thứ thuộc về ad, công sức của ad, những sai sót của ad sẽ là những kỉ niệm thời thanh xuân năm 21 tuổi của ad. Sau này có bạn nào giỏi tiếng Trung dịch lại bộ truyện này thì ad xin ủng hộ bạn vô điều kiện nha.

Ad xin phép đăng lại những dòng cảm nghĩ của fans về phim CYCH mà ad cho là đúng nhất mà ad sưu tầm được trên FB dưới đây:

Từ bạn NTD đăng trong Dịch quán Cẩm Y Chi Hạ

[...]Nhớ ngày nào lúc cùng tra án, đoạn ở trong gánh hát rồi cùng bị lạc vào ảo giác trong trận tuyết rơi dày đặc đến thấu xương.

Trong giây phút tưởng chừng sắp cận kề cái chết, nàng đã thừa nhận rằng trước kia tuy là phận nữ nhi nhưng mỗi khi có công vụ, thì một cô gái như nàng lại năng nổ giành lấy, luôn là quân chốt đi đầu. Nhưng từ khi có ngài, được đi theo ngài phá án, tuy là lúc đầu có chút không phục có chút ghét ngài nhưng càng ngày, nhờ sự bảo bọc và dẫn dắt hết lòng của đại nhân, nàng mới trở nên giỏi giang hơn, biết suy nghĩ cho đại cục, trưởng thành hơn, mà cũng an tâm nhiều hơn vì dù trời có sập xuống cũng có đại nhân chống đỡ.

Có thể cùng ngài phá án, cùng liều mạng, thậm chí hy sinh, đối với nàng cũng là quá đủ.

Cho nên từ đó về sau, cứ mỗi lần có vấn đề hay điều tra được gì, nàng liền tìm đến đại nhân bàn bạc bẩm báo. Có khúc mắt cũng nhờ đại nhân chỉ đường. Thậm chí chuyện tìm lại người thân cũng an tâm nhờ cậy đại nhân.

Chuyện đại nhân dung túng cho nàng, yêu thương bảo vệ nàng là thật, dù lúc đầu không nói ra nhưng ai nhìn vào cũng cảm nhận bảy tám phần rồi. Chỉ là Hạ Gia không ngốc, nhưng nàng không dám tin đó là sự thật thôi. Rồi sau này, đến khi đại nhân thừa nhận, họ công khai yêu nhau, Kim Hạ luôn giữ một tấm lòng với đại nhân, trước sau vẫn như một, dù là cấp trên hay người yêu, nàng luôn dành cho ngài một sự trân trọng, vẫn luôn nhất mực cung kính và tôn trọng ngài. Trong tình cảm, nàng luôn rạch ròi, không thích sẽ rõ ràng nói ra, không tạo bất kỳ tia hy vọng nào cho Tà hạt Tiêu cũng cố gắng không đánh mất tình cảm huynh đệ với y, miệng thì luôn

khẳng định trong lòng chỉ có mỗi đại nhân. Trong công việc vẫn là một nữ nhân thông minh, không sợ trời không sợ đất, nhưng càng ngày càng hiểu chuyện, ngoan ngoãn hơn, xứng đáng là một bộ khoái tài giỏi của Lục Phiến Môn, là nữ nhân ưu tú trong lòng đại nhân.

Đến đoạn chia tay, nàng vừa uống say vừa tủi thân nước mắt nói "Không còn đại nhân nữa rồi". Có thể cảm nhận trong câu nói ấy có bao nhiêu là vụn vỡ bao nhiêu thất vọng bao nhiêu bi ai. Nàng từ bé đến lớn luôn mạnh mẽ, là trẻ mồ côi hay bị người ta chọc ghẹo là con hoang, may mắn có mẹ nuôi yêu thương, nên dù cuộc sống có khó khăn như nào cũng lạc quan kiên cường. Nàng đến mơ cũng chưa từng dám nghĩ được một người như đại nhân yêu thương. Vậy mà dùng một cái mất đi sự che chở ấy, nàng đau lắm, càng đau hơn khi sau này biết được ân oán hai nhà, nàng biết làm gì hơn, đứng giữa bên hiếu bên tình, đau khổ giằng xé. Trong giây phút vừa biết được sự thật ấy, một diễn biến tâm lý bình thường nhất có thể là chỉ hận ko thể tự mình giết chàng, nhưng với phản xạ tự nhiên nhất, Hạ nhi lại đứng trước mũi kiếm của Dì đồng nghĩa chống lại sự căm oán thù hận gia tộc, Kim Hạ không hề đắn đo suy nghĩ, vẫn một lòng bảo vệ che chắn cho đại nhân. Nàng, một người luôn miệng nhắc đến ngân lượng, lại sẵn sàng dùng nửa năm bổng lộc, và tất cả của hồi môn chỉ để được một lần vào ngực thăm người yêu. Kiên định chờ đợi chàng.

Còn về phía đại nhân, từ nhỏ đã mất mẹ, lại thêm hiểu lầm với cha. Chàng buộc phải tạo cho mình một vỏ bọc lạnh lùng sắc đá, bất cần. Bước chân vào Cẩm y vệ đâu phải chuyện dễ dàng, chàng phải tự rèn sự nhẫn tâm vô tình để tồn tại, để trở thành người dẫn đầu duy nhất. Lãnh khốc - kiêu ngạo là hai từ đầu tiên cảm nhận về Lục Dịch, một Lục Kinh Lịch cao cao tại thượng, một Lục khó ở ưa sạch

sẽ lắm tiền nhiều của, một Lục diêm vương xấu tính tâm cơ, một Lục Thiêm sự quyền cao chức trọng soái khí bức người. Ấy vậy mà khi tiếp xúc với Kim Hạ, lại dần trở nên ôn nhu hòa nhã hơn, cười nhiều hơn. Làm việc cùng nàng, chàng cảm nhận một loại tình cảm đặc biệt dần lớn lên trong lòng, một mối nhân duyên lạ kỳ không thể cắt đứt không thể lý giải. Để rồi liều mạng lấy thân đỡ ám khí cho nàng đến trọng thương suýt mất mạng.

Từ trước đến giờ, ngoại trừ mẫu thân, nàng là nữ nhân duy nhất hết lòng chăm sóc và lo lắng an nguy cho chàng, chấp nhận dùng mạng đổi mạng để cứu sống chàng. Kim Hạ như một món quà bất ngờ mà ông trời dành tặng cho đại nhân, là ánh nắng mùa hè ấm áp sưởi ấm trái tim ngài, là tình yêu chân thành giản dị mà khắc cốt ghi tâm, không vụ lợi không màn hy sinh cho đối phương, giúp đại nhân tin tưởng vào cuộc sống, có thêm động lực chiến đấu nơi quan trường.

Nhưng rồi cũng vì định mệnh trớ trêu ấy, chàng biết sự thật, rằng chính phụ thân của mình đã tiếp tay cho cái chết của cả nhà Kim Hạ, chàng đau hơn bất cứ ai, chàng hận ko thể dùng mạng của mình đổi lại sự bình yên hạnh phúc cho Kim Hạ, hận ko thể quay ngược quá khứ, không thể biến chuyện xưa ấy như chưa từng xảy ra. Vì vậy cho nên cách đại nhân chọn là lạnh lùng cắt đứt, là cố gắng làm tổn thương Kim Hạ, hy vọng nàng sớm quên mình, sớm dứt tình để sau này khi biết được sự thật cũng sẽ dễ dàng chấp nhận, dễ dàng cảm hận chàng hơn. Thà là làm người yêu hận mình, cũng không muốn nàng đau lòng vì mình. Chấp nhận tự bước vào chốn lao tù như một lời xin lỗi thay cha, một sự đền bù duy nhất ngài làm được cho Kim Hạ và Hạ gia. Chắc là do cô độc quen rồi, nên cái gì cũng muốn một mình gánh chịu, một mình giải quyết, không cần giải thích, không cần ai thấu hiểu. Nhưng đại nhân à, người ngài đang yêu không

phải là bất kì nữ nhân bình thường nào khác, nàng là Viên Kim Hạ, là một cô gái vô cùng đặc biệt, cá tính kiên cường bất khuất của nàng thì ai cũng biết, nhưng nàng cũng là người trọng tình trọng nghĩa, hiểu rõ đạo lý nhân sinh. Nàng chưa hề oán trách hay thù ghét đại nhân, cũng không lần nào nặng lời với chàng, càng không cần chàng bù đắp, nàng chỉ hận bản thân, hận duyên số sắp bày, hận trời hận đất cũng không đành lòng tổn hại người mình yêu.

Nam nhân như Lục Dịch, Nữ nhân như Kim Hạ, thử hỏi trong thiên hạ có được mấy người.

Hai người họ, tuy rằng đều chưa phải hoàn hảo, nhưng rõ ràng là mảnh ghép duy nhất và phù hợp nhất của đối phương, cùng hỗ trợ động viên nhau, thay đổi tốt hơn, sống tích cực và ý nghĩa hơn, tạo nên một Cẩm Y Chi Hạ ngọt ngào mà cũng ngược tâm, dẫn dắt người xem từ vui vẻ hân hoan, đến đồng cảm xót xa, quyến luyến không muốn nói lời tạm biệt với các nhân vật, với bộ phim.

Tập 55 cũng đã kết thúc, dù muốn dù không cũng không thể gặp họ thêm nữa. Nhưng Lục đại nhân - Kim Hạ ơi, tôi sẽ nhớ các vị nhiều lắm. Có thể là rất lâu sau này vẫn còn nhớ. Sẽ lưu giữ Cẩm Y Chi Hạ vào danh sách những bộ phim cổ trang đáng xem trong đời, có cơ hội sẽ giới thiệu cho nhiều người cùng xem nữa.

Một mùa xuân ngọt ngào ý nghĩa biết bao vì có các bạn. [...]

*** Từ bạn LTS đăng trong Dịch quán Cẩm Y Chi Hạ***

Bữa tiệc nào cũng đến lúc tàn, cuộc gặp gỡ nào rồi cũng có lúc phải chia tay. Có bắt đầu thì sẽ có kết thúc, kết thúc để dựa vào đó, ta lại có một sự khởi đầu mới.

Chỉ còn không lâu nữa thôi, chúng ta sẽ chính thức chia tay với Cẩm Y Chi Hạ. Thật lòng mà nói, chặng đường 55 tập phim vừa qua, nói ngắn không phải, nói dài không cam. Tuy nhiên hẳn mỗi chúng ta đều có những kỷ niệm và trải nghiệm khó quên nhất.

Giờ đây ai trong chúng ta hẳn đều rất bộn bề cảm xúc nhưng chủ yếu vẫn là buồn, hụt hẫng và tiếc nuối. Chúng ta đã quen với những chuỗi tập phim, quen với những nhân vật vốn tưởng như chỉ có trên trang giấy, quen với những giây phút thấp thỏm chờ phim, quen với những nỗi cầu lương và những tô cầu huyết,... Chúng ta quen với những bài đăng đậm chất "chay xào mờ động vật", quen với những đạo hữu trong group, cho dù là những người quen biết, từng nói chuyện hay những người không hề liên quan nhưng lại như có một sợi dây gắn kết tất cả...

Nói về bộ phim Cẩm Y Chi Hạ, chặng đường 55 tập vừa qua có thể coi là thành công mỹ mãn. Phim đạt được lượng xem khủng, hiệu ứng tốt, dàn diễn viên được biết đến rộng rãi,...Phim mang đến cho chúng ta những hơi ấm để vượt qua mùa đông giá rét.

Cảm ơn một Lục Dịch cao lãnh, ngang tàn nhưng mang một trái tim ấm áp, thiện lương. Cảm ơn một Kim Hạ xinh xắn, lạc quan, dũng cảm và đầy nhiệt huyết. Cảm ơn một Tạ Tiêu tuy hơi bất tài, hơi đầu gỗ nhưng luôn là vựa muối của cả phim. Cảm ơn một Thượng Quan Hi, một Dương Nhạc luôn trọng tình trọng nghĩa. Cảm ơn một Sầm Phúc đẹp trai, luôn là chất xúc tác thầm lặng của cặp đôi chính. Cảm ơn một Nghiêm Thế Phan tuy hơi ác xiu nhưng hơi bị chung tình, luôn là thuyền trưởng mẫu mực dìu dắt đàn thuyền viên chúng ta. Mỗi nhân vật một số mệnh, một tính cách, nhưng tất cả hòa quyện vào nhau để làm nên một kiệt tác thành công nhất.

Và hơn thế nữa, chúng ta phải gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến đoàn phim, đến Nhậm Gia Luân, Đàm Tùng Vận, Hàn Đồng, Diệp Thanh,... Nếu không có họ, chúng ta sẽ không được cảm nghiệm những nhân vật đáng ra chỉ có trên mặt giấy, chúng ta sẽ không có một mùa đông ấm áp, hạnh phúc và ý nghĩa đến thế.

Và tôi muốn gửi lời cảm ơn nhất đến Dịch Quán của chúng ta, nơi mà tôi coi là một "ngôi nhà chung" để san sẻ đam mê, cảm xúc và yêu thương.

Sẽ không có một ngôn từ nào có thể diễn tả hết tâm trạng của mỗi chúng ta vào lúc này. Nhưng tôi ở đây, thay mặt tất cả, hy vọng một ngày nào đó có thể gặp lại những diễn viên này ở những bộ phim khác nữa, hy vọng quãng đường của họ sau này sẽ rộng mở hơn, được nhiều người biết đến hơn. Những năm tháng đẹp đẽ vừa qua, quả thật tôi sẽ không bao giờ quên được.[...]

*** Từ bạn BH đăng trong Dịch quán Cẩm Y Chi Hạ***

CẨM Y CHI HẠ ĐẠI KẾT CỤC

Giờ này mới luyện xong! Trong vòng 1 đêm mà vừa cười vừa khóc với Nhất Hạ phu phụ 😊. Nhớ lại cả 1 chặng đường nói dài ko dài nói ngắn ko ngắn từ lúc theo dõi phim đến nay. Lâu rồi ko có đc bộ phim chạm vào tâm khảm như vậy.

Lục Dịch - con người lớn lên trong sự oán hận cha vì cái chết của mẹ, oán hận sự vô tình lãnh khốc của cha mình, nhưng lại hướng bản thân đi theo con đường ấy để lớn lên. Hóa ra cha con Lục đại nhân đều chọn sự lãnh khốc đó để che đi nỗi đau của chính mình. Hoàng thượng từng nói: Cẩm Y Vệ phải đc tuyển chọn từ những con người vô tình nhất. Nhưng mà, con người chó phải gõ đá, để có thể

lạnh lùng tàn nhẫn đc như vậy, phải chăng nỗi đau trong lòng cũng khác người bình thường. Những tập đầu tiên có thể thấy đc sự quyết đoán tàn nhẫn của Lục đại nhân, nụ cười nhếch mép thương hiệu và ánh mắt sắc lạnh vô tình. Để có thể ở đc vị trí này, đã phải đổi lấy sự vô tư, vui vẻ của 1 con người như thế nào. Nhưng mà kể từ lúc nào, ánh mắt của Lục Dịch đã có thêm vài tia lo lắng, vài nét đau lòng, thậm chí là sự ôn nhu vô hạn??? Có lẽ là khi Lục Đại nhân gặp đc nàng - Viên Kim Hạ! Trong suốt quãng thời gian trưởng thành trong sự chém giết và âm hiểm chốn quan trường, nàng như 1 cơn gió tươi mát thổi đến bên cuộc đời Lục Dịch. Từ khi nào mà ánh mắt của hắn chỉ mãi dõi theo hình bóng nàng, từng bước đi của nàng?!? Có lẽ ban đầu, là oan gia ngõ hẹp. Lục Dịch dù có tàn nhẫn lạnh lùng thế nào, vẫn ra tay cứu Viên Kim Hạ mỗi khi gặp nguy hiểm. Bởi vì hắn có chính nghĩa trong lòng, hắn hiểu đc mục tiêu khi hắn lựa chọn làm Cẩm Y Vệ, hắn ko lựa chọn giống như cha hắn. Có thể chỉ là tiện tay cứu giúp, nhưng số phận đưa 2 con người này đến bên nhau, 1 là lấy đức báo oán, 2 là viết nên câu chuyện tình yêu thật đẹp cho người đời. Ở bên cạnh Kim Hạ, Lục Dịch có lẽ phát hiện đc hóa ra làm người tốt ko cần cả ngày nhăn mày nhăn mặt, hóa ra hắn còn có thể vui vẻ sau những nỗi đau của chính mình, hóa ra thế giới này ngoài việc trở thành Cẩm Y Vệ để cứu lấy bách tính, báo ân nước nhà thì cuộc đời hắn đột nhiên có thêm 1 mục đích nữa, đó là yêu và che chở cho Viên Kim Hạ cả đời. Từ những ánh nhìn chán ghét, cảm thấy phiền phức trở nên dịu dàng, ôn nhu, Nhậm Gia Luân đã từng bước khắc họa thành công diễn xuất bằng ánh mắt của Lục Dịch. Lời thoại của Lục Dịch ko nhiều, nhưng mà người xem đã thể hiểu đc, trong ánh mắt ấy muốn nói điều gì. Từ khi nào mà hình bóng Kim Hạ đã khắc sâu trong tâm trí Lục Dịch? Có phải từ lúc hắn ko cần suy nghĩ lao ra khi Kim Hạ gặp nạn. Từ lúc hắn chứng kiến khả năng làm việc của nàng, chứng kiến sự hào

sáng, vô tư, trong sáng của nàng? Có phải lúc nàng bất chấp nguy hiểm quay trở lại chỉ vì hấn làm rơi chiếc vòng kỉ vật của mẹ hấn? Hay lúc hấn thầm vui mừng khi nghe người khác bảo nàng ái mộ hấn mà khóe miệng ko nhìn được mím cười thỏa mãn? Hay lúc hấn biết đc người mà Nghiêm Thế Phan sắp xếp để hầu hạ hấn - để hấn phải đau đầu tìm cách đối phó - lại là nàng? Hay là lúc Lục Dịch trúng độc, dưới cơn mưa tầm tã Kim Hạ đã dùng hết sức để đưa hấn đi tìm đại phu? Có rất nhiều, rất nhiều thứ hấn thu vào trong tầm mắt, để rồi ghi vào tâm trí, để rồi khắc sâu vào tim. Hấn từ khi làm Cẩm Y Vệ chưa bao giờ biết sợ hãi, nhưng từ khi gặp nàng ko biết nàng đã khiến hấn thót tim bao nhiêu lần. Từ lần nàng vì sự uy hiếp mạng đổi mạng của Lâm đại phu mà sẵn sàng ngấm súng vào đầu mình mà bóp cò, hay từ lần nàng hy sinh làm vật dẫn huyết thanh, lấy thân luyện độc để hấn đc sống? Nàng đổi cả mạng vì hấn, vậy mà chỉ nói 1 câu nhẹ nhàng "Ti chúc cam tâm tình nguyện". Ngay giây phút hấn trao cho nàng chiếc vòng định tình, có lẽ hấn đã hiểu đc lòng mình, dù chưa nói ra nhưng đã định bên nàng 1 đời 1 kiếp. 2 lần hấn mất đi ý thức, 1 lần ở Phong Lâm Ao, 1 lần vì bị thương nhưng vẫn gấn sức chạy về vì nghe tin giặc Oa tấn công thành - nơi mà Kim Hạ đang ở, cả 2 lần khi tỉnh dậy đều thấy nàng gục bên cạnh giường. Ánh mắt của Lục Dịch lúc đó nhìn Kim Hạ chỉ có thể miêu tả bằng 1 câu "chan chứa tình cảm". Ông trời có lẽ lấy đi của hấn nhiều, nhưng bù lại cho hấn là 1 món quà mà hấn có thể trân quý cả đời. Lúc hấn biết đc thân thế của Kim Hạ, cũng biết đc cha hấn đã làm gì, cho dù bình thường thông minh như hấn cũng ko biết phải làm như thế nào. Lục Dịch biết Kim Hạ sẽ ko hận hấn, nhưng mỗi thù gia tộc nào phải đơn giản, chỉ sợ chính sự lương thiện của Kim Hạ sẽ hủy hoại nàng. Nên hấn lựa chọn rời xa, lựa chọn tổn thương nàng và thương tổn chính bản thân mình. Kim Hạ ko biết gì hết mới là tốt nhất cho nàng. Nàng thất tình còn có thể đi uống rượu,

còn có thể say 1 đêm để tạm thời quên đi nỗi đau, nhưng hẳn, không phút giây nào được ngơi nghỉ, tỉnh táo để thay nàng báo thù, tỉnh táo để ngăn cản bản thân mềm lòng khi nhìn thấy nàng. Nỗi đau - tự do thoải mái bộc lộ ra mới tốt hay giấu kín trong lòng mới là tốt??? Chỉ thấy là cả nàng và hẳn đều bị dày vò và đau khổ. May mắn là cuối cùng, nàng dũng cảm lựa chọn yêu hẳn, bắt hẳn dừng cả đời để trả nợ cho nàng, cũng là cho Lục Dịch 1 con đường, 1 niềm tin, 1 hy vọng cả hẳn và nàng đều có thể hạnh phúc. Giống như câu nói của Lam Thanh Huyền: Những người có tình sẽ về với nhau.

Nói về Kim Hạ, 1 cô gái trong sáng, lương thiện, dù đôi lúc có chút nóng nảy bốc đồng. Ngoài sự cơ trí và khả năng phá án, Kim Hạ nhìn như không hiểu chuyện nhưng thật sự, nàng hiểu hết, nàng hiểu chuyện hơn bất cứ người nào. Phàm là những người tiếp xúc với nàng đều không thể không yêu mến nàng. Nàng là cô nhi được Viên phu nhân nhận nuôi từ kỹ viện, thân phận thật sự lại là cả gia tộc bị gian thần hại chết. 1 cô gái có quá khứ đau lòng như vậy nhưng trên mỗi lúc nào cũng nở nụ cười, vô tư vô lo, hết lòng vì bạn bè. Nàng có lẽ cũng không ngờ được giây phút nàng gặp Lục Dịch cuộc đời nàng đã không còn những ngày tháng êm ả, vết thương trên người chỉ có tăng chứ không giảm, mấy lần dạo ngang Quỷ Môn Quan, đến lúc tìm được người thân lại phải buông tay người mình yêu nhất. Cho dù như vậy, từ đầu tới cuối, Kim Hạ cũng chưa bao giờ oán hận. Nàng hiểu chuyện đến mức khiến cho người ta đau lòng. Có lẽ cũng vì sự thiện lương này đã lấy cắp đi trái tim chàng trai Cẩm Y Vệ lạnh lùng tàn khốc Lục Dịch. Tình yêu của họ dùng sự trong sáng nhất trong trái tim mình để bồi đắp, dùng sự chân thành để đối đãi lẫn nhau, có lẽ vì thế khiến ông trời cảm động, tác thành cho họ sau bao gian nan thử thách được trở về bên nhau, bình bình an an nắm tay nhau đi đến suốt đời.

Kết thúc có hậu sẽ khiến nhiều người cảm thấy thật dễ dàng, dù gì cuối cùng cũng là hạnh phúc. Nhưng thật ra, để giành lấy đc hạnh phúc của chính mình, họ đã phải trải qua những điều kinh khủng như thế nào. Tương lai là 1 dấu chấm hỏi lớn, từng bước đi của họ đầy máu và nước mắt, họ cũng chỉ là sống hết mình, làm những điều để sau này bản thân ko hối hận. Liệu có ai biết trước kết cục của chính mình?

Giống như cha con Nghiêm Tung - Nghiêm Thế Phan. Dùng cả đời để tắm trong máu thiên hạ, dùng trí thông minh trời ban để đi ngược lại đạo lý, tạo dựng tội ác trời đất ko dung. Nếu biết trước đc kết cục của mình, liệu hắn có trở nên như vậy ko? Khi lên phim biên kịch lại cho hắn yêu Lâm Lăng - Lâm đại phu. Kẻ ác làm gì có tình yêu? Tình yêu sẽ làm cho con người trở nên lương thiện hơn, cho dù là chỉ với người mình yêu. Nhưng từ đầu tới cuối, hắn chỉ đơn giản là cảm giác muốn chiếm hữu, có lẽ với thân phận và võ công cao cường thì việc 1 cô nương trời gà ko chặt đũa thương khiến hắn mất đi 1 bên mắt làm hắn khắc ghi cả đời, nhưng tóm lại những gì hắn thể hiện ko xứng đáng với 2 chữ tình yêu. Cái Thúc có lẽ là cái kết trọn vẹn cho Lâm Lăng hơn là thứ tình cảm chiếm hữu độc ác của Nghiêm Thế Phan. Trong phim Hàn Đống đã thành công khắc họa đc Nghiêm Thế Phan gian xảo tàn ác, nhưng nhân vật Nghiêm Tung có lẽ hơi mờ nhạt. Tội lỗi của ông ta chỉ có hơn chứ ko có kém con mình, ông ta chính là tác giả của 1 Nghiêm Thế Phan hiện tại. Nhưng trong phim chỉ thấy đc là 1 lão già nói ko nổi suốt ngày để thẳng con ra mặt xong động tí là sợ này sợ kia. Chắc là 1 mình Nghiêm Thế Phan đủ chiếm Sport line phe ác rồi, mà thật sự 1 mình Nghiêm Thế Phan cũng đủ làm thiên hạ oán hận, triều đình lao đao rồi.

Về Tạ Tiêu, nhân vật này trong phim ko giống như truyện, rất trẻ con và nông nổi, nhưng cũng rất hào sảng và nghĩa khí. Chàng ta thật sự hết lòng hết dạ vì Kim Hạ, nhưng tiếc thay trái tim của nàng đã sớm trao về cho Lục đại nhân, chỉ có thể cho Tạ Tiêu 1 vị trí huynh đệ tốt. Dù sao Tạ Tiêu cũng là 1 chàng trai tốt, hẳn ghét Lục Dịch, hay tị nạnh nhưng hẳn hiểu đc Lục Dịch là người tốt và là người mà người con gái hẳn yêu trao thân gửi phận. Chỉ tiếc là ko có 1 cái kết mãn nguyện cho hẳn, để hẳn ra sa trường. Tuy nhiên, ở đời ko phải chỉ có chuyện tình cảm mới làm con người hạnh phúc. Hẳn có chính nghĩa của riêng hẳn, và tất cả chúng ta đều ủng hộ điều đó.

Thượng Quan Hy và Dương Nhạc, tuy trên phim tác thành cho cặp đôi này khác trong truyện, nhưng mà có vẻ như cũng khá hợp lý. 1 Dương Nhạc thật thà, ngốc nghếch si tình. 1 Thượng Quan Hy cố chấp nhưng thẳng thắn, trung nghĩa. Dưới ngòi bút biên kịch lại khiến cho họ về với nhau. Dương Nhạc dùng sự chân thành đến ngốc nghếch của mình thành công mang đc người đẹp về dinh, dù trải qua ko biết bao nhiêu khổ nạn nhưng vẫn câu nói đó, người có tình rồi sẽ tìm thấy nhau.

Lam Thanh Huyền trong phim và truyện khác nhau khá nhiều. Sự thay đổi trong tính cách nhanh đến chóng mặt. Từ 1 con người từng từng thích lừa gạt trở nên tâm tư thâm trầm, đa mưu túc trí sát cánh cùng Lục Dịch đối phó với kẻ ác. Đây cũng là 1 người tri kỷ với Nhất Hạ phu phụ, nhìn ra được tình trong như đã mặt ngoài còn e khi người trong cuộc vẫn còn ngờ ngờ ngần ngại. Ngoài việc đấu đá trong triều, Lam lừa đảo cũng thành tâm chúc phúc cho Nhất Hạ phu phụ, mong rằng kiếp sau vẫn có thể làm huynh đệ của Lục Dịch. Trên con đường diệt trừ kẻ ác, biết bao nhiêu con người đã nằm xuống, biết bao nhiêu sự hy sinh, chia ly, cách biệt. Nhưng mấy ai đc

như Lam lừa đảo của chúng ta, cam tâm tình nguyện dùng cái chết để làm bước đệm lật đổ thế lực gian ác cắm rễ sâu trong triều đình tận 20 năm? Cho dù quá trình có trắc trở như thế nào, Cẩm Y Chi Hạ cũng cho chúng ta thấy đc 1 điều, chỉ cần còn 1 tia hy vọng, cái thiện cũng sẽ chiến thắng. Lam lừa đảo của chúng ta hy sinh ko uổng phí, cũng là hoàn thành tâm nguyện của Lam Thanh Huyền.

Cám ơn Nhậm Gia Luân và Đàm Tùng Vận đã mang đến 1 Lục Dịch và Viên Kim Hạ chân thực và sâu sắc nhất có thể. Cám ơn đoàn làm phim và các diễn viên. Cám ơn Lam Sắc Sư đã cho ra đời 1 bộ truyện hay đến như vậy. Mong rằng sắp tới các diễn viên của chúng ta sẽ thành công hơn nữa. Kết. [...]

*** Từ bạn BN đăng trong Dịch quán Cẩm Y Chi Hạ***

"...đây là phúc phần cho những người yêu thích sự ngọt ngào của kiểu phim cổ trang ngày trước."

Đó là cảm nhận của một blogger bình luận phim có tiếng bên Trung về sự kết hợp và diễn xuất của Nhậm Gia Luân và Đàm Tùng Vận, trùng hợp thay nó giống hệt như cảm nhận từ đáy lòng của mình về Cẩm Y Chi Hạ. Đúng vậy- sự ngọt ngào của kiểu phim cổ trang ngày trước - đã từ rất rất rất lâu rồi mình chưa tìm thấy được cảm giác nhẹ nhàng và thanh thoát như nắng sớm, suối trong của phim cổ trang ngày xưa, cái thời mà đám 8x tụi mình lớn lên với những bộ cổ trang TVB và phim Trung Quốc cũ. Khi đọc đến những dòng nhận xét cuối cùng ở trên, lòng chợt xúc động đến lạ lùng, lại chợt nhớ đến câu nói của cô giáo ở gần nhà nói với mình khi còn học cấp 1, cấp 2 gì đó rằng "cô rất thích phim cổ trang vì sự tinh tế, ý nhị và giản dị của nó khi mà nam nữ yêu nhau cũng chỉ là cái nắm tay thật chặt hoặc là cái ôm đầy ấm áp". Mà ở Cẩm Y Chi Hạ còn có những ánh mắt thâm tình thể hiện đầy đủ mọi hỉ nộ ái ố của nhân

gian, đến cả những nụ hôn cũng chỉ là chạm môi nhẹ như gió thoảng nhưng lại chứa đựng sự trân trọng và nâng niu như báu vật. Đôi khi, những điều giản dị ngọt ngào như vậy lại càng trở nên quý giá giữa hằng hà sa số những câu chuyện ngập trong bi thương oán hận tình thù, những vai diễn nhạt nhẽo hay chiêu trò để thu hút người xem. Có lẽ 8x tụi mình có những suy nghĩ và quan niệm về tình cảm, tình yêu, tình thân và tình nghĩa khá cổ điển nên những gì được xem trong Cẩm Y Chi Hạ lại càng trở nên quen thuộc và thân thương đến lạ lùng. Và vì vậy nó lại càng dễ dàng chạm đến từng tầng từng lớp những cung bậc cảm xúc.

Nếu những điều ở trên đã chạm đến cảm xúc mình thì phục trang và tạo hình của Cẩm Y Chi Hạ cũng mang cho mình cảm giác thanh thoát và thỏa mãn không kém. Chính là kiểu trang phục cổ trang ngày xưa ấy - cái thời phim cổ trang cuối những năm chín mấy đầu 2000 - nhẹ nhàng, đơn giản không rườm rà nhưng lại vô cùng tôn lên vẻ đẹp tự nhiên của diễn viên. Chính là tạo hình vô cùng đơn giản của Kim Hạ khiến mình không khỏi liên tưởng đến sự thanh tao thoát tục của Tiểu Long Nữ bản 1995. Không nói về nhân vật hay tính cách, mà chỉ nói đến kiểu trang điểm nhẹ như không hầu như giữ nguyên những đường nét nguyên bản của diễn viên, kiểu tóc dài buông xõa và chỉ điểm thêm 1 cây trâm hoặc vài lọn tóc tết mà lại khiến mình ưng đến như vậy. Trang phục cũng chọn những màu rất nhã nhặn và luôn có một sự mềm mại, thanh thoát nhất định không làm mình phải cảm thấy hoa mắt hay nhức nhối như một số tạo hình cổ trang trong những năm gần đây. Khi nhìn sang Lục Dịch, nhất là trong những bộ thường phục khi ra ngoài tra án với tóc thả dài, trong đầu mình chỉ vang một điều rằng "à, chính là hình tượng này! Đây chính là hình tượng nam tử cổ trang bao năm của mình, trước sau vẫn không hề thay đổi. Bao lâu rồi mình chưa bắt gặp lại?". Thật sự là cảm giác như được gặp cố nhân từ xa xưa lắm rồi. Điều quan

trọng nhất là tất cả những tạo hình trong phim đều phù hợp với hình tượng và tính cách của Lục Dịch và Kim Hạ, tạo ra một cảm giác mãn nhãn cả về nội dung lẫn hình ảnh.

Về diễn xuất, có lẽ tất cả những ai đã và đang xem Cẩm Y Chi Hạ đều cảm nhận rất rõ một điều rằng Đại nhân và Hạ gia diễn xuất quá tuyệt, nhất là diễn xuất bằng nét mặt và ánh mắt - điều mà mình luôn mong chờ khi xem bất kỳ 1 bộ phim nào. Trong tâm trí mình luôn nhớ đến ánh mắt của Đại nhân trong những tập đầu - đó là một ánh mắt lạnh lẽo tràn đầy sát khí khiến người khác cảm thấy lạnh người, áy vạy mà ánh mắt ấy lại dần dần có thêm những cung bậc vui, buồn, ghen tuông, hạnh phúc và cả đau thương, bất lực. Cả một quá trình đó, mấy ai có thể chuyển hóa những tâm tư trong lòng thành những ánh mắt như vậy? Còn Hạ nhi của mình, ánh mắt khiến mình vương vấn mãi chính là ánh mắt và giọt nước mắt lăn dài trong đêm Đại nhân cướp dâu. Ánh mắt đó có tủi thân, có đau thương, có tuyệt vọng lại còn có cả lo lắng nhưng không hiểu sao mình thấy rất đẹp bởi sự chân thật trong nó. Có lẽ vì Tùng Vận đã thực sự là Kim Hạ nên mọi cảm xúc mới có thể truyền tải đến người xem một cách chân thật sự như vậy.

Trước khi xem Cẩm Y, mình chưa từng xem 1 bộ phim nào của Gia Luân và Tùng Vận, cũng không phải là fan của 2 đứa, gia tài mê trai mê gái hiện tại của mình chỉ có vài ông chú già và mấy bà cô cũng già nớt ở bên Hàn nên mình đến với phim, với Dịch quán này thực sự là rất có duyên. Mình là một đứa không dễ tính và khá kén chọn, phim mình coi nhất định phải có nội dung đủ cuốn hút, diễn xuất phải đủ hay và phải có sự tương tác, phối diễn và phản ứng hóa học tương đồng của cả nam nữ chính, nếu không dù có là diễn viên mình thích thì mình cũng sẽ không xem. Đã có biết bao nhiêu bộ phim bị từ bỏ cũng vì lý do này, và cũng đã lâu rồi mình không coi

nguyên vẹn 1 bộ phim Trung nào cả nhất là phim cổ trang. Vậy mà đến hôm nay lại lộn hồ Cẩm Y, đêm đêm cày phim đến 2-3h sáng, suốt ngày lộn page đọc tin và hóng phim - sự thật là mình không thần tượng hóa quá mức Cẩm Y vì phim cũng còn những khuyết điểm nhất định nhưng nhờ Cẩm Y mà mình tìm lại được biết bao cảm xúc nguyên sơ vậy nên cảm thấy thật may mắn biết bao. Mong rằng những tình cảm nguyên sơ về Cẩm Y vẫn sẽ luôn giữ được như vậy về sau.

Bấy nhiêu lời nhận xét này có lẽ là đủ để mọi người hiểu về phim rồi phải không :))

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện Fanfic : Phần 2

****Phần này không phải của tác giả Lam Sắc Sư, mà là của fan Trung viết dựa theo những diễn biến của PHIM và lịch sử. AD chỉ dịch lại thôi. Mọi người đọc để giải trí. Chân thành cảm ơn bạn Linh Phùng đã giúp mình dịch****

Cầu hôn - phần 1

Sau khi ra khỏi chiếu ngục, Lục Dịch vẫn luôn bận chuyện công vụ, còn Kim Hạ một năm trước đã được thăng chức làm bộ đầu, mỗi ngày công việc quán thân. Một tháng liền, số lần Kim hạ và Lục Dịch gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hai người họ cũng không gặp, dù sao cũng đã trải qua ba năm đợi chờ. Vậy nhưng mẹ Kim Hạ và dì Lâm sốt ruột rồi.

Những ngày Lục Dịch còn đang trong chiếu ngục, khuê nữ nhà mình đã dốc hết "cửa hời môn" vào thăm hấn. Trong ba năm này không biết đã có bao nhiêu thanh niên có tài tới cửa đều bị Kim Hạ từ chối. Hiện tại Lục Dịch đã ra khỏi chiếu ngục, sau khi phục chức còn thăng ba cấp, vậy mà chuyện hôn sự sao vẫn chưa thấy nhắc tới? Chẳng lẽ khuê nữ nhà mình còn muốn tiếp tục làm "gái già"? (lão cô nương nên để thành gái già)

Thế là, mẹ Kim Hạ liền nhờ sư phụ Kim Hạ nhắc việc này với Lục Dịch.

Dương bộ đầu lúc đầu cũng không cảm thấy có vấn đề gì, thế nhưng mẹ Kim Hạ vừa nhắc đến, thì đúng là cũng nghĩ như vậy. Nhưng Dương bộ đầu nói, chuyện này bọn họ không nên chủ động nói trước, nên để Lục Dịch tự mình đề cập đến mới phải.

Thế là, nửa tháng sau đó, Lục Dịch cũng không gặp được Kim Hạ lần nào. Không phải là bởi vì hắn không có thời gian, cũng không phải là Kim Hạ không có thời gian, mà là thật vất vả mới hẹn gặp được thì Kim Hạ không phải bị mẹ, dì Lâm thì cũng bị sư phụ tìm mọi lý do gọi về.

Mới đầu Lục Dịch cũng không cảm thấy có gì bất thường, nhiều lần sau đó, tự nhiên cảm thấy không đúng, liền hỏi chuyện Dương Nhạc.

Lục Dịch: "Dương bồ khoái, Lục Phiến Môn gần đây công vụ bận lắm à?"

Dương Nhạc: "Gần đây không bận, nhưng khoảng thời gian trước thì đúng là rất nhiều việc"

Lục Dịch: "Ba năm này, cảm ơn các người thay ta chăm sóc cho Kim Hạ, ta nên kính người hai ly rượu mới đúng."

Sau khi uống vài chén, Dương Nhạc miệng rộng quả nhiên là không giấu được chuyện gì.

Dương Nhạc: "Lục đại nhân à, ngài có biết ba năm này Kim Hạ có bao nhiêu khổ sở không? Muội ấy liều mạng nhận án, không dám để bản thân nhàn rỗi chút nào, ngày lễ tết dùng tất cả tiền mình dành dụm được mời những vị huynh đệ Cẩm y vệ kia ăn cơm, bởi vì

chờ ngày ngài có thể bước ra khỏi chiếu ngục đó, không đến mức rơi vào cảnh ảm đạm, không có người kề cận."

Lục Dịch kinh ngạc, trách không được...

Lục Dịch: "Dương bộ khoái yên tâm, đời này ta nhất định sẽ che chở cho nàng ấy, không bao giờ rời xa."

Lúc này Dương Nhạc đột nhiên lắc đầu, vênh miệng nói: "Vậy ngài không biết, gần đây mới có một "biểu ca" mới tới, thái độ đối với Kim Hạ rất đặc biệt sao"

Biểu ca? Kim Hạ lấy đâu ra biểu ca?

Lục Dịch tiếp tục hỏi: "Biểu ca nào cơ?"

Dương Nhạc: "Chuyện này ngài nên đi hỏi Cái Thúc - gia gia của nhà ngài ấy, nay đã thành phu quân của dì Kim Hạ, nghe nói là người thân của thúc ấy, dì Lâm bảo thúc ấy giới thiệu mà"

Lục Dịch không ngồi yên được nữa, cũng không quan tâm đến Dương Nhạc đang trong bàn rượu say như chết, lập tức đến nhà dì Lâm, nói chuyện với cái vị "gia gia" hận không thể đánh kia ra.

Ba năm trước, dì Lâm muốn đưa Kim Hạ về Phúc Kiến, Kim Hạ lại muốn chờ Lục Dịch nên sống chết không đồng ý, dì Lâm đành ở tại một căn nhà ở kinh thành, cùng Cái Thúc ở lại.

Cái Thúc : "Cháu trai ngoan, hôm nay lại rảnh rồi đến thăm ta à?"

Lục Dịch cũng không phủ nhận danh xưng này: "Biểu ca của Kim Hạ là sao?"

Cái thúc bất đắc dĩ nói : "Thua người rồi, được, ta nói, chính là trước kia khi người còn ở trong ngục, có nhiều người đến nhà cầu thân, thế nhưng đều bị Kim Hạ từ chối, cha mẹ Kim Hạ và nương tử ta đều cảm thấy thời gian đó bàn về chuyện hôn sự thì thật không phải với người, hơn nữa thái độ của Kim Hạ kiên quyết, liền cứ như vậy cho qua. Thế nhưng bây giờ người cũng đã ra khỏi đó rồi, mẹ Kim Hạ và nương tử cảm thấy đã đến lúc nên nhờ người giới thiệu cho Kim Hạ, không thể chậm trễ nữa."

Lục Dịch liếc Cái Thúc một cái : "Vậy cái người anh họ kia là thân thích nhà thúc?"

Cái Thúc chột dạ gãi đầu nói : "Cái này...thường nói nước phù sa không chảy ruộng ngoài sao?"

Cầu hôn - phần 2

Lục Dịch : "Tên kia đã quay về chưa?"

Cái Thúc : "Cậu ta...đang đến nhà Kim Hạ ăn cơm. Aiya, người đi làm gì, dù gì người ta cũng là trưởng bối của người, người đừng có ăn hiếp người già cả ốm yếu nha."

Lục Dịch mặc kệ Cái Thúc còn đang la hét, đi luôn rồi

Người già ốm yếu... hừ, coi như người "già" , còn "yếu hay không" thì phải thử mới biết

Lục Dịch đến cửa nhà Kim Hạ, vừa hay thấy cảnh Kim Hạ đưa một nam nhân đi ra, hẳn là cái tên "anh họ" kia rồi.

Người này nhìn qua thì là người hay đọc sách, nghe hai người đứng trước cửa nói chuyện, mở miệng ra toàn là văn thơ thành ngữ, lại còn một câu em họ (biểu muội) 2 câu em họ gọi đến là vui vẻ. Chẳng qua là nhìn dáng dấp tên kia...hừ, một tên mặt trắng.

Nhìn hai người kia nói chuyện nửa ngày vẫn chưa xong, Lục Dịch không muốn nghe người ta tâm sự với nhau nữa, liền bước qua đó.

Lục Dịch : "Kim Hạ"

Ngài ấy tại sao đột nhiên lại tới? Buổi trưa gặp mặt ngài ấy đâu có nói là sẽ đến?

Kim Hạ ngạc nhiên nhưng cũng vui mừng, ngọt ngào gọi : "Đại nhân"

Lục Dịch giả vờ ngạc nhiên hỏi: "Đây là?"

Kim Hạ vội vàng giới thiệu: "Đây là cháu họ của Cái Thúc, dì bảo ta gọi là anh họ, vừa đến kinh thành, bảo ta rảnh thì dẫn huynh ấy đi dạo."

Lục Dịch: "Thất kính thất kính rồi, thì ra là Đường thúc, Kim Hạ, nàng không nên gọi là biểu ca, phải gọi là Đường thúc."

Nam nhân kia không vui nói: "Biểu muội, đây là...?"

Kim Hạ: "Đây là Lục Dịch, là cháu trai của chồng dì ta, thế nên hai người có quan hệ thân thích đó."

Nam nhân nói: "Chúng ta tuổi tương đương, quan hệ cũng xa, gọi huynh đệ là được rồi."

Lục Dịch: "Quan hệ thân thích không thể chối được, dù sao chúng ta cũng cùng ông nội của ông nội của ông nội của ông nội, không xa..."

Nam nhân kia còn định nói thêm, Lục Dịch chặn lời hắn: "Kim Hạ, trước kia không bàn rõ thân phận nên thất kính, nên chào một tiếng thúc mới phải"

Kim Hạ cũng ngại ngùng: "Đường thúc, thật xin lỗi, trước đây là ta gọi sai rồi."

Lục Dịch cũng nhanh chóng gọi theo Kim Hạ : "Đúng vậy đường thúc, lão nhân gia ngài đừng so đo với tiểu bối chúng ta nhé"

Sắc mặt của nam nhân có chút...một lời khó nói hết

Nam nhân: "Thực ra thì, Kim Hạ không cần phải gọi thế."

Lục Dịch: "Cần chứ cần chứ, Kim Hạ sắp là phu nhân của ta, đương nhiên là phải theo bên ta mà gọi rồi."

Sau đó Lục Dịch dùng ánh mắt "ân cần" nhìn Kim Hạ, Kim Hạ lập tức gật đầu.

Cầu hôn - phần 3

Đường thúc rất nhanh kiếm cơ rời đi, chỉ còn lại Kim Hạ và Lục Dịch tản bộ bên bờ sông.

Lục Dịch: "Nàng cảm thấy người kia như thế nào?"

Kim Hạ nhìn Lục Dịch, cười nói: "Chàng không phải là vừa gọi Đường thúc, Đường thúc sao? Lễ nào đại nhân ghen rồi?"

Lục Dịch một tay kéo Kim Hạ vào lồng ngực, Kim Hạ kiễng chân, đầu dán vào vai Lục Dịch

Lục Dịch "mặt không đổi sắc" nói : "Ta đây sẽ để cho nàng biết thế nào là ghen"

Dứt lời, liền cúi xuống hôn Kim Hạ, rất lâu không chịu buông, cho đến khi nhìn thấy bóng trắng sau lùm cây biến mất mới buông Kim Hạ ra.

Nhìn thấy mặt Kim Hạ đỏ ửng lên, Lục Dịch không nhịn được giơ tay lên sờ mặt nàng, "Ba năm này, đã để nàng đợi lâu rồi"

Kim Hạ cười lắc đầu.

Lục Dịch nhìn người con gái đợi mình ba năm không oán không hối hận này, ôm nàng vào trong ngực, hôn một cái vào trán Kim Hạ : " Sau này sẽ không thế nữa"

Hai ngày sau là đêm hội hoa đăng, Lục Dịch hẹn Kim Hạ cùng nhau ra bờ sông ngắm đèn

Nhìn những đóa đèn hoa sen trôi trên sông, Kim Hạ nhớ đến ngày ấy ở Dương Châu cùng Lục Dịch ngắm đèn bên bờ sông. Thời gian trôi nhanh quá, mới đây mà đã bốn năm rồi.

Kim Hạ : "Ta nhớ lúc thả đèn năm đó, ta đã ước hai điều . Điều ước đầu tiên là có thể sớm ngày tìm lại được cha mẹ ruột, bổng lộc tăng cao, một điều ước nữa là hy vọng ngài có thể cười nhiều hơn một chút, đừng mỗi ngày mang bộ mặt Diêm vương. Bây giờ xem

ra, ông trời không phụ ta, mặc dù bổng lộc không tăng lên nhiều, thế nhưng những nguyện vọng khác đều thành hiện thực rồi."

Lục Dịch nhìn Kim Hạ nói : "Thực ra đêm hôm ấy, sau khi nàng đi về, ta đã quay lại thả đèn, ước một điều."

Kim Hạ ngạc nhiên bởi nàng không biết ngài ấy làm vậy.

Lục Dịch nói tiếp : "Không bằng ngày hôm nay, chúng ta cùng thực hiện những nguyện vọng đó đi"

Kim Hạ còn đang ngây người không kịp phản ứng, Lục Dịch xoay người lấy ra một cuốn hoàng kim để vào trong tay nàng.

Kim Hạ vừa mở ra liền nhìn thấy ở trên viết hai chữ : "Thánh chỉ?"

Trên thánh chỉ viết ba năm này Viên Kim Hạ tấm lòng chân tình không đổi, ca ngợi nàng ấy là một nữ hán tử, đặc cách cho nàng sau khi kết hôn vẫn được làm việc tại Lục Phiến môn, tăng thêm bổng lộc.

Kim Hạ còn chưa đọc hết thì nghe thấy tiếng Lục Dịch gọi nàng. Nàng quay đầu lại nhìn thì không biết Lục Dịch từ đâu cầm ra một đóa đèn hoa, mắt mang ý cười nói : "Kim Hạ, hội đèn Dương Châu năm đó, điều ước của ta là, nguyện cho Kim Hạ sẽ có một kim giáp hộ thân bảo hộ nàng, để nàng mãi bình an vui vẻ"

"Kim Hạ, ta nợ nàng ba năm này, nhưng ta nguyện lấy thần báo đáp, dùng cả cuộc đời này để bù đắp cho nàng"

"Kim Hạ, nàng có nguyện ý để ta làm kim giáp hộ thân cho nàng không?"

Kim Hạ sớm đã nói không lên lời, nàng nghe thấy có tiếng bước chân tiến đến gần mình

Lau đi giọt nước mắt, lúc này nàng mới nhìn thấy rõ ràng, mẹ, dì Lâm, sư phụ và cả nhà Dương Nhạc đều đến, trên tay mỗi người đều cầm một chiếc đèn hoa,

Cái Thúc : "Hạ nhi, con đừng khóc, con không đồng ý thì là kháng chỉ đó"

Dì Lâm cười đánh trượng phu một cái, để cho hắn đứng đắn lại chút.

Lục Dịch vươn tay lau đi giọt nước mắt trên má Kim Hạ, cười nói với nàng : "Gả cho ta, thì bổng lộc của nàng có thể tăng, còn không thì thánh chỉ này coi như hủy"

Kim Hạ còn đang do dự, Lục Dịch kéo nàng ôm vào ngực, Kim Hạ vội nói : " Ta còn chưa nói đồng ý mà"

Lục Dịch ôm nàng cười nói : "Không cần nói gì cả, ta biết rồi"

Bạn bè người thân xung quanh đều không nhìn được mà cười, bởi vì những cực khổ mà họ đã trải qua, cuối cùng cũng đến ngày nếm quả ngọt.

Kim Hạ đỏ mặt chôn mặt trong ngực Lục Dịch không dám ngẩng mặt lên.

Ngày hôm sau, Lục Dịch mang sính lễ đến nhà Kim Hạ, Kim Hạ cứ ngỡ Lục Dịch ngồi tù ba năm liền, gia sản trong nhà phải tiêu tán không ít mới phải, vừa nhìn thấy đồ sính lễ Kim Hạ mới vỡ lẽ, thế giới của nhà giàu người nghèo bọn họ không hiểu.

Kim Hạ cảm thấy mấy con số này có vẻ quen mắt, nghĩ mãi mới nhớ ra đây không phải là gấp mười lần số sính lễ năm đó Tạ Tiêu đưa cho nàng sao.

Kim Hạ từ lúc sinh ra đến giờ hoài nghi sâu sắc: bản thân mình thực sự có giá đến thế sao...

Cầu hôn - phần 4

Kim Hạ bỗng thấy chột dạ, bao nhiêu cửa hồi môn của nàng đều dùng hết trong ba năm Lục Dịch trong ngục giam rồi, Lục Dịch đưa nhiều sính lễ như vậy, nhà mình không tiền nhất định sẽ bị người khác coi thường.

Ai biết được cửa hồi môn của dì Lâm đưa ra không kém gì Lục Dịch, Kim Hạ ngạc nhiên nói không nên lời, thế nhưng dì Lâm lại vân đạm phong khinh nói không đáng gì.

Cái Thúc nhìn Kim Hạ còn đang ngẩn người giải thích cho nàng : "Nha đầu, dì người là thần y, trên đời này người mang núi vàng núi bạc đến cầu nàng cứu nhiều vô kể, lại nói lúc kết hôn nàng không đưa ta cái gì cả, còn không phải vì để lại hết cho người sao?"

Kim Hạ nhìn Cái Thúc cười : "Thúc, là người không có tiền làm sính lễ mới đúng"

Cái Thúc không phục, ôm ngực ngửa trên trời than thở: "Ta đây nghèo a~, ai bảo độc của ta đều bị dì người giải được, cháu trai lại còn là Cẩm Y Vệ thì còn ai dám đến tìm mua độc dược của ta chứ"

Theo tập tục thì trước ba ngày thành hôn tân nương tân lang không được gặp mặt nhau, cho nên cách ngày thành thân đêm thứ tư nghĩ đến mấy ngày không thể gặp cho nên Lục Dịch hẹn gặp Kim Hạ tại bờ sông.

Đêm đã khuya, người đi đường đã ít dần, hai bên bờ sông an tĩnh, hai người yên lặng ngồi cạnh nhau nhất thời không biết nói gì.

Kim Hạ không quen với bầu không khí yên tĩnh này nên nàng phải tìm một vài chuyện để nói.

"Đại nhân, dạo gần đây không thấy cái vị "Đường thúc kia nữa, ngài ấy về nhà rồi chẳng?"

Vừa thốt ra câu hỏi ấy xong, Kim Hạ lén nhìn sắc mặt của Lục Dịch, thấy sắc mặt ngài ấy không có gì dị thường. Chỉ nghe Lục Dịch nói : "Ta không có đường thúc"

Kim Hạ còn đang nghi hoặc Lục Dịch liền nói : " Cái Thúc không có họ hàng xa"

Kim Hạ ngạc nhiên : "Cái vị Đường thúc kia là giả sao? Tại sao vậy?"

Lục Dịch cười nói : "Trong ba năm ta ngồi trong ngục tù, nhờ có phu nhân giúp ta chăm sóc đám huynh đệ Cẩm Y vệ kia, bây giờ mắt thấy đại tẩu sắp bị người ta đoạt mất, bọn họ đứng ngồi không yên nên giúp ta điều tra cả ba đời người kia ra"

Kim Hạ còn chưa kịp nghe lai lịch vị Đường thúc kia trong lòng liền nghĩ : "Bọn họ quá là bất quái rồi"

Lục Dịch nói tiếp : "Thực ra ta sớm đã biết rồi, cái tên Đường thúc này được mẹ nàng và dì Lâm, Dương bộ đầu tìm đến để lừa ta, chỉ để ta sớm ngày giải quyết chuyện hôn sự"

Kim Hạ : "Vậy vì sao ngài vẫn...mắc câu?"

Lục Dịch cúi đầu nhìn Kim Hạ, chậm rãi nói: "Bởi vì, cưới nàng, cũng là điều ta mong muốn"

Nhớ đến ngày nhận được thánh chỉ gả cưới Kim Hạ. Lục Dịch âm thầm chuẩn bị sính lễ, thì đám huynh đệ Cẩm y vệ nói cho hắn biết Kim Hạ gần đây cùng một nam tử có qua lại mật thiết, mà nam tử kia lại không có quan hệ họ hàng gì với nàng.

Mới đầu, hắn quả thực có chút gấp gáp, thế nhưng từ lúc biết được người kia là cháu họ của Cái thúc, hắn đã thấy có mâu thuẫn rồi.

Lục Dịch thông minh, cẩn thận suy nghĩ lại thì tám chín phần là người nhà Kim Hạ muốn nhắc khéo mình về chuyện thành thân.

Lục Dịch giả bộ ghen tuông, cố ý lộ ra bộ dạng gấp gáp muốn cầu hôn ở nhà Kim Hạ, sau đó lại thỉnh cầu bọn họ, giúp đỡ hắn cầu hôn vào đêm hội đèn.

Kim Hạ giờ mới hiểu tất cả kế hoạch nằm trong tay Lục Dịch, ngay cả kế hoạch của mẹ nàng, cũng nằm trong sự tính toán của hắn.

"Đại nhân ngài quả thật gian xảo!" Kim Hạ thầm nghĩ

Kim Hạ có chút bức mình, hắn từng bước tính toán kế hoạch 1 cách chu toàn mà lại gạt mình đến lúc này mới nói.

Nhìn thấy Kim Hạ đã có chút tức giận, Lục Dịch ôm nàng vào lòng nói : "Kim Hạ, cả đời này của ta, đối với ai đều cố gắng tận tâm đối đãi, thế nhưng, sự chân thành này, đời này ta chỉ giành cho nàng"

"Tất cả những gì ta nói ngày cầu hôn đó đều thật lòng, những câu nói ấy về sau, chỉ cần nàng muốn nghe, ta chỉ nói cho nàng nghe"

"Hội đèn hoa ở Dương Châu năm ấy, ta nói nàng nghe, ta đột nhiên nằm mơ, cưới nàng. Đó cũng là giấc mộng đẹp nhất ba năm nay của ta trong chiếu ngục"

Kim Hạ đột nhiên không biết nói gì nữa. Một người hao tổn tâm sức để đối tốt với người, còn gì đáng để giận nữa?

"Ngày thành thân, ngài phải sớm đến đón ta đó"

"Được"

Ai lại biết được vào ngày thành thân, biểu hiện của tiểu gia Kim Hạ, thật sự làm người khác cảm thấy tuyệt vời"

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Về Phiên Ngoại Truyện Cych Của Lam Sắc Sư

Tác giả Lam Sắc Sư trả lời về phiên ngoại Cẩm Y Chi Hạ

Ngày 20/2, tác giả nguyên tác của bộ truyện Cẩm Y Chi Hạ, Lam Sắc Sư Phân đã đăng weibo phản hồi về vấn đề phiên ngoại Cẩm Y Chi Hạ. Tác giả cho biết, cô đang viết bộ truyện mới nên tạm thời không viết được phiên ngoại Cẩm Y Chi Hạ. Tuy vậy, cô ấy hứa rằng "Chờ tôi hoàn thành xong bộ truyện mới sẽ nghiêm túc viết phiên ngoại Cẩm Y Chi Hạ (1 phần ít nhất 10.000 chữ)".

Mặt khác, tác giả còn dùng 47 chữ kể về chuyện giữa Kim Hạ và Lục Dịch: "Kim Hạ sinh con gặp nguy hiểm khiến Lục Dịch sợ hãi. Vì vậy, Lục gia mấy đời chỉ có một nhi tử. Sau khi sinh, cơ thể Kim Hạ suy yếu, mỗi ngày Lục Dịch đều cùng nàng luyện Bát Đoạn Cẩm mỗi ngày hai lần".

PS: Hiện tại mình sưu tầm rất nhiều fanfic của CYCH từ fan Trung nhưng do không giỏi tiếng Trung nên cần nhờ người dịch giúp. Ai đang rảnh rồi giúp mình không.

Link Youtube về FMV: <https://www.youtube.com/playlist?list=PLtyrqMG2P28e5Wvt6pEADBR8akkySj3nz>

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện Fanfic : Phần 3

****Phần này không phải của tác giả Lam Sắc Sư, mà là của fan Trung viết dựa theo những diễn biến của PHIM và lịch sử. AD chỉ dịch lại thôi. Mọi người đọc để giải trí. Lưu ý: Ngoại truyện là do fan Trung dùng trí tưởng tượng để viết nên có những chi tiết hơi vô lý nên fan mình thông cảm. Chân thành cảm ơn bạn Linh Phùng đã giúp mình dịch****

Thành hôn - Phần 1

Ngày thành hôn, chắc là ngày Lục Dịch cười nhiều nhất trong đời, hơn nữa là trong tâm hân hoan tràn đầy vui mừng.

Ngày hôm đó quả không bình thường, tân lang thì cười tươi như hoa, tân nương bình thường thích cười thì lại khóc như mưa.

"Mẹ, dì Lâm, con không rời xa mọi người"

"Kim Hạ, mẹ cũng không rời xa con"

"Kim Hạ, dì mới tìm lại được con, thế mà con đã lại gả cho người ta rồi."

"Mẹ, con không gả đi nữa, không lấy chồng nữa đâu, con không muốn rời xa mọi người"

"Hạ nhi, chúng ta không gả nữa, không gả nữa"

Lục Dịch vốn chờ ở kiệu hoa trước nhà, vừa nghe thấy bên trong nhà có tiếng khóc lại còn đòi không gả, tâm hoảng loạn ngay lập tức bước nhanh vào nhà.

"Nhạc mẫu, dì à, tiểu tể (con rể xưng hô với nhà vợ) biết mọi người không nỡ xa Kim Hạ, ba ngày sau con sẽ đưa Kim Hạ về thăm mọi người, bây giờ mọi người không nỡ gả Kim Hạ, nhưng không thể nào không gả được."

"Đúng, đúng, Hạ nhi, mau lau nước mắt đừng khóc nữa, đừng chậm trễ giờ tốt lên kiệu hoa"

"Mẹ, con không nỡ rời xa mẹ, con không lấy chồng nữa đâu"

Lục Dịch vẻ mặt bất đắc dĩ thầm nghĩ nương tử của hần sao lại có thể mang lại cho hần kinh hãi như thế này, đây là mang nước mắt cả nửa đời sau khóc luôn trong ngày hôm nay sao?

Lục Dịch dựa vào gần Kim Hạ, ghé bên tai Kim Hạ nói vài câu, nàng ngay lập tức ngẩng đầu, cầm hoa cưới của Lục Dịch lau đi những giọt nước mắt trên mặt thút thít nói:

"Mẹ, dì, con sắp phải lên kiệu hoa rồi, ba ngày này mọi người phải bảo trọng, ba ngày sau con sẽ về thăm mọi người"

Nói xong còn kéo Lục Dịch đi ra ngoài.

Nhìn thấy vẻ mặt thay đổi nhanh chóng, nhanh cười nhanh khóc của nương tử Lục Dịch nở một nụ cười cứng chiều nhanh chóng chạy lại vén màn kiệu cho Kim Hạ lên, sau đó hướng hai vị tiền bối cáo từ, lên ngựa mang theo đoàn rước dâu rời đi.

Thành hôn - Phần 2

Vào ngày này, Lục phủ được trang hoàng đặc biệt đẹp, sắc hỉ đỏ khắp nơi.

Lục Dịch còn đang tiếp khách ở bên ngoài, Kim Hạ ở trong phòng không chịu được đã cởi khăn trùm đầu ra rồi, nàng đi lại nhìn trái nhìn phải quan sát trong phòng.

Đây không phải lần đầu tiên nàng đến Lục phủ, phòng của Lục Dịch cũng không phải là nàng chưa từng đến, chỉ là không ngờ Lục Dịch lại tìm hiểu rõ về sở thích của nàng đến vậy, ngay cả loại phấn trang điểm bình thường nàng thích dùng nhất cũng biết rõ ràng.

Ngày thường trong phủ Lục Dịch trang trí đều tối giản nhất, không thích quá hoa mỹ, không ngờ tới hôm nay trong phủ treo đầy đèn lồng đỏ cùng chữ hỷ, Kim Hạ nghĩ : "Xem ra đại nhân nhà ta cũng bị ảnh hưởng rồi."

Kim Hạ còn chưa xem đủ thì bụng nàng đã kêu lên rồi.

Mấy hôm trước mặc hỷ phục phát hiện béo lên một chút rồi, nguy cơ là không mặc vừa mất thôi, mấy ngày hôm nay Kim Hạ phải ăn kiêng, quyết tâm giữ vững "vòng eo nhỏ" cho đến ngày thành hôn.

Aa, trên bàn có mấy mâm quả .

Có thể ăn không? Chỉ do dự vài giây, Kim Hạ liền bắt đầu mỗi tay cầm một quả ăn thử.

Thế là, Lục đại nhân gấp gáp trở về động phòng hoa chúc sau khi tiếp rượu chúc mừng của các vị đồng liêu thì thấy tân nương của mình đang ngấu nghiến xử lý bàn hoa quả.

Kim Hạ nhìn thấy Lục Dịch trở về, ngay lập tức bỏ hoa quả trong tay xuống, cố gắng nuốt thức ăn trong miệng, muốn lau sạch vụn bánh cạnh miệng, nhưng bởi vì quá gấp ngược lại bị nghẹn,

Lục Dịch vội vã vỗ lưng cho nường tử của mình, xác định nường tử của mình chưa bị nghẹn chết mới ngồi xuống giúp nàng lau vụn thức ăn bên khóe miệng.

Kim Hạ bị giật mình: "Ngài, ngài sao lại trở về sớm vậy?"

"Hôm nay là ngày đặc biệt, nàng muốn ta trở về muộn à?"

"Ta...vừa rồi có hơi đói, ha ha"

"Mấy ngày nay nàng ăn kiêng phải không, nhìn người nàng gầy hơn trước rồi đó, sớm biết nàng sẽ đói, bàn đồ ăn này là ta cho người chuẩn bị cho nàng, dọa nàng sợ à." Lục Dịch không khỏi cười khẽ

"May là không bị nghẹn, nàng nói xem chúng ta thật vất vả mới đi đến được ngày hôm nay, nếu như toang vì bàn hoa quả này, thì nàng bảo ta phải làm sao, chẳng lẽ lại cùng nàng ăn hoa quả à"

"Thì đó, ta như thế nào mà chàng chẳng nhìn thấy rồi, làm sao mà ta lại bị chàng dọa sợ được"

"Khụ khụ, chính xác thì có một hình dạng của nàng ta chưa từng gặp qua." Lục Dịch cười nhẹ "Một lát nữa là được nhìn thấy rồi"

Kim Hạ xấu hổ vừa cầm hoa quả vừa quay người nói: "Ta...còn chưa ăn no đâu, ta ăn thêm một chút..."

Lục Dịch ngược lại làm mặt trầm trọng : "Ăn nhiều thêm một chút, tý nữa sẽ mệt đấy"

Kim Hạ không ngờ tới Lục đại nhân bình thường điềm tĩnh hôm nay lại như thế này, nhưng bản thân nàng không thể thua được, ngược lại ưỡn ngực lên hỏi Lục Dịch : "Ta còn chưa tính sổ với ngài, ngài hôm nay lại mang bạc ra uy hiếp ta"

Lúc đó nàng ấy khóc đến mức không muốn ra khỏi cửa nhà, Lục Dịch bắt đắc dĩ nói nhỏ bên tai nàng : "Cái đồ mê tiền này, hai chúng ta đã xin nghỉ phép ba ngày, giờ lành lại không lên kiệu hoa, chúng ta không cưới được nữa, vậy kỳ nghỉ phép của chúng ta phải hoãn lại, bỗng lộc tháng coi như ..."

Cái biệt danh "đồ mê tiền" này không phải tự xưng mà gọi nàng như thế đâu, Kim Hạ quả nhiên bị hấn lừa, lập tức nín khóc đi theo hắn.

Kim Hạ lúc này lập tức hiểu ra, hoàng thượng đặc biệt đồng ý hôn sự này, lại còn tặng bổng lộc cho.

Kim Hạ hiểu thẳng hỏi Lục Dịch một câu : "Ngài chê ta vừa mê tiền vừa ngốc, vậy rốt cuộc chàng thích ta ở điểm nào?"

Lục Dịch buồn cười nói : "Phu nhân nhà ta quả thực rất hiểu bản thân mình"

"Ai ya, ngài mau nói... không nói thì hôm nay ta với ngài ngồi đây đàm đạo cả đêm."

Thành hôn - phần 3

Lục Dịch đã từng nói với Kim Hạ : "Trước đây ta đã từng nghĩ qua, người con gái sẽ cùng ta trải qua nửa đời sau, sinh con đẻ cái cho ta sẽ như thế nào, cũng không thể nghĩ sẽ là người như nàng."

Năm đó, phụ thân cũng từng đề cập với hắn chuyện thành thân, nhưng bị sự lạnh lùng cứng rắn của hắn từ chối. Khi đó chỉ cần phụ thân tìm nữ nhà nào đến tương thân cũng bị hắn dùng mặt lạnh đến đối diện, còn lợi dụng chức vụ Cẩm Y vệ của mình để tìm hiểu về gia tộc dòng họ của đối phương, tám chín đời đều bị hắn điều tra, phụ thân cũng phải tùy ý chiều theo hắn.

Mỗi lần sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cô độc ngồi bên bờ sông cùng đôi bàn tay đã nhuộm máu, hắn đã từng nghĩ tới tương lai, nghĩ tới người con gái tương lai sẽ cùng bồi hắn, nghĩ rất nhiều lần cũng không có kết quả. Bởi cũng có vài vài cô gái từng xuất hiện bên hắn, thế nhưng lại không thể khiến hắn động tâm.

Chỉ là bất luận hắn tưởng tượng như thế nào, cũng không nghĩ người ấy sẽ là Viên Kim Hạ.

Trước khi Kim Hạ xuất hiện, trừ mẫu thân hắn ra, không có một nữ nhân nào cho hắn cảm giác khác biệt.

Hắn từng nghĩ, có lẽ hắn sẽ yêu một cô gái giống như mẫu thân hắn, thế nhưng không ngờ tới, người con gái mà hắn yêu, ngoài việc nàng ấy biết đàn khúc "Đào yêu" thì hoàn toàn khác biệt với mẫu thân.

Khoảnh khắc hắn động tâm, hắn mới biết, bất luận người kháng cự cỡ nào, thì người cũng không tránh được, trốn không thoát được định mệnh của cuộc đời.

Lục Dịch không biết được từ bao giờ, Viên Kim Hạ ba chữ này đã khắc sâu trong tim hắn.

Đã từng có lúc, mỗi khi nghĩ đến Viên Kim Hạ ba chữ này, hắn sẽ nghĩ đến truy thuật của nàng khá tốt, thế nhưng khinh công lại rất tệ, nàng hay nói nhưng cũng hay cười; trước mặt thì hay nịnh hót hắn nhưng sau lưng lại hay gọi hắn là "Lục Diêm Vương", nàng . . .

Dần dần, Lục Dịch phát hiện, không biết bản thân mình bất tri bất giác lại biết nhiều thứ về nàng như vậy, những lúc không thấy nàng thì lại cảm thấy quá yên tĩnh.

Lúc Dương Nhạc và nàng cãi nhau, hắn không hiểu vì sao lại thấy phiền não;

Thời điểm Dịch Lan Diệp đã có hôn ước hay chưa, hắn lại không nói như kịch bản bàn trước đó, hắn nói với nàng mình đã có hôn ước;

Thời điểm nhìn thấy nàng ôm con mèo nhỏ dầm mưa, hắn tự động nghiêng ô về phía nàng, để mưa ướt đẫm bờ vai mình;

Thời điểm Dịch Lan Diệp cầm tay hắn, Lục Dịch bỗng nhiên sợ nàng nhìn thấy;

Thời điểm ôm nàng trong tay, hắn phải buộc mình trợn mắt mới ngăn mình không bật cười;

Thời điểm nắm tay nàng ấy bắn súng trong rừng, hắn đột nhiên sợ nàng giẫy tay ra.

Thời điểm nghe nàng ấy hát, hắn đột nhiên nghĩ... hắn đột nhiên không suy nghĩ được gì;

Thời điểm bị thích khách đuổi giết, hắn lại muốn liều mạng chạy đến bảo vệ nàng;

Thời điểm trên thuyền của Nghiêm Thế Phiên, nhìn thấy người bị hạ được nằm trên giường là nàng, hắn đột nhiên cảm thấy may mắn, không biết người may mắn là nàng hay là hắn;

Thời điểm Tạ Tiêu đến cầu hôn nàng, hắn đột nhiên thấy rất tức giận;

Thời điểm nàng tưởng hắn có ý với Thượng Quan Hy, hắn cảm thấy...hắn không thể cho nàng ấy một chưởng.

Thời điểm nàng ấy chiến đấu vì sự an toàn của bách tính dân thường, hắn luôn đứng ngoài quan sát và xuất hiện giúp đỡ những lúc quan trọng;

Thời điểm nàng khen ngợi Tạ Tiêu, hắn cũng muốn được nàng khen ngợi;

Nhìn thấy nàng ấy nửa đêm ngủ không có chăn, hắn đã lấy chăn của Tạ Tiêu đắp cho nàng;

Hắn không bao giờ nhắc đến mẫu thân với ai ngoại trừ phụ thân, thế nhưng lại nguyện ý kể cho nàng chuyện về mẫu thân mình;

Hắn không muốn giả làm ca ca của nàng nữa;

Cho đến khi Kim Hạ liều mạng để nhặt lại cho hắn chiếc vòng tay ngày ấy, thì hắn đã biết, chiếc vòng tay đã tìm được chủ nhân tương lai của nó rồi.

Sau đó, hấn vì cứu nàng mà trúng độc, nàng lại vì cứu hấn mà dùng thân thử độc, bọn họ là dùng mệnh của chính mình để bảo vệ người kia, bảo vệ lẫn nhau.

Lúc đó, Lục Dịch nhận "mệnh" rồi, hấn không muốn từ chối số phận của mình nữa, cũng không muốn che dấu tình cảm của chính mình nữa.

"Ngài đang nghĩ gì vậy? Mau nói, ngài rốt cuộc thích ta ở điểm gì chứ?"

Lục Dịch nhìn Kim Hạ với ánh mắt yêu chiều cười nói : "Ta thích chính là thích cái đồ vừa ngốc vừa yêu tiền lại thích cười là nàng đấy."

Trong thế giới của ta, không có người nào có thể tốt hơn nàng, bởi vì, nàng chính là cả thế giới của ta.

Kim Hạ cúi đầu : "Người ta cũng có ưu điểm mà"

Lục Dịch ân cần cầm tay của Kim Hạ : "Không vội, ta còn cả một đời để tìm hiểu thêm về ưu điểm của nàng mà."

Kim Hạ không phục, đang định nói thì Lục Dịch liền cúi xuống hôn.

Lục Dịch ghé tai Kim Hạ nhỏ giọng nói : "Phu nhân, quang cảnh tuyệt đẹp, nàng đừng lãng phí thời gian. Không phải hôm trước nàng đã hỏi qua dì Lâm, thương thế của ta năm đó có ảnh hưởng đến đường con cái hay sao, dì Lâm nói sao?"

Trên má Kim Hạ hiện lên hai trái cà chua nhỏ : "Nói...ta suy nghĩ nhiều rồi"

Lục Dịch cười : "Xem ra phu nhân từ bốn năm trước đã có ý đồ đến tối với ta rồi, phu nhân yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng đem bốn năm này ta thiếu nàng bù lại."

Không đợi cho Kim Hạ tiếp tục xấu hổ nữa, Lục Dịch từ từ đè nàng xuống, nến đỏ dần cháy hết, động tĩnh trong phòng cũng không dừng lại.

Ngày hôm sau, Kim Hạ bị ánh mặt trời chiếu vào đánh thức, tỉnh thì tỉnh, nhưng nàng lại không thể dậy được.

Kim Hạ nhìn hoa văn trạm chỗ trên nóc nhà, nội tâm bất đắc dĩ : "Lục Dịch khôn kiếp, nói cái gì đem bốn năm thiếu nợ bù lại, cũng không cần bù lại ngay trong một đêm chứ!!! Lại còn nợ còn thiếu sẽ từ từ bù sau chứ...đúng là cái đồ lừa gạt mà"

"Thôi vậy, ngủ thêm chút nữa, coi như là tận dụng thêm cơ hội nghỉ ngơi đi..."

Lục đại nhân đang ra ngoài mua điểm tâm cho vợ bỗng dừng hắt xì hơi mấy cái, tâm nghĩ : "Gió lạnh cảm lạnh là chuyện bình thường, về nhà sưởi ấm thêm vậy."

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Kịch Bản Phim Cych Fanfic: Tập 56

****Đây là kịch bản phim mà fan Trung tự viết dựa theo mạch phim, hình như bạn này viết đến tập 72 là kết thúc, có khi còn nữa mà chưa nghĩ ra :)). Cùng chờ đón những tập tiếp theo. Xem kịch bản rồi cùng tưởng tượng ra phim nha. Tóm lại đọc để giải trí nha mọi người.

Người dịch: Linh Phùng****

Tập 56 - Bữa cơm đoàn viên

Hôm nay là lễ trừ tịch (giao thừa), mọi người đang chờ Kim Hạ trở về ăn bữa cơm đoàn viên.

Ngoài cửa gió tuyết không ngừng rơi, tuyết trắng xóa cả bầu trời, chỉ nhìn thấy thấy từ xa hai thân ảnh một lam một hồng từ từ bước tới cửa.

"Đại nhân trở về rồi, nương, dì, sư phụ, Đại Dương, đại nhân trở về rồi!"

Là tiếng reo vui mừng của Kim Hạ, tràn đầy sức sống giống như trước đây mà từ rất lâu rồi mọi người không được nghe thấy.

Ba năm nay, trái tim Kim Hạ lúc nào cũng như treo tại cổng chiếu ngục, hôm nay cuối cùng cũng đợi được người trở về. Mẹ Kim Hạ

nhìn cô con gái bé bỏng lạnh cóng đến mức mặt trắng bệch nhưng vẫn tràn đầy nụ cười thì bà không nhịn được lại muốn rơi nước mắt.

"Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi! Mau lại đây cùng ăn cơm."

Đại nương lặng lẽ cúi đầu muốn che đi giọt nước mắt, muốn đi lấy thêm bát đũa nhưng Đại Dương đã nhanh hơn một bước đi lấy rồi.

Lục Dịch ngẩng đầu nhìn mọi người, trong căn phòng ấm áp náo nhiệt này, tất cả đều đang nhìn hấn bằng ánh mắt vui mừng khôn xiết, bao gồm cả Lâm đại phu, bà ấy nhìn mình, hốc mắt ửng đỏ, không nói gì chỉ nhẹ nhàng gạt đầu cũng đủ làm Lục Dịch hốc mắt có chút ươn ướt.

Ba năm nay, vất vả cho người rồi. Dương bỏ đầu nhìn hấn, vỗ nhẹ lên bờ vai rần rỏ làm Lục Dịch nhớ đến phụ thân. Lúc phụ thân nhìn hấn cũng dùng ánh mắt thân tình và từ ái như vậy

"Mau ăn cơm thôi, bụng con đang reo rồi đây này!" Kim Hạ cười ha ha kéo đại nhân của nàng ngồi xuống. "Đại nhân, hôm nay chúng ta ăn lẩu, tất cả là do Đại Dương chuẩn bị, ngon lắm đấy!" Nàng nở nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời.

Tất cả đều giống như trước kia, tất cả đều đã như quay trở lại.

Tiếng pháo mừng năm mới vang lên, mọi người nâng chén cười nói vui vẻ, đó chính là không khí ấm áp của đêm đoàn viên.

"Muội sao lại không ăn đi?" Đại Dương nhìn Kim Hạ ngồi im như đóng băng, "Đây không phải là lẩu mà muội thích ăn nhất hay sao."

Kim Hạ chỉ cười ha ha.

Dưới bàn, tay phải của nàng vẫn luôn nắm chặt lấy tay của đại nhân từ khi đón hấn từ chiếu ngục trở về, dù thế nào cũng không buông.

"Ta hôm nay sẽ dùng tay trái ăn cơm." Kim Hạ cười một cái rồi dùng tay trái cầm lấy đĩa.

Kim Hạ nhìn chăm chăm Lục Dịch, còn hấn thì dùng ánh mắt ôn nhu chiều chuộng nhìn nàng, hai người tâm ý tương thông, nắm tay nhau không rời, cũng không nhịn được mà nở nụ cười.

Lục Dịch khoe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt không nói gì chỉ giúp nàng gấp đồ ăn vào trong bát.

Không chỉ Kim Hạ không nở buông tay mà hấn, cũng không nở buông tay nàng ra.

"Đại nhân đại nhân, hai ngày nữa hài tử của Đại Dương và Thượng Quan tỷ tỷ sắp ra đời rồi, ta đã nghĩ ra vài cái tên cho đứa bé, đặt là Dương Niệm Hàng, rất hay phải không?"

Lục Dịch nhớ lại những ngày tháng ở Hàng Châu, nhìn cách Đại Dương chăm sóc Thượng Quan Hy, hai người thật hạnh phúc làm người ta phải hâm mộ.

"Dì Lâm và Cái thúc không nở xa ta, cho nên vẫn ở lại kinh thành, hấn đã cầu hôn dì nhiều lần rồi nhưng dì Lâm không đồng ý, nói là muốn thử thách thêm, thật đáng thương, ha ha ha"

Cái thúc ngồi bên cạnh nghe Kim Hạ kể chuyện xấu của mình hấn liền trừng mắt mặt biến đen.

Kim Hạ có thật nhiều, thật nhiều chuyện muốn nói với đại nhân, mặc dù lúc này đã nói trên đường về nhà thế nhưng, nàng vẫn có thật nhiều điều muốn nói với đại nhân.

Nàng muốn để cho hắn biết, mọi thứ vẫn vậy, hắn trở lại rồi mọi người vẫn ở đây chờ hắn trở về.

Lục Dịch nhìn Kim Hạ, nàng vừa cười vừa nói mới sinh động làm sao, hắn không biết rằng nụ cười của nàng đã in sâu vào trong tâm hắn đến như vậy. Những tháng ngày ở trong chiếu ngục, ngày nào hắn cũng nhớ đến nàng, lúc thì rơi lệ khi thì lại cười.

"Muội còn kể chuyện người khác à, sao muội không kể một chút chuyện của muội, làm thế nào mà thành hảo huynh đệ với các thủ vệ chiếu ngục." Đại Dương ngồi cạnh không nhịn được trêu ghẹo Kim Hạ. Cái người thủ vệ tên Nhậm Thành kia không phải còn muốn tặng quà năm mới cho muội hay sao?

"Kim Hạ nha đầu ấy à, ngày nào cũng có mặt điểm danh ở cửa chiếu ngục, mặt dày mày dạn quán lấy người ta đòi đi vào trong, ba năm này, người ta có thể không cùng nó kết giao bạn bè hay không?" Cái thúc ngồi bên cạnh Kim Hạ làm một cái mặt xấu trêu nàng.

Nghe mọi người nói, Lục Dịch mới biết ba năm này, Kim Hạ ngày ngày tới cổng ngục chỉ để có cơ hội gặp mặt hắn một lần. Nhớ đến trong ba năm này, ngày đông giá rét ngày hè nóng nực nàng vẫn dầm mưa đến trước ngục thì khóe mắt hắn phấp phấp lại có chút đau lòng.

"Ngày thường ta khuyên nó ăn mặc sao cho ra dáng một cô nương, nó đâu có để vào tai, hôm nay sợ là gặp được đại nhân nên

nó mới chịu mặc bộ y phục mà ta may cho." Ngay cả dì Lâm cũng không nhận được mà trêu chọc Kim Hạ.

"Ta cũng đang muốn mặc nó đây, người xem tuyệt rơi dày như vậy, nó lại mặc ít áo như vậy là muốn đông lạnh hay sao?" Đại nương vừa nói vừa hung hăng chỉ tay lên đầu nhỏ của Kim Hạ.

Mọi người đều nói một câu làm cho Kim Hạ có chút ngại ngùng. Nàng thầm nghĩ ở Lâm Phong Ao không phải đại nhân đã từng khen ta mặc bộ y phục kia rất đặc biệt sao, người ta là muốn mặc cho đại nhân xem mà.

Lục Dịch nhìn Kim Hạ không chớp mắt, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ngượng ngùng hẳn lại muốn cười. Hẳn thật sự đã trở về bên nàng, những thứ khác đều không quan trọng.

Ở dưới bàn, tay hắn nắm chặt tay nàng, mười ngón tay đan xen nắm chặt lấy nhau, muốn cùng nàng vĩnh viễn.

"Khụ Khụ, Lục đại nhân, ngài cuối cùng cũng trở về rồi, Hạ nhi người chuẩn bị lúc nào thì sẽ gả đi, cứ ở suốt, nó làm ta phiền muốn chết."

"Nương, có người nào lại nói khuê nữ như vậy không?" Kim Hạ vội vàng nói.

Lục Dịch đang định trả lời thì đầu bàn bên kia Thượng Quan Hy ôm bụng kêu ai nha một tiếng.

Đau quá...

Sợ là hài tử sắp ra đời rồi! Lâm đại phu nói làm mọi người loạn thành một đoàn, không kịp phản ứng, Đại Dương vội vàng ôm

Thượng Quan Hy về phòng, luống cuống đun nước nóng, nấu thuốc, chuẩn bị đồ này đồ kia, loạn cả lên, trong Lục Dịch nổi một chút hứng thú.

Oa oa oa, một lúc sau tiếng khóc của hài tử chào đời cùng với tiếng pháo hoa hòa với nhau.

Năm mới đến rồi.

Tuy chưa nói ra nhưng đại nhân thật sự chờ không kịp muốn cưới Kim Hạ về rồi.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Kịch Bản Phim Cych Fanfic : Tập 57

****Đây là kịch bản phim mà fan Trung tự viết dựa theo mạch phim, hình như bạn này viết đến tập 72 là kết thúc, có khi còn nữa mà chưa nghĩ ra :)). Cùng chờ đón những tập tiếp theo. Xem kịch bản rồi cùng tưởng tượng ra phim nha. Tóm lại đọc để giải trí nha mọi người. ***

Người dịch: Linh Phùng

Tập 57 : Nụ hôn đêm hôm ấy

Bữa cơm đoàn viên bởi vì có sự xuất hiện của Dương Niệm Hàng mà càng thêm viên mãn. Sau một hồi bận rộn, Kim Hạ đưa đại nhân về nhà nghỉ ngơi. Lục Dịch quả thật không nở rời xa nàng.

Hắn cởi áo choàng giữ ấm mà Kim Hạ chuẩn bị cho xuống, lấy áo choàng đem nàng cuốn thành một vòng, áo choàng dài trùm từ đầu đến chân Kim Hạ chỉ lộ ra khuôn mặt tròn tròn nho nhỏ của nàng. Nhìn nàng được bọc kỹ càng ấm áp hắn mới yên tâm đi ra ngoài. Gió tuyết đã ngừng tạo nên một cảm giác đất trời sạch sẽ hơn bao giờ hết.

Đến cổng Lục gia, đại nhân lại muốn đưa Kim Hạ về nhà, giằng co một hồi, Kim Hạ đành chịu thua.

Thế là nàng tiễn hắn, hắn đưa nàng về, cứ như vậy đi cùng nhau trên đường. Đường như đường không trơn lắm và đường như trời

cũng không lạnh lắm, cầm tay đại nhân cùng nhau đi trên tuyết, Kim Hạ cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

Đêm nay Kim Hạ rất vui, ăn không ít mà uống cũng nhiều, nàng lại được Lục Dịch choàng áo ấm áp, về đến nhà mặt đã đỏ ửng lên rồi, thật đáng yêu. Làm cho đại nhân khổng khổng nhớ tới đêm đó...ánh trăng đêm đó.

Cúi xuống nhìn nàng, trên đầu nàng vẫn cài một chiếc trâm bên trong khắc một chữ Hạ.

"Quà của Sầm Phúc tặng, ta đặc biệt trân trọng, ngày nào cũng cài đó." Thấy đại nhân đang nhìn, Kim Hạ cố ý trêu chọc hắn.

"Nàng đã sớm biết là ta tặng?"Lục Dịch cười hỏi.

"Sầm Phúc tại sao lại tặng quà cho ta chứ, ta đâu có cứu mạng hắn đâu." Kim Hạ cười ha ha đáp.

"Ừ, vậy nàng đã nhớ lại đến đâu rồi..". chỉ thấy ánh mắt đại nhân sâu hơn, như những ngôi sao sáng trên bầu trời đen, "Cũng tốt..." nói xong hắn ôm nàng vào lòng.

Kim Hạ không biết hắn muốn làm gì, đôi bàn tay mạnh mẽ nhưng đầy ấm áp ôm lấy khuôn mặt tròn tròn ửng hồng của nàng, mặc kệ nàng còn đang mở to đôi mắt tròn xoe nhìn, hắn cúi đầu hôn, nụ hôn mạnh mẽ, khiến nàng không thể từ chối. Trong chốc lát đại não Kim Hạ như muốn tê dại, nàng cảm thấy mình như vô lực, hai tay nàng đặt lên eo hắn, thân thể mềm nhũn tựa vào vai hắn.

Hơi thở của đại nhân làm người ta cảm thấy mê muội. Hắn không kìm lòng được cúi xuống hôn...một chút...lại một chút. Tim nàng đập nhanh, Kim Hạ đành nhắm hai mắt lại, chỉ càng làm hắn thấy gấp

gáp hơn, vòng tay càng ngày càng chặt, như muốn đem nàng tiến vào lồng ngực, khảm vào trong tim.

Trước giờ nàng chưa từng có cảm giác này, không, trong mơ cũng từng có cảm giác như vậy, chỉ có điều, đây không phải là giấc mơ, đây là thật! Ta cứ ngỡ là giấc mộng, đêm đó trên mái nhà, hắt thì thào bên tai nàng, hóa ra đêm đó không phải là mơ? Kim Hạ ngỡ ngàng không biết đáp lại hắn thế nào, chỉ đành vươn hai tay ra ôm hắn. Trong nháy mắt, cả đất trời như muốn ngừng quay.

Còn chưa về tới nhà, xa xa thấy hai người đang ở chung một chỗ, đại nương giả ho "khụ khụ" nhắc nhở. Kim Hạ đẩy đại nhân ra trời chết chạy về nhà.

"Bá mẫu, ngày mai ta sẽ chính thức đến nhà nói chuyện." Lục Dịch mặt không đổi nghiêm túc nói chuyện với mẹ vợ. Sau đó lễ phép cáo từ trở về nhà.

Đúng là khí chất của Cẩm y vệ, đại nương thầm nghĩ trong lòng, nàng vừa quay đầu thì nghe thấy một tiếng, có người suýt trượt chân ngã phía sau. Vẫn chỉ là đứa trẻ, đại nương cười ha ha quay về nhà.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Kịch Bản Phim Cych Fanfic : Tập 58

****Đây là kịch bản phim mà fan Trung tự viết dựa theo mạch phim, hình như bạn này viết đến tập 72 là kết thúc, có khi còn nữa mà chưa nghĩ ra :)). Cùng chờ đón những tập tiếp theo. Xem kịch bản rồi cùng tưởng tượng ra phim nha. Tóm lại đọc để giải trí nha mọi người. ***

*****Người dịch: Linh Phùng*****

Tập 58 Cầu hôn

Ngày hôm sau, Lục Dịch đúng như lời hẹn đến nhà Kim Hạ. Trong vòng một đêm hắn liền chuẩn bị đầy đủ sính lễ, mang theo một đội nhân mã đi đến. Hôm nay hắn mặc chiếc áo màu xanh nhạt, hoa văn đông thanh như ẩn như hiện càng tôn thêm vẻ tuấn tú.

Nhớ đến nụ hôn đêm qua, Kim Hạ lúc đầu còn có chút ngại ngùng thẹn nhưng khi nhìn đến từng hòm ngân lượng, vàng bạc được mang vào thì nàng nhất thời quên tất cả, ánh mắt như phát sáng.

Lục Dịch vừa nhìn nàng, nhớ đến ngày ấy cái tên Tạ Viên Viên kia cầu thân, ánh mắt phát sáng của nàng ấy cũng như thế này, hắn không nhịn được lại muốn cười lên. Có điều, tất cả số vàng bạc này cũng không tính là gì, thứ làm người ta kinh ngạc nhất là danh sách sính lễ trong tay đại nương.

"Ngài, ngài đây là..." Viên đại nương nhìn danh sách sinh lễ nhất thời không nói nên lời. Dì Lâm đứng bên cạnh lo lắng, nhìn Lục Dịch bằng ánh mắt nghi hoặc.

Kim Hạ tò mò định ngó đầu xem, bị đại nương vỗ đầu trở về.

Vốn dĩ cũng không biết trong nhà có bao nhiêu gia sản, lần này thống kê lại toàn bộ rõ ràng. Lục Dịch cười nói, "Không nghĩ tới có thể còn được sống tiếp..." Hắn nói đến đây thì dừng lại, dùng ánh mắt vừa nghiêm túc vừa cứng chiều nhìn Kim Hạ tiếp tục nói.

"Bá mẫu, dì Lâm, vẫn bồi chung tình với Kim Hạ đã lâu, cũng từng nói cả đời này chỉ lấy một mình nàng, chỉ có nàng mới là phu nhân của ta. Lòng ta đã định thì sẽ không bao giờ thay đổi. Hôm nay, ta mang tất cả giấy tờ nhà đất cùng toàn bộ gia sản đến làm sính lễ, xin hỏi cưới Kim Hạ, hy vọng các vị đồng ý."

Vốn dĩ Kim Hạ còn đang nhìn đồng vàng bạc kia cười đến ngây ngốc, nhưng sau khi nghe xong lại ngơ ngác nhìn Lục đại nhân nhất thời không biết nói gì.

Lục đại nhân, nhưng Kim Hạ đến một đồng làm sính lễ cũng không có, Viên đại nương nghiêm túc nhắc nhở, nàng vẫn còn nhớ, Kim Hạ ba năm trước đã quỳ khóc cầu xin nàng đưa bạc đi cứu người.

"Bá mẫu, người gọi ta là Lục Dịch là được rồi. Lục Dịch cười lên một cái, thật là tuấn tú."

"Lục...Dịch nhi à...", nhìn thấy nụ cười kia, khuôn mặt kia, Viên đại nương không nhịn được liền sửa miệng. "Ta đương nhiên sẽ để"

toàn bộ sính lễ này cho Kim Hạ, nhưng con nghe bá mẫu khuyên một câu, con không thể đem tất cả gia sản ra đưa cho nó được."

Nhìn thấy dáng vẻ khí phách hiên ngang của con rể lại nhìn sang dáng vẻ khuê nữ nhà mình đang chảy nước miếng nhìn mấy rương vàng bạc, cán cân trong lòng viên đại nương liền muốn lệch.

"Nương, người như thế nào lại thiên vị người ngoài hơn vậy." Kim Hạ lại nói. Mặc dù nàng cũng không muốn, nhưng dựa vào cái gì mà nói không thể cho nàng chứ.

"Nha đầu này, chỉ giỏi gây họa, mấy năm nay con phá án, không phải là không cẩn thận làm hỏng sạp hàng thì cũng là đụng phải đại nương đáng thương ngoài đường. Không biết đã tiêu tan bao nhiêu bạc, gia sản nhà này vào nhà nó chắc không giữ được". Viên đại nương lắc đầu nói.

"Nó lại còn keo kiệt, con đưa cả cho nó, thì ngay cả một đồng cũng không lấy lại được!"

"Ta chỉ muốn làm con rể của người, ta chỉ muốn làm cho Kim Hạ vui vẻ." Lục Dịch cười nói.

Không biết vì sao, hôm nay trong lòng hắn cảm thấy ngọt ngào, trên mặt không lúc nào không nở nụ cười.

Đột nhiên Kim Hạ nhớ đến ngày ấy rồi nở nụ cười, cái hồi mới gặp nhau nàng chỉ nghĩ đến tiền, làm sao có thể kiếm được nhiều tiền, còn đại nhân thì mặt mày lúc nào cũng cau có khó ở. Rồi cái lần tưởng mình sắp chết nàng còn xin đại nhân tiền trợ cấp, hắn còn lạnh lùng nói người nghĩ cũng đừng nghĩ...những chuyện cũ như rõ mồn một trước mắt, bên tai như nghe thấy đại nhân nói với mình : từ

ngày hôm nay, ngân lượng của nàng thì vẫn là của nàng, còn của ta thì cũng là của nàng.

"Hôn sự này ta đáp ứng rồi!"

Tìm đâu ra người vừa đẹp trai lại một thân kim bảo ngồi ngời ngời thế kia, còn chân chừ gì nữa chứ, thế là không đợi đại nương gật đầu, cũng không đợi dì Lâm kịp phản ứng, Kim Hạ không nhận được hô to một tiếng, tự mình làm chủ.

"Ta...ta không đồng ý!" Không đợi Viên đại nương nói, ngoài cửa truyền đến một thanh âm lo lắng.

Tiểu Nhậm thường canh gác ở đại môn ngục tù hùng hổ chạy vào.

"Kim, Kim Hạ...mẹ ta nói...nàng cứu mạng mẹ ta... mẹ ta...mẹ ta muốn ta cưới nàng làm vợ...không thì bà sẽ đánh gãy chân ta mất!" Hắn vừa nói vừa thở hổn hển, chắc là nghe nói có người đến cầu thân Kim Hạ nên vội vàng chạy đến.

"Cái gì?" Kim Hạ khẩn trương liếc nhìn đại nhân một cái.

"Ta... ta tuy không tuấn tú bằng Lục đại nhân, cũng không có học thức uyên thâm như Lục đại nhân, cũng không có gia thế hiển hách như Lục đại nhân..." Thanh âm của hắn càng lúc càng nhỏ, có tự giác không chiến mà bại, thế nhưng...

Tuy rằng đã thấy được hào quang chói lóa của Lục đại nhân thế nhưng tiểu Nhậm vẫn cứ đầu muốn nói ... "Thế nhưng ta sẽ làm cho bản thân càng thêm mạnh mẽ hơn, càng trở nên ưu tú hơn."

"Tiểu Nhậm...người đang đùa gì vậy! Người cố ý tới gây náo loạn à." Kim Hạ dứt lời liền tiến lên đá cho hắn một cái. Có trời mới biết ta vất vả như thế nào mới có thể gả được cho đại nhân, thế mà hắn còn đến làm hỏng chuyện tốt của ta!

Lục Dịch đứng ở bên lạnh lùng quan sát, tiểu tử này là sau khi hắn vào tù mới vào Cẩm Y Vệ, xem ra là còn chưa biết quy tắc của Lục đại nhân rồi, cần phải dạy dỗ lại.

Cảm nhận được ánh mắt muốn giết người của đại nhân, tiểu Nhậm sợ hãi nuốt nước miếng. Còn không phải do nường của hắn sao, ngày hôm ấy ở bên bờ hồ nường hắn trượt chân ngã xuống hồ được Kim Hạ cứu lên, bà nhớ mãi không quên Kim Hạ. Ngày ngày ở bên tai hắn nói muốn đi cầu thân với nhà Kim Hạ.

Hắn tự biết trong lòng Kim Hạ có một người. Hắn cũng biết ba năm này Kim Hạ tâm niệm được một lần gặp Lục đại nhân ra sao bởi hắn là người trực ca nhiều nhất nên rõ ràng nhất. Lần này là do nường hắn lấy cái chết để ép hắn tới đây.

Dù sao phải cũng chết mà trái cũng chết, hắn đành vâng lời mẹ thay giày đến nhà Kim Hạ.

Kim Hạ nhìn mặt tiểu Nhậm tái mét, nàng sao lại không biết ý đồ của mẫu thân hắn chứ, nàng cũng đã nhiều lần từ chối khéo lão thái thái, chỉ là không ngờ tiểu tử này lại thật sự nghe lời mẹ đến vậy.

Kim Hạ thở dài, nhìn mẫu thân và dì Lâm cũng không có ý muốn giúp nàng... lại nhìn đoàn người đang xem náo nhiệt kia, lại nhìn sang đại nhân, ai nha, ánh mắt sắc bén đem tiểu tử kia ghim chặt, vẫn cứ là ta phải ra tay thôi... Hắn đối với Kim Hạ mà nói chỉ như tiểu đệ đệ trong nhà, Tiểu Nhậm à, ngay cả khi đại nhân trong tuần

tú bằng người, không có học thức uyên bác bằng người, hay gia thế có không hiển hách bằng người, thì ta vẫn muốn gả cho ngài ấy, bởi vì...

Không biết vì sao, những hình ảnh đã qua như hiện lên trong đầu nàng, đại nhân chê cười nàng, đại nhân trêu chọc nàng, đại nhân quan tâm nàng, đại nhân đau lòng vì nàng, ngay cả khi đại nhân nguy hiểm đến tính mạng cứu nàng, còn nói, vì nàng, mệnh ta cũng không cần.

Không biết vì sao, nước mắt nàng lại muốn rơi, Kim Hạ nhìn đại nhân. Nàng muốn nói nhưng lại không nói ra lời, chỉ cứ như thế ta nhìn hắn, hắn nhìn ta.

Tiểu Nhậm nhìn Kim Hạ không nói lời nào nhìn Lục đại nhân, Lục đại nhân nhìn Kim Hạ, Viên đại nương nhìn danh sách lễ vật, không ai để ý đến hắn cả, đành tự nói tự nghe, được, được rồi, ta sẽ đem tâm nguyện của nàng về nói với mẫu thân.

...Mười lăm tháng giêng này, giăng đèn kết hoa, Lục đại nhân sẽ cưới Kim Hạ về nhà.

CẨM Y CHI HẠ

Lam Sắc Sư
dtv-ebook.com

Kịch Bản Phim Cych Fanfic : Tập 59

****Đây là kịch bản phim mà fan Trung tự viết dựa theo mạch phim, hình như bạn này viết đến tập 72 là kết thúc, có khi còn nữa mà chưa nghĩ ra :)). Cùng chờ đón những tập tiếp theo. Xem kịch bản rồi cùng tưởng tượng ra phim nha. Tóm lại đọc để giải trí nha mọi người. ***

Người dịch: Linh Phùng*

Tập 59 Ước hẹn ngọt ngào

Tuy rằng trước hôn lễ còn rất nhiều việc phải chuẩn bị, thế nhưng đại nhân vẫn muốn gặp Kim Hạ của hắn.

Đứng chờ dưới gốc cây táo trước cửa nhà, đi đi lại lại đợi một chút, sẽ thấy được một khuôn mặt vô cùng đáng yêu, bờ mi cong cong, bờ môi xinh xinh nở nụ cười lộ ra tám cái răng xinh xắn trắng trẻo, vô cùng rực rỡ chạy về phía hắn.

Lần nào gặp nàng cũng giang rộng hai cánh tay, ngay cả mười đầu ngón tay cũng tràn đầy sự vui mừng, mãi nguyện nhào vào trong lòng ngực đại nhân.

Rực rỡ như ánh mặt trời.

Đây chính là hình ảnh mà đại nhân nhớ nhất trong những ngày tháng ở trong ngục, đương nhiên cảnh tượng ban đêm bị ép

chung giường trên thuyền hấn cũng cực kỳ nhớ nhung, không, sau khi cướp dâu mới là hình ảnh hấn nhớ nhất... cả lúc nàng giúp hấn lau mồ hôi nữa...

Đúng vậy, tất cả những gì về nàng hấn đều nhớ.

Nhìn thấy người mình thích liền chạy như bay lao ra ôm, nếu như lúc này ai dám nói chê cười nàng, Kim Hạ nhất định sẽ hai tay chống nạnh, phản bác lại.

Nhìn thấy người mình thích chạy đến, hấn giang tay ôm chặt nàng vào lòng, đại nhân sẽ không quan tâm người khác nói gì, trong lòng hấn muốn gì thì sẽ làm như vậy.

"Hôm nay muốn đi đâu?" Nhìn mặt trời nhỏ tròn đầy năng lượng, đại nhân không nhìn được mà nhéo má nàng cười hỏi. Thừa dịp đang được nghỉ phép năm mới, đại nhân muốn tranh thủ dẫn vị hôn thê của mình đi chơi.

"Chúng ta đi hí lâu xem kịch nhé, hôm nay có kịch hay 'Đại náo thiên cung', sau đó sẽ đến Thuần Hương lâu ăn cơm, nơi đó có món cua ngâm rượu, đại nhân, món đó là ngon nhất đấy." Kim Hạ thật muốn giơ ngón cái, nghĩ đến là muốn chảy nước miếng rồi.

"Còn buổi chiều chúng ta sẽ ngồi thuyền chơi, cứ như vậy nhé." Kim Hạ nhanh chóng sắp xếp lịch trình.

Đại nhân ngày thường là con người của công việc, không phải phá án thì cũng là xử lý công vụ nên không rõ lắm những chỗ ăn chơi náo nhiệt của kinh thành. Tuy là nói đại nhân đưa Kim Hạ đi chơi nhưng thật ra lại là Kim Hạ đưa đại nhân đi chơi mới đúng. Kim Hạ mang theo đại nhân còn đại nhân mang theo bạc.

Đến muộn vài phút, ai ngờ người đi xem kịch cũng đông đến thế, không có chỗ ngồi, hai người đành đứng dưới cuối hàng. Đại nhân có chút không vui, đang định tìm ông chủ cho chút bạc để tìm chỗ ngồi tốt, nhưng lại phát hiện, đông người cũng có cái lại của đông người.

Vì đề phòng người ta chen lấn xô đẩy đụng vào Kim Hạ, đại nhân hai tay ôm trọn lấy nàng trong lòng ngực, vì vậy, lưng nàng dựa vào lồng ngực hắn, cầm mình tựa lên cái đầu nhỏ của nàng, hai tay nắm chặt lấy đôi bàn tay nhỏ xinh của nàng. Gần tới mức Lục Dịch có thể ngửi thấy mùi thơm ấm áp, ngọt ngào của nàng. Đại nhân cực kỳ hài lòng, khoác tay không cho ông chủ làm phiền, vẫn cùng nàng đứng trong đám đông xem kịch, khoe miệng len lén nở nụ cười.

Kim Hạ vẫn chưa phát hiện ra ý đồ của đại nhân, nàng vẫn đang chăm chú xem kịch, đến chỗ đặc sắc còn kích động vỗ tay lớn tiếng khen, quay đầu nhìn đại nhân với nụ cười rực rỡ, đại nhân thấy vậy càng vui hơn.

Một ngày này, hai người họ cùng xem kịch sau đó đi ăn cua ngâm rượu. Sau đó là ngồi phơi nắng trên thuyền, Kim Hạ cảm thấy nhân sinh thật mãn nguyện.

Sau khi tuyết ngừng rơi, không khí ấm áp đến không ngờ, thuyền chậm chậm trôi trên dòng nước, thỉnh thoảng có một vài con vịt bơi qua lại, bên hồ, cây liễu rủ xuống, thật bình yên.

Lục Dịch lúc này mới biết, trải qua bao sóng gió, được nắm tay cô gái mà mình yêu thương, cùng nhau ngồi trên thuyền phơi nắng, đây mới chính là hạnh phúc.

Thuyền sắp cập bến, có một nhóm thiếu nữ đi ngang qua, nhìn thấy trên thuyền có một nam nhân dáng ngồi thẳng tắp, hiên ngang tuấn tú, các thiếu nữ không giấu được thẹn thùng, chỉ trở thì thầm với nhau.

"Đại nhân à~" Kim Hạ nhìn thấy liền nở một nụ cười xấu xa, "Hình như có rất nhiều cô nương nhìn trúng ngài đó."

"Viên bộ khoái nàng không ghen chút nào à?"

"Ta không có, ta tuyệt đối không có ghen."

Một lúc sau không thấy Lục Dịch lên tiếng, Kim Hạ cảm thấy kỳ quái, nghiêng đầu nhìn trộm hắn một cái, môi của hắn đã đung phẩy nằng, không nhiều không ít, không sớm không muộn, vừa vặn đến khi thuyền cập bến, các cô nương kêu lên một tiếng hắn mới thả nằng ra.

"Coi như là phu nhân không ghen, nhưng cũng không thể để người khác chiếm tiện nghi của phu quân nàng được." Hắn nghiêm túc nói xong mới đứng dậy chuẩn bị xuống thuyền.

Còn Kim Hạ đầu óc trống rỗng, cười ngây ngốc trên thuyền.

...

Mọi người đều nói Cẩm Y Vệ Lục đại nhân ngày thường không bao giờ biết cười, thế nhưng hắn khi gặp nàng lúc nào cũng cười, Kim Hạ muốn thay phu quân mình minh oan.

Bởi vì những lúc được gặp phu nhân, thì đó không phải là ngày bình thường, đó là ngày vô cùng đặc biệt, ai đó đặc biệt nghiêm túc trả lời.

...

Lục đại nhân thường ngày ghét nhất là nghe người khác nịnh nọt, đây đã là điều cấm chỉ ở Cẩm Y Vệ, ai ai cũng biết, không ai dám phạm phải.

Vậy mà có một bộ khoái vì có vụ án liên quan vừa đến đã nịnh hót đại nhân, cực kỳ ngứa mắt.

Cả đám người chỉ biết nhìn nhau không dám nói gì, bởi vì Viên bộ khoái không phải là người ngoài, mà là nội nhân - người nhà.

Mọi người chỉ biết trừng mắt nhìn nhau, đại nhân ngài công tư không phân minh quá ah

...

"Đại nhân ta với ngài đánh cược, nếu ngài thua thì phải gọi ta là tỷ tỷ."

"Còn nếu nàng thua thì sao?" Đại nhân nhướn lông mày cười hỏi.

"Thì ta gọi ngài là ca ca."

"Hửm?" Đại nhân nghĩ rằng đánh cược như thế này cũng không tệ đâu.

"Nàng muốn cược cái gì?"

"Cược ngài không nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, ngài đã mặc bộ y phục như thế nào."

Này... không nghĩ tới sẽ là câu hỏi này, đại nhân lâm vào trầm tư suy nghĩ, ta nhiều y phục đến vậy, thường ngày đều do Sầm Phúc

chuẩn bị cho, lại còn là chuyện từ vài năm trước, ai mà còn nhớ được chứ. Đại nhân lâm vào thế bí.

"Lẽ nào nàng nhớ được?"

"Đại nhân ngài hôm ấy mặc chính là bộ phi ngư phục màu đỏ."

"Tỷ tỷ..." Cái người đánh cược thua kia gian gian nói ra hai chữ, thế nhưng nghĩ lại, "Thì ra lúc đó nàng đã chú ý đến ta." Vừa phục nàng lại có chút vui vẻ.

"A~ Dịch nhi a~ lâu rồi không được nghe thật khiến người ta nhớ thương mà." Viên bộ khoái nấn vuốt gương mặt đại nhân, có chút đắc ý mà nói.

Nam nhân ấy mà, đứng trước nữ nhân mà mình yêu, tuyệt đối không nên quá tự tin nha.